

Giới thiệu Chung Cực Toàn Năng Học Sinh

Nhân sinh của Diệp Hạo chắc có lẽ cũng trải qua bình thường như mọi người nếu không có một giọt Thần Huyết làm thay đổi tất cả.

Bắt đầu từ việc điểm tuyệt đối trong kỳ khảo thí, xô số luôn trúng, thiên tài bóng rổ, kiện tướng bơi lội, ca tham gia vào cái gì, đều bá cái đó?

Ca là toàn tài, không Toàn Năng mới đúng.

Mỹ nữ giáo sư chủ động tỏ lộ, nữ tổng giám đốc bá đạo muốn làm đại tỷ tỷ của ca, tiểu Loli đáng yêu lại muốn ta làm Đại Ca Ca thân mật của nàng...

Đăng cấp:

Phạm Giới:

+ Tu Đạo: Luyện Thể, Luyện Huyết, Luyện Hồn, Phân Thân, Ích Cốc, Thông Thiên, Kim Đan, Nguyên Anh, Trọng Kiếp, Chân Tiên (Địa Tiên).

+ Võ Đạo: Hậu Thiên, Tiên Thiên, Hám Sơn, Phiên Hải, Võ Đạo Cực Hạn, Thiên Nhân, Kết Đan, Thành Anh, Độ Kiếp, Chân Tiên.

Tiên Giới:

+ Thượng Tiên, Thiên Tiên, Ngọc Tiên (33 Chuyển), Kim Tiên (33 Chuyển), Tiên Chủ (12 Chuyển), Tiên Tôn (12 Chuyển), Tiên Vương (12 Chuyển), Bán Thần, Thần.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Một giọt Thần Huyết

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- -----

- Lam Tiểu Diệp, 150 điểm.

Một nữ phụ trung niên mỉm cười phát bài thi toán trong tay cho một thiếu nữ mắt ngọc mày ngài.

Lam Tiểu Diệp hai tay nhận lấy bài thi của mình.

- Không ngừng cố gắng, tiếp tục phát huy nhé!

Hứa Lệ càng nhìn Lam Tiểu Diệp càng hài lòng.

Nhạy bén, xinh đẹp, còn có tri thức, hiểu lễ nghĩa, nữ hài dạng này thời nay không còn nhiều.

Thời điểm Hứa Lệ thấy điểm số trên bài thi tiếp theo, sắc mặt trở nên u ám.

- Diệp Hạo, 38 điểm.

Tất cả mọi người lúc này phá lên cười.

- 38 điểm.

- Diệp Hạo thật tài nha!

- Thanh niên này chắc đội sổ lần này nữa rồi, haha?

- Cần nói sao?

Dưới sự chế giễu của bạn bè, một thiếu niên mặt mũi đỏ bừng, thần sắc bất an đi đến trước mặt Hứa Lệ.

Hứa Lệ nhìn thiếu niên, giận không chỗ phát tiết, cầm bài thi vờ vờ lên mặt Diệp Hạo.

- Ra cửa đứng cho cô!

Diệp Hạo đang muốn lấy bài thi của mình nhưng cô chủ nhiệm đã tiện tay ném nó đi.

(Truyện được thực hiện bởi Hám Thiên Tà Thần -)

Diệp Hạo đành phải ngồi xuống nhặt lên, yên lặng ra khỏi phòng học.

Đứng bên ngoài, mặt hần tâm tình bất định.

Không người nào không quan tâm mặt mũi, nhất là cái tuổi này.

Mà lúc này, Diệp Hạo nghe cô giáo tổng kết.

- Lần này các em làm tốt lắm, nếu không phải Diệp Hạo vương vãi kéo điểm bình quân của lớp chúng ta xuống, chắc đứng hạng hai rồi.

Diệp Hạo cảm thấy ngực mình rất đau.

Lời cô giáo nói như một cây gai nhọn đâm vào ngực hần.

Hần lao đảo đi đến ao nước nhỏ sau trường.

Đứng bên bờ ao, Diệp Hạo thật lâu không thể bình tĩnh, hần nắm chặt nắm đầm, muốn hô to một tiếng.

Nhưng hần không dám.

Hần sợ bị đội Bảo An của trường tóm cổ.

Diệp Hạo không khỏi cảm thấy biệt khuất.

Cha nhờ quan hệ gia đình đưa hần đến lớp chọn, hi vọng Diệp Hạo có thể cố gắng học, nhưng hần rõ ràng không có năng khiếu học hành này, nhiều lần bị bạn bè chế giễu.

Hần chịu đủ rồi.

Nhưng hần có thể làm gì?

Nghĩ tới đây, hần chán nản ngồi trên đồng cỏ.

Trong lúc mờ mịt, Diệp Hạo hồn nhiên không chú ý đến một dây leo kì quái, đang luồn dọc theo bãi cỏ bò tới chân hần.

Thời điểm dây leo chỉ còn cách Diệp Hạo chưa đến một bước, nó nhanh như chớp phóng tới quần lấy chân hần, sau đó kéo Diệp Hạo xuống hồ nước.

Diệp Hạo lúc này mới bừng tỉnh.

Trong hoang mang, hần không ngừng nếu kéo đầm cỏ xanh xung quanh, nỗ lực ngăn cản dây leo đang kéo mình xuống nước.

Nhưng tất cả đều vô dụng.

Chưa đến hai giây, Diệp Hạo bị kéo vào hồ nước, uống mấy ngụm nước sau đó mới vội vàng ngậm miệng, lúc này, trong mắt hần lộ vẻ hoảng sợ.

Bởi vì hần thấy được một thân ảnh mặt mũi dữ tợn đang khát máu nhìn mình.

Một khắc đó, thân ảnh kéo Diệp Hạo đến gần, há cái miệng đỏ ngòm mồm cắn tới cổ hần.

Diệp Hạo hoảng đến mức quên phản kháng.

Nhưng thời điểm đối phương sắp cắn được hần, một tiếng vang như kinh lôi nổ ầm ầm.

- Nghiệt súc, lớn mật!

Trong khoảnh khắc, một đạo âm thanh vang lên, thân ảnh đang quần lấy Diệp Hạo nhanh chóng nổ nát.

Tình hình gì đây?

Diệp Hạo mở to hai mắt quan sát bốn phía.

Lúc này, lực lượng nhu hòa bao phủ toàn thân đưa hắn trở lại bãi cỏ.

Diệp Hạo liếc mắt nhìn thấy một vị trung niên ăn mặc trường bào hoa lệ y như nhưng phim cổ trang hắn xem trước đây.

Thân hình trung niên hư ảo giống như ẩn tàng trong sương mù, nhàn nhạt nhìn Diệp Hạo một cái rồi cau mày.

- Tư chất kém như vậy? Thôi, gặp nhau là duyên, thiếu niên, hé miệng.

Diệp Hạo vội vàng mở ra miệng.

Thằng ngu nhất cũng biết trung niên trước mắt là Thần Tiên trong truyền thuyết.

Chẳng lẽ muốn cho hắn Linh Đan Diệu Dược?

Lúc này, trong tay trung niên xuất hiện một thanh chủy thủ tinh xảo, hắn vạch một cái trên ngón tay mình.

Một giọt máu tươi xuất hiện.

- Thiếu niên, uống giọt máu này đi.

- Cái này...

Diệp Hạo chần chừ.

Đối phương bảo mình mút ngón tay hắn sao?

Cần chơi nhây vậy không?

Bất quá Diệp Hạo nghĩ, máu tươi này chắc chắn trọng dụng với bản thân, bởi vậy hắn nhìn cảm giác buồn nôn trong lòng, nắm chặt ngón tay trung niên, chuẩn bị mút.

Trung niên mở to hai mắt nhìn, tát hắn một phát đau điếng.

- Ngươi làm gì đó, ta không thích chơi gay?

Trung niên mắng.

- Không phải ngươi kêu ta mút giọt máu này sao?

Diệp Hạo ừm khuất bụng gò má nói.

Trung niên có chút bất đắc dĩ gõ gõ ngón tay, giọt máu tươi nhanh chóng thoát ly khỏi ngón tay hắn.

Diệp Hạo nhìn giọt máu đang lơ lửng giữa không trung, hắn vội vàng há mồm nuốt nó vào bụng.

Khi giọt máu mới vừa vào cơ thể Diệp Hạo, hắn liền cảm thấy toàn thân nóng bừng lên.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

- Thần Huyết đang từ từ cải biến thân thể ngươi, bất quá nó có hơi thống khổ một chút!

Trung niên nam tử nói xong liền biến mất.

Diệp Hạo đã không lo được nhiều nữa, vì hắn chịu đng không nổi loại thống khổ này, nên đã hôn mê.

(Truyện được thực hiện bởi Hám Thiên Tà Thần -)

...

Diệp Hạo nhớ không rõ bản thân đã hôn mê bao lâu, hắn chỉ mơ mơ màng màng cảm nhận, hình như mình được đưa đến bệnh viện.

Sự tình sau đó hắn không còn biết nữa.

- Chí Quốc, tiền thuốc Tiểu Hạo bác sĩ đã thúc giục mấy ngày rồi!

Quách Tú khẽ thờ dài nhìn trung niên đến đưa com.

Bộ dáng trung niên và Diệp Hạo có mấy phần giống nhau, nghe vậy hắn chần chờ một chút rồi nói.

- Anh qua mượn Lão Chu.

- Nhà mình đã mượn Lão Chu 5 vạn rồi, sao còn có thể mở miệng mượn thêm được sao?

Quách Tú nhìn chồng rồi nói.

- Cha anh không phải rất giàu sao?

- Chuyện cha anh chẳng lẽ em không biết.

Diệp Chí Quốc cười khỏ.

- Nếu mượn được, anh đã đã sớm mượn rồi.

- Tiểu Hạo là cháu nội của lão, chẳng lẽ thấy chết không cứu sao?

Quách Tú nổi giận quát.

Diệp Chí Quốc trầm mặc.

Quách Tú nhìn chồng, không khỏi chảy nước mắt.

Nàng khóc không phải vì trượng phu vô dụng, mà vì nàng làm mẫu thân mà không có năng lực cứu con trai mình.

Nếu không có tiền, Diệp Hạo sẽ bị đuổi ra khỏi cửa.

- Đừng khóc, trông con cho tốt, vấn đề tiền bạc để anh lo.

Diệp Chí Quốc nói xong, xoay người rồi đi.

Quách Tú vẫn vô lực thút thít.

Gia đình Diệp Hạo vốn được xem như nhà thường thường bậc trung.

Nhưng Diệp Hạo đã trong phòng chăm sóc đặc biệt 6 tháng trời, cha mẹ hắn muốn bán thân rồi.

Những nơi có thể mượn, vợ chồng bọn họ đều đã mượn hết.

Nhưng Diệp Hạo vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Thời điểm Quách Tú đang thút thít, hờn nhiên không chú ý đến khoe mắt Diệp Hạo đang hôn mê chảy ra hai giọt nước mắt.

Cha mẹ nói chuyện, hắn đều nghe rõ.

Nhưng hiện tại, thân thể hắn còn trong quá trình cải tạo, Diệp Hạo rất rõ ràng, chuyện này gần xong rồi.

(Truyện được thực hiện bởi Hám Thiên Tà Thần -)

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Thấu Thị Nhãn

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

**Thấu thị: Xuyên thấu.

Diệp Hạo đoán rất chính xác.

Ba ngày sau, hấn tỉnh dậy.

Thời điểm mở mắt, hấn giật nảy mình.

Hấn cảm thụ thế giới này cực kì rõ ràng.

Diệp Hạo trước đó có chút cận, nhưng hiện tại hấn khẳng định, thị lực bản thân đạt đến cấp độ kinh khủng.

Thính giác cũng nhạy bén hẳn lên, hấn lơ mơ nghe được hai người tường bên nói chuyện.

- Làm phát đi!

- Nơi này là bệnh viện đó!

- Giờ không phải chỉ có hai ta thôi sao?

- Vậy cũng không được, người ta thấy chắc đội quân!

- Một nháy thôi, có được hay không?

- Cái này —— vậy nhanh đi!

Diệp Hạo nghe thế, trong lòng tự nhiên muốn nhìn tình hình phòng kế bên.

Thời điểm hấn nghĩ như vậy, vách tường trước mặt đột nhiên biến mất, tiếp theo đó hấn thấy cảnh đôi nam nữ đang hôn nhau đắm đuối.

A!

Diệp Hạo la toán lên!

Quách Tú đang ghé đầu ngủ trên giường bệnh bỗng nhiên bừng tỉnh, khi nàng nhìn thấy con trai ngồi dậy, lộ vẻ mừng như điên.

- Tiểu Hạo, con tỉnh rồi!

Diệp Hạo nhìn thấy mẹ gầy gò hơn nhiều, trong lòng đầy hồ thẹn.

- Mẹ!

Quách Tú chợt nhớ đến cái gì, vội vàng ấn nút gọi khăn cấp trên giường bệnh.

Chỉ chốc lát sau, một y tá đi vào, cô nàng thấy Diệp Hạo thức tỉnh liền biến sắc.

Bởi vì tình huống Diệp Hạo hết sức phức tạp, theo lý thuyết sẽ không tỉnh dậy nữa.

Nàng tiến lên kiểm tra Diệp Hạo một phen rồi vội vàng chạy ra ngoài bẩm báo với bác sĩ trực ban.

Nghe tin Diệp Hạo tỉnh dậy, bác sĩ đang trực cũng nhanh chóng chạy vào.

- Để ta kiểm tra toàn thân cậu một chút!

Bác sĩ nghiêm túc kiểm tra sau đó cho ra kết luận.

Diệp Hạo hoàn toàn bình thường, hơn nữa, thân thể hấn còn khỏe mạnh hơn người bình thường rất nhiều.

Thật vô lý!

Phải biết, phần lớn những bệnh nhân nằm trên giường nửa năm sẽ vô cùng suy yếu, có ai giống Diệp Hạo, đang khỏe như trâu trước mắt chứ.

Đẹp bỏ nghi hoặc trong lòng, bác sĩ vẫn cho hấn xuất viện.

Diệp Chí Quốc nghe được tin vội vã chạy đến, hấn trả hết số tiền còn thiếu bệnh viện rồi đưa Diệp Hạo về nhà.

Sau khi về đến trong nhà, Diệp Hạo ngậy ngẩn cả người!

Bởi vì trong nhà trống không, mọi thứ như có cánh bay mất hết rồi.

- Cha, đây là ——?

Diệp Hạo chưa nói hết lời đã thấy thần sắc cha mình bắt đầu ảm đạm.

Lúc này, điện thoại Diệp Chí Quốc vang lên.

Diệp Chí Quốc ừm ừm hai tiếng rồi cầm lấy chìa khoá sau đó nói với vợ.

- Anh có chút chuyện ra ngoài một chuyến!

Sau khi Diệp Chí Quốc rời đi, Quách Tú trầm ngâm một chút rồi nói.

- Tiểu Hạo, con bệnh nặng mới khỏi, vào phòng nghỉ ngơi đi, mẹ ra ngoài mua đồ ăn, trưa làm sườn xào chua ngọt con thích ăn nhất!

Diệp Hạo nhẹ nhàng gật đầu, nhanh chóng trở về phòng mình.

Trong phòng, hắn ngồi bất động, một chút cũng không động.

Hốc mắt Diệp Hạo không khỏi ướt đầm.

- Cha mẹ, con nhất định sẽ cho hai người cuộc sống hạnh phúc!

Nếu như trước đó, hắn quả thật không dám thốt ra câu nói này, nhưng hôm nay Hạo ta đã không còn như xưa nữa.

Diệp Hạo nằm trên giường tự hỏi biện pháp kiếm tiền.

(Truyện được thực hiện bởi Hám Thiên Tà Thần -)

Hắn không phải đồ đàn, không nhìn ra tình trạng quần bách trong nhà.

Đúng rồi, Thấu Thị.

Diệp Hạo rất nhanh nghĩ đến một màn khi mình vừa mới tỉnh.

Nhĩ đi nghĩ lại, hắn nhìn ra hướng phòng khách.

Khi Diệp Hạo sinh ra ý nghĩ, mấy chục mét tường trước mặt đột nhiên biến mất, hắn thấy rõ hoàn cảnh trong phòng khách lúc này.

- Bản thân mình có được năng lực Thấu Thị!

Hắn lần này nắm chắc 100% rồi.

Nhĩ tới đây Diệp Hạo nghĩ đến đường đi phát tài.

Vé Số Sỏ Liên!

Hắn trước kia cũng thỉnh mua vài tờ, bất quá tất cả đều trắng tay.

Hiện tại có khả năng nhìn xuyên thấu, không dùng là thắng ngư.

Nhĩ đến liền làm.

Diệp Hạo từ ngăn kéo lấy ra 20 tệ, chạy nhanh qua tiệm vé số gần nhà.

- Ông chủ, ta muốn mua một tờ vé số sỏ liên.

Diệp Hạo lớn tiếng nói.

Ông chủ bán ừm một tiếng rồi đưa một tờ cho Diệp Hạo.

Hắn vội vàng ngăn cản.

- Để ta tự chọn.

- Đây!.

Ông chủ cũng không nói nhiều, đưa cả xấp vé cho Diệp Hạo.

Diệp Hạo cầm chồng vé số, đầu tiên nhìn quy tắc trúng thưởng, tiếp đó hần nhanh chóng nhìn vào kết quả số số kế bên.

Vừa nhìn qua đã thấy được tất cả ký tự phía sau màn che.

Không trúng!

Diệp Hạo nhìn tiếp tấm thứ hai.

Vẫn không trúng!

Tiếp tấm thứ ba.

20 tệ!

Diệp Hạo đương nhiên không lựa tấm này, tờ này huê vốn mẹ nó rồi.

Khi Diệp Hạo nhìn tới tấm thứ mười, mắt không khỏi sáng lên, bên trong ‘[[[có tiền thưởng 100 tệ.

Hắn ghi nhớ tờ này rồi nhìn hết đám vé số còn lại.

Sau khi xem xong, mặt hắn lộ vẻ hơi thất vọng, chồng số này trúng to nhất cũng chỉ có 100 tệ, bất quá suy nghĩ một chút, Diệp Hạo thấy thoải mái, nếu tùy tiện một chồng vé đã có tờ trúng 8 vạn, 10 vạn tệ, công ty xổ số Vạn Phúc Lợi sớm phá sản bà nó rồi.

Từ từ sẽ đến!

Dù sao ca cũng không lỗ.

- Lão bản, ta muốn tờ này!

Diệp Hạo vừa kéo tấm vé thứ mười vừa nói.

Quả nhiên trúng được 100 tệ.

Trên mặt ông chủ cũng lộ ra vẻ kinh dị.

- Tiểu tử vận khí không tệ, muốn lấy thêm một hai tờ nữa không?

Tên này đúng là gian thương, không có hảo tâm.

Hắn rất rõ ràng, giải thưởng lớn nhất trong đồng vé số là tờ 100 tệ này, không ngờ tiểu tử trước mắt chọn đúng ngay nó.

- Vậy đề ta chọn thêm một tờ.

Diệp Hạo cũng không phải ngu, sao có thể để người khác dẫn dắt?

Ông chủ nghe vậy cũng lộ ra vẻ thất vọng, bất quá vẫn đưa cho Diệp Hạo một chồng mới.

Diệp Hạo lần nữa phát động năng lực Thấu Thị.

Lần này vận khí kém hơn trước một chút.

Chồng này chỉ cao nhất có 50 đồng.

Hắn rút ra tờ 50 tệ kia luôn.

Lão bản lần này giật mình thật.

- Vận khí tiểu tử ngươi cũng quá tốt đi?

- Haha, ăn ở tốt nó thế!

Diệp Hạo nhận thêm 50 tệ rồi rút lui.

Sự tình này có thể có một, có hai không thể có ba, nếu không sẽ làm người ta nghi ngờ.

Cất 130 tệ vào túi, hắn chạy đến một tiệm vé số khác xa hơn chỗ này.

(Truyện được thực hiện bởi Hám Thiên Tà Thần -)

Thời điểm hắn phát động Thấu Thị, không những không thể nhìn thấu mà còn cảm thấy một trận suy yếu khó nói.

- Cái này?

Sắc mặt hắn đại biến!

Thấu Thị Nhân không còn?

Nghĩ đến đây, toàn thân Diệp Hạo đổ mồ hôi lạnh.

Hắn vừa mới chiếm được năng lực Thấu Thị, nhưng hiện tại ông trời đã mang nó đi?

Không!

Không thể!

Nhưng mặc kệ Diệp Hạo cố gắng như thế nào vẫn không thể xem thấu được nữa.

Tâm tình hắn có chút âm đạm trở lại nhà.

Đến trưa, Quách Tú làm cho con trai món nó thích ăn nhất, nhưng giờ Diệp Hạo nào có tâm tình ăn uống, chỉ ăn qua loa vài miếng rồi thôi!

Quách Tú còn nghĩ con trai còn hư nhược cũng không suy nghĩ nhiều.

Diệp Hạo cả đêm không ngủ nổi, hắn nằm trên giường, lẳng lặng nhìn trần nhà.

Không biết qua thời gian bao lâu, hắn đột nhiên thấy được bầu trời đầy sao phía trên.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Không sợ nóng!

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team Vạn Yên Chi Sào

Diệp Hạo bật người ngồi dậy.

Hắn vội vàng vuốt vuốt hai con mắt, nhìn lại trần nhà vẫn xem thấu.

- Chẳng lẽ Thấu Thị nhân này có thời gian hạn chế?

Diệp Hạo trầm nghĩ.

- Sau thời gian nhất định sẽ khôi phục.

Càng nghĩ càng cảm thấy đúng như thế, hắn kích động hẳn lên, nhất định như thế!

Lúc này, Diệp Hạo mới nhớ bản thân cả ngày nay không ăn được gì nhiều.

Hắn ra ngoài, nhìn thấy mẹ đang bận rộn trong nhà bếp.

Diệp Hạo đi tới phòng bếp, cầm một cái bánh trứng rán, bắt đầu ăn.

- Cần thận nóng, con!

Quách Tú vội nhắc nhở.

- Không sao ạ!

Diệp Hạo cắn liền mấy ngụm ăn sạch bánh trứng rán trong mâm, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm mấy cái đang chiên trong nồi.

- Con chờ một chút!

Quách Tú cũng chịu nhìn hấn, cười nói.

Không qua bao lâu, Quách Tú bày ra một nồi bánh rán.

Diệp Hạo nhanh chóng đưa tay lấy ăn.

- Nóng lắm!

Quách Tú gấp gáp nhắc nhở.

Diệp Hạo vẫn giống như không, nhét đồng bánh rán vào miệng.

- Thằng nhóc này...

Quách Tú nhìn Diệp Hạo quét sạch cả nồi bánh, cũng chiều mắt.

- Con không sợ bỏng à?

- Không có việc gì đâu mẹ!

Nói đến đây hấn mới giật mình.

Bánh trứng rán mới ra nồi sao không nóng chứ, chẳng lẽ bản thân không sợ nóng?

Nghĩ đến đây, hấn chạy qua phòng khách.

Hấn rót cho mình một tách trà nóng hổi, sau đó dùng tay sờ sờ, tách trà đang rất nóng nhưng hấn lại không cảm thấy gì.

Diệp Hạo chần chờ một chút rồi đưa ngón tay vào thử luôn, hấn rất kinh ngạc, đã nóng thế rồi nhưng bản thân hấn vẫn tiếp nhận được.

- Cái này...

Diệp Hạo kinh ngạc...

Chỉ sợ Thần huyết đã cải tạo tất cả các mặt trên thân thể hấn.

Thời điểm Diệp Hạo đang trầm tư, Diệp Chí Quốc mệt mỏi đẩy cửa đi vào, hấn nhìn thấy Diệp Hạo đang trầm ngâm, vẫn cố lộ ra nụ cười hời.

- Tiểu Hạo, hôm nay cảm giác thế nào?

- Cảm giác rất tốt ạ!

Diệp Hạo đứng lên trả lời.

- Ừm, như vậy tốt rồi!

Diệp Chí Quốc nói xong đi ngay vào phòng, một lát sau đổi một bộ quần áo đi ra.

- Tiểu Hạo, con giờ có cảm thấy chỗ nào khác thường không?

Diệp Chí Quốc ngồi gần người Diệp Hạo hỏi.

- Con hiện tại khôi phục như thường rồi!

Diệp Hạo trả lời.

- Nếu đã khôi phục, vậy chút nữa con đi học luôn đi thôi.

Diệp Chí Quốc trầm ngâm một chút rồi nói.

- Chí Quốc, anh sao vậy?

Quách Tú đang trong nhà bếp nấu ăn đi ra, bất mãn nói.

- Không cho con nó nghỉ ngơi mấy ngày!

- Anh chỉ sợ chậm trễ việc học của con.

Diệp Chí Quốc gãi gãi đầu nói.

- Vậy cũng phải để con nó nghỉ khỏe mấy ngày chứ!

Quách Tú trừng mắt nhìn chồng.

- Cái này —— được rồi!

Dưới dâm uy à nhảm, thiên uy của bà xã, Diệp Chí Quốc chỉ có thỏa hiệp.

- Mẹ, con giờ tốt rồi, chút nữa đi học luôn.

Diệp Hạo lúc này lên tiếng.

- Người con thật ổn rồi chứ?

Quách Tú vẫn lo lắng.

Diệp Hạo cắt đứt lời mẹ.

- Con thực sự không sao mà!

- Được rồi.

Quách Tú cũng muốn Diệp Hạo sớm đi học một chút, bất quá bà vẫn quan tâm thân thể hần nhất.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Diệp Hạo nhanh chóng lấy xe đạp chạy về trường mình, Trung Học Đệ Nhị.

Thành phố Giang Nam sở hữu bốn trường trung học.

Trung Học Đệ Nhất được vinh dự gọi là trường học Thiên Chi Kiêu Tử, bởi vì chỉ cần thi đậu vào đó, đảm chắc sẽ có một công việc ổn định, lương cao trong tương lai.

Đệ Nhị Trung Học thua kém Đệ Nhất rất nhiều. Bất quá, có thể vào lớp chọn trong đó, cũng tương đương với việc đặt một chân vào đại học.

Diệp Hạo sờ dĩ có thể lên lớp chọn bởi vì cha hần thông qua quan hệ xin cho hần vào.

Kỳ thật, loại quan hệ cá nhân trường nào cũng có. Bất quá, thể loại được xin vào thể này chả có tên nào ra hồn cả.

Diệp Hạo là một ví dụ điển hình.

Sau khi vào lớp, hần nhanh chóng lui ra ngoài, vì hần thấy rất nhiều khuôn mặt xa lạ.

Lúc này, sau lưng Diệp Hạo vang lên tiếng kinh ngạc.

- Diệp Hạo!

- Chu Soái.

Diệp Hạo thấy người đến là Chu Soái vội hỏi.

- Đây là Ban 2 sao?

Chu Soái ngồi cùng bàn với hần, quan hệ hai người coi như không tệ.

- Đúng vậy a, Ban 2 mà!

Chu Soái tiến lên ôm vai Diệp Hạo, ân cần hỏi thăm

- Tiểu tử ngươi giận quá tự tử hay sao mà hôn mê đến nửa năm?

- Việc này nói ra rất dài!

Diệp Hạo đương nhiên không nói nhưng việc mình trải qua cho Chu Soái biết.

- Trong lúc mày nằm viện, trường ta có một hiệu trưởng mới, vị này vừa đến đã tuyên bố một quyết sách trọng đại.

Chu Soái vừa ôm vai Diệp Hạo vừa nói.

- Mày biết đó, mỗi tháng chúng ta đều có cuộc thi tháng! Thành tích mỗi tháng quyết định bài danh toàn trường, top 60 học sinh sẽ tiến vào Ban nhất trọng điểm, từ 61 đến 120 vào Ban 2, dựa theo thành tích mà xếp hạng xuống dưới.

- Nếu vậy Ban 12 chẳng phải tập hợp học sinh tài tuấn top 60 từ dưới điểm lên?

Diệp Hạo nghe thế giật nảy mình.

- Nó đó cu!

Chu Soái nhẹ gật đầu nói tiếp.

- Cho nên hiện tại, học sinh toàn trường đang cố gắng cày bừa, học, học ế ri que (everywhere), đâu sao, không ai muốn mình xếp top cuối a!

- Bản thân mất mặt cũng bình thường, mấu chốt là cha mẹ cũng sẽ đội quần theo nha.

- Lần trước tao suýt chút nữa bí đá khỏi lớp chọn rồi.

Chu Soái nói đến đây, mặt lộ vẻ uể oải.

- Chắc nửa tháng sau tao phải chuyển qua Ban 3 quá!

- Mà chỗ ngồi của tao vẫn ở chỗ cũ à?

Diệp Hạo thấy chỗ ngồi của mình vẫn y như cũ, thắc mắc hỏi.

- Tình huống này không phải đặc thù sao? Nên được tạm giữ được vị trí, nhưng giờ mày đã khỏi, chắc chắn sẽ tham gia kì thi, đến lúc đó, căn cứ thành tích bài danh mà định lớp học.

Chu Soái trừng mắt nhìn Diệp Hạo nói.

- Tao tốn sức chín trâu hai hổ mới biết được những chuyện này đó, bằng phần tình cảm này, có phải nên mời tao một chén không?

- Ok!

Diệp Hạo và Chu Soái hàn huyên một hồi, rồi sửa sang lại bàn học một chút, tiếp đó tiện tay lấy ra một quyển sách lịch sử.

Nhiều năm trước, văn lý đã không phân khoa, hiện tại là thời đại toàn năng, học tất cả các môn.

Ngữ Văn, Toán học, Anh văn, Vật lý, Hóa học, Sinh vật, Chính trị, Địa lý, Lịch sử chín môn học, chỉ riêng Toán với Văn mỗi môn tối đa 150 điểm, 7 môn còn lại điều 100 điểm, tổng điểm tối đa là 1000.

Thi được 700 điểm có thể lên ban cao hơn, mà thi được 800 điểm cơ hồ có thể vào đại học trọng điểm. Nếu đạt 900 điểm, vậy có khả năng thi đậu vào Sáu Đại Học Phủ của Hoa Hạ.

Diệp Hạo nhìn vài trang sách lịch sử trong tay, trong mắt hần lộ vẻ kinh ngạc.

Vì nghiệm chứng phỏng đoán trong lòng, hần đóng sách vở, sau đó nghiệm lại nội dung vừa xem một lần, sau đó mở ra sách ra so sánh, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Hần hiện giờ, xem qua không quên nữa!

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Xem qua không quên

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Xem qua không quên!

Nghĩ đến đây, toàn thân Diệp Hạo kích động đến run rẩy.

Khi còn bé hắn đã từng mơ ước qua mình tiến vào Học Viện Không Tử, trở thành Đại Sư trong giới văn học, hay tiến vào đại học Kinh tế Tài Chính, trở thành doanh nhân nắm trùm cả nước!

Rồi khi hắn lên cao trung mới ý thức được hồi xưa còn bé, mơ mộng hảo huyền, có thể đại học là tổ tiên ông bà phù hộ lắm rồi, nhưng hiện tại không như thế nữa.

Diệp Hạo hắn giờ có năng lực xem qua là nhớ, có thể tranh thủ được một danh ngạch vào đại học trọng điểm thậm chí là Sáu Đại Học Phủ.

- Diệp Hạo!

Chính lúc main ta đang yy tự sướng, đột nhiên bên tai vang lên tiếng gọi.

Lúc này, Diệp Hạo ngẩng đầu mới nhìn cô chủ nhiệm bang, Hứa Lệ không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh mình.

- Lão —— sư!

Diệp Hạo há miệng xem chút đã kêu lên ngoại hiệu Lão Vu Bà của Hứa Lệ.

Hứa Lệ hỏi thăm.

- Thân thể khôi phục thế nào?

- Đã tốt rồi!

Diệp Hạo vội trả lời.

- Vậy cố gắng mà đọc sách, đừng lại kéo chân cả lớp!

Sau khi nói đến đây, Hứa Lệ như nhớ đến điều gì.

- À, đúng rồi, cậu hiện tại cũng không có cơ hội kéo chân đó nữa.

Lời cô chủ nhiệm như tát vào mặt Diệp Hạo.

Hắn có chút tức giận nhìn Hứa Lệ.

- Cô giáo, người đừng xem thường người khác.

- Cô xem thường cậu?

Hứa Lệ khẽ giật mình, rồi cười lạnh.

- Diệp Hạo, ba lần thi tháng trước, cậu lần nào không phải đệ nhất từ dưới đếm lên, không nói đến hiện tại, ta nói một chút đến lúc cậu lớp 11, thời điểm đó cậu càng giữ vững thành tích bết bết của mình nha!

- Hứa lão sư, mục tiêu của ta là Sáu Đại Học Phủ!

Diệp Hạo nắm chặt nắm đấm, trầm giọng nói.

Hứa Lệ không khỏi giật mình, sau đó cười ha hả.

- Diệp Hạo, cậu đừng chọc cô cười chứ, biết cậu vừa nói gì hay không?

- Ta biết rõ!

- Cậu bảo sẽ thi đậu vào Sáu Đại Học Phủ?

- Đúng vậy!

Diệp Hạo cùng Hứa Lệ bên này làm tất cả mọi người trong lớp chú ý.

Trong lớp vẫn có đại bộ phận bạn học lúc trước của hắn.

Dù sao Ban hai vẫn là Ban trọng điểm.

Làm bọn họ nghe Diệp Hạo nói không khỏi nở nụ cười.

- Tao nghe gì đây? Diệp Hạo nói nó muốn thi vào Sáu Đại Học Phủ?

- Tên kia chắc mới hút cần chưa hết ngáo, mấy chỗ đó đâu phải nói là đậu được?

- Toàn bộ thành phố Giang Nam này không biết có người nào có thể đậu vào sáu đại Học Phủ đó không nữa, mà gia hỏa luôn đội sổ này lại dám nói bản thân có thể? Không lẽ bệnh xong, đầu óc hắn cũng bị hỏng luôn?

- Vào trong đó không ai không phải Rồng Phượng trong loài người? Thăng này chém gió to thế, chắc đánh Yasuo hay lắm nhỉ?

- Không được, tao nhìn cười không nổi nữa...

Đám bạn heo chó không ngừng nhục mạ, mà Diệp Hạo vẫn bình tĩnh một cách lạ kỳ, không chút phản nộ.

- Diệp Hạo, đừng làm rộn, ngồi xuống đi, có mang thuốc theo không, tao lấy dùm cho, chắc tới giờ uống thuốc rồi hả?

Chu Soái kéo Diệp Hạo một cái.

Diệp Hạo vẫn không nhúc nhích, mà nhìn chăm chăm Hứa Lệ.

- Cô chủ nhiệm thân mến, có dám cùng ta đánh cược?

- Nói một chút?

Hứa Lệ thấy Diệp Hạo nghiêm túc không khỏi hứng thú.

- Nếu ta thi đậu vào sáu đại Học Viện, cô phải trước mặt toàn trường hướng ta xin lỗi.

Diệp Hạo gặng từng chữ nói.

Hứa Lệ bị lời nói Diệp Hạo làm cứng người, bắt quả nằng lắc lắc đầu cười cười.

- Nếu cậu có thể thi đậu Sáu Đại Học Phủ, xin lỗi cậu thì có làm sao? Vấn đề là...

- Cô không cần thừa lời!

Diệp Hạo cắt đứt lời bà.

Trên mặt Hứa Lệ lộ vẻ khó chịu, lắc lắc cái eo như thùng phi xoay người rời đi.

Sau khi ngồi xuống, Chu Soái đung đung bả vai hắn nói nhỏ.

- Ê cu, mày chơi thật hả?

- Lão vu bà kia mắt chó coi thường người khác!

Diệp Hạo cầm giặt bắt bình.

- Mày thật cảm thấy bà mắt chó coi thường người?

Chu Soái trừng lớn hai mắt.

- Ban hai chúng ta có Lam Tiểu Diệp thành tích tốt nhất, nhưng rương lăm cũng chỉ đạt 880 điểm thôi đó ông cụ.

- Mà muốn thi lên Sáu Đại Học Phủ không đạt 900 điểm trở lên không cửa đâu!

Chu Soái nhắc Lam Tiểu Diệp làm Diệp Hạo nhớ lại thiếu nữ mắt ngọc mày ngài kia.

Lam Tiểu Diệp không chỉ hoa khôi của cả Ban 2 mà còn là học sinh xuất sắc nhất nữ, tài sắc vẹn toàn.

Bởi vậy, cô nàng trở thành Nữ Thần trong trường, nam sinh truy cầu nàng không có 1000 cũng có 800, nhưng Lam Tiểu Diệp đối với ai cũng không đổi sắc, mặt vẫn lạnh như tiền.

- Lam Tiểu Diệp lên Ban 1 rồi hả?

Diệp Hạo hỏi xong liền cảm thấy bản thân hỏi một vấn đề thật ngớ ngẩn.

- Lam Tiểu Diệp là đệ nhất, không ai có thể rung chuyển.

Chu Soái khẽ thở dài.

- Nữ hài dạng này không phải chúng ta có thể với tới!

Lam Tiểu Diệp này coi như không đậu sáu đại Học Phủ, cũng sẽ đậu vào trường đại học tốt nhất dưới sáu đại Học Phủ đó, nữ tử thế này cùng bọn hán như hai đường thẳng song song, không một tia hi vọng.

- Mày đừng có mang tao vào chứ!

Diệp Hạo không đồng ý nói với Chu Soái.

Lam Tiểu Diệp xinh đẹp đó, nhưng Diệp Hạo cũng không thích cô bé.

Nguyên nhân chỉ vì Diệp Hạo biết rõ hán không hợp với cô nàng.

Không hy vọng cũng không sờ cầu.

- Người không thích Lam Tiểu Diệp?

Chu Soái mở to hai mắt, không thể tưởng tượng nhìn thẳng bạn ngồi chung bàn.

- Không có hứng thú!

Diệp Hạo chém đinh chặt sắt.

Trong đó còn có một nguyên nhân, nhỏ kia quá cao ngạo, nàng giống như một cô Công Chúa chảnh chọe, nàng coi Diệp Hạo như vẹt con xấu xí này, chả thèm liếc mắt nữa cơ.

Diệp Hạo hán cũng có cốt khí của mình, sẽ không thích nữ hài dạng này.

Hán chợt nhớ đến lần thi tiếp theo chỉ có ba tháng, thời gian không còn nhiều lắm.

Không chém gió với Chu Soái nữa, hán nhanh chóng mở sách Sử ra mà xem.

Nửa giờ sau, Diệp Hạo khép quyển sách lại, sau đó hồi tưởng lại nội dung một hồi.

Sau đó lại tiến hành từng đối chiếu từng trang từng trang, hán không khỏi hít một hơi thật sâu.

Má ơi, giờ ca ba như thế sao, gần như thánh cmmr, những dòng chữ như khắc vào sâu trong đầu hán, dù muốn quên cũng không được.

Tất cả các môn khoa văn này đều dựa vào việc học thuộc lòng thôi mà!

Diệp Hạo lấy tiếp sách bài tập lịch sử nhìn lại.

Lúc này hán cũng đã mặc kệ giáo viên đang giảng gì trên bục.

Nếu muốn trong vòng ba tháng thi đậu Sáu Đại Học Phủ, cần phải có kế hoạch mới được.

Các môn khoa học tự nhiên cần tư duy logic, còn khoa văn thi đơn giản hơn nhiều.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã đến giữa trưa, Diệp Hạo vừa lòng thỏa ý khép quyển sách lại.

Diệp Hạo là học sinh ngoại trú, giữa trưa có thể về nhà ăn cơm đi ngủ, sau khi thu thập xong đồ đạc, hắn nhanh chóng chạy qua tiệm vé số gần trường.

Diệp Hạo vẫn không quên kiểm tiền.

Diệp Hạo không phải không biết đánh bạc mới là cách kiếm tiền nhanh nhất, nhưng hắn giờ chỉ là một tên học sinh trung học, nào dám làm càn?

Sinh ý tiệm này rất không tệ, hắn cố gắng chen vào đến khu vực bán vé số số liền.

Diệp Hạo cầm lấy một chồng vé rồi phát động Thấu Thị Nhân.

Xem xong, không khỏi có chút thất vọng, trong cái đồng này cao nhất cũng chỉ trúng 100 đồng.

- Nếu chỉ như vậy, lúc nào mới có thể phát tài đây?

Diệp Hạo nói như vậy nhưng vẫn thuận tay xé tờ vé số kia xuống.

Mà tại lúc Diệp Hạo lơ đãng nhìn thoáng xung quanh, bất chợt hô hấp hắn trở nên dồn dập. Bởi vì bên cạnh hắn, một tên mập đang cầm xấp vé số trong đó có một tờ trúng 2 vạn tệ a.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Trúng số độc đắc

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Tên mập cầm trong tay một chồng chỉ có bảy, tám tờ.

Diệp Hạo lo lắng nhìn hắn, "Thằng cu này sẽ không bao hết chứ?"

Nghĩ đến đây, Diệp Hạo tiến lên dùng khuỷu tay huých tên mập.

Mập mập kinh ngạc nhìn Diệp Hạo một cái, nghi hoặc hỏi.

- Huynh đệ, có chuyện gì?

- Này ta vừa may biết được ông chủ lắm bả trong sấp này của người cao nhất trúng được 100 tệ a!

Diệp Hạo nhỏ giọng nói ra.

- Ta, cmm chứ!

Tên mập vút chồng vé số sang một bên, hiển nhiên hắn cũng thường xuyên đến đây, nên biết một số quy tắc ngầm của trò này.

Diệp Hạo mừng rỡ trong lòng.

Hắn lờ mờ mấy tờ vé số một cái rồi nhanh chóng thu hồi, hắn thừa dịp tên mập không chú ý, nhặt lên rồi nhanh chóng xé tám trúng 2 vạn xuống.

- Ông chủ, ta lấy tờ này!

Diệp Hạo đưa mười đồng, nói.

Diệp Hạo không ở trong này quá lâu, mà nhanh chóng rời khỏi.

Quán nhỏ cỡ này không có quyền đổi tờ số trúng 2 vạn ra tiền mặt cho mình, hắn nhất định phải đi Cục số số tại trung tâm thành phố mới được.

Diệp Hạo nhét tờ vé số vào túi quần, nhanh chóng đạp xe về nhà.

...

- Ngày mai là hạn cuối trả nợ cho ngân hàng, nếu còn không trả, tôi sẽ đệ đơn trình luật pháp viện, rồi pháp viện sẽ thu hồi nhà mấy người, đến lúc đó không nên trách tôi không thông báo trước.

Một nam tử mặc đồ chỉnh chu mang kính mắt, không khách khí lên tiếng.

- Làm ơn cho chúng tôi thêm nữa tháng nữa, lúc đó chắc chắn có tiền trả cho mấy người a.

Diệp Chí Quốc vội nói.

- Trì hoãn hơn ba tháng rồi, nếu còn trì trệ nữa, tôi cũng phải gấp xui xẻo đây!

Đối phương lạnh lùng cự tuyệt.

Diệp Chí Quốc còn định nói thêm gì đó nhưng tên kia cắt lời.

- Lời cần nói cũng đã nói xong, các người liệu mà làm.

Nói xong câu đó, thanh niên xoay người rời đi.

Ánh mắt Diệp Chí Quốc trở nên âm trầm, còn Quách Tú cố nén nước mắt không cho nó rơi xuống.

- Chí Quốc, chúng ta sẽ ra đường ở sao?

Quách Tú nức nở.

- Sẽ không!

Diệp Chí Quốc trầm giọng nói.

- Chí Quốc, nếu không được, vậy bán nhà đi thôi!

Quách Tú trầm mặc một lúc rồi nói.

- Không được!

Diệp Chí Quốc cự tuyệt.

- Nhưng nếu không bán, ngân hàng sẽ kê đơn, đệ pháp viện niêm phong, đến lúc đó chả bán được nữa đâu!

Quách Tú vô lực nói khẽ.

- Anh sẽ nghĩ ra biện pháp.

Diệp Chí Quốc lắc đầu.

Hắn kiên quyết không bán nhà mình.

- Cha, mẹ, con về rồi!

Đúng lúc này, Diệp Hạo đi học về.

Hai vợ chồng nhanh chóng cố làm vẻ mặt như thường, tựa như chưa có chuyện gì xảy ra.

- Con đói bụng không?

Quách Tú cung chiêu nhìn con trai.

- Đói ạ!

Diệp Hạo len lén nhìn bốn phía một cái, rồi cẩn thận từng li từng tí nói.

- Cha mẹ, hôm nay con phát tài!

- Hả? Con nhặt được tiền?

Quách Tú giật mình hỏi.

- Không sai biệt lắm!

Diệp Hạo nhẹ gật đầu.

- Bao nhiêu?

Quách Tú cảm thấy con trai nhiều lắm nhất được 100, 200 tệ.

- Mẹ đoán xem!

Diệp Hạo cười bí hiểm.

- 100?

Quách Tú dò xét tính mà hỏi.

- No no, quá ít.

Diệp Hạo lắc lắc đầu.

- 300?

- Mẹ, vẫn hai chữ, quá ít.

- Chẳng lẽ 1000?

Quách Tú kinh hãi.

- Vẫn quá ít.

Quách Tú liếc chồng, thấy được sự chán kinh từ mắt đối phương.

- 5000?

- Vẫn quá ít!

- Vào nhà rồi nói.

Quách Tú vội nhắc, số tiền đã vượt qua dự đoán của hai vợ chồng.

Chuyện này nói ở đây không hợp.

Sau khi đóng cửa phòng, ánh mắt cha mẹ nóng bỏng nhìn Diệp Hạo.

Diệp Hạo cười cười, lấy tờ vé số ra.

Diệp Chí Quốc tiếp nhận, trong mắt lộ ra tia sáng.

- 2 vạn?

- Dạ, trúng 2 vạn.

Diệp Hạo đáp lời.

Quách Tú nghe 2 vạn nhất thời đứng hình.

Bà vội vàng nhìn qua.

Hai vợ chồng mừng như điên cầm tờ vé số.

- Chí Quốc, vậy nhà ta không cần phải...

Quách Tú kinh hãi, không cẩn thận sắp nói ra lời.

Ánh mắt Diệp Chí Quốc vội vàng ra hiệu cho vợ.

Bà lúc này mới ý thức được bản thân sắp nói những lời không nên nói.

- Tiểu Hạo, số tiền trứng này, cha mẹ bảo quản cho con!

Quách Tú nói khẽ.

- Mẹ, sao cần phải hỏi ý kiến con chứ, tiền này nên đưa cho người mà!

Diệp Hạo cười nói.

- Con vào phòng nghỉ một chút!

Diệp Hạo về đến phòng, liền nằm lên giường.

Tại Diệp Hạo rất linh mẫn, sao không nghe cuộc nói chuyện vừa nãy chứ.

Cha mẹ đã không muốn hấn biết chuyện này, vậy hấn cũng phối hợp một phen.

Diệp Hạo rõ ràng ý đồ của cha mẹ, mình sắp bước vào kì thi đại học, nếu biết loại chuyện như thế này, chỉ thêm lo lắng chứ chả làm được gì. Dù sao, trong mắt ba mẹ, bản thân hấn hiện tại không thể giúp được gì nhiều.

- Chí Quốc, chờ giữa trưa Tiểu Hạo đến trường, chúng ta đi Cục xổ số đổi tiền đi!

Quách Tú nhìn gian phòng Diệp Hạo một cái rồi nói.

- Ủm, hai chúng ta cùng đi!

Diệp Chí Quốc nhẹ gật đầu.

- Lần này có thể kéo dài thêm mấy tháng!

Nói đến đây, trên gương mặt ưu sầu của nàng giảm đi một chút.

Mỗi ngày đều bị người ta ép trả nợ, không trải qua vĩnh viễn sẽ không biết nó sẽ có tư vị gì?

Diệp Hạo nghe như thế cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Nhờ 2 vạn tệ giải quyết được việc khẩn cấp hiện giờ, về số nợ còn lại, từ từ rồi tính tiếp.

Diệp Hạo tin tưởng, mấy tháng tới, nói không chừng hấn sẽ có cách làm giàu. Bất quá, hiện tại hấn còn chuyện quan trọng hơn muốn làm, học tập.

Nhiệm vụ của hấn mấy ngày này là nhớ, cố gắng nhớ hết các môn học vào đầu.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Ngày mai là thời điểm thi tháng, nên không tự học buổi tối.

Diệp Hạo đang chạy xe về nhà, thời điểm hấn đi qua một cái hẻm nhỏ, hấn nghe được tiếng hô.

- Cứu mạng a!

Diệp Hạo chần chờ một rồi quay lại hẻm nhỏ.

- Người nào?

Diệp Hạo trầm giọng nói.

Khi hấn nói xong mới thấy một thiếu nữ đang co quắp ngồi trên mặt đất.

Thiếu nữ mặc đồng phục, khuôn mặt xinh đẹp đang rất kinh hoàng.

- Lý Thiên Thiên.

Diệp Hạo kinh ngạc thốt.

Lý Thiên Thiên, hàng xóm nhiều năm của hấn, sao không nhận ra cô bé được!

Nhưng mấy năm trước, cả nhà nàng dọn đi rồi, hai người cũng không có liên hệ.

Diệp Hạo không nghĩ tới mấy năm không gặp, Lý Thiên Thiên lại trở mã duyên dáng yêu kiều như thế.

Cho dù Hoa khôi Ban 2 như Lam Tiểu Diệp cũng kém hơn nàng.

- Diệp Hạo, cứu em!

Lý Thiên Thiên thấy Diệp Hạo vội vàng hô to.

- Yên tâm, có anh!

Hắn rõ ràng, đây là thời điểm anh hùng cứu mỹ nhân, bởi vậy, vô luận thế nào cũng phải làm anh hùng.

Liếc thấy bên người Lý Thiên Thiên có một cục gạch, hắn cấp tốc nhặt nó lên. Lúc này, Diệp Hạo mới xoay người nhìn xem thằng nào đang khi dễ cô nàng.

Nhưng thời điểm thấy rõ đối phương, mồ hôi lạnh không tự chủ tràn ngập toàn thân main nhà ta.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Anh hùng cứu mỹ nhân

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Một thằng đầu trọc cao khoảng 1 mét 9, tay đang cầm một con dao như dao chặt thịt, đang lạnh lùng nhìn Diệp Hạo.

Hắn vỗ con dao trong tay, cười lạnh nói.

- Tiểu tử, không muốn chết thì té cho ca.

- Ta mang cô ấy cùng té có được không?

Diệp Hạo cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Không thể không nói, tên trọc này để Diệp Hạo có cảm giác áp bách to lớn, càng không cần nói đến mã tấu trong tay nó.

- Cút!

Đầu trọc thấy Diệp Hạo còn dám cò kè mặc cả, hắn nhanh chóng vọt tới trước muốn ra tay đánh hắn.

Tên này là một lưu manh chính hiệu, một lời không hợp liền động thủ chém người.

Diệp Hạo giật nảy mình, đm, lần này chơi lớn rồi!

Nhưng sau đó, một màn thần kỳ phát sinh.

Trong mắt Diệp Hạo, cánh tay tên trọc đánh tới như biến chậm lại, giống như những bộ phim đang tua chậm.

Diệp Hạo không biết vì sao xuất hiện loại tình huống này, nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc hắn tránh được đòn tấn công của đối phương.

- Đu...

Thanh niên kia không ngờ Diệp Hạo có thể thoát được một kích của mình, bất quá hắn cũng phản ứng nhanh, đánh Diệp Hạo thêm một đòn nữa.

Diệp Hạo lần này thấy rõ quỹ tích công kích thằng trọc, bởi vậy dễ dàng tránh né lần nữa.

- Đáng chết!

Tên trọc bắt đầu nổi giận, mà người đang tức giận không thể khống chế lý trí.

Diệp Hạo lại tránh được cú đánh của hắn khiến hắn phần nổi, con dao trong tay đâm tới ngực Diệp Hạo.

“Đây cũng do Thần Huyết cải biến sao?”

Diệp Hạo lúc này ý thức được tình huống hiện tại.

Bởi vậy, thời điểm thanh niên đầu trọc đang đâm tới, cánh tay hắn cắt ngang cổ tay thẳng kia.

Bịch một tiếng, tên trọc kinh ngạc nhìn con dao trong tay bị chấn bay đi, mà tại lúc này, cánh tay Diệp Hạo đã đánh tới mặt hắn.

Ba! Một phát, tên trọc xoay như chong chóng hai vòng, rồi co quắp nằm trên đất.

- Chúng ta đi thôi!

Diệp Hạo quay người nói với Lý Thiên Thiên.

Lý Thiên Thiên sùng bái nhìn hắn.

- Diệp Hạo, anh lúc nào lợi hại như vậy rồi?

- Vấn đề này đợi chút nữa hãy nói!

Diệp Hạo ngồi lên xe đạp, ra hiệu cho cô nàng ngồi lên.

Lý Thiên Thiên không chần chừ, nhanh chóng ngồi vào.

Đợi đến khi hắn đèo cô nàng chạy tới đại lộ, không khỏi thở ra một hơi dài.

Diệp Hạo lo lắng muốn nhanh chóng rời đi bởi vì hắn không biết trạng thái vừa rồi của bản thân có thể kéo dài bao lâu.

Loại sự tình này không thể mạo hiểm, đâu ai muốn đặt mạng mình vào đó!

- Thiên Thiên, em làm sao ở đó thế?

Diệp Hạo nhẹ giọng hỏi.

- Đó không phải đường tắt sao?

Nói đến đây, khuôn mặt Lý Thiên Thiên toát lên vẻ hoảng sợ.

- Ai ngờ, em vừa đi qua đã gặp phải chuyện như thế!

- Xe em đâu?

- Không có, em đi bộ!

- Về sau đừng đi con đường đó nữa.

Diệp Hạo cảnh cáo cô nàng.

- Chuyện thế này không phải xảy ra một hai lần thôi đâu!

- Lần sau có chết em cũng không đi đâu!

Lý Thiên Thiên vẫn còn sợ hãi vỗ vỗ cặp bánh bao của mình.

- Mà nhà em ở đâu, anh đưa em về?

- Đi thẳng hết con phố này, tới giao lộ thứ hai rẽ trái 300 mét là đến.

Lý Thiên Thiên chỉ đường về nhà, cô em lúc này mới đột nhiên nghĩ đến cái gì liền hỏi.

- Diệp Hạo, anh còn chưa trả lời vấn đề vừa nãy em mới hỏi đó?

- Vấn đề gì?

- Anh lúc nào đã trở nên lợi hại như vậy?

- Ca lúc nào chả lợi hại, chỉ do ta không thích khoa trương thôi!

Diệp Hạo cố gắng thôi phồng bản thân, có ngu mới không ra về ta đây trước mặt mỹ nữ.

- Anh học công phu từ ai vậy?

Trong mắt Lý Thiên Thiên lộ vẻ nóng bỏng.

- Cái này —— bí mật!

Diệp Hạo nào biết công phu mẹ gì, chỉ đành cố giả trâu bò thôi.

- Được rồi!

Lý Thiên Thiên có chút thất lạc.

- Thiên Thiên, anh nhớ em lúc trước học giỏi nhất trường nhà, hiện giờ học ở Nhất Trung thế nào?

Diệp Hạo đổi chủ đề.

Nghe Diệp Hạo hỏi, khoe miệng cô nàng không khỏi giương lên.

- Ở Nhất Trung cũng như thế thôi!

- Tranh thủ thi đậu đại học trọng điểm nha.

Diệp Hạo cười nói.

- Còn anh, muốn vào trường nào?

Lý Thiên Thiên nhẹ giọng hỏi.

- Giờ anh vẫn chưa nghĩ kỹ!

Diệp Hạo không nói cho cô bé biết mục tiêu bản thân là Sáu Đại Học Phủ, dù sao nếu nói ra, có chút kinh thế hãi tục.

Lý Thiên Thiên hiểu rõ tính cách hắn.

- Đến lúc thi đậu trường nào phải nói cho em biết đó.

- Ok!

- Đến rồi!

Lý Thiên Thiên chỉ ngôi nhà phía trước, nói.

- Hẹn gặp lại!

Diệp Hạo nhìn thiếu nữ gầy trong gang tấc, trong lòng sinh ra gọn sóng nhàn nhạt, thiếu nữ trước mắt rất đẹp, đẹp có chút không chân thực.

Lý Thiên Thiên thấy Diệp Hạo đang thất thần nhìn mình, khuôn mặt không khỏi đỏ lên.

- Em vào nhà đây!

Diệp Hạo lúng túng muốn nói gì đó nhưng cô bé đã đi xa rồi.

- Về sau không biết sẽ tiện nghi thăng nào đây?

Trong đầu hắn tự nhiên sinh ra ý nghĩ này, bất quá hắn nhanh chóng ném nó ra sau đầu, bởi vì ngày mai đã đến cuộc thi tháng quyết định rồi.

...

- Tiểu Hạo, hôm nay vào thi, đừng có áp lực bản thân quá, biết không?

Diệp Chí Quốc nhắc nhở con trai đang ngồm ngoàm nhai bánh bao.

Quách Tú đang múc cho con chén cháo thì ngược lại, trừng mắt nhìn chồng.

- Nói cái gì đâu không hà?

- Anh...

Diệp Chí Quốc còn muốn nói tiếp gì đó, nhưng dưới ánh mắt của bà xã đành ngậm miệng.

- Cha, mẹ, hai người không cần lo lắng, con đi thi như đi chơi thôi, không có tí áp lực nào!

Diệp Hạo cười nói.

- Vậy thì tốt.

Diệp Chí Quốc chần chờ một chút rồi nói.

- Năm nay dù không đậu, năm sau ôn tập lại 1 năm là được!

Diệp Chí Quốc sợ con mình có áp lực tâm lý về chuyện đậu vào đại học, bởi vậy mới nói điều này.

- Dạ, con biết!

Diệp Hạo muốn cho cha mẹ một trận kinh hỉ, bởi vậy cũng không phản bác.

Đợi khi Diệp Hạo rời đi, Quách Tú đi lại ngồi đối diện chồng, ngưng trọng hỏi.

- Thi lần này xong phải chia lớp sao?

- Ừm!

- Nếu không chúng ta lại tìm Mã Hiệu Trường đi.

- Mã Hiệu Trường giờ chỉ là Phó Hiệu Trường, chân chính làm chủ hiện tại là Chu Hiệu Trường.

- Nhưng em nghĩ Chu Hiệu Trường cũng phải cho Mã Hiệu Trường một chút mặt mũi chứ?

- Mã Hiệu Trường là anh cả của mình mà?

- Đại ca hiện giờ tránh gặp mặt anh rồi!

- Thân thích nhà anh kiểu gì thế không biết?

Quách Tú không khỏi nổi giận.

- Tiểu Hạo là cháu ý đó!

Diệp Chí Quốc chỉ biết cúi đầu thờ dài.

Diệp Hạo hồn nhiên không biết ba mẹ lao tâm lao lực vì chuyện chia lớp sắp tới. Hiện tại, toàn bộ tâm thần hắn đều để vào bài thi Ngữ Văn trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Khảo thí kết thúc!

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Đề Ngữ Văn tuy không dễ ăn, nhưng cũng không làm khó được Diệp Hạo.

Mấy ngày nay, hần đọc thuộc lòng hàng trăm, hàng ngàn bài văn mẫu, một chút ngữ pháp tiêu tiểu, hay diễn tả nhân vật đã sớm nhớ kỹ.

Bởi vậy, ngoại trừ một vài câu cần tư duy, Diệp Hạo hần nắm chắc hết tất cả các câu còn lại.

Sau một tiếng, hần đã hoàn thành bài thi, bắt quá vẫn không nộp bài mà nghiêm túc kiểm tra.

Không có vấn đề, những phần cần làm đã làm hết, còn lại nghe theo mệnh trời đi.

Diệp Hạo không tập trung vào bài thi nữa mà suy nghĩ lại một màn diễn ra hôm qua.

Rõ ràng tốc độ ra đòn của tên trọc tự dung trở nên chậm chạp trong mắt mình.

Thấu Thị Nhãn có vấn đề phải không?

Nghĩ đi nghĩ lại, hần liền khởi động Thấu Thị Nhãn.

Mà trong khoảnh khắc hần khởi động Thấu Thị Nhãn, thế giới xung quanh phát sinh biến hóa kỳ dị, nhưng tốc độ của những học sinh khác không thay đổi gì.

- Chẳng lẽ mắt mình còn có năng lực khác?

Thời điểm hần nghĩ đến việc này, thế giới trước mắt hần lần nữa phát sinh biến hóa.

Tốc độ toàn bộ học sinh xung quanh đều thả chậm lại, đoán chừng chậm lại ít nhất gấp 10 lần.

Gấp 10 lần a!

Làm một ví dụ đơn giản.

Một vận động viên điền kinh trong một giây có thể chạy 10 mét, nhưng trong mắt Diệp Hạo, một giây đó, người ta chỉ chạy được có 1 mét thôi.

Nghĩ rõ ràng điểm này, Diệp Hạo mới rõ tại sao bản thân có thể dễ dàng cho thẳng trọc hôm qua ăn hành.

Tốc độ thẳng kia bị thả chậm gấp 10, thì nó có nhanh thế nào cũng như thế.

- Phải tăng cường tố chất thân thể mình mới được!

Diệp Hạo lẩm bẩm.

Nếu lực tay hoặc các bộ phận khác của hần không đủ thì cũng như không.

Diệp Hạo trong trạng thái này khoảng ba mươi giây, sau đó hần có cảm giác mê muội, nên vội vàng chấm dứt.

Ba mươi giây là cực hạn bản thân hiện tại.

- Về sau nếu còn đánh lộn, phải quyết định trận đấu trong vòng 30 giây, nếu không chết chắc.

Diệp Hạo âm thầm nhớ kỹ điểm này.

- Thấu Thị Nhãn.

Tiếp đó, hần phát động Thấu Thị Nhãn, hần cũng muốn biết cực hạn của năng lực này.

Nhưng chuyện ngoài ý muốn xảy ra, bản thân hần vừa mới phát động Thấu Thị Nhãn, trong đầu đã truyền đến cảm giác mê muội.

- Hai loại năng lực đều phụ thuộc vào mắt.

Diệp Hạo tức khắc hiểu được điểm mấu chốt.

Sau khi cuộc thi Ngữ Văn kết thúc, mọi người nhanh chóng ra khỏi phòng.

Buổi chiều còn phải thi môn Chính Trị.

Diệp Hạo trở về nhà, sau đó nhanh chóng lấy những bài thi Chính Trị mấy năm qua nhìn một chút.

Đối với những học sinh khác, ôn bài tạm thời thế này chỉ mang tâm lý an ủi bản thân, nhưng đối với Diệp Hạo, với năng lực bản thân hắn hiện tại, làm thế để dự trữ thêm kiến thức cho mình thôi.

Năng lực xem qua không quên làm Diệp Hạo trong 3 giờ thuộc hết mười mấy bài thi!

Chờ đã!

Làm Diệp Hạo đặt chồng bài thi xuống, sau đó nghĩ đến một điểm.

Bởi vì trước đó, năng lực học thuộc lòng của bản thân không có khủng bố như vậy, chẳng lẽ nói, theo thời gian đưa đẩy, năng lực bản thân còn đang phát triển? Nói cách khác, thân thể chính mình còn đang từ từ cải tạo?

Diệp Hạo không khỏi nhớ đến lời nói của trung niên trước khi ngất kia.

- Thần Huyết đang từ từ cải biến thân thể ngươi, bắt quá trong giai đoạn đầu, hơi đau một tý!

Ánh mắt Diệp Hạo không khỏi sáng lên.

- Đúng rồi, nhất định như thế!

Nghĩ tới đây, Diệp Hạo càng thêm hưng phấn.

Khảo thí buổi chiều, khi cầm bài thi Chính Trị trên tay, Diệp Hạo nhìn lướt qua một chút, trong lòng đã hiểu đại khái.

Đề thi môn này ngoại trừ có hai, ba câu không nắm chắc, còn lại Diệp Hạo đều chắc chắn trả lời đúng.

Diệp Hạo viết tên mình lên, sau đó nhanh chóng làm bài.

Bốn mươi phút sau, Diệp Hạo kinh hi nhìn bài làm mình vừa hoàn thành, hắn biết rõ, bài thi này của mình ít nhất phải đạt 90 điểm.

Nếu cho hắn thêm thời gian, Diệp Hạo tin mình có thể làm bài này max điểm.

Hai tháng!

Diệp Hạo không khỏi nắm chặt nắm đấm.

Hai tháng nữa, mình phải tăng thành tích bản thân lên 900 điểm trở lên.

Chín môn học, mỗi ngày kiểm tra ba môn.

Buổi sáng kiểm tra một môn Chủ khoa, buổi chiều kiểm tra hai môn môn phụ.

Ba ngày này, ngoại trừ thời gian ăn cơm ra, thời gian còn lại Diệp Hạo đều vùi đầu trong phòng đọc sách.

Điều này khiến Quách Tú có cảm giác an ủi đồng thời cũng cảm thấy lo lắng.

Diệp Hạo rốt cục cũng biết rõ, phải cố gắng học tập cho giỏi. Nhưng việc này, không phải trong ngày một ngày hai a.

Thành tích Diệp Hạo vốn không tốt, hiện tại trễ nãi thêm nửa năm, lần này nếu làm bài tốt mới lạ ấy?

Nàng lo lắng con trai đến biết kết quả thi mình tệ, không biết có tiếp nhận được loại đả kích này không.

...

Thi xong môn cuối, trong lúc Diệp Hạo đang muốn về nhà đã bị Chu Soái gọi lại.

- Diệp Hạo, đi xóa một chút thôi?

Chu Soái tiến lên ôm bả vai hắn nói.

- CF?

Diệp Hạo hỏi.

- Đúng vậy a!

- Không đi đâu!

Diệp Hạo không cần nghĩ đã cự tuyệt.

- Mà có chuyện gì sao?

Chu Soái kinh ngạc hỏi.

Trước kia tiểu tử này còn tích cực mời mình chơi CF hơn ấy chứ, hiện tại như thế nào?

- Tao đi Tân Hoa Thư Điểm mua vài quyển sách làm tư liệu!

Qua cuộc thi lần này, Diệp Hạo ý thức được tích lũy bản thân còn chưa đủ, vấn đề khác không nói, chỉ nói đến thơ cổ môn Ngữ Văn thôi, hắn đã muốn chết rồi.

- Địch, tiểu tử mi không đùa chứ?

Chu Soái nhìn hắn như nhìn quái vật vũ trụ.

- Đùa cái éo!

Nói xong, hắn nhanh chóng đạp xe đi.

Hai ngày này, Diệp Hạo đi hai chuyến đến tiệm vé số, điều này khiến tài phú trên người hắn đã tích đến con số 500 tệ.

Diệp Hạo dạo qua một vòng Tân Hoa Thư Điểm, tuyển hơn 20 quyển sách, rồi ra quầy thu ngân.

- Tổng cộng 632 tệ.

- Há?

Diệp Hạo giật mình.

- 632.

- Đề em trả lại mấy quyển!

Diệp Hạo lúng túng nói.

- Anh còn thiếu bao nhiêu?

Lúc này, một âm thanh êm tai vang lên sau lưng hắn.

- 122 tệ.

Nói xong, hắn mới kinh ngạc phát hiện người hỏi là cô nàng đẹp hơn hoa, Lý Thiên Thiên.

- Thiên Thiên, là em à?

- Em này giờ dạo qua trước mặt anh hai ba vòng rồi đó.

Lý Thiên Thiên giả vờ giận nói.

- Cái này —— chắc tại anh không để ý, hí hí!

Tâm thần hắn đều đặt vào đồng sách, nào rảnh đi nhìn mông với đít.

- 122 tệ đây!

Lý Thiên Thiên lấy tiền đưa cho Diệp Hạo.

Hắn nhận lấy rồi đưa cho nhân viên thu ngân, sau đó nhận một túi lớn, chứa đầy tư liệu.

- Đề em giúp anh một tay.

Lý Thiên Thiên tiến lên một bước nói.

- Mấy chuyện nặng nhọc này để anh?

Diệp Hạo cười từ chối rồi nhanh chóng cầm cái túi.

- A.

Khuôn mặt hắn đột nhiên cứng lại, bởi vì hắn phát hiện, khí lực bản thân tựa hồ tăng lên không ít nha! 20 cuốn sách này chí ít cũng phải mười cân chứ chả chơi! Nhưng trong tay hắn lại nhẹ nhõm dị thường.

- Chắc cũng nhờ Thần Huyết nữa rồi!

Diệp Hạo lẩm bẩm.

- Thế nào?

Lý Thiên Thiên thấy Diệp Hạo giống như xảy ra chuyện gì, nhẹ giọng quan tâm.

- Không có việc gì!

Diệp Hạo vội trả lời.

Lý Thiên Thiên nghi ngờ nhìn hắn, sau đó đặt cuốn sách mình muốn mua lên quầy thu ngân tính tiền.

- Cao Đăng Trung Thứ.

Diệp Hạo nhìn thoáng qua quyển sách Lý Thiên Thiên mua, kinh dị hỏi.

- Em không phải mới học lớp mười một sao?

- Lớp mười một không thể mua những quyển sách thế này à?

Lý Thiên Thiên vừa trả tiền vừa cười nói.

- Có phải có chút sớm không?

- Người ta giờ mới học lớp mười đã có ý định hết rồi ông ời nói chi lớp mười một mười hai, chuẩn bị sớm một chút không hại ai mà!

Lý Thiên Thiên cười khê đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Mời Thiên Thiên

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Thiên Thiên, em có rảnh không?

Trong lòng Diệp Hạo khê động nói.

- Có a!

Ánh mắt Lý Thiên Thiên lóe lên trả lời.

- Em có thể dạy kèm anh lại mấy môn tự nhiên không?

Diệp Hạo như lơ đãng hỏi.

- Có thể nha!

Lý Thiên Thiên cười nhẹ gật đầu.

- Mà chúng ta học ở đâu đây?
- Gần đây không phải có một quán KFC sao?

Diệp Hạo suy nghĩ một chút rồi nói.

- Ừm, vậy khi nào bắt đầu?
- Mỗi đêm em dạy anh nửa giờ đi.

Diệp Hạo mới vừa muốn nói 1 giờ nhưng cân nhắc việc Lý Thiên Thiên, một tiểu mỹ nữ về nhà muộn quá cũng không tốt.

- Vậy mỗi đêm học thêm 2 giờ đi.

Lý Thiên Thiên nhẹ gật đầu nói.

- A —— có dài quá không?

Diệp Hạo mở to hai mắt.

- Cô, chú ở nhà không lo sao ——?
- Mình tự học mà, chứ có phải đi đâu đâu mà lo!

Lý Thiên Thiên cười khẽ trả lời.

- Vậy bắt đầu từ tối nay đi, quyết định thế nhé, em về nhà ăn cơm đây!

Lý Thiên Thiên nói đi là đi, không cho Diệp Hạo cơ hội cự tuyệt.

Diệp Hạo nhìn bóng lưng cô bé thầm nói.

- Con bé chẳng lẽ cảm nắng ca rồi, khừa khừa!

Bất quá, hắn cười một cái tự giễu.

- Đại mỹ nữ như cô nàng sao có thể thích mình được, tự sướng hơi quá rồi!

Không nên tự mình đa tình.

Nghĩ tới đây, hắn ngừng yy trong đầu.

- Thiếu niên, phải nỗ lực.

Diệp Hạo tự cổ vũ sĩ khí cho mình.

Sau khi về nhà, hắn phát hiện cha mẹ đều có mặt.

- Tiểu Hạo, tới, con qua đây, cha có việc muốn nói.

Diệp Chí Quốc nói khẽ.

Diệp Hạo có chút nghi ngờ nhìn cha, bất quá vẫn ngoan ngoãn ngồi trên ghế.

- Cha, có chuyện gì sao?
- Ba ngày trước, con cứu được Lý Thiên Thiên phải không?

Diệp Chí Quốc nhìn con trai rồi hỏi.

- Dạ, đúng vậy!

Làm chuyện tốt cần phải nhận nhanh.

- Lá gan con cũng lớn lắm đó!

Diệp Chí Quốc nghe Diệp Hạo thừa nhận, trầm giọng trách.

- Gặp chuyện bất bình phải ra tay tương trợ chứ cha?

Diệp Chí Quốc nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

- Con biết người con đánh là ai không?

- Ai vậy ạ?

- Bạch Tứ, đầu mục một tiểu bang phái của Giang Nam chúng ta.

Diệp Chí Quốc trầm giọng nói.

- Lý Thiên Thiên sau khi về nhà, Lý phụ liền báo nguy, cảnh sát chạy tới đó bắt được Bạch Tứ đang hôn mê.

- Hôn mê?

Diệp Hạo khẽ giật mình.

- Đúng, thẳng kia hôn mê một ngày mới tỉnh lại, bác sĩ kiểm tra nói, não nó bị chấn động mạnh.

Diệp Chí Quốc nói đến đây kinh ngạc nhìn Diệp Hạo.

- Tiểu tử con lúc nào mạnh vậy rồi?

- Cái này.

Diệp Hạo gãi đầu một cái cũng không biết nên nói cái gì.

- Về sau gặp chuyện này, chạy được bao xa thì chạy cho cha, biết chưa?

Diệp Chí Quốc cảnh cáo.

- Con biết rồi!

Diệp Hạo ngoan ngoãn đáp lời.

- Được rồi, con trai làm việc tốt mà ông này!

Quách Tú đứng lúc đó mở miệng.

- Lần thi này thế nào?

- Cũng không tệ lắm ạ.

- Con đoán mình được nhiều điểm?

- Chắc khoảng 700 mấy á!

Lời Diệp Hạo nói khiến cha mẹ hắn chết lặng.

- Con nói cái gì?

Quách Tú ngây ngẩn cả người hỏi lại.

- Chắc 700 mấy ạ.

Diệp Hạo lại nói thêm một lần.

Nghe vậy, sắc mặt Quách Tú ngưng trọng.

- Con yêu, điểm số thấp không phải không thể, nhưng tuyệt không thể đạo văn nha con.

Diệp Hạo sao không biết ý của mẹ.

- Mẹ ơi, con thuộc loại người đó sau? Thời điểm thi đại học chẳng phải bị lộ sao?

- Vậy sao còn đoán mình hơn 700 điểm?

Quách Tú không phải không biết thành tích thường ngày của con.

- Mẹ không thấy con dạo gần đây cật lực ôn tập sao?

Diệp Hạo cười nói.

- Nếu không có chút hiệu quả, đập đầu vào gối chết đi cho xong còn hơn!

- Nhưng cũng không thể tăng được nhiều điểm như thế chứ?

- Ôi gùi, điều này nói rõ con của người bản thân là Thiên Tài, chỉ vì mấy năm nay bỏ bê học tập mà thôi.

...

Sáu giờ chiều, Diệp Hạo cất 50 tệ vào túi rồi chạy thẳng đến tiệm vé số.

Lý Thiên Thiên giảng bài cho hần, về tình về lý phải mời nhân gia người ta ăn chút gì mới đúng!

Nhưng trên người hần thực sự không có bao nhiêu tiền.

Sau khi đến tiệm vé số, hần nhanh chóng nhìn qua chồng vé, hần biết Thấu Thị Nhãn có thời gian hạn chế, nên phải cố gắng tranh thủ thời gian.

Diệp Hạo phát hiện tấm vé thứ 10 trúng được 50 tệ nên tiện tay ném trở về, nhanh chóng lấy một chồng khác.

Xem tiếp năm xấp mà không thấy tờ nào vượt quá 100 tệ, điều này khiến Diệp Hạo có chút mà ảo não.

Mà ngay thời điểm hần bắt đầu cảm thấy cổ hết sức.

- Không tốt, Thấu Thị Nhãn gần đến cực hạn.

Diệp Hạo vội vàng lấy thêm một chồng mới.

Khi Thấu Thị Nhãn quét đến tờ vé thứ mười hai, trong mắt hần lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

3000 tệ!

Diệp Hạo không ngờ bản thân may mắn đến thế.

Chồng 20 vé lần này có một tấm trúng 3000 vạn.

- Ông chủ, ta muốn tờ này.

Diệp Hạo đưa ông chủ 20 tệ, nói.

Lão bản cầm tiền rồi cười nói.

- Mở ra xem có trúng hay không?

- Nhất định trúng thưởng.

Diệp Hạo tự tin nói.

Ông chủ cười cười lơ đãnh.

Nếu ai cũng trúng thưởng, thì tổng cục đã sớm đóng cửa rồi.

- Ta đã nói mà!

Diệp Hạo cạo tầng che của tờ vé số ra, sau đó hưng phấn quát lớn.

Lão bản nhìn qua đã biết Diệp Hạo trúng thật rồi.

- Trúng bao nhiêu?

- Ở đây ông đòi được tiền mặt nhiều nhất bao nhiêu?

Diệp Hạo đổi ngay mà hỏi ông chủ.

- Dưới 1 vạn đều đổi được cho cậu.

Ông đáp lời, thời điểm hần nhìn thấy giải thưởng, kinh ngạc thốt lên!

- 3000 tệ?

Nghe tiếng lão, mọi người bốn phía xung quanh đang cầm đầu lựa vé nhanh chóng chạy tới, tràn đầy hăm mộ nhìn tờ vé trúng.

Lão bản nghiêm túc kiểm tra sau đó sáng khoái cho Diệp Hạo 3000 tệ.

- Cảm ơn, lần sau ta lại tới!

Diệp Hạo khách khí một tiếng rồi đi.

Hần còn sẽ tới sao? Đương nhiên sẽ không.

Nếu cứ trúng mãi, không bị nghi ngờ mới lạ.

Thời điểm Diệp Hạo chạy tới quán KFC đã thấy một nữ hài mặc áo trắng đang đứng trước cửa quán, cô nàng lẳng lặng đứng nơi đó như một đóa Thanh Liên không nhiễm bụi trần, tinh khiết mà xinh đẹp.

- Diệp Hạo.

Nữ hài thấy Diệp Hạo, trên gương mặt xinh đẹp toát ra nụ cười say lòng người.

- Xin lỗi, để em đợi lâu!

Diệp Hạo lúng túng nói.

- Không sao, em vừa tới.

Lý Thiên Thiên đáp lời.

- Chúng ta vào đi thôi!

Hai người chọn một chỗ gần cửa sổ rồi ngồi xuống, sau đó Diệp Hạo hỏi.

- Em muốn uống cái gì?

- Coca cola đi.

Diệp Hạo đứng dậy đi lấy hai lon Coca.

- Anh dốt toán lắm, nên chúng ta bắt đầu từ cơ bản đi.

Nghe Diệp Hạo nói thế làm Lý Thiên Thiên giật mình.

Hiện tại đến lúc nào rồi a, chưa đầy hai tháng nữa là đến kì thi đại học, mà thằng cha này muốn bắt đầu học lại từ cơ bản? Có đùa không đó?

Bất quá, Lý Thiên Thiên sẽ không nói những lời này.

- Được, anh có gì không hiểu cứ hỏi em.

Điểm trọng yếu nhất của các môn khoa học tự nhiên là căn cơ. Đây cũng là nguyên nhân lúc trước Diệp Hạo hần không có dòn thời gian ôn mấy môn này.

Tốc độ Diệp Hạo đọc sách rất nhanh, thỉnh thoảng đưa ra một vấn đề, Lý Thiên Thiên kiên nhẫn giải đáp từng cái.

Chưa đến hai giờ, Diệp Hạo đã học xong toán lớp 10.

Đương nhiên, đây cũng chỉ nắm bắt lý thuyết thôi, vẫn chưa áp dụng được nhuần nhuyễn!

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Một ngày kinh nhân

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- -----
- Đêm mai, anh mang sách bài tập theo nhé!

Lý Thiên Thiên nói khẽ.

- Ừm, anh biết rồi!

Diệp Hạo không tự đại cho rằng bản thân trong 2 giờ đã quán triệt hết toàn bộ nội dung sách toán lớp 10, trọng yếu nhất của khoa tự nhiên là áp dụng những kiến thức này.

- Vậy ngày mai gặp!

Lý Thiên Thiên thu hồi sách giáo khoa rồi đứng lên.

- Để anh đưa em về nhà!

Diệp Hạo đề nghị.

- Không cần đâu, em tự về được!

Lý Thiên Thiên cự tuyệt.

Diệp Hạo cũng không suy nghĩ nhiều, nhanh chóng đạp xe về nhà.

Mà Lý Thiên Thiên lại không về, cô bé quay lại trường Nhất Trung.

...

Hiệu suất trường Nhị Trung rất nhanh.

Buổi sáng ngày thứ hai, cô chủ nhiệm Hứa Lệ đã cầm một chồng bài thi đi vào lớp.

Cả đám lập tức yên tĩnh, ánh mắt nhìn chăm chăm Hứa Lệ, đúng hơn là bài thi trong tay bà.

- Lần này, thành tích thi thặng các em rất ổn!

Hứa Lệ tuyên bố.

- Các em quả thực có tiến bộ!

Nói đến đây, Hứa Lệ liền đặt bài thi lên bàn.

- Chu Hiền, 145 điểm!

Toàn lớp cơ hồ đều nhìn về thiếu niên mang mắt kính có vẻ khá điềm đạm nho nhã.

Chu Hiền!

Lớp trưởng Ban 2 trọng điểm.

Chu Hiền liền đi lên bục giảng.

- Môn Toán, em thi lần đứng thứ nhì cả khoa!

Hứa Lệ cười nói.

- Lần sau cố gắng đạt hạng 1 nhé!

- Vâng ạ!

Chu Hiền khẽ gật đầu.

- Lớp trưởng chúng ta ghê vl ra a.

- 145 điểm, mẹ của ta ơi, thằng đó sao làm được vậy không biết!

- Người đạt điểm cao nhất chắc Lam Tiểu Diệp quá?

- Ờm chứ không ài!

Trong khi các bạn cùng lớp đang thảo luận, Chu Hiền cầm bài thi về chỗ ngồi.

- Dịch Cẩm, 128 điểm

Hứa Lệ đưa bài thi đưa cho Dịch Cẩm.

- Rất tốt, lần này tiến bộ thêm 10 điểm.

- Hạ Danh, 131 điểm.

"..."

- Chu Soái, 115 điểm

Không cần bao lâu thời gian, Hứa Lệ gọi đến tên Chu Soái.

Chu Soái nghe mình đạt 115 điểm, gương mặt không khỏi tím tái.

- Chu Soái, em còn theo Diệp Hạo nữa, tương lai em sẽ ngày càng mịt mù cho xem!

Hứa Lệ vừa đưa bài thi cho Chu Soái vừa nói.

Diệp Hạo không khỏi chán động.

Hắn ngày càng chán ghét con mụ mạp này.

Chu Soái không nói gì, chỉ yên lặng lấy bài thi rồi về chỗ ngồi.

Chu Soái thấy Diệp Hạo im lặng, liền dùng khuỷu tay đụng đụng hắn.

- Sao thế?

- Tâm tình không tốt.

- Lời lão vu bà nguoi đừng để trong lòng.

Chu Soái cười hắc hắc nói.

- Mà nhìn tao một chút, tỳ nữa đã rút lớp chọn nhưng thấy tao có cảm giác mất mát không?

- Thi tháng nhiều lần như vậy mà mày đều trụ được trong này, mày nghĩ tao tin mày chắc?

Diệp Hạo lật mặt thẳng bạn.

Chu Soái đang muốn phản bác nhưng âm thanh Hứa Lệ đã vang lên.

- Diệp Hạo, 38 điểm.

Toàn lớp xôn xao, tiếp đó từng tiếng cười ha hả truyền ra.

Diệp Hạo bình tĩnh đứng lên.

Sao hán không thấy đám bạn heo chó đang đùa cợt mình chứ, chẳng qua chưa đến thời gian ca phát huy thôi, nghĩ đến đây hán liền bình thường trở lại.

Hứa Lệ đưa bài thi cho Diệp Hạo sau đó hỏi.

- Em giờ vẫn còn chắc chắn việc thi đậu vào Sáu Đại Học Phủ sao?

- Đương nhiên!

Hứa Lệ không khỏi cười nói.

- Em đùa hơi quá rồi, haha!

Diệp Hạo không đáp lại bà, cầm bài thi xoay người về chỗ.

Chu Soái muốn an ủi Diệp Hạo một chút, nhưng lại không biết nói từ đâu, chỉ có thờ dài thật sâu một hơi.

Diệp Hạo không thèm nghe Hứa Lệ giảng giải, mà lấy quyển bài tập toán lớp 10 ra nhìn, hán muốn thi đậu Sáu Đại Học Phủ, không thể lãng phí thời gian.

Trong bài giảng của Hứa Lệ, rất nhiều chỗ Diệp Hạo nghe không hiểu, thôi bỏ qua nó luôn emm, học lại từ lớp 10 cho xong.

Thời điểm chuông reo báo hết tiết, lại thấy một giáo viên lớn tuổi cầm chồng bài thi đi vào.

Trên mặt lão giáo viên lạnh mang theo nụ cười nhẹ nhàng.

- Thầy biết rõ các con đang quan tâm cái gì, hiện tại liền phát bài thi a.

- Hạ Danh, 76 điểm.

- Canh An, 68 điểm.

- Chu Hiểu, 78 điểm.

Sắc mặt Chu Hiểu âm trầm nhận lấy bài thi rồi yên lặng về vị trí.

- Văn Khoa quả nhiên là điểm yếu của Chu Hiểu.

- Nếu không phải kẹt mấy môn khoa Văn, hán đã lên Ban 1 emm.

Nghe các bạn xì xào bàn tán, trong lòng Chu Hiểu rất khó chịu, bất quá hán cũng không có biện pháp.

- Chu Soái, 90 điểm.

Sau khi nghe lão giáo sư đọc tên Chu Soái, cả lớp đều nhìn về phía hán.

Tên đầu tiên trong lịch sử đạt được 90 điểm a.

Mặt Chu Soái nhếch lên trời đi lấy bài thi.

- Không sùng bái ca sao?

Chu Soái đắc ý nói.

- Ai sùng bái ai còn chưa nói được à?

Diệp Hạo vừa tức vừa buồn cười nhìn hán.

Diệp Hạo sớm biết thành tích Văn Khoa của Chu Soái rất không tệ, có thể nói hán không bị tuột hạng cũng bởi nhờ Văn Khoa.

- Người còn có thể cao hơn ca sao?

Chu Soái kinh ngạc.

- Diệp Hạo.

Khi lão giáo đọc đến tên Diệp Hạo hơi chần chờ một chút, sau đó kinh ngạc nhìn hán rồi nói.

- 98 điểm.

Toàn lớp xôn xao.

Thần sắc Diệp Hạo bình tĩnh đối mặt với các nghi vấn, không tin của đám bạn.

Đáp án Lịch sử là duy nhất nha, cái này phải dựa hoàn toàn vào trí nhớ, chả chơi.

Diệp Hạo tiếp nhận bài thi, nhìn lướt qua đã biết bản thân sai ở đâu?

Câu hỏi thêm kia rất khó gặp, trên sách cũng không có, bằng không hẳn có thể max điểm.

- Lần sau tranh thủ max điểm nhé!

Lão giáo sư vỗ vỗ bả vai Diệp Hạo, cười nói.

- Dạ, con sẽ cố gắng!

Diệp Hạo nhẹ gật đầu.

Diệp Hạo về đến chỗ ngồi nhưng vẫn không ít người vẫn còn nhìn hắn.

- Ta kháo, tình hình rất là tình hình nha!

Chu Soái nhanh tay đoạt lấy bài thi Diệp Hạo, hắn cẩn thận kiểm tra một lần sau đó kinh ngạc thốt không nên lời.

- Sao mày làm được?

- Nhớ hết thì làm được thôi!

Diệp Hạo cười khể.

- Cmn, bót nhảm cho bố, nói cũng như không!

Chu Soái bực mình lên tiếng.

- Mày thấy học lịch sử phải có chiêu trò hả cu?

Diệp Hạo tiện tay ném bài thi lịch sử qua một bên, tiếp lấy cảm quyển bài tập toán, nghiêm túc xem.

Chu Soái tự dưng thấy Diệp Hạo có chút lạ lẫm.

Sau khi tất cả bài thi được phát ——

Ngữ Văn 125, Anh Văn 65, Địa Lý 97, Sinh Vật 92, Chính Trị 93, Vật Lý 52, Hóa Học 62.

Chu Soái tính dùm cho Diệp Hạo phát hiện, tổng điểm tất cả các môn của nó đạt đến 722, mà mình chỉ được 718.

Ngay tại thời điểm Chu Soái cảm thấy không thể tưởng tượng nổi cảm tính hạng cho Diệp Hạo, Hứa Lệ cũng lộ ra thần sắc như hắn.

- Gia hỏa này sao có thể thi được 722 điểm ta?

Hứa Lệ nói đến đây, rất nhanh đã nghĩ đến điều gì.

- Tốt, cái thằng nhóc Diệp Hạo này cũng dám công nhiên đạo văn?

Hứa Lệ suy đoán như vậy cũng hợp tình hợp lý, phải biết nửa năm trước, thành tích Diệp Hạo là 460 điểm. Mà hiện tại, sau khi hôn mê nửa năm, điểm nó chạy ào tới 722.

Ai mà tin nổi?

Nghĩ tới đây, Hứa Lệ nhanh chóng đi tới lớp Ban 2 của Diệp Hạo.

Hứa Lệ đẩy cửa phòng, nhìn chăm chăm Diệp Hạo.

- Diệp Hạo, em đứng lên cho cô!

Diệp Hạo đang xem tư liệu, nghe vậy đứng lên hỏi.

- Hứa lão sư, sao thế?

- Diệp Hạo ơi Diệp Hạo, em làm cô quá thất vọng rồi.

Hứa Lệ làm bộ đáng luyện sắt không thành thép nói.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Cấp Cấp Như Luật Lệnh

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Em không hiểu ý cô?

Sắc mặt Diệp Hạo có chút khó coi hỏi ngược lại.

- Em không hiểu ý cô? Tốt, vậy cô hỏi em, thành tích em lần này có chuyện gì xảy ra?

Hứa Lệ tức giận nói.

- Thành tích kém không đáng xấu hổ, đáng xấu hổ là đạo văn cơ.

- Em biết đạo văn không? Đạo văn là trộm, là tiểu nhân, hiểu không?

Hứa Lệ càng mắng càng hăng.

Kỳ thật, rất nhiều người đã sớm hoài nghi, nhưng không ai nói chuyện này ra thôi.

Hiện tại Hứa Lệ đường hoàng nói toạc ra, khiến cả đám xì xào bàn tán.

Diệp Hạo nhìn chăm chăm bà cô trầm giọng.

- Em không hiểu!

- Em không hiểu?

Nghe vậy Hứa Lệ càng giận hơn.

- Diệp Hạo, em quả nhiên là bần nhão không vịn được tường.

- Đây cô giáo thân yêu, cô không thấy mình quá phận sao?

Tượng đất còn có ba phần hỏa khí, huống chi Diệp Hạo đang còn thanh niên trai tráng.

- Cô quá phận? Diệp Hạo, em còn không biết sự nghiêm trọng của việc này đâu.

Hứa Lệ lạnh lùng nhìn hắn.

- Chuyện quay cốp trong kì thi tháng sẽ ghi vào hồ sơ của em, và nó sẽ theo em suốt cả đời.

Nói xong câu đó, Hứa Lệ xoay người rời đi.

- Chậm đã.

Diệp Hạo trầm giọng quát.

Hứa Lệ ngừng chân.

- Em còn điều gì muốn giải thích?

- Cô nói ta mang phao, có chứng cứ không?

Trong mắt Diệp Hạo toát ra hàn quang.

- Nếu không có, đừng trách ta kiện cô lên bộ giáo dục.

- Em muốn chứng cứ đúng không?

Hứa Lệ bị Diệp Hạo chọc giận, nằng đi tới gần hắn.

- Cô hiện tại cho em chứng cứ.

Nói xong, bà cô đã đi đến trước mặt Diệp Hạo, bà thuận tay cầm quyển sách lịch sử trên bàn hất lên.

- Nghe nói em thi lịch sử được 98 điểm nhỉ?

- Không sai.

- Nói cách khác, gần như tất cả nội dung trong sách, em đều biết hết?

- Đương nhiên!

- Thắng lợi trong cuộc Chiến Tranh Nha Phiến có giá trị gì?

- Thắng lợi vĩ đại cho cuộc đấu tranh chống lại chiến tranh thuốc phiện của nhân dân Trung Quốc, cho thấy ý chí kiên cường của dân tộc Trung Hoa trong việc phản đối ngoại quốc xâm lược.

Diệp Hạo phun ra một tràng mà chẳng đứt quãng, trả lời câu hỏi.

Sau đó, Hứa Lệ lại hỏi thêm mấy vấn đề nữa.

Diệp Hạo vẫn đối đáp trôi chảy, không sai một chữ.

Hứa Lệ không tin, lấy quyển sách Chu Soái đang cầm, bà lật một hồi đã tìm được một đề khó hỏi.

- Nhân Trí Viên thời Tống đã nói: Thường Vĩ Tam Giáo Chi Đại, Kỳ Bất Khả Di Dã, Hành Ngũ Thường, Chính Tam Cương, Đắc Nhân Luân Chi Đại Đạo, Nho Hữu Yên, Tuyệt Thánh Khí Trí, Thủ Thư Bảo Nhục, Đạo Hữu Yên, Tự Nhân Khắc Quả, Phản Vọng Quy Chân, Tỳ Thiên Biến Vạn Thái, Phục Hồ Tâm Tính, Thích Hữu Yên.

Sau khi nghe Hứa Lệ đọc hết đoạn văn, rất nhiều học sinh đều lộ vẻ mờ mịt, bởi vì bọn hắn chưa từng nghe qua câu nói này bao giờ.

Hứa Lệ nhìn Diệp Hạo lộ vẻ trầm tư, cười lạnh nói.

- Đoạn tài liệu này dựa trên sự việc gì có thật trong lịch sử?

- Nói về việc Nho, Phật, Đạo tam giáo hợp nhất.

Diệp Hạo cẩn thận trả lời câu hỏi.

Sắc mặt Hứa Lệ cứng đờ, bắt quá vấn đề tiếp.

- Nguyên nhân cục diện này xuất hiện?

- Từ thời Ngụy Tấn, Nam Bắc triều đến nay, xã hội rung chuyển, tạo thành cục diện Đạo Giáo, Phật Giáo lần lượt hưng thịnh đi lên, Nho Giáo, Phật Giáo, Đạo Giáo thu nạp thẩm thấu lẫn nhau, hình thành cục diện tam giáo hợp nhất.

Hứa Lệ khiếp sợ nhìn Diệp Hạo.

- Người biết đáp án rồi?

- Không có.

Diệp Hạo lắc đầu.

- Không nhìn đáp án trước mà sao người có thể trả lời cùng đáp án?

Hứa Lệ không thể tiếp nhận sự thật này.

- Căn cứ bối cảnh thời đại lúc ấy sẽ dễ dàng tìm ra đáp án thôi!

Diệp Hạo trầm giọng nói.

- Cô lại hỏi em một vấn đề.

Hứa Lệ lại tìm thêm 3 4 vấn đề thật khó hỏi hần, nhưng Diệp Hạo vẫn đưa ra câu trả lời hợp lý nhất.

Lúc này, Hứa Lệ mới thực sự tin tưởng Diệp Hạo không mang phao.

Bởi vì không có tri thức dự trữ nhất định và đầu óc linh hoạt, không thể trả lời hết được từng câu ấy.

- Chính trị, Sinh vật, Địa lý mấy môn này, cô không ngại kiểm tra hết một phen?

Diệp Hạo không mẫn không lạt nói.

- Em không muốn gánh vác tiếng nhơ làm phao đâu.

- Em —— trước đó vì sao lại ỷ lại thực lực?

Não hải Hứa Lệ lóe lên linh quang, đột nhiên hiểu ra điều gì, nên bà mới hỏi câu này.

- Bởi vì em không muốn cao điệu.

Diệp Hạo cũng không muốn biểu hiện kinh thế hãi tục, trả lời Hứa Lệ.

- Em..

Hứa Lệ chỉ hần nhưng không biết nên nói gì, bà ta rơi vào thế bị động, nhưng hiện tại lại có thể làm gì?

Hứa Lệ rời đi, toàn lớp sôi trào.

Bọn họ kinh nghi bất định nhìn thẳng bạn học lâu nay luôn bị xem thường.

- Ta khát, mày ỷ lại sâu vậy?

Chu Soái vỗ vai Diệp Hạo.

Diệp Hạo đứng lên đi ra khỏi lớp.

Bạn học trào phúng, lão sư lạnh nhạt, khiến cả thể xác lẫn tinh thần hần mệt mỏi.

Lòng hần không khỏi sinh ra ý định rời khỏi nơi này.

Đi tới hồ nước hồi chương một, Diệp Hạo kinh ngạc nhìn màu nước xanh biếc trong hồ, trong đầu xuất hiện tràng cảnh mấy tháng trước.

Thời điểm hần đang hồi tưởng, trước mắt đột nhiên hiện một cô gái mặc đạo bào.

Tình huống gì đây?

Mai Doãn Tuyết không ngờ bên hồ nước còn có học sinh, thần sắc nàng không vui nhìn Diệp Hạo.

- Giờ này không lên lớp học ở đây làm gì cu?

- Tâm tình không tốt.

Diệp Hạo trả lời.

- Tâm tình không tốt cũng không nên đến đây nha!

Mai Doãn Tuyết hừ lạnh.

- Vì sao?

Trong lòng Diệp Hạo khẽ động.

- Bởi vì nơi này.

Mai Doãn Tuyết kịp thời dừng cương trước vực.

- Tóm lại cậu nên đi khỏi đây.

- Cô cảm thấy chỗ này có Yêu khí?

Diệp Hạo nhìn Mai Doãn Tuyết, dò xét hỏi.

Đôi mắt nàng không khỏi toát ra một tia ánh sáng.

- Nhìn không ra tiểu tử ngươi cũng đồng đạo nha.

- Không, ta chỉ là một học sinh bình thường.

Diệp Hạo ngại ngùng trả lời.

- Vậy sao ngươi nói nơi này có Yêu Khí?

Mai Doãn Tuyết khẽ giật mình.

- Ta đoán, đám đạo sĩ các ngươi không phải đều thích giả thần giả quỷ?

Diệp Hạo nói nói như vậy, nhưng trong lòng không nghĩ như vậy.

Nếu không, Yêu Quái lúc trước giải thích như thế nào? Trung niên thần bí giải thích như thế nào?

- Dám nói cô nãi nãi ngươi giả thần giả quỷ? Tiểu tử ngươi muốn bầm mình?

Mai Doãn Tuyết trừng mắt, tức giận quát.

- A, em sai rồi!

Diệp Hạo thành thành thật thật nói.

Mai Doãn Tuyết vừa tức vừa buồn cười nhìn y, nhanh chóng nói.

- Cậu hiện tại rời khỏi nơi này a, tràng cảnh tiếp theo không thích hợp trẻ em dưới 18 tuổi.

- Ta có thể giúp cô một tay đấy?

Diệp Hạo hấn sao có thể rời đi?

- Ta nhắc lại một lần nữa, chạy thật nhanh khỏi đây!

Mai Doãn Tuyết cảnh cáo nói.

- Ta.

Diệp Hạo vừa muốn nói gì nữa nhưng về mặt Mai Doãn Tuyết đã lộ ra thần sắc không kiên nhẫn.

- Cấp Cấp Như Luật Lệnh, Xá.

Trong khi nàng đọc chú, trong tay xuất hiện một lá bùa vàng chói, mà theo thanh âm vừa rơi xuống, lá bùa ngay lập tức bốc cháy.

Cùng lúc đó, đôi mắt Diệp Hạo đang thanh minh tự xưng có cảm giác mê muội.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Mai Doãn Tuyết

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Diệp Hạo giống như một con rối, thần sắc thần thờ quay người rời đi.

- Chậm trễ sự tình của lão nương, hừ!

Mai Doãn Tuyết quay người nhìn chằm chằm hồ nước, thần sắc ngưng trọng hẳn lên.

Yêu Quái này không không phải loại đơn giản, điểm này nàng rất rõ ràng.

Nàng rút kiếm gỗ sau lưng ra, vẽ trên mặt đất một Bát Quái Trận Đồ, sau đó, trong tay xuất hiện một lá phù.

- Cấp Cấp Như Luật Lệnh, Xá!

Lá phù trong tay nàng trong sát na biến thành một đạo kim quang nhảy vào hồ nước.

Nhưng nàng đợi một hồi vẫn không thấy thứ gì đi lên.

- Chuyện gì xảy ra? Câu Yêu Phù mất đi hiệu lực hay Yêu Quái kia quá mạnh?

Lòng Mai Doãn Tuyết trầm xuống.

Câu Yêu Phù mất hiệu lực, khả năng này chẳng nhiều lắm, chỉ có khả năng thứ hai.

Vừa nghĩ đến khả năng thứ hai, cô nàng có một loại xúc động muốn xoay người rời đi. Bất quá, nàng đi mấy bước đã ngừng lại.

Rút lui giữa đường vì cường địch, không phải phong cách của nàng.

Sau khi suy nghĩ, Mai Doãn Tuyết đốt liên tiếp hai lá phù, chúng hóa thành hai đạo kim quang, rồi từ từ dung hợp vào nhau biến thành một đạo kim quang to lớn, đạo kim quang này rất nhanh chui vào hồ nước.

Mai Doãn Tuyết đợi một hồi vẫn không thấy quái vật đi lên, bắt đầu xoay người tỉnh bơ chạy.

Thời điểm nàng chưa bước được hai bước đã thấy Diệp Hạo đang nhìn chằm chằm chính mình.

- Chạy mau!

Mai Doãn Tuyết hô to.

- Chạy làm gì?

Diệp Hạo nhún vai.

- Trong hồ không còn Yêu Quái nữa.

- Không có Yêu Quái?

Mai Doãn Tuyết ngây ngẩn cả người.

Đúng vậy nha! Phù quang không có tác dụng, cũng có khả năng không có Yêu Quái a!

Mai Doãn Tuyết dừng lại sau đó đột nhiên nghĩ đến một việc.

- Sao ngươi không có việc gì?

- Ta có thể có chuyện gì?

Diệp Hạo cười nhạt hỏi.

Cô kinh nghi bất định nhìn hắn.

Theo lý thuyết, Mê Phù không dễ dàng bị giải như vậy. Chợt nàng nghĩ đến một việc.

- Sao ngươi biết trong hồ không có Yêu Quái?
- Bởi vì nó đã bị một vị cao nhân đánh chết.
- Lúc ấy ngươi ở đây?
- Ừm!
- Sao không nói sớm cha nội?
- Ta không cơ hội nói mà.

Mai Doãn Tuyết cẩn thận hồi tưởng một chút, phát hiện vấn đề nằm tại bản thân. Bất quá, nàng làm sao thừa nhận đây?

- Đi thôi!

Mai Doãn Tuyết trở lại hồ nước, xóa Bát Quái Trận Đồ.

Diệp Hạo thấy Mai Doãn Tuyết muốn đi nên vội vàng đuổi theo.

- Chậm đã.
- Có chuyện gì?
- Có thể truyền Pháp Thuật ngươi học cho ta hay không?
- Bản mạch truyền nữ không truyền nam.
- Thời đại đang phát triển, xã hội tiến bộ, quy củ này của các ngươi có phải lỗi thời quá hay không?

Mai Doãn Tuyết nghĩ một chút rồi nhẹ gật đầu.

- Ngươi nói có đạo lý, ta sẽ biến báo một chút, ngươi có thể cùng ta học tập Pháp Thuật trừ Yêu trừ Ma.
- Thật sao?

Diệp Hạo cuống hi hỏi lại.

- Thật, chỉ cần ngươi cắt c* đi, ta sẽ lập tức truyền cho ngươi.

Mai Doãn Tuyết vừa nói vừa đưa cho Diệp Hạo một cái chùy thủ mới tinh.

Diệp Hạo đầu lắc như trống đánh.

- Không làm!

Mai Doãn Tuyết sớm đoán trước tên này sẽ nói như thế, bởi vậy nàng thuận thế muốn thu hồi chùy thủ.

Nhưng ngay lúc này, Diệp Hạo nhanh như chớp đoạt mất chùy thủ.

- Nếu ngươi không nguyện ý dạy ta pháp thuật trừ Ma, vậy để lại chuỗi chùy thủ này coi như kỉ niệm đi a.

Diệp Hạo cầm chặt chùy trong tay, cười nói.

- Đồ vật của lão nương ngươi cũng dám đoạt?

Mây liễu Mai Doãn Tuyết dựng ngược, bàn tay trắng nõn bắt tới bả vai Diệp Hạo.

Trong trạng thái khẩn trương cao độ, Diệp Hạo bắt đầu khởi động công năng giảm tốc.

Tốc độ Mai Doãn Tuyết trong mắt Diệp Hạo đã chậm lại gấp 10 lần.

Dù đã chậm lại gấp 10 lần nhưng Diệp Hạo vẫn có cảm giác tránh không kịp.

- A.

Mai Doãn Tuyết kinh ngạc nhìn đối phương, nhanh chóng biến chiêu.

Diệp Hạo lần này có hơi cố hết sức tránh đi.

- Ta không tin ngươi có thể tránh đòn này nữa!

Nàng cố gắng gia tăng tốc độ, lần này, bàn tay nàng vững vàng bắt được Diệp Hạo đang muốn né tránh.

Xương bả vai bị chụp, Diệp Hạo có phản ứng theo bản năng, một cỗ lực lượng cường đại như sóng lớn tràn vào tay Mai Doãn Tuyết, nhưng không đủ lực chấn bàn tay đối phương ra.

- Ui da, đau!

Xương bả vai bị chế trụ, Diệp Hạo không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

- Tiểu tử, ngươi rốt cuộc là người nào?

Sắc mặt Mai Doãn Tuyết ngưng trọng nhìn Diệp Hạo, quát.

- Ta chỉ là học sinh Nhị Trung bình thường.

Diệp Hạo vội nói.

- Học sinh sao có tố chất thân thể mạnh như thế?

Mai Doãn Tuyết khinh bỉ nhìn hắn.

- Cái này.

Diệp Hạo không biết nên nói thế nào?

Chẳng lẽ nói cho cô nàng mình được một giọt Thần Huyết cải tạo?

Hắn tự nhủ, không được nói chuyện này cho bất luận kẻ nào.

- Nhìn ngươi xem, trên người không thiếu bí mật nha.

Mai Doãn Tuyết cười tủm tỉm nhìn hắn nói.

- Chùy thủ ta không lấy nữa, được không?

Diệp Hạo cẩn thận từng li từng tí nói.

- Chùy thủ có thể cho ngươi, bất quá ngươi phải nói cho ta biết —— thân thể ngươi xảy ra chuyện gì?

Mai Doãn Tuyết nhìn toàn thân hắn một lượt, hỏi.

- Ta từ bỏ.

Diệp Hạo vội nói.

- Hừ, ngươi không nói ta cũng biết.

Mai Doãn Tuyết nói xong buông tay.

- Nhất định do vị tiền bối kia cải tạo thân thể ngươi.

- Ngươi làm sao biết?

Diệp Hạo kinh ngạc hỏi lại.

- Thấy thân thể người thường như ngươi được cải tạo thành cái dạng này cũng biết được phải linh đan diệu dược có thể làm được?

Mai Doãn Tuyết lẩm bẩm.

- Ngươi nói cái gì?

- Không có việc gì, chùy thủ này cho ngươi.

Nói xong câu đó, nàng vội vã rời đi.

Diệp Hạo cảm thanh đồng chùy thủ trong tay, nhất thời cảm thấy choáng váng, cô nàng này sao vậy, nói cho liền cho thế, mà thôi kệ đi, quan tâm nhiều mệt não.

Diệp Hạo cắt chuỗi chùy thủ vào túi rồi chạy vội về nhà.

...

Diệp Hạo về nhà mới thấy có khách ghé thăm.

- Di Ngu.

Diệp Hạo hô to.

Ngu Ly là bạn thân của Quách Tú.

Ngu Ly nhìn thấy Diệp Hạo, mắt không khỏi sáng lên.

- Tiểu Hạo, lần này ngươi phải giúp ngươi di Ngu một chuyện mới được.

Diệp Hạo hồ nghi hỏi.

- Không biết di muốn con giúp chuyện gì?

- Tiểu Hạo, con ở Ban 2 của Trọng Điểm Nhị Trung đúng hông?

- Đúng vậy a!

- Con tìm hỏi xem lớp con có ai muốn vào Tam Trung chúng ta không?

- Cái gì?

Diệp Hạo giật mình.

- Chỉ cần học sinh lớp các con nguyện ý đến Tam Trung chúng ta, không cần lo lắng việc hồ sơ học tịch, trừ cái đó ra, chúng ta còn có ban thưởng tiền tươi.

Ngu Ly nói khẽ.

- Ý di là ——?

Diệp Hạo biết Ngu Ly nằm trong Ban Chủ Nhiệm của Tam Trung.

- Hiệu Trưởng chúng ta hạ tử lệnh, bảo chúng ta phải tìm được những học sinh ở Nhị Trung, về phần nguyên nhân tự nhiên là vì đề cao tỉ lệ lên lớp cho Tam Trung.

Ngu Ly thân nhiên nói.

- Nếu cứ thế mãi, Tam Trung chắc phải rút hạng rồi.

- Không biết phần thưởng mà di nói là gì?

Trong lòng Diệp Hạo mừng như mở cờ.

Diệp Hạo hấn giờ quá thất vọng đối Nhị Trung rồi, hấn đang ước gì có thể lập tới rồi khỏi đây.

- Học sinh 700 điểm trở lên chúng ta cấp cho 2000 tệ tiền mặt ban thưởng, mỗi khi đạt thêm 10 điểm, thưởng thêm 300 tệ, nói cách khác, nếu học sinh đạt được 800 điểm sẽ nhận 5000 tệ tiền thưởng.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chơi Game

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Di có thể giải quyết chuyện học tịch?

Diệp Hạo trầm giọng nói.

- Hiệu Trưởng Tam Trung chúng ta cũng hay nói chuyện với Cục trưởng Cục Giáo Dục, nên chuyện này con không cần lo.

Nguru Ly cười nói.

- Còn nữa, loại sự tình này ảnh hưởng rất nhiều đến học sinh, không ai dám mạng ra đùa đâu!

- Nếu đạt 800 điểm trở lên? Mỗi 10 điểm tăng 300 tệ?

Diệp Hạo hiểu rất rõ, thành tích hán tháng sau chắc chắn đạt hơn 800 điểm.

- Nếu cao hơn 800 điểm, mỗi lần hơn 10 điểm, gia tăng 500 tệ, nói cách khác, nó có học sinh thi được 900 điểm có thể cảm tới 1 vạn tiền thưởng.

Nguru Ly nói đến đây cười tự giễu.

- Mà những học sinh có thể thi đạt 800 điểm trở lên đều có thể thi đậu vào các trường trọng điểm, bọn chúng sẽ không vì mấy ngàn tệ mà tùy tiện chuyển trường đâu.

- Con sẽ nói chuyện này lại cho lớp!

Diệp Hạo hơi hơi trầm ngâm một chút rồi nói.

- Vậy chuyện này nhờ con!

Nguru Ly vội nói.

- Mà thời hạn đến khi nào hết ạ?

Diệp Hạo hỏi tiếp.

- Giờ chỉ còn cách thời gian thi đại học có hai tháng, bởi vậy ngày hết hạn là ngày trước đó nửa tháng, nếu không sẽ ảnh hưởng đến việc khảo chứng.

Nguru Ly trả lời.

- Ừm.

Trong lòng Diệp Hạo còn đang suy nghĩ nên không nhiều lời.

Nguru Ly lần này đến đây chủ yếu vì việc này, sau khi đã nói xong liền đứng dậy cáo từ.

Quách Tú đợi Nguru Ly đi, nhanh chóng hỏi con trai.

- Tiểu Hạo, lần này con thi thế nào?

- Ừa, điểm thi chưa được đưa lên trang web trường sao ạ?

Diệp Hạo nghi ngờ hỏi.

Đệ Nhị Trung Học đã thiết lập một trang web riêng, có ứng dụng trên điện thoại nữa, ứng dụng này mỗi tháng đều sẽ công bố thành tích học tập của tất cả học sinh.

Quách Tú nghe thế vội vàng lấy điện thoại mở ứng dụng ra, nàng rất nhanh tìm được bảng điểm của Ban 2.

Quách Tú nhìn danh sách từ trên xuống dưới, rất nhanh đã tìm thấy tên Diệp Hạo. Khi nàng nhìn thấy thành tích con trai, cả người bất động, dụi dụi con

mắt nhìn thêm lần nữa.

722.

- Tiểu Hạo, con thi được 722 điểm?

Quách Tú không thể tin nhìn con trai.

- Dạ!

Diệp Hạo gật đầu.

- Cái này...

Hạnh phúc đến quá bất ngờ làm Quách Tú đột nhiên không biết nói gì.

- Mẹ à, kỳ thật thành tích con trước giờ không tệ, chỉ là xưa nay con không thích cao điệu thôi.

Diệp Hạo một mặt áy náy nói.

- Nhưng con không nghĩ đến việc bản thân tùy hứng lại để cha mẹ không dám ngẩng đầu lên được trước mặt người khác.

- Ngốc à, con biết như vậy thì tốt!

Quách Tú bất mãn trừng con trai.

- Dạ, từ nay con sẽ cố gắng.

- Tiểu Hạo, con hai tháng nữa, con cần phải cố gắng thật nhiều a, đến lúc đó xem vào được một trường trọng điểm hay không?

Quách Tú nắm chặt nắm đấm nói.

- Dạ.

...

Lý Thiên Thiên giống như một chén trà xanh, thanh nhã, thơm ngát mê người, chém gió cùng nàng là một loại hương thụ.

Tri thức nàng uyên bác, bất kể Diệp Hạo nói gì nàng đều có thể chen vào vài câu miệng đúng chủ đề đó.

Cùng nữ hài dạng này nói chuyện phiếm, người sẽ không cảm thấy mệt mỏi, càng không bởi vì không biết nói gì mà cảm thấy xấu hổ.

Đồng thời, Diệp Hạo cũng ý thức được, thành tích cô nàng chắc chắn thuộc top ten của Nhất Trung a, bởi vì bản thân hẳn hỏi bất kỳ vấn đề gì, Lý Thiên Thiên đều có thể trả lời trôi chảy.

Không có tri thức kinh khủng dự trữ, sao có thể làm được.

2 giờ học kết thúc, Lý Thiên Thiên khép sách lại nói.

- Diệp Hạo, ngày mai chúng ta học vật lý lớp mười một.

- Ừm.

Diệp Hạo gật đầu.

- Em đi đây.

Lý Thiên Thiên đứng lên.

- Để anh tiễn em?

- Không cần.

Lý Thiên Thiên cự tuyệt.

Diệp Hạo cũng không cưỡng cầu, lên xe đạp về nhà, hẳn không đi bao xa đã thấy Chu Soái ủ rũ bên đường.

- Chu Soái à Chu Soái, trốn học không tốt nha cu?

Chu Soái thấy rõ người nói chuyện là Diệp Hạo liền bĩu môi.

- Ta trốn học cũng kém hơn thể loại COCC như mày, mày nói xem đã bao lâu rồi mày chưa lên tự học buổi tối?
- Thế nào vậy?
- Từ ngày mai, tao bắt đầu gặm mì ăn liền một tháng a.
- Oa, hình hoạt xa xỉ ghê?
- Xi cái con vợ mày ấy!
- OK, không giỡn nữa, rốt cuộc phát sinh chuyện gì?
- Tao trốn học ra chơi The King of Fighters 95, chơi chưa được ba ván, gặp một thằng sạo lò, đánh thắng còn khiêu khích tao nữa chứ, vì một phút bốc đồng, tao khiêu chiến nó ba lần, rồi cả tháng ăn c*c luôn rồi, ba lần đều thua.

Chu Soái trầm mặc một chút rồi nói.

- Thế chuyện này thì dính gì tới việc gặm mì cả tháng?
- Tao cá tiền chơi với nó mà!
- Đu, mày giỏi, đã ngu mà còn bị dụ nữa.
- Mày có phải bạn tao không thế?
- Ok, chúng ta tạm thời không nói đề tài này nữa, nói tiếp nào.
- Sau khi thua liền ba ván, nó không đánh với tao nữa, nó nói muốn chơi tiếp thì phải có tiền cá cược, mỗi ván 100 tệ.
- Cá cược hả?
- Ủa!
- Vậy mày thua mấy trận nữa?
- Tao thua liền thiếp thêm 10 ván.

Diệp Hạo nhìn thẳng bạn trước mặt như nhìn thẳng ngu.

- Nãy tao nói mày ngu lúc trước có vẻ chưa đủ miêu tả độ ngu của mày nhỉ?

Chu Soái cũng ý thức được bản thân mình ngu éo chịu được, nhưng sao tự nhận như vậy chứ.

- Tao thấy thằng kia cố tình gài tao mày ơi!
- Cái này do mày tự tìm cho người ta gạt mà.
- Đm, bót móc bỏ lại một chút chắc chết!
- Được, để tào báo thù cho mày.

Diệp Hạo chỉ chỉ yên sau xe.

- Chúng ta đi giết hắn không chờa mảnh giáp!

Diệp Hạo cứ nghĩ Chu Soái sẽ lập tức nhảy lên, ai ngờ thằng kia nhìn mình như một thằng ngu.

- Thái độ mày thế là sao?
- Kỹ thuật hai đứa mình kẻ tám lạng người nửa cân, mày đi cúng thêm tiền cho nó thì có?
- Ủa, mày không có đó giờ ca giấu nghề à?
- Gì?

- Tao cô tình cho mày mặt mũi đấy, biết không?
- Mày nghĩ ca đây có trình như thế thôi à?
- Vẫn không tin? Vậy theo ca sẽ rõ?

Diệp Hạo đạp xe một mạch đến trung tâm trò chơi, còn Chu Soái chỉ đành ngồi sau xe hấn.

Hấn nghiêm túc nói.

- Diệp Hạo, trình độ thắng kia chắc phải thuộc dạng game thủ chuyên nghiệp đó, tao bị nó ngược thương tích đầy mình.
- Hai ba năm trước, tao đã đạt đến tiêu chuẩn đó rồi.

Diệp Hạo cười lớn trả lời.

Dưới tình huống bình thường, hấn đương nhiên không chơi hơn ai, nhưng sau khi phát động năng lực trì hoãn tốc độ, hấn sẽ trở thành một super game thủ chứ ẻo đùa.

Trung Tâm Giải Trí, Diệp Hạo đến đây không phải lần một lần hai.

Không cần Chu Soái dẫn đường, hấn rất nhanh đã đi đến khu vực dành cho người chơi The King of Fighters 95.

Một thanh niên chải tóc bóng loáng không chề Đại Long đang ngược sát Quan Môn Thần, Môn Thần cường đại không có sức hoàn thủ trước mặt thanh niên.

Cao thù!

Diệp Hạo minh bạch, thắng này chắc chắn là game thủ chuyên nghiệp.

Xung quanh hấn hiện giờ có không ít người đang xem.

Diệp Hạo chen vào đám người, lấy một đồng đã mua trước đó dành cho các máy chơi game đưa vào, rồi ấn nút.

Thanh niên kia mắt thấy sẽ ngược sát Môn Thần, mà sau khi Diệp Hạo ấn nút khởi động, hình ảnh trên màn hình thông báo có người tiến vào cuộc thi đấu.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Liên Minh Chu Tước

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Thanh niên không vui nhìn Diệp Hạo.

- Tiểu tử, tự tìm tai vạ?

Diệp Hạo không nói hai lời móc ra 1000 tệ đặt trên bàn.

- Làm một trận không?

Thanh niên giật mình, nhưng khi hấn nhìn thấy Chu Soái bên cạnh Diệp Hạo thì minh bạch mọi chuyện.

- Thì ra là thế.

Hấn cười hắc hắc nói.

- Nếu có người đến cho tiền, ta không ngại thu nhận!

- Đừng có chém gió sớm thế, làm một ván mới biết được.

Diệp Hạo hừ lạnh.

- Ok, thích thì chiều.

Cái kia thanh niên lườm Diệp Hạo một cái nói.

- Nể tình người đến đây cho ta tiền, ta sẽ không chọn Đại Long ta am hiểu nhất.

Con trỏ đang không ngừng chọn qua chọn lại các nhân vật, sau vài vòng, thanh niên vỗ một cái.

Con trỏ trên màn hình lúc này dừng lại trên thân Tiểu Long.

Diệp Hạo cũng vỗ một cái, lựa chọn Đại Long.

Màn hình xuất hiện số đếm ngược.

3.

2.

1.

Thời điểm ván đánh bắt đầu, Diệp Hạo khởi động năng lực trì hoãn tốc độ.

Toàn bộ tràng cảnh chậm lại gấp 10 lần trong mắt hắn, những động tác của thanh niên đối diện cũng trở nên chậm chạp.

Diệp Hạo không chút do dự điều khiển Đại Long điên cuồng xuất thủ tấn công Tiểu Long.

Cục diện nghiêng về một bên!

Dù đối phương có không chế đến thế nào, Diệp Hạo đều có thể dễ dàng đánh vỡ phòng tuyến của hắn.

Khoảng 8 giây sau, Tiểu Long liền bị K.O.

Lúc này, cây máu Đại Long vẫn chưa mất một giọt.

Chu Soái mở to hai mắt nhìn.

- Địch! Kỹ thuật này lợi hại vậy à?

- Không lợi hại mà dám giúp mày tìm lại mặt mũi?

Diệp Hạo khinh bỉ nhìn thẳng bạn.

Ván thứ hai rất nhanh được bắt đầu.

Mà thanh niên kia cũng không tấn công, hắn lúc này trốn qua một góc phòng thủ.

Nhưng trong mắt Diệp Hạo, sai lầm của đối phương chồng chất, bởi vì tốc độ hắn kém Diệp Hạo rất nhiều, Diệp Hạo rất nhanh tìm được lỗ hổng trong cách đánh của đối phương, tiếp lấy một quyền đánh vỡ trạng thái phòng thủ của Tiểu Long, sau đó là một màn tra tấn cực kỳ tàn ác.

Trên mặt thanh niên, mồ hôi lạnh chảy ròng như mưa.

Hắn đến giờ vẫn chưa thấy Tiểu Long chưa xuất được mấy chiêu đã đối thủ dồn vào tử địa, nhưng hôm nay hắn đã thấy được.

Tiểu Long bị một trận cuồng ẩu giết chết, không có cơ hội phản kháng dù chỉ một lần.

- Kích thích vk!

- Đây mới gọi là cao thủ chân chính nha.

- Trình độ tiểu tử này hoàn toàn có thể làm game thủ a.

Từng thanh niên xung quanh đang xem cảm thán nói.

Diệp Hạo vỗ vỗ 1000 tệ trên bàn.

- Đến lúc chung tiền rồi!

Thanh niên kia cũng dứt khoát sảng khoái đưa 1000 tệ cho Diệp Hạo, tiếp theo, hắn lấy thêm 1000 tệ nữa.

- Một vạn nữa không?

- Vậy bồi gấp đôi đi!

Diệp Hạo nói xong, chồng thêm 1000 tệ nữa để lên bàn.

- Không thành vấn đề.

Đối phương cũng sảng khoái lấy thêm 1000 tệ.

- Vậy bắt đầu thôi!

Diệp Hạo thần nhiên nói.

Một ván hai trận vừa nảy chắc tốn khoảng 16 giây.

Mà thời gian cực hạn của Diệp Hạo hiện tại khi thi triển năng lực làm chậm là 30 giây, hắn vẫn có thể kiên trì thêm 14 giây nữa, đây cũng là lý do vì sao hắn đồng ý tái chiến thêm một trận.

Kết cục như mọi người đoán trước!

Thanh niên trước mặt Diệp Hạo không có sức hoàn thủ.

Hiệp một, hắn chủ động xuất kích, bị ngược.

Hiệp 2, hắn chủ động phòng thủ vẫn bị ngược.

Diệp Hạo cười hi hi cho Chu Soái 1000 tệ, sau đó bỏ 3000 tệ vào túi mình.

- Cố gắng rèn luyện đi a!

Chu Soái cho Diệp Hạo một ngón tay cái.

- Đi, làm một châu KFC thôi!

- Tao muốn mười cái đùi gà chiên một lúc.

- Cmm, mày muốn bẻ bụng chết à?

Diệp Hạo và Chu Soái đang muốn rời đi, thanh niên kia liền đuổi theo.

- Hai vị!

- Chuyện gì?

- Ta là thành viên của Liên Minh Chu Tước, Thái Sử Hưu.

- Liên Minh Chu Tước?

Diệp Hạo và Chu Soái mờ mịt liếc mắt nhìn nhau.

- Liên Minh Chu Tước là một trong các đội game chuyên nghiệp mạnh nhất nước, chúng ta thường xuyên tham gia các hạng trò chơi trong nước cũng như quốc tế.

Thái Sử Hưu nhanh chóng giới thiệu.

- Nói điểm chính.

Diệp Hạo vẫn không hiểu ý Thái Sử Hưu muốn làm cái gì?

- Ta muốn mời người tham gia vào tiểu đội của chúng ta.

Thái Sử Hưu nghiêm mặt nói.

- Không hứng thú!

Diệp Hạo không cần nghĩ nhiều liền cự tuyệt.

Giờ hán sắp thi Đại Học, làm gì có thời gian chơi game.

- Có lẽ người còn chưa biết những lợi ích khi gia nhập vào tiểu đội của chúng ta.

Thái Sử Hưu tựa hồ sớm nghĩ đến việc Diệp Hạo sẽ cự tuyệt, nghe vậy cười nói.

- Thứ nhất, thời điểm có những trò chơi mới mở, nhà điều hành sẽ mời đoàn đội chúng ta đi tìm lỗ thủng trong đó, cũng gọi là bug, mà mỗi lần như thế, thu nhập đều bắt đầu từ số có sáu chữ số trở lên.

Thứ hai, trong nước và quốc tế thường xuyên tổ chức các loại trò chơi đối chiến, một khi lấy được thành tích, có thể thu được số tiền thưởng hơn sáu chữ số.

Thứ ba, Tiểu Đội Chu Tước chúng ta có truyền thống lâu đời, thường xuyên mời làm trọng tài trong các cuộc thi đấu game lớn trong nước, tự nhiên điều đó thu được không ít hồi báo.

- Ta hiện tại có thể nói cho người biết —— thu nhập của đội viên Tiểu Đội Chu Tước chúng ta không thấp hơn 10 vạn mỗi tháng.

Thái Sử Hưu nói xong khiến Diệp Hạo có chút động tâm.

- Chuyện này ta cần phải cân nhắc một chút.

Diệp Hạo suy nghĩ một chút rồi nói.

- Được, người cho ta số điện thoại đi, có gì ta sẽ liên hệ.

Thái Sử Hưu kinh hỉ.

- Ta không sai điện thoại di động.

- Cho số điện thoại mẹ ta được không?

- Được.

Thái Sử Lệnh nhanh chóng lưu lại số Quách Tú vào điện thoại di động của mình.

Nhìn Thái Sử Lệnh rời đi, Chu Soái vỗ vỗ bả vai Diệp Hạo.

- Mày muốn đổi nghề sao?

- Tao giờ chỉ muốn an tĩnh học tập thôi!

Diệp Hạo sờ dĩ không lập tức đáp ứng, bởi vì hán biết rõ trình độ bản thân.

Thân thể hán còn trong quá trình cải tạo.

Đội thân thể hán được cải tạo đến trình độ nhất định rồi nghĩ đến chuyện này cũng không muộn.

...

Sau khi làm một bữa ăn thịnh soạn, Diệp Hạo và Chu Soái vội vã chạy xe đạp về nhà.

Thời điểm về gần nhà, Diệp Hạo thấy được một thanh niên đầu tóc vàng khè đang đi qua đi lại trước cửa nhà hán.

- Làm gì?

Diệp Hạo trầm giọng hỏi.

Đối phương cẩn thận nhìn Diệp Hạo một cái, rồi ném một túi đến hán.

Diệp Hạo tiện tay bắt được, đợi thấy rõ dạng vật trong tay, hán biến sắc.

Cái túi của Lý Thiên Thiên.

Thời điểm Diệp Hạo nhìn lại tên du côn, đối phương đã lên xe chạy mất, hắn vội vàng mở túi ra. Trong đó, ngoại trừ đồ vật của Lý Thiên Thiên còn có một tờ giấy.

- Nếu muốn Lý Thiên Thiên sống sót, mau tới nhà kho số 13 cửa Nam, nếu dám báo cảnh sát, hậu quả mày tự biết rõ.

Đọc xong, hắn xiết chặt tờ giấy trong tay.

- Bạch Tứ!

Thời điểm đọc lên tên này, hai mắt Diệp Hạo lóe ra hàn mang lạnh lẽ.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Một mình cứu người

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Diệp Hạo dùng đầu c* à nhảm đầu gối suy nghĩ cũng biết thằng nào làm chuyện này.

Bạch Tứ!

Trầm ngâm một chút, hắn nhanh chóng chạy đến nhà kho số 13 cửa Nam.

Nếu như lúc trước, Diệp Hạo chắc chắn sẽ không dám đơn thương độc mã cứu người đâu, nhưng hiện tại, Hạo nay không còn như xưa nữa, Hạo có thể tự tin một mình cân cả thế giới.

...

Thời điểm Lý Thiên Thiên tỉnh lại, hoảng sợ phát hiện mình bị trói trên một cái ghế, mà gần đó có mười tên xăm trổ đầy mình đang ngồi đánh poker, cô nàng không biết những người này là ai.

Lúc này, một thanh niên trong số đó nhìn thấy Lý Thiên Thiên tỉnh lại, nhanh chóng lên tiếng,

- Tứ Ca, con bé đã tỉnh!

Nghe nói thế, mười thằng đều đồng loạt đứng dậy.

Trái tim nhỏ của cô nàng không khỏi đập thình thịch.

- Tỉnh đúng lúc lắm.

Một thân ảnh cao lớn xuất hiện trước mặt nàng.

Thời điểm cô bé nhìn thấy thằng này, không khỏi mở to hai mắt.

- Ngươi —— sao ngươi đi ra rồi?

Bạch Tứ bị nhốt chưa được 30 ngày đã được thả ra!

- Nếu để đám cảnh sát biết được chuyện xưa, tao sẽ không còn đường sống.

Bạch Tứ nhìn Lý Thiên Thiên nói.

- Ba năm trước, tao giữa đường đánh cướp đã giết một đôi vợ chồng, mày nói xem, chuyện này nếu để chúng tìm được chứng cứ, tao tắt chết không thể nghi ngờ?

- Ngươi... ngươi vượt ngục?

- No no... tao chạy trốn khi đang bị áp giải thôi.

Bạch Tứ nhẹ đầu đáp lời.

- Giang Nam Thị do một tay tao tạo ra, tao không cam tâm rời bỏ nó.

Bạch Tứ nói đến câu này, trông mắt lộ màu đỏ tươi.

- Nếu không báo thù, tao sẽ ăn ngủ không yên.

Sắc mặt Lý Thiên Thiên trở nên trắng bệch.

Mà ngay thời điểm Bạch Tứ đi đến trước mặt Lý Thiên Thiên, đang tính thử tuyệt chiêu mới Bóp Vếu Long Trảo Thủ thì đột nhiên, “bang” một tiếng, cửa nhà kho bị đập vỡ, Diệp Hạo cầm một cây Thiết Côn đi vào.

Bạch Tứ thu hồi cánh tay, lạnh lùng nhìn Diệp Hạo vừa mới đến.

- Tiểu tử mày giỏi, có can đảm a!

- Tao đâu có giống mày!

Diệp Hạo quét mắt nhìn bốn phía một cái, trong lòng âm thầm tính toán.

- Diệp Hạo, anh báo cảnh sát chưa?

Lý Thiên Thiên thấy Diệp Hạo một thân một mình đến đây, nơi nào đó sâu trong lòng nàng bị chấn động khẽ.

- Anh sao dám a?

Diệp Hạo lắc đầu.

- Trong thư có ghi, nếu —— anh báo cảnh sát, bọn chúng sẽ giết con tin.

- A.

Lý Thiên Thiên hoảng sợ.

Nàng không nghĩ tới tên ngốc Diệp Hạo này lại không báo cảnh sát!

Bất quá, Lý Thiên Thiên chợt nghĩ đến tình cảnh hiện tại của họ, quá lớn.

- Diệp Hạo, anh chạy mau!

- Anh tới đây để cứu em mà, sao đi được!

Diệp Hạo khẽ cười nhìn cô nàng.

- Anh ngốc quá, bọn chúng sẽ giết anh đó.

Lý Thiên Thiên sốt ruột nói tiếp.

- Ai giết ai còn chưa biết được đâu!

Diệp Hạo nắm chặt lại thiết côn nhìn chăm chăm đám Bạch Tứ.

- Tụi mày muốn từng thằng lên, hay chơi hội đồng?

- Từ Ca, để em.

Một thanh niên đang cầm mã tấu trong tay đi về phía Diệp Hạo.

- Lông mu còn chưa mọc đủ, đi học người đánh nhau, hôm nay để ca ca dạy dỗ ngươi một chút.

Khi thanh niên đang nói chuyện, Diệp Hạo không chút do dự phát động năng lực tri hoãn tốc độ. Kế tiếp, thiết côn trong tay hắn nhanh chóng hôn nhẹ lên cổ đối phương một cái, thanh niên chỉ kịp kêu a một tiếng đã bất tỉnh nhân sự, nằm trên đất.

Sắc mặt đám du côn không khỏi biến đổi.

- Gặp dân trong nghề, cùng lên!

Mười thằng liếc nhau nhìn nhau, sau đó không hẹn cùng cầm thiết côn, ồng thép đủ các loại hình vây xung quanh Diệp Hạo.

- Diệp Hạo, chạy mau!

Lý Thiên Thiên nhìn thấy một màn, thất kinh hô to.

Diệp Hạo không đáp lại mà âm thầm tính toán thời gian.

Sau khi chơi cùng Thái Sử Hưu, thời gian chỉ có tám giây, mà giờ chỉ còn bảy giây. Trong bảy giây này, nhất định phải giải quyết hết đám này, nếu không chết chắc.

Đám gia hỏa như ong vỡ tổ bị dọa sợ nên vây kín Diệp Hạo, điều này giúp hắn tiết kiệm không ít thời gian.

Thời điểm cự ly song phương chỉ còn 2 mét, hắn lại khởi động năng lực tri hoãn, cũng vừa lúc đó, thiết côn trong tay Diệp Hạo đánh lên hai thanh niên đối diện.

Ầm!

Ầm!

Chưa đầy một giây, xong hai em, có chút nhanh nha, chưa đầy một giây đã xong, sinh lý yếu quá.

Lúc này, hắn không dừng lại, xoay người đánh tới hai tên sau lưng.

Sau vài lần hô hấp, gần mười thanh niên đều bị Diệp Hạo đánh ngất.

Giờ khắc này, vô luận Bạch Tứ hay Lý Thiên Thiên đều khiếp sợ nhìn hắn.

Bởi vì vừa rồi trong mắt bọn họ, tốc độ Diệp Hạo nhanh đến mức khiến mắt họ không thể theo kịp tốc độ của hắn.

- Mày...

Bạch Tứ rốt cục ý thức được, lần trước bị đối phương bất tỉnh, không phải người ta may mắn.

Khi hắn nhìn thấy Diệp Hạo muốn tiến lên, vội vàng đặt con dao trong tay lên cái cổ trắng nõn của Lý Thiên Thiên.

- Mày còn tiến thêm một bước, tao sẽ giết nó.

Diệp Hạo đang tính cự ly song phương.

10 mét!

Cự ly này, chỉ cần một giây.

Nghĩ đến đây, Diệp Hạo không chút do dự khởi động năng lực giảm tốc.

Sưu!

Trong mắt Bạch Tứ, Diệp Hạo biến thành một đạo tàn ảnh, hắn theo bản năng muốn vạch một cái trên cổ Lý Thiên Thiên.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, bàn tay Diệp Hạo nhanh chóng bắt lấy con dao, sau đó không chút lưu tình đá một cước vào giữa hai chân Bạch Tứ.

Diệp Hạo lờ mờ cảm giác được có gì đó bị vỡ nát, sau đó là tiếng kêu như heo bị chọc tiết của đối phương.

- Em không sao chứ?

Diệp Hạo nhìn Lý Thiên Thiên chưa tỉnh hồn, hỏi thăm.

Lý Thiên Thiên bị dọa phát mộng.

Mà khi một giọt máu tươi nóng hổi rơi xuống người nàng, nàng mới tỉnh lại, vội vàng hỏi.

- Diệp Hạo, tay anh ——?

- Không có việc gì.

Diệp Hạo vừa nói, vừa xoay người sang chỗ khác kiểm tra vết thương, phát hiện con dao đã đâm sâu tới xương, hắn cắn răng rút nó ra, máu tươi lúc này chảy ra như nước chảy.

Diệp Hạo nhìn đau nhức, cắt đứt dây thừng đang trói Lý Thiên Thiên.

Sau khi được giải khai, Lý Thiên Thiên nhanh chóng tiến lên nhìn thương thế Diệp Hạo, khi nàng nhìn thấy tay trái hắn đã bị máu tươi nhiễm đầm, không khỏi rơi nước mắt, trách.

- Đã vậy rồi mà anh còn nói không có chuyện gì!

Cô nàng ép buộc bản thân phải tỉnh táo lại, nghĩ đến những phương pháp cấp cứu đã từng học, ánh mắt tràn roi lên người tên thanh niên, hắn đang mặc một cái áo sơ mi trắng.

Lý Thiên Thiên lấy con dao, cắt áo tên kia thành từng dải băng, rồi tiến hành băng bó cho Diệp Hạo.

Thời gian dần qua, trên tay Diệp Hạo đã không còn máu chảy ra nữa.

Lúc này, cô bé mới thở dài một hơi.

- Giờ chúng ta nên làm gì a?

- Báo cảnh sát thôi!

Diệp Hạo trầm ngâm một chút rồi nói.

Những thằng này đều thuộc dạng cùng hung cực ác, nên để pháp luật trừng trị tội nó đi!

Không qua bao lâu, mùi mỷ đặc công được trang bị súng ống đầy đủ tiến vào, theo bọn họ còn có một đại đội của Hình Cảnh thành phố cùng các y bác sĩ.

Đội Trưởng Hình Cảnh ngắn gọn hỏi thăm sự tình, sau đó nhìn hỏi Diệp Hạo.

- Tất cả bọn họ đều bị cậu đánh bất tỉnh?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Thanh Đồng Chủ Thủ

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- - - - -

Lương Mặc, Cảnh Giáo vừa mới tốt nghiệp loại ưu.

Hắn chà thêm dầu vào mắt 4 5 thẳng gang hồ rơm như thế này vào mắt, nếu không cũng không được giao phó đến đây.

Nhưng nhìn trước mắt xem, toàn thân thanh niên sạch sẽ, thoải mái cầm cây côn trong tay, mà dưới đất cả đám đều đã bất tỉnh.

- Bọn họ đều bị cậu đánh bất tỉnh?

Lương Mặc nghi ngờ nhìn Diệp Hạ, hỏi.

- Đúng vậy!

Diệp Hạo gật đầu đáp.

- Sao cậu làm được?

Lương Mặc hỏi tiếp.

- Cái này.

Diệp Hạo gãi gãi đầu, cười ngây ngô không biết nên nói như thế nào.

Lương Mặc nhìn Diệp Hạo thật sâu rồi phân phó.

- Tiểu Lý, cậu lấy khẩu cung hai người họ cho ta!

Chuyện này phải viết báo cáo, làm việc cần có quá trình.

- Cảnh sát thúc thúc, Diệp Hạo không bị phạt gì chứ ạ?

Lý Thiên Thiên nhẹ giọng hỏi.

- Ba ngày trước, thời điểm những gia hỏa này giải cứu Bạch Tử đã giết hai nhân viên cảnh sát bọn ta, bởi vậy, dù hai em có đánh họ chết cũng không có bất cứ chuyện gì, càng không nói đến việc này thuộc về dạng phòng vệ chính đáng.

Lương Mặc cười nói.

- Như vậy không sao rồi!

Lý Thiên Thiên thở dài một hơi, nàng sợ Diệp Hạo sẽ bị bắt vì chuyện này.

Một lúc sau, khi các nhân viên đã xử lý xong hiện trường thì khẩu cung của hai người cũng đã viết xong.

- Chúng ta đi thôi.

Lương Mặc nói khẽ.

Đám người nhanh chóng đi ra cửa.

A!

Đúng lúc này, Lý Thiên Thiên kêu một tiếng.

- Sao thế?

Mọi người kinh ngạc quay lại nhìn nàng.

- Có ai đó mới thổi tai em.

Lý Thiên Thiên quay đầu nhìn xung quanh, nhưng không thấy ai.

- Cái gì?

Diệp Hạo giật mình.

Dưới tình huống này, Lý Thiên Thiên chắc không nói đùa đâu.

Về mặt đám Lương Mặc trở nên nghiêm túc nhìn xem bốn phía.

- Rất lâu rồi không gặp bé nào xinh tươi mọng nước như thế, người ở đây bồi ta đi.

Đúng lúc này, một đạo thanh âm băng lãnh đến cực điểm vang lên giữa không trung.

Đạo thanh âm này khiến cả đám run lên cầm cập, như muốn té đài trong quần.

Trong khoảnh khắc âm thanh phát ra, thân ảnh Lý Thiên Thiên không ngờ bị kéo về phía sau.

Lương Mặc nhanh chân bước tới, cố gắng bắt tay nàng lại, nhưng hắn tự dưng biến sắc, trên người Lý Thiên Thiên tự dưng lạnh đến cực điểm, cỗ lực lượng này không ngờ đẩy lùi cơ thể 140 cân của hắn trong nháy mắt, một màn này để tất cả mọi người biến sắc.

Xa xa, nhìn kỹ lại mới thấy, một đôi tay lớn đang kéo hai tay Lý Thiên Thiên vào trong.

Lương Mặc vừa bị đánh lui, Diệp Hạo nháy mắt đã xông tới, tay hắn nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của Lý Thiên Thiên, sương lạnh thấu xương không khỏi truyền đến cơ thể hắn, nhưng loại cảm giác lạnh lẽo này còn trong phạm vi tiếp nhận của hắn.

Diệp Hạo dù không sợ lạnh nhưng hắn vẫn không thể ngăn cản Lý Thiên Thiên bị kéo đi.

Đám Lương Mặc cũng cố gắng nếu kéo tiếp Diệp Hạo.

Mà lúc này, bọn họ hoảng sợ nhìn thấy phía trước Lý Thiên Thiên 10 mét, xuất hiện một vòng xoáy.

Đứng, một vòng xoáy.

Vòng xoáy phát ra năng lượng đáng sợ, tựa hồ liên thông đến một thế giới khác.

- Diệp Hạo, mau buông tay.

Lương Mặc la lớn.

Nếu Diệp Hạo cố gắng nếu kéo, cả hai người sẽ bị kéo vào trong vòng xoáy kia mất.

Lương Mặc không phải không biết, Diệp Hạo buông tay ra có ý nghĩa sẽ bỏ mặt Lý Thiên Thiên bị cuốn tới vòng xoáy kia.

Nhưng, một người chết dù sao cũng tốt hơn hai người chết.

- Diệp Hạo, mau buông tay.

Lý Thiên Thiên hô to.

Lý Thiên Thiên cũng nhìn ra cục diện trước mắt.

Diệp Hạo không thể ngăn cản bản thân mình tiến vào vòng xoáy đen ngòm kia.

Nàng không thể liên lụy Diệp Hạo!

- Có đi, cùng đi chung!

Diệp Hạo nghiêm túc nhìn Lý Thiên Thiên, nói.

Ngay thời điểm vừa nói ra lời ấy, Diệp Hạo đột nhiên thả tay ra khiến nội tâm Lý Thiên Thiên không khỏi xuất hiện vẻ thất lạc.

Đâu ai ngu mà bồi thân mình vào chết chung với nàng chứ?

Lý Thiên Thiên không biết, ngay khi Diệp Hạo buông tay nàng ra đã khởi động năng lực trì hoãn tốc độ.

Vừa hay, đánh nhau này giờ hắn còn thừa lại một giây, mà một giây này đã đủ rồi.

Thân ảnh Diệp Hạo nháy mắt vượt qua Lý Thiên Thiên, nhanh chóng rút chủy thủ bên hông ra chém một phát.

Trong khoảnh khắc đó, một tiếng kêu thảm tiếng vang lên, sau đó, Lý Thiên Thiên cảm thấy bản thân tự do rồi, không còn bị ai kéo nữa.

Tình huống như thế nào đây?

Mà khi êm thấy Diệp Hạo đang đứng trước mặt mới hiểu.

Thì ra, Diệp Hạo buông tay vì muốn chạy tới phía trước ngăn cản cho mình.

- Ngươi có pháp khí?

Một âm thanh vang lên từ vòng xoáy.

Diệp Hạo nắm chặt thanh đồng chủy thủ trong tay, lạnh lùng đáp lời.

- Giờ ngươi mới biết?

- Pháp khí có mạnh hơn nữa cũng phải nhìn người sử dụng, tiểu tử, trên người ngươi không có chút nào tu vi, dù ngươi cầm Thần Bình thì thế nào?

Khi đạo âm thanh kia vừa mới nói xong, Diệp Hạo lúc này cảm thấy toàn thân hắn bị mấy đạo hư ảo xúc tu cuốn lấy.

Diệp Hạo vùng vẫy một chút khiếp sợ phát hiện, bản thân không thể động đậy, tiếp đó, đám xúc tu kéo Diệp Hạo hướng về vòng xoáy kia.

Lý Thiên Thiên theo bản năng kéo tay hắn.

Nhưng khi cô bé vừa mới chạm vào y phục Diệp Hạo đã bị một cỗ lực lượng băng lãnh chấn lui.

Lý Thiên Thiên nhắc chân muốn chạy đến Diệp Hạo, nhưng còn chưa kịp bước chân ra đã bị Lương Mặc giữ lại.

- Không nên vọng động.

Lương Mặc trầm giọng nói.

- Em phải cứu Diệp Hạo!

Lý Thiên Thiên vừa ứa nước mắt vừa nói.

- Em cứu không được cậu ấy đâu!

Lương Mặc sao có thể để bé đi chịu chết, hắn gắt gao nắm chặt nàng lại.

Diệp Hạo tro mắt nhìn bản thân bị kéo đến vòng xoáy ngày càng gần, trong lòng không tránh khỏi sinh ra một ý niệm.

Mình phải chết sao?

Không!

Trong mắt Diệp Hạo toát lên vẻ kiên định.

Ta không thể chết!

Nếu bản thân chết, cha mẹ sẽ như thế nào?

Nghĩ tới đây, thời điểm cách vòng xoáy khoảng một thước (0,33m), thời điểm then chốt, tay trái Diệp Hạo ấn vào đó.

Tay phải hắn cảm chúi thủ đã bị xúc tu quấn chặt, nên Diệp Hạo chỉ đành dùng tay trái đang bị thương.

Ngay thời điểm tay trái hắn ấn vào, vòng xoáy tự dung biến mất, theo đó là một tiếng kêu thảm thiết không cam lòng vang lên khắp nhà kho.

- A, không được.

Theo sau đó, không gian trở nên yên tĩnh đến đáng sợ.

Tất cả mọi người đều thất kinh, tình huống gì đây?

- Diệp Hạo!

Trong lúc Lương Mặc lo là, Lý Thiên Thiên giãy ra chạy đến cạnh hắn, quan tâm hỏi.

- Anh sao rồi?

Diệp Hạo kinh ngạc nhìn tay trái đang rướm máu không có trả lời.

- Diệp Hạo, Diệp Hạo, anh đừng làm em sợ!

Lý Thiên Thiên thấy Diệp Hạo vẫn không đáp lời, nhất thời ô ô khóc lên.

- Anh không sao!

Lúc này, âm thanh ôn hòa của Diệp Hạo vang lên bên tay nàng.

Lý Thiên Thiên thấy đôi mắt Diệp Hạo sáng ngời có thần, nàng bắt chập nhào vào ngực, đôi bàn tay trắng như phấn đập đập lên ngực hắn.

- Để người ta sợ muốn chết nè, để người ta sợ muốn chết nè!

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Gặp được

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Lý Thiên Thiên đột nhiên bỏ nhào vào ngực Diệp Hạo, làm hắn có cảm giác không biết làm sao.

Nhưng trong tiềm thức, Diệp Hạo cảm thấy bản thân nhất định phải làm một chút gì đó.

Đang lúc hắn muốn đưa hai tay lên ôm thiên thần trước ngực, thanh âm Lương Mặc thanh lại vang lên.

- Chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này thôi!

Lý Thiên Thiên lúc này mới bừng tỉnh.

Sắc mặt nàng đỏ bừng, sao mình có hành động như thế chả biết nữa!

Bất quá, giờ không phải lúc cân nhắc chuyện này.

Lý Thiên Thiên nắm Diệp Hạo tay nói.

- Chúng ta nhanh rời khỏi đây thôi.

Nắm bàn tay trắng nõn như ngọc của cô nàng, Diệp Hạo có cảm giác không chân thực.

Mình được nắm tay Lý Thiên Thiên?

OMG, phê vãi ra!!

Thẳng đến khi Lý Thiên Thiên dắt hắn vào xe cảnh sát, ba hồn chín vía Diệp Hạo mới trở lại cơ thể.

- Diệp Hạo, thân phận thật sự của cậu là gì?

Lương Mặc nhìn Diệp Hạo, trầm giọng hỏi.

Diệp Hạo trầm mặc một chút rồi trả lời.

- Ta chỉ là một học sinh bình thường.

Nghe vậy, Lương Mặc chỉ đành cười khổ.

- Cậu cảm thấy câu trả lời của mình đáng tin sao?

- Tin chứ!

Diệp Hạo gật đầu.

- Diệp Hạo, có hứng thú gia nhập Hình Cảnh Đội của chúng ta không?

Lương Mặc đổi chủ đề hỏi.

Diệp Hạo nhìn đôi mắt nóng rực của Lương Mặc đã minh bạch, gia hỏa này coi trọng thân thủ của mình.

- Ta mới học cấp ba thôi đó, đại ca!

- Đây không phải vấn đề, ta thông qua quan hệ có thể cho cậu nhập chức, hơn nữa, còn có biên chế chính quy nha.

Lương Mặc cười nói.

Diệp Hạo không khỏi giật mình.

Hắn biết rõ Hình Cảnh Đội có không ít biên chế.

Sự thật đúng như thế.

Cái khác không nói, chỉ nói đến việc trở thành cộng tác viên giữ gìn trật tự đô thị thôi, bọn họ chỉ làm âm thầm, dân chúng thậm chí không biết có người làm những việc như thế nữa cơ.

Không phải ai đều có thể nắm giữ biên chế loại này đâu.

Bất quá, Diệp Hạo vẫn lắc lắc đầu.

- Tôi tạm thời không có ý nghĩ này!

- Hi vọng về sau, chúng ta có cơ hội lại hợp tác.

Lương Mặc tựa hồ sớm biết Diệp Hạo sẽ cự tuyệt.

Diệp Hạo nghe xóng hải hùng khiếp vía.

- Đừng, tôi còn muốn thi đại học nữa, Lương đội trưởng tha cho tôi đi.

Người trong nhà biết chuyện nhà mình.

Bản sự trăm Yêu trừ Ma gì đó, Diệp Hạo hẳn một chút đều không biết.

- Lương Đội Trưởng, chuyện hôm nay có thể đừng nói cha mẹ em hay được không?

Đúng lúc này, Lý Thiên Thiên nhẹ giọng nói ra.

- Vì cái gì?

Lương Mặc hỏi.

- Quảng đời còn lại của đám Bạch Tứ chỉ có thể ngao du trong ngục, kể cha mẹ em nghe chỉ làm họ lo lắng thêm thôi.

- Được rồi.

Lương Mặc suy nghĩ một chút rồi trả lời.

...

Chuyện hôm nay quả thực quá mức tưởng tượng.

Vô luận Lý Thiên Thiên hay Lương Mặc đều quên vết thương trên Diệp Hạo rồi.

Mà main nhà ta về đến giờ, nhìn lướt qua cánh tay thấy dán băng dính mới nhớ nữa ấy chứ.

- Ủa, không đau nữa rồi?

Diệp Hạo nghi hoặc gỡ miếng băng ra.

Đập vào mắt là một vết đao rất rõ ràng, bất quá, cái sẹo này đã sắp lành emnrlr, đâu có kinh khủng như trước chứ.

- Chẳng lẽ Thần Huyết ban cho bản thân mình năng lực khôi phục kinh khủng?

Diệp Hạo càng nghĩ càng thấy có lý, nếu không cũng không thể giải thích hiện tượng này.

Diệp Hạo tháo miếng băng ra bỏ vào túi luôn, dựa theo tốc độ hồi phục khủng bố như thế này, chắc mai sẽ khỏi hẳn rồi.

Sau khi vào nhà, hắn vội tìm một lý do rồi chui luôn vào phòng, tự ôn tài liệu mình mới mua.

Quách Tú cũng không nghĩ ngờ gì.

Con trai yêu thay đổi tính khí làm nàng mừng hết lớn. Hai tháng sau, con mình thật có thể thi đậu vào trường trọng điểm.

Nàng có chút chờ mong đến lúc đó, nhìn xem những thân thích trong nhà thường dùng ánh mắt chó coi thường người khác, sẽ có biểu tình gì.

Diệp Hạo suy đoán chính xác.

Buổi sáng ngày thứ hai, hắn kiểm tra lại vết thương chỉ còn thấy một vết đao nhàn nhạt.

Sức khôi phục chỉ hai chữ có thể hình dung —— Biến thái!

Còn chưa đến hai tháng nữa sẽ đến lúc thi đại học, tất cả mọi người đều đang nghiêm túc ôn tập. Kỳ thi đại học quyết định đến vận mệnh bản thân, không ai không nghiêm túc cả.

Ngay cả Chu Soái luôn luôn tùy tiện cũng rất nghiêm túc nghe lão sư giảng giải đủ loại đầu đề.

Diệp Hạo vẫn dựa theo kế hoạch bản thân, học tập tư liệu.

Bởi vì năng lực học tập của hắn quá mạnh, nghe lão sư giảng bài cũng chỉ phí thời gian

Năm giờ rưỡi chiều, Diệp Hạo vội vã chạy đến KFC, nhưng không ngờ Lý Thiên Thiên đã đứng ở đó chờ hắn rồi.

- Em đến sớm vậy?

- Tay anh hiện giờ không sao chứ?

Lý Thiên Thiên tiến lên ân cần hỏi thăm hắn.

- Không sao rồi!

Diệp Hạo nói với cô nàng.

Kỳ thật, tay hắn đã gần như bình thường, nhưng chỉ trong một ngày đã khôi phục như thế, nói ra chắc bị người khác bắt đi nghiêm cứu mất.

Bởi vậy Diệp Hạo mua băng vải bó nó lại.

- Còn đau không?

Lý Thiên Thiên kiểm tra một chút rồi hỏi.

- Tốt hơn nhiều rồi.

Diệp Hạo cười đáp.

Về mặt cô nàng đau lòng, trong mắt hiện ra hơi nước.

- Đều do em không tốt, hôm qua quên luôn vết thương của anh.

- Anh thật sự không sao mà!

Diệp Hạo thấy bộ dáng ôn nhu của cô nàng, nhẹ nhàng trả lời.

- Nhớ thay băng mỗi ngày đó, còn có, không được chạm nước đầu nghe.

Lý Thiên Thiên dặn dò.

Diệp Hạo lắng lắng nghe, một chút cũng không phật lòng.

Cảm giác có người quan tâm thật rất tốt.

Thời gian dần qua, bất kể Lý Thiên Thiên hay Diệp Hạo đều cảm giác được quan hệ đôi bên phát sinh biến hóa.

Bởi vì khi ở một mình yên tĩnh vào buổi tối, trong đầu kiểu gì cũng sẽ xuất hiện thân ảnh đối phương, thân ảnh này vùng không đi, giống như dấu ấn sâu trong linh hồn.

Nhưng không ngờ, thời gian vui vẻ luôn luôn ngắn ngủi.

Thời điểm còn ba ngày nữa đến kỳ thi tháng, tiết tấu sinh hoạt của Diệp Hạo bị phá vỡ.

Trong tiệm KFC, trong lúc Lý Thiên Thiên đang kiên nhẫn giảng giải cho Diệp Hạo các bài thi đại học những năm qua.

Bỗng nhiên, cô bé thấy một đạo thân ảnh, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn lóe lên về bối rối.

- Thiên Thiên.

Một phụ nhân trung niên mang bộ mặt lạnh như băng đi đến trước mặt hai người nói.

Lý Thiên Thiên bị dọa đứng thẳng lên, cô nàng bất an hỏi.

- Mẹ, sao người lại tới đây?

- Con không nên giải thích với mẹ lý do con ở trong này sao?

Tạ Ngưng tức giận nói.

- Nếu không phải hôm nay mẹ gặp chủ Chủ Nhiệm của con, mẹ còn không biết con xin nghỉ hai tháng đó.

- Cái gì?

Diệp Hạo giật mình.

- Mẹ, người không biết trong phòng học tự học buổi tối rất ồn, cho nên con xin phép nghỉ để học tập ở đây á.

Lý Thiên Thiên giải thích.

- Con thuộc lớp Nhất Trung Trọng Điểm, lớp tự học buổi tối sao có thể ồn ào?

Tạ Ngưng nào tin lời con gái?

- Chào dì.

- Diệp Hạo.

Tạ Ngưng cắt đứt lời Diệp Hạo.

- Cậu đã cứu con gái ta, cả nhà ta rất cảm tạ cậu, nhưng ta tuyệt không cho phép cậu lui tới cùng con gái yêu của ta.

Tạ Ngưng đâu phải chưa yêu đương qua, nàng make sure rằng nữ nhi bảo bối đã ngấm sinh tình cảm, nếu không, cô gái ngoan ngoãn như nó sao lại lừa gạt cả cha mẹ, không lên lớp buổi tự học lúc tối mà chạy đến đây giúp giúp Diệp Hạo học bù chứ?

Học bù? Không đúng, yêu đương mới đúng.

Trong mắt Tạ Ngưng, con gái đến đây chỉ để liếc mắt đưa tình với Diệp Hạo thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Môn không đăng, hộ không đối

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Tạ Ngưng giận muốn nổ phổi.

Nếu không phải Diệp Hạo cứu nữ nhi bà, chắc bà đã sớm cho hắn ăn một cái tát rồi.

Cũng không xem lại bản thân mình có bộ dáng gì, đủ tư cách theo chân con gái yêu của mình sao?

- Cùng mẹ về nhà.

Tạ Ngưng nhìn chăm chăm Lý Thiên Thiên, nói.

Lý Thiên Thiên không dám nhiều lời, trả sách lại cho Diệp Hạo, áy náy nhìn hẩn rồi theo Tạ Ngưng rời đi.

Diệp Hạo kinh ngạc nhìn thân ảnh Lý Thiên Thiên đang vối vàng theo mẹ về, trong lòng có cảm giác mất mát.

Có lẽ về sau, không còn cơ hội như thế này nữa.

Diệp Hạo thở dài một hơi, thu thập sách vở, nhanh chóng trở về nhà.

Nằm trên giường, Diệp Hạo phát hiện trong đầu mình hiện giờ đều là thân ảnh Lý Thiên Thiên.

Lúc này Diệp Hạo mới tin bản thân mình đã thích cô bé.

Lật người qua hướng nào cũng vậy, ngày thứ hai, Diệp Hạo lấy đôi mắt gấu mèo đi ra khỏi phòng, điều này khiến Quách Tú vừa thấy đau lòng vừa tự hào.

- Tiểu Hạo, cố gắng cũng phải chú ý thân thể chứ con!

Quách Tú nhắc khẽ.

Nghe mẹ nói thế làm hẩn có chút hổ thẹn.

- Dạ, con sẽ chú ý!

Ăn sáng xong, Diệp Hạo nhanh chóng đi học, còn Quách Tú làm việc nhà như thường.

Đại khái qua một giờ, tiếng chuông cửa vang lên.

Quách Tú có chút nghi hoặc, không biết ai đến giờ này.

Thời điểm mở cửa thấy Tạ Ngưng, bà khẽ giật mình, trên mặt toát ra nụ cười.

- Tạ Ngưng à, đi, vào nhà ngồi chơi!

Tạ Ngưng lạnh mặt nói.

- Không cần đâu, lần này tôi đến đây chỉ muốn nói với cô một việc.

Quách Tú thấy thần sắc đối phương không đúng, vội hỏi.

- Có chuyện gì đến phòng tôi mà thảo luận.

- Quách Tú, nói cho Diệp Hạo con cô biết, về sau đừng dây dưa con bé nhà tôi nữa.

Tạ Ngưng lạnh lùng lên tiếng.

- Cái gì?

Quách Tú biến sắc.

- Có phải hiểu lầm hay gì không?

- Thiên Thiên nhà ta là đệ nhất danh của Trọng Điểm Nhất Trung, về sau sẽ vào Sáu Đại Học Phủ.

Tạ Ngưng cắt lời Quách Tú.

- Tạ Ngưng, cô nói thế có ý gì?

Quách Tú có chút tức giận.

Tạ Ngưng cô bao che cho con, còn ta thì không chắc.

- Ý của tôi là, con cô không xứng với con tôi.

Tạ Ngưng giễu cợt nói.

- Cô...

- Thành tích con cô không ai không biết, cô cảm thấy nó xứng với Thiên Thiên nhà tôi à?

Tạ Ngưng nói xong câu đó nhìn Quách Tú thật sâu.

- Môn không đăng, hộ không đối, biết chứ?

Dứt lời, bà xoay người rời đi luôn.

Quách Tú giận đến toàn thân phát run nhìn bóng lưng Tạ Ngưng.

Đợi đến lúc bà bình tĩnh, lại bắt đầu suy nghĩ lời nói của đối phương.

Lý Thiên Thiên nếu thực sự là đệ nhất danh trong Nhất Trung Trọng Điểm, vậy về sau có khả năng rất lớn thi đậu Sáu Đại Học Phủ.

Những học sinh đi vào đó không ai không phải thiên chi kiêu tử, người kém cỏi nhất trong đó cũng có địa vị xã hội rất cao, không phải ai cũng có thể so sánh.

Bởi vậy, lời Tạ Ngưng nói không phải không có đạo lý, nhưng Tạ Ngưng lại xem nhẹ Diệp Hạo, khiến lòng bà khó chịu.

...

Ban đêm, sau khi Diệp Hạo nghỉ tự học buổi tối liền trở về nhà.

Vào phòng, hắn không tiếp tục học tập, mà nằm trên giường suy nghĩ, trong đầu Diệp Hạo không khỏi xuất hiện hình bóng Lý Thiên Thiên.

Một cái nhăn mày, một nụ cười của nàng đều hiển hiện trong đầu hắn, dần dần, đôi mắt Diệp Hạo lộ vẻ mê ly.

- Tiểu Hạo, Tiểu Hạo, Tiểu Hạo.

Thời điểm hắn loáng thoáng cảm thấy có người kêu mình mới dần bừng tỉnh.

- Ba ba!

Đợi khi thấy Diệp Chí Quốc, hắn mới bừng tỉnh.

Diệp Chí Quốc nhìn bộ dáng con trai còn không biết nó như thế nào sao.

- Con thích Lý Thiên Thiên?

Diệp Chí Quốc nói ngay vào điểm chính.

Nghe cha trực tiếp nói ra khiến nhường Diệp Hạo bối rối, bất quá hắn chợt nghĩ đến một việc.

Sao cha biết chuyện này?

- Tuổi này của con đương nhiên đã hiểu biết những chuyện này, nhưng cha hi vọng con hãy thu tâm tư đó lại.

Diệp Chí Quốc nói khẽ.

- Sau khi vào đại học, lúc đó con sẽ thấy các nữ hài khác trên khắp miền đất nước.

- Cha, sao người biết chuyện của con với Thiên Thiên?

Diệp Hạo nói ra nghi hoặc trong lòng.

- Hôm nay, Tạ Ngưng tìm tới cửa, cô ta nói một chút lời khó nghe, con không thấy mẹ con cả ngày rầu rĩ không vui sao?

Diệp Chí Quốc sờ đi nói chuyện này vì muốn kích thích Diệp Hạo.

Trạng thái hiện tại của con trai rất cần kích thích, bằng không hắn sẽ trầm mê trong đó.

Tình yêu đến giờ vẫn là một thanh kiếm hai lưỡi.

Có được, may mắn; không có, đành là mệnh.

- Mụ mụ Lý Thiên Thiên nói cái gì?

Diệp Hạo vừa nghĩ đến việc mẹ bị người khác nhục mạ, trong lòng dâng lên hồ thẹn nồng đậm.

Diệp Chí Quốc kể lại đơn giản chuyện sáng nay cho hắn nghe.

- Bởi vậy, hai đứa các con không phải không thể tiến tới, tiền đề là con có năng lực thi đậu Sáu Đại Học Phủ hay không thôi.

Diệp Chí Quốc nhìn Diệp Hạo, trầm giọng nói.

- Con chắc chắn đậu vào Sáu Đại Học Phủ.

Diệp Hạo không chút do dự khẳng định.

- Sáu Đại Học Phủ không phải ai cũng có thể thi đậu.

Dù hiện tại Diệp Chí Quốc đã nhìn không thấu nhĩ tử mình nữa, nhưng hắn vẫn còn cảm giác Diệp Hạo sẽ không lên nổi Sáu Đại Học Phủ.

- Cha rửa mắt mà đợi đi.

Mắt Diệp Hạo lóe lên thần sắc sáng ngời đáp lời.

Môn không đáng hộ không đối? Ta sẽ cho các người minh bạch, rốt cuộc ai không xứng với ai?

Sau khi Diệp Chí Quốc rời đi, Diệp Hạo liền cầm bài thi đại học kỳ trước lên nhìn lại.

Thời gian hơn tháng rưỡi nay, những gì nên học Diệp Hạo đã học xong, đại đa số thời gian hiện tại của hắn chỉ tham khảo đủ các loại đề qua các năm.

Diệp Hạo tin tưởng, lần thi tháng cuối cùng này, hắn sẽ được điểm cao.

...

- Ngày mai sẽ là lần thi tháng cuối cùng, hi vọng tất cả mọi người có thành tích tốt.

Hứa Lệ quét mắt nhìn toàn lớp học, nói khẽ.

- Còn có, lúc làm bài, tuyệt đối không thể sơ ý chủ quan, nếu có chỉ một chút thôi cũng sẽ ảnh hưởng đến cả đời của các em.

- Còn hai ngày nghỉ sau khi thi xong, các em cũng không thể buông lỏng. Chu Hiểu, em phát bài thi dùm cho cô nào.

Hứa Lệ vừa nói vừa đưa hai phần bài thi cho Chu Hiểu.

Trên mặt mọi người trong lớp không có bao nhiêu phản nản.

Bọn hắn phải cố gắng mới có thể thi đậu bản khoa, lúc này không ai phóng túng không chịu học cả.

Chu Soái tiếp nhận bài thi rồi nhìn Diệp Hạo.

- Diệp Hạo, mày nghĩ lần này mày được bao nhiêu điểm?

- Hơn 800.

Chu Soái khẽ giật mình, chột cười nói.

- Bớt chém gió đi ba!

- Bỏ éo có thời gian đùa với mày!

Diệp Hạo lắc đầu nói.

- Còn có, sau khi thi xong, nhờ mày giúp tao một việc.

- Giúp cái gì?

- Giúp tao mang sách vở về nhà dùm.

Diệp Hạo chỉ một chồng tài liệu trên bàn, nói tiếp

- Xe đạp của tao chưa hỏng hết.
- Mà muốn làm gì thế?
- Còn nhớ hôm trước tao nói tới chuyện ưu đãi ở Tam Trung không?
- Mà muốn đi Tam Trung?

Chu Soái tức khắc hiểu được.

- Ủa, thi xong rồi qua!
- Còn tháng nữa thi đại học rồi, giờ mà đi có tốt không?
- Có gì mà không tốt, tao không có bao nhiêu lưu luyến ở Nhị Trung này cả.

Nói đến đây, trong đầu Diệp Hạo không khỏi xuất hiện thân ảnh mập mập của Hứa Lệ.

Nhị Trung lưu cho Diệp Hạo hấn ngoại trừ sĩ nhục, còn có đau đớn.

Hắn không muốn ở đây một khắc nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Lần thi tháng cuối cùng

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- - - - -

Khóe miệng Diệp Hạo khẽ mỉm cười nhìn bài thi trước mặt.

Một tháng quá, những thứ nên nắm giữ hắn đã đều nắm giữ, dù chỉ một ít tri thức, hắn cũng sẽ không bỏ qua.

Diệp Hạo cầm bút lên, xoát xoát làm bài.

Đợi đến khi hắn dừng bút, Diệp Hạo tự tin bài thi Ngữ Văn của mình đạt được 140 điểm chắc không có vấn đề.

Sau khi thi xong môn Hóa cuối cùng, Diệp Hạo tự tính số điểm của chính mình.

Trong mắt lóe lên vẻ hưng phấn, nếu không có Thần Huyết cải tạo, hắn sẽ không bao giờ nghĩ đến việc bản thân có thể thi đạt hơn 900 điểm trở lên.

Số điểm này đủ để vấn đỉnh trong Sáu Đại Học Phủ nha!

Đương nhiên lúc này Diệp Hạo không thể cao điệu, dù hắn có cao điệu cũng không ai sẽ tin tưởng.

- Chu Soái, mà sao?

Diệp Hạo cười nói với Chu Soái.

- Thi Hóa lần này của tao nát bét rồi!

Chu Soái khóc không ra nước mắt nói.

- Lần nào mà thi Hóa không nát!

Diệp Hạo đâu có tin thằng cu này, lần nào thi xong cũng than nhưng có thấy nó rớt hạng đâu.

- Tao thấy bộ dạng của mày hình như làm bài rất tốt thì phải, không được, hôm nay mày phải bao tao một chiều mới được đó!

Chu Soái bất bình nói.

- Tùy tiện đi!

Giờ trên người hắn còn có 2000 ~ 3000 tệ, Chu Soái có thể ăn bao nhiêu đây?

- Bất quá, trước đó mày phải giúp tao một chuyện.

Diệp Hạo kéo Chu Soái trở lại chỗ ngồi, bắt đầu chỉnh lý sách vở.

- Mày chơi thật?

- Bố mày có khi nào đùa chuyện này?

- Mày nói qua với cha mẹ chưa?

- Tao có thể làm chủ chuyện này!

- Ca, tao gọi mày là ca ca được không? Loại sự tình này mà mày lại không thương lượng cùng cô chú một chút!

- Không cần, cứ như tao nói đi!

Diệp Hạo vừa nói vừa đưa chồng sách vở cho Chu Soái.

Chu Soái thấy Diệp Hạo như thế đã biết không khuyên nó nổi.

Hai người hợp lực đưa hết sách vở cao trung đến nhà Diệp Hạo.

Quách Tú thấy thế cũng kinh ngạc hỏi.

- Tiểu Hạo, sao con mang sách vở về hết rồi?

- Tạm thời không dùng nữa ạ!

Diệp Hạo chưa muốn nói chuyện này cho mẹ biết.

Chu Soái vừa muốn há mồm đã bị Diệp Hạo tròng mắt một cái.

- Mẹ, buổi tối, tụi con sẽ ra ngoài ăn!

Diệp Hạo thả đồng sách xuống nhà rồi nói.

Quách Tú ừm một tiếng, đang muốn cho hắn tiền.

Diệp Hạo nói.

- Mẹ, tiểu tử này mời khách.

- Sao để bạn mời khách được?

Quách Tú vừa nói vừa đưa cho hắn 300 tệ.

Chu Soái trước đó cũng hay đến nhà Diệp Hạo nhà, nhưng hắn không ngờ, chỉ nửa năm qua, nhà Diệp Hạo lại thâm đến trình độ này.

Thấy vậy, hắn sao để Diệp Hạo mời khách được?

- Cô, chúng con đi đây!

Chu Soái lờ kéo Diệp Hạo chạy nhanh ra cửa.

Diệp Hạo hiểu ý hắn, cũng mặc cho người lờ kéo.

Sau khi ra khỏi nhà, Chu Soái nói khẽ.

- Diệp Hạo, nhà mày?

- Sẽ tốt lên nhanh thôi!

Diệp Hạo cười nói.

- Tiền mừng tuổi tao để dành được 3 vạn, mai tao cho mày mượn.

Chu Soái trầm ngâm một chút rồi nói.

Diệp Hạo giật mình.

Quan hệ giữa hai thằng không coi quá tốt, có thể nói không tệ như những bạn học khác mà thôi, không ngờ Chu Soái trọng nghĩa như thế.

- Tao tạm thời không cần.

Diệp Hạo lắc lắc đầu.

- Tiền mừng tuổi tao giờ cũng không có dùng gì.

Chu Soái mới vừa nói đến đây đã bị Diệp Hạo cắt ngang.

- Nếu cần, tao chắc chắn sẽ đi mượn mày.

- Được rồi, bất quá đêm nay tao mời.

- Ok, tao đang muốn ăn mười xiên lòng nướng đây!

Chu Soái khinh bỉ nhìn hắn.

- Mày không sợ bỏ chết à?

- Mày không biết lòng nướng rất thơm à.

Diệp Hạo nói xong liếm liếm cặp môi.

- Tao dẫn mày tới một quán nướng chính tông.

Diệp Hạo mang Chu Soái đi qua bảy con phố, tám con hẻm rồi vào một cái hẻm nhỏ.

- Người thấy mùi gì chưa?

- Hương vị này không tồi nha!

Chu Soái cười nói.

Một nơi vắng vẻ nhưng có rất nhiều người đến, điều này chứng tỏ đồ ăn quán này rất ngon a.

- Lão bản, 20 xiên lòng bò, 20 xiên thịt dê nướng, một mâm đậu phộng, cho xin nhiều rau trộn, cảm ơn!

Diệp Hạo quen thuộc kêu món.

- Lão bản, cho thêm một kết bia.

Chu Soái dạo quanh quầy đồ nướng, chỉ tôm hùm đỏ rực nói.

- Ông chủ, cho thêm một phần tôm hùm!

- Được, các cậu tìm chỗ ngồi, đồ ăn sẽ lập tức có.

Chủ quán nướng là một trung niên nhìn qua rất chất phác, hắn xoa xoa mồ hôi trên mặt, cười đáp.

Hai người Diệp Hạo tùy tiện chọn một cái bàn ngồi xuống.

Một phụ nhân mặc tạp dề rất nhanh bưng tới một mâm đậu phộng cùng một phần rau trộn.

Sau khi nếm thử một miếng, mặc Chu Soái sáng nói.

- Rau trộn ngon quá a.

- Không ngon đưa mày tới đây làm gì?

Diệp Hạo vừa nói đến đây chợt thấy sắc mặt Chu Soái tự dưng trở nên âm trầm, hắn nhìn theo phương hướng thằng bạn mình đang nhìn.

Diệp Hạo thấy Đàm Hoa, một cô bạn cùng lớp đang tình tứ cùng một thanh niên đầu tóc vàng chóa, đã rõ vì sao Chu Soái lộ ra vẻ mặt này!

Chu Soái thích Đàm Hoa sớm đã không còn là bí mật.

Chu Soái vừa muốn đứng lên nhưng bị Diệp Hạo đè xuống.

- Mày muốn làm gì?

- Tao...

- Thằng kia đâu có ép buộc Đàm Hoa.

Diệp Hạo nghiêm túc nói.

- Tao phải đi hỏi một chút.

Chu Soái kiên định nói.

- Được rồi.

Diệp Hạo nghe thế thì thả Chu Soái ra.

Hắn biết Chu Soái muốn một đáp án rõ ràng.

Dù đáp án này nó đã sớm biết, nhưng nó vẫn muốn nghe chính miệng Đàm Hoa thừa nhận.

Con người có đôi khi như thế.

Có lẽ bởi vì như thế nên mới có châm ngôn, thiêu thân lao đầu vào lửa.

Chu Soái còn cách một bàn nữa tới bàn Đàm Hoa, lúc này cô nàng đang ngồi trên đùi tên tóc vàng, vừa liếc mắt đã nhìn thấy Chu Soái đang đi qua.

Thần sắc cô bé trở nên có chút không tự nhiên.

- Đàm Hoa, có phải bạn bị ép buộc hay không?

Chu Soái khàn giọng hỏi.

- Mày là thằng nào vậy?

Sắc mặt tóc vàng khó coi quát.

- Minh tự nguyện ở cùng với A Hoàng.

Đàm Hoa chần chờ một chút rồi trả lời.

- A Hoàng? Gọi thần mật như thế!

Chu Soái thương cảm nói.

- Hắn có thể cho bạn cái gì chứ?

- Cái đm, mày dám đào góc tường nhà bố?

Tóc vàng phui đất một cái rồi đứng lên, tiện tay cầm theo chai bia.

- Hiểu lầm!

Diệp Hạo vội vàng tiến lên khuyên nhủ.

- Để bạn mày cút xa tao một chút!

Tóc vàng buông chai bia xuống, âm thanh lạnh lùng.

- Chu Soái, chúng ta đi, qua bên kia thôi.

Diệp Hạo lúi cúi kéo Chu Soái.

- Tao không đi.

Chu Soái ngạnh cổ quát.

- Đàm Hoa, mình có chỗ nào không tốt? Chỗ nào không mạnh bằng hấn?

Tên tóc vàng lần này xù lông thật rồi, hấn cầm chai bia, đập tới đầu Chu Soái.

Chu Soái nhà ta đang máu dồn lên não, nào đâu phản ứng gì, mắt thấy chai bia sắp đánh lên đầu hấn, Diệp Hạo nhanh tay chặn tên tóc vàng lại.

- Có chuyện gì, từ từ nói, không nên mạnh động a.

- Mày là thằng chó nào!

Tóc vàng thấy mình bị chặn, liền tung một cước đá tới đùi Diệp Hạo.

Mà hấn không ngờ chính là, cánh tay Diệp Hạo bỗng nhiên hơi dùng sức một chút, làm tóc vàng bỗng đứng mất thăng bằng, mà một cước này tự nhiên rơi vào khoảng không.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Điểm số rung động

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Đám tiểu đệ tên tóc vàng thấy thế nhao nhao đứng lên.

Diệp Hạo thuận tay cầm chai bia, bịch một tiếng đập vỡ nó, rồi đưa lên cổ họng hấn, quát.

- Thằng nào dám tới?

- Đứng, đứng xung động!

Tóc vàng bị dọa sợ.

Đám tiểu đệ cũng lo Diệp Hạo liều mạng, không ai dám xông tới.

Chung Cực Toàn Năng Học Sinh Trailer

- Chu Soái, mày còn gì muốn hỏi, cứ hỏi đi.

Diệp Hạo nhìn Chu Soái bên cạnh đang trợn mắt há hốc mồm.

- Diệp Hạo, cậu thả A Hoàng ra a.

Lúc này, Đàm Hoa xông lên giữ chặt cánh tay Diệp Hạo, van xin nói.

Chu Soái nhìn thấy sự lo lắng thật sự trong đôi mắt người thương, trái tim hấn chợt đau nhói.

Đàm Hoa đang lộ chân tình!

- Diệp Hạo, buông hấn ra đi.

Chu Soái mắt hửng nói.

Diệp Hạo nghe xong nhẹ gật đầu, buông tên tóc vàng ra nói.

- Việc hôm nay do bọn tao không đứng, nhưng tao biết mày cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra? Chầu ăn hôm nay của tụi mày tạo mùi, hiện tại hướng bọn mày bồi tụi, chuyện này bỏ qua đi, như thế nào?

Tóc vàng do dự một hồi rồi mở hai chai bia, đưa Diệp Hạo một chai nói.

- Tao thấy mày thích hợp làm lưu manh hơn bọn tao ấy, đến đây, uống!

Diệp Hạo cụng ly cùng hắn, rồi cả hai uống liền một hơi sáng khoái.

- Nam nhân.

Tóc vàng không ngờ Diệp ca chúng ta có bản sự thế này, một hơi làm hết chai bia, bởi vậy cho hắn một ngón tay cái.

- Tao không quấy tụi mày nữa, hai đứa tào về bàn đây!

Diệp Hạo xin lỗi một tiếng rồi mang Chu Soái rời đi.

Tâm tình lão Chu ta lúc này không tốt, cứ thế mà rót bia uống, Diệp Hạo cũng không ngăn cản hắn, uống rượu để phát tiết cũng tốt.

Diệp Hạo đang suy nghĩ biến hóa của cơ thể.

Diệp Hạo phát hiện, giọt Thần Huyết không chỉ cải tạo thân thể, còn cải tạo tâm tính hắn. Bởi vì, lúc hắn cầm nửa chai bia đưa lên yết hầu tên tóc vàng, bản thân hắn không mấy sợ hãi.

Tất cả thứ này tựa hồ thuận lý thành chương mà thành.

Diệp Hạo không biết loại sửa đổi này tốt hay xấu, bất quá, hắn giờ cũng chỉ đành tiếp nhận mà thôi.

Sau khi thanh toán tiền cho bàn tóc vàng 680 tệ, và bàn bên này 300 tệ, Diệp Hạo đỡ Chu Soái đang say khướt về nhà.

Chu Soái sống tại cư xá Giang Nam, có thể suy đoán gia thế cu cậu không hề nhỏ.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Quách Tú lúc này không có tâm tư nấu cơm, nàng giờ chỉ chú tâm quan sát điện thoại của mình. Bởi vì, một chút nữa thôi, trường Nhị Trung sẽ công bố thành tích thi tháng cuối cùng.

Thành tích lần này sẽ không chênh lệch bao nhiêu với điểm thi tốt nghiệp trung học đâu, nói cách khác, lần này sẽ quyết định tương lai con trai yêu.

Diệp Chí Quốc cũng về nhà rất sớm.

- Mẹ, có cơm chưa ạ?

Diệp Hạo đẩy cửa phòng ngủ, thò đầu ra nói.

- Đợi chút nữa mẹ làm cho con.

Quách Tú liếc điện thoại, vẫn chưa thấy thông báo, qua loa nói.

- Mẹ, con có chuyện muốn thương lượng với người!

Diệp Hạo ngồi cạnh mẹ, nói khẽ.

- Chuyện gì?

- Con muốn chuyển trường!

- Chuyển trường?

Quách Tú giật mình.

- Lúc này chuyển trường làm gì?

- Con muốn đi Tam Trung!

- Không được.

Quách Tú không cần nghĩ cũng biết suy nghĩ trong đầu con trai.

- Chuyện trong nhà không còn con quan tâm, cha mẹ tự giải quyết được.

- Đúng vậy a, Tiểu Hạo, 2000 ~ 3000 tệ cũng chả thấm vào đâu.

Diệp Chí Quốc có nghe vợ đề cập tới chuyện Nguru Ly qua chơi, bởi vậy, điều Quách Tú nghĩ đến, lão cũng nghĩ đến.

- Con đi Tam Trung không phải quyết định nhất thời đâu a!

Diệp Hạo trầm giọng nói.

- Con cảm thấy chuyên qua Tam Trung, con có thể tăng lên nhiều hơn.

- Nói rõ hơn một chút xem sao?

Diệp Chí Quốc kinh ngạc hỏi lại.

- Một, lấy điểm số con hiện tại nếu qua Tam Trung, chắc chắn sẽ được trọng điểm bồi dưỡng, kiến thực hiện tại của con cho dù một hai lão sư cũng không giải quyết được, nhưng có thể nhờ những giáo viên ở Tam Trung hợp mưu hợp sức, nói không chừng có thể giải quyết được.

- Khoan đã, con nói vậy có ý gì?

Quách Tú cắt ngang lời Diệp Hạo.

Vấn đề gì mà một hai giáo viên cũng không giải quyết được thế không biết?

Ngay lúc này, điện thoại nàng chấn động một cái. Quách Tú vội vàng mở máy, liếc mắt đã thấy bảng điểm thành tích, nàng không buồn quan tâm con trai nữa mà nhanh chóng mở bản điểm Ban 2 ra xem. Bà tìm từng tên một, từ vị trí nhất bảng từ dưới đếm lên rồi từ từ lên cao, mà càng dò lại càng kinh hãi.

Bởi vì đã dò đến Top 20 nhưng vẫn chưa thấy tên Diệp Hạo, trái tim nhỏ của bà mẹ đáng yêu không khỏi đập thình thịch.

Ánh mắt Quách Tú tiếp tục quét lên trên, đến khi đến Top 10, bà cảm thấy yết hầu mình có chút khô khốc.

Diệp Hạo tăng lên Top 10 sao?

Bất quá, Quách Tú càng thêm miệng đắng lưỡi khô khi đã tới hạng ba vẫn không thấy tên Diệp Hạo.

Trần An, tổng điểm 782, hạng ba toàn lớp, hạng 61 toàn khối.

Chu Hiền, tổng điểm 788, hạng hai toàn lớp, hạng 56 toàn khối.

Diệp Hạo, tổng điểm 928, lớp học đệ nhất, đệ nhất toàn khối.

Thời điểm Quách Tú nhìn thấy thành tích con trai, cả người đều choáng váng.

Diệp Chí Quốc thấy bộ dáng thất kinh của vợ, không khỏi hỏi.

- Tiểu Hạo thi được bao nhiêu điểm?

Quách Tú không trả lời mà dụi dụi con mắt xác nhận, chốc lát sau mới đưa điện thoại cho chồng.

- Ông tự nhìn xem.

Hết bà vợ tới ông chồng thất kinh.

Cái này quá rung động rồi!

Trước đó, vô luận như thế nào bọn họ cũng không nghĩ đến việc con trai yêu dấu lại thi được số điểm này.

900 điểm có khả năng tiến vào Hoa Hạ Sáu Đại Học Phủ a!

Mà Diệp Hạo đạt 928 điểm, điều đó có nghĩa gì, nó chắc chắn 100% thi đậu vào Sáu Đại Học Phủ.

- Tiểu Hạo, thật sao con?

Quách Tú kích động hỏi.

- Dạ, đương nhiên!

Diệp Hạo nhẹ gật đầu nói.

- Con giờ chỉ muốn hỏi những đầu đề mà các giáo viên bình thường có thể sẽ không biết, cho nên đó là một trong các lý do con muốn chuyển đến Tam Trung.

- Cha không đồng ý.

Diệp Chí Quốc nghiêm mặt nói.

- Con có thể nhận được bồi dưỡng tốt hơn ở Nhị Trung mà!

- Lực lượng giáo viên Tam Trung giáo không yếu hơn Nhị Trung bao nhiêu đâu ạ, chỉ không thu được học sinh tốt mà thôi.

Diệp Hạo trầm giọng nói.

- Hơn nữa, nguyên nhân quan trọng nhất chính là, con không muốn tiếp tục ngầy ngốc ở Nhị Trung nữa.

- Phát sinh chuyện gì?

Diệp Chí Quốc nghe lời nhi tử nói có oán khí nồng đậm.

- Thời điểm thành tích thi không tốt, bà cô Chủ Nhiệm nói con là rác rưởi của xã hội, thành tích tốt chút, không những chỉ trích con gian lận, mà còn muốn ghi chuyện này vào hồ sơ con nữa.

Diệp Hạo nói đến đây không thể bảo trì bình tĩnh nữa.

- Giáo viên với trường học dạng này, không học cũng được.

Quách Tú dậm chân một cái đứng lên, bực tức nói.

- Ngày mai, mẹ đi tìm người cô Chủ Nhiệm của con nói chuyện.

- Không cần đâu mẹ, con đã mang sách vở từ Nhị Trung về hết rồi, con giờ không muốn có bất kỳ liên lụy gì tới đó nữa.

Diệp Hạo lắc đầu nói.

Hai vợ chồng liếc nhau, còn không hiểu việc con trai đã sớm có ý định rời khỏi Nhị Trung sao. Kỳ thật, lấy thành tích Diệp Hạo hiện tại, dù một tháng tới không được ôn gì cũng không có vấn đề.

- Vậy cứ theo ý con đi!

Diệp Chí Quốc nghĩ một chút rồi nói.

- Tất nhiên, mà muốn chuyển trường cũng phải tranh thủ lợi ích nhiều hơn chứ.

Quách Tú nói khẽ.

- Tiền thưởng không trọng yếu, vấn đề làm những giáo viên ở Tam Trung phải toàn lực bồi dưỡng con mẹ mới được.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Ngưu Ly kinh hỉ

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Khi Quách Tú biết được điểm số, thì bên Tam Trung, Nguru Ly cũng biết được.

Khi nàng nhìn thấy Diệp Hạo đạt 928 điểm, cũng hoảng sợ không nói ra lời.

Cảm giác đầu tiên của bà là không tin, mà đợi đến lúc xác nhận hai ba lần sau đó, trái tim bà phanh phanh nhảy lên.

Chuyện gian lận là không bao giờ, vì không có ai đủ trình cheat đến thành đệ nhất cả.

Nếu có thể kéo Diệp Hạo kéo đến Tam Trung, trường mình chắc chắn được củng cố thành tích, còn mình sẽ được thăng chức! Nguru Ly càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

Lấy thành tích Diệp Hạo hiện tại, đậu vào Sáu Đại Học Phủ không có vấn đề.

Đến lúc đó, trường Tam Trung của bà sẽ xuất hiện một học sinh ưu tú, thi đậu vào Sáu Đại Học Phủ, nói như vậy, số lượng học sinh báo danh vào Tam Trung sẽ tăng gấp bội, công lớn như vậy, trường không thể không thăng chức cho mình đâu.

Nghĩ đến đây, Nguru Ly nhanh chóng thay quần áo.

Tạ Tuấn kinh ngạc nhìn vợ, hỏi.

- Giờ em còn ra ngoài làm gì?

- Em qua nhà Quách Tú.

- Qua đó làm gì thế?

- Qua đó đề lên chức!

Nguru Ly cười một cách cái bí hiểm rồi nhanh chóng ra khỏi cửa.

Còn bên nhà này, hai vợ chồng Quách Tú nào còn tâm tư ăn cơm?

Trong lúc họ đang bàn thảo luận việc Diệp Hạo nên thi vào đâu trong Sáu Đại Học Phủ, Nguru Ly đã chạy tới.

- Tú Tú, chúc mừng a.

Chưa vào nhà, tiếng Nguru Ly đã vọng vào.

- Chúc mừng cái gì chứ?

Quách Tú giả vờ không biết.

- Tiểu Hạo thi được 928 điểm, bà nghĩ tui không biết sao?

Nguru Ly vừa nói vừa để đồ trong tay xuống.

- Tui có mua cho Tiểu Hạo một chút thuốc bổ, một tháng này cố gắng mà bồi bổ.

Diệp Chí Quốc nhìn thoáng qua, sau đó sắc mặt hơi đổi.

- Cái này —— quá quý trọng rồi!

Diệp Chí Quốc không phải không có kiến thức, những thuốc bổ này không dưới 3000 tệ nha.

- Nói gì đây?

Nguru Ly bắt mắt, trề môi.

- Tui mua chút thuốc bổ cho cháu tui không được sao?

- Được rồi!

Quách Tú cũng không nghĩ nhiều, mời Nguru Ly ngồi cạnh mình, còn Diệp Hạo rất thức thời mời Nguru Ly một ly trà.

- Tú Tú, chuyện này rất tốt a.

Nguru Ly hâm mộ nhìn Quách Tú nói tiếp.

- Giang Nam chúng ta cũng đã 3 năm không có ai thi đậu Sáu Đại Học Phủ, điều này khiến bộ giáo dục cảm giác rất đau đầu, bởi vậy lần này, Bộ trưởng Bộ Giáo Dục đã đưa ra giải thưởng, trường nào xuất hiện học sinh thi đậu Sáu Đại Học Phủ, kinh phí được đầu tư vào trường đó sẽ được đề cao thêm hai thành, hơn nữa, riêng học sinh đó sẽ nhận được ban thưởng 10 vạn tiền mặt.

- 10 vạn tệ?

Quách Tú kinh ngạc hỏi lại.

Đó giờ giải thưởng cho người đậu vào Sáu Đại Học Phủ chỉ là 5 vạn tệ thôi.

- Tỉnh cũng có ban thưởng tiền mặt, nhưng muốn đạt được Tỉnh thưởng, nhất định phải thi được Top 10.

Nguru Ly nói tiếp.

- Lấy thành tích Tiểu Hạo, đạt được Top 10 không có vấn đề, mà nếu được vậy, trường học không thể không có thưởng cho nó được.

Quách Tú kích động liếc mắt nhìn chồng.

Diệp Hạo có thể cầm tiền thưởng của Tỉnh hay không không trọng yếu, chỉ cần nhận được 10 vạn ban thưởng là đủ. Mặc dù chưa trả được rõ hết nợ, nhưng có thể kéo dài một hồi.

- Di Nguru, nếu con giờ qua Tam Trung của người, Tam Trung có thể cho con cái gì?

Diệp Hạo lúc này mới lên tiếng.

Trái tim Nguru Ly bỗng nhiên dừng lại, vui vẻ ra mặt trả lời.

- Tiểu Hạo, còn muốn chuyển qua Tam Trung?

Phải biết, lấy thành tích Diệp Hạo hiện tại, cho dù Nhất Trung cũng sẽ ném cành ô liu ra đó nha, Nguru Ly đến lần này cũng chỉ ôm hi vọng một phần vạn thôi.

Nhưng hiện tại nghe Diệp Hạo nói thế, bà ý thức được cu cậu có tâm tư này.

- Dạ!

- Nếu con qua Tam Trung, chúng ta sẽ dành cho con trợ giúp lớn nhất. Hơn nữa, ta có thể bảo đảm, sự trợ giúp này có thể vượt qua cả Nhất Trung và Nhị Trung.

Nguru Ly chém đinh chặt sắt nói.

Bỏ luận uy vọng hay giáo viên Tam Trung đều không bằng Nhất Trung, Nhị Trung, bởi vậy, Tam Trung cảm không ra đồ vật có thể so sánh với hai trường kia.

- Vậy, việc này giao cho người giải quyết đi.

Diệp Hạo nói khẽ.

Nguru Ly thở một hơi thật sâu nghiêm mặt nói.

- Tiểu Hạo, chuyện này không thể nói đùa!

- Di Nguru, dù Tam Trung có điều kiện gì, ta cũng sẽ qua.

Diệp Hạo ngưng trọng quả quyết.

Nguru Ly lại nhìn Diệp Chí Quốc và Quách Tú hỏi lại.

- Hai người thì sao?

- Chuyện của con, cứ để nó quyết định!

Diệp Chí Quốc lên tiếng.

- Tốt, chuyện này giao cho tôi, tôi sẽ tranh thủ quyền lợi to lớn nhất cho cháu.

Nguru Ly nói đến đây liền đứng lên cáo từ.

Sau khi Nguru Ly, đó Quách Tú khẽ nói.

- Tiểu Hạo, quyết định có gấp quá không? Dù sao Nhất Trung chắc chắn sẽ vờn cảnh ô liu cho con?

- Kỳ thật, con qua Tam Trung còn hai nguyên nhân nữa.

Diệp Hạo trầm trọng nói.

- Thời điểm con phát bệnh, một nhà di Nguru trợ giúp nhà mình rất nhiều, con lần này chuyển qua Tam Trung, di Nguru chắc sẽ được thăng chức a.

Diệp Hạo nói làm Quách Tú chấn kinh.

- Tiểu Hạo —— con...

Quách Tú không ngờ con trai lại cân nhắc đến chuyện này.

- Mà con năm nay cũng đã 18, cũng đến lúc phải gánh một phần trách nhiệm rồi!

Diệp Hạo nói tiếp.

- Tình huống nhà mình, con không phải không biết, mà vô luận Nhất Trung hay Nhị Trung dù muốn lôi kéo con chắc chắn sẽ không thương tiền mặt đâu, hơn nữa, con tin tưởng đến lúc mình thi đậu Sáu Đại Học Phủ, Tam Trung sẽ cho tiền thưởng rất phong phú.

Quách Tú nghe con trai yêu nói thế không khỏi ghen ngào.

Diệp Chí Quốc cũng rung rung, cổ nén hai dòng nước mắt.

- Còn ba nữa, người đừng đi làm ở công trường nữa, tình huống trong nhà rất nhanh sẽ tốt đẹp lên thôi!

Diệp Hạo chân thành nói với Diệp Chí Quốc.

- Cái gì?

Diệp Chí Quốc chấn kinh đến dựng đứng người lên.

- Mỗi đêm, ba đều ra ngoài làm thêm, bộ tưởng con không biết sao?

Diệp Hạo nói khẽ.

- Ai, giờ con đã biết, ta cũng không muốn giấu.

Diệp Chí Quốc chần chờ một chút rồi nói.

- Nhà mình giờ còn thiếu nợ 68 vạn, dù còn thi đậu Sáu Đại Học Phủ...

Lời Diệp Chí Quốc chưa nói hết... nhưng Diệp Hạo đã hiểu.

- Cha, con người cũng không nhắm ban thưởng của thành phố và trong Tỉnh đâu!

Diệp Hạo cười nói.

- Hả?

Diệp Chí Quốc khẽ giật mình.

- Sau khi qua con hôn mê, con cảm thấy bản thân mình đã được khai khiếu, thành tích con hiện giờ còn có thể tăng lên nữa cơ.

Diệp Hạo tự tin nói.

- Mục tiêu của con là top 3 toàn quốc cơ.

Top 3 Hoa Hạ theo thứ tự là Trạng Nguyên, Bảng Nhãn, Thám Hoa.

Ba vị trí đầu ngoại trừ có thể nhận được vinh dự to lớn còn lấy được tiền thưởng kếp xù.

Diệp Hạo đã sớm biết rõ cha mình đang cố gắng làm việc tại công trường, nhưng hắn lại không ngăn cản ông, vì hắn chưa có đủ tư cách. Nhưng hiện tại, hắn đã có tư cách nói những lời này.

Diệp Hạo dù chỉ lấy Thám Hoa thôi cũng có thể trả hết nợ nần trong nhà.

Bởi vì, tiền thưởng của Thám Hoa kỳ trước là 100 vạn.

- Tiểu Hạo, con nói thật?

Quách Tú kích động, nói không nên lời.

- Con nghĩ, hắn không có bao nhiêu vấn đề.

Diệp Hạo nhẹ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Hứa Lệ chấn kinh

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Thời điểm Hứa Lệ đi tới văn phòng, rất nhiều đồng nghiệp đều chúc mừng bà.

- Cô Hứa, chúc mừng thăng chức nha!

Trong lòng Hứa Lệ sướng như được nện nhưng vẫn tỏ vẻ bình tĩnh.

- Mọi chuyện còn chưa được quyết định đâu mà?

- Cô Hứa, lần này Diệp Hạo thi được 928 điểm, chấn động toàn bộ giáo dục Giang Nam, mà cô, thân làm giáo viên chủ nhiệm của thằng nhóc, công lao không thể bỏ qua.

Chủ nhiệm Ban 3 cười nói.

- Hiệu Trưởng cũng đã quyết định cho cô làm Tổ Trưởng Tam Niên rồi mà.

- Chuyện này không thể nói lung tung.

Hứa Lệ vội nói.

Bởi vì Tổ Trưởng Tam Niên hiện tại do chủ nhiệm Ban nhất đảm nhận.

- Chuyện này như ván đã đóng thuyền rồi!

Chủ nhiệm Ban 4 cười ha ha nói.

- Hứa Tổ Trưởng, lúc đó đừng quên bọn này nha.

Hứa Lệ lúc này không dám hứa loạn. Dù sao, thủ lệnh còn chưa được phát xuống. Nếu giờ mà hứa, không phải quá cao điệu sao?

Lúc Hứa Lệ đang hưởng thụ đồng nghiệp lấy lòng, một đạo thân ảnh âm trầm đi đến.

- Hứa Lệ.

- Trương Chủ Nhiệm, tìm tôi có chuyện?

Hứa Lệ vội hỏi.

Vị trước mắt này là Chủ Nhiệm bộ hồ sơ, một trong những thành viên cao tầng trong trường.

- Hứa Lệ, cô có thể giải thích cho tôi biết, tại sao bên Tam Trung điều hồ sơ Diệp Hạo đi rồi?

- Cái gì?

Hứa Lệ lảo đảo sắp ngã, sau đó cả văn phòng trở nên xôn xao, không ai nghĩ đến phát sinh chuyện này.

Học sinh Nhị Trung có tư cách vấn đáp Sáu Đại Học Phủ bị Tam Trung đào góc tường?

- Ngay vừa rồi, một vị Phó Hiệu Trưởng Tam Trung cùng lãnh đạo sở Giáo Dục đã điều hồ sơ Diệp Hạo đi rồi.

Trương Chủ Nhiệm tức giận nhìn Hứa Lệ, lạnh giọng nói.

- Hiệu Trưởng gọi cô qua văn phòng một chuyện.

Trương Chủ Nhiệm nói xong câu nói này, liền quay người rời đi, bà ta không thể không phẫn nộ.

Diệp Hạo này có giá trị rất lớn a, trường học còn chuẩn bị lợi dụng thằng bé để tăng danh tiếng, ai ngờ học sinh ưu tú như thế bị Hứa Lệ bức đi.

Đi đến trước cửa phòng hiệu trưởng, Hứa Lệ vẫn có cảm giác như đang mơ, bà không ngờ Diệp Hạo dĩ nhiên chơi trò rút củi dưới đáy nồi.

Hứa Lệ trầm mặc một hồi đã ý thức được, máu chốt phá cục nằm trên người Diệp Hạo.

Đẩy cửa phòng, Hứa Lệ nhìn thấy tất cả cao tầng của trường bên trong.

- Hiệu Trưởng, người tìm tôi?

- Hứa Lệ, cô biết chuyện Diệp Hạo chuyển trường chưa?

- Hiệu Trưởng, tôi nghĩ chuyện này khẳng định có hiểu lầm, tôi giờ đến nhà Diệp Hạo, cố gắng khuyên nhủ thằng bé một phen.

Hứa Lệ lựa lời mà nói.

- Cô có thể khuyên về mới lạ?

Một Phó Hiệu Trưởng đeo kính kể bên hừ lạnh nói.

- Có lẽ cô đến hiện tại cũng không biết, Diệp Hạo chuyển trường cũng bởi vì cô đâu?

- Cái gì?

Hứa Lệ giật mình.

- Thời điểm Diệp Hạo thi điểm thấp, cô không những không khuyên giải, động viên mà còn nhiều lần trào phúng, đợi đến lúc thi được điểm tốt hơn chút, cô nói người ta đạo văn, làm phao trước mặt cả lớp, thậm chí đòi ghi chuyện này vào học bạ của thằng bé.

Phó Hiệu Trưởng này nhìn chằm chằm Hứa Lệ.

- Cô làm giáo viên chủ nhiệm thế sao?

- Tôi...

Trán Hứa Lệ xuất hiện mồ hôi lạnh, sự tình này tùy tiện tìm bất kỳ học sinh nào đều có thể biết được, bà không thể phản bác.

- Mỗi lần thi tháng đều có ba giáo viên phụ trách giám thị, ngoài cửa sổ còn có một giáo viên chuyên môn tuần tra, càng không nói đến việc còn 10 vị ngồi trong phòng quan sát, cô thấy Diệp Hạo chép phao được sao?

Một Phó Hiệu Trưởng khác không kiềm được quát lớn.

- Đầu cô có phải bị lừa đá?

- Vô luận như thế nào tôi cũng là cô chủ nhiệm của Diệp Hạo, tôi nghĩ mình vẫn có cơ hội khuyên hấn về.

Hứa Lệ không muốn từ bỏ như vậy.

- Có lẽ cô không biết, sau lần thi tháng cuối cùng, Diệp Hạo đã mang hết sách giáo khoa về nhà rồi, điều này nói rõ, cậu ta đã sớm có ý định rời khỏi Nhị Trung.

Hiệu Trưởng khề thờ dài.

- Cũng được, cô cứ đi thử một lần xem sao.

Hứa Lệ đáp ứng một tiếng, sau đó vội vàng rời văn phòng Hiệu Trưởng, bà mua một ít trái cây là quà, rồi chạy nhanh đến nhà Diệp Hạo.

Thời điểm Quách Tú mở cửa thấy Hứa Lệ, sắc mặt tức khắc lạnh xuống.

- Cô tìm ai?

Tâm Hứa Lệ như rơi vào hầm băng.

Mẹ Diệp Hạo rõ ràng không muốn gặp bà.

- Tôi tới...

Hứa Lệ mới vừa nói đến đây đã bị Quách Tú cắt đứt.

- Diệp Hạo chọn chuyển qua Tam Trung là chuyện một nhà chúng tôi quyết định, nó không lại trở lại Nhị Trung đâu.

- Nhưng chất lượng giáo viên ở Tam Trung kém Nhị Trung rất xa mà.

- Kém thì thế nào, dù sao lấy thành tích Tiểu Hạo hiện giờ, một tháng sau có ôn luyện hay không vẫn dư điểm thi đậu Sáu Đại Học Phủ.

Quách Tú đáp lời.

Còn chưa đợi Hứa Lệ nói thêm, thân ảnh Diệp Chí Quốc đã xuất hiện.

- Cô Hứa, chúng tôi còn có việc, thông cảm!

Quách Tú đóng cửa, sau đó hai vợ chồng dắt tay nhau ra ngoài.

Hứa Lệ thất hồn lạc phách đứng im một chỗ.

Thái độ hai vợ chồng khiến bà có cảm giác khuất nhục, nhưng bà đã quên, lúc trước bà đối xử với Diệp Hạo như thế nào?

- Cảm giác này thật sự sáng khoái, hìhì.

Quách Tú cười khê.

- Bà cô này không đáng làm trong ngành giáo dục.

Diệp Chí Quốc quá hiểu Hứa Lệ rồi, người hay nịnh nọt như bà ta, không xứng làm cô giáo của người khác.

- Kệ à, Chí Quốc, 5 vạn này anh muốn trả cho ai trước?

Quách Tú hỏi.

Hai người không ngờ, vì để Diệp Hạo chuyển tới Tam Trung, mà trường đã thưởng cho họ 5 vạn tệ tiền mặt, món tiền này đã vượt qua dự đoán của của tất cả.

Sáng sớm, Phó Hiệu Trưởng cùng Ngưu Ly đã đến đưa chi phiếu 5 vạn, hiện tại Quách Tú và Diệp Chí Quốc đang chuẩn bị đi đến ngân hàng đổi tiền mặt.

- Trước tiên mang qua nhà lão Khang cùng lão Lý đi, họ hỏi mình lắm rồi!

Diệp Chí Quốc trầm ngâm một chút rồi nói.

Bởi vì Diệp gia họ thiếu nhiều lắm, trả tiền cũng phải có nặng nhẹ.

Tỉ như Lão Chu, Diệp Chí Quốc còn thiếu nhà họ 5 vạn? Nhưng Lão Chu hiện giờ không cần tiền gấp, bởi vậy có thể kéo dài thêm một hai.

- Chí Quốc, anh nói con trai yêu đầu của chúng ta sẽ đạt được Top 3 toàn quốc sao?

Quách Tú nhẹ giọng hỏi.

- Thi đậu hay không không trọng yếu, chỉ cần nó vào Sáu Đại Học Phủ là được rồi.

Diệp Chí Quốc cười nói.

- Đúng vậy a, chỉ cần thi đậu Sáu Đại Học Phủ thôi là đủ.

Quách Tú hiểu ý chồng.

4 năm sau khi Diệp Hạo tốt nghiệp, chắc chắn sẽ có địa vị không sai trong xã hội, đến lúc đó, trả hết mấy chục vạn nợ trong nhà không có vấn đề.

- Không nghĩ đến lúc này, chúng ta đã nhờ con trai nuôi rồi!

Diệp Chí Quốc ha ha cười nói.

- Hơ, không phải ai cũng có cơ hội được vậy đâu!

Quách Tú tự hào đáp lời.

Tam Trung!

Diệp Hạo đưa ra yêu cầu, trường phải an bài những giáo viên đủ kinh nghiệm và kiến thức để tùy thời có thể giải đáp mọi thắc mắc của hắn. Mà yêu cầu dạng này, Tam Trung đương nhiên sẵn sàng đáp ứng.

Trong một gian phòng sạch sẽ sáng ngời, Diệp Hạo đang xem xấp bài thi trên bàn. Những bài thi này đều do Tam Trung cố ý lấy từ kho đề dữ liệu, chuyên môn luyện thi đại học.

Diệp Hạo nhìn một lần, sau đó nhanh chóng viết xuống.

Mà bên cạnh Diệp Hạo, có các giáo viên giỏi nhất Tam Trung, trong lúc Diệp Hạo làm bài, bọn họ sẽ nghiên cứu đáp án của những khảo đề này.

Những khảo đề này đều siêu khó, cho dù giáo viên cũng chưa chắc có thể làm được, vì thế mà cả đám người phải giảng giải hợp tác với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Gia yến

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Một tháng tiếp theo, Diệp Hạo muốn tìm hiểu tất cả những khảo đề cao cấp này.

Hắn muốn nâng điểm số của mình thêm một chút nữa.

Không có thầy cô nào không thích học sinh thông minh. Trai

Sự thông minh của Diệp Hạo khiến tất cả giáo viên ở Tam Trung mừng rỡ, dù có lúc, bọn họ không thể giải đáp hết các vấn đề hắn đặt ra, nhưng mỗi người đều cố gắng thảo luận, thậm chí đi tìm sự trợ giúp từ bạn bè.

Diệp Hạo giống như một miếng bọt biển, điên cuồng hấp thu đủ loại tri thức, hắn thấy mình lựa chọn Tam Trung thực quá chính xác.

Bởi vì cho dù Nhị Trung cũng chưa hẳn vì bồi dưỡng một người Diệp Hạo mà dám điều động gần như tất cả giáo viên như thế.

Còn nữa, mẹ Lý Thiên Thiên xuất hiện cũng rất kịp thời, bởi vì cô nàng không có năng lực giải đáp tất cả những vấn đề này, nói nặng một chút chính là, nếu cứ tiếp tục học với Thiên Thiên chỉ tốn thời gian mà thôi.

Thần Huyết cải tạo không chỉ trí nhớ, Diệp Hạo cảm thấy trí lực bản thân được mở mang rất nhiều, hơn nữa, ngày càng nhạy bén hơn, hắc hắc, bộ não mình vẫn đang được từ từ khai phá.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Thời điểm còn ba ngày nữa thi Đại học, các trường cao trung đều được nghỉ.

Diệp Hạo thu thập hết tư liệu từ xe ra, vì hắc mà trường đã cung cấp sẵn một chiếc bốn bánh để đưa nước.

Quách Tú nhìn con trai ôm hơn một vòng, có chút đau lòng nói.

- Tiểu Hạo, một tháng này ăn ở thế nào?

Bởi vì muốn tiến hành lần nhảy vọt cuối cùng, một tháng qua hắc đều ăn ở trong Tam Trung.

- Mỗi ngày bốn món ăn, một món canh, rau thịt đều đủ, dinh dưỡng cân đối Ạ.

Diệp Hạo cười nói.

- Ở nhà trọ của Hiệu Trường, đầy đủ nội thất, không thiếu chút gì đâu mẹ.

- Như vậy thì tốt.

Quách Tú nghe con trai nói thế cũng an tâm một chút.

- Ngày mai con còn muốn ôn sao?

Diệp Chí Quốc thả tờ báo trong tay xuống.

- Những thứ cần biết con đã biết hết rồi, còn ba ngày nữa cũng không có tác dụng gì mấy!

Diệp Hạo lắc đầu nói.

Hắc đang tính buông lỏng một chút.

- Ừm, nghỉ ngơi mới tốt!

Diệp Chí Quốc vừa nói đến đây, điện thoại đã vang lên, khi ông nhìn tới số trên màn hình hơi sững sốt một chút, thần sắc ông chợt biến đổi nhưng vẫn ấn nút trả lời.

- Tám giờ tối nay, nhà ta có tổ chức thiết yến tại nhà hàng Lệ Đô, một nhà các cậu cũng tới đi.

Đối phương nói xong, tắt máy.

- Ai vậy?

Quách Tú nhìn thấy mặt chồng khác thường liền hỏi.

- Lão gia từ mời khách.

Diệp Chí Quốc trả lời.

- Không đi.

Quách Tú không cần nghĩ đã dứt khoát cự tuyệt.

- Cái này —— lão gia từ vất vả mới mời cả nhà chúng ta một lần, không đi không ổn đâu Ạ!

Lão vừa nói vừa cuối đầu, không dám nhìn vợ.

- Em nói không đi là không đi.

Quách Tú luôn luôn dịu dàng lúc này nổi giận.

- Thời điểm Tiểu Hạo hôn mê nằm viện, lão mặc kệ, lúc nhà ta bị người ép trả nợ, lão càng không hỏi thăm đến, thân thích dạng này, em không thèm

đầu!

Môi Diệp Chí Quốc rung rung một cái nhưng không dám nhiều lời.

Diệp Hạo trầm ngâm rồi lên tiếng.

- Mẹ, đi một chuyến cũng tốt!

- Tiểu tử con đứng bên nào thế?

Quách Tú trừng mắt nhìn hấn.

- Không làm rõ ràng, ba ba sẽ không chết tâm đâu!

Diệp Hạo cười nói.

Quách Tú hơi hơi trầm ngâm liền hiểu ý tứ Diệp Hạo.

Lần này, đại ca Diệp Chí Quốc là Diệp Chí Dân khẳng định cũng sẽ tham dự, mà lấy tính cách một nhà Diệp Chí Dân nếu thấy nhà mình, chắc chắn sẽ trào phúng đủ kiểu, nếu gặp chuyện này mới có thể khiến tâm Diệp Chí Quốc dần dần nguội lạnh, cuối cùng không còn bất kỳ chờ mong gì với họ hàng nhà mình nữa.

Diệp Đồng Chi nói tám giờ dự tiệc.

Thân làm con cháu đương nhiên không thể tám giờ mới đến, bởi vậy một nhà Diệp Hạo đến sớm 30 phút.

- Chú hai.

Đứng trước cửa, một thanh niên cao như Diệp Hạo, như khác Diệp Hạo rất xa, trên người hấn mặc toàn đồ hiệu quốc tế, ánh mắt hấn nhìn Diệp Chí Quốc đầy vẻ cao cao tại thượng, ngay cả tiếng chú hai này cũng gọi một cách qua loa.

Diệp Chí Quốc ừm một tiếng hỏi.

- Lão gia tử ở phòng nào?

- Phòng 206.

Dưới tình huống bình thường, Diệp Chính Mậu sẽ dẫn Diệp Chí Quốc qua đó, nhưng khi Diệp Chính Mậu nói xong, ánh mắt hấn lại nhìn phía khác.

Diệp Chí Quốc đề cựa tức trong lòng, vẫn không nói gì, dẫn Diệp Hạo hai người đi đến phòng 206.

- Cả nhà này đều y chang nhau, đều mắt chó coi thường người.

Quách Tú thấp giọng mắng một câu.

Diệp Hạo lại cười cười lơ đãng, hấn phát hiện, tâm tính bản thân đã phát sinh biến hóa to lớn, hành vi của Diệp Chính Mậu trong mắt hấn chỉ như trò chơi con nít, chỉ cảm thấy buồn cười mà thôi.

Sau khi gõ cửa một tiếng, một phục vụ viên gương mặt thanh tú nhanh chóng kéo cửa ra.

Ánh mắt Diệp Hạo lúc này rơi vào người lão già ngồi vị trí trung tâm, hấn biết rõ, lão là ông nội của mình —— Diệp Đồng Chi.

Bất quá, ấn tượng của Diệp Hạo đối Gia Gia quá mức mơ hồ, bởi vì lần gặp trước đã là lúc hấn còn học sơ trung.

Diệp Đồng Chi tinh thần quắc thước, quần áo cũng tương đối xa hoa.

Khi lão nhìn thấy một nhà Diệp Chí Quốc, nét cười trên mặt từ từ thu liễm.

Mà lão thái gia ngồi bên cạnh Diệp Đồng Chi lại nói ra một câu bất thiện.

- Đồng Chi, mời cả nhà bọn nó đến làm gì?

- Chị dâu, chị nói thế có ý gì?

Một lão thái ngồi phía đối diện không vui nói.

- Chí Quốc là anh trai của con trai tôi nha!

- Lão thân chưa bao giờ thừa nhận chuyện này!

- Chuyện này không cần chị thừa nhận, bởi vì nó là sự thật.

Diệp Đồng Chi thấy vợ mình sắp cùng em gái cãi nhau, đành phải lên tiếng hoà giải.

- Yến tiệc tối nay vì cầu chúc Đặng Mậu đề tên bảng vàng, đám đàn bà mấy người giờ ầm ĩ còn thể thống gì?

Diệp Minh Nhạn cùng Tư Đồ Thu cũng ý thức được trường hợp này không thích hợp cãi nhau, không hện mà cùng ngừng lại.

- Tìm vị trí ngồi đi!

Diệp Đồng Chi liếc Diệp Chí Quốc một cái, thần nhiên nói.

Diệp Chí Quốc không khỏi chua xót trong lòng.

Ông tưởng cha mình đã hồi tâm chuyển ý mời bản thân dự tiệc, nhưng không ngờ lại nghe được những lời này.

Nhưng Diệp Chí Quốc vẫn cố gắng kéo vợ và con trai tìm một vị trí ngồi xuống.

Có lẽ trong lòng ông vẫn còn ôm một tia hi vọng, có lẽ Diệp Chí Quốc không muốn để Diệp Đồng Chi mất mặt, có lẽ...

Diệp Hạo nhìn thoáng qua bộ dáng ông cha, trong lòng cũng cực kỳ không thoải mái.

Diệp Đồng Chi nhiều lần tổn thương người, nhưng Diệp Chí Quốc vẫn muốn thân cận với lão, nhưng ba ba lại không biết, có một số việc không phải cố gắng là đạt được.

Đương nhiên, chắc Diệp Chí Quốc đã sớm biết rõ, nhưng ông vẫn ôm lấy một tia hi vọng. Ông muốn dung nhập vào gia đình này, nhưng ông đã được chú định, sẽ phí công vô ích.

Diệp gia, ngoại trừ cô cô của ông, không ai ưa một nhà Diệp Chí Quốc cả, thậm chí là cha ông, Diệp Đồng Chi cũng không muốn nhìn thấy Diệp Chí Quốc.

Diệp Hạo có thể hiểu được tâm tình phụ thân, nên hắn mới bảo mẹ cho cả nhà đến đây.

Chỉ có tuyệt vọng mới không còn chờ mong nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Ông không có tư cách!

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Nam nhân cận bã không chịu trách nhiệm lúc nào đều có, Diệp Đồng Chi là một ví dụ sống sờ sờ.

Hơn bốn mươi năm trước, Diệp Đồng Chi đã có vợ, trong lúc đi Miêu Gia Trại du lịch, lão gặp được Tiêu Mai Mai xinh đẹp động lòng người.

Cô gái Miêu gia chất phác đơn thuần, làm sao thoát khỏi tay con cáo già Diệp Đồng Chi, nàng dễ dàng giao tấm thân ngọc bích cho lão, mà lão ăn xong thì phui mông đi thẳng một mạch, không còn tâm hơi.

Tiêu Mai Mai ở Miêu Gia Trại khổ đợi nhiều ngày không chờ được Diệp Đồng Chi đến rút mình, mà cái bụng lại từng ngày lớn lên.

Sau khi sinh ra Diệp Chí Quốc không lâu, bà tương tư thành bệnh rồi không may qua đời, bởi vậy, trách nhiệm nuôi dưỡng Diệp Chí Quốc rơi vào người của cha ông ngoại Diệp Chí Quốc.

Khi Diệp Chí Quốc 12 tuổi, năm đó Miêu Gia Trại phát sinh biến cố, Tiêu Bằng Cử mang cháu trai bốn ba đây đó, cuối cùng tìm được Diệp Đồng Chi,

nhưng lão căn bản không thừa nhận Diệp Chí Quốc làm con mình.

Cũng may có muội muội ông, Diệp Minh Nhạn chứa chấp Diệp Chí Quốc, nếu không Diệp Chí Quốc đã lưu lạc thành ăn mày đầu đường xó chợ rồi.

Lại nói một chút về Diệp Minh Nhạn.

Diệp Minh Nhạn vừa mới được gả chưa được nửa năm, chồng đã mất, thời đại phong kiến mê tín lúc bấy giờ rất cao, cả nhà chồng đều nói bà khắc chồng, bà đành rời khỏi nhà chồng, sống độc thân một mình.

Mà bà vợ Diệp Đồng Chi mười phần cay nghiệt, không nguyên ý giúp đỡ cho Diệp Minh Nhạn, điều này khiến cuộc sống của Diệp Minh Nhạn thời gian qua thật không tốt. Bởi vậy, khi Diệp Chí Quốc 16 tuổi, đã ra làm công kiếm tiền.

Nhiều năm như vậy, Diệp Đồng Chi chả thèm quan tâm tới con trai thất lạc, thậm chí lúc Diệp Chí Quốc kết hôn, lão cũng không có đến.

Diệp Minh Nhạn thấy cả nhà Diệp Hạo trầm mặc liền cười hỏi.

- Tiểu Hạo, con học ở Nhị Trung thế nào?

- Cô nãi nãi, một tháng trước con đã rời Nhị Trung rồi!

Diệp Hạo nói khẽ.

- Cái gì?

Diệp Minh Nhạn cau mày hỏi.

- Ta không phải bảo Chí Dân giúp, điều con đến Ban 2 trọng điểm trong Nhị Trung sao?

- Bùn nhão không vịn lên tường.

Tư Đồ Thu hừ lạnh nói.

- Hòn phân nửa là thành tích quá kém nên bị đuổi ra khỏi cửa chứ sao?

- Ha ha.

Diệp Hạo nghe nói thế cười khinh thường thành tiếng.

- Mà cười cái gì?

Tư Đồ Thu vỗ bàn một cái, giận đứng lên quát.

Bà không nhìn được cái giọng điệu khinh thường này.

- Tuổi tác cao cũng không nên hồ chút tức giận, nếu bị tức đến nổi xông máu đầu cũng đừng đổ lên người tôi à!

Ánh mắt Diệp Hạo nhìn thẳng Tư Đồ Thu nói.

- Làm càn.

Diệp Đồng Chi vừa trừng mắt thét lên.

- Làm càn?

Diệp Hạo cười đáp.

- Ông đang khoe khoang uy nghiêm Nhất Gia Chi Chủ của mình sao? Xin lỗi, ông trong mắt tôi, cái gì cũng không phải?

- Oắt con mày muốn chết?

Diệp Đồng Chi tức giận ném bình hoa bằng pha lê trước mặt tới đầu Diệp Hạo.

- Cẩn thận!

Quách Tú hoảng sợ thét lên.

Nhưng vượt qua tất cả dự đoán của mọi người, Diệp Hạo thoải mái tiếp nhận bình hoa.

- Ông muốn giết tôi à?

Về mặt Diệp Hạo ngày càng lạnh lùng, dùng lực một chút, bóp nát cả cái bình.

- Tôi muốn hỏi xem, ông có tư cách gì?

Lời nói vừa dứt, bàn tay khẽ buông, những mảnh vụn pha lê rơi vãi xuống mặt đất.

Miệng Diệp Đồng Chi khẽ mấp máy, rung động nhìn một màn này, là pha lê hàng thật giá thật nha!

Làm sao có thể hóa thành mảnh vụn?

- Tiểu Hạo, không được vô lễ với ông nội.

Diệp Minh Nhận lúc này lên tiếng.

- Cô nãi nãi, người ngàn vạn lần đừng nhắc đến hai chữ ông nội này, con thấy chói tay lắm.

Diệp Hạo nói xong, đẩy cái ghế đang ngồi rồi bước ra, lạnh băng nhìn Diệp Đồng Chi.

- Cuối cùng sẽ có một ngày, tôi sẽ đòi lại công đạo cho bà nội đã mất.

Nói xong câu này, Diệp Hạo xoay người rồi đi.

Quách Tú lạnh lùng lườm cả nhà Diệp Đồng Chi một cái rồi nói.

- Về sau, nhà ta cùng Diệp gia mấy người không liên quan gì hết!

Diệp Chí Quốc chưa hề nói cái gì chỉ theo vợ rồi đi.

- Chí Quốc.

Diệp Minh Nhận hô lớn.

Diệp Chí Quốc cứng ngắc lại một chút, bắt quá ông nhanh chóng kiên định rồi đi.

Hành động vừa rồi của Diệp Đồng Chi khiến ông nhận rõ sự thật, lão cha chưa bao giờ nhận Diệp Hạo làm cháu nội mình, chưa bao giờ xem bản thân lão là con trai cả.

Diệp Chí Quốc lão sớm đã nghĩ tới mới đúng, bởi vì lúc mới sinh Diệp Hạo, Diệp Đồng Chi đã gọi bảo hấn đặt tên con là Hạo, nhưng không cho phép lấy chữ lót chính của gia tộc, ý tứ đã quá rõ ràng, Diệp Đồng Chi không thừa nhận mình cũng như cháu ruột của ông ấy.

Thật buồn cười, bản thân lão nhiều năm như vậy vẫn còn cho rằng lão cha sẽ từ từ thay đổi, nhưng không ngờ...

- Chúng ta về nhà.

Khi ba người ra cửa nhà hàng, Diệp Chí Quốc cười nói.

- Về nhà.

- Về nhà.

Không có chờ mong, liền không thất vọng.

Diệp Chí Quốc giờ này mở ra khúc mắc, không còn chấp nhất trở về Diệp gia nữa.

Bởi vì lão chưa bao giờ thuộc về nơi đó cả.

- Cha, con sẽ tự tay tạo ra một Diệp gia khác.

Diệp Hạo trầm mặc thật lâu, rồi ngưng trọng nói với lão cha.

- Ta tin tưởng.

Diệp Chí Quốc nhẹ nhàng gật đầu.

...

1 năm, một lần thi đại học lại tới.

Diệp Hạo đạp xe đi đến Nhị Trung trước nửa giờ, vì điểm thi của hắn được phân tại đây.

- Diệp Hạo.

Sau khi gửi xe, hắn nghe được một âm thanh quen thuộc.

- Thầy Trương.

Diệp Hạo thấy người gọi mình là giáo viên phụ đạo môn Toán bên Tam trung nên vội vàng tiến lên chào hỏi.

Trương Kim Sinh phụ trách kiểm tra ở Tam Trung, lần này ông đến đây thuần túy chỉ vì Diệp Hạo, ông vỗ vỗ vai hắn rồi nói.

- Đừng tự áp lực mình quá, cứ bình tĩnh sẽ phát huy tốt thôi!

- Dạ, em sẽ buông lỏng tinh thần.

Diệp Hạo nhếch miệng cười đáp.

- Như vậy thì tốt, đi vào trong quen thuộc hoàn cảnh một chút đi!

Trương Kim Sinh nói khẽ.

- Dạ, chào thầy Trương, em vào đây.

Diệp Hạo nhẹ gật đầu.

Lấy ra thẻ thí sinh, sau khi được an ninh xác nhận, hắn nhanh chóng tiến vào phòng thi. Hôm qua, Diệp Hạo đã đi nhìn chỗ này một lần, nên không tốn thời gian bao lâu đã tìm được nơi cần đến.

Không giống những học sinh khác lú ra lú rú trò chuyện, Diệp Hạo rất trầm mặc.

Theo tiếng chuông vang lên, giám khảo xé bài thi ra, kiểm tra trước mặt tất cả mọi người, sau đó phát bài thi đến cho từng học sinh.

Diệp Hạo nhìn qua bài thi một lần, nhanh chóng viết điền thông tin thí sinh, làm xong những việc quan trọng nhất này, hắn bắt đầu chuyên tâm mà làm bài.

Tốc độ làm bài của Diệp Hạo rất nhanh, hắn chỉ tốn một nửa thời gian đã hoàn thành, sau khi kiểm tra một lần thật kỹ, hắn đứng dậy nộp bài.

Kỳ thật, Diệp Hạo hắn không tồn tại sai lầm trong người, đại não hắn đã được cải tạo không sai biệt lắm rồi, không thể xuất hiện sơ suất được!

Tất cả học sinh trong lớp đều kinh ngạc nhìn Diệp Hạo, tên này từ trên xuống à, làm nhanh như vậy?

- An tĩnh, không được ồn ã!

Giám thị trầm giọng nói.

Trong phòng tức thời im lặng.

Ông tiếp nhận bài thi của Diệp Hạo, rồi nhắc nhở.

- Kiểm tra kỹ chưa?

- Dạ rồi!

- Ừm, vậy mang đồ của em ra phòng đi.

Ông hơi có vẻ bất mãn nhìn Diệp Hạo, bởi vì dưới tình huống bình thường, không ai có khả năng làm xong bài thi trong 1 giờ cả.

Nhưng loại bất mãn này, ông không biểu hiện ra mặt.

Đợi đến Diệp Hạo rời đi, ông mới nhìn xem bài thi của hắn làm thế nào, sau khi nhìn xong, mắt ông lộ vẻ không thể tin nổi.

Trong đề thi Ngữ Văn, phần khó nhất cũng được điểm cao nhất là phần thi về thơ cổ, riêng một phần đã 50 điểm trên 150 điểm toàn bài rồi, những cổ thơ này nhiều khi những giáo viên gạo cội nhất về môn Văn cũng chưa chắc biết hết.

Nhưng, 50 điểm phần này, Diệp Hạo hình như đã trả lời đúng hết.

Chương 24: Biến cố

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Được sao?

Đây là suy nghĩ đầu tiên của lão giám thị.

Bởi vì trong 50 câu 50 điểm này, trên sách chỉ có 20 câu, 20 câu khác phải dựa vào kiến thức tích lũy của thí sinh, còn 10 câu cuối cùng phải có kiến thức cùng suy luận kinh khủng mới có thể làm được.

Nếu phần này có thể thi được 40 điểm đã coi như cực kỳ xuất sắc, mà có thể thi được 45 điểm đều thuộc hạng người tài hoa hơn người, về phần 50 điểm, tính cả nước cũng chưa chắc có ai làm được con số tuyệt đối này.

Giám thị là một giáo viên Ngữ văn lâu năm, hơn nữa, ông còn rất thích nghiên cứu thơ cổ. Ông nhìn qua một chút, trên mặt lộ vẻ chấn động.

Bởi vì theo kiến thức của ông sẽ biết được 46 câu, mà 46 câu này Diệp Hạo đều cho đáp án chính xác, chỉ còn 4 câu ông không chắc thôi. Nhưng lấy kinh nghiệm mấy mươi năm giảng dạy của mình, ông vẫn nhìn ra, Diệp Hạo đối 4 câu này vô cùng tinh tế.

Nói cách khác, bốn đề này, Diệp Hạo cũng cho câu trả lời chính xác.

Bản thân ông đang chứng kiến một kỳ tích sao?

Hồ hấp của lão giáo trở nên dồn dập, kèm chế tâm tình tiếp tục xem tiếp bài thi.

Tiếp xuống, vô luận đề đọc lý giải hay phán đoán đều không có sai lầm gì. Nhưng chuyện để ông kinh ngạc còn ở phía sau.

Ý lập văn của Diệp Hạo viết ra có thể xưng hoàn mỹ.

Dù ông cực kỳ khắc khe hay bắt bẻ trong chuyện này cũng cảm thấy bài luận văn này nhất định phải được max điểm.

Bài văn Max điểm

Sự tình đặc biệt vinh hạnh a!

Hiện tại lão giám thị đã có thể khẳng định, bản thân ông đang chứng kiến một cái kỳ tích.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

- Hôm nay là ngày cuối cùng.

Ngày thứ ba, Diệp Hạo ăn xong điểm tâm sau đó đạp xe chạy tới Nhị Trung.

Hai ngày qua, hắn đã phát huy tất cả kiến thức của mình đến cực hạn và cũng tin tưởng điểm thi của bản thân lần này chắc chắn cao.

Đột nhiên, hắn nghe một tiếng la thất thanh chói tai, tiếp đó, hắn thấy một tai nạn liên hoàn đang xảy ra, một chiếc Container mất tay lái, đang đụng loạn xạ trên đường.

Những chiếc xe con trước mặt nó giống như giấy, dễ dàng bị tông nát bét.

Thăng đến thời điểm đụng tới con xe thứ 5 6 gì đó mới khó khăn lắm mà ngừng lại.

Tai nạn liên hoàn!

Đây là suy nghĩ đầu tiên trong đầu Diệp Hạo.

Nói ra cũng lạ, đang trong thời gian thi đại học, nội thành không cho phép xe lớn lưu thông mới đúng?

Diệp Hạo đang suy tư vấn đề này, bất chợt nghe tiếng kêu cứu thất thanh.

- Có người may mắn sống sót.

Diệp Hạo dừng xe đạp một bên rồi chạy tới chiếc xe con gần nhất, mà bốn chiếc xe con phía trước đều bị ép xẹp lép, người bên trong chắc không còn ai sống nổi đâu.

Diệp Hạo chạy tới chiếc xe bị va cuối cùng này.

- Cứu với.

Trong xe vang lên tiếng cầu cứu yếu ớt.

Một ông lão mặc áo dài cổ kiểu Tôn Trung Sơn, toàn thân đều là máu tươi, một chân lão đã bị ép đến biến dạng, mà trên ngực còn bị một ống thép đâm thủng.

- Ông ơi, ông cảm thấy thế nào?

Diệp Hạo thấy thế hô to.

- Cứu ta.

Ông lão thấy Diệp Hạo, trong mắt lộ ra một tia hi vọng.

Diệp Hạo vội vàng tiến lên muốn mở cửa xe.

Mà trong khoảnh khắc hần mở cửa xe đó, nguy cơ tử vong đột nhiên bao phủ toàn thân mình.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Diệp Hạo phát động năng lực trị hoãn tốc độ.

Bang một tiếng, viên đạn bắn xuyên ngực Diệp Hạo, máu tươi nhanh chóng phun ra như suối, mà lực trùng kích mạnh đến nỗi hất văng cơ thể hần đập vào cửa xe.

Vương Uy, một sát thủ chuyên nghiệp, nhiệm vụ của hần lần này là ám sát Lâm Viễn Đồ.

Nhưng không ngờ đúng lúc hần muốn ra tay, lại xuất hiện một thiếu niên chặn trước tầm ngắm, làm một sát thủ máu lạnh, giết người như ngóe làm sao lại sợ giết thêm 1 người nữa đây? Nên hần không do dự, bóp cò súng.

Nhưng không ngờ, hần rõ ràng đã nhắm ngay ngực thẳng nhóc nhưng hiện giờ chỉ bắn trúng ngực những khoảng cách đến trái tim khá xa a.

Sơ xuất? Suy nghĩ duy nhất của Vương Uy hiện giờ.

Bất quá sau một khắc, hần kêu rên một tiếng, một mảnh vỡ kiến đâm vào mắt mình, máu tươi lúc này điên cuồng chảy ra.

Cùng lúc đó Vương Uy nhìn thấy Diệp Hạo quay người, nhìn chăm chăm mình, tay phải hần còn duy trì trạng thái ném một cái gì đó.

Cao thủ!

Vương Uy lúc này mới ý thức được điểm ấy.

Đau đớn trên mắt quá mãnh liệt khiến hần không thể nhắm nhắm nữa, bởi vậy Vương Uy bung lấy con mắt mù của mình, nhanh chóng té khỏi nơi đây.

Mà Lâm Viễn Đồ chứng kiến hết tất cả những chuyện này.

Ông có chút kinh ngạc Diệp Hạo nói.

- Cậu...

Đúng lúc này, xa xa vang lên tiếng xe cấp cứu, Diệp Hạo nói với Lâm Viễn Đồ.

- Tôi chỉ là một học sinh cấp 3 bình thường, giờ xe cứu thương đã đến, tôi đi đây, trễ giờ thi tốt nghiệp mất.

Diệp Hạo nói xong, quay người muốn rời đi, nhưng nhất thời cảm thấy choáng váng, khụy một gối xuống đất.

- Cậu mất máu quá nhiều, cần phải được băng bó.

Lâm Viễn Đồ vội nói.

- Tôi còn phải tham gia kỳ thi nữa!

Diệp Hạo cắn răng cố gắng nhìn xuống cảm giác mê muội này.

- Con trai, ngàn vạn lần không nên cử động, nếu không sẽ mất máu sẽ nhiều hơn a.

Lâm Viễn Đồ trầm giọng nói.

- Lâm gia ta cũng có một chút tiếng tăm trong xã hội, cậu muốn vào trường đại học nào cứ nói, lúc đó ta sẽ sai người giới thiệu cho cậu.

- Ông có thể cử ta vào Sáu Đại Học Phủ sao?

Diệp Hạo nhếch miệng hỏi.

- Cái này.

Lâm Viễn Đồ không đáp lại.

Sáu Đại Học Phủ, 6 cái trường này không thể nhờ vào quan hệ a.

Dù người là quan hay hậu duệ tay to mặt lớn cũng không được, chỉ có thành tích mới vào được.

- Tôi còn phải đi thi a!

Diệp Hạo nói đến đây, cắn răng đứng lên, nhưng vừa mới ra sức đã cảm thấy trời đất quay cuồng, rồi ngất luôn tại chỗ.

Đạn của Vương Uy thuộc dạng đặc chế, dù lực xuyên thấu hay lực sát thương đều mạnh hơn đạn bình thường.

Ngực Diệp Hạo bị xuyên thủng nhưng lại không cảm thấy đau ngay lập tức mà còn cố gắng xuất thủ chọc mù một con mắt của đối phương, bị thương như thế mà vẫn vận động mạnh, làm máu tươi chảy ra nhiều hơn.

Mất máu quá nhiều, cho dù Diệp Hạo trâu bò đến đâu cũng phải hôn mê.

Lương Mặc Đội Hình Cảnh được điều tới dò xét hiện trường, sau một hồi phân tích, hần xác nhận đây là một vụ ám sát.

Khi hần nhìn thấy Diệp Hạo trên cáng cứu thương không khỏi giật mình.

- Diệp Hạo.

- Vị sĩ quan cảnh sát này, anh biết cậu học sinh đó?

Lâm Viễn Đồ nằm trên một cáng cứu thương khác, trầm giọng hỏi.

- Ông là ——?

- Ta là Lâm Viễn Đồ, tập đoàn Lâm thị.

Sắc mặt Lương Mặc không khỏi biến đổi, tập đoàn Lâm thị, một cự đầu trong lĩnh vực bất động sản, giá trị tài sản hơn trăm tỉ, cho dù Tỉnh Trưởng cũng phải lấy lễ tiếp đón nha.

- Một anh bạn nhỏ của tôi.

Lương Mặc trả lời.

- Vậy nhờ cậu thông tri dìu người nhà cậu ấy dìu, còn có, an bài cho cậu ta phòng bệnh cùng bác sĩ tốt nhất, mọi chi phí đều tính cho Lâm mỗ.

Lâm Viễn Đồ nói xong liền ho khan.

- Lâm tiên sinh, thương thế ông không thể kéo dài, cần lập tức đi tới bệnh viện.

Một cái bác sĩ vội nói.

- Nhanh đưa đi bệnh viện.

Lương Mặc còn muốn hỏi đến cùng phát sinh chuyện gì, nhưng xem qua tình huống hiện tại, chắc phải đợi thương thế hai người ổn định mới hỏi được.

Bác sĩ kiểm tra thương thế Diệp Hạo lúc này nói.

- Băng gạc, còn oxi già!

Vết thương của Diệp Hạo vẫn còn ra máu, phải nhanh chóng cầm máu cho hắn.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

.....

Khi ánh đèn của bác sĩ chiếu lên mặt mình, Diệp Hạo đang ngủ say bỗng nhiên tỉnh lại.

Lúc này, hắn đang muốn ngồi dậy, chuẩn bị đi thi a.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Oan gia ngõ hẹp

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Bác sĩ và mấy cô y tá đang chuẩn bị giải phẫu cho Diệp Hạo bỗng giật mình hết hồn.

Diệp Hạo quết mắt nhìn toàn trường một cái đã biết chuyện gì đang xảy ra.

- Máy giờ rồi?

Diệp Hạo hỏi.

8 giờ 50."

Bác sĩ mổ chính trả lời.

- Còn có 10 phút.

Diệp Hạo nói đến đây liền muốn xuống giường.

Bác sĩ đề Diệp Hạo lại nói.

Cậu muốn làm gì?

- Chín giờ đã bắt đầu thi tốt nghiệp trung học rồi.

Diệp Hạo trầm giọng nói.

- Cậu đùa à?

Nói xong, bác sĩ chỉ ngực hắn.

- Nhìn vết thương mình xem.

- Bác sĩ khâu vết thương lại giúp em được không?

Diệp Hạo trầm ngâm một chút rồi nói.

- Đạn còn chưa có lấy ra đâu, ông nhỏ ơi!

Bác sĩ mới vừa nói đến đây đã bị Diệp Hạo ngắt lời.

- Nếu không, em sẽ không chịu bị phẫu thuật đâu.

Bác sĩ trầm ngâm một chút rồi đưa mắt ra hiệu cho các phụ tá của mình.

Những bác sĩ khác bất động thanh sắc vây quanh bốn phía Diệp Hạo, tiếp đó, họ không hèn mà cùng ra tay đè hấn xuống.

- Chuẩn bị dụng cụ cố định thân thể."

Bác sĩ chính trầm giọng nói.

Một cái y tá thuần thục lấy ra.

Diệp Hạo thấy vậy hiểu ý mấy người.

- Đắc tội rồi.

Hắn bỗng nhiên dùng lực quăng bốn bác sĩ đang kiểm chế mình qua một bên, mà theo việc hắn dùng sức, vết thương vừa mới được băng bó lại chảy máu.

- Cái này.

Bác sĩ mổ chính hoảng sợ.

Thằng nhóc này bị đạn bắn sao?

- Nếu ông không khâu vết thương cho tôi, vậy tôi đi đây!

Diệp Hạo nhìn chăm chăm bác sĩ, nghiêm mặt nói.

- Cậu đang đùa với sinh mạng của mình đấy!

Ông ta khề thờ dài.

- Nếu có chuyện gì xảy ra, tôi sẽ tự chịu.

Diệp Hạo trả lời.

- Ta cần xin chỉ thị của Viện Trưởng.

Bác sĩ mổ chính không dám làm chủ.

- Tôi cho ông 3 phút.

Diệp Hạo so sánh thời gian một chút rồi nói.

Ông bác sĩ đánh phải nhanh chóng đẩy cửa phòng giải phẫu ra, đã thấy Lương Mặc trước mắt.

- Giải phẫu nhanh như vậy?

Lương Mặc kinh ngạc hỏi.

- Bệnh nhân không phối hợp.

- Không phối hợp?

- Cậu ta bảo tôi khâu lại luôn vết thương để mình còn đi thi đại học.

- Cái này.

Lương Mặc trầm ngâm một chút rồi nói.

- Để tôi vào nhìn xem.

- Cậu không thể vào.

Người bác sĩ ngăn Lương Mặc bên ngoài nói.

- Người cậu chưa được trừ khuẩn.

Mà ngay tại này, Diệp Hạo đẩy cửa phòng giải phẫu ra.

- Lương cảnh quan, chuyện của tôi chắc anh hiểu hơn ai hết, tôi giờ phải đi thi mới được.

- Thân thể cậu thật không sao?

- Thể chất tôi rất mạnh, không có chuyện gì đâu!

Diệp Hạo khẳng định nói.

Lương Mặc nhìn ánh mắt kiên định của Diệp Hạo kiên, nhẹ gật đầu.

- Bác sĩ, ông khâu lại vết thương cho cậu ta đi.

- Cái gì?

Bác sĩ mở chính không ngờ Lương Mặc cũng hòa theo thẳng nhóc.

- Bất cứ giá nào, cậu ấy cũng phải tham gia kì thi đại học, dù ông có tìm Viện Trưởng tới cũng như không.

Lương Mặc trầm giọng nói.

- Nếu có chuyện gì xảy ra, tôi sẽ phụ trách.

- Cậu xác định?

Bác sĩ hỏi lại lần nữa.

Bởi vì nếu Diệp Hạo thật sự xảy ra chuyện, đến lúc đó không thể đổ lỗi cho lão được.

- Tôi xác định, tôi lấy thân phận cảnh sát của mình ra đảm bảo.

Lương Mặc nghiêm túc nói.

- Hi vọng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nói xong, ông quay người trở lại phòng giải phẫu.

5 phút sau, Diệp Hạo mặt mày tái nhợt cùng bác sĩ cùng đi ra.

- Phiên Lương cảnh quan đưa tôi đi Nhị Trung một chuyến.

Diệp Hạo nhò và.

- Kiên trì được sao?

Lương Mặc hỏi.

- Có thể.

- Vậy đi thôi.

Lương Mặc đỡ Diệp Hạo ngồi bên tay lái phụ, sau đó mở còi cảnh sát lên, một đường phi thẳng về Nhị Trung.

...

Trương Kim Sinh thấy thời gian đã sắp đến, lão gấp đến nỗi đứng ngồi không yên.

- Thầy Lý, còn chưa liên hệ được Diệp Hạo sao?

Trương Kim Sinh nhìn một giám thị khác của Tam trung đi tới, vội vàng hỏi.

Ông thầy giáo kia cười khổ đáp.

- Diệp Hạo đã xảy ra chuyện, hiện tại đang cấp cứu ở bệnh viện.

- Cái gì?

Trương Kim Sinh nghe như thế không khỏi bị choáng váng.

- Cái này —— cái này —— sao chuyện này có thể phát sinh chứ?

Chưa đến 2 phút nữa, cửa trường Nhị Trung sẽ đóng lại.

Khí lực toàn thân Trương Kim Sinh như hoàn toàn bị rút đi.

Ông chưa tiếp xúc Diệp Hạo nhiều, chỉ thật lòng yêu thích cậu học trò tài hoa này.

Bởi vì lão chưa bao giờ gặp được một học sinh nào thông tuệ như thế, lão tin tưởng Diệp Hạo có năng lực vắn đỉnh toàn Tỉnh.

Nhưng hiện tại, tất cả đều đã xong.

Trương Kim Sinh thất hồn lạc phách đứng tại chỗ thật lâu không lên tiếng.

Mà lúc này, một tiếng cảnh báo chói tai kéo ông trở về hiện tại, tiếp đó ông thấy Diệp Hạo đang cùng Lương Mặc chạy tới hướng Nhị Trung.

Trương Kim Sinh nghĩ cũng không nghĩ mà chạy ra cửa trường.

- Mở cửa!

- Làm gì?

Người gác cổng trường trầm giọng hỏi lại.

- Một học sinh đang chạy đến đây a.

Trương Kim Sinh vội vàng nói.

- Cửa trường đã đóng rồi.

Người gác cổng lắc đầu nói.

Trương Kim Sinh nhìn đồng hồ một cái.

9 giờ 13!

- Trong vòng 15 phút, đều có thể vào trường mà.

Trương Kim Sinh rất rõ quy tắc thi đại học.

- Cái này.

Người gác cổng do dự.

Mà ngay lúc này, một nữ giáo viên phụ trách tuần tra đi tới.

- Phát sinh chuyện gì?

Nữ giáo viên hỏi.

Gác cổng nhanh chóng thuật chuyện vừa rồi một lần.

Nữ giám thị nhìn Diệp Hạo một cái rồi quát lớn.

- Hắn không thể vào!

- Cô Hứa, bà đang lấy công báo thù tư sao?

Lúc này, Diệp Hạo và Lương Mặc vừa chạy tới cửa, không ngờ bị lão vu bà này chặn trước cửa, tức giận nói.

Hắn không thể ngờ, hôm nay giáo viên phụ trách tuần tra là cái bà mập địch vừa béo vừa xấu tính, Hứa Lệ này.

Âm thanh Hứa Lệ lạnh lùng đáp trả.

- Diệp Hạo, môn thi sáng nay là gì, cậu không phải không biết chứ?

- Anh vẫn.

Diệp Hạo nặng nề đáp.

- Đã biết kiểm tra Anh vẫn, cậu nên biết rõ, hiện tại, tất cả thí sinh đang thi phần nghe.

Hứa Lệ nhìn chăm chăm Diệp Hạo nói tiếp.

- Nếu cậu giờ tiến vào phòng thi, chắc chắn ảnh hưởng đến tất cả mọi người trong đó!

Hứa Lệ đang nói chuyện gắt gỏng.

Đến thời điểm này, coi như Ngọc Hoàng trên trời có hiện hình cũng chả ai thèm quan tâm đâu, nói chi Diệp Hạo.

Còn nữa, trong lớp còn có ba giám thị, bọn họ sẽ mặc kệ chắc?

- Cô Hứa, trong điều lệ khảo thí điều lệ không nhắc đến việc không cho phép những học sinh đến trễ 15 phút tiến vào phòng thi nha!

Trương Kim Sinh tức giận nói.

- Tô nói không thể là không thể.

Hứa Lệ gân cổ lên quát.

- Cô giáo Hứa, làm trái điều lệ khảo, bà có gánh được hậu quả?

Lương Mặc lúc này lên tiếng.

Lương Mặc xuất thân Hình Cảnh, chẳng lẽ nhìn không ra Hứa Lệ đang dùng công báo thù tư.

- Hứa Lệ ta một lòng suy nghĩ vì lợi ích của đại bộ phận học sinh.

Hứa Lệ nhìn chăm chăm Lương Mặc đáp trả.

- Ta không thẹn với lương tâm.

- Tốt cho một câu nói, không thẹn với lương tâm.

Đôi mắt Trương Kim Sinh lóe lên lửa giận, quát.

- Hứa Lệ, tôi hỏi bà một câu, có cho vào hay không?

- Không cho.

- Lão tử liều cái mạng già này cũng muốn xé nát cái mặt tiểu nhân của mụ thói tha bà ra.

Trương Kim Sinh hét lên một tiếng, không để ý thân thể già nua, vọt tới Hứa Lệ.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Tức giận công tâm

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Trương Kim Sinh không thể không giận à!

Lão không thể ngờ trong đội ngũ giáo viên hiện nay có người ti tiện như Hứa Lệ này.

Người sáng suốt đều nhìn ra bà ta cố ý ngăn cản Diệp Hạo vào thi, Trương Kim Sinh giảng dạy nhiều năm như vậy sao không nhìn ra chứ.

Trương Kim Sinh còn chưa chạm được Hứa Lệ đã bị đám bảo an ngăn cản.

- Thầy muốn làm cái gì?

- Thầy Trương, đừng xung động!

Lương Mặc cũng vội vàng nói.

Trương Kim Sinh nếu đánh Hứa Lệ, sự tình sẽ bị làm lớn, không thể vẫn hời.

Về mặt Hứa Lệ cũng có một chút bối rối, mà khi bà nhìn thấy Trương Kim Sinh bị bảo an ngăn lại, về bối rối mới dần khôi phục.

- Xông loạn trường thi, ẩu đả tuần giám, Trương Kim Sinh, tôi thấy ông không muốn làm giáo viên nữa rồi!

- Hứa lão sư, tiền đồ của một thí sinh bởi vì tư lợi cá nhân bà mà bị mất, lương tâm bà không bị cắn rứt gì sao?

Đúng lúc này, một cô gái mặc một chiếc váy vàng tươi nhỏ nhắn, ló đầu ra hỏi.

- Cô là ai?

Sắc mặt Hứa Lệ khó nhìn cô gái vừa lên tiếng.

Văn Tĩnh, một ký giả thực tập.

Nàng vẫn luôn muốn tìm một cái tin tức giật gân để làm nên tên tuổi, nhưng tin hot đâu dễ dàng kiếm ra như vậy.

Hôm nay, thời điểm cô nàng lái xe đại lộ Văn Hóa, lơ đãng chứng kiến vụ tai nạn liên hoàn vừa xảy, đập vào mắt nàng là thời điểm Diệp Hạo vì cứu giúp Lâm Viễn Đồ mà bị tên sát thủ bắn một phát, lúc này Văn Tĩnh mới ý thức được bản thân tìm được một cái tin tức giật gân rồi.

Văn Tĩnh một bên yên lặng chụp ảnh.

Mà điều nàng càng kinh ngạc hơn chính là, Diệp Hạo rõ ràng đã trúng đạn, nhưng vẫn có thể kiên trì đi thi đại học?

Ngực gia hỏa này trúng đạn nha!

Bất quá rất nhanh, Văn Tĩnh đã không care được chuyện này nữa, bởi vì ẻm thấy Hứa Lệ lại đang ngăn cản Diệp Hạo vào trường thi.

Văn Tĩnh không để lại dấu vết, ngấm camera mini trên cúc áo camera quay lại chuyện này giờ, tiếp đó, Văn Tĩnh trầm giọng nói.

- Tôi là phóng viên Nhật Báo Giang Nam, Văn Tĩnh, tôi xin hỏi cô, lý do tại sao ngăn cản thí sinh này vào thi?

Hứa Lệ vừa muốn giải thích đã bị Văn Tĩnh ngắt lời nói thêm.

- Dựa theo quy định của bộ, trong vòng 15 phút vẫn có thể vào trường thi, hơn nữa, cũng không có quy định thi Anh văn khảo là không thể tiến vào mà.

- Cái này...

Hứa Lệ nghe Văn Tĩnh giới thiệu là phóng viên, không dám nói loạn nữa.

- Cô Hứa, cô còn không trả lời vấn đề của tôi.

Văn Tĩnh thấy Hứa Lệ không đáp lời, hỏi lại lần nữa.

Hứa Lệ xác thực không biết nên trả lời như thế nào.

Mà ngay tại lúc này, bà bỗng nhiên nghe được tiếng thông báo vang lên toàn trường, mặt bà lóe lên nụ cười rạn rở, nhìn đồng hồ một chút, đã là 9 giờ 15 phút.

- Tôi thấy phóng viên tiểu thư trước khi hỏi câu này có phải nên xem đồng hồ không?

Khi Văn Tĩnh nghe thấy thế, sắc mặt biến đổi.

- Bà kéo dài thời gian?

- Con có thể ăn bây, nhưng nói không thể nói lung tung nha!

Hứa Lệ nói đến đây liền nhìn bảo vệ canh cổng.

- Khóa cửa chính lại, bất kỳ ai cũng không được phép tiến vào.

- Bà...

Trương Kim Sinh tức đến sắp ngất.

- Được rồi, thầy Trương.

Diệp Hạo nói khẽ.

- Bà ta đang hủy tiền đồ của cậu a.

Trong mắt Trương Kim Sinh đầy vẻ phẫn nộ nói.

- Thi đại học không thể đại biểu tất cả.

Diệp Hạo nghiêm túc nói.

- Cậu... nhưng thành tích của cậu có thể trùng kích Long Môn Bảng nha.

Trương Kim Sinh nói xong, nước mắt liền rơi xuống.

Long Môn Bảng!

Lúc Văn Tĩnh nghe được ba chữ này liền biến sắc.

Khắp cả nước, có tư cách lên Long Môn Bảng chỉ có ba người thôi.

Đệ nhất Trạng Nguyên;

Đệ nhị Bảng Nhãn;

Đệ tam Thám Hoa.

- Thầy nói cậu ấy có thể trùng kích Long Môn Bảng?

Văn Tĩnh tiến lên hỏi.

- Ba ngày trước, trường chúng ta cho cậu ấy thi thử một bài thi đại học rồi, cô có biết cậu ấy thi được bao nhiêu điểm không? 996 điểm a.

Đôi mắt Trương Kim Sinh đỏ bừng, nói.

- Còn 4 điểm thiếu kia bởi vì phần viết văn trong môn Ngữ Văn và Anh văn thôi đó.

- Làm sao có thể?

Thời điểm Văn Tĩnh nghe được 996 điểm, cảm giác đầu tiên là không dám tin.

Có ai làm bài thi đến số điểm như thế chứ?

Phải biết, Trạng Nguyên năm ngoái cũng chỉ thi được 980 điểm thôi.

- Không tin, vậy đến lúc công bố thành tích các môn của cậu ấy, cô sẽ thấy, tôi cũng không cần nói nhiều!

- Cái này.

Nếu chuyện này là thật, Văn Tĩnh có thể lý giải tại sao Trương Kim Sinh lại phẫn nộ như vậy.

Hứa Lệ rõ ràng đang hủy hoại tiền đồ của một thiên tài a!

- Có thể cho tôi biết, cậu và cô giáo kia có mâu thuẫn gì không?

Văn Tinh quay qua nhìn Diệp Hạo, nói.

Diệp Hạo đang muốn nói cái gì, nhưng bỗng nhiên cảm thấy ngực đau nhói, sau đó hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Ngoài miệng hắn nói không thêm đề ý, nhưng thật có thể không thêm đề ý sao? Hắn vẫn luôn muốn trừng kích Trạng Nguyên để vinh quang cửa nhà!

Nhưng bây giờ, hết thấy đều xong rồi!

Thiếu luôn cả một môn, dù Diệp Hạo có max điểm hết tất cả các môn khác cũng vô duyên Long Môn Bảng, thậm chí có thể rớt luôn Sáu Đại Học Phủ.

- Diệp Hạo, cậu thế nào rồi?

Lương Mặc vội vàng đỡ lấy hắn, quan tâm hỏi nói.

- Mang tôi đi bệnh viện nghỉ ngơi một chút đi!

Diệp Hạo vô cùng yếu ớt nói.

- Được.

- Để tôi giúp một tay, đỡ cậu ấy!

Văn Tinh cũng tiến lên phía trước nói.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Nằm trên giường bệnh, sắc mặt Diệp Hạo tái nhợt không có một giọt máu, Quách Tú nhìn bộ dáng con trai, không ngừng lau nước mắt.

- Di Tú, tôi nghỉ Diệp Hạo hiện tại cần nghỉ ngơi.

Văn Tinh nhắc khẽ.

Diệp Chí Quốc phụ họa theo nói.

- Văn phóng viên nói đúng đó bà!

Quách Tú nghe vậy liền đứng lên.

- Tiểu Hạo, con đừng thương cho tốt, mẹ ở ngay phía ngoài thôi, có việc gì cứ gọi mẹ.

Quách Tú phân phó một câu rồi theo Văn Tinh ra ngoài.

- Di Quách, tôi có thể hỏi di mấy vấn đề không?

- Cô muốn hỏi gì?

- Tôi muốn biết rõ Diệp Hạo và cô Hứa kia có xích mích như thế nào?

- Cái này phải kể từ lúc...

Diệp Hạo lúc này đang nhắm mắt dưỡng thần trên giường bệnh, hắn có thể cảm giác được thân thể mình đang từ từ khôi phục.

Trầm ngâm một chút, Diệp Hạo ấn nút khăn cấp trên đầu giường. Rất nhanh, Quách Tú và y tá chạy vào.

- Tiểu Hạo, thế nào?

Quách Tú lo lắng hỏi.

- Con muốn phẫu thuật lấy viên đạn ra.

Diệp Hạo trầm giọng nói.

Diệp Hạo vốn không muốn lấy đạn ra đâu, vì hắn lo lắng việc này sẽ ảnh hưởng đến buổi thi xế chiều.

Vấn đề là, sai khi thi xong buổi chiều, bản thân hắn có thể khôi phục đến trình độ nào? Khảo thí buổi chiều mất đến hai giờ a.

Diệp Hạo tin tưởng, trong vòng bốn tiếng thôi, hắn có thể đi lại bình thường.

Quách Tú thấy con trai suy nghĩ thông suốt, khuôn mặt hiện ra vẻ vui mừng.

- Để tôi đi thông báo cho phòng giải phẫu.

Y tá giám hộ vội nói.

Diệp Hạo nhanh chóng được đẩy tới phòng giải phẫu.

Bác sĩ mổ chính kiểm tra vết thương Diệp Hạo, trong mắt đầy vẻ kinh dị.

Bởi vì vết thương của hắn đã khép lại không ít.

Làm sao có thể?

Đạn vẫn còn trong ngực hắn nha? Vết thương không chuyển xấu cũng không bị nhiễm trùng, mà có dấu hiệu khôi phục, sao lại như thế?

Lúc này, bác sĩ mới nghĩ đến chuyện Lương Mặc nói cho mình, nhìn thấy chuyện kỳ lạ, không cần phải ra vẻ ngạc nhiên, coi như chuyện gì đều không phát sinh.

Ông nhanh chóng điều chỉnh trạng thái bản thân, rồi trầm giọng nói.

- Chuẩn bị gây tê.

- Thời gian gây tê kéo dài bao lâu ạ?

- 2 giờ.

- Tiêm thuốc tê.

Nhưng không ngờ, cả phòng hoảng hốt phát hiện, thuốc tê không tác dụng đối với Diệp Hạo.

- Trói tay chân cậu ta lại.

Bác sĩ quyết định thật nhanh nói.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Thân thể biến dị

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- -----
- Đừng trói có được hay không?

Sắc mặt Diệp Hạo tái nhợt nói, chuyện này có khác gì mổ heo, mổ bò đâu trời.

- Trong quá trình giải phẫu, cậu không thể loạn động, nếu không sẽ ảnh hưởng đến vết thương.

Bác sĩ nỗ lực chính nhẹ nhàng mà lắc đầu nói.

- Được rồi.

Diệp Hạo đành phải thỏa hiệp.ung Cục Toàn Năng Học Sinh Trailer

Hai cô y tá cùng vài nhân viên chăm sóc nhanh chóng trói tay chân Diệp Hạo lại, tiếp đó, mấy nàng không hẹn cùng đè xuống hần xuống cái nữa.

- Chuẩn bị xong chưa?

Bác sĩ hỏi.

- Ô kê!

Diệp Hạo trả lời.

Thời điểm lưỡi dao giải phẫu sắc bén cắt thịt hần ra, Diệp Hạo cảm thấy đau đớn kịch liệt, đau quá khiến tay chân hần tay chuyển động theo bản năng, trên trán xuất hiện mồ hôi lạnh, nhưng hần cố nén đau đớn, không kêu thành tiếng ra.

Bác sĩ mổ chính chốt nghĩ đến cái gì.

- Cho cậu ta ngậm một khối băng gạc.

Cô y tá nhanh chóng đưa qua một miếng băng gạc cho Diệp Hạo cắn, cũng vì sợ hần đau quá mà cắn lưỡi mình.

Thẳng đến khi cuộc giải phẫu thành công, tất cả đội ngũ y bác sĩ đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, bởi vì giải phẫu rất đau rất đau nha, dường như tất cả bệnh nhân đều ngất trong quá trình đó, nhưng không ngờ, một học sinh 18 tuổi lại có thể gắng gượng chống đỡ, thậm chí đến giai đoạn giữa cuộc phẫu thuật, đã không còn gầy dựa nữa.

Họ chưa bao giờ gặp qua một người có ý chí kinh khủng đến như vậy.

- Giải phẫu tiến hành thuận lợi!

Sau một giờ, bác sĩ mổ chính mở cửa phòng giải phẫu, cười nói với Quách Tú.

- Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi, đa tạ bác sĩ.

Quách Tú hướng mổ chính bác sĩ biểu thị cảm tạ.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Lúc thấy đồng hồ đã đến một giờ rưỡi, Diệp Hạo muốn xuống giường.

- Con muốn làm gì?

Quách Tú thấy thế giật nảy mình.

- Đi thi đại học chứ sao nữa mẹ!

- Đừng làm rộn.

- Mẹ, con thực sự không có việc gì mà.

Diệp Hạo cười nói.

- Làm sao mà không có chuyện gì?

Mặt Quách Tú đen lại quát khê.

Diệp Hạo trầm ngâm một chút rồi lấy con dao gọt trái cây trên đầu giường.

- Con muốn làm gì?

Trong lòng Quách Tú run lên.

Diệp Hạo lấy con dao cắt một cái, một dòng máu tươi chảy ra, hần nói với Quách Tỷ.

- Mẹ, mẹ nhìn kỹ tay con nè.

- Con... đừng chơi đại vậy chứ!

Quách Tú làm gì có tâm tư nhìn tay với chân hần, bà đoạt ngay con dao trong tay con trai.

- Con đọc sách nhiều quá nên bị choáng đầu hả?

- Mẹ nhìn tay con nè.

Diệp Hạo bất đắc dĩ nói.

Quách Tú lúc này mới nghỉ ngơi nhìn vết thương trên tay hần mới cắt, nhưng nhìn qua bà mới biến sắc.

Bởi vì bà thấy vết thương đang lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy mà liền lại, ngắn ngủi 3 phút thời gian, vết thương đã gần như khép lại triệt để, hiện tại chỉ còn thấy một đạo vết thương nhàn nhạt mà thôi.

- Cái này ——?

Quách Tú cẩn thận kiểm tra tỉ mỉ một phen, sau đó cả kinh nói.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bà cũng không tin có người có sức khôi phục khủng bố như vậy.

- Mẹ, giờ người tin con không phải cố gắng thể hiện đi chứ?

Diệp Hạo thấp giọng nói.

- Đây... chuyện này rốt cuộc là sao?

- Con gặp Tiên Nhân.

- Trên đời này làm gì có Tiên Nhân, con trai?

Quách Tú không tin phản bác.

- Được rồi, kỳ thật, thân thể con phát sinh biến dị, đột nhiên nắm giữ sức khôi phục kinh khủng.

Diệp Hạo đành phải nói kiểu này.

- Chẳng lẽ do lần trước con hôn mê, nên cơ thể phát sinh dị biến.

Quách Tú trầm ngâm nói.

- Mà con xác định, thân thể mình thật không có vấn đề?

- Mẹ, chuyện này sao con dám nói đùa chứ!

Diệp Hạo vừa nói vừa nhảy xuống đất.

Hành động này khiến Quách Tú giật nảy mình.

- Coi chừng động đến vết thương đó con!

- Mẹ, trong mấy giờ này, sức khôi phục của con tương đương với nửa tháng so với người khác, mẹ thấy con có xảy ra vấn đề gì sao?

Diệp Hạo cười nói.

- Con giờ đã bỏ thi một môn rồi, thi hai môn chiều này còn có giá trị gì sao?

Quách Tú nghĩ đến một việc.

- Nếu con không tham gia hai môn cuối cùng này, ngay cả bản khoa phổ thông, cũng sẽ vô duyên luôn đó.

- Con có thể bỏ qua một năm, đợi năm sau mà!

- Ôn tập 1 năm không có ý nghĩa mẹ ơi.

Diệp Hạo nói khẽ.

- Tại sao?

- Bởi vì Sáu Đại Học Phủ chỉ lấy người tốt nghiệp cùng một khóa thôi, nếu đợi qua năm sau con có thi max điểm hết các môn cũng không có ý nghĩa.

- Ai.

Cơ thể Diệp Hạo khôi phục rất khủng bố.

20 phút sau, hán tới trường thi, lúc này, Diệp Hạo cảm thấy vết thương không còn đau nữa.

- Diệp Hạo, sao buổi sáng không thấy cậu vào thi?

Đúng lúc này, Lam Tiểu Diệp đi đến bên người Diệp Hạo hỏi.

Cô nàng được phân đến cùng điểm thi với Diệp Hạo.

Lam Tiểu Diệp trước kia chỉ xem hán vào mắt, nhưng khi Diệp Hạo đạt được thành tích đệ nhất toàn khối, cô nàng không thể không để ý nữa, mà còn chuyện cô nàng không ngờ chính là, Diệp Hạo lại chuyển đến Tam Trung.

- Chuyện này nói ra rất dài a.

Diệp Hạo nhẹ nhàng lắc đầu.

- Ừm, tôi không quấy rầy cậu nữa, tranh thủ cố gắng hai môn cuối này nhé.

Lam Tiểu Diệp nói xong câu này liền quay người trở về chỗ ngồi.

Hóa học thực không có bao nhiêu tính khiêu chiến (đm đúng là truyện @).

Diệp Hạo múa bút thành văn, nửa giờ đã làm xong bài thi, kiểm tra một lượt, sau đó đứng lên nộp bài.

- Nộp bài trước giờ?

- Chỉ mới qua nửa tiếng thôi nha!

- Tên này nộp bài trước giờ cũng không phải lần một lần hai đâu.

Sau khi nộp bài, hán đi tới một cái ghế đá ngoài lớp, bắt chắp quy tắc, nằm trên đó nghỉ ngơi.

Diệp Hạo phát hiện, nếu mình đi ngủ, tốc độ khôi phục của vết thương nhanh hơn bình thường rất nhiều, đợi đến khi hán nghe được tiếng huyền não, ý thức được thời gian thi môn Hóa đã xong, hán hí hửng tiếp tục nghỉ ngơi thêm 15 phút nữa rồi tiến vào lại phòng thi.

Thời gian nghỉ giải lao giữa hai môn là 20 phút.

Nếu nói Hóa học không có bao nhiêu tính khiêu chiến với hán, vậy Địa lý càng không. Diệp Hạo chỉ cần dùng 20 phút, trong lúc các bạn thi chung trọn mắt ngoác mồm, hán đứng dậy nộp bài.

Thần sắc Lam Tiểu Diệp có chút phức tạp nhìn Diệp Hạo đang ra khỏi phòng.

Nàng không cho rằng Diệp Hạo đang lừa người, bởi vì không có ai dám mang chuyện này ra đùa cả.

Nói rõ hơn một chút, Diệp Hạo vô cùng có tự tin đối thành tích bản thân.

Nhưng không biết sao lại thi thiếu một môn?

Lam Tiểu Diệp không biết, mà chuyện này đã không còn trọng yếu.

Cô nàng chỉ cần biết rõ, Diệp Hạo đã vô duyên với Sáu Đại Học Phủ.

...

Diệp Hạo không trở lại bệnh viện, về đó làm cái gì?

Đến lúc bác sĩ kiểm tra vết thương hán, còn không phải bị hù chết.

Về đến nhà, hán cũng không có tâm tư lên mạng tìm đáp án bài thi, thi xong, trên mạng sẽ công bố đáp án chính xác cho mỗi môn, đương nhiên, nếu ai không thích cũng có thể đợi qua ngày hôm sau rồi vào trường lấy đáp án bằng giấy.

Diệp Hạo nằm trên giường chưa đến một tiếng, Trương Kim Sinh đã tự mình đưa giấy đáp án tới cho hắn.

- Đừng động.

Trương Kim Sinh thấy Diệp Hạo muốn ngồi dậy, vội nói

- Em nằm trên giường xem mới tốt.

- Thầy trương, em đỡ nhiều rồi.

Diệp Hạo ngồi dậy nói.

- Cái này —— cao tăng trong trường đều muốn sớm biết thành tích của em, nên nhờ thầy mang đáp án qua đây luôn.

Trương Kim Sinh giải thích việc mình đến đây.

- Để em nhìn xem.

Diệp Hạo đưa tay tiếp lấy đáp án.

Ước chừng nửa tiếng sau, Diệp Hạo khép tờ đáp án lại.

- Em tự đánh giá mình xem được bao nhiêu điểm?

Trương Kim Sinh có chút kích động dò hỏi.

Dù đã sớm biết rõ Diệp Hạo vô duyên với Sáu Đại Học Phủ, nhưng thành tích của hắn vẫn để cả Tam Trung chờ mong a.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Diệp Hạo được mời

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- -----

- Ngoại trừ chủ đề Khái Niệm Luận trong môn Ngữ Văn, em ta nghĩ mình đạt 890 điểm không có vấn đề.

Diệp Hạo nói khẽ.

Trái tim Trương Kim Sinh không khỏi chấn động.

- Em xác định?

- Dạ.

Kỳ thật, hắn đánh giá mình được 895 điểm, nhưng muốn củ chắc nên nói 890 điểm thôi.

- Nếu được 890 điểm, chắc chắn có thể đoạt vị trí đệ nhất thành phố.

Trong mắt Trương Kim Sinh lộ ra một tia dị sắc nói.

Mà thần sắc Quách Tú lại có chút âm đạm.

Môn Anh văn, con trai chỉ cần tùy tiện 20 ~ 30 điểm thi 100% mà thi đậu Sáu Đại Học Phủ a.

- Diệp Hạo, em nghỉ ngơi cho tốt đi.

Trương Kim Sinh nói khẽ.

- Thầy phải mang tin vui này về báo lại cho trường.

Diệp Chí Quốc tiễn Trương Kim Sinh ra cửa, an ủi vợ.

- Không vào được Sáu Đại Học Phủ cũng không phải sự tình gì quá nghiêm trọng, còn lại các trường đại học trọng điểm, tùy ý con mình lựa chọn mà.

Diệp Chí Quốc nói thì nói như vậy, nhưng trong lòng sao có thể dễ chịu?

- Ừm, một nhà chúng ta sẽ hào hào chọn lựa một phen.

Quách Tú nói xong, cầm bản hướng dẫn cho các quy tắc chọn trường lên.

- Để con nó nghỉ ngơi, chúng ta ra ngoài đi.

Diệp Chí Quốc nói khẽ.

Đợi đến lúc cha mẹ ra khỏi phòng, Diệp Hạo nằm trên giường, lẳng lặng tự nghĩ lại tất cả những chuyện xảy ra những tháng qua, hẳn cảm thấy tất cả những thứ này đều như một giấc mộng. Chẳng qua, nếu đây là một giấc mộng, Diệp Hạo hẳn hi vọng bản thân mình vĩnh viễn trầm luân trong đó, không cần tỉnh dậy nữa.

Suy nghĩ lung tung một hồi, trong lòng Diệp Hạo bỗng xuất hiện một thân ảnh —— Lý Thiên Thiên.

Thiếu nữ băng thanh ngọc khiết, khuynh quốc khuynh thành này không biết hiện giờ thế nào?

(Truyện được thực hiện bởi Hám Thiên Tà Thần –)

...

Lý gia!

Lý Thiên Thiên chải mái tóc mình theo dáng đuôi ngựa đẹp nhất, soi trên gương không chút tí vết, lúc này mới đẩy cửa toilet ra.

Như lòng Lý Thiên Thiên không ngờ, vừa mới bước ra khỏi nhà vệ sinh đã đụng phải Tạ Ngưng.

- Mẹ, không phải mẹ nói ra ngoài mua muối sao?

- Mẹ đột nhiên nghĩ đến còn có một túi trong tủ nhà bếp.

Tạ Ngưng nhìn chăm chăm con gái rồi nói.

- Mà con ăn mặc đẹp như thế để làm gì?

- Con hẹn Tiểu Ngọc đi dạo phố.

Lý Thiên Thiên vội nói.

- Có muốn mẹ gọi Tiểu Ngọc hỏi một chút không?

Tạ Ngưng lắc lắc điện thoại trong tay.

Nghe vậy, Lý Thiên Thiên đành mặt lại, sau đó liền nói.

- Mẹ, người đừng nên quá phận, quấy nhiễu sinh hoạt của con chứ.

- Ta là mẹ con, đương nhiên có tư cách này.

Tạ Ngưng trầm giọng nói.

- Mẹ hiện tại nói cho con biết, con và Diệp Hạo tuyệt đối không thể.

- Hai tháng nữa, con lên lớp mười hai rồi.

Lý Thiên Thiên đột nhiên nói ra câu này.

Sắc mặt Tạ Ngưng khẽ động.

- Con nói vậy có ý gì?

- Lên đại học, trời cao mặc chim bay.

Lý Thiên Thiên nhìn thẳng mẹ, nói.

Tạ Ngưng giờ mới ý thức được, con gái thật sự bị thằng nhóc Diệp Hạo đánh mất trái tim rồi.

Lý Thiên Thiên nhìn qua như yếu đuối, nhưng tính tình lại cực kỳ ương ngạnh, chuyện con bé đã quyết định, có chín con trâu cũng không thể kéo lại.

Tạ Ngưng nghĩ một chút rồi nói

- Cho hai con quen nhau cũng không phải không thể.

Ánh mắt cô nàng không khỏi sáng lên.

- Thứ nhất, Diệp Hạo phải thi đậu vào Sáu Đại Học Phủ, nếu không, nó không xứng với con gái của mẹ.

- Có thể.

Lý Thiên Thiên đáp làm Tạ Ngưng giật mình.

- Người nghe rõ lời mẹ không?

- Con nghe rõ chứ, mẹ nói Diệp Hạo phải thi đậu Sáu Đại Học Phủ?

- Ý con nói, Diệp Hạo có thể thi đậu Sáu Đại Học Phủ?

- Đương nhiên ạ.

- Thứ hai, điểm thi tốt nghiệp trung học của con không thể thấp hơn 930.

Lý Thiên Thiên hiểu rõ vì sao mẹ lại cho mình cái mốc này, bởi vì nếu thi được con số này, Sáu Đại Học Phủ, tùy ý chọn lựa a.

- Có thể.

Lý Thiên Thiên gật đầu.

- Thứ ba, trước khi con thi đại học, hai đứa không thể gặp nhau.

- Mẹ, yêu cầu này của người có chút quá phận rồi.

- Nếu Diệp Hạo có thể thi đậu Sáu Đại Học Phủ, ta sẽ phá lệ cho các con gặp nhau một lần tại quán KFC lúc trước.

Tạ Ngưng suy nghĩ một chút rồi nói.

Tạ Ngưng ngăn Lý Thiên Thiên và Diệp Hạo gặp nhau, một là lo lắng điều đó ảnh hưởng đến việc học của con gái, hai cũng lo hai đứa sẽ phát sinh những chuyện 18+, thời nay là thế, có con gái xin như hoa thế này phải giữ cho kỹ.

- Được rồi.

Lý Thiên Thiên đành thỏa hiệp.

Lý Thiên Thiên sống với mẹ đã 17 năm, sao không biết bản tính của bà chứ, nếu mình ép bà quá, thì điều gì mẹ cũng dám làm ấy..

(Truyện được thực hiện bởi Hám Thiên Tà Thần—)

...

Diệp Hạo bị thương, Quách Tú đương nhiên không cho phép hắn đi đâu, mà hắn cũng ngoan ngoãn nằm trong nhà đọc sách.

Hôm nay, trong lúc cả nhà 3 người Diệp Hạo đang dùng cơm, có tiếng chuông cửa vang lên.

Diệp Chí Quốc mở cửa, khi thấy người đến là Lão Lý liền cười nói.

- Ta nói ai vội vàng đến giờ cơm thế này, nguyên lai là Lão Lý ông.

Quách Tú đứng dậy thì đi cầm chén đĩa.

- Chị Quách không cần phiền toái, tôi tìm Chí Quốc có một số việc.

Lão Lý vội vàng nói.

Diệp Chí Quốc khẽ giật mình.

- Chí Quốc, ông ra một đây một chút.

Nói xong, lão Lý đi ra bên ngoài.

Quách Tú nhìn chồng đi theo lão Lý, sắc mặt hơi đổi.

- Mẹ, sao vậy ạ?

- Không có việc gì.

Quách Tú ngoài miệng nói thế, nhưng chẳng còn tâm tình ăn cơm.

Diệp Hạo thì đang vênh tai nghe hai người kia nói chuyện ngoài cửa.

Phía ngoài, lão Lý xoa xoa đôi bàn tay nói.

- Tiểu tử nhà tôi mới gây họa a.

- Xây ra chuyện gì?

Diệp Chí Quốc biến sắc.

Tiểu Phụng là con trai lão Lý.

- Ông cũng biết, vừa lên sơ trung, thằng bé đã thôi học, sau đó cùng đám thanh niên ngoài xã hội lăn lộn với nhau, hôm qua đánh người ta mà một con mắt, tìm được người trung gian thương lượng, mà đối phương muốn ta bên này đền bù 20 vạn, nếu không sẽ báo cảnh sát a.

Diệp Chí Quốc thế còn không hiểu ý của ông bạn mình sao, lão qua đây đòi tiền a.

- Tôi cũng chỉ hỏi một chút, Chí Quốc ông có trả cũng được, không có cũng chẳng sao.

Lão Lý lộ vẻ ái ngại nói.

- Cái này, lão Lý, ông cho tôi ba ngày thời gian, ba ngày sau, tôi sẽ trả tiền cho ông.

Chuyện này liên quan đến con trai chí cốt, nhất định phải giải quyết mới được.

- Chí Quốc, nếu ông thấy khó quá, để tôi nghĩ biện pháp khác!

Lão Lý vội nói.

- Không sao đâu, tôi giải quyết được.

Kỳ thật Lão Lý rất rõ ràng tình huống trong nhà Diệp Chí Quốc.

Nếu không phải bị buộc đến cực hạn, lão cũng không chạy qua đây đòi tiền làm gì đâu.

Bất quá, 20 vạn tệ không phải con số nhỏ a!

Lão Lý không ở lại ăn cơm mà nhanh chóng rời đi.

Diệp Chí Quốc trở lại trong nhà, giả bộ như chưa có chuyện gì phát sinh, cười nói.

- Ăn cơm.

Quách Tú cũng không hỏi chồng chuyện gì trước mặt Diệp Hạo, nhưng bà cũng có thể đoán ra một hai.

Diệp Hạo đang âm thầm suy nghĩ, hiện giờ phải làm cách nào để kiếm chút tiền.

Ngay thời điểm 3 người đều có tâm tư riêng, điện thoại di động của Quách Tú vang lên tiếng chuông.

Quách Tú alo bắt máy rồi đưa điện thoại cho Diệp Hạo.

- Ni Hạo, ai đó?

- Tôi đây, Thái Sử Huru.

- Thái Sử Huru?

Trong lòng Diệp Hạo khẽ động.

- Thành viên Liên Minh Chu Tước, Thái Sử Huru, lúc trước bị cậu ngược trong trò King of Fighters 95 đó, nhớ chưa?

Bên kia nhắc nhở.

- À, tôi nhớ rồi, có chuyện gì sao?

- Tiểu đội Chu Tước chúng tôi đang đổ chiến cùng tiểu đội Cửu Đầu Xà, mà hiện tại bên tôi đang thua liên tục hai trận, nếu thua một trận nữa mà nói, danh vọng bao lâu nay khó khăn lắm mới được tích lũy của Chu Tước Tiểu Đội chúng tôi sẽ gặp phải đả kích.

- Các người muốn tôi xuất thủ?

- Đúng vậy a.

- Muốn tôi xuất thủ cũng có thể, nhưng tôi muốn có thù lao.

- Đương nhiên sẽ có thù lao.

- Bao nhiêu?

- 10 vạn tệ.

Thái Sử Huru trầm giọng nói.

- Tiền đề là cậu phải giúp Chu Tước Tiểu Đội chúng ta chiến thắng đối phương.

- Không thành vấn đề.

- Cậu hôm nay có tiện đến Hàng Châu không?

- Tiện chứ.

Sao mà không tiện được đây? Hắn vừa nghĩ làm cách nào để kiếm tiền, không ngờ tên Huru đã gọi đến đưa tiền cho mình, khừ khừ.

(Truyện được thực hiện bởi Hám Thiên Tà Thần—)

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Tiểu Đội Chu Tước

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- -----

Hàng Châu cách Giang Nam chỉ hơn hai trăm dặm, bằng 2 giờ đi xe lửa.

- Sau khi đến Hàng Châu, liên hệ như thế nào?

- Tôi sẽ ở đó đón cậu.

- Okay, giờ tôi sẽ đi mua vé rồi liên hệ lại anh.

Quách Tú nhận lại điện thoại di động, nghi ngờ hỏi con trai.

- Con muốn đi Hàng Châu?

- Dạ, đợi chút sẽ đi luôn ạ.

- Đi Hàng Châu làm cái gì?

Diệp Chí Quốc nhẹ giọng hỏi.

- Con có ông bạn làm game thủ chuyên nghiệp ạ.

- Game thủ chuyên nghiệp?

Diệp Chí Quốc hoài nghi nhìn Diệp Hạo, ông có hiểu một chút về cái nghề mới nổi này.

Người được vào một team chuyên nghiệp đều là cao thủ.

- Ba ba, con của người không phải chơi không không mấy năm nay đâu, con thuộc dạng top game thủ đấy, hí hí.

- Đừng hồ nháo, vô cái nghề này không dễ đâu con, bon chen dữ lắm, phong độ xuống một chút thôi sẽ bí đá khỏi team ngay đó.

- Cha mẹ đừng lo, con của hai người cũng là một cao thủ có đẳng cấp mà!

- Con ---?

- Quên nói cho hai người một chuyện, nếu lần này con giúp bọn họ chiến thắng, Tiểu Đội Chu Tước sẽ cho con 10 vạn tiền thù lao đó.

- Cái gì?

Diệp Chí Quốc và Quách Tú cùng nhau kinh hô.

Chốc lát sau đó, Quách Tú mới bình tĩnh một chút, khề than.

- Tiền sao dễ kiếm như thế chứ.

- Vào làm được game thủ rồi, 10 vạn không coi là nhiều đâu, anh coi tin tức người ta đưa trên các mạng, được thưởng 100 vạn cũng bình thường thôi đó.

Diệp Chí Quốc lắc đầu nói.

- Tiểu Hạo, con nắm chắc sao?

Quách Tú kích động trong lòng.

- Nếu không nắm chắc, con cũng không dám nhận công việc này đâu mẹ.

Diệp Hạo cười nói.

- Vậy đệ mẹ bồi con đi.

Quách Tú suy nghĩ một chút rồi nói, bà không yên lòng để Diệp Hạo một thân một mình đi xa.

- Dạ.

Diệp Hạo nhẹ gật đầu.

- Mẹ, điện thoại mẹ có ứng dụng đặt vé tàu không ạ? Nếu có liền đặt trước hai vé đi.

Diệp Hạo đột nhiên nghĩ đến việc đặt vé, rồi nói.

- Điện thoại ta có, để ta giúp hai mẹ con đặt trước.

Diệp Chí Quốc nói xong lấy điện thoại mình ra.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

....

Thành phố Hàng Châu!

Từ xưa đến nay đều được gọi là Thiên Đường, một thành phố du lịch nổi tiếng.

Bất quá lần này Diệp Hạo không đến để tham quan ngắm cảnh, hai người vừa xuống đã thấy trong đám người có người giơ bảng hiệu tên Thái Sử Huru.

- Vị này chắc là di Quách.

Thái Sử Huru cười nói.

- Ừm, thân thể Tiểu Hạo có chút không tốt, cho nên lần này đi bồi tiếp nó đến. Quách Tú nói ra nguyên nhân mình đến đây cùng con trai.

Mặt Thái Sử Huru hơi biến đổi.

- Không ảnh hưởng đến phong độ chứ?

- Chỉ cảm thấy hơi mệt một chút.

Diệp Hạo lắc đầu trả lời.

- Còn không biết cuộc tranh tài bắt đầu lúc nào?

- 10 giờ sáng mai.

Thái Sử Huru một bên mang tiếp hành lý cho Diệp Hạo một bên nói.

- Thi đấu ba ngày liên tục sao?

- Ừm.

- Hiện tại, chúng ta đi đâu?

- Tôi giờ mang hai người đến sắp xếp phòng ở Hồng Diệp Tân Quán, sau đó dẫn cậu đi gặp Đội Trưởng của chúng ta.

Thái Sử Huru trả lời.

Thái Sử Huru mở cửa chiếc Land Rover đang đỗ trước mặt.

- Ui cha...thu nhập của Chu Tước Liên Minh khá quá ta.

Diệp Hạo vỗ vỗ Land Rover nói.

- Chuyện này đương nhiên, muốn cậu gia nhập, cậu cũng có thể như thế.

Thái Sử Huru cười hắc hắc nói.

- Thôi, tôi vẫn phải ngoan ngoãn lên đại học thôi.

- Đại học? Đúng rồi, cậu đánh giá mình thi được bao nhiêu điểm trong lần thi này?

- Hơn 800 điểm.

- Hơn 800? Không tệ, có thể vào đại học trọng điểm nha.

Thái Sử Huru nói đến đây khựng lại một chút.

- Không giống tôi, lớp mười một đã thôi học.

- Nhưng nhìn anh bây giờ xem, có mấy ai được cuộc sống sang trọng như thế chứ.

- Nói thì nói vậy, nhưng tôi vẫn cảm thấy nhân sinh của mình thiếu một phần kinh nghiệm.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Thái Sử Hưu ai bài 2 gian phong cho Quách Tú và Diệp Hạo, sau đó hắn dẫn Diệp Hạo đi tới phòng 606.

- Diệp Hạo, tính cách Đội Trưởng của tôi có chút mạnh bạo, bởi vậy khi nói chuyện với cô ấy, cậu nên chú ý một chút.

Thái Sử Hưu nói khẽ.

- Đã rõ.

Hắn hiện tại còn cần Liên Minh Chu Tước cứu mạng đây, đương nhiên phải cố gắng khách khí hết mức có thể rồi.

Thái Sử Hưu gõ cửa một cái, lại một thanh niên để tóc dài như con gái mở cửa.

- Uiii, soái ca nào đây?

Tên kia liếc nhìn Diệp Hạo đầy dâm dăng, rồi phóng ra một câu khiến người ta sợ hết hồn.

Diệp Hạo không khỏi rùng mình một cái.

Đạch, 3D nhiều thế, đi đâu cũng thấy!

Thái Sử Hưu giới thiệu.

- Diệp Hạo, thằng này là đồng đội của tôi, Từ Thần.

- Từ Thần?

Diệp Hạo khẽ giật mình.

- Trình đánh lên của nó có thể gọi bằng hai từ - nhất đẳng.

Thái Sử Hưu nói tới đây rồi chỉ Diệp Hạo.

- Tên này là tên lúc trước tao nói, một cao thủ chân chính --- Diệp Hạo.

- Xin chào trai đẹp, hí hí.

Từ Thần vươn bàn tay trắng nõn ra muốn bắt tay.

Diệp Hạo cũng đành cố gắng vươn tay mình ra cầm một cái.

Nhưng đợi đến khi hắn muốn thả tay ra, thằng bê dê kia lại không buông, mà còn nhẹ nhàng vuốt ve tay hắn, trong mắt lộ ra một tia mê ly.

- Làn da cậu thật tốt, làm sao bảo dưỡng được không biết hả?

Diệp Hạo vội vàng rút ra, người nổi cả da gà.

- Từ Thần, bớt làm trò đi.

Đúng lúc này, trong phòng vang lên thanh âm trầm ồm.

Diệp Hạo lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bởi vì, thanh âm này của một nữ nhân.

- Đây là Đội Trưởng của chúng ta.

Thái Sử Hưu mang Diệp Hạo đi vào căn phòng, chỉ chỉ một nữ tử mặc đồ đen, nói.

- Đẹp không?

Từ Thần nói khẽ bên tai Diệp Hạo, hắn theo bản năng nhanh chóng tránh ra.

Gia hỏa Từ Thần này không phải gay sao?

- Xin chào!

Diệp Hạo nói khẽ.

Nữ tử trước mắt có mấy tóc ngắn, cả người lộ ra tư thế hiên ngang, nàng lẳng lặng ngồi trên ghế, cho người ta có cảm giác như một tổng giám đốc.

Như Từ Thần nói, nữ tử này nào chỉ xinh đẹp, cô ta không thua kém Lý Thiên Thiên chút nào.

- Thái Sử Hưu nói thực lực cậu không tệ.

- Ừm.

Thời điểm này mà còn khiêm tốn thì thôi cuốn gói về nhà cho rồi.

- Nick name chơi game của cậu là gì?

Đúng lúc này, một thanh niên mang kính mở cửa phòng đi vào, mà theo hắn đến còn có một thanh niên khác, trên tay có hình xăm.

- Không có danh hiệu.

Diệp Hạo cảm thấy người mới đến này có địch ý với mình.

- Không có danh hiệu, nói cách khác là người vô danh.

- Chỉ do bản thân anh cảm thấy tôi như thế thôi.

- Có dám chiến một trận với tôi không?

- Anh là ai?

Diệp Hạo hỏi lại đối phương.

- Diệp Hạo, vị này là phó đội trưởng Liên Minh Chu Tước chúng ta, Hoàng Thủ Nhân.

Thái Sử Hưu sợ hai bên phát sinh xung đột, vội vàng nói ra.

- A.

Hoàng Thủ Nhân thấy Diệp Hạo a một tiếng rồi không nói tiếp, không khỏi nhú mày, chợt hắn ánh mắt cô gái áo đen đang nhìn mình.

- Huyền Huyền...

- Gọi tôi là Đội trưởng.

Cô gái không chút lưu tình cắt đứt lời nói Hoàng Thủ Nhân.

- Được rồi, Đội trưởng.

Hoàng Thủ Nhân bất đắc dĩ nói.

- Cô xem tôi mang ai tới đây?

Nàng nhìn chằm chằm thanh niên được Hoàng Thủ Nhân mời đến cùng một hồi, rồi ánh mắt rơi vào cánh tay y.

- Người là Văn Long?

- Đội Trưởng quả nhiên hảo nhãn lực.

Thanh niên có hình xăm trên tay cười nhạt nói.

- Hình xăm trên tay cậu không phải quá rõ ràng sao, trừ phi kém trí, chứ ai mà đoán không ra.

Thái Sử Hưu chả có hảo cảm tý nào với tên đội Phó, bởi vậy lúc này chế giễu lại người mà đối phương mời đến.

- Thái Sử Hưu, đúng không?

Văn Long nhàn nhạt nhìn Thái Sử Hưu một cái.

- Nếu tôi không nhớ lầm, lần này tôi đến đây để thay thế cậu, nhỉ?

Chương 30: Chà đạp không thương tiếc

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Lần này, hai tiểu đội Chu Tước và Cửu Đầu Xà lựa chọn trò hot nhất cả nước hiện nay để đối kháng, CF Crossfire.

Từ Thần am hiểu chặn đánh, Hoàng Thủ Nhân am hiểu đánh lén, Ninh Tuyên am hiểu chém giết chính diện.

Còn Thái Sử Hưu, dù kỹ thuật chặn đánh hay đánh lén cũng không sai biệt lắm, nhưng không có cái nào nổi bật cả.

Điều đó khiến Tiểu Đội Chu Tước liên tục bại hai trận, nếu lại thua tan tác một trận nữa, danh vọng của tiểu đội tích góp bao lâu nay có thể sẽ gặp đá kích.

- Không phải tìm một ít a miêu, tiểu cầu đã có thể thay thế được tôi đâu.

Thái Sử Hưu lạnh lùng nói.

Văn Long cố ý gây hấn, Thái Sử Hưu hấn cũng chẳng buồn khách khí?

- Vậy đề này a miêu tiểu cầu như tôi đây giáo huấn cậu một chút đi, như thế nào?

Văn Long nhàn nhạt đáp trả.

- Tiền đề là cậu có bản sự này hay không?

Thái Sử Hưu mới nói đến đây, Từ Thần bên cạnh đã đề bả vai hấn xuống, thấp giọng nói.

- Không nên vọng động.

Văn Long có bài danh không thấp hơn Từ Thần hấn, bởi vậy, cho dù Từ Thần cũng không có tuyệt đối nắm chắc.

Về phần thứ tự của Thái Sử Hưu thì thấp hơn nhiều.

- Đề tôi tới đi.

Lúc này Diệp Hạo cười nói.

- Cậu ——?

Văn Long có chút lắc lắc đầu nói.

- Đừng nói giỡn được không?

- Bạn anh mạng đến lại nhát gan như vậy?

Diệp Hạo nhìn Hoàng Thủ Nhân, trào phúng nói.

Mắt Hoàng Thủ Nhân lóe lên hàn mang.

- Văn Long, tiểu tử này thích bị ngược, cứ cho hấn niếm mùi lợi hại đi!

- Được rồi.

Văn Long bất đắc dĩ đáp lời.

Lúc đầu, Văn Long hần khinh thường xuất thủ.

Nhưng giờ Hoàng Thủ Nhân đã lên tiếng, hần cũng không nhịn nữa.

Trong phòng Ninh Huyền có bốn máy tính được trang bị đầy đủ, Diệp Hạo tùy tiện chọn một cái rồi ngồi xuống.

Nhìn bàn phím cơ vô giá trước mặt, Diệp Hạo dùng ngón tay cảm thụ một trận.

- Dân chuyên nghiệp có khác a, chỉ bàn phím thôi đã vấp đến thế này.

- Đồ nhà quê!

Văn Long nhìn Diệp Hạo đang quen thuộc bàn phím, liền mắng.

Diệp Hạo cũng không để ý cười cười.

- Có tin đồ nhà quê như tôi sẽ ngược anh không ngóc đầu lên được?

Diệp Hạo nhìn chăm chăm Văn Long, nói.

- Cho tôi ăn hành!

Văn Long giống như nghe được truyện cười nhất trên thế giới.

- Muốn ngược tôi, ngoại trừ bài top 10 Vương Giả, không ai có thể cả.

Hần nói thế cũng không phải chém gió, bởi vì hần nằm trong Top 100, hơn nữa còn am hiểu đánh lên ám sát.

- Cậu thích bản đồ nào, cứ chọn bản đồ đó đi?

Cao thủ như hần, có bản đồ nào không không tinh thông chứ?

- Vậy chọn Nhà Trắng đi.

Trong trò CF, Diệp Hạo chắc biết được một phần ba trên tất cả bản đồ, mà những màn hần tinh thông chắc chưa tới một phần năm.

Nếu tên kia đã có bộ giả như vậy, bản thân thỏa mãn yêu cầu của hần thôi.

Diệp Hạo nhặt một thanh tiểu liên lên rồi dưới con mắt kinh ngạc của đám người Ninh Huyền, hần nhanh chóng điều khiển nhân vật chạy thẳng tới căn cứ của Văn Long.

Gia hỏa này bị ngáo hả? Hần không sợ bị đánh lên sao?

Diệp Hạo không có bất kỳ động tác lẩn tránh nào, nhìn giống như một tên gà mờ mới tập chơi CF vậy.

Thái Sử Hưu lấy tay che mặt không dám nhìn Diệp Hạo, trong lòng hần đã chắc chắn 100%, Diệp Hạo lần này sẽ bị người ta thoải mái giết chết.

Diệp Hạo đang chạy vào căn cứ Văn Long, đột nhiên từ lầu hai lóe lên một đạo thân ảnh, tiếp đó, một tiếng súng vang lên bên tai hần.

Thôi xong cmmr!

Thái Sử Hưu đã đoán được màn tiếp theo, nhưng hần chợt nghe được từng tiếng kinh hô, lại thấy Diệp Hạo trong lúc nguy cấp đã tránh được một súng này, mà trong lúc tránh né, hần còn ung dung trả đạn.

Bịch một tiếng, nhân vật tên Văn Long điều khiển ngã xuống đất.

Toàn phòng xôn xao.

Còn đối thủ của Diệp Hạo vẫn chưa tin mình đã bị giết.

- Sao cậu làm được?

Hần thật không dám tưởng tượng, chỉ trong khoảnh khắc chưa tới tới một giây, mà Diệp Hạo vẫn có thể điều khiển nhân vật tránh né, hần đương nhiên không biết, thời điểm tiếng súng vang lên, Diệp Hạo đã phát động năng lực trì hoãn tốc độ.

Toàn bộ hình ảnh trong mắt hần chậm lại gấp mười hai lần bình thường, đương nhiên, hần có đủ thời gian và không gian để điều khiển nhân vật tránh đi viên đạn của đối thủ và bắn ra một viên trí mạng.

Trong mắt Ninh Huyền lóe lên một đạo dị sắc. Bởi vì trong tình huống vừa này, cho dù chính cô ta cũng không nhất định có thể tránh thoát.

Còn gia hỏa được Thái Sử Hưu mang về lại làm được một cách hoàn hảo, không những tránh được còn phản công giết chết đối phương. Điều này giống như một kịch bản được hai tên này sắp xếp sẵn vậy, nhưng có khả năng đó sao?

- Một viên.

Diệp Hạo cười lộ hàm răng trắng tươi, sáng chói nói với Văn Long.

- Mới vừa rồi tôi chỉ hơi sơ xuất thôi!

Văn Long hừ lạnh một tiếng.

Trên mặt Diệp Hạo vẫn mang theo nét cười, đang sợ muốn té đái trong quần mà vẫn còn cứng miệng.

Hiện tại, tốc độ phản ứng của hắn đã tăng lên hơn trước gấp mấy lần, nhưng nếu không phát động năng lực làm chậm, thì tình huống vừa rồi đã bị tên kia bắn chết.

Game thủ chuyên nghiệp quả nhiên không ai không phải cao thủ phản ứng cả.

Lúc này, ván thứ hai nhanh chóng được bắt đầu, Diệp Hạo vẫn chơi như trước, vọt tới căn cứ đối phương.

Nếu như trước đó, đám người trong phòng còn cảm thấy Diệp Hạo như một tên tân thủ mới tập chơi, như vậy lúc này, trong lòng họ đã có cái nhìn khác biệt.

- Gia hỏa này có ý đây mà!

Từ Thần ha ha cười nói.

- Diệp Hạo đương nhiên có ý nhục nhã Văn Long rồi, ta không cần phòng thủ mà xông thẳng vào căn cứ của ngươi, ngươi làm gì ta nào?

Thái Sử Hưu cười hắc hắc, bắt đầu bốc phét.

Mà ngay tại lúc này, hai tiếng súng vang đồng thời vang dội cả phòng.

Khoảng mười giây sau, Văn Long lần nữa đứng lên, biểu tình khiếp sợ nhìn Diệp Hạo như nhìn quái vật, hắn khẳng định bản thân nổ súng trước, nhưng cuối cùng vẫn bị đối phương bắn chết.

Năng lực phán đoán của thằng này quá kinh khủng!

- Văn Long, bình tĩnh, bình tĩnh.

Hoàng Thủ Nhân trầm giọng nói.

Nghe thế, hắn liên tục thở ba hơi dài, tiếp đó im lặng ngồi xuống.

Àm!

Àm!

Àm!

Văn Long lần nữa dễ dàng bị Diệp Hạo bắn chết, hắn vừa mới được bình ổn tâm tình, nhưng hiện giờ đã không còn thể giữ cái đầu lạnh nữa rồi.

Nếu như nói một lần là trùng hợp, nhưng năm lần liên tục là mình chứng rõ nhất cho thực lực đối phương.

Gia hỏa nhìn qua ngáo ngáo trước mặt là một tuyệt thế cao thủ.

- Cậu rút cuộc là ai?

Văn Long nhìn chăm chăm Diệp Hạo nói.

- Trong Thập Đại Vương Giả, chỉ có ba người tôi chưa gặp qua, trong ba người này, đệ nhất Thanh Long, đệ nhị Thiên Sứ, và đệ thất Thanh Phong.

- Ngươi là Thanh Phong?

Văn Long sờ dĩ suy đoán Diệp Hạo là Thanh Phong bởi vì phong cách của Thanh Phong giống như những gì Diệp Hạo đang làm, chính diện chém giết.

Diệp Hạo từ chối cho ý kiến.

- Ván này còn chưa kết thúc đâu?

- Tiếp tục còn ý nghĩa sao?

Nói xong, hắn ném tai nghe qua một bên.

- Chờ bị cậu làm nhục à.

Văn Long nhận thua Diệp Hạo cũng không khiến ai bất ngờ sau khi chứng kiến hết những gì xảy ra nữa.

- Máy người các cậu đều ra ngoài đi.

Ninh Huyền lúc này lên tiếng ra lệnh.

Hoàng Thủ Nhân âm trầm nhìn Diệp Hạo một cái rồi quay người rời đi.

- Tốc độ phản ứng của cậu thật đỉnh.

Đội đám người Thái Sử Hưu rời đi, ánh mắt Ninh Huyền nóng bỏng nhìn Diệp Hạo nói.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Thi đối kháng chuyên nghiệp

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- -----

- Tốc độ phản ứng của cậu thật đỉnh.

Đợi đến khi đám người Thái Sử Hưu rời đi, hai mắt Ninh Huyền sáng rực nói với hắn.

- Ừm.

- Tôi đề ý thấy cậu không hiểu rõ trò chơi này lắm.

- Phản ứng của tôi rất nhanh, có bản đồ sẽ hiểu rõ thôi.

Diệp Hạo khẽ gật đầu nói.

- Bản đồ ngày mai sẽ random, đợi lát nữa cậu nhớ làm quen một chút.

- OK con đề.

- Tiền đặt cược lần này của hai bên Chu Tước chúng tôi và Cửu Đầu Xà là một trăm vạn, nếu cậu có thể giúp Chu Tước chúng tôi chiến thắng Cửu Đầu Xà, tôi quyết định cho cậu bốn mươi vạn tiền thưởng.

Diệp Hạo ngẩn ngơ rồi.

Tên Thái Sử Hưu kia thật không phúc hậu nha!

- Vì bốn mươi vạn này, tôi sẽ cố hết sức ứng phó.

Diệp Hạo càng nhìn Ninh Huyền càng thuận mắt.

- Cậu là người có phản ứng nhanh nhất tôi từng thấy, tôi tin ngày mai đối chiến với Cửu Đầu Xà không thành vấn đề gì.

Ninh Huyền gật đầu nói.

Ninh Huyền không biết đây không phải tốc độ cực hạn của main ta.

Nếu Diệp Hạo dốc toàn lực, tốc độ còn có thể tăng lên gấp ba gấp bốn lần như hồi nãy nữa cơ.

Ninh Huyền lại cùng Diệp Hạo nói về một số hạng mục cần phải chú ý sau đó gọi Thái Sử Hư vào.

Ninh Huyền dặn dò một chút rồi bảo Thái Sử Hư dẫn Diệp Hạo rời đi.

Đến phòng Diệp Hạo, Thái Sử Hư kích động vỗ vỗ bả vai hắn nói:

- Người anh em, quả nhiên tôi không nhìn lầm cậu.

- Nhưng tôi lại nhìn lầm anh rồi.

Diệp Hạo nhếch miệng nói.

- Sao thế?

- Cuối cùng hiện giờ tôi cũng hiểu rõ vì sao tôi muốn thù lao, anh liền không cần suy nghĩ đã đồng ý cho 10 vạn.

Diệp Hạo nói đến đây, Thái Sử Hư sao còn không biết rõ chuyện Diệp Hạo đã biết tiền thưởng của cuộc thi một trăm vạn được.

- Chuyện này - - ha ha.

Thái Sử Hư xoa xoa bàn tay giải thích:

- Chuyện này cũng không phải do anh đây keo kiệt, mà vì tôi nợ tiền đánh bạc sắp đến ngày trả rồi.

- Nợ tiền đánh bạc gì?

- Chơi Baccarat thua ở Macao.

- Macao sao?

Trong mắt Diệp Hạo lóe lên ánh sáng.

Sao hắn lại quên chuyện này vậy nhỉ!

Mình có đôi mắt nhìn thấu mọi thứ, đánh bạc sẽ không có điểm nào bất lợi!

Nghĩ tới đây, Diệp Hạo có xúc động muốn đi Macao ngay lập tức.

- Được rồi, không nói đến chuyện này nữa, bây giờ chúng ta làm quen bản đồ địa hình trong CF một chút.

Thái Sử Hư vừa nói vừa thuận thực mở Notebook ra.

- Khởi động máy chỉ trong tám giây sao?

Diệp Hạo kinh ngạc nói.

- Notebook của anh có ổ cứng trạng thái cố định, khởi động máy cực nhanh, mà ổ cứng dạng này còn chưa có thông dụng đâu.

Thái Sử Hư đắc ý nói.

Diệp Hạo khẽ gật đầu.

Đôi khi người chơi được bố trí máy tính cao cấp có thể quyết định rất nhiều chuyện.

- Đây là bản đồ CF 108, cậu nhìn không hiểu chỗ nào thì hỏi tôi.

Thái Sử Hư nhanh chóng ấn vài cái, trên màn hình hiện ra một tấm bản đồ.

Diệp Hạo ừ một tiếng rồi ngồi xuống vị trí vừa rồi của Thái Sử Hư.

Diệp Hạo nhìn cẩn thận.

Nhưng tốc độ Diệp Hạo trượt xem quá nhanh.

- Tội bảo này, cậu lật nhanh như vậy để làm gì?

Thái Sử Hưu đứng sau lưng hắn, thẳng nhóc này phải làm quen với bản đồ một chút đó.

- Nếu anh buồn chán quá thì đứng sang một bên đi.

Diệp Hạo liếc mắt nhìn Thái Sử Hưu một cái nói.

- Chú mày được, anh đây nhìn...

Diệp Hạo thấy Thái Sử Hưu im lặng đứng một bên, tiếp tục xem bản đồ chuyên dụng trong CF.

Một!

Hai!

Hơn nửa tiếng sau, Diệp Hạo đã xem xong hết 108 bản đồ, hắn bỗng nhiên quay mặt lại nhìn về phía Thái Sử Hưu nói:

- Lúc các anh thi đấu, có gì phải chú ý không?

- Cậu xem xong bản đồ rồi sao?

- Không kém bao nhiêu.

- Cậu chắc chắn chứ?

- Anh đừng ngạc nhiên như vậy chứ!

- Được rồi, tôi nói với cậu các hạng mục cần chú ý trong thi đấu.

Thái Sử Hưu nói sơ lược tất cả nội quy, mà Diệp Hạo phát hiện thi đấu CF không có nhiều quy tắc cho lắm, chỉ cần xử lý được đối phương, thủ đoạn gì cũng có thể dùng.

- Bây giờ nói nhầm cũng nhiều lắm đó, đừng xanh.

- Thì đúng là như thế mà, hí hí!

Thái Sử Hưu cười ha ha nói:

- Được rồi, tôi đi ra ngoài đây, cậu tiếp tục xem bản đồ đi.

Mới đi tới cửa, Thái Sử Hưu nghĩ tới gì đó rồi nói:

- Nếu cậu đói bụng thì gọi đồ ăn trong khách sạn, đồ ăn trong này cũng không tệ đâu.

Diệp Hạo đợi Thái Sử Hưu rời đi, hắn bắt đầu mở ứng dụng rồi vào CF bắn hai trận rồi đóng máy tính lại, sau đó hắn qua gõ cửa phòng Quách Tú bên cạnh.

- Tiểu Hạo, sao vậy?

Quách Tú hơi lo lắng hỏi.

- Không có vấn đề gì đâu ạ.

Diệp Hạo cười nói:

- Mẹ, mẹ đói bụng không?

- Nghe con nói thế làm mẹ cảm thấy có chút đói bụng thật!

- Trên bàn có thực đơn đó, mẹ muốn ăn gì cứ gọi cái đó đi.

Diệp Hạo nói xong, đưa thực đơn cho Quách Tú.

- Nghe nói đồ ăn trong khách sạn này rất đắt.

- Mẹ, Thái Sử Hưu kia giàu lắm, mẹ đừng khách sáo với anh ta làm gì.

- Chuyện này -- được rồi, vậy mẹ gọi yến sào hầm súp tuyết giáp, cá sào kỳ lân, quý phi hồng, cùng với bánh mì cua.

Khóe miệng Diệp Hạo không khỏi giật giật.

Mẹ mình quả thật không khách sáo thật!

Không biết đến lúc tính tiền, thằng cha kia sẽ có biểu hiện gì đây, khừ khừ!

- Con cũng gọi hai món đi.

Quách Tú đưa thực đơn cho Diệp Hạo, rồi nói.

Diệp Hạo xem một vài trang rồi gọi hai món giá cả tương đối rẻ.

Sau khi đồ ăn được bung lên, hắn nếm thử một miếng, cảm thấy tên Thái Sử Hưu này không nói dối, món ăn được làm không tồi.

Nhưng giá cả quá xót rồi.

(Truyện được thực hiện bởi Hám Thiên Tà Thần --)

...

Lần đầu tiên Diệp Hạo nhìn thấy tiểu đội Cửu Đầu Xà đã cảm thấy chán ghét, loại chán ghét này phát ra từ trong xương, bắt nguồn từ linh hồn luôn ấy.

Người Nhật Bản!

- Đội trưởng Ninh, tôi thấy trận tranh tài của chúng ta hôm nay sẽ kết thúc rồi!

Một thanh niên mặc trang phục võ sĩ nói tiếng Trung một cách gượng gạo.

- Bây giờ nói những lời này có phải quá sớm hay không?

Ninh Huyền lạnh lùng đáp lời.

Người thanh niên kia không khỏi sửng sò.

Ánh mắt anh ta nhanh chóng nhìn về phía Diệp Hạo:

- Hóa ra đội trưởng Ninh tìm được trợ thủ.

- Chỉ tạm thời đổi một thành viên mà thôi.

- Có phải không?

Người thanh niên Nhật trước mặt sao có thể tin những lời hoang đường của Ninh Huyền, nhưng dù đối thủ có tìm được một cao thủ trợ giúp thì sao chứ?

- Muốn chiến liên chiến đi, nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì?

Ninh Huyền nói xong vung tay lên.

- Ngồi đi.

Tên nhóc Diệp Hạo này nhanh chân ngồi bên cạnh Ninh Huyền khiến Hoàng Thủ Nhân tức đến muốn nổ con mắt.

- Đổi chỗ.

Hoàng Thủ Nhân trầm giọng nói.

- Nếu anh đặt tâm tư vào trong thi đấu, có lẽ các anh sẽ không thua thảm hại như vậy đâu.

Diệp Hạo liếc nhìn Hoàng Thủ Nhân một cái, rồi thản nhiên nói, sao hắn lại không nhìn ra tên này có ý với Ninh Huyền được.

- Cậu.

- Lúc này còn muốn người khác chê cười sao?

Thái Sư Hưu đứng một bên nhỏ giọng nói.

Hoàng Thủ Nhân há miệng thờ dốc nhưng không thể nói được gì.

Khỏi phải nói, trong lòng hắn bức tức biết đường nào.

CF tranh tài 13 vãn, đội nào có điểm số cao hơn sẽ dành chiến thắng.

Trọng tài nói đơn giản một số quy tắc thi đấu rồi ra hiệu cho hai bên có thể bắt đầu.

Sau khi Diệp Hạo tiến vào trò chơi, nhanh chóng nhặt được một khẩu súng tự động, sau đó giống như một tên lỗ mãng xông về phía căn cứ đối phương.

- Tình huống gì đây mấy đã?

- Thằng kia là ai vậy?

- Thành viên của tiểu đội Chu Tước nha.

- Thằng cu kia có phải bị ngốc không?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Diệp Sư Huynh

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- - - - -

Cuộc đối kháng của hai bên hấp dẫn rất nhiều ánh mắt quan sát của những game thủ khác.

Những người đó toàn bộ đều đang đứng trước màn hình lớn để xem trận đấu này.

Hành động này của Diệp Hạo không khác việc tự sát cho lắm.

Bởi vì tiểu đội của đối phương chắc chắn sẽ có lính bắn tỉa, cứ như vậy mà tiến lên, không phải muốn chết thì là gì?

Nhưng khi thân ảnh Diệp Hạo xuất tại căn cứ địch đã lập tức khiến ba thành viên bên Cửu Đầu Xà phải kinh ngạc.

Chuyện gì thế này?

Mà ngay lúc họ còn chưa kịp phản ứng lại, đã nghe thấy ba tiếng súng vang lên, tiếp theo đó, toàn bộ thành viên Cửu Đầu Xà đều ngã xuống.

- Tốc độ tên này thực sự quá nhanh rồi!

- Nhìn cứ như cậu ta bắn một phát ra ba viên đạn vậy.

- Tôi còn tưởng vừa rồi cậu ta lỗ mãng chứ.

- Dám lớn mật chạy thẳng vào căn cứ địch, sao có thể không có tài năng được chứ.

Sau khi bắn ngã ba thành viên Cửu Đầu Xà, Diệp Hạo nhanh chóng đi vòng vo trong gian phòng.

Đúng lúc hắn đi đến chỗ ngoặt thì "bùm" một tiếng, tiếng nổ súng của một lính bắn tỉa khác của đội đối phương.

Diệp Hạo lại một lần nữa khởi động năng lực làm chậm tốc độ.

Ngay lúc phát hiện vị trí đối phương, hắn ung dung lui lại sau một bước né đi viên đạn, đồng thời giờ súng lên bắn ra một phát.

Bởi vì tốc độ hắn quá nhanh nên tiếng nổ súng gần như vang lên cùng lúc.

QuaraKill!

Giết bốn mạng liên tục!

- Bình tĩnh lại, ngoài ý muốn mà thôi!

Đội trưởng Cửu Đầu Xà trầm giọng nói.

- Đối phương chỉ đang lợi dụng tư duy quán tính của chúng ta.

- Nhưng mảnh khoé đó cũng lắm chỉ dùng được lần này thôi.

- Ván thứ hai không có chuyện đó đâu.

Đội trưởng Cửu Đầu Xà nghe được lời này của ba thành viên khác, rất nhanh đã tìm lại được chút tự tin, khẽ gật đầu.

- Nhớ dùng bom.

Ánh mắt đội trưởng Cửu Đầu Xà trầm lại nhìn vào màn hình.

Ván thứ hai, Diệp Hạo vẫn giống lần trước, trực tiếp đi tới căn cứ địch, vẫn hành động như cũ, nhưng lần này đã không còn ai cho rằng hắn đang đi tự sát nữa.

Bình thường khi xâm nhập vào căn cứ địch, ai cũng phải chậm rãi thăm dò từng chút rồi tiến vào... Nhưng Diệp Hạo thì không, trực tiếp đi thẳng vào trung tâm căn cứ người ta.

- Tên này không sợ chết à?

Ngay khi trong đầu mọi người hiện lên ý nghĩ này, đã nghe được hai tiếng súng nổ, tiếp sau đó là hai thành viên Cửu Đầu Xà ngã xuống.

Gamer chuyên nghiệp đúng là gamer chuyên nghiệp, quả không sai!

Những thành viên còn lại rất nhanh đã đoán được vị trí của Diệp Hạo.

Hắn cũng dứt khoát đi bước sang một bên.

Ầm!

Ầm!

Hai quả bom được cho nổ cách vị trí Diệp Mặc không xa, rất nhanh lượng máu của hắn đã giảm đi 60%.

"Mình không thể coi khinh nữa!"

Nghĩ tới đây, Diệp Hạo lập tức rút một cây súng khác ra.

Đối phương nghe theo tiếng đạn đã phát hiện ra vị trí của hắn, Diệp Hạo căn cứ theo hướng bom cũng đoán được vị trí của địch nhân.

Đương nhiên, sau khi ném bom bọn chúng sẽ không đứng im tại chỗ, nhưng ai bảo phản ứng của hắn quá nhanh chứ.

Theo sau động tác đó, hai thành viên còn lại nhanh chóng ngã xuống, lúc này toàn trường vang lên vài tiếng kinh hô.

- Cao thủ.

- Gặp cao thủ cmmr anh em ơi!

- Một mình giết chết bốn người nằm trong top 100, tên này có thể tiến vào top 10 gamer đỉnh nhất nha.

- Mười vị trí đầu đều là cao thủ đó nha, thuộc dạng truyền thuyết rồi chứ không chơi.

- Đội Chu Tước mời được cao thủ đến yểm trợ sao?

- Không phải chứ, với khả năng của bọn họ sao có thể mời được cao thủ bậc này...

Sắc mặt đội trưởng Cửu Đầu Xà vô cùng khó coi nhìn Diệp Hạo:

- Không biết các hạ là ai?

- Là ai có liên quan đến anh à?

Diệp Hạo lườm đối phương một cái:

- Máy người không xứng biết danh xưng của tôi!

"Hít..."

Cả hội trường hiện giờ không còn tâm trí nào để ý đến mấy chuyện vặt vãnh này nữa, họ đang chứng kiến một cuộc đồ sát tàn khốc a.

Cả bốn thành viên Cửu Đầu Xà dù có hợp tác thế nào cũng không thể làm gì được Diệp Hạo.

Cuối cùng, cả đám đến việc nhật súng cũng chẳng muốn.

Bởi vì nhật được cũng không có cơ hội dùng đến.

Ván đấu đã hoàn toàn nằm trong tay Diệp Hạo.

Bọn họ không có chỗ lật mình.

13:0

Về mặt bốn tên Cửu Đầu Xà đều xám ngắt như cha mẹ chết.

- Mai lại tiếp tục!

Trong mắt Ninh Huyền tràn ngập ý cười lên tiếng.

- Không cần đấu nữa!

Đội trưởng Cửu Đầu Xà lắc đầu nói:

- Ván này chúng tôi nhận thua.

Có đánh nữa cũng tự ngược bản thân thôi.

- Chưa được thỉnh giáo đại danh của cậu đây?

Đội trưởng Cửu Đầu Xà kính sợ nhìn Diệp Hạo. Người Nhật Bản chính là như vậy, họ kính sợ cường giả, nhưng lại thích ức hiếp kẻ yếu.

- Diệp Hạo.

- Diệp sư huynh, Mộc Diệp có chút lễ!

Cửu Đầu Xà vừa nói vừa cung kính cúi đầu chào Diệp Hạo.

Không thể không nói, thái độ Mộc Diệp lúc này vô cùng khiêm tốn, dù trong lòng có oán giận cũng sẽ phải mềm đi.

- Diệp sư huynh, Mộc Diệp có thể đi theo học kỹ năng của sư huynh được không?

Về mặt Mộc Diệp nhìn Diệp Hạo đầy mong đợi.

Diệp Hạo nghe vậy, không khỏi thờ phào một cái.

Người Nhật Bản quả là người Nhật Bản.

Khi cảm thấy bản thân mình mạnh, bọn họ sẽ vô cùng cao ngạo... Nhưng sau khi nhìn thấy rõ được thực lực chênh lệch của hai bên, họ sẽ lập tức hạ mình để đi theo học hỏi.

Đất nước Nhật Bản hùng mạnh như hiện tại, một phần cũng vì nguyên nhân này., nhưng dù Mộc Diệp có khiêm tốn thế nào cũng không thể lung lay được Diệp Hạo hấn.

Bởi vì dù hấn có dạy, đối phương cũng không học được.

Bản chất dân tộc này quá ti tiện.

Hơn nữa, Diệp Hạo vẫn coi trọng chủ nghĩa dân tộc.

Không cùng đất nước, hán sẽ đối xử khác.

Đương nhiên, có thể nói hán hẹp hòi, nhưng vì tình hoa đất nước Trung Hoa, hán vui vẻ chấp nhận tiếng xấu này.

Giọng điệu đối phương khiến Diệp Hạo khinh bỉ.

Cái giọng đó đã đeo bám đất nước Trung Hoa quá lâu, từ thời kỳ sơ khai, bọn họ vẫn luôn miệng tài nguyên này, tài nguyên kia, nhưng kết quả thì cả đám đều trở mặt với Trung Quốc.

Đến tận bây giờ, họ vẫn giữ nguyên cái giọng điệu ấy.

- Không thể.

Diệp Hạo cự tuyệt.

- Vì sao?

Mộc Diệp khẽ giật mình, sao có thể như vậy?

Không phải người Trung Quốc đều coi trọng hư vinh à?

Không phải chỉ cần cúi đầu cho họ chút mặt mũi sẽ được sao?

- Bởi vì tôi không thích anh!

Diệp Hạo gằn từng chữ nói.

Sắc mặt Mộc Diệp càng thêm trắng bệch.

Nhưng hán ta vẫn nhìn Diệp Hạo chằm chằm, nói:

- Tư tưởng anh thực sự không được, chúng ta phải biết giúp đỡ cùng nhau tiến lên chứ.

- Anh nói nhảm nhiều quá!

Diệp Hạo nói xong câu đó, rồi nhanh chóng xoay người rời đi.

Mộc Diệp đứng tại chỗ có chút luống cuống.

- Diệp Hạo, thái độ thế là sao?

Hoàng Thủ Nhân hơi giận nói:

- Trước mặt bạn bè quốc tế, sao một chút phong độ, cậu cũng không có vậy?

- Hình như anh đã quên chuyện Nhật Bản đồ sát Trung Quốc chúng ta năm đó rồi thì phải!

Thái Sừ Hưu không chút khách khí nói:

- Làm như vậy sẽ trở thành quân bán nước!

Bạn đang đọc truyện *Chung Cự Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Điểm Số Rung Động

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Thái Sử Hưu, cậu nói cái gì?

Không ai nghĩ chuyện lại lan đến cả cái danh bán nước này, vậy nên Hoàng Thủ Nhân nhìn Thái Sử Hưu đầy tức giận.

- Đều là người một đội, nhao nhao lên làm gì?

Từ Thần trầm mặt nói.

- Câm miệng.

Hoàng Thủ Nhân quát to.

- Cậu có thì lặp lại lần nữa!

Từ Thần nhìn Hoàng Thủ Nhân chăm chăm, gần từng chữ nói.

Giọng nói hần ta lúc này cực kỳ đáng sợ.

Hoàng Thủ Nhân đột nhiên nhận ra việc mình đang làm lúc này vô cùng mất lý trí vậy.

- Đội trưởng, em phân xử xem.

Ánh mắt Hoàng Thủ Nhân chuyển hướng sang nhìn Ninh Huyền.

- Thái Sử Hưu quả thực có chút không phải.

Ninh Huyền nghĩ một chút rồi nói.

- Tôi biết ngay mà, tư tưởng đội trưởng chắc chắn không nhỏ hẹp như Thái Sử Hưu đâu.

- Anh nói ai nhỏ hẹp?

Thái Sử Hưu xù lông lên chỉ vào người Hoàng Thủ Nhân nói:

- Con mẹ nó, cậu thử nói thêm câu nữa xem.

- Tôi nói đó thì sao?

Hoàng Thủ Nhân cũng nổi giận:

- Đội trưởng, tôi cảm thấy người như Thái Sử Hưu không thích hợp ở lại đội chúng ta nữa.

- Muốn đuổi tôi?

Hoàng Thủ Nhân cười ha ha,

- Tôi cũng cóc cần ở lại chỗ này, chỗ nào có anh thì sẽ không có tôi.

- Anh cảm thấy đội trưởng sẽ để anh lựa chọn sao? Nếu không phải bị anh liên lụy, Chu Tước đội đã sớm bước đến đài vinh quang rồi!

Hoàng Thủ Nhân không kiên nhẫn gì, nói hết những lời trong lòng.

- Đội trưởng?

Thái Sử Hưu nhìn Ninh Huyền nói.

Ánh mắt Ninh Huyền quét qua nhìn hai người:

- Hoàng Thủ Nhân nói không sai, Thái Sử Hưu, nếu không phải vì anh liên lụy tới cả đội, đội chúng ta sớm đã vô địch rồi.

Ninh Huyền vừa nói lời này ra, trên mặt Hoàng Thủ Nhân lập tức hiện lên nụ cười đắc thắng.

Thái Sử Hưu hơi bất ngờ trước lời này.

Từ Thần biểu cảm không rõ.

- Bởi vậy tôi sẽ chọn một trong hai người các anh...

- Tôi chọn... Thái Sử Hưu

Ninh Huyền chậm rãi mà kiên định nói.

Cái gì?

Lúc này, dù Thái Sử Hưu hay Hoàng Thủ Nhân cũng đều bị bất ngờ.

- Đội trưởng, em nói nhầm chỗ nào à?

Trong lòng Hoàng Thủ Nhân dâng lên dự cảm không tốt.

Bởi vì xác suất Ninh Huyền nói nhầm rất nhỏ.

- Lỗi tại anh bị điếc?

Ninh Huyền thản nhiên nói:

- Hoàng Thủ Nhân, anh không còn thích hợp trong đội Chu Tước nữa...

Ninh Huyền ngừng một chút rồi nói tiếp.

- Thái Sử, Từ Thần, chúng ta đi!

Diệp Hạo trở về chưa được bao lâu, đã nghe tiếng gõ cửa, mở cửa ra thấy Thái Sử Hưu đứng đó.

- Đang nghỉ ngơi à?

- Mới giờ này mà nghỉ ngơi gì chứ.

- Diệp Hạo, chỗ anh em với nhau, tôi có thể thương lượng với cậu một việc được không?

- Nói đi...

- Cậu có thể cho tôi mượn ba mươi vạn không?

Thái Sử Hưu ngưng ngừng nói.

- Đánh bạc ở Macao, anh thiếu rất nhiều à?

- Ừm, thiếu khoảng hơn ba mươi vạn nữa.

- Vậy sao anh không đi mượn đồng đội?

- Chuyện tôi đánh bạc nếu bị truyền ra ngoài thì xong luôn đó, hơn nữa cậu cảm thấy hai người kia đáng tin sao?

- Được, vậy mười vạn kia lúc nào cho tôi?

- Cho cậu luôn!

Thái Sử Hưu nói xong liền đưa một cặp tài liệu tới.

Diệp Hạo nhìn qua thì thấy trong đó có mười chồng một trăm tệ.

Mười vạn!

- Lần này cảm ơn!

Diệp Hạo vừa cười vừa nói. Hẳn tin mười vạn này có thể giải quyết chuyện trong nhà lúc này.

Xế chiều hôm đó khi Diệp Hạo cùng Quách Tú đi xe lửa vừa về tới nhà, Diệp Chí Quốc nhìn thấy mười vạn tiền mặt, hai chân lập tức run rẩy, đứng muốn không vững.

Diệp Hạo đã đưa cả mười vạn cho ông, rồi Diệp Chí Quốc lại đưa cả mười vạn đó cho lão Lý.

- Lão Lý gần đây rất khổ, nợ đã hơn mười vạn, chúng ta giúp ông ấy chừng đó còn chưa đủ, vẫn còn thiếu rất nhiều...

Diệp Chí Quốc trầm giọng nói:

- Lão Lý định bán nhà để trả nợ, ông ấy năm nay cũng hơn năm mươi tuổi rồi, nếu nhà cũng mất, chắc ông ấy phải ngủ ngoài đường.

- Khi Tiểu Hạo nằm viện, Lão Lý không chút đắn đo đã cho chúng ta mượn ba vạn, hiện tại ông ấy gặp khó khăn, chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn được.

Quách Tú vốn vẫn có chút oán giận khi thấy Diệp Chí Quốc cho Lão Lý vay tiền. Dù sao nhà họ Diệp họ lúc này cũng vay nợ đến hơn chục vạn, hơn nữa với hoàn cảnh lúc này của Lão Lý, lúc nào mới có thể trả lại được chứ.

Nhưng việc đã tới nước này, nói gì nữa cũng đã muộn.

Những ngày tiếp theo, Diệp Hạo đều ở nhà đọc sách, Quách Tú cũng không cho hắn chạy loạn nữa.

Hai mươi bốn giờ mỗi ngày đều trôi qua như vậy.

Mười hai giờ trưa ngày hai mươi năm, học sinh cả nước hầu như đều đang căng thẳng ngồi trước màn hình máy tính để đợi công bố điểm.

Cả nhà Diệp Hạo cũng không ngoại lệ.

Rất nhanh, số điểm của Diệp Hạo đã được hiện lên trên màn hình.

Ngữ văn 150 điểm, toán học 150 điểm, tiếng anh 0 điểm, vật lý 100 điểm, hoá học 100 điểm, sinh học 100 điểm, địa lý - lịch sử 100 điểm, tài chính 100 điểm: tổng điểm 900.

Nhìn thấy số điểm này, trong mắt Diệp Hạo cũng không nhận được hiện lên sự kinh ngạc.

Hắn không ngờ tới bài làm của mình không bị trừ điểm nào, hơn nữa hắn càng không nghĩ tới môn văn hắn cũng được max điểm.

Điểm văn thi đại học đạt max đó nha!

Đây giống như một hiện tượng viễn tưởng vậy!

"Giang Nam: Hạng nhất, Chiết Giang: Hạng 82, Cả Nước: Hạng 1840!"

Quách Tú sau khi nhìn thành tích của con cũng lập tức câm nín.

Diệp Chí Quốc thì hoảng sợ đến mức không nói nên lời.

Môn anh hắn ăn trứng ngỗng nhưng vẫn đạt được 900 điểm.

Tam Trung!

Giới quản lý Tam Trung lúc này cũng vừa biết được thành tích của Diệp Hạo.

- 900 điểm.

- Giang Nam chúng ta có duy nhất một học sinh đạt 900 điểm - được tuyển thẳng.

- Xếp 1840 cả nước, đáng tiếc a.

Hiệu trưởng Tam Trung thờ dài:

- Nếu có thể đạt hạng 1800 thì tốt rồi, sẽ có thể được tuyển vào Sáu Đại Học Phủ.

Sáu Đại Học Phủ này hàng năm mỗi trường chỉ tuyển 300 sinh viên, sáu trường tổng cộng 1800 suất học.

- Hiệu trưởng, Diệp Hạo này có chút đặc thù, ngài xem có thể...

Trương Kim Sinh càng nhìn thành tích của Diệp Hạo, lại càng nuốt tức.

Nếu không phải vì Hứa Lệ, thành tích Diệp Hạo sẽ có thể đạt max 1000 điểm.

Từ thời kiến quốc Hoa Hạ tới giờ, người đạt 1000 điểm cũng chỉ có ba người mà thôi.

Một là viện trưởng học việc Khổng Tử, được giới quốc tế công nhận là Đại sư Nho đạo, đến nay vẫn chưa có ai lung lay được vị trí đó, hai là viện trưởng học việc Trung Y, bác sĩ đứng đầu Hoa Hạ, đã chữa khỏi vô số chứng bệnh nan y phức tạp, giới y học thế giới không ai không biết cái tên này, thứ ba chính là viện trưởng học viện xây dựng Hoa Hạ, giáo sư toán học, vật lý nổi danh toàn thế giới, những dự án vũ khí tân tiến của Hoa Hạ đều có sự góp mặt của ông.

Hiệu trưởng Tam Trung nghĩ ngợi một chút rồi nói:

- Tôi tới bộ giáo dục xem sao.

Tạ Thiên Hoa vừa đi tới bộ giáo dục huyện Giang Nam liền nghe được tiếng gào thét truyền tới từ phòng cục trưởng.

- Gọi Tạ Thiên Hoa tới đây cho tôi!

Đỗ Hồng tức tới bễ phôi.

Thành tích huyện Giang Nam trước nay vẫn luôn sếp cuối cùng trong tỉnh, lần này cuối cùng thì bọn họ cũng có một học sinh đạt 900 điểm rồi.

Khi nghe được thành tích này, mặt mũi ai nấy ở bộ giáo dục huyện đều nở hoa, nhưng khi nhìn chi tiết số điểm thành tích của Diệp Hạo, Đỗ Hồng liền lập tức chấn kinh.

Tiếng Anh 0 điểm!

Cái gì vậy?

Dù có ngu cỡ nào đi nữa thì cũng phải khoanh bừa được vài chục điểm chứ.

Nếu chỉ cần thêm hai đến ba mươi điểm nữa thôi thì việc tiến vào Sáu Đại Học Phủ có gì khó khăn đâu?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cự Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Khiển trách

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Khi Đỗ Hồng vỗ bàn la hét, Tạ Thiên Hoa đã mở cửa đi vào.

Ông ta vừa nhìn thấy người đến, lập tức trợn mắt:

- Điểm tiếng anh của Diệp Hạo là thế nào?

- Lần này tôi đến cũng vì chuyện này...

Tạ Thiên Hoa cười khở.

- Rồi sao?

- Trên đường đi thi môn tiếng anh thì Diệp Hạo gặp một người bị tai nạn, trò ấy nổi lòng lương thiện nên đã đưa người đó tới bệnh viện!

Tạ Thiên Hoa trầm giọng nói:

- Nhưng sau đó trò ấy vẫn quay lại trường thi.

- Bị muộn à?

- Thực ra không bị muộn.

Tạ Thiên Hoa nói đến đây thì về mặt đầy tức giận:

- Diệp Hạo được cảnh sát thường trực giúp đỡ đưa về trường, lúc đó mới chín giờ mười ba phút, nhưng lại bị Hứa Lệ ngăn không cho vào.
- Cái gì?

Đỗ Hồng giật mình hỏi:

- Sao bà ta lại ngăn cản Diệp Hạo?

Tạ Thiên Hoa liền nói qua ân oán của Hứa Lệ với Diệp Hạo cho Đỗ Hồng nghe.

Đỗ Hồng nghe xong lập tức giận tím mặt:

- Bà ta không xứng đáng làm giáo viên a!
- Nếu Diệp Hạo không bị Hứa Lệ ngăn lại, vậy trò ấy có xếp thứ nhất cả nước cũng không có vấn đề gì!

Tạ Thiên Hoa trầm giọng nói:

- Trước đó những điểm của Diệp Hạo trong những lần kiểm tra tiếng anh hình như đều là max điểm.
- Max điểm?
- Không tệ.

Đỗ Hồng chỉ cảm thấy máu đang chen nhau dồn lên não:

- Theo tôi tới đó.

Tạ Thiên Hoa cũng muốn tới trường Nhị Trung một chuyến rồi.

Ông ta rất muốn cho Hứa Lệ một cái bạt tai, hỏi tại sao bà ta lại ngoan độc đến vậy?

Nhị Trung!

- Tốt, mọi người đã tới đủ, thầy Tôn bắt đầu đi!

Hiệu trưởng Chu Hiểu cất lời nói.

Tôn Tường đứng dậy, rõ ràng nói:

- Căn cứ theo điểm thi tôi đã tập hợp lại đây, lần này trường chúng ta thi đỗ trọng điểm có ba mươi hai học sinh, thi đỗ chính quy có một trăm lẻ ba học sinh...
- Đầu tiên là ai?

Chu Hiểu hỏi.

- Lam Tiểu Diệp, 888 điểm!

Tôn Tường trả lời.

- 888 điểm có lẽ chưa đủ để vào Sáu Đại Học Phủ rồi.
- Đầu chỉ là Sáu Đại Học Phủ, ngay cả đại học Y cũng không đủ tư cách nữa.
- Em ấy cũng cố hết sức rồi.

Mấy vị giáo viên có thiện cảm với Lam Tiểu Diệp nhao nhao lên tiếng an ủi.

- Đúng rồi, người đứng đầu Giang Nam lần này là học sinh trường Nhất Trung à?

Chu Hiểu đột nhiên cất tiếng hỏi.

- Không phải, đứng đầu là Diệp Hạo của Tam Trung.

Tôn Tường khi nói đến tên Diệp Hạo thì thoáng dừng lại.

- Tam Trung?

- Diệp Hạo?

- Cái tên này có chút quen thuộc.

- Có thể không quen sao, người này chính là học sinh trường chúng ta bị đuổi ra đó.

- Cái gì?

Một người giáo viên biết đại khái câu chuyện liền đứng lên kể lại. Một lát sau, cả đám những người ngồi đây đều cảm thấy tiếc nuối.

Phải biết, nếu trường có học sinh đứng đầu huyện, danh tiếng của trường cũng sẽ được tăng lên không ít.

- Diệp Hạo thi được bao nhiêu điểm?

Chu Hiểu bình tĩnh lại rồi hỏi.

- 900 điểm.

Tôn Tường tiện nhìn qua thành tích của Diệp Hạo rồi nói.

- 900 điểm? Tôi nhớ kỳ thi thử lần trước Diệp Hạo được 928 điểm. Tài năng của em ấy phát huy bị thất thường à?

- Thất thường em gái ông!

Đúng lúc này cửa phòng bị đẩy mạnh ra, sau đó là Tạ Thiên Hoa đang phùng phùng lửa giận bước vào, hét lên.

Tất cả mọi người trong phòng đều bị dọa cho giật nảy mình.

Chuyện gì đây?

Hiệu trưởng trường Tam Trung tới trường Nhị Trung chủi bậy à?

- Lão Tạ, ông đang làm gì vậy?

Chu Hiểu sầm mặt lại nói.

- Ông chỉ biết Diệp Hạo được 900 điểm, nhưng ông có biết tại sao không?

Tạ Thiên Hoa nhìn Chu Hiểu chằm chằm nói.

- Tôi làm sao biết được chứ?

Chu Hiểu ngày càng không hiểu sự việc? Chuyện này có liên quan tới ông ta à?

- Nếu không phải bị Hứa Lệ trường ông ngăn cản, lần này Diệp Hạo sao có thể chỉ được 900 điểm thôi chứ.

Tạ Thiên Hoa càng nói càng khiến mọi người thêm kinh ngạc.

Sao điểm của Diệp Hạo lại liên quan tới Hứa Lệ rồi?

- Tôi không hiểu ý ông nói.

Chu Hiểu bình tĩnh lại hỏi.

- Nếu muốn hiểu vậy ông nhìn chi tiết điểm của Diệp Hạo thử xem!

Giọng nói của Đỗ Hồng vang lên.

Đỗ Hồng xuất hiện khiến ban giám hiệu trường Nhị Trung phải kinh ngạc, tất cả cùng nhau đứng dậy.

Cục trưởng sao cũng giết tới đây rồi?

Trong lòng Chu Hiểu dâng lên một tia dự cảm xấu.

- Thầy Tôn đưa chi tiết điểm của Diệp Hạo cho tôi xem một chút.

Chu Hiểu nhìn về phía Tôn Tường nói. Sau khi lướt qua điểm số của Diệp Hạo, sắc mặt ông ta khẽ đổi.

Bởi vì con số 0 điểm môn tiếng anh đó quá chói mắt.

- Thầy Tôn?

Chu Hiểu khó hiểu nhìn Tôn Tường.

- Ngữ văn 150 điểm.

Tôn Tường vội nói.

Về kinh ngạc trên mặt Chu Hiểu hiện lên càng đậm.

Max điểm môn ngữ văn không phải chuyện đơn giản đâu.

Không nói đến chuyện đề văn là đề mở nhiều, chỉ riêng lối hành văn cũng đã rất dễ bị trừ điểm.

- Toán 150 điểm.

Nếu như nói môn văn là môn thiên về sự uyển chuyển và đọc hiểu, vậy thì toán chính là bộ môn thiên về hướng tư duy nhiều hơn.

- Tiếng Anh 0 điểm.

Chu Hiểu nghe được câu này liền lập tức chấn kinh.

0 điểm?

Gi thế này?

- Hình như vừa rồi thầy Tôn nói Diệp Hạo được 900 điểm?

Phó hiệu trưởng bỗng nhiên nhớ tới điều gì.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt đám người trong phòng đều thay đổi.

Điều này có ý nghĩa gì?

- Những môn còn lại, Diệp Hạo đều đạt điểm max.

Tôn Tường đã giải đáp suy đoán của bọn họ.

Tình hình lúc này thật sự rất tình hình nha.

Điểm 0 môn tiếng anh của Diệp Hạo có liên quan gì tới Hứa Lệ?

- Trên đường đi thi hôm đó, Diệp Hạo thấy một người bị tai nạn nên đã tốt bụng đưa người đó tới bệnh viện...

Tạ Thiên Hoa trầm giọng nói:

- Chỉ là, sau đó trò ấy vẫn kiên nhẫn quay lại trường thi, lúc đó chín giờ mười ba phút, dựa theo quy tắc thì trò ấy vẫn đủ tư cách tiến vào làm bài, vậy mà Hứa Lệ lại dùng đủ các loại lý do, tặc trách để không cho trò ấy vào, đợi đến chín giờ mười năm phút, Diệp Hạo có muốn vào cũng không thể vào được nữa.

Chu Hiểu lúc này mới hiểu ra.

Không ai nghĩ lại xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng Nhị Trung sao có thể thừa nhận loại chuyện như vậy chứ? Nhận sẽ tự hủy đi thanh danh của trường.

Bởi vì trên phương diện nào đó, Hứa Lệ đại diện cho Nhị Trung, mà Nhị Trung cũng chính là Hứa Lệ.

Chỉ đơn giản một việc, nếu để người khác biết vì một mâu thuẫn nhỏ mà giáo viên ngăn không cho học sinh vào thi, giáo viên đó lại là người của Nhị Trung, vậy còn phụ huynh nào dám cho con em vào đó học nữa?

Đây là một vấn đề vô cùng nguy hiểm.

- Tôi đoán cô Hứa cũng có suy nghĩ của mình.
- Đầu cuộc thi tiếng anh chính là bài thi nghe, nếu để Diệp Hạo vào sẽ ảnh hưởng tới mọi người.
- Hơn nữa lúc đó chắc gì đã chín giờ mười ba!

Quả thực trong lòng ai trong Nhị Trung cũng cảm thấy Hứa Lệ thực có chút hơi quá đáng, nhưng việc tới nước này họ cũng chỉ có thể về phe bà ta.

Loại chuyện như vậy ở Tam Trung, Tam Trung cũng sẽ làm như vậy mà thôi.

- Tôi sẽ báo chuyện này lên bộ giáo dục!

Tạ Thiên Hoa trầm giọng nói:

- Tóm lại dù có phải liều cả cái chức vị hiệu trưởng này, tôi cũng sẽ nhất định sẽ đòi lại công đạo cho Diệp Hạo.

Tạ Thiên Hoa tỏ thái độ khiến sắc mặt ban giám hiệu Nhị Trung lập tức khó coi.

Chuyện này nếu làm lớn thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của Nhị Trung.

- Hứa Lệ đã không thích hợp với ngành nhà giáo nữa.

Đỗ Hồng uy nghiêm nói.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cự Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Lên đầu đề

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Nhất thời, tất cả cấp cao trong Nhị Trung hiểu rõ, hành động của Hứa Lệ đã chọc giận người trước mắt này.

Lúc này, không có ai dám đứng ra nói chuyện giúp Hứa Lệ cả.

Thực ra cho dù Đỗ Hồng không đứng ra, cấp cao Nhị Trung cũng không cho phép Hứa Lệ tiếp tục giữ chức vụ này nữa.

Sau khi Đỗ Hồng và Tạ Thiên Hoa rời đi, gương mặt phó hiệu trưởng lạnh lùng, nói:

- Tôi đề nghị hủy bỏ biên chế của Hứa Lệ.
- Không sai.
- Đồng ý.
- Nếu Hứa Lệ không ngăn cản chắc chắn Diệp Hạo sẽ có tên trên bảng Long Môn.

Chu Hiểu tức giận nói ra.

Nghe Chu Hiểu nói đến bảng Long Môn, cao tầng Nhị Trung nhao nhao cảm thấy hứng thú.

- Long Môn Bảng sao?
- Thám Hoa là Lý Tầm đến từ Bá Đô, Bảng Nhân là Minh Nguyệt đến từ Ma Đô, Trạng Nguyên là Phương Văn đến từ Đế Đô.

Tôn Tường khẽ nói.

- Phương Văn được bao nhiêu điểm?

- 988 điểm.

Nghe nói Phương Văn chỉ thi được 988 điểm, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ tiếc nuối.

Diệp Hạo thi tiếng anh được hơn 90 điểm chắc chắn không có bất luận vấn đề gì, nói cách khác vì Hứa Lệ ngăn cản nên hắn đã bỏ lỡ vị trí Trạng Nguyên.

...

Tinh thần Hứa Lệ vẫn luôn không được tốt.

Vừa nghĩ tới mình vun trồng cho lớp trưởng bao nhiêu lâu, Hứa Lệ liền đau nhói từng cơn.

Bỗng nhiên điện thoại của bà ta vang lên.

Hứa Lệ ấn nút nghe máy, sau đó nghe thấy giọng nói của phó hiệu trưởng.

- Hứa Lệ, bà tới trường học lấy đồ dùng và hồ sơ của bà đi.

- Phó hiệu trưởng Lý, xảy ra chuyện gì vậy?

Hứa Lệ không khỏi hoảng hốt.

- Có phải bà cố ý ngăn cản Diệp Hạo vào trường thi hay không?

- A - - Tôi.

- Bà có biết vì tâm tư của bà khiến Diệp Hạo bỏ lỡ Trạng Nguyên Long Môn bằng hay không?

- Cái gì?

Hứa Lệ khiếp sợ kêu lên.

- Chắc bà không biết lần này Diệp Hạo thi được bao nhiêu điểm đâu nhỉ? Tôi nói cho bà biết, 900 điểm.

Phó hiệu trưởng nói đến đây liền gào lên với Hứa Lệ:

- Với thành tích này của Diệp Hạo có thể dễ dàng leo lên Long Môn bằng, cho dù bà nhìn Diệp Hạo không vừa mắt cũng không thể hủy tiền đồ của người ta như vậy chứ.

Hứa Lệ đã khiếp sợ đến mức không nói nên lời.

Hứa Lệ nhớ rõ rằng trước khi Diệp Hạo rời khỏi Nhị Trung chỉ thi được 928 điểm.

Trong một tháng ngắn ngủi Diệp Hạo đã tiến bộ đến mức độ loại này sao!

Không đúng, Diệp Hạo vốn không có thực lực như vậy.

- Cầm lấy đồ của bà rồi rút đi.

Phó hiệu trưởng không chút khách sáo nói ra:

- Nhị Trung chúng tôi không cần một giáo viên như bà.

Nói đến đây phó hiệu trưởng liền phẫn nộ tắt di động.

Trạng Nguyên đó!

Đến lúc đó Nhị Trung hoàn toàn có thể tuyên truyền đây là trường học cũ của Diệp Hạo!

Cho đến hiện tại cả nước có tất cả 42 vị Trạng Nguyên, mà trường học cũ của những Trạng Nguyên này đều đã vang danh cả nước.

Nhị Trung vốn cũng có đãi ngộ như vậy.

Cho dù một phần vinh hạnh đặc biệt đã bị Tam Trung lấy đi, nhưng dù sao còn hơn không có gì, không phải sao?

Nhưng tất cả những chuyện này đã bị mất vì tư tâm của Hứa Lệ.

Hứa Lệ kinh ngạc nhìn điện thoại vang lên tiếng tút tút, cả người đều bị choáng váng rồi.

Mình bị đuổi việc!

Chuyện này.

Đuổi việc có ý nghĩa sau này bà ta không có tư cách làm nghề dạy học nữa.

Qua tám năm nữa, bà ta đã về hưu rồi mà?

Bây giờ còn nghĩ đến chuyện nghỉ hưu gì nữa?

Sau này bà ta sống làm sao đây?

Một đồng vấn đề bày ra trước mặt Hứa Lệ, nghĩ đi nghĩ lại Hứa Lệ đầu vầng mắt hoa té bất tỉnh rồi.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Lúc này, điểm số thi đại học trở thành một đề tài hot nhất trong tất cả các đề tài thảo luận hiện nay.

Đứng đầu danh sách là một tin tức.

Thí sinh đứng đầu thành phố Giang Nam là Diệp Hạo của Tam Trung.

- Không ngờ đứng đầu thành phố lần này lại là học sinh thuộc Tam Trung.

- Ai bảo với tôi Tam Trung kém nhỉ? Không phải Tam Trung người ta cũng bồi dưỡng ra được học sinh đứng đầu đó sao?

- 900 điểm, cuối cùng thành phố Giang Nam chúng ta cũng có một người đặt chân vào hàng ngũ 900 điểm.

- Xếp thứ 1840 cả nước, chỉ thiếu chút xíu nữa, nếu không đã vào được Sáu Đại Học Phủ rồi.

- 900 điểm, thành tích này đủ để vào bất cứ trường đại học trọng điểm nào trong cả nước rồi.

- Tôi nghe nói Diệp Hạo đến từ Nhị Trung.

- Nói linh tinh! Diệp Hạo luôn là học sinh của Tam Trung chúng tôi, tôi là bạn học cùng Diệp Hạo 3 năm, tôi lừa cậu sao?

Lúc học sinh Nhị Trung nghi ngờ thân phận của Diệp Hạo, học sinh Tam Trung nhao nhao xuất hiện rửa sạch, trong lúc nhất thời ngay cả dân thành phố Giang Nam cũng không biết rốt cuộc Diệp Hạo đến từ trường học nào.

Nhà họ Lý!

Lý Thiên Thiên nhìn tin tức đám bạn bè bàn tán thì choáng váng.

- Thiên Thiên, chuyện này cũng không phải mẹ không cho con cơ hội, đây là do Diệp Hạo làm không tốt đó nhé.

Tạ Ngưng nhìn thấy Diệp Hạo thi đứng đầu thành phố Giang Nam cũng cảm thấy kinh ngạc, nhưng vừa nghĩ tới con gái của mình có thể vào được Sáu Đại Học Phủ, Tạ Ngưng liền cắn răng nói ra.

Lý Hưng Bình chần chừ một lát, đang muốn nói gì đó liền bị Tạ Ngưng trừng mắt một cái.

Lý Hưng Bình méo miệng không dám nói gì nữa rồi.

- Diệp Hạo cũng đã làm rất tốt rồi.

Lý Thiên Thiên gờ tay lên xoa tay nghiêm túc nói.

- Hình như con quên giao hẹn giữa hai chúng ta rồi.

- Con không có quên.

Lý Thiên Thiên mấp máy môi.

- Con nhớ kỹ là được rồi.

Tạ Ngưng trầm giọng nói.

Lý Thiên Thiên lại im lặng.

Lý Thiên Thiên vẫn luôn cảm thấy Diệp Hạo có thể thi vào Sáu Đại Học Phủ.

Chẳng lẽ phát huy thất thường sao?

Nhưng cô nàng có thể nghe theo lời Tạ Ngưng nói sao?

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Sau khi thành tích thi tốt nghiệp trung học lần lượt được công bố, nhân dân cả nước chờ mong ba cái tên trên bảng Long Môn xuất hiện trên thời sự.

- Không ngờ Bá Đồ của mình cũng có thể lên bảng.

- Minh Nguyệt của Ma Đồ xinh đẹp thật.

- Xinh đẹp như vậy thành tích còn tốt nữa, có trời mới biết sau này sẽ tiện nghi cho ai?

- Mọi người có cảm thấy Phuong Văn đứng đầu rất đẹp trai hay không?

- Còn đẹp trai hơn cả oppa của tôi nữa đó.

- Không được, tôi muốn chuyển fan.

Ngay lúc cả nước đang thảo luận ba người có tên trên bảng Long Môn, một tin tức của nhật báo Giang Nam nhanh chóng hấp dẫn sự chú ý của các truyền thông lớn.

- Trạng Nguyên chân chính không phải Phuong Văn.

Tiêu đề này quá bắt mắt.

Rất nhiều người nhìn thấy tin này đều cảm thấy tin tức này là lừa đảo chỉ muốn thu hút mọi người mà thôi.

Nhưng khi nhìn thấy phiếu điểm của Diệp Hạo, nhất thời dẫn tới sóng to gió lớn.

- Tám môn học đều đạt điểm tuyệt đối.

- Thanh niên siêu cấp xuất hiện rồi sao?

- Nếu không phải người này không thi môn tiếng anh, vượt qua Phuong Văn chắc không có vấn đề gì.

- Có lẽ người này học rất dở môn tiếng anh thì sao?

- Đúng vậy đúng vậy, không cho nói Phuong Văn nhà tôi.

- Cậu có thể hoa si, nhưng đừng không có đầu óc, cho dù Diệp Hạo không biết một chút tiếng anh nào, viết linh tinh cũng có thể đạt được 30 ~ 40 điểm, đến lúc đó có thể thoải mái mà thi đậu Sáu Đại Học Phủ rồi, không giống hiện giờ chỉ có thể vào một trường đại học trọng điểm.

- Đáng tiếc, nhưng sao Diệp Hạo lại không thi môn tiếng anh vậy nhỉ?

Trong náy giờ ngắn ngủi, tin tức này được lên đầu đề các truyền thông lớn.

Các truyền thông lớn vừa phát sóng vừa suy đoán vì sao Diệp Hạo lại không kiểm tra môn này?

Chỉ là sau đó trên trang web chính thức của nhật báo Giang Nam lại tuyên bố, ngày mai sẽ công bố một tin tức động trời hơn.

Không có truyền thông nào tuyên bố tất cả tin tức ra một lần duy nhất cả.

Kéo dài như này mới có thể tạo ra hiệu quả vang dội.

Lúc đám phóng viên đi lần lượt chạy tới nhà mình, Diệp Hạo cảm thấy không thể ở nhà này được nữa.

Sau đó, nhật báo Giang Nam phái một chiếc xe đặc biệt đến đón một nhà Diệp Hạo rời đi.

Khách sạn Giang Nam, khách sạn lớn năm sao tốt nhất thành phố.

Diệp Chí Quốc kinh ngạc nhìn căn phòng xa hoa nói:

- Xã trưởng Long.

- Máy ngày nay mong mọi người tạm thời âm ức ở nơi này đi.

Xã trưởng của nhật báo Giang Nam nói khẽ:

- Mọi người khốn đốn do tòa soạn báo chúng tôi tạo thành, bởi vậy tòa soạn chúng tôi sẽ bồi thường tổn thất cho mọi người, xin hãy yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Thử nhỏ

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- - - - -

Long Xã trưởng nói đến đây rồi lấy ra một tờ chi phiếu đưa cho Diệp Chí Quốc

- Đây là một chút tấm lòng nhỏ của tòa soạn chúng tôi.

Diệp Chí Quốc nhìn chi phiếu, trên đó viết 20 vạn, khẽ giật mình.

- Cái này.

- Chúng tôi sẽ kéo dài tuyên bố tin giật gân liên quan tới Diệp Hạo, cho nên...

Long Xã trưởng đắn đo một lúc mới nói tiếp:

- Nhưng chúng tôi có một thỉnh cầu nho nhỏ.

- Ông nói đi.

- Chúng tôi hi vọng tuyên bố độc quyền chuyện của Diệp Hạo.

Ông ta nghiêm mặt nói ra yêu cầu của mình.

Lúc này, Diệp Chí Quốc mới hiểu rõ số tiền này là phí bịt miệng cả nhà họ.

Diệp Chí Quốc nhìn về Diệp Hạo.

Diệp Hạo nhẹ nhàng gật đầu.

- Có thể, nhưng chúng tôi sẽ không ở đây đâu.

- Há?

- Một nhà chúng tôi chuẩn bị ra ngoài du lịch.

- Mọi người muốn đi nơi nào?

- Chuyện này không tiện nói cho Long xã trưởng biết được rồi.

Diệp Hạo cười nói.

- Nhưng chúng tôi có thể đảm bảo, để nhật báo Giang Nam ông tuyên bố tin tức độc quyền về tôi.
- Cậu hiểu lầm rồi.

Xã trưởng Long vội vàng giải thích.

- Ý của tôi là, tòa soạn chúng tôi sẽ kéo dài tung tin tức về cậu, sau đó chúng tôi sẽ dẫn đường dư luận từ đó làm cho chính phủ coi trọng, đến lúc đó rất có thể bộ giáo dục sẽ đề cậu thi lại tiếng anh.

Diệp Hạo nghe thấy vậy tinh thần khẽ động nói:

- Loại khả năng này rất nhỏ đúng không?
- Trường hợp để một thí sinh thi lại nước ta chưa từng có, nhưng tình huống của cậu vô cùng hiếm thấy.

Long xã trưởng khẽ gật đầu.

- Tôi cũng không chắc nhiều lắm.
- Cho dù bộ giáo dục đồng ý cho tôi thi lại cũng phải mất một khoảng thời gian, như vậy đi, một tuần sau chúng tôi sẽ quay về.

Diệp Hạo suy nghĩ một rồi trả lời.

- Ừm.

Sau khi Long xã trưởng rời đi, trên mặt Diệp Chí Quốc đầy nghi ngờ hỏi.

- Tiểu Hạo, chúng ta đi đâu du lịch thế con?
- Macao.
- Macao sao?

Diệp Chí Quốc và Quách Tú liếc nhau, trong mắt hiện lên vẻ nghi ngờ.

- Lúc con nhầm chán từng nghiền cứu qua môn thống kê.
- Con có ý gì vậy?
- Mà môn thống kê áp dụng đánh bạc ghê lắm ạ.
- Con muốn đi Macao đánh bạc?

Diệp Chí Quốc biến sắc.

Diệp Hạo nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Con đi kiếm tiền, cha phải dùng đúng từ chứ.

Không phải Diệp Hạo chưa từng học qua môn thống kê, nhưng còn xa mới đạt tới độ tinh thâm, hẳn dựa vào Thấu Thị Nhãn.

- Tiểu Hạo, không phải con định lấy 10 vạn này đánh bạc đấy chứ?

Quách Tú nhìn chằm chằm Diệp Hạo hỏi.

- Con biết cha mẹ không tin trình độ của con, đợi đến Macao con sẽ cho hai người thưởng thức một phen.

Diệp Hạo cười nói.

- Tiểu Hạo, cha không thể để con đi đánh bạc.

Diệp Chí Quốc trầm giọng nói.

Nhưng lời ông nói không có bất kỳ tác dụng gì.

- Như vậy đi, sau khi đến Macao hai người cho con 1000, nếu con thua 1000 này chúng ta sẽ rời đi.

Diệp Chí Quốc còn muốn nói gì đó nhưng đã bị bà xã kéo lại.

- Nghe con trai đi.

- Sao bà cũng hồ đồ theo thằng bé vậy?

Diệp Chí Quốc la lên.

- Ông đừng quên con trai thi toán được điểm tối đa đó, nếu không nắm chắc, sao dám đi Macao?

Quách Tú nói khẽ:

- Hơn nữa, những ngày này, một nhà chúng ta chịu áp lực quá lớn, nhân dịp này ra ngoài du lịch một chuyến giải tỏa tâm tình cũng tốt.

Diệp Chí Quốc suy nghĩ một chút, khẽ gật đầu.

- Được, nhưng chúng ta không thể đi thẳng đến Macao, chúng ta gọi cho một đoàn du lịch rồi hãy đi đến đó.

- Vậy gọi cho một đoàn du lịch đi ạ.

Diệp Hạo nói.

Không lâu sau, Diệp Chí Quốc chỉ màn hình điện thoại nói:

- Tôi tìm được một cái, chơi bốn ngày ba đêm ở Hồng Kông Macao, trong khách sạn cấp năm sao, mỗi du khách chỉ cần trả 998 tệ.

- Cái đoàn du lịch này chắc chắn sẽ cường chế mua sắm

Diệp Hạo nói xong, ấn số điện thoại một đoàn du lịch khác.

- Con gọi điện thoại cho ai vậy?

- Công ty du lịch Tri Âm.

- Công ty du lịch Tri Âm, mỗi du khách phải trả 4999 tệ đó.

Diệp Chí Quốc vừa mới thấy công ty du lịch này.

- Danh tiếng công ty du lịch Tri Âm rất tốt, quan trọng nhất là không có giá 5000 tệ trở lên, con cảm thấy không đáng tin cậy lắm!

Diệp Hạo nói đến đây, đầu dây bên kia điện thoại vang lên một giọng nói êm tai.

- Chào anh, đây là công ty du lịch Tri Âm, anh có gì cần tôi giúp gì không?

- Tôi thấy được tin chơi năm ngày ở Hồng Kông Macao trên trang web của các cô.

Diệp Hạo để di động xuống rồi nói.

- lát nữa chúng ta đi đến công ty du lịch Tri Âm nộp tiền trước.

Diệp Chí Quốc nghe thấy vậy chỉ có thể đồng ý.

Macao!

Vương quốc cá độ!

Một nhà ba người Diệp Hạo đi tới sông bạc Gia Hoa dưới sự dẫn dắt của hướng dẫn viên du lịch.

- Chư vị, kế tiếp mọi người có 5 tiếng thời gian tự do, 5 tiếng sau chúng ta tụ họp trong này.

Một nữ hướng dẫn viên du lịch đeo kính, cất cao giọng nói:

- Còn nữa, tôi phải nhắc nhở mọi người một câu, đánh bạc có nguy hiểm.

Nhưng không có ai để ý đến lời cảnh cáo của cô nâng cả, đến Macao mà không đánh bạc, thì đi làm gì, thà ở nhà đi còn hơn.

Hai ngày trước, dù đi Thâm Quyến hay Hồng Kông, một nhà Diệp Hạo chơi chả vui về gì. Hồng Kông được vinh danh là trung tâm mua sắm toàn thế giới. Tại đây, mọi người có thể mua được nhiều đồ xa xỉ rẻ hơn mua trong nước. Quách Tú cũng có tâm tư đi mua sắm một chút, nhưng vừa nghĩ tới tình hình gia đình mình hiện tại, nhanh chóng từ bỏ ý nghĩ này.

Bởi vậy một nhà ba người đi dạo Hồng Kông một vòng cũng không mua cái gì cả.

Diệp Hạo cũng không thuyết phục cha mẹ mua sắm những thứ này, hẳn biết rõ cho dù bản thân thuyết phục cũng vô dụng.

Nhìn sòng bạc xa hoa trước mắt, hai mắt Diệp Hạo tỏa ra ánh sáng.

- Xin lỗi.

Diệp Hạo đến đây để kiếm tiền chứ không giống với đa số mọi người trong này, đi cúng tiền cho sòng bài.

Lúc một nhà ba người đi tới đại sảnh tầng một, họ thấy đủ loại thẻ loại đánh bạc, mà có không ít du khách đang chơi các trò này.

- Tiểu Hạo, con muốn chơi trò gì?

Diệp Chí Quốc nhỏ giọng hỏi.

- Nhìn xem đã ạ.

Diệp Hạo đi một lát trong đại sảnh tầng một, thấy có mấy bàn chơi poker.

- Chơi trò này đi.

Diệp Hạo vui mừng nói.

Sở dĩ chọn trò này vì thấu thị nhãn có tác dụng với trò này nhất.

- Poker có liên quan gì đến xác suất chứ ông con?

Diệp Chí Quốc nghi ngờ hỏi.

Trước đây, ông cũng hay chơi trò này với bạn bè nha.

- Cha, cha đi đổi 1000 tệ ra thẻ jeton đi.

Diệp Hạo đứng một bên nhìn qua hai vòng chơi rồi nói.

- Ủm.

Đã đến nước này, Diệp Chí Quốc cũng không do dự. Thực ra, trong lòng ông vẫn có chút không tin.

Nhưng Diệp Hạo sốt ruột muốn chơi, vậy để thằng bé chơi đi, cùng lắm thì mất 1000 này thôi.

Rất nhanh, Diệp Chí Quốc cầm mười thẻ jeton đi tới.

Thẻ jeton ở sòng bạc chia làm bảy màu: đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím.

Trong đó, jeton màu đỏ đại biểu 1 đồng, jeton màu cam đại biểu 10 đồng, jeton màu vàng đại biểu 100 đồng, màu xanh lục đại biểu 1000 đồng.

Đại sảnh tầng một chỉ cung cấp bốn loại màu này, nếu muốn chơi lớn phải đi đến sảnh khách quý.

Sau khi Diệp Hạo nhận lấy jeton, hẳn im lặng đứng đợi một bên.

Khoảng 3 phút sau, một người đàn ông trung niên ừ rừ đứng dậy, Diệp Hạo muốn tiến lên một bước muốn ngồi xuống vị trí lúc trước của ông ta, nhưng đúng lúc này, một thanh niên mình đây hình xăm nhanh chóng ngồi xuống trước một bước.

- Cậu đợi một lát nữa đi.

Thanh niên kia thần nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Sòng bạc Macao

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Diệp Hạo im lặng không nói gì.

Đi tới một nơi xa lạ như Macao, hẳn không muốn gây chuyện, hẳn chỉ muốn yên ổn lừa mờ mấy vạn thôi.

Thanh niên đó thấy Diệp Hạo không dám trả lời, nhìn về phía người chủ trì nói.

- Chia bài đi.

Người chủ trì lấy ra một bộ tú lơ khơ chia đến trước mặt mọi người, làm mặt năm người nghiêm túc lại, bọn họ không thể không cẩn trọng.

Trong quá trình này, không ai nói cái gì, thanh niên có hình xăm không cần lật xem bài mình, mà tiện tay ném một jeton màu vàng.

- Tôi theo.

Nhà dưới thanh niên có hình xăm cũng không xem bài, thực ra lúc bắt đầu không có mấy người sẽ xem bài mình.

Bởi vì sau khi xem bài sẽ cho kẻ khác một loại ảo giác bài người này không tệ, mà làm thế, mấy người nhà dưới cũng sẽ xem bài theo, đến lúc đó tiền thắng chắc chắn sẽ bị rút lại. Hơn nữa, nếu bài mình không lớn không nhỏ, vậy nên theo hay không theo đây?

Không theo sẽ cảm thấy đáng tiếc, theo thì có khả năng sẽ mất hết, còn nữa, một khi mình nhìn bài rồi, cần phải chú ý gấp bội.

Đội năm người theo hai vòng, một lão phụ trung niên bắt đầu nhìn bài của mình.

Khi bà ta nhìn thấy át chủ bài đứng đầu của mình chỉ là cơ 10 thì ảo não, ném bài sang một bên.

- Tôi bỏ.

Diệp Hạo đứng một bên lặng lẽ xem, hẳn dễ dàng nhìn thấu tất cả lá bài của mọi người đang chơi trước mặt. Sau khi thấy tất cả, Diệp Hạo đã biết tên thanh niên có hình xăm này sẽ thắng.

Bởi vì át chủ bài của anh ta là một cây sảnh 3, 4, 5.

Trong poker, cái này rất lớn.

Quả nhiên ván này tên thanh niên có hình xăm thắng 3000.

Anh ta gạt jeton đến trước mặt mình cười to nói:

- Vạn khí ngày hôm nay không tệ.

Sắc mặt bốn nhà còn lại đều có chút khó coi, bài nhà mình không đẹp thì có thể nói ai được chứ?

Nhưng hôm nay vạn khí tên thanh niên có hình xăm coi như không tệ, bởi vì năm bàn tiếp theo anh ta thắng ba, lúc này tiền mặt anh ta thắng cũng đã hơn 1 vạn.

Một người phụ nữ trang điểm đậm tức giận rời đi, Diệp Hạo nhanh chóng tiến lên ngồi xuống vị trí của bà ta.

Thanh niên có hình xăm liếc Diệp Hạo một cái nói:

- Lại có một người tới đưa tiền.

Diệp Hạo cười không thèm để ý, đầu võ mồm không có ý nghĩa.

Đội lát nữa Diệp Hạo sẽ cho anh ta hiểu được cuối cùng hôm nay sẽ ai đưa tiền cho ai?

Đội người chủ trì chia cho năm người xong, Diệp Hạo liền khởi động chức năng Thấu Thị Nhân.

Trong vòng 0.5 giây Diệp Hạo nhanh chóng nhìn thấu tất cả quân bài chưa lật của năm người.

Khiến Diệp Hạo bất đắc dĩ chính là, trong bốn người có một người xếp bài cùng hoa.

- Lên đi.

- Tôi theo.

Rất nhanh đến lượt Diệp Hạo nói, làm bốn người không còn gì để nói chính là, Diệp Hạo vậy mà trực tiếp xem bài.

Đánh như vậy cũng quá bảo thủ rồi?

Diệp Chí Quốc và Quách Tú đứng phía sau Diệp Hạo, khi bọn họ nhìn thấy bài của Diệp Hạo là đôi A, trên mặt hai người đều lộ ra vẻ vui mừng lẫn sợ hãi.

Trong lòng đám thanh niên có hình xăm khế động, có vẻ bài tên này không nhỏ đâu!

Bọn họ quyết định đợi Diệp Hạo ra giá theo, họ cũng phải nhìn bài mình mới được.

Nhưng khiến Diệp Chí Quốc và Quách Tú kinh ngạc chính là, Diệp Hạo ném bài đi:

- Tôi từ bỏ.

- Từ bỏ sao?

Diệp Chí Quốc nóng nảy:

- Con thấy rõ bài con không?

Diệp Hạo cho Diệp Chí Quốc ánh mắt an tâm chớ vội, nhưng ông vẫn không thể bình tĩnh được.

Ông muốn biết rốt cuộc Diệp Hạo có biết chơi Poker không?

Quách Tú giật giật ống tay áo Diệp Chí Quốc nói:

- Nghe con trai đi.

- Thằng nhóc này!

Diệp Chí Quốc muốn nói Diệp Hạo đang đánh lung tung, nhưng sau khi thấy ánh mắt cảnh cáo của Quách Tú, nhanh chóng nuốt lời muốn nói xuống.

Ván thứ hai Diệp Hạo vẫn là người đầu tiên nhìn bài, sau đó Diệp Hạo lại ném bài trong tay đi.

Lần này trái lại Diệp Chí Quốc không nói cái gì, vì bài Diệp Hạo chỉ có quân J đứng đầu, bài này vừa nhìn đã biết nhất định sẽ thua.

Khiến Diệp Hạo im lặng, hình như vận khí bản thân rất tệ, bởi vì năm ván liên tục bài của Diệp Hạo đều xấu.

- Tôi bảo này, cậu đến đưa tiền cho chúng tôi sao?

Thanh niên có hình xăm nhìn Diệp Hạo nói.

Poker chỉ cần ra sân thì phải chơi đến khi hết tiền.

Bởi vậy năm bàn, Diệp Hạo đã ném đi 500.

- Hiện giờ nói như vậy không phải hơi sớm sao?

Đối phương gây hấn lần nữa khiến Diệp Hạo không khỏi hơi tức giận.

- Ha ha, có bản lĩnh cậu theo đến cùng đi.

Người thanh niên nói xong liền ném đi hai joken màu vàng.

Người thanh niên có hình xăm trực tiếp nói giá.

Diệp Hạo dùng Thấu Thị Nhân liếc qua, trong lòng liền vui như nở hoa.

Ván này bài của năm người đều không đẹp, nhưng bài của hắn lớn nhất.

Sau khi nhìn thấy vậy Diệp Hạo không nhìn bài nữa nói với Diệp Chí Quốc đứng bên cạnh mình:

- Cha, cha lại đi mua một chút joten đi.

- Mua bao nhiêu?

- 2000 ạ.

Diệp Hạo suy nghĩ một lát rồi nói.

Diệp Chí Quốc khẽ run rẩy nói:

- Con chắc chắn không?

- Con chắc chắn.

- Được rồi.

Diệp Chí Quốc quay người rồi đi.

Diệp Chí Quốc vừa mới rời đi Diệp Hạo liền lấy ra hai joten màu vàng ném ra:

- Tôi có bản lĩnh theo tới cùng.

- Ai ôi, nhóc con, có gan đó!

A Văn cười ha ha, sau đó lại lấy ra hai joten màu vàng ném ra ngoài:

- Có bản lĩnh thì theo tôi tám vòng mười vòng đi.

A Văn nói theo tám vòng mười vòng chỉ là nói linh tinh.

Tất cả mọi người còn chưa nhìn bài, ai biết người nào lớn hơn chứ?

Trừ phi vận khí của anh ta vô cùng tốt mới được.

- Tôi thì không sao cả, chỉ sợ anh không dám thôi.

Diệp Hạo nhún vai nói.

Diệp Hạo không quan tâm theo bao nhiêu lần, theo dài đằng đẳng cũng không sao cả.

- Cậu.

A Văn tức giận nói.

Bây giờ Diệp Hạo cũng đã thấy rõ, sớm muộn gì mình cũng phải đắc tội anh ta.

Ba nhà còn lại thấy hai nhà như vậy thì từng người một bắt đầu xem bài, trong đó có một nhà có đôi hai, nhà này do dự một lát, liền tăng gấp đôi giá bảo theo tiếp.

Diệp Hạo không nhìn nhà này, vẫn ném ra hai joten màu vàng, sau đó Diệp Hạo cười tủm tỉm nhìn về phía A Văn.

Lúc này, A Văn có chút xoắn xuýt.

Loại tình huống này anh ta nên nhìn bài.

Vấn đề bây giờ không phải thế, nếu nhìn bài không phải nhận mình sợ sao?

- Theo.

A Văn quyết định cho dù thua ngàn đồng cũng phải đi theo.

Khi Diệp Hạo theo tới lần thứ năm, nhà bài kia cười khò một cái rồi ném bài đi.

Như vậy quá mạo hiểm, phải biết rằng hiện giờ đã ném ra 2000 rồi.

Mà dựa theo tình hình của hai nhà này, có trời mới biết rốt cuộc phải theo bao nhiêu.

- Bây giờ chỉ có hai nhà chúng ta.

Diệp Hạo chỉ joten trên mặt bàn nói:

- Như vậy đi, chúng ta tổ hết nhé, tôi để hết joten bên này lên trên, nếu anh cảm thấy chưa đã nghiền, tôi lại đi lấy thêm joten nữa.

Sắc mặt A Văn tối sầm.

Joten bên Diệp Hạo còn có 2400.

Chuyện đã đến nước này, A Văn tuyệt đối không có khả năng lùi bước.

- Tổ hết.

A Văn lấy ra 22 joten màu vàng thả vào.

A Văn cẩn thận từng li từng tí lật con át chủ bài số một, khi anh ta nhìn thấy con át chủ bài này là A bích, trên mặt không khỏi lộ vẻ tươi cười.

Bài xấu đến mấy đi đâu là còn A, xem như không tệ rồi.

Sau đó A Văn cẩn thận lật ra lá bài thứ hai.

K bích.

Trái tim A Văn sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Chỉ cần con át chủ bài cuối cùng thuộc quân bích mà nói, hần ta gần như thắng chắc, về phần Q bích trái lại A Văn không có nghĩ tới, khả năng này thật sự quá thấp.

Lúc A Văn nhìn thấy cạnh góc màu đỏ liên ý thức được bài này của mình chỉ có lá A đứng đầu.

- Có bản lĩnh cậu ra đôi đi.

A Văn lật ba lá bài lên, khiêu khích nhìn Diệp Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Lại tổ hết

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- -----

- Tôi nhìn xem.

Diệp Hạo nói xong, lật ba lá bài mình lên.

Hai vợ chồng Diệp Chí Quốc sau lưng Diệp Hạo liếc mắt nhìn thấy bài của con trai là đôi năm.

- Đôi, thực sự có đôi năm này.

Quách Tú vui mừng nói nói.

Sắc mặt A Văn không khỏi biến đổi.

Diệp Hạo cười cười, lật ba lá bài lên bàn đánh cuộc.

- Xin lỗi nhé!

- Thắng một bàn, có gì mà đặc ý chứ.

A Văn hừ lạnh một tiếng.

Diệp Hạo đứng dậy kéo joten về trước mặt mình.

Lần này Diệp Hạo kiếm lời được gần 7000.

- Chia bài.

A Văn khó chịu trong lòng, nói.

Lần này Diệp Hạo nhìn ra bốn nhà có một nhà có đôi lớn, bởi vậy hắn theo hai vòng rồi ném bài đi.

Bây giờ, Diệp Hạo có thể kiên trì Thấu Thị Nhãn tới sáu mươi giây.

Mỗi lần Diệp Hạo nhìn bài cần 0.5 giây, nói cách khác Diệp Hạo có thể đánh được 120 bàn.

Hắn không nghĩ đến việc thắng nhiều joten trong này, bởi vì nơi này thắng thua nhiều nhất cũng chỉ có mấy vạn thôi, nơi Diệp Hạo muốn đến là phòng khách quý.

Nhưng lúc này, Diệp Hạo cần tích lũy đủ tài chính trước đã.

Thời gian chậm rãi trôi qua, tiền trên bàn Diệp Hạo càng lúc càng nhiều, đến ván thứ 60, tiền của hắn đã lên đến 6 vạn.

Diệp Hạo đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi.

- Cậu muốn đi đâu thế?

A Văn xoa xoa tay đứng dậy.

Diệp Hạo chỉ tăng hai nói:

- Đến phòng khách quý chơi tiếp.

- Chỉ với 6 vạn, cậu có thể chơi mấy ván đây?

- Dù sao cũng thú vị hơn chơi nhỏ như này, không phải sao?

Diệp Hạo cười nói.

- Cậu không thể đi.

A Văn còn muốn gỡ vốn đó.

- Anh muốn cản tôi?

Diệp Hạo nhìn A Văn bình tĩnh nói.

Lúc này hắn mới chú ý tới có hai nhân viên bảo vệ dáng người cao lớn xuất hiện.

Ở Macao, sông bạc nào mà không có bồi cảnh, A Văn hắn chỉ là một tên côn đồ đầu đường xỏ chợ, cho hắn mười lá gan cũng không dám ra tay trong này.

- Mày... giỏi lắm.

A Văn nói xong câu này, xoay người rời đi.

Diệp Chí Quốc lo lắng hỏi.

- Cậu ta có trả thù hay không?

- Trị an ở Macao có thể nói đứng đầu thế giới, cha mẹ không cần lo.

Diệp Hạo an ủi.

- Được rồi, mà con thật muốn lên phòng khách quý sao?

Bây giờ Diệp Chí Quốc vẫn không thể tin nổi con mình có thiên phú đánh bạc như thế.

- Mò màng kiến thức một phen, có gì không tốt, hìhì?

Diệp Hạo cười nói.

Lúc một nhà ba người vừa đến cầu thang, một nhân viên phục vụ tiến đến chào hỏi:

- Ba vị muốn vào phòng khách quý sao?

- Ừm.

Diệp Hạo gật đầu.

- Xin mời theo tôi.

Lúc Diệp Hạo đi theo nhân viên phục vụ lên trên cầu thang, thấy biển quảng cáo viết rất rõ ràng.

“Tiêu phí thấp nhất trong phòng khách quý là 1 vạn.”

Nhân viên phục vụ không vì cách ăn mặc của ba người mà khinh thường, cô ấy nhỏ giọng giảng giải chi tiết về một số quy tắc trong phòng khách quý cho ba người.

- Di à, di gọi cháu Tiểu Diệp là được.

Nhân viên phục vụ nói khẽ:

- Toàn bộ hành trình, cháu sẽ phục vụ mọi người.

Thu nhập phần lớn của sòng bạc đều đến từ phòng khách quý, bởi vậy sòng bạc mỗi nhà đều vô cùng coi trọng khách quý.

- Ném xúc xắc.

Lúc Diệp Hạo nghe thấy vậy hai mắt không khỏi sáng lên nói:

- Con chơi trò này.

- Ừm.

Diệp Hạo nhanh chóng đi theo Diệp Hoa tới phòng ném xúc xắc.

Trong phòng lúc này, có khoảng hơn hai mươi người, ánh mắt bọn họ đều nhìn về phía người chủ trì đang lắc xúc xắc.

Người chủ trì lắc xúc xắc một lát, sau đó nhẹ nhàng để lên trên bàn đánh cược:

- Bây giờ mọi người có thể đặt tiền rồi.

- Quy tắc là gì?

Diệp Hạo hỏi.

- Trong chén có sáu viên xúc xắc, cậu đoán tổng xúc xắc, nếu đoán đúng có thể nhận được gấp mười tỉ lệ đặt cược.

Diệp Hoa nói khẽ.

Nếu sáu viên xúc xắc cùng một điểm thì là một, Diệp Hạo tin tưởng phần lớn người lắc xúc xắc ở đây đều làm được, mà tổng sáu viên xúc xắc lớn nhất là 36.

Bởi vậy xác suất đoán đúng là một trên 36.

Nhưng sòng bạc chỉ cho tỉ lệ đặt cược gấp 10 lần, không thể không nói sòng bạc đen tối, chỉ muốn moi tiền từ khách chơi mà thôi.

Diệp Hạo chỉ dùng 0.3 thời gian đã thấy rõ sáu viên xúc xắc.

21!

Diệp Hạo nhìn thấy kẻ khác đều rút đặt cược ba joten màu xanh, nhưng không ai đặt trên số 21 cả, hẳn là người duy nhất trong đám đặt số 21.

- Mở chén.

- Nhanh mở ra.

- Ông đây không tin lần này vẫn không đoán trúng.

- Lần này tôi chọn năm cái, tôi không tin như vậy mà tôi vẫn không đoán trúng.

Dưới ánh mắt chờ mong của tất cả mọi người, người chủ trì mở chén ra, con số bên trên sáu viên xúc xắc theo thứ tự là 3, 4, 4, 5, 5.

Quách Tú tính toán trong lòng, sau đó mở to mắt ra nhìn.

21!

Dựa theo tỉ lệ đặt cược gấp 10 lần, trong chớp mắt Diệp Hạo lấy được 30 vạn!

Diệp Hoa có chút mừng rỡ lấy 33 joten màu xanh giao cho Diệp Hạo.

- Vận khí của cậu thật tốt!

- Nhờ những lời tốt đẹp của cô đó!

Diệp Hạo cười đưa cho Diệp Hoa một joten màu xanh:

- Tiền boa của cô.

Diệp Hoa vội vàng nói cảm ơn.

Sắc mặt Diệp Chí Quốc và Quách Tú cứng lại.

Hai người không ngờ thằng nhóc con nhà mình lại cho Diệp Hoa 1 vạn tiền boa mà không thêm chớp mắt một cái.

1 vạn đó nha, thằng ôn con!

Mà cho cũng đã cho rồi, bọn họ có mặt mũi ngăn cản sao?

Trên mặt người chủ trì không thay đổi nhiều lắm.

Xác suất đoán đúng tuy là 1/36, nhưng lâu lâu có người trúng cũng là một chuyện vô cùng bình thường.

Sau khi người chủ trì để chén xuống một lần nữa, một đám dân cờ bạc lại bắt đầu đặt cược.

Diệp Hạo trầm ngâm một lát lấy ra 10 joten màu xanh để vào số 23.

Hành động của Diệp Hạo làm một số dân cờ bạc đặt theo phong trào, bọn họ cũng nhao nhao đặt cược vào số 23 này.

Đội người lác xúc xắc mở chén ra, sắc mặt Quách Tú không khỏi thay đổi.

Bởi vì toàn bộ sáu viên xúc xắc đều có số nhỏ, cộng lại không đủ 23.

10 vạn đó!

Nghĩ đến đây Quách Tú lại đau lòng.

Còn chưa động vào ấm đã mất rồi.

- Tiểu Hạo, hay mình rút lui đi con!

Quách Tú giật giật góc áo Diệp Hạo nhỏ giọng nói.

- Chơi một ván nữa.

Diệp Hạo cười nói.

- Ván này không thể chơi lớn đâu đó!

Quách Tú vội vàng dặn dò.

Cho dù bây giờ bọn họ rời đi cũng kiếm lời được hơn mười vạn!

Nhưng khiến Quách Tú im lặng là, Diệp Hạo đặt toàn bộ 25 joten màu xanh lên vị trí 36.

- Xi tổ thêm một lần đi, hihi.

Diệp Hạo cười nói.

- Sao tôi lại cảm thấy không phải cậu đang xi tổ lấy tiền mà có cảm giác cậu đang trả lại hết tiền cho sông bạc nhi.

Một dân cờ bạc không nhịn được nói.

- Con số 36 này một ngày chưa hẳn đã xuất hiện một lần.

- Tôi khuyên cậu sửa lại đi, thừa dịp còn chưa mở chén ra.

Đối mặt với mấy dân cờ bạc thuyết phục, biểu hiện Diệp Hạo vẫn là thờ ơ.

- Dựa theo xác suất mà nói mỗi con số đều có khả năng xuất hiện.

- Chuyện này.

Những tên khác muốn khuyên bảo Diệp Hạo cũng không biết nên nói thế nào rồi.

Có một số việc thành lập dựa trên lý luận, nhưng thực tế không phải chuyện như vậy!

Quách Tú nóng nảy:

- Tiểu Hạo, con đây...?

- Đây là tiền do con kiếm được, cùng lắm thì trả lại cho sông bạc thôi.

Diệp Hạo giữ chặt tay Quách Tú nói.

- Con... đứa bé này!

Diệp Chí Quốc cũng cảm thấy hành động của Diệp Hạo quá mức mạo hiểm, có 25 vạn này tình hình kinh tế trong nhà có thể dễ chịu hơn rất nhiều.

- Mở chén ra.

Diệp Hạo nhìn người chủ trì trầm giọng nói.

- Cậu chắc chắn không?

- Tôi chắc chắn.

Diệp Hạo gật đầu.

- Được rồi, không thể thay đổi nữa.

Người chủ trì nói xong câu này, chậm rãi mở chén ra dưới ánh mắt chờ mong của tất cả mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Chặn đường

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn về phía sáu viên xúc xắc trong chén.

Khi bọn họ thấy rõ con số bên đó, cả đám khiếp sợ há to miệng.

- Sáu con sáu.

- Vậy mà cả sáu con xúc xắc đều là sáu.

- Sao lại có chuyện này được?

Trong mắt Quách Tú và Diệp Chí Quốc đều lộ ra khó mà tin được.

Ai cũng không ngờ tới vậy mà Diệp Hạo lại đoán đúng.

Đúng vậy, ai cũng nghĩ Diệp Hạo quá mù quáng rồi.

Người chủ trì cũng bị dọa sợ.

Mỗi ngày đều có chuyện như vậy xảy ra trong sòng bạc, anh ta nhanh chóng cười nói với Diệp Hạo:

- Chúc mừng vị du khách này thắng được 250 vạn.

- Chúng ta đi thôi.

Diệp Chí Quốc lấy lại tinh thần rồi nói ra.

Diệp Hạo nhẹ nhàng gật đầu.

Thực ra không cần Diệp Chí Quốc mở miệng, Diệp Hạo cũng không muốn tiếp tục thắng nữa.

Nếu lại thắng tiếp, khó đảm bảo sẽ không bị sòng bạc chú ý.

Hắn không muốn mình bị người khác quá mức chú ý.

Hiệu suất của sòng bạc rất nhanh, chưa đến 1 phút đồng hồ điện thoại Diệp Chí Quốc nhận được tin nhắn của ngân hàng báo ‘Tài khoản của quý khách đã được chuyển 250 vạn’.

Mà lúc này, bất luận Diệp Chí Quốc hay Quách Tú đều có cảm giác như rơi vào mộng ảo.

Hai người bọn họ đều không ngờ tới việc, khôn khổ quấy nhiễu gia đình họ nhiều ngày nay đã được giải quyết dễ dàng như thế.

- Tiểu Hạo.

Quách Tú ôm con trai vui mừng, vừa khóc vừa cười nói.

Trả hết tiền nợ còn hơn một trăm vạn tiền mặt đó.

- Mẹ, Macao cũng có phố buôn bán, thừa dịp còn chút thời gian, một nhà chúng ta đi mua sắm đi.

Diệp Hạo nói khẽ.

- Đúng vậy, đi mua sắm.

Bây giờ Diệp Chí Quốc cũng vui vẻ nói:

- Không tiêu hết không được về nhà, haha.

- Xem ra các người kiếm được không ít tiền nhỉ?

Đúng lúc này, một giọng nói thâm trầm vang lên sau lưng ba người.

Diệp Hạo giờ mới chú ý tới cái tên thanh niên có hình xăm mạng theo năm tên lưu manh đứng sau bọn họ, mà bên cạnh thanh niên có hình xăm này là một người đàn ông trung niên mặc tây trang màu đen.

- A Văn, thằng nhóc này thắng 3 vạn của cháu sao?

Người trung niên mặc tây trang màu đen chỉ Diệp Hạo nói.

- Chú Lục, nó đó, thắng tiền của cháu rồi nhanh chóng chuồn mất.

A Văn vội nói.

- Ta cho cậu hai lựa chọn.

Người đàn ông trung niên nhìn Diệp Hạo nói:

- Thứ nhất, trả lại 3 vạn cho A Văn; thứ hai, cậu đánh cược với tôi một ván.

- Nếu tôi không chọn một trong hai thì sao?

- Nếu cậu không chọn một trong hai, các người khó mà còn nguyên lành rời khỏi Macao.

- Tôi không tin.

Diệp Hạo không khỏi nở nụ cười.

Cho dù không sử dụng năng lực giảm tốc độ, với tố chất thân thể hiển hiện giờ, cũng kém hơn lính đặc chủng.

Diệp Hạo không coi mấy người trước mắt vào mắt.

- Nhóc con, tôi thấy cậu chán sống rồi.

A Văn nói đến đây, giọng nắm lấy vai Diệp Hạo, nhưng không ai ngờ, Diệp Hạo nhanh chóng tránh được, sau đó hắn nghiêng người ném A Văn qua vai mình.

Rầm một tiếng, A Văn cảm thấy xương sườn mình đã gãy mất mấy cái.

- Dám ra tay với lão đại chúng tao!

- Tao thấy mày chán sống rồi.

- Các anh em, lên.

Năm tên lưu manh thấy lão đại bị đánh bại, liền xông về phía Diệp Hạo.

Diệp Hạo lạnh lùng nhìn chằm chằm năm thằng, không chút do dự khởi động năng lực trì hoãn tốc độ.

Động tác năm tên lưu manh đã không còn chậm lại gấp 10 lần mà đã lên gấp 20 lần trong mắt Diệp Hạo.

Đợi đến lúc Diệp Chí Quốc phản ứng lại muốn ra tay, nhưng lão khiếp sợ phát hiện năm thằng xông tới đã bị Diệp Hạo hạ đo ván, nằm lăn lộn dưới đất.

- Sao thằng nhóc nhà mình mạnh như vậy?

Diệp Chí Quốc lắp bắp.

Sắc mặt trung niên mặc tây trang màu đen nghiêm trọng nhìn Diệp Hạo.

- Không ngờ cậu là người luyện võ.

- Quá khen.

Diệp Hạo thần nhiên nói.

- Giờ tôi càng muốn xem thử kỹ thuật đánh bài của cậu.

Hai mắt ông sáng rực nhìn chằm chằm Diệp Hạo.

- Không có hứng thú.

Diệp Hạo từ chối.

- Đây không phải vấn đề cậu có hứng thú hay không!

Lão chỉ hai tên cảnh sát cách đó không xa đang chạy đến.

- Tốt nhất cậu nên đồng ý trước khi bọn họ tới, nếu không tôi không thể cam đoan đêm nay cậu có ngủ trong tù hay không đâu?

- Ông uy hiếp tôi à?

Đôi mắt Diệp Hạo ngày càng lạnh lẽo.

Lục Tự Minh không để ý đến uy hiếp của hắn, bình tĩnh nói như thường.

- Tôi có chút quan hệ với hai thế lực hắc bạch, chính cậu không có vấn đề gì.

Nghe vậy, lạnh lẽo trong mắt Diệp Hạo càng sâu hơn:

- Nếu ông cảm thấy cầm nhiều tiền phòng tay, tôi không ngại chia sẻ một ít giúp đâu.

- Cậu đưa ra một quyết định sáng suốt rồi đó.

Lục Tự Minh khẽ mỉm cười nói.

Đúng lúc này, hai cảnh sát tuần tra chạy đến.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Một cảnh sát tuần tra trầm giọng hỏi.

- Chúng tôi đang giỡn chơi chút ấy mà.

Lục Tự Minh cười nói.

- Đùa sao?

Cảnh sát tuần tra kia nghi ngờ nhìn về Diệp Hạo.

Bởi vì A Văn và năm tên lưu manh nhìn thế nào cũng giống như bị người ta đánh nha.

Thanh niên nhìn qua tầm thường thế này mạnh vậy sao?

- Ừm, chúng tôi thật đang giỡn thôi.

Diệp Hạo khẽ gật đầu đáp lời, hắn không nghi ngờ lời Lục Tự Minh nói.

Từ xưa đến nay hai giới hắc bạch đều có dính dáng, Diệp Hạo không biết đường đi của Lục Tự Minh rộng bao nhiêu, nhưng chắc chắn ông ta có thể chinh mình, dù sao mình đã ra tay đánh đám A Văn, chuyện này là sự thật, hắn không thể phủ nhận.

- Mời.

Lục Tự Minh vẫy tay dẫn đường.

Diệp Hạo khẽ gật đầu, nhưng âm thầm tính toán trong lòng.

Trong ghé lô đặc biệt do sòng bạc cung cấp.

Lục Tự Minh nhìn Diệp Hạo nói:

- Muốn chơi cái gì?

- Ném xúc xắc, nghe điểm số.

Diệp Hạo nhìn lão rồi nói.

Sắc mặt Lục Tự Minh không khỏi hơi đổi.

- Cậu chắc chắn?

Không phải đại sư tinh anh trong giới đánh bạc sao có thể nghe ra được xúc sắc bao nhiêu điểm được chứ, thằng nhóc nhìn qua chỉ mới 17~18 tuổi, sao có thể đạt tới trình độ này được?

Thực ra, biến sắc còn có người chủ trì lắc xúc sắc nữa.

Anh ta ngạc nhiên, nghi ngờ liếc mắt nhìn Diệp Hạo một cái nhưng không nói tiếng nào.

- Có vấn đề gì sao?

- Nếu cậu đã có lòng tin với mình như vậy, tôi theo cậu là được.

Lục Tự Minh ra hiệu cho người chủ trì bắt đầu.

Anh ta lấy ra dụng cụ chuyên biệt để hai người kiểm tra một phen, sau đó bắt đầu đung đưa.

Lỗi tai Lục Tự Minh dựng lên cố gắng lắng nghe.

Lục Tự Minh còn cách đại sư một đường, nhưng ông ta không cảm thấy Diệp Hạo mạnh hơn mình.

Lúc chén đặt lên trên bàn đánh cược, Lục Tự Minh cười nói:

- Trước khi mở chén ra, có phải chúng ta nên nói quy củ trước hay không?

- Ông nói đi.

- Đoán đúng điểm số hơi khó khăn, bởi vậy người nào đoán gần số đó nhất sẽ chiến thắng, chuyện này không thành vấn đề chứ?

- Không có vấn đề gì.

- Nếu không có vấn đề gì tôi đặt 3 vạn.

Lục Tự Minh nói xong, ném ba jeton màu xanh lên trên số 24.

Diệp Hạo nhìn thấy vậy sao còn không hiểu Lục Tự Minh đang giúp A Văn tìm lại mặt mũi.

- Đừng chậm trễ thời gian nữa.

A Văn nhìn chằm chằm Diệp Hạo lạnh lùng nói.

- Gấp cái gì chứ?

Diệp Hạo liếc mắt nhìn hán một cái, sau đó cũng ném ba jeton màu xanh ra, nhưng Diệp Hạo ném vào trên số 25.

- Cậu biết ném đó.

A Văn nhìn thấy như vậy không khỏi cười phá lên.

- Có vấn đề gì sao?

- Cậu nghĩ rằng đặt tiền gần số của chú Lục thì có thể thắng được à?

- Tôi thực cảm thấy như vậy đó.

Diệp Hạo cười ha ha nói.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Cao thủ sòng bạc

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Mở chén ra.

Lục Tự Minh có chút không thích Diệp Hạo khôn vặt.

Người chủ trì nhìn Diệp Hạo.

Mở chén cần có hai nhà đồng ý mới được.

Quy củ như thế, không ai có thể thay đổi.

Diệp Hạo nhẹ nhàng gật đầu.

Người chủ trì nhanh chóng mở chén ra.

Khi Quách Tú nhìn thấy số thứ tự trên sáu viên xúc xắc là 1, 4, 4, 5, 5, 6, trên mặt lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng.

- 25!

A Văn tròn mắt há miệng nói.

Lục Tự Minh cũng run lên một cái.

Lão không ngờ tới kết quả lại như vậy.

- Tiếp tục.

Lục Tự Minh nhìn người chủ trì nói.

- Tiếp.

Người chủ trì khẽ gật đầu lắc lắc chén xúc xắc lần nữa, nhưng thủ pháp dao động lần này lại khác biệt lần trước.

Dữ dội hơn lúc trước một chút.

Vô hình tăng lên độ khó khiêu chiến.

“Khụ.”

Bỗng nhiên A Văn ho khan một tiếng, lông mày Lục Tự Minh không khỏi chấn động nhưng lúc này ông ta không nói gì.

Đội người chủ trì để chén xuống, ông ta hung dữ trừng mắt với A Văn một cái.

A Văn vội vàng cúi đầu.

Lúc nghe lắc xúc xắc kiêng kỵ nhất là tạp âm xung quanh.

- Cậu trước đi.

Lục Tự Minh nhìn Diệp Hạo nói.

Diệp Hạo cười ném 6 joten màu xanh lên trên số 24.

- 6 vạn.

Hai mắt Lục Tự Minh lóe sáng.

Lục Tự Minh chần chừ ném 6 joten màu xanh lên trên số 21.

- Mở đi.

Sáu viên xúc xắc đều có mặt số bốn.

Sáu bốn 24.

Về mặt Lục Tự Minh nhìn Diệp Hạo không khỏi thay đổi:

- Không ngờ cậu là cao thủ.
- Còn muốn đánh cược hay không?

Diệp Hạo ngấm ngấm joten đang cầm trong tay.

- Được, lâu lắm mới được kích thích như thế này!

Lục Tự Minh lấy một tấm thẻ vàng từ trong ví ra đưa cho A Văn.

- Đổi một trăm vạn joten.

Nghe Lục Tự Minh muốn đổi 100 vạn joten, khiến sắc mặt hai vợ Diệp Chí Quốc không khỏi thay đổi, lão ta muốn chơi lớn rồi.

- Tiểu Hạo, chúng ta có cần đổi thêm joten hay không?

Diệp Chí Quốc nhỏ giọng hỏi.

- Những joten này đủ rồi.

Diệp Hạo nhẹ nhàng lắc đầu.

Không lâu sau, A Văn quay lại cầm 100 joten màu xanh.

- Tiếp tục.

Lúc người chủ trì để chén trong tay xuống, Lục Tự Minh tự tin lấy ra 10 joten màu xanh ném lên trên số 16.

Diệp Hạo lại ném toàn bộ 12 joten màu xanh lên trên số 12.

- Cậu tự tin thật.

Lục Tự Minh nói xong lại cầm lấy 2 joten ném ra.

- Có thực lực nên tự tin thôi.

Diệp Hạo cười nói:

- Người chủ trì, mở chén.

Con số bên trên sáu viên xúc xắc theo thứ tự là 1, 2, 2, 2, 2, 3.

Sắc mặt Lục Tự Minh trở nên khó coi.

Đến lúc này, ông ta cũng đành chắc chắn người thanh niên trước mặt là cao thủ trong giới cờ bạc.

- Còn muốn đánh cược không?

Diệp Hạo hỏi.

- Chúng ta chơi bài.

Lục Tự Minh đâu còn muốn chơi với Diệp Hạo trò này nữa.

- Không hứng thú.

Diệp Hạo không cần suy nghĩ liền từ chối.

- Cậu.

Lục Tự Minh đâu ngờ tới Diệp Hạo sẽ từ chối.

- Người chủ trì, sòng bạc các anh cho phép người ta ép người khác đánh cược sao?

Diệp Hạo nhìn người chủ trì, nghiêm túc hỏi.

Sắc mặt người chủ trì không được tốt nhìn Lục Tự Minh.

- Mong Lục tiên sinh tự trọng.

Hiện giờ sông bạc đã sớm đi lên con đường kinh doanh chính quy, không còn đi con đường lúc trước nữa. Vì sao ông chủ trong các sông bạc lớn không ngừng làm từ thiện, đó bởi vì họ muốn đắp nặn hình tượng mình trong xã hội.

Bởi vậy, chỉ cần cậu không gian lận trong sông bạc, thắng mấy chục vạn cũng không cần lo lắng sông bạc quyt nợ, thậm chí, chỉ cần cậu yêu cầu, phía sông bạc sẽ sắp xếp nhân viên bảo vệ tự mình đưa cậu về đại lục.

18 sông bạc ở Macao, sông bạc nhà nào không quan tâm đến thanh danh của mình!

Nếu thanh danh bị xấu đi, sau này còn ai dám đến đây chơi nữa.

Sắc mặt Lục Tự Minh thay đổi, nhưng không dám nói gì.

- Chúng ta đi thôi.

Diệp Hạo nói xong rồi đứng dậy.

A Văn vừa muốn chặn đường lại bị Lục Tự Minh ngăn cản.

- Cậu muốn chết sao?

Lục Tự Minh nhỏ giọng cảnh cáo.

Trước đây, nhân viên bảo vệ trong sông bạc đều là giang hồ, nếu ai dám quấy rối trong này, bọn họ sẽ không khách sáo.

- Tiểu Hạo, bây giờ chúng ta trở về sao?

Diệp Chí Quốc hỏi.

- Chúng ta nhờ các nhân viên bảo vệ trong đây đưa về đại lục thôi.

Diệp Hạo nói xong, gọi một nhân viên phục vụ đến.

Nhân viên phục vụ kia dừng một chút rồi đáp.

- Tiên sinh, sông bạc chúng tôi có thể sắp xếp nhân viên bảo vệ hộ tống mọi người về đại lục, nhưng phải trả tiền thuê.

- Bao nhiêu?

- Chuyện này phải xem tiên sinh muốn đi đến đâu.

- Đưa chúng tôi đến thành phố Giang Nam.

Diệp Hạo nghĩ một chút, trả lời.

Nhân viên phục vụ suy nghĩ rồi nói:

- Không biết tiên sinh cần mấy nhân viên bảo vệ đây?

- Tôi yêu cầu các người đưa chúng tôi trở về thành phố Giang Nam an toàn.

- 10 vạn.

- Có thể.

Lục Tự Minh chặn đường khiến cha mẹ vô cùng lo lắng và bất an, bởi vậy 10 vạn mua một phần bình an, Diệp Hạo cảm thấy rất đáng giá.

- Tiên sinh, anh đi theo tôi.

Sông bạc có hệ thống kỹ càng.

Trong thời gian ngắn nhất, bọn họ sẽ xử lý tốt.

- Tiên sinh, đây là nơi mọi người nghỉ ngơi, lát nữa tôi sẽ đưa vé máy bay tới.

Người phục vụ mang theo một nhà Diệp Hạo tới một căn phòng xa hoa, nói khẽ.

Quách Tú dạo quanh căn phòng một vòng nói:

- Vừa rồi mẹ còn cảm thấy 10 vạn hơi phí, bây giờ phát hiện người ta đòi đất đương nhiên có đạo lý.

Diệp Chí Quốc cũng khẽ gật đầu.

- Trang trí nơi này còn cao cấp hơn khách sạn năm sao của chúng ta ở mấy hôm trước nữa.

Đội ba người bình tĩnh lại, Diệp Chí Quốc nhỏ giọng nói:

- Cho dù lần này xuất hiện một chút gọn sóng, nhưng chúng ta lại buôn bán lời gần ba trăm vạn, sau khi xóa hết nợ nần thì còn khoảng hai trăm vạn, haha.

- Ừm.

Quách Tú cũng cảm thấy lần này đến đây rất có giá trị.

- Anh muốn sửa sang trong nhà một chút, số tiền còn lại sẽ làm buôn bán.

Diệp Chí Quốc nói ra những lời trong lòng.

- Anh muốn làm cái gì?

Quách Tú hỏi.

- Bây giờ, nhà trong thành phố đang nhiều lên, nghề sửa sang lắp đặt thiết bị sớm muộn gì cũng hot.

Diệp Chí Quốc khẽ gật đầu, nói ra ý tưởng trong lòng.

- Anh chuẩn bị dùng 100 vạn mở công ty trang trí chính quy.

- Chuyện này, cha mẹ cứ quyết định được rồi.

Diệp Hạo cười ha ha nói.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

- Nhanh như vậy đã đưa vé máy bay đến rồi sao?

Diệp Hạo có chút nghi ngờ hỏi.

Sau khi Diệp Hạo mở cửa, hai mắt không khỏi sáng lên.

Thiếu nữ trước mặt có lông mày như lá liễu, mắt như vì sao trên trời.

Cô đứng trước mặt Diệp Hạo, khí chất tỏa ra ung dung cao quý.

Diệp Hạo cảm thấy gia thế cô gái này không tệ, nếu không sẽ không được bồi dưỡng ra khí chất vương giả này.

- Không quấy rầy đến anh chứ?

Thiếu nữ nói khẽ.

Giọng nói cô nàng rất nhẹ, rất hay, làm người ta có cảm giác hưởng thụ.

- Cô là...?

- Xin tự giới thiệu, tôi là Lam Thanh Thanh, cũng là người quản lý sông bạc này.

Lam Thanh Thanh nói xong, vươn bàn tay như ngọc ra.

Diệp Hạo giật mình.

Hắn không ngờ người quản lý sông bạc sẽ tìm tới cửa.

Hắn chỉ sợ chuyện mình và Lục Tự Minh đánh cược đã truyền đến tai Lam Thanh Thanh.

- Cô tìm tôi có chuyện?

Diệp Hạo nhẹ giọng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Tông sư

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Lam Thanh Thanh nhìn thấy sự cảnh giác trong mắt Diệp Hạo, mỉm cười giải thích.

- Nghe nói anh thuộc dạng cao thủ đánh bạc, cho nên Thanh Thanh đến đây thăm hỏi một chút.

Lam Thanh Thanh nói đến đây, bàn tay thon dài vẫn để trên không như trước.

Diệp Hạo trầm ngâm một chút rồi nắm lấy bàn tay mềm mại của cô nàng.

Rất mềm, rất trơn a.

Lúc này, hắn lại sinh ra cảm giác không muốn buông, nhưng dù sao thân thể hắn đã được Thần Huyết cải tạo, chút trí lực và năng lực tự điều khiển vẫn có, nhưng sau khi buông tay, hắn vẫn có cảm giác lưu luyến, hắn cười khẽ trả lời.

- Chưa nói tới cao thủ, chỉ chơi đùa một chút lúc nhàn chán thôi.

Diệp Hạo hắn đâu thể nói mình không thể được?

- Không biết Thanh Thanh có vinh hạnh chứng kiến kỹ thuật đánh bạc của anh hay không?

Hai mắt Lam Thanh Thanh không khỏi sáng lên nói.

- Được.

Diệp Hạo khẽ gật đầu.

Lam Thanh Thanh là người phụ trách sòng bạc, năng lực nắm giữ không thể không mạnh.

Chuyện Lục Tự Minh làm Diệp Hạo có một ý nghĩ và ý niệm phát triển mình, mà cô nàng trước mặt là đối tượng phù hợp.

- Nhưng tôi phải nói với cha mẹ một câu.

Diệp Hạo nói khẽ.

- Tất nhiên.

Lam Thanh Thanh cười nói.

Diệp Hạo đóng cửa lại quay người về phòng.

- Tiểu Hạo, con chắc chắn không có việc gì chứ?

Diệp Chí Quốc có chút bất an, hỏi thăm.

- Lam tiểu thư sẽ coi trọng kỹ thuật đánh bạc của con, bởi vậy hai người không cần lo lắng cho an toàn của con đâu.

Diệp Hạo nhìn cha mẹ đang lo lắng, an ủi.

- Hơn nữa, không phải ai cũng tạo thành uy hiếp với con đâu.

- Tiểu Hạo, con học võ lúc nào thế?

Diệp Chí Quốc lại hỏi tiếp.

- Sau khi con khôi phục, có một lần đi dạo công viên gặp được một ông cụ râu trắng.

Diệp Hạo nói đến đây, dừng lại một chút kể tiếp.

- Sau đó ra sao, hai người dừng hỏi nữa, hai người hỏi con cũng không thể nói ra đâu.

Sau khi Diệp Hạo rời đi, về mặt Diệp Chí Quốc vẫn lo lắng:

- Tiểu Hạo ngày càng thần bí rồi.

- Ông chỉ cần biết thằng bé là con trai chúng ta là được rồi.

Quách Tú trái lại, không cảm thấy có gì bất thường cả.

- Nói cũng đúng!

Diệp Chí Quốc nhẹ nhàng gật đầu.

Dáng người Lam Thanh Thanh cao gầy, gần như cao bằng Diệp Hạo, trên người tỏa ra mùi thơm ngát nhàn nhạt, loại mùi thơm khiến người ta dễ chịu.

- Đây là mùi nước hoa gì thế?

Diệp Hạo hỏi.

- Aegean sea.

Lam Thanh Thanh nhỏ giọng trả lời.

- Sao tôi chưa từng nghe nói đến tên loại nước hoa này vậy?

Diệp Hạo khẽ giật mình nói.

Không phải Diệp Hạo hoàn toàn không biết gì, sau khi kết thúc thi đại học hắn luôn xem đủ loại tin tức.

- Loại nước hoa này do hoàng thất Thụy Điển đặc biệt tinh chế, nếu anh thích, lát nữa tôi sẽ tặng anh hai lọ.

Hóa ra như vậy!

Loại sản phẩm đặc biệt sẽ không xuất hiện trên truyền thông, đây đều là những thứ chỉ dành cho quý tộc thượng lưu.

- Không cần.

Diệp Hạo từ chối.

Diệp Hạo biết rất rõ giá cả của loại nước hoa này, sao mình có thể vô duyên vô cớ lấy được.

Lam Thanh Thanh mỉm cười không nói gì.

Mỗi năm, hoàng thất Thụy Điển chỉ sản xuất 5000 lọ loại nước hoa Aegean sea này, bởi vậy không có địa vị xã hội nhất định, dù muốn mua cũng không mua được.

Nói cách khác, trong tay Lam Thanh Thanh cũng không có nhiều lắm.

Không phải Lam Thanh Thanh không muốn tặng nó cho Diệp Hạo, nhưng điều kiện tiên quyết là hắn có đáng giá để cô tặng nước hoa hay không.

Diệp Hạo đi theo cô nàng đến một gian phòng khách quý.

Lam Thanh Thanh chỉ một người trung niên đang đứng trong phòng.

- Vị này là chủ trì Mã, người có thâm niên trong sòng bạc Gia Hoa chúng tôi.

Diệp Hạo nhẹ nhàng gật đầu với lão.

- Chuẩn bị xong chưa?

Lam Thanh Thanh hỏi hần.

- Ừm.

Lam Thanh Thanh ra hiệu cho người trung niên có thể bắt đầu.

Lão Mã giờ tay mở chén, thuận thế lắc một cái hút sáu viên xúc xắc vào trong, sau đó dùng đũa dựa theo tần suất nhất định.

Diệp Hạo nhìn chăm chăm cái chén, trầm ngâm không nói, hần thấy tần suất dao động do lão Mã trước mặt lắc đã vượt xa người chủ trì trước đó.

Tần suất càng nhanh, con số biến ảo lại càng nhanh, đến lúc đó làm cho hần khó đoán.

Lam Thanh Thanh và hai vệ sĩ áo đen đều nín thở tập trung nghe ngóng, bọn họ đều hiểu rõ lúc này Diệp Hạo không thể bị quấy rầy được.

- 2.

Lão vừa mới đặt chén xuống, Diệp Hạo liền trả lời.

Nghe vậy trên mặt lão Mã lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bởi vì từ lúc lão bỏ chén xuống trước đó lão cũng đã biết con số bên trong.

Khi chủ trì Mã mở chén ra, đám Lam Thanh Thanh kinh ngạc phát hiện trong sáu viên xúc xắc có năm viên đã xếp chồng lên nhau, viên xúc xắc trên cùng có số một, mà một viên bên cạnh năm viên xúc xắc bị xếp chồng kia cũng có số một.

- Chủ trì Mã, xem ra ông phải thể hiện ra chút thực lực bản thân rồi.

Lam Thanh Thanh cười nói.

Chủ trì Mã hít một hơi thật sâu, giờ tay hút sáu viên xúc xắc vào lại trong chén.

Lần này Diệp Hạo mới chú ý tới lúc lão lắc, ngón tay út sẽ nhẹ nhàng lay động, mà khi nó động, sáu viên xúc xắc sẽ xoay tròn thật nhanh bên trong.

Sau khi lão để chén xuống, Lam Thanh Thanh cười nói:

- Kỹ thuật chủ trì Mã càng ngày càng tinh xảo rồi.

- Vừa mới nhập môn mà thôi.

Chủ trì Mã khiêm tốn nói.

- 6.

Diệp Hạo lờn ít mà ý nhiều.

Sắc mặt lão không khỏi thay đổi.

- Tôi dùng Định Toàn Chi Thuật, sao cậu có thể đoán được?

Định Toàn Chi Thuật, một kỹ thuật quan trọng nhận định một người chủ trì có phải đại sư hay không, bởi vì lúc vận dụng Định Toàn Chi Thuật, tốc độ xoay tròn của xúc xắc sẽ rất cao, mà lúc này muốn đoán ra điểm số rất khó.

Nhưng Diệp Hạo lại đoán được chính xác.

Tuổi Diệp Hạo và chủ trì Mã không chênh nhau thì còn có thể lý giải được, vấn đề nằm ở đây a, thằng nhóc này nhìn qua chỉ có 17 ~ 18 tuổi thôi!

- Đi mời Chu đại sư.

Lam Thanh Thanh nói với một vệ sĩ bên cạnh.

Vệ sĩ kia dạ một tiếng rồi nhanh chóng rời đi.

Không lâu sau, vệ sĩ này lại mang theo một ông cụ mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn đi tới phòng khách quý.

- Bái kiến tiểu thư.

Chu đại sư cung kính hành lễ với Lam Thanh Thanh.

Lam Thanh Thanh khẽ mỉm cười nói.

- Chu đại sư khách sáo rồi.

Chu đại sư chào hỏi Lam Thanh Thanh vài tiếng rồi nhìn về Diệp Hạo, nói

- Vị này chắc là Diệp công tử.

- Diệp Hạo.

Diệp Hạo không quen người khác gọi hắn bằng hai từ Công Tử.

Chu đại sư cười cười, đi tới chỗ đặt xúc xích.

- Diệp công tử, cậu phải cẩn thận nghe kỹ đó.

Diệp Hạo nhẹ nhàng gật đầu.

Bây giờ thị lực Diệp Hạo đã đạt đến cấp độ kinh khủng, những thứ nhỏ nhất kẻ khác không phát hiện nhưng hắn lại có thể nhìn thấy rõ, Diệp Hạo chú ý tới tần suất ngón út Chu đại sư lay động gấp 3 lần chủ trì Mã.

Lúc Diệp Hạo vận dụng Thấu Thị Nhãn, chú ý tới sáu viên xúc xích xoay tròn không thấy rõ con số phía trên.

Thị lực rất khó nắm bắt.

Diệp Hạo nhìn ba giây đồng hồ mới ngừng lại.

Dù sao thời gian nhìn của hắn không phải vô hạn.

Sau khi Chu đại sư bỏ chén xuống, Diệp Hạo làm ra dấu tay OK.

- Cậu có ý gì?

Chu đại sư khẽ giật mình nói.

- Ba.

- Ba sao?

Chu đại sư nghi ngờ mở chén ra, trong sáu viên xúc xích, từng cặp đôi xếp chồng lên nhau, mà viên xúc xích phía trên đều là số một.

Chu đại sư không khỏi lộ vẻ hoảng sợ nhìn Diệp Hạo.

- Chẳng lẽ Thỉnh Chung Chi Thuật của Diệp công tử đã đạt tới cảnh giới tông sư rồi?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Đạo Gia Tông Môn

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- - - - -

Cảnh giới tông sư!

Bắt luận lác chén hay nghe chén đều phân chia ra đại sư tông sư.

Đại sư, chỉ cần người siêng năng tu luyện thì một ngày nào đó có thể đạt tới, nhưng nếu muốn đạt tới tông sư, người đó cần thiên phú cực cao.

Bởi vì tông sư có ý nghĩa có thể khai tông lập phái rồi.

Lúc Chu đại sư vừa dứt lời, trong mắt Lam Thanh Thanh lộ vẻ khó tin, cô hiểu rất rõ một tông sư mang ý nghĩa gì?

- Lam tiểu thư, cô đã chứng kiến kỹ thuật đánh bạc của tôi rồi, bây giờ không còn chuyện gì nữa, nhỉ?

Diệp Hạo không trả lời câu hỏi của Chu đại sư, mà nhìn Lam Thanh Thanh bên cạnh.

- Vừa rồi mạo muội quấy rầy Diệp công tử, xin cho Thanh Thanh một cơ hội xin lỗi, có được không?

Đôi mắt màu hổ phách của cô nàng nhìn chằm chằm Diệp Hạo không chớp một cái, dùng giọng điệu êm tai nhất có thể nói.

Diệp Hạo nhìn mắt Lam Thanh Thanh, bất đắc dĩ trả lời.

- Xin lỗi như cô nói, có phải muốn mời tôi ăn cơm hay không?

- Vậy anh đồng ý rồi!

Nhìn Lam Thanh Thanh cười, trong đầu Diệp Hạo không khỏi nhớ tới một câu nói, một nụ cười khuynh quốc khuynh thành.

Cô nàng rất biết cách ăn nói, nói chuyện với em vĩnh viễn không cần lo lắng không có chủ đề, đồng thời, cũng sẽ không rơi vào tình cảnh xấu hổ.

Đây là một loại thủ đoạn giao tiếp.

- Diệp Hạo, có hứng thú đến sông bạc của tôi làm cổ ván không?

Đợi đến độ lửa vừa đủ, Lam Thanh Thanh ngó ý mời.

Diệp Hạo hiểu rõ, nhò trước mắt này giờ đánh một vòng lớn để nói về chuyện này.

- Tạm thời không có ý này!

Diệp Hạo không từ chối thẳng:

- Bây giờ tôi còn là học sinh.

- Học sinh sao?

Đôi mắt đẹp của Lam Thanh Thanh khẽ chớp.

- Trung học hay đại học?

- Vừa mới kết thúc thi tốt nghiệp, sắp lên đại học rồi.

- Không biết anh nộp vào trường đại học nào?

- Học viện trung y!

- Xem ra anh thi không tệ nhỉ!

Lam Thanh Thanh cũng có hiểu biết đối với một số trường trọng điểm tại Trung Quốc.

- Không biết anh thi được bao nhiêu điểm?

- 900 điểm.

- 900 điểm vào học viện trung y, chắc không vấn đề gì đâu.

Trong lòng Lam Thanh Thanh khiếp sợ, nói.

Số điểm này cách không xa Sáu Đại Học Phủ nha.

Đương nhiên, cô bé còn chưa biết môn tiếng anh của Diệp Hạo 0 điểm, mà main ta cũng không có ý định nói cho cô nàng làm gì, điều này không cần thiết!

Mà đúng lúc này, sắc mặt Lam Thanh Thanh thay đổi, sau đó che miệng ho khan dữ dội.

Lúc Lam Thanh Thanh bình thường trở lại, Diệp Hạo để ý thấy khóe miệng nàng đầy máu tươi.

- Cô sao vậy?

Diệp Hạo chân chừ một lúc mới hỏi.

- Bệnh cũ.

Sắc mặt Lam Thanh Thanh trắng bệch, cầm khăn tay lau sạch rồi nói.

- Có cần đi bệnh viện không?

Lam Thanh Thanh nhẹ nhàng lắc đầu.

- Tôi nghe nói hiệu trưởng đại học Trung Y là bác sĩ giỏi trong nước, Lam tiểu thư có biết hay không?

Diệp Hạo bỗng nhiên nghĩ đến gì đó!

- Nếu không nhờ tay nghề của bác sĩ Hoa, tôi đã chết từ vài năm trước rồi.

Lam Thanh Thanh chưa xốt trả lời.

Như vậy thì bó tay rồi rồi.

Bác sĩ giỏi nhất Trung Quốc là Hoa Tư, nếu Hoa Tư cũng không có cách, điều này có thể tuyên án vận mệnh của cô nàng rồi.

Chỉ... Trong đầu Diệp Hạo đột nhiên xuất hiện một bóng dáng.

- Thực ra không phải không có biện pháp.

Diệp Hạo nghĩ một chút rồi nói.

- Hà?

Lam Thanh Thanh kinh ngạc nhìn hắn.

Cô không hiểu vì sao Diệp Hạo lại nói những lời như vậy?

- Có lẽ người thường không có biện pháp, nhưng Đạo Gia Tông Môn thì có thể.

Những lời Diệp Hạo nói làm khuôn Lam Thanh Thanh đầy kinh ngạc.

- Đạo Gia Tông Môn sao?

- Đúng, Đạo Gia Tông Môn!

Về mặt Lam Thanh Thanh nghiêm túc.

- Anh biết rõ Đạo Gia Tông Môn?

- Quen một đệ tử của bên đó.

Diệp Hạo khẽ gật đầu.

Diệp Hạo từng thấy Mai Doan Tuyết ra tay, vị này nhất định là đệ tử của Đạo Gia Tông Môn.

Lam Thanh Thanh kích động nói.

- Có thể giới thiệu cho tôi được không?

Đạo Gia Tông Môn đều là truyền thuyết, nhưng Lam Thanh Thanh biết rõ nó có thật. Nhưng bọn họ khinh thường kết bạn với người thường, cho dù nhà họ Lam dùng vô số nhân lực tiền của, vẫn không thể tìm được Đạo Gia Tông Môn trong truyền thuyết.

- Sớm muộn gì đệ tử Đạo Gia kia cũng sẽ tới tìm tôi, bởi vì tôi lấy một thứ quan trọng của cô ấy.

Diệp Hạo nói khẽ:

- Nhưng lúc nào cô ấy tới tìm tôi, tôi lại không biết.

- Thứ gì vậy?

Lam Thanh Thanh biết rõ hỏi như vậy không được lễ phép cho lắm, nhưng chuyện này liên quan đến tính mạng của mình, nên cô nàng không thể không hỏi rõ ràng.

- Thanh đồng chủ thủ bên người cô ấy.

Diệp Hạo nói ra.

- Đợi lúc cô ấy tìm anh, anh nhất định phải nói cho tôi biết đó.

Lam Thanh Thanh nghiêm túc nói.

- Tôi sẽ xin cô ấy cứu cô.

Diệp Hạo khẽ gật đầu.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Khi chuyện của Diệp Hạo kéo dài muốn lên men.

Lúc tòa soạn báo Giang Nam công bố ngày mai lại có tin tức lớn được đăng, cộng đồng mạng lại có một đêm khó ngủ.

Bọn họ rất muốn biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với Diệp Hạo?

Rạng sáng hôm sau, tòa soạn Giang Nam đăng vài bức ảnh và một bài viết.

- Diệp Hạo không đi thi vì thấy việc nghĩa hăng hái ra tay giúp đỡ.

- Người thấy việc nghĩa không từ trong xã hội này ngày càng ít rồi.

- Học sinh như vậy nên cho cậu ấy cơ hội thi lại một lần.

- Tôi đề nghị bộ giáo dục sắp xếp cho Diệp Hạo thi lại, cho dù độ khó lớn hơn một chút cũng được.

- Chúng ta không thể không giúp một người tốt bụng như cậu ấy, người có thể đỡ Trạng Nguyên max điểm tuyệt đối đó.

Lúc vô số bạn bè đang bàn tán sôi nổi, tòa soạn Giang Nam lại đăng lên một tin tức càng chấn động hơn.

Diệp Hạo yêu cầu xuất viện, được cảnh sát Lương hộ tống về trường.

Vô số dân mạng đều ngẩn ngơ.

Tình huống gì thế này?

Diệp Hạo có đi thi? Còn được cảnh sát hộ tống sao?

Nhưng sao môn tiếng anh của cậu ấy vẫn 0 điểm?

Lúc bọn họ muốn biết đáp án, tòa soạn Giang Nam lại công bố ngày mai sẽ tiết lộ thông tin cho mọi người biết.

Chuyện này khiến rất nhiều người mắng bọn họ vô si, thừa nước đục thả câu.

Con mẹ nó, muốn làm thành bộ phim sao?

Mắng thì mắng nhưng cư dân mạng vẫn mười phần chờ mong tin tức vào rạng sáng ngày mai.

Tòa soạn Giang Nam vẫn đáng tin cậy, tin tức bọn họ công bố có lực bùng nổ, có lý có chứng cứ đầy đủ thuyết phục người xem.

Rạng sáng cùng ngày, trên trang web của tòa soạn đăng một video.

Video quay lại cảnh Diệp Hạo được Lương Mặc đưa đến Nhị Trung.

Lúc dân mạng cả nước nhìn thấy Hứa Lệ lập đi lập lại nhiều lần ngăn cản Diệp Hạo tiến vào cửa trường, khỏi phải nói trong lòng phần nộ biết bao nhiêu.

- Vô sỉ.
- Người như vậy cũng xứng làm giáo viên.
- Đề nghị đuổi việc cái bà Hứa Lệ Hứa khóc gì đó đi.
- Giáo viên như vậy nên bị phạt nặng.
- Lúc tôi nhìn thấy Diệp Hạo tức giận đến mức phun máu, nước mắt cũng muốn rơi xuống, ngoài miệng cậu ấy nói không có việc gì nhưng trong lòng sao có thể bình tĩnh như thế chứ?
- Không có Hứa Lệ ngăn cản, Trạng Nguyên năm nay chắc chắn là Diệp Hạo.
- Bởi vì Diệp Hạo làm ảnh hưởng đến việc lên chức của bà nên Hứa Lệ ghi hận trong lòng muốn trả thù cậu, người như vậy nên bị ngù mã phanh thây a.
- Mọi người có để ý thấy giáo viên của Diệp Hạo rất tức giận không, tôi đoán nếu không phải bảo vệ ngăn cản, ông ấy đã xé rách miệng của Hứa Lệ rồi.

Rất nhiều dân mạng lên án Hứa Lệ đồng thời cũng không ngừng xin bộ giáo dục cân nhắc đến chuyện cho Diệp Hạo thi lại.

Các vị trong Bộ giáo dục không chịu được áp lực, công bố chính thức chuyện cho phép Diệp Hạo thi lại.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Phương Văn Phương gia

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Đế Đô!

Một thanh niên tuấn tú mặc quần áo thoải mái đang ngồi nghiêm chỉnh, cung kính bưng trà mới pha đưa cho ông cụ ngồi đối diện.

Ông cụ giờ tay nhận lấy chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, cười nói:

- Kỹ thuật pha trà của Văn nhi càng ngày càng tinh thâm rồi.

Hương thơm quanh môi răng, bụng đầy vị trà.

Thanh niên tuấn tú cười nói.

- Chỉ cần bác thích là được rồi.
- Lần này Văn nhi tới tìm bác, không phải chỉ vì pha trà cho bác chứ?

Ông cụ nhìn thanh niên tuấn tú, hỏi.

- Không biết bác thấy chuyện Diệp Hạo đang bùng nổ trên internet thế nào?

Thanh niên tuấn tú chần chờ một lát rồi mở miệng hỏi.

- Quan điểm của Văn nhi ra sao?

Trương Nhuận Lược bỏ chén trà xuống, cười hỏi.

- Cháu cảm thấy nên cho Diệp Hạo một cơ hội.

Thanh niên tuấn tú trầm giọng nói.

- Vì sao?

Trương Nhuận Lược không bắt ngờ khi nghe thanh niên trả lời.

- Bởi vì cháu nghĩ mình xứng đáng với vị trí Trạng Nguyên này.

- Bác sẽ suy nghĩ cẩn thận.

Rất lâu sau, Trương Nhuận Lược mới mở miệng đáp lời.

- Vậy Văn nhi không quấy rầy bác nghỉ ngơi nữa!

Thanh niên tuấn tú nói xong, đứng dậy.

- Vệ Trạch, tiễn Văn nhi ra ngoài.

Trương Nhuận Lược nói với thư ký bên cạnh.

Một lát sau Vệ Trạch quay trở lại.

- Chuyện Diệp Hạo, cậu biết phải làm sao chưa?

Trương Nhuận Lược lạnh nhạt hỏi.

- Tôi sẽ thúc giục, mau chóng sắp xếp cho Diệp Hạo thi lại lần nữa.

Vệ Trạch nói khẽ.

Nghe vậy, trong mắt Trương Nhuận Lược hơi lộ vẻ thất vọng.

Sắc mặt Vệ Trạch không khỏi biến đổi.

- Tôi sai rồi sao?

- Cậu biết đây là lá trà gì không?

Trương Nhuận Lược chỉ hai lá trà trên bàn.

- Trà Vũ Di Sơn đại hồng bào.

Vệ Trạch rất có kiến thức, nhìn một cái đã biết đây là đại hồng bào.

- Vũ Di Sơn đại hồng bào chia ra thành nhiều loại, mà hai lá trà này được hái xuống từ cây trà già mấy trăm năm tuổi.

Trương Nhuận Lược nói đến đây, trong đầu Vệ Trạch vang lên hai chữ - - sai rồi.

- Cho dù tôi là lão bộ trưởng về hưu cũng không có tư cách lấy được đâu.

Trương Nhuận Lược lại nói tiếp:

- Phương Văn đưa cho tôi phần quà nặng như vậy, chẳng lẽ bảo chúng ta giúp Diệp Hạo sao?

- Nhưng vừa rồi tôi nghe Phương Văn nói muốn bản thân xứng đáng với vị trí Trạng Nguyên này mà?

- Không có Diệp Hạo tranh giành, chẳng phải xứng với vị trí này sao?

Trên mặt Vệ Trạch không khỏi lộ ra nụ cười khổ.

Nếu hôm nay không phải Trương Nhuận Lược nhắc nhở, như vậy con đường làm quan của mình sẽ chấm dứt.

Quả nhiên, con đường này không thể đi được một cách dễ dàng a!

- Cậu thấy Phương Văn thế nào?

Trương Nhuận Lược kiểm tra Vệ Trạch một chút.

- Cho dù Phương Văn không xứng với vị trí Trạng Nguyên, nhưng cậu ta là người trẻ tuổi ưu tú nhất tôi từng thấy.

Vệ Trạch trầm ngâm một chút, nói.

- Tuổi còn trẻ, không những tinh thông ngôn ngữ năm nước, còn nổi tiếng về cảm kỳ thi họa.

- Tướng mạo anh tuấn, gia thế khủng.

- Lần này còn thi đậu Sáu Đại Học Phủ - trường tài chính và kinh tế, tương lai trong giới kinh doanh, nhất định có một chỗ của cậu ta.

- Sau đó thì sao?

Trương Nhuận Lược hỏi tiếp.

- Sau đó ấy ạ?

Vệ Trạch khề giật mình.

Mình nói nhiều như vậy còn chưa nói đến điểm quan trọng sao?

Vệ Trạch suy nghĩ những lời mình vừa nói một lần, không có chỗ nào sơ suất!

- Lòng dạ hẹp hòi, thành tựu có hạn.

Trương Nhuận Lược nhẹ nhàng nói ra tám chữ.

- Cái gì?

Sao Vệ Trạch có thể ngờ tới Trương Nhuận Lược sẽ đánh giá như vậy.

- Chuyện của Diệp Hạo cho dù Phương Văn không đến chỗ tôi, cậu cảm thấy Diệp Hạo sẽ có cơ hội thi lại sao?

Trương Nhuận Lược thân nhiên nói:

- Có ai trong Đế Đô dám không cân nhắc đến thái độ của nhà họ Phương chứ?

- Trừ phi Phương gia mở miệng bày tỏ không sao cả, nếu không ai dám đi tát vào mặt họ đây?

- Chung quy cũng vì quá trẻ tuổi.

Trương Nhuận Lược nói đến đây liền đứng dậy đi vào phòng nghỉ ngơi.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Khiến dân mạng cả nước không ngờ chính là, bộ giáo dục thảo luận đưa ra kết quả không cho phép Diệp Hạo thi lại lần nữa.

Tổng kết ra một đồng lý do.

Diệp Hạo nhìn cả đồng lý do một lần, mất hết hứng thú để điện thoại xuống.

- Những lý do này chỉ để bao biện ý từ chối của họ thôi.

Quách Tú phần nộ nói.

- Có lẽ vì chỉ có một mình con, mấy thằng cha này không muốn tổn công tổn sức.

Trong lòng Diệp Hạo cũng đầy phần nộ.

- Một ngày nào đó con sẽ làm cho nước này, thậm chí cả thế giới này phải lắng nghe lời con nói.

Dưới tình huống tâm phiền ý loạn, Diệp Hạo nói một câu với Quách Tú rồi ra ngoài đi dạo.

Trong lúc vô tình Diệp Hạo đi tới đầm Hắc Long, thành phố Giang Nam.

Suối Hắc Long là địa điểm du lịch nổi tiếng ở thành phố Giang Nam, vì nơi này thường xuyên xuất hiện chuyện kỳ lạ.

Khi Diệp Hạo thấy cái giếng cổ xưa tối đen như mực trước mặt, lúc này mới biết mình đi tới nơi không nên tới.

Người địa phương đều biết rõ truyền thuyết về suối Hắc Long, mà Diệp Hạo cũng biết.

Truyền thuyết nói rằng, dưới suối Hắc Long có một con Hắc Long do làm nhiều việc ác nên bị xích lại, nhưng nhiều năm như vậy không ai nhìn thấy Hắc Long cả.

Nhưng suối Hắc Long có một xích sắt rỉ sét, hai mươi năm trước, một đội khảo cổ đi tới đây, bọn họ dùng thiết bị hiện đại hóa tiến hành thăm dò, nhưng toàn bộ thiết bị vừa tiến vào Hắc Long đều mất tác dụng, cả đội khảo cổ không tin tã, dùng máy móc kéo xích sắt lên.

Nhưng không ngờ, xích sắt kéo lên được vài trăm thước nhưng chưa thấy được phần cuối.

Lúc này toàn bộ Hắc Long cuộn cuộn, sau đó nghe thấy tiếng sóng biển vang lên, dân bản địa bị một màn dọa sợ, lúc này bọn họ yêu cầu đội khảo cổ đưa xích sắt trở về vị trí cũ, mà đội khảo cổ cũng bị dọa sợ.

Đất dưới Giang Nam có thể thông với biển được sao?

Bởi vậy bọn họ vội vàng trả xích sắt về, chuyện này cuối cùng cũng không giải quyết được gì.

Trong đầu Diệp Hạo tự dưng nhớ tới chuyện đó, sau đó rút chân muốn rời khỏi nơi này, nhưng đi tới đi lui vài vòng, sắc mặt hắn trở nên khó coi, bởi vì hắn lại quay về suối Hắc Long, nói cách khác, này giờ hắn chỉ đi vòng vòng xung quanh đây mà thôi.

- Quỷ dữ tường a.

Diệp Hạo nghĩ thầm trong lòng.

- Đây là thủ thuật che mắt.

Đúng lúc này, trong lòng Diệp Hạo vang lên một giọng nói già nua.

Diệp Hạo giật nảy mình.

- Ai thế?

- Cậu nói xem tôi là ai?

- Quỷ à?

Diệp Hạo cẩn thận nhìn bốn xung quanh nói.

- Con mẹ nó cậu mới là quỷ ấy? Tôi là Long Tộc cao quý.

Giọng nói kia gào thét trong lòng Diệp Hạo:

- Long Tộc, Long Tộc, Long Tộc.

Long Tộc?

Diệp Hạo nghe thấy vậy nhìn về phía giếng cổ trước mặt.

- Anh là Hắc Long bị xích lại sao?

- Không sai.

- Không phải Long Tộc thần thông quảng đại lắm à?

- Nhưng Long Tộc cũng không phải vô địch.

- Vậy ai xích anh?

- Mấy lão già của Đạo Gia Tông Môn.

- Vì sao bọn họ lại xích anh?

- Bởi vì tôi là Long Tộc!

- Lý do gì đây?

Diệp Hạo khiếp sợ rồi.

- Bởi vì bọn họ sợ sức mạnh của tôi sau khi trưởng thành.

Hắc Long hơi bị phần nói.

- Mà sao anh nói chuyện này cho tôi nghe?

- Chẳng lẽ cậu không muốn cứu tôi sao?

- Không muốn.

- Cậu không có một chút lòng trắc ẩn nào à?

- Không có.

- Cậu đã không có lòng trắc ẩn, tôi nuốt cậu cũng không có gánh nặng gì trong lòng, nhỉ?

Đúng lúc này, một người mặc áo đen xuất hiện trước mặt Diệp Hạo, sau đó giơ tay định bắt lấy hắn.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Hắc Long Nhất Tộc

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Diệp Hạo nhìn thanh niên mặc áo đen lộ vẻ hung dữ đã biết đối phương không muốn bỏ qua cho mình.

Thanh niên áo đen dễ dàng khóa thân thể Diệp Hạo, móng tay sắc bén đâm rách cánh tay hắn, máu tươi tuôn ra như suối.

Hắn nhìn máu Diệp Hạo, trong mắt lộ vẻ mừng như điên.

- Quả nhiên, khí tức sinh mệnh thật kinh khủng.

Thanh niên áo đen nói xong có chút tham lam liếm liếm hai giọt máu tươi.

- Tôi rất muốn biết vì sao trước đó anh không cần nuốt người qua đường?

Diệp Hạo nhìn chăm chăm thanh niên áo đen, bình tĩnh hỏi.

Nhờ sự giúp đỡ của Thần huyết, càng đối mặt với tình huống nguy hiểm, hắn lại càng bình tĩnh.

- Bởi vì trước đó tôi còn chưa khôi phục, hôm nay tôi vừa mới khôi phục một chút.

Thanh niên áo đen nhìn Diệp Hạo cười lộ hai hàm răng trắng, trả lời.

- Vậy chắc anh mãi mãi không khôi phục được rồi!

Diệp Hạo nhếch môi cười nói.

- Cậu nói cái gì?

Thanh niên mới nói đến đây, đã cảm thấy trong cơ thể như có ngọn lửa bùng nổ, hấn phần nộ vội vàng tấn công Diệp Hạo.

Diệp Hạo nhanh chóng khởi động năng lực trì hoãn tốc độ nhưng vẫn bị đối phương đánh bay ra một đoạn

A!

Thanh niên áo đen hiện giờ kêu rên thảm thiết, dần dần trong mắt hắn lộ vẻ dứt khoát.

Tay nắm lại, thi triển pháp ấn, xung quanh thân thể tỏa ra từng đợt dao động huyền ảo, sau đó hấn hóa thành một hạt châu đen như mực.

Ngay lúc hạt châu chuẩn bị phá không bay đi đã bị một đôi tay vững vàng nắm lấy.

Không phải Diệp Hạo mới bị đối phương đánh bay thì là ai?

- Gì đây không biết?

Diệp Hạo nhìn hạt châu trong tay hỏi thăm.

Hắc Long bắt đầu sợ hãi, hạt châu này mang theo toàn bộ ký ức và pháp lực của hắn đó!

Bây giờ, pháp lực Hắc Long bị giam trong hạt châu này, nếu không hắn đã xử Diệp Hạo trong vòng một nốt nhạc.

Đây là Cẩm Kỳ Thuật của Long Tộc.

Nhưng giá phải trả rất lớn, bản thân phải ngủ say hơn trăm năm.

Nhưng dù sao vẫn mạnh hơn nhiều?

Diệp Hạo cảm nhận được sức mạnh bên trong Long Châu chấn động, chần chờ một chút rồi há miệng nuốt nó luôn.

- Cái này chắc chắn là đồ tốt.

Ý nghĩ trong đầu Diệp Hạo bây giờ chỉ có thể.

Hắc Long ngu người luôn! Tên này làm gì thế?

Hắn dám nuốt Long Châu của mình? Không phải mình cắn nuốt hắn mới đúng sao trời?

Rất nhanh, anh Long của chúng ta đã không còn thời gian suy nghĩ mấy vấn đề này, bởi vì Long Châu đang bắt đầu bị tiêu hóa trong cơ thể Diệp Hạo.

- Tên này không phải một người bình thường?

Hắc Long quá sợ hãi.

Thân thể người thường không thể tiêu hóa được Long Châu của mình!

Nhưng nghĩ đến trước đó, khi mình nuốt hai giọt máu tươi của hắn thì không thể thi triển Cẩm Kỳ Thuật, Hắc Long đã ý thức được tên này không bình thường tí nào? Có người thường mạnh vậy sao?

Diệp Hạo cảm nhận được từng dòng ký ức của Hắc Long tràn vào trong đầu mình.

Những ký ức này giống như những đoạn phim, từng đoạn từng đoạn chạy qua trong đầu hắn, mà nhờ trí nhớ biến thái, Diệp Hạo dễ dàng nhớ hết những chuyện này.

- Không được!

Hắc Long phát hiện trí nhớ mình đã bị Diệp Hạo cắn nuốt, không cam lòng gào thét, nhưng hắn đã lựa chọn phong bế mình, nên chỉ đành trơ mắt nhìn mình bị người ta cắn nuốt.

Sau khi ghi nhớ ký ức cả đời của Hắc Long, Diệp Hạo phát hiện tên này rất khó khăn, lời y nói trước đó cũng không gạt người, nhưng hắn vẫn có chuyện giấu diếm.

Hắn rõ ràng đại diện cho tà ác, tính tình phần lớn bọn chúng đều hung ác còn thích giết người, dù đồng tộc cũng không tha.

Chuyện này làm Hắc Long Nhất Tộc không được Long Tộc tiếp nhận.

Dù vậy nhưng Đạo Gia Tông Môn chỉ phong ấn Hắc Long, nhốt hắn dưới này mà không giết đã xem như rất nhân từ rồi.

- Hóa ra mình nuốt Long Châu trong truyền thuyết.

Diệp Hạo lẩm bẩm, hắn không ngờ quyết định nhất thời của mình lại chiếm được một cơ duyên lớn.

Thông qua ký ức Hắc Long, Diệp Hạo biết Hắc Long rất hung ác, nên không cảm thấy có lỗi gì với đối phương cả. Hiện giờ, hắn cần nuốt tất cả ký ức và pháp lực của Hắc Long, nói cách khác, hắn chiếm được tất cả truyền thừa ngoại trừ Huyết Mạch của rồng mà thôi.

Mà Diệp Hạo hắn cũng chả thèm huyết với chả mạch gì đó, dù Huyết Mạch Hắc Long tốt đến mấy cũng so được với Thần huyết của mình.

Công pháp? Đây mới thật sự là thứ Diệp Hạo coi trọng.

Từ khi biết thế giới này có quỷ thần, hắn đã có tư duy hoàn toàn khác, mà hiện giờ, hắn đã tìm được biện pháp giải quyết.

Bản thân nhất định phải mạnh lên.

- Tổ Long Quyết.

Diệp Hạo khẽ giật mình sau khi tìm được bản công pháp căn nguyên Hắc Long tu luyện, chỉ nhìn tên thôi đã biết mạnh rồi, chắc đây cũng là lý do mà Hắc Long Nhất Tộc rất mạnh!

Cho dù Long Tộc chán ghét thế nào, nhưng bọn họ không thể không thừa nhận, chiến lực Hắc Long Nhất Tộc cực mạnh.

Nếu không, sao có người nói Hắc Long có thể sánh với Hoàng Kim Long Tộc?

Hoàng Kim Long Tộc, Huyết Mạch cao quý và thanh thuần nhất trong Long Tộc!

Diệp Hạo không tu luyện Tổ Long Quyết trước, vì hắn ở trong này mấy tiếng rồi.

Sau khi về nhà, hắn nói buồn ngủ một tiếng với mẹ rồi nhanh chóng vào phòng, sau đó ngồi trên giường dựa theo Tổ Long Quyết tu luyện.

Nếu như nói trước đó Diệp Hạo còn chưa biết tu luyện, nhưng sau khi cắn nuốt ký ức Hắc Long đã không thành vấn đề.

Tu luyện bước đầu tiên phải cảm nhận được Thiên Địa Linh Khí, mà chuyện này liên quan đến vấn đề Linh Căn của Tu Sĩ.

Tu Sĩ có Linh Căn, trong vòng mấy ngày sẽ có thể cảm nhận được linh khí, mà cũng có rất nhiều Tu Sĩ cả đời đều không cảm nhận được.

Linh Khí không nhập thể, có mạnh tới đâu cũng chỉ là cảnh giới Hậu Thiên.

Diệp Hạo dựa theo pháp quyết vận chuyển, nỗ lực cảm ứng Thiên Địa Linh Khí, mà khiến hắn vui mừng chính là, bản thân cảm ứng được ngay lập tức, sau đó Linh Khí bắt đầu tràn vào người hắn.

- Chắc mình đang nắm giữ Linh Căn cực phẩm, nhỉ?

Nếu không có giọt Thần huyết kia, không biết mình có Linh Căn hay không?

Diệp Hạo giờ không phải cái gì cũng không hiểu, hắn vẫn nhớ rõ lời trung niên thần bí kia nói.

Thần huyết!

Trên thế giới này có thần sao?

Cho dù Hắc Long đều giữ thái độ hoài nghi.

Chuyện này nói lên cái gì?

Chuyện này chứng minh, thần linh cao cao tại thượng, mà cả Hắc Long cũng cảm giác nhỏ yếu, họ đều là những nhân vật trong truyền thuyết.

Sự thật cũng chứng minh, Thần huyết rất đáng sợ.

Mạnh như Hắc Long cũng bị hai giọt Thần huyết giết chết, mà nghĩ lại thấy tội anh rồng của chúng ta, chưa xuất hiện được mấy câu đã bị giết, oan ức quá mà.

Mà cũng do hắn quá tham lam, nuốt tinh huyết của Diệp Hạo, hay nói cách khác, hắn nuốt hai giọt Thần huyết vào cơ thể, mà Thần huyết không thể xâm phạm, nên lúc đó, Thần tính bên trong Thần huyết bắt đầu phản kích, Hắc Long vừa mới khôi phục được một chút khí lực, sao có thể là đối thủ của Thần huyết!

Nghĩ đến đây, Diệp Hạo không khỏi cảm khái, nói ra mình còn phải cảm ơn cô Hứa Lệ haha.

Vì nếu không có Hứa Lệ cản trở, mình sẽ không buồn bực mà đi đến suối Hắc Long sao? Không đến suối Hắc Long, mình không thể lấy được Long Châu này!

Số mệnh!

Diệp Hạo biết rõ đây là số mệnh.

- Lúc nào mình mới có thể tự mình nắm giữ số mệnh của mình trong tay đây?

Diệp Hạo nhìn trần nhà lẩm bẩm.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Ba bạn cùng phòng

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Cho đến bây giờ, Tu Đạo không phải một lần xong được mọi thứ.

Trong hai tháng tiếp theo, Diệp Hạo tu luyện cả ngày lẫn đêm vẫn chưa đặt chân đến cảnh giới tầng một, tuy nhiên, hắn cảm nhận bản thân đã cách cảnh giới này không xa lắm, thêm nửa tháng nữa mình sẽ đặt chân đến.

Nhưng lúc này, Diệp Hạo không thể không chấm dứt tu luyện, vì còn hai ngày nữa, đại học Trung Y sẽ khai giảng.

Nửa tháng trước Quách Tú đã chuẩn bị xong mọi thứ cần thiết cho hắn rồi.

Diệp Hạo nhìn hai vali đầy ắp đồ, cười khổ.

- Mẹ, có nhiều quá không?

- Mới có bao nhiêu mà nhiều?

Quách Tú nói xong, trầm tư.

- Để mẹ nghĩ xem còn thiếu gì không?

- Mẹ, chỉ cần mang giấy trúng tuyển theo, còn lại không thành vấn đề.

Diệp Hạo nói khẽ.

- Đến lúc đó mua cũng được.

- Ừm, thẻ ngân hàng cho con đây, mật mã là sinh nhật của con.

Quách Tú đưa một tấm thẻ ngân hàng cho con trai, Diệp Hạo nhận lấy thẻ rồi bỏ vào ví tiền màu đen cũng do mẹ mua cho.

- Chỗ này còn có 3000 tệ tiền mặt, con cầm lấy đi.

Quách Tú lấy ra ba xấp tiền.

- Ra khỏi nhà không nên mang nhiều tiền, con cầm 3000 tệ này thôi.

- Đủ rồi ạ.

Diệp Hạo cười nói.

- Bên trong thẻ có 10 vạn, nếu dùng hết thì nói mẹ gửi tiếp.

- 10 vạn?

Diệp Hạo giật mình nói.

Nếu trước đây, cha mẹ chắc không đưa cho Diệp Hạo 10 vạn một lần vậy đâu, nhưng sau khi chứng kiến năng lực con trai, bọn họ cảm thấy an tâm hơn phần nào.

- Dạ.

Diệp Hạo không từ chối khẽ gật đầu.

Hắn vốn không muốn trọ trong đại học Trung Y, nhưng giá nhà ở Ma Đô đứng đầu cả nước, bởi vậy, thuê phòng cũng cần một số tiền không nhỏ, có 10 vạn trong tay có thể tiết kiệm rất nhiều chuyện.

Đại học Trung Y!

Đại học y khoa cao cấp nhất nếu không tính đến đại học Hoa Đà, mà phương diện nghiên cứu ở Trung Y cho dù đại học Hoa Đà cũng không bằng, bởi hiệu trưởng đại học Trung Y là Hoa Tư, vang danh giới y học cả nước và quốc tế.

Mặt trời lên cao, Diệp Hạo bắt đầu đi vừa đi vừa kéo theo hai rương hành lý theo sau, cuối cùng cũng tìm thấy đại học Trung Y, sau sau khi tiến vào, hắn thấy có hai học trưởng đi về phía mình, chắc học được đều đến đây đón người mới.

Lúc Diệp Hạo đang muốn khách sáo một phen lại kinh ngạc phát hiện, hai thằng kia lại đi vòng qua hắn, tiến về nữ sinh phía sau.

- Súc sinh!

Diệp Hạo nhỏ giọng mắng một câu.

Đại học Trung Y có biển chỉ dẫn tường tận, nên dễ dàng tìm đến chỗ báo danh.

Diệp Hạo nộp học phí xong, nhận chìa khóa phòng của mình.

Phòng 101 khu 2.

Lúc Diệp Hạo đẩy cửa phòng 101 ra, hai tên học sinh đang nói chuyện trong phòng ngừng lại.

- Cậu là Diệp Hạo à?

Một học sinh đen thui, đứng lên cười hỏi.

Diệp Hạo khẽ gật đầu.

- Hai người ở phòng này sao?

- Ừm, tự giới thiệu một chút, Tiểu Lão Thực ở An Huy Hoài Viễn.

- Tiểu Lão Sư sao?

- Tiểu Lão Thực! Là Thực trong thành thật!

Tiểu Lão Thực vội vàng nói rõ.

- Tên của cậu hơi kỳ kỳ.

Diệp Hạo cười nói:

- Nhà tôi ở thành phố Giang Nam.

- Cha mẹ đặt tên muốn đổi cũng không đổi được!

Tiểu Lão Thực gãi đầu thật thà đáp lời.

- Tôi ở An Huy Lục An.

Lúc này một học sinh anh tuấn khác đến gần, chào hỏi.

- Tôi tên Trịnh Tiểu Long.

- Chẳng trách hai người nói chuyện vui vẻ như vậy, hóa ra là đồng hương với nhau.

Diệp Hạo bỗng nhiên tỉnh ngộ.

- Người ta nói ngu ngu tầm ngu, mà tầm mà mà.

Một học sinh toàn thân đầy mồ hôi đi tới, anh ta vỗ vỗ quả bóng rổ trong tay rồi ném nó vào trong góc.

- Làm quen một chút, tôi ở Đông Sơn Hà Trạch, Viên Cao Tỉnh.

- Diệp Hạo Giang Nam.

Viên Cao Tỉnh ừm một tiếng rồi cười ra.

- Diệp Hạo, cậu sắp xếp giường chiếu đi, đến trưa mấy người chúng ta ra ngoài ăn cơm.

Diệp Hạo nhìn thoáng qua phong, rồi đẩy hành lý đi đến cái giường cuối cùng gần nhà vệ sinh.

Trong phòng chỉ có bốn cái giường, ba vị trí còn lại đều bị chiếm, hẳn chỉ có thể chọn cái này.

Giường chiếu rất bẩn, hẳn phải lau rửa trước sau ba lần mới cảm giác hơi sạch một chút.

Đội Diệp Hạo sắp xếp xong đã gần 1 tiếng sau.

Viên Cao Tỉnh nhìn đồng hồ nói.

- Chúng ta đi thôi!

Viên Cao Tỉnh chọn một quán ăn gần trường học, bao một lô ghế sau đó mấy người hàn huyên. Mới đầu bốn người còn có chút thận trọng, nhưng sau khi có vài chai bia vào bụng, cả một đám đều thoải mái hẳn lên.

- Tôi nói với các cậu trong lớp chúng ta có vài vị mỹ nữ đấy.

Trịnh Tiểu Long cười ha ha nói.

- Sao cậu biết?

Hai mắt Viên Cao Tỉnh sáng lên hỏi.

- Điều này không thể nói cho mấy cậu biết được, tôi có thể khuyên các cậu một câu - ra tay sớm trước khi quá muộn.

Trịnh Tiểu Long nói làm Viên Cao Tỉnh rơi vào trầm tư.

- Cậu có phương thức liên lạc của mấy người đó không?

- Buổi tối giáo viên dạy thêm sẽ thành lập nhóm Q chat cho mỗi lớp học, bởi vậy cậu muốn biết liên lạc của người nào thì cần phải dựa vào bản lĩnh của mình rồi.

Trịnh Tiểu Long nói đến đây dừng một chút.

- Nhưng có một việc tôi phải nói trước với các anh em, mọi người không ai được phép đánh chủ ý vào Bạch Hà nha.

- Vợ của bạn, không thể đụng!

Lúc này, Tiểu Lão Thực lên tiếng nói.

- Bây giờ nói vợ của bạn còn hơi sớm đó.

Trịnh Tiểu Long nói xong đốt một điếu thuốc.

- Nhưng tôi cảm thấy mình sẽ theo đuổi được cô ấy.

- Đúng rồi, cậu biết hoa hậu giảng đường của trường chúng ta là ai không?

Viên Cao Tỉnh nghĩ tới gì đó, hỏi.

- Đường Phiên Phiên.

Trịnh Tiểu Long không cần suy nghĩ trả lời.

- Mọi người không nhìn ảnh thiếu nữ trên thư thông báo trúng tuyển sao?

- Người đó là Đường Phiên Phiên à?

Diệp Hạo hơi kinh ngạc chen lời.

Bởi vì Đường Phiên Phiên trên thư thông báo trúng tuyển như tiên từ lạc nhân gian vậy, không nhiễm bụi trần!

- Lúc Đường Phiên Phiên vào đại học Trung Y đã được bình chọn làm hoa hậu giảng đường rồi, lên năm thứ hai cô nàng vẫn là hoa hậu giảng đường của Trung Y chúng ta, tôi đoán khóa chúng ta không có ai có thể so được với cô ấy đâu.

Trịnh Tiểu Long mở miệng nói.

- Rất nhiều học trưởng từng nói, nếu Đường Phiên Phiên không tốt nghiệp, sẽ không có ai chiếm được vị trí của cô ta.

- Đường Phiên Phiên có bạn trai chưa?

Viên Cao Tinh thăm dò hỏi.

- Chưa!

Trịnh Tiểu Long nói như chém đinh chặt sắt.

- Đường Phiên Phiên là siêu cấp sinh viên của trường chúng ta, cuộc sống cô ấy vĩnh viễn là bốn điểm một đường.

- Phòng học – căn tin – phòng ngủ - thư viện.

- Đã nhiều năm trôi qua, người theo đuổi cô ấy không có 1000 thì vẫn hơn 800, nhưng cô nàng không hẹn hò với bất kỳ sinh viên nào cả.

Trịnh Tiểu Long nói đến đây, rồi nhìn Viên Cao Tinh hỏi.

- Sao thế? Cậu muốn theo đuổi hoa hậu giảng đường của trường chúng ta sao?

- Có ý nghĩ này!

Viên Cao Tinh không che giấu ý nghĩ trong lòng.

- Vậy tôi chúc người anh em thành công!

Trịnh Tiểu Long nói xong, bung chén rượu lên nói.

- Chúc mừng hôm nay chúng ta gặp nhau nào.

- Mời.

Sau khi com nước no nê đến lúc tính tiền.

Mà không ngờ, lúc này thân thể Trịnh Tiểu Long ngã xuống trên bàn rượu.

- A a a, mới uống tý đã đứng không nổi rồi à!

Viên Cao Tinh cười nói.

- Để tôi trả cho.

Tiểu Lão Thực nói xong, nhanh chóng lấy ví ra.

- Quét thẻ của tôi đi!

Diệp Hạo tranh đưa thẻ mình trước một bước.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Ba Mỹ Nữ

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Nhìn quần áo Tiểu Lão Thực có thể nhìn ra gia cảnh anh ta không được dư giả lắm, bữa cơm này ăn ít nhất 300 tệ, số tiền này đối với Diệp Hạo không tính là gì, nhưng nó vượt tầm với của Tiểu Lão Thực.

Ông chủ cười ha ha nhận lấy thẻ của Diệp Hạo:

- Người nào trả tiền cũng được.
- Diệp Hạo, tôi đưa phần tôi cho cậu.

Viên Cao Tinh nói xong liền muốn lấy ra 100 tệ.

Diệp Hạo cười lắc đầu.

- Hôm nay tôi mời mọi người.

Nghe Diệp Hạo nói vậy, Viên Cao Tinh cũng không cố chấp nữa.

Diệp Hạo nhận biên lai viết tên mình lên, sau đó Trịnh Tiểu Long tiến lên.

- Phòng ngủ chúng ta có nên mua một số vật dụng chung hay không?
- Có ý gì?

Tiểu Lão Thực hỏi.

- Ví dụ như dầu gội, giấy vệ sinh các loại.
- Mỗi người đều yêu thích khác nhau, vẫn nên dùng riêng đi.

Viên Cao Tinh từ chối.

- Ừm, vậy chúng ta dùng riêng!

Diệp Hạo cũng nói.

Thông qua việc trả tiền vừa rồi, Diệp Hạo phát hiện Viên Cao Tinh là người có nguyên tắc, có lẽ hoàn cảnh sống khác nhau nên anh ta thích quản lý mọi chuyện.

Chuyện này tốt hay xấu tạm thời không nói, nhưng thiếu đi chút nhân tình.

Trái lại Tiểu Lão Thực trung thực chất phác, có thể vì vấn đề gia đình, anh ta không dám ra tay quá lớn, bởi vì sau khi mình nói trả tiền, Tiểu Lão Thực không khách sáo nữa.

Mà Trịnh Tiểu Long là điển hình của thể loại thích chiếm món lời nhỏ, Diệp Hạo luôn luôn không thân cũng không xa lánh đối với loại người này, hắn không thể vì đối phương như vậy mà từ chối lui tới.

(Truyện được thực hiện bởi Hám Thiên Tà Thần—)

...

Lúc bốn người Diệp Hạo đi tới phòng học, phần lớn bạn học đều đã đến.

Khi cả đám được rửa trong lớp nhìn thấy lại đến thêm bốn con cu, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ tiếc nuối.

- Lại là con trai.

- Sao không có mỹ nữ chứ?

- Lớp mình có tổng cộng 45 người, bây giờ đã đến 41 rồi.

- Thôi đi, hai người kia còn không xinh đẹp sao?

- Tướng mạo bọn họ đều trên bậc trung, nhưng chưa xứng với hai chữ xinh đẹp.

- Tôi nói cho cậu biết nha, đừng thấy tui kia giờ vậy mà chê, qua khoảng một hai tháng nữa đi, đến lúc đó chắc chắn đều được thăng lên cấp bậc nữ thần chứ đừng đùa. Nếu cậu không ra tay, đợi đến năm thứ hai bọn họ biết cách ăn mặc, ngay cả cơ hội ăn canh, cậu cũng không có đâu.

Bốn người Diệp Hạo tìm một hàng chỗ trống ngồi xuống.

Phòng học bọn họ rất rộng, có 80 ~ 90 chỗ ngồi.

- Cô gái tóc dài kia không tệ.

Hai mắt Viên Cao Tinh sáng lên chỉ một cô gái ngồi dưới hàng 3.

- Ừm, cô này không tệ.

Trịnh Tiểu Long khẽ gật đầu.

- Nhưng hai người xinh đẹp còn chưa đến.

Lúc Trịnh Tiểu Long đang nói chuyện, cả lớp không khỏi vang lên từng đợt sóng, Diệp Hạo nhìn về phía cửa ra vào, lúc này thấy được hai cô gái nắm tay vừa nói vừa cười đi đến.

Cô gái bên trái buộc tóc đuôi ngựa, dáng người cao gầy, tinh tế xen vào nhau, chỗ lồi nên lồi, chỗ lõm nên lõm, toàn thân tỏa ra hơi thở thanh xuân dào dạt.

- Người đó là ai vậy?

Viên Cao Tinh vội vàng hỏi.

- Trương Lan.

Trịnh Tiểu Long chẹp miệng một cái nói tiếp.

- Hoa hậu giảng đường khóa này của chúng ta chắc là cô ấy.

- Thật xinh đẹp!

Khuôn mặt đen bóng của Tiểu Lão Thực ngày càng sáng bóng.

- Bên cạnh Trương Lan là ai?

Diệp Hạo chỉ nữ sinh trẻ con nhưng rất đầy đặn hỏi.

- Bạch Hà tôi nói với các cậu đó.

Trịnh Tiểu Long có vẻ hơi kích động, ba người lập tức hiểu ra.

Nếu bàn về dáng người Bạch Hà kém Trương Lan, bàn về tướng mạo cũng kém Trương Lan, vấn đề ở đây là bộ ngực Bạch Hà rất khủng, hơn nữa còn rất tròn trịa đầy đặn.

Nhìn qua chỉ có xúc động muốn bóp lấy.

- Trình độ này ít nhất phải cỡ C?

- Mắt cậu sao thế? Ít nhất phải D.

- Sao tôi cảm thấy là E nhỉ?

- Đầy đặn, nhìn qua thật Kawaii...

Trịnh Tiểu Long để ý thấy Viên Cao Tĩnh và Tiểu Lão Thực luôn nhìn chăm chăm Bạch Hà, bất mãn nói.

- Tôi đã tuyên bố với các cậu rồi, tôi nhất định phải có Bạch Hà.

- Sao thế, cậu còn chưa theo đuổi, đã không cho chúng tôi nhìn sao?

Viên Cao Tĩnh cười ha ha nói.

- Không phải tôi cảm thấy bị thiệt thòi sao?

Trịnh Tiểu Long cười ha ha nói.

Mà lúc này Tiểu Lão Thực phát hiện Diệp Hạo nhìn chăm chăm vào Trương Lan, dùng khuỷu tay đụng hấn một cái nói:

- Diệp Hạo, sao vậy, coi trọng Trương Lan à?

- Tôi chỉ cảm thấy cái tên này hơi quen quen.

Diệp Hạo cười lắc đầu.

- Thế giới này trùng tên trùng họ rất nhiều.

Tiểu Lão Thực nói khẽ.

- Tôi bảo này, nếu cậu coi trọng Trương Lan thì phải nhanh ra tay đi.

- Sao cậu không ra tay?

Diệp Hạo nhìn Tiểu Lão Thực nói.

- Tôi vừa đen lại xấu, người ta để ý tôi chỗ nào?

Tiểu Lão Thực lắc đầu nói tiếp.

- Nếu theo đuổi người ta, chẳng phải sẽ trở thành chuyện cười cho người khác sao?

Diệp Hạo bật cười.

- Tôi không có hứng thú với Trương Lan, hơn nữa tôi có bạn gái rồi.

- Cậu ra tay sớm vậy sao?

Viên Cao Tĩnh khẽ giật mình nói:

- Bạn học sao?

- Bây giờ cô ấy mới lên mười hai.

Diệp Hạo nói đến đây, trong đầu không khỏi xuất hiện hình bóng của Lý Thiên Thiên.

Cho dù hai người không có hứa hẹn gì, nhưng bọn họ đều hiểu rõ tâm ý của đối phương.

Viên Cao Tĩnh trầm ngâm một chút rồi lên tiếng

- Tình cảm này hơn phân nửa không thể ổn định, tôi cảm thấy cậu nên tìm người ở đại học đi.

- Tôi cũng cảm thấy không đáng tin!

Trịnh Tiểu Long phụ họa nói theo.

- Tôi bảo này Diệp Hạo, ra tay thì ra tay đi, cậu không chú ý tới ánh mắt nhóm gia súc xung quanh à?

Diệp Hạo không quan tâm.

Nếu nói thời kỳ trung học yêu đương không đáng tin, chẳng lẽ yêu đương lúc học đại học đáng tin?

Không lâu sau, một người phụ nữ mặc đồ giáo viên đi vào phòng học.

Cả lớp lại phát ra tiếng sói tru lần nữa.

Tại sao?

Bởi vì người phụ nữ này không hề thua kém Trương Lan, hơn nữa bà cô này còn có hương vị thành thực, giống như quả đào mật chín, khiến người ta mê mẩn.

- Chào mọi người, tôi là Lãnh Tuyết, giáo viên hướng dẫn của các em.

Cô nàng vừa nói vừa cầm phấn viết tên mình lên bảng.

Sau đó Lãnh Tuyết viết số điện thoại mình ngay phía dưới.

- Đây là số điện thoại của tôi, mọi người có thể lưu lại.

Cả đám phía dưới hưng phấn lưu số Lãnh Tuyết lại.

- Tôi tin mọi người còn chưa quen thuộc nhau lắm, như vậy bây giờ mọi người tự giới thiệu về mình đi.

Lãnh Tuyết nói xong rồi lấy danh sách ra.

Người đứng đầu danh sách là Diệp Hạo.

900 điểm!

Lúc Lãnh Tuyết nhìn tên này, trong mắt có chút tiếc nuối.

Bởi vì Diệp Hạo không chỉ đứng đầu lớp bọn họ, mà còn là thủ khoa của đại học Trung Y.

- Diệp Hạo, em tự giới thiệu mình đi.

Lãnh Tuyết khẽ nói.

Diệp Hạo đứng dậy, đi xuống bục giảng dưới cái nhìn chăm chú của mọi người.

Trương Lan vốn đang nhìn di động nhưng khi thấy bóng dáng Diệp Hạo, trong mắt lộ vẻ không thể tưởng tượng nổi.

- Diệp Hạo.

Bỗng nhiên Trương Lan gọi tên Diệp Hạo khiến rất cả lớp kinh ngạc.

Diệp Hạo nghi ngờ nhìn cô nàng, hỏi lại.

- Cô biết tôi à?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Anh Mắng Ai Đó

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Lúc Trương Lan thấy rõ tướng mạo Diệp Hạo, càng thêm chắc chắn người này là Diệp Hạo lên đầu đề tin tức hai tháng trước.

- Tôi là Trương Lan, đứng thứ hai thành phố Giang Nam.

Diệp Hạo đã hiểu vì sao trước đó nghe thấy tên Trương Lan lại cảm thấy quen quen, vì mình từng nghe đám bạn nói đến tên Trương Lan.

- Diệp Hạo thành phố Giang Nam.

Diệp Hạo nhẹ nhàng gật đầu với Trương Lan, hần giới thiệu ngắn gọn tên, quê quán của mình, rồi đi xuống bục giảng dưới cái nhìn kinh ngạc của mọi người.

- Cái tên này hơi quen nha.

- Tôi cũng cảm thấy cái tên này quen lắm.

- Mẹ nó, thì ra là người đó.

- Không phải Diệp Hạo được mọi người bàn tán vào hai tháng trước sao?

- Không thi tiếng anh vẫn được 900 điểm do max hết tất cả các môn còn lại!

Lần này học sinh trong lớp đều biết Diệp Hạo rồi, cả đám người đứng dậy nhìn thật rõ thanh niên làm nên kì tích hai tháng trước này.

- Được rồi, ngồi xuống hết cho tôi.

Lãnh Tuyết vỗ bàn nói.

- Trương Lan, em tự giới thiệu mình đi.

Trương Lan nhẹ nhàng hít một hơi, sau đó đi đến bục giảng suy nghĩ câu chữ mình nói.

- Tôi là Trương Lan đến từ thành phố Giang Nam, sở thích của tôi là tập thể dục buổi sáng.

Trương Lan giới thiệu nửa phút mới đi xuống bục giảng.

Sau đó từng bạn học trong lớp lên tự giới thiệu bản thân mình.

Lãnh Tuyết vỗ tay một cái nói.

- Tôi tin mọi người đã có chút hiểu biết nho nhỏ về nhau, còn muốn biết cận kề thì mọi người nên vào nhóm chat riêng này.

Lãnh Tuyết nói xong viết tên nhóm Q chat lên bảng.

- Bình thường trong lớp có hoạt động gì cũng sẽ tuyên bố trong đó.

Diệp Hạo vừa mới gia nhập, di động lại vang lên âm báo nhắc nhở có tin nhắn, hần mở xem, tin nhắn thông báo bản thân đã được xếp thành người quản lý.

Cùng lúc đó Trương Lan cũng tương tự, được xếp thành người quản lý.

- Cô Lãnh, cầu làm người quản lý.

- Lãnh đại mỹ nữ, cho em làm người quản lý có được không?

Đối mặt với yêu cầu của sinh viên, Lãnh Tuyết nhìn cũng không cần nhìn.

Lúc Diệp Hạo đang chuẩn bị tắt điện thoại, di động lại vang lên âm báo nhắc nhở lần nữa.

Diệp Hạo nhìn thấy thông báo Trương Lan gửi lời mời kết bạn.

Đều là bạn học còn ở cùng thành phố, sao Diệp Hạo có thể từ chối đây! Hơn nữa còn là một một mỹ nữ, kaka

Bên này vừa đồng ý, bên phía Trương Lan lại gửi qua một tin.

- Đồng ý quá chậm, đánh giá anh 4/10 điểm.

Diệp Hạo cười cười, tắt di động.

Trương Lan đợi một hồi vẫn không thấy Diệp Hạo trả lời, cô xoay người nhìn về phía Diệp Hạo, lúc này mới phát hiện đối phương đang nói chuyện cùng đám Viên Cao Tĩnh.

- Cái tên này dám không nhìn mình sao?

Trương Lan hơi giận nói.

- Ai chọc cục cưng nhà tôi thế này?

Bạch Hà thấy Trương Lan thở hổn hển, đáng yêu hỏi.

- Cái tên khốn Diệp Hạo.

Trương Lan trả lời.

- Cậu và Diệp Hạo quen nhau à?

- Trước đó không quen biết, giờ mới quen.

- Tình huống như thế nào?

- Tôi gửi tin nhắn cho anh ta, vậy mà anh ta không trả lời!

- Có người như vậy sao? Tôi giúp cậu ân cần hỏi thăm anh ta.

Bạch Hà nói xong, lấy di động của mình ra add Diệp Hạo vào list friend.

Nhưng điều khiến Bạch Hà kinh ngạc là, Diệp Hạo không để ý tới mình.

Chuyện này khiến cô nàng cảm thấy không còn mặt mũi, thế nên cô bé lại ấn thêm bạn tiếp.

Thực ra lúc điện thoại nhắc nhở lần đầu hần nghe thấy được, nhưng hần không để ý tới, hần không ngờ âm thanh nhắc nhở lại vang lên không ngừng!

Tình huống gì đây?

Lúc Diệp Hạo lấy điện thoại ra mới phát hiện nhiều âm thanh nhắc nhở như vậy đều do Bạch Hà giờ trò quỷ.

Diệp Hạo gửi một tin nhắn tạm thời qua.

- Cô có chuyện gì sao?

Bạch Hà nhìn thấy khung chat tạm thời, cả người choáng váng:

- Cục cưng, Diệp Hạo đúng là một cục phẩm.

- Sao vậy?

Trương Lan nghi ngờ nhìn về phía điện thoại Bạch Hà, lúc này chú ý tới khung chat tạm thời, khung chat tạm thời mang ý nghĩa Diệp Hạo không muốn thêm bạn với Bạch Hà.

Bởi vì nếu thêm đối phương làm bạn, sẽ không xuất hiện khung chat tạm thời đâu.

- Vì sao không thêm bạn tôi?

Bạch Hà tức giận gửi một tin nhắn.

- Tôi không quen cô!

Diệp Hạo không ngại thêm Bạch Hà làm bạn, nhưng trước đó Trịnh Tiểu Long đã nói sẽ theo đuổi Bạch Hà, hần và Bạch Hà có chút thân mật thì không ổn lắm.

- Ông – nội – anh.

- Không có tổ chất!

Không phải Diệp Hạo không biết Bạch Hà gửi tin nhắn để trêu chọc mình nhưng Diệp Hạo thật sự không muốn tiếp xúc nhiều với cô nàng, gửi xong tin nhắn này hần nhanh chóng cho Bạch Hà vào danh sách đen.

- Diệp Hạo, ông – nội – anh, anh nói người nào không có tổ chất chứ?

Bạch Hà đứng dậy, chỉ Diệp Hạo tức giận mắng.

Toàn bộ sinh viên trong lớp đều khiếp sợ, sau đó bọn họ đều nhìn về phía Diệp Hạo.

Diệp Hạo không ngờ Bạch Hà nhìn có vẻ đáng yêu nhưng tính cách lại dữ dội mãnh như thế?

- Diệp Hạo, em làm gì Bạch Hà vậy?

Lãnh Tuyết đang đứng cạnh hàng sinh viên nói chuyện, lúc này nhìn Diệp Hạo hỏi.

Diệp Hạo bắt mắt liếc mắt nhìn Lãnh Tuyết một cái.

Sao nghe lời này lại có nghĩa khác nhỉ? Sao lại bảo mình làm gì Bạch Hà?

- Cô ấy ân cần hỏi thăm ông nội em đó.

Diệp Hạo cười khỏ nói.

- Chẳng lẽ anh không biết tôi đang trêu đùa sao?

Về mặt Bạch Hà âm ỉ nói.

- Vậy cô không biết tôi cũng đang trêu đùa sao?

Diệp Hạo cũng cảm thấy oan uổng.

- Vậy sao anh lại kéo tôi vào danh sách đen?

Bạch Hà nhìn chăm chăm Diệp Hạo hỏi.

Bạn học trong lớp càng tròn mắt há miệng vì câu đó.

Bọn họ vừa mới thêm Q chat của Bạch Hà mà cô không đồng ý, sao người này lại chủ động kéo Q chat của cô nàng vào danh sách đen nhỉ?

- Không phải tôi đã nói rồi sao? Chúng ta không quen.

Diệp Hạo rất chán ghét loại cảm giác bị vậy xem này.

- Nếu cô không có chuyện gì thì đừng làm phiền tôi!

- Anh...

Bạch Hà còn chưa nói hết câu đã bị Trương Lan kéo lại.

- Này này, tiết chế, thực nữ chút xíu cho chế!

Trương Lan nhỏ giọng nói.

Bạch Hà a một tiếng, lúc này mới ý thức được vừa rồi mình không thực nữ cỡ nào? Cô vội vàng ngồi xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

- Xong rồi, xong rồi, hình tượng của tôi, aa

Trương Lan không khỏi che miệng cười khẽ.

- Cậu còn cười, cậu còn cười, nếu không vì cậu, tôi có thể bị Diệp Hạo nhục nhã vậy sao?

Bạch Hà véo Trương Lan.

- Dừng dừng dừng.

Trương Lan vội vàng cầu xin tha thứ.

- Không phải Diệp Hạo chỉ kéo cậu vào danh sách đen thôi sao? Sao chuyện này thăng lên làm nhục rồi?

- Tôi mặc kệ, dù sao tôi phải khiến anh ta đẹp mặt.

Bạch Hà hừ lạnh nói.

Mỗi người đều có tâm tư.

Diệp Hạo đồng ý lời mời kết bạn của Trương Lan từ chối lời mời kết bạn của Bạch Hà, bởi vậy cho dù Diệp Hạo không trả lời, khó chịu trong lòng Trương Lan đã không còn.

- Lát nữa các em cầm thẻ sinh viên đi lĩnh quân trang của mình, từ ngày mai bắt đầu huấn luyện quân sự trong một tháng, nếu đến lúc đó ai có thể lấy được danh hiệu Tiêu Bình, tôi sẽ cho các em một học phần.

- Có lẽ các em còn chưa biết chế độ tốt nghiệp của đại học Trung Y, nhỉ?

Lãnh Tuyết liếc mắt nhìn xung quanh một cái rồi nói tiếp.

- Muốn lấy được chứng chỉ học vị bốn năm của đại học Trung Y, các em phải lấy được 200 học phần, nói cách khác mỗi năm các em đều phải lấy được 50 học phần.

- Mỗi năm các em đều có mười môn học, trong đó có năm môn các em phải nhất định phải học, năm môn còn lại được tự chọn.

- Mỗi ngành học, các em thi được 60 điểm trở lên lấy được hai học phần, thi được 70 điểm trở lên lấy được ba học phần, thi được 80 điểm trở lên bốn học phần, thi được trên 90 điểm năm học phần, còn nếu thi max điểm sáu học phần.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Phó Học Tập

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Hầu hết sinh viên trong lớp đều khiếp sợ.

Dựa theo lời Lãnh Tuyết nói, muốn lấy được 50 học phần một năm, các môn đều phải 90 điểm trở lên.

Trước khi bọn họ đăng ký vào đại học Trung Y đã biết nội dung học trong đây vượt xa thời bọn họ học ở trung học, bây giờ cả đám còn liều mạng hơn cả trung học nữa!

- Cô Lãnh, nếu thất bại thì sao?

- Nếu thất bại môn của khoa thì học lại, nếu môn phụ thì 0 điểm.

Lời Lãnh Tuyết nói không khác gì hắt một chậu nước lạnh vào mặt đám tân sinh viên.

- Cô Lãnh, nếu gần tốt nghiệp đại học mà chúng em còn chưa đủ 400 học phần thì sao?

- Cho các em thời gian 1 năm bổ sung học phần còn thiếu, nếu các em không bổ sung nổi thì không có giấy chứng nhận bằng cấp.

Không có giấy chứng nhận bằng cấp mang ý nghĩ phí mất 4 năm đại học.

- Cô Lãnh, em muốn biết tỷ lệ này cao không?

- Hàng năm trường học chúng ta đều có một phần ba sinh viên vì học phần mà ở lại 1 năm, gần một phần năm sinh viên học thêm 1 năm vẫn không thể tốt nghiệp.

- Cô Lãnh, nếu em lấy được 400 học phần trước thì sao ạ?

Trương Lan nhỏ giọng hỏi.

- Nếu em lấy được 400 học phần trước thì có thể tốt nghiệp.

Lời Lãnh Tuyết nói khiến bạn học trong lớp quá sợ hãi, ai cũng không ngờ tới đại học Trung Y còn có chế độ này.

- Nhưng nhiều năm như vậy sinh viên tốt nghiệp trước trong đại học Trung Y không có mấy người.

- Vì sao ạ?

- Bởi vì 1 năm các em có mười môn học phải qua, các em nhất định phải dành ra một lượng thời gian lớn để học tập, hơn nữa, các em còn muốn hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp ở đại học, tất nhiên chuyện này chiếm một phần thời gian nữa của các em, cho dù các em ưu tú nhưng 1 năm có thể lấy được bao nhiêu học phần đây?

Lãnh Tuyết cười nói.

- Còn chuyện tôi chưa nói với cả lớp, trường học quy định 20 môn chính của khoa nhất định phải qua, nói cách khác, một người muốn tốt nghiệp trước vào năm thứ ba phải qua 4,5 môn chính của khoa.

Trương Lan không khỏi im lặng.

Tuy Trương Lan tâm cao khí ngạo, nhưng biết rõ năng lực của mình. Lãnh Tuyết vừa phân tích như vậy, cô cảm thấy khả năng mình tốt nghiệp trước không nhiều lắm.

Diệp Hạo nghe vậy hai mắt sáng lên.

Diệp Hạo nắm giữ năng lực xem qua không quên, dù nhiều môn học có thể làm khó hần sao?

Học đại học quan trọng nhất là tự học, thực ra không cần giáo viên nhiều lắm, trong lòng Diệp Hạo cũng đã quyết định tốt nghiệp thật sớm.

- Bởi vậy bây giờ các em đã hiểu rõ tầm quan trọng của một phần học tập hay chưa?

Lãnh Tuyết cười hỏi.

Nghe vậy hai mắt tất cả sinh viên đều phát sáng.

Lúc này còn ai dám không coi trọng một học phần chứ?

- Được rồi, tan lớp!

Lãnh Tuyết thông báo kết thúc buổi gặp mặt ở đây!

Mà lúc tất cả đứng dậy, Lãnh Tuyết nhìn Diệp Hạo và Trương Lan.

- Diệp Hạo, Trương Lan, hai em ở lại.

Diệp Hạo đang định rời đi không khỏi dừng bước.

Đội các bạn học trong lớp rời đi, Lãnh Tuyết cười tùm tùm nhìn Diệp Hạo.

- Diệp Hạo, em muốn làm lớp phó học tập hay muốn làm bí thư chi bộ đây?

Hai vị trí này đều có quyền cao chức trọng ở đại học, Lãnh Tuyết để Diệp Hạo chọn đầu tiên, đương nhiên rất coi trọng hắn.

- Đều không có hứng thú.

Ngoài dự đoán của Lãnh Tuyết, Diệp Hạo từ chối không cần suy nghĩ.

- Em có biết làm lớp phó học tập và bí thư chi bộ sẽ có rất nhiều chỗ tốt hay không?

- Ví dụ như...

- Có thể ưu tiên học bổng cấp quốc gia, nhóm Đảng viên đầu tiên cũng trúng tuyển từ bí thư chi bộ, hơn nữa còn có khả năng trở thành chủ tịch hội học sinh.

Lãnh Tuyết nói ngắn gọn ra mấy điểm:

- Thậm chí lúc các em đi làm cũng có thể ưu tiên lựa chọn.

- Em vẫn từ chối.

Diệp Hạo còn muốn tu luyện, đâu có thời gian làm những chuyện này chứ?

Những công danh lợi lộc ở thế tục đâu thể so với tu đạo trường sinh?

- Em

Lãnh Tuyết không ngờ Diệp Hạo không biết vurun lên như vậy?

- Cô Lãnh, nếu Diệp Hạo không làm, cô để em làm có được không?

Trương Lan vội vàng nói.

Những lời này của Trương Lan chỉ muốn giải vây cho Diệp Hạo.

- Diệp Hạo làm lớp phó học tập, Trương Lan làm bí thư chi bộ.

Lãnh Tuyết trầm giọng nói thêm.

- Em không làm cũng phải làm.

Lần này đến lượt Diệp Hạo bó tay, sao có giáo viên như vậy nhỉ?

Trong sân trường, Trương Lan thấy Diệp Hạo có chút sầu não ảm ức không khỏi cười nói.

- Anh không tình nguyện làm lớp phó học tập như vậy sao?

- Không thích quản những chuyện rắc rối.

Diệp Hạo khẽ gật đầu.

- Bình thường lớp phó học tập cũng không làm gì mà.

- Nếu làm gì thì giao cho cô nhé.

Bỗng nhiên Diệp Hạo nghĩ đến gì đó.

- Vậy còn anh?

- Tôi có chuyện khác.

- Chuyện gì?

- Sao cô tò mò vậy nhỉ?

- Anh biết nói chuyện không vậy, đàn ông con trai gì không biết?

Trương Lan phát hiện mình có chút không hiểu Diệp Hạo, sao tên này kỳ lạ như vậy?

- Tôi đi đây.

Diệp Hạo đi tới ngã ba liền cười nói.

- Hơn nửa đêm rồi, anh không biết thân sĩ một chút đưa tôi về sao?

Trương Lan bất mãn, nũng nịu.

- Tôi...

Lúc Diệp Hạo đang chuẩn bị từ chối đột nhiên phát hiện có hơi thở lạnh lẽo xuất hiện, sau đó Diệp Hạo liền thấy một hình bóng mờ hồ đứng trên cây cách đó không xa.

Trước đó, Diệp Hạo còn không biết mất mình thay đổi vì chuyện gì?

Nhưng từ sau khi Tu Đạo, hắn đã hiểu rõ, Thần Huyết hướng thân thể mình tiến lên Tu Sĩ.

Bây giờ Diệp Hạo có tu vi luyện thể tăng một không tệt, nhưng hắn không có bất kỳ đạo pháp huyền thuật nào, bởi vậy khi đối mặt với thân ảnh như quỷ trước mặt có chút khó khăn, lúc này Diệp Hạo rút thanh chủy thủ đồng bên hông ra.

Khi Diệp Hạo rút thanh chủy thủ đồng ra, kiếm ý lạnh lẽo tràn ngập bốn phía.

Thân ảnh như quỹ liên biến mất vào một tiếng.

Diệp Hạo thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Xem ra, không phải ai cũng giống như người mình thấy trong kho hàng lần trước.

- Chũy thủ thật đẹp!

Hai mắt Trương Lan sáng lên nói.

Diệp Hạo cất thủy chủ đi, sau đó nghiêm túc nhìn Trương Lan trầm giọng nói.

- Sau này, đừng một mình ra ngoài vào buổi tối.

- Sao thế?

- Trường học chúng ta không sạch sẽ.

- Diệp Hạo, anh không phải nói đùa đấy chứ?

Trương Lan cười nói.

- Cô cảm thấy tôi giống nói đùa sao?

Diệp Hạo bất đắc dĩ đáp lời.

- Đừng đùa như thế chứ?

Trương Lan nở nụ cười.

Diệp Hạo hiểu, muốn để cô nàng tin tưởng rất khó.

Mà phần lớn hồn phách đều không có bao nhiêu lực sát thương, Diệp Hạo cũng không nhiều lời nữa.

- Tôi đưa cô về phòng đi!

Nơi này cách phòng ngủ nữ sinh một đoạn, Diệp Hạo lo lắng cho an toàn của Trương La, nên đề nghị.

Khóe miệng Trương Lan không khỏi lộ ra nụ cười.

Diệp Hạo không ngờ mình gặp Bạch Hà ngay cửa ra vào ký túc xá nữ sinh.

Bạch Hà nhìn thấy Diệp Hạo liền mở to hai mắt nhìn, sau đó lao về phía Diệp Hạo.

- Diệp Hạo, tôi muốn giết anh!

Diệp Hạo thấy cảnh này đầu óc dừng lại, quay người chạy về ký túc xá của mình.

Thân thể nhỏ bé của Bạch Hà sao có thể đuổi kịp Diệp Hạo, bởi vậy không lâu sau, cô nàng mệt đến mức thở hồng hộc.

- Cậu đuổi theo Diệp Hạo để làm gì?

- Tên này dám từ chối mình, bà đây muốn anh ta đẹp mặt!

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Bạn Cùng Phòng

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Diệp Hạo đi tới ngã ba đường lần nữa nhìn xem có thể tìm thấy hồn phách kia hay không?

Thực ra hồn phách đều là linh hồn con người.

Trong tình huống bình thường, linh hồn sẽ tiến về địa phủ, chỉ có một số linh hồn sẽ về dân gian, mà phần lớn những linh hồn này gặp tai họa bất ngờ hoặc không cam lòng.

Những hồn phách này chỉ có một phần có tính nguy hại, trong đó phần lớn trải qua một khoảng thời gian sau sẽ biến mất.

Hồn phách vừa rồi đã bị kiếm ý gây thương tích, Diệp Hạo tin không lâu sau, nó sẽ tan thành mây khói.

Sau khi Diệp Hạo chiếm được ký ức của Hắc Long mới biết được dân gian có pháp khí và linh bảo.

Pháp khí là pháp bảo của cao thủ ở dân gian.

Thế tục vẫn có cao thủ tồn tại.

Ví dụ như Thiếu Lâm, ví dụ như Võ Đang, ví dụ như Tây Tạng.

Chỉ có những cao thủ Thế Tục Tông Môn mới có tư cách nắm giữ pháp khí.

Mà linh bảo chỉ có trong Đạo Gia Tông Môn.

Thanh chủy thủ đồng trong tay Diệp Hạo là một linh bảo trung phẩm, mà linh bảo cấp bậc này dù ở Đạo Gia cũng vô cùng trân quý, bởi vậy Diệp Hạo suy đoán địa vị của Mai Doãn Tuyết trong Tông Môn không thấp, nếu không, cô nàng còn trẻ tuổi như vậy đâu thể lấy được linh bảo như thế này.

Bây giờ Diệp Hạo cách luyện thể tăng một chút chênh lệch, nhưng hắn cũng có thể vận dụng chân nguyên trong cơ thể thúc giục chủy thủ. Đây cũng là lý do khiến hồn phách kia hoảng hốt chạy trốn.

Mà cho dù Diệp Hạo không vận dụng Thánh lực thúc giục, hồn phách kia cũng không dám tới gần hắn ba mét, nếu không chuôi thanh đồng chủy thủ sẽ tự động bảo vệ hắn.

Linh bảo có linh.

Diệp Hạo dạo quanh một vòng không tìm được dấu vết hồn phách kia để lại, hắn nhanh chóng quay về phòng ngủ của mình.

Đi tới cửa ra vào, Diệp Hạo đã nghe thấy tiếng Tiểu Lão Thực hưng phấn kêu lên.

- Doãn Lan đồng ý lời mời kết bạn của tôi rồi.
- Doãn Lan mặt đầy tàn nhang kia sao?
- Tôi bảo này Lão Thực, mắt thương thức của cậu không được rồi!

Tiểu Lão Thực cười ha ha nói.

- Mặt Doãn Lan đầy tàn nhang, nhưng dáng người cô ấy rất đẹp, nếu không còn tàn nhang mà nói, Doãn Lan tuyệt đối trở thành mỹ nữ a.
- Lão Thực ta đang chơi bài lâu dài đó.

Diệp Hạo cười đẩy cửa vào.

- Bây giờ Doãn Lan không có mấy nam sinh chú ý, bởi vậy xác suất thành công chỉ ít từ 80% trở lên.

Khuôn mặt đen xì của Tiểu Lão Thực đầy hưng phấn.

Đối với tự tin của Tiểu Lão Thực, Diệp Hạo khó mà nói cái gì.

Tướng mạo Doãn Lan không tính xuất chúng, nhưng không thể nói người ta không xoi mói.

Trên người Tiểu Lão Thực thực sự không có gì nổi bật.

- Diệp Hạo, cậu phải giúp tôi.

Lúc này, Trịnh Tiểu Long đi đến gần Diệp Hạo nói.

- Không giúp.

Diệp Hạo từ chối.

- Tôi còn chưa nói chuyện gì mà?

Trịnh Tiểu Long bất đắc dĩ nói.

- Nhất định là chuyện của Bạch Hà.

Diệp Hạo nhếch miệng nói.

- Ừm, đúng là chuyện của Bạch Hà.

Trịnh Tiểu Long kinh ngạc, mình chưa nói gì mà Diệp Hạo đã đoán được, hắn nghiêm túc nhìn Diệp Hạo nói tiếp

- Cậu nói xem, chúng ta có phải anh em tốt không?

Diệp Hạo rất chán ghét luận điệu kiểu này.

Quen biết anh ta chưa được một ngày, sao lại trở thành anh em rồi?

- Tôi không quen Bạch Hà.

Diệp Hạo đổi đề tài.

- Nhưng cậu quen Trương Lan mà.

Trịnh Tiểu Long vội nói:

- Tôi hỏi thăm rõ ràng rồi, Trương Lan và Bạch Hà ở cùng một phòng, cậu có thể thông qua Trương Lan bảo Bạch Hà thêm bạn tôi hay không?

- Tôi cũng không quen Trương Lan.

Diệp Hạo từ chối lần nữa khiến Trịnh Tiểu Long hơi bất mãn, đúng lúc này di động Diệp Hạo vang lên.

Diệp Hạo mở ra nhìn thấy một dãy số lạ, nhưng hắn vẫn ấn nút nghe.

- Ai vậy?

- Anh đoán xem tôi là ai?

- Nhàm chán!

Diệp Hạo còn không nghe ra người đầu dây bên kia là Trương Lan sao.

- Tôi nói này Diệp Hạo, có người như anh sao?

Trương Lan kêu lên.

- Được rồi, có chuyện gì?

- Rất có thể Bạch Hà sẽ chinh anh, đến lúc đó anh khoan dung cho cô ấy một chút nha!

- Ừm, được.

- Còn nữa, đây là số di động của tôi, nhớ lưu lại đó.

- Sao cô biết số điện thoại của tôi?

Bỗng nhiên Diệp Hạo nghĩ đến gì đó.

- Anh nói xem?

Trương Lan nói một câu bí hiểm rồi tắt máy.

Diệp Hạo bỏ đi động vào túi quần, Trịnh Tiểu Long nhìn chăm chăm Diệp Hạo.

- Trương Lan đã gọi cho cậu rồi, cậu còn nói cậu và Trương Lan không quen sao?
- Tôi muốn biết ai để lộ số di động của tôi?

Diệp Hạo nhìn Trịnh Tiểu Long nói.

Trịnh Tiểu Long khề giật mình.

- Tôi.

Loại chuyện này không giấu diếm được, Trịnh Tiểu Long đành phải nói.

- Tôi rất ghét chuyện riêng tư bị tiết lộ!

Diệp Hạo nói xong, đi về giường của mình.

- Tôi bảo này Diệp Hạo, cậu có làm hay không? Trương đại mỹ nữ muốn số điện thoại của cậu, cậu còn che giấu làm gì chứ?

Trịnh Tiểu Long vội hỏi.

- Tôi sớm đã nói với cậu rồi, tôi không quen Trương Lan.

Diệp Hạo nói xong, lật quyển sách trước mặt ra.

Bách khoa toàn thư về thuốc trung y.

Quyển sách này rất dày gần 600 trang.

Mà đây chỉ là quyển sách thứ nhất mà thôi, bách khoa toàn thư thuốc trung y có tổng cộng bốn quyển.

Diệp Hạo lật xem một chút hơi biến sắc, bởi vì nội dung thực sự quá nhiều, hơn nữa rất nhiều vị thuốc có dược tính giống nhau, nếu muốn nhớ kỹ toàn bộ thực sự rất khó.

Nhưng đây chỉ đối với những sinh viên khác, còn hắn có năng lực xem qua không quên, hơn nữa trí nhớ Diệp Hạo còn đang khai phá, nhớ kỹ mấy thứ này còn thiếu hiểu, không có chút độ khó nào.

Tu Đạo khiến tinh lực Diệp Hạo vô cùng dồi dào, không cần lo lắng vấn đề không ngủ đủ giấc.

Ba người nhìn thấy Diệp Hạo đọc sách, không khỏi tò mò đi đến bên cạnh hắn cười nói.

- Tôi bảo này thủ khoa, hiếm khi có thời gian rảnh, đọc sách làm gì?
- Nhàm chán thì đọc thôi!

Diệp Hạo trả lời.

- Chúng ta đánh bài đi.

Lời đề nghị của Viên Cao Tinh được Trịnh Tiểu Long đồng ý ngay.

- Tôi sớm muốn đánh rồi, chúng ta đấu địa chủ hay poker?

Trịnh Tiểu Long xoa tay nói.

- Bốn người chúng ta chơi đấu địa chủ đi.

Viên Cao Tinh suy nghĩ một chút rồi nói.

- Tôi không biết đánh bài, mọi người chơi đi.

Diệp Hạo từ chối.

- Diệp Hạo, đừng làm mất hứng vậy chứ? Đến đây, chơi cùng đi!

Diệp Hạo vẫn từ chối.

- Thật sự không biết, mọi người chơi đi.

Viên Cao Tinh thấy Diệp Hạo như vậy cũng không khuyên nữa, sau đó hắn đi đến quầy bán hàng mua một bộ bài poker, rồi ba người chơi với nhau.

Ba người chơi poker.

Poker cần kỹ thuật và lòng dũng cảm.

Không thể nghi ngờ Tiểu Lão Thực thiếu rất nhiều.

Mỗi lần bài anh ta đẹp đều cười tít mắt, chuyện này khiến Tiểu Lão Thực không có cơ hội bắt được hai người kia, trong 3 tiếng ngắn ngủi mà đã thua 200 tệ.

Diệp Hạo không khỏi lắc đầu.

Cuối cùng lúc này hắn cũng hiểu, vì sao rất nhiều sinh viên đều đến thư viện.

Thật sự vì đám bạn cùng phòng quá ồn.

Bất luận Tiểu Lão Thực hay Viên Cao Tinh đều biết rõ Diệp Hạo đang đọc sách, nhưng bọn họ đánh bài không có một chút để ý đến tâm tình của hắn.

Lúc lật được bài đẹp đều kêu la om sòm.

Đánh bạc sẽ làm người ta nghiện.

Cho dù đến rạng sáng rồi, mà cả đám đều không có ý kết thúc.

Mà lúc này, Tiểu Lão Thực đã thua hơn 500.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cự Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Chạy Bộ Sáng Sớm

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Tiểu Lão Thực thua đến đỏ mắt.

Diệp Hạo nhìn thấy cảnh này đã hiểu, nhưng lúc này không ai khuyên được hắn cả, đám chừng còn bị trở mặt nữa là khác.

- Lão Thực, lại chơi 1 tiếng nữa rồi kết thúc, được không?

Viên Cao Tinh nhìn đồng hồ nói.

- Mắt tôi sắp không mở nổi rồi!

Trịnh Tiểu Long phụ họa nói.

- Ừm, được.

Tiểu Lão Thực khẽ gật đầu.

Một tiếng này vận khí Tiểu Lão Thực bùng nổ liên tiếp, cuối cùng lấy lại được 200 tệ.

- Ngày mai tái chiến.

Trịnh Tiểu Long cười híp mắt cắt 200 tệ thắng được vào ví.

Tiểu Lão Thực ngáp một cái, lúc này mới để ý thấy Diệp Hạo còn đang đọc sách, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ áy náy.

- Diệp Hạo, không ảnh hưởng đến cậu đấy chứ?

- Không có, tôi đang xem chơi thôi.

Diệp Hạo cười lắc đầu.

Mọi người đánh bài lớn tiếng như vậy, sao không ảnh hưởng được?

Xem ra ngày mai phải đi tìm nhà trọ.

Diệp Hạo không lập tức tắt đèn mà tiếp tục đọc bách khoa toàn thư thuốc trung y.

Với tiến độ thế này, chỉ cần ba ngày hẳn sẽ hiểu rõ hết tất cả trong đó.

Nửa tiếng sau Diệp Hạo nghe thấy tiếng Tiểu Lão Thực lẩm bẩm, sau đó không lâu lại nghe Trịnh Tiểu Long nghiêng răng. Đang lúc hắn cảm thấy chỉ có Viên Cao Tĩnh bình thường, thì lại nghe ông kia đang giảng chuyện trên giường.

Được rồi, đều không bình thường.

Lại đọc sách thêm nửa tiếng, Diệp Hạo mới tắt đèn đi ngủ.

5 giờ 30 sáng, hắn rời giường đánh răng rửa mặt, sau đó thay một bộ quần áo thể thao rồi chạy đến thao trường.

Buổi sáng là lúc thiên địa linh khí thịnh vượng nhất, cho dù linh khí trong thành phố đục không chịu nổi, nhưng ai bảo linh căn của Diệp Hạo đứng đầu chứ, cho dù đục ngầu hẳn vẫn có thể hấp thu được một chút.

Diệp Hạo vừa chạy cự ly dài vừa yên lặng vận chuyển Tổ Long Quyết quanh con đường mòn trong rừng.

Bỗng nhiên hắn thấy được một bóng dáng quen thuộc chạy trước mình.

Trương Lan.

Giờ main ta mới nhớ lúc Trương Lan giới thiệu bản thân mình đã từng nói cô nàng thích chạy bộ.

Trương Lan phát hiện sau lưng có người quay người lại nhìn xem, lúc cô nàng thấy Diệp Hạo không khỏi ngẩn người.

- Diệp Hạo.

- Sao cô dậy sớm vậy?

Diệp Hạo chạy mấy bước đuổi kịp cô nàng.

- Giờ này cũng không còn sớm nữa!

Trương Lan cười nói.

- Không ngờ anh cũng thích chạy bộ sáng sớm.

- Không khí buổi sáng trong lành.

- Chạy cùng đi.

- Ừm.

Chạy khoảng 15 phút Trương Lan có chút không chịu nổi.

- Diệp Hạo, nghỉ ngơi một chút đi!

Diệp Hạo nhìn phía trước rồi nói.

- Cô ở đây nghỉ ngơi một lát, tôi chạy một vòng rồi quay lại.

Nói xong, hắn chạy về phía trước.

- Cái tên này!

Trương Lan chưa từng gặp tên nào không hiểu phong tình như tên này.

Đột nhiên đi tới một nơi xa lạ, Trương Lan theo bản năng thân thiết hơn với Diệp Hạo đồng hương cùng thành phố Giang Nam. Hơn nữa, cô bé luôn chú ý đến chuyện của hắn.

Nếu không phải người này không thi tiếng anh, hoàn toàn có tư cách giành được vị trí Trương Nguyên!

Thời gian chú ý càng dài Trương Lan càng có hứng thú với Diệp Hạo, mà cô càng không ngờ Diệp Hạo sẽ làm bạn học của mình, đây cũng là lý do vì sao Trương Lan thân thiết với Diệp Hạo hơn.

Nhưng ai có thể ngờ, sắc mặt tên này không lạnh không nhạt với mình.

Chẳng lẽ mình rất xấu?

Không có khả năng!

Lát sau Diệp Hạo chạy xong một vòng, đến bên cạnh Trương Lan lần nữa.

- Nghỉ ngơi thế nào rồi?

Trương Lan thấy hơi thở Diệp Hạo bình ổn giống như bình thường, trong mắt không khỏi lộ vẻ khiếp sợ, nhưng cô nàng không có nói gì.

Đội Trương Lan đến cực hạn lần nữa, sau đó cô kinh ngạc phát hiện hơi thở Diệp Hạo vẫn không thay đổi bao nhiêu.

Thế chất tên này cũng quá mạnh rồi!

Trương Lan tin tưởng, cho dù sinh viên trường thể dục chuyên nghiệp thể chất cũng kém Diệp Hạo.

- Bây giờ đi đâu?

Trương Lan hỏi.

- Quay về phòng ngủ.

Diệp Hạo trả lời.

- Tôi muốn đến căn tin mua bánh bao cho Bạch Hà.

Trương Lan nhìn Diệp Hạo nói.

- Muốn đi cùng không?

- Ừm, cũng được!

Diệp Hạo khẽ gật đầu.

Lúc này người ở căn tin không nhiều, vì giờ này phần lớn sinh viên còn chưa dậy.

Trương Lan xuất hiện làm không ít người chú ý đến.

- Nữ sinh này xinh đẹp thật?

- Sao tôi cảm thấy rất lạ nhỉ?

- Chắc là tân sinh năm nhất.

- Hóa ra là tiểu học muội.

Lúc Trương Lan và Diệp Hạo đang xếp hàng, một sinh viên anh tuấn cao lớn đến gần.

Anh ta vỗ vai Diệp Hạo nói:

- Bạn học, nhường một chút.

Diệp Hạo liếc đối phương một cái:

- Anh là ai?

Chung Tứ Phương không ngờ Diệp Hạo không nể mặt như thế, nghe vậy lạnh mặt quát.

- Lòi tôi nói cậu không nghe thấy sao?

- Anh là ai chứ?

Diệp Hạo liếc mắt nhìn Chung Tứ Phương một cái, đáp lời.

Chung Tứ Phương tức giận nhìn Diệp Hạo, hần tiến lên một bước định nắm lấy cổ áo Diệp Hạo.

Dáng người Chung Tứ Phương rất cao, chắc trên 190 cm.

Trương Lan quay người thấy cảnh này, vội vàng tiến lên trước hỏi.

- Anh làm gì vậy?

- Anh đang nói chuyện nhân sinh với vị học đệ này!

Chung Tứ Phương cho Trương Lan một nụ cười âm áp.

Bốp!

Lúc này, Diệp Hạo cho hần ăn một cái tát, mà Chung Tứ Phương lại càng choáng váng.

Tình huống gì đây?

Diệp Hạo sửa cổ áo của mình, lạnh lùng nói.

- Bộ đồ này hơn 100 tệ, mẹ nó chứ... anh có thường nổi không?

Vù!

Thấy Chung Tứ Phương bị đánh, ba sinh viên phía sau nhanh chóng xông lên.

Trương Lan tiến lên muốn bảo vệ Diệp Hạo.

- Các anh muốn làm gì?

Diệp Hạo giơ tay đẩy cô nàng sang một bên, nhìn chăm chăm ba tên trước mặt.

- Tiến lên cả đám!

- Nhóc con, rất kiêu ngạo đó!

Một sinh viên giơ nắm đấm nói.

- Kiêu ngạo quen rồi, anh cần tôi à?

Nói thật Diệp Hạo không sợ cái đám này.

Trước đó chưa Tu Đạo, đánh mười mấy tên lưu manh đều rất tùy ý, mà bây giờ đã Tu Đạo rồi, cho dù cao thủ võ học cũng chỉ bị bán hành thôi, chứ nói chi đám lon ton này.

- Mẹ mày, dám đánh tao sao?

Cuối cùng Chung Tứ Phương cũng phản ứng kịp, ánh mắt âm u nhìn chăm chăm Diệp Hạo.

- Đánh cũng đã đánh rồi.

Diệp Hạo thần nhiên nói.

- Mày.

Chung Tứ Phương tức giận chỉ Diệp Hạo.

- Mày cái gì mà mày?

Diệp Hạo giờ tay bẻ ngón tay đang chỉ về phía mình.

Chung Tứ Phương cúi người xuống, kêu la thảm thiết.

- Đau, đau, không được, gãy tay rồi!

Ba bạn học Chung Tứ Phương thấy vậy, sao còn nhịn nổi.

Nắm đấm của một tên đánh về phía mắt Diệp Hạo, một tên khác đập về phía eo Diệp Hạo.

Diệp Hạo khê di chuyển, tránh nắm đấm tên ra tay đầu tiên rồi cho hấn ăn lại một cái đấm, sau đó đá trả cái tên đang muốn đá eo mình.

Lực mạnh đến nỗi làm tên thứ hai lùi về sau mấy bước, rồi ‘bụp’ một tiếng ngồi bịch xuống đất, còn tên dùng tay bị đánh bầm cả mắt.

Cảnh này xảy ra trong nháy mắt, tên thứ ba còn muốn ra tay, nhưng sau khi nhìn thấy cảnh này, không còn dám hó hé nữa!

- Tôi phải nói cho anh hai chuyện. Thứ nhất, không nên chen ngang; thứ hai, nếu muốn chen ngang thì giọng điệu phải tốt một chút.

Diệp Hạo nói đến đây, đập Chung Tứ Phương sang một bên.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Huấn Luyện Quân Sự

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Chung Tứ Phương oán hận liếc nhìn Diệp Hạo, hấn đã biết mình đã mất hết mặt mũi rồi.

Diệp Hạo quá mạnh.

E rằng cả bốn người cùng xông lên cũng bị ăn hành như thường thôi.

Sau khi Chung Tứ Phương rời đi, ánh mắt Trương Lan đầy khác thường nhìn Diệp Hạo hỏi.

- Anh từng học võ?

- Không khác nhiều lắm!

Diệp Hạo đâu nói mình Tu Đạo được!

- Dạy tôi một chút đi.

Trương Lan vội nói.

Diệp Hạo đánh giá cô gái trước mặt một lượt rồi trả lời.

- Cô không có thiên phú luyện võ!

- Anh - - anh mới không có thiên phú luyện võ ấy?!

Trương Lan hằm hừ đáp trả.

- Không muốn dạy thì cứ nói thẳng.

Diệp Hạo cười ha ha không nói thêm nữa.

Hắn biết được căn cốt thiên phú sao? Hắn chỉ không biết dạy như thế nào thôi. Hơn nữa, cho dù biết cũng không bằng lòng dạy.

Diệp Hạo mua đồ ăn sáng, cầm túi lớn túi nhỏ trở về phòng ngủ.

- Tôi nói này, giờ đã 6 giờ 20, ba người định ngủ đến lúc nào mới chịu dậy đây?

Diệp Hạo để bữa sáng xuống cười nói.

- 6 giờ 20 sao?

Trịnh Tiểu Long dụi dụi mắt hỏi.

- Ai bảo các cậu đánh bài đến muộn vậy!

Diệp Hạo chỉ bữa sáng trên bàn.

- Tôi mua bữa sáng cho các cậu rồi.

Nghe có bữa sáng ba người đều có tinh thần, sau khi rửa mặt xong, cả đám bắt đầu ăn ngấu nghiến.

- Diệp Hạo, sao cậu dậy sớm vậy?

Trịnh Tiểu Long vừa ăn bánh bao vừa hỏi.

- Chạy bộ buổi sáng!

- Chạy bộ buổi sáng sao? Tinh thần cậu thật tốt.

Tiểu Lão Thực nói.

Tối hôm qua Diệp Hạo là người đi ngủ cuối cùng đó!

- Vẫn đẹp trai đó chứ!

Diệp Hạo thay quần trang nhìn gương soi, hắn phát hiện từ lúc Thần Huyết cải tạo bản thân, da thịt cũng thay đổi trở nên bóng loáng, co giãn hơn trước.

Nốt ruồi nhỏ trên mặt và mụn cám đã không còn.

- Hình như tôi đẹp trai hơn một chút rồi!

Diệp Hạo sờ cằm nói.

- Nhìn nữa cậu cũng không đẹp trai bằng bản thiếu gia đâu.

Trịnh Tiểu Long để sát đầu vào, hắn sờ râu trên cằm mình.

- Cậu nói xem có nên cạo râu không?

- Cạo hay không cạo cũng đều như con gấu thôi!

Viên Cao Tinh rửa sạch tay đứng phía sau hai người.

- Giá trị nhan sắc cao nhất trong phòng chúng ta là tôi.

- Giá trị nhan sắc trong phòng chúng ta đều dựa vào một mình tôi chèo chống, được không?

Lúc này Trịnh Tiểu Long phản bác.

- Hai người cứ nói nữa sẽ đến muộn đó.

Diệp Hạo nhìn đồng hồ quay người đi về phía thao trường.

- Diệp Hạo, đợi tôi với.

Tiểu Lão Thực nhanh chóng thay quần áo, rồi đuổi theo Diệp Hạo.

- Người nào đi cuối người, đó khóa cửa.

Trịnh Tiểu Long nói xong câu này, chạy ra như một làn khói.

Lúc bốn người đến thao trường, bạn học trong lớp gần như đến đã đến đông đủ.

Cả lớp dựa theo nam nữ đứng thành hai hàng, bốn người tự giác đứng vào đội nam sinh.

Mà Diệp Hạo không ngờ, người đứng bên cạnh mình là Bạch Hà.

- Diệp Hạo, đổi vị trí đi.

Trịnh Tiểu Long nhìn thấy tình huống này liền đi tới bên cạnh Diệp Hạo, nhỏ giọng nói, mà Diệp Hạo cũng dứt khoát xoay người đi đến vị trí Trịnh Tiểu Long.

Lúc trong đầu Trịnh Tiểu Long đang tính toán làm sao nói ra những lời đạo đầu khiến Bạch Hà khó quên, thì Bạch Hà ta lại quay người đổi vị trí với nữ sinh phía sau, sau khi đổi, vị trí Bạch Hà lại đứng cạnh Diệp Hạo lần nữa.

- Muốn hát tôi ra à, không có cửa đâu.

Bạch Hà nhìn chăm chăm Diệp Hạo hừ lạnh nói.

- Đại tỷ, tôi với cô không oán không thù, được không?

Diệp Hạo nói.

- Ai bảo anh không thêm số Q chat của tôi chứ?

- Bây giờ tôi thêm có được không?

- Bây giờ tôi không vui.

- Vậy làm sao bây giờ?

- Anh xin lỗi tôi.

- Được, tôi xin lỗi.

- Không thành ý.

- Ông nội cô.

- Anh lại mắng tôi?

Bạch Hà xù lông lần nữa, chỉ Diệp Hạo tức giận nói.

Tất cả học sinh đều nhìn về phía hai người.

Về mặt Lãnh Tuyết âm u đi tới bên cạnh họ.

- Xây ra chuyện gì thế?

- Cô Lãnh, cô phải làm chủ cho em.

Bạch Hà đáng thương nhìn Lãnh Tuyết.

- Huấn luyện viên lập tức sẽ tới, Bạch Hà, nếu em dám quấy rối nữa, cẩn thận tôi trừ điểm em.

Lãnh Tuyết trừng Bạch Hà một cái rồi xoay người rời đi.

Sao Lãnh Tuyết lại không nhìn ra Bạch Hà đang đóng giả kẻ ác cáo trạng trước.

Tình huống gì thế?

Bạch Hà ngẩn ngơ!

Lúc Bạch Hà muốn nói gì đó bốn phía vang lên từng tiếng kinh hô.

- Huấn luyện viên đến rồi.

- Đều rất đẹp trai đó.

- Rất muốn hạ gục một người a.

Đối mặt với hành động hoa si của đám nữ sinh, trong lòng nam sinh tràn đầy ghen ghét, nhưng ghen ghét thì ghen ghét, bọn họ không thể không thừa nhận bộ dáng những huấn luyện mặc quân trang rất soái.

Huấn luyện viên lớp Diệp Hạo là một thanh niên hơn 20 tuổi.

- Bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ là huấn luyện viên của các bạn, tên tôi Hạ Kinh, bây giờ mọi người dựa theo chiều cao chia thành hai nhóm.

Khi Hạ Kinh dứt lời, một số bạn học trong lớp tự động đổi vị trí.

Hạ Kinh đợi một chút rồi trầm mặc đi đến trước mặt Trịnh Tiểu Long.

- Cậu không nghe lời tôi nói sao?

Lời Hạ Kinh nói rất gay gắt, mà Trịnh Tiểu Long giờ này tuổi trẻ khí thịnh, sao có thể chịu được? Nên hắn lựa chọn im lặng.

Hạ Kinh thấy Trịnh Tiểu Long không trả lời, càng tức giận quát.

- Chạy quanh thao trường ba vòng.

- Em không chạy.

Trịnh Tiểu Long nhìn Hạ Kinh, trầm giọng nói.

- Quân nhân lấy phục tùng mệnh lệnh làm thiên chức.

- Xin lỗi, em không phải quân nhân.

- Hình như cậu không biết sinh viên là thành viên quân nhân dự bị, mà hiện giờ cậu đang huấn luyện quân sự.

Trong mắt Hạ Kinh lộ vẻ nghiêm nghị:

- Tôi nói một lần cuối, chạy quanh thao trường ba vòng.

Giết gà dọa khỉ!

Muốn những học sinh này nghiêm túc chấp hành mệnh lệnh, phải làm bọn họ duy trì kính sợ đối với mình.

Lẽ ra Hạ Kinh còn muốn tìm một kẻ cứng đầu ấy, nhưng không ngờ Trịnh Tiểu Long tự nhảy ra ngoài làm chuột bạch.

- Em không chạy.

Trịnh Tiểu Long cắn răng nói.

- Em có thể không chạy, nhưng tôi phải nói cho em biết - - tôi sẽ viết không đạt lên trên cột đánh giá về em, còn cho vào trong hồ sơ của em nữa.

Hạ Kinh trầm giọng nói.

Trịnh Tiểu Long biến sắc, nhưng vẫn không di chuyển.

Viên Cao Tinh chần chờ một lúc rồi nói.

- Tiểu Long, chạy đi.

- Ai cho em nói chuyện?

Hạ Kinh nhìn Viên Cao Tinh quát.

- Em...

Viên Cao Tinh vừa nói đến đây lại bị Hạ Kinh ngắt lời.

- Trước khi nói chuyện phải nói báo cáo.

- Báo cáo.

- Nói.

- Tiểu Long, chạy đi.

Viên Cao Tinh trầm giọng nói.

Trịnh Tiểu Long do dự một hồi mới ra khỏi đội ngũ chạy về phía thao trường.

- Còn em nữa, cũng đi chạy ba vòng.

Hạ Kinh chỉ Viên Cao Tinh nói.

- Vì sao vậy?

Viên Cao Tinh khó hiểu nói.

- Không có vì sao, em chỉ cần phục tùng!

Hạ Kinh có chút ngang ngược.

- Em...

Viên Cao Tinh nói đến đây rồi nghĩ đến chuyện của Trịnh Tiểu Long, hẳn đã hiểu mình nói cái gì cũng không có tác dụng, đành ra khỏi đội ngũ chạy theo Trịnh Tiểu Long.

Tiểu Lão Thực chân chờ một lúc liền mở miệng nói:

- Báo cáo.

- Nói.

- Huấn luyện viên, em đề nghị mình được chạy ba vòng.

Tiểu Lão Thực chất phác nói.

- Lý do.

- Vì em và Trịnh Tiểu Long, Viên Cao Tinh đều ở cùng một phòng.

Tiểu Lão Thực nói thật.

- Nếu em thích chạy như vậy, vậy em chạy năm vòng đi.

Hạ Kinh nhìn Tiểu Lão Thực một cái, thản nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Lấy Danh Hiệu Tiêu Binh

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Tiểu Lão Thực giật mình.

Cậu ta không nghĩ tới sẽ có kết quả này.

- Có vấn đề gì sao?

Hạ Kinh nhìn về phía Tiểu Lão Thực nói.

- Không có vấn đề!

Tiểu Lão Thực đau khổ chạy đến gần Diệp Hạo sau đó dùng khuỷu tay đẩy hấn một cái nói.

- Chạy cùng không?

Diệp Hạo đen mặt lại.

Cùng em gái cậu ấy!

- Cậu cũng chạy năm vòng.

Hạ Kinh chỉ Diệp Hạo nói.

- Vì sao chứ?

- Có phải cậu cùng phòng với ba người bọn họ?

- Đúng.

- Nếu cùng một phòng vì sao còn muốn đứng trong đội hình trong khi ba người khác như thế?

- Dura theo lời thầy nói, có phải ba người bọn họ chết tôi cũng phải chết theo?

Diệp Hạo khinh bỉ nhìn ông thầy giáo trẻ tuổi trước mắt.

Sinh viên trong lớp cười ầm lên.

- Yên lặng.

Hạ Kinh gằm lên, tiếng cười mới im lại.

Hạ Kinh chỉ Diệp Hạo nói.

- Cậu chạy mười vòng cho tôi.

- Mười vòng không có ý nghĩa lắm.

Cả lớp không đoán được Diệp Hạo sẽ nói như vậy.

- Vậy chạy 20 vòng đi.

Hạ Kinh không ngờ Diệp Hạo mạnh miệng như vậy.

Diệp Hạo cười vỗ bả vai Tiểu Lão Thực nói:

- Chạy 20 vòng với tôi.

- Tôi - - tôi chạy không nổi đâu?

Tiểu Lão Thực giật nảy mình.

- Vậy cậu kéo tôi xuống nước làm gì?

Diệp Hạo tức giận nói, Tiểu Lão Thực còn chưa nói gì thì Diệp Hạo đã chạy xa rồi, hấn tự biết mình đuối lý nên cố gắng đuổi theo Diệp Hạo, nhưng sao có thể đuổi kịp Hạo ca ta được.

Diệp Hạo luôn duy trì tốc độ cao đều đặn, hấn nhanh chóng vượt qua hai người kia.

- Diệp Hạo, sao cậu cũng bị phạt chạy thể?

- Diệp Hạo, cậu đừng chạy nhanh như vậy chứ!

Nghe hai người gọi Diệp Hạo không để ý chạy qua luôn, lúc hấn chạy qua đội hình của lớp vội kêu lên.

- Vòng thứ nhất.

Ánh mắt Hạ Kinh hơi đổi.

- Nếu cậu có bản lĩnh, hãy luôn duy trì tốc độ này đi.

- Như thầy mong muốn.

- Nếu mười vòng sau cậu còn có thể duy trì tốc độ này, danh hiệu tiêu binh trong tay tôi sẽ thuộc về cậu.

Hạ Kinh thấy Diệp Hạo phách lối như vậy nói theo.

Diệp Hạo nghe vậy lập tức dừng lại.

- Nếu thầy không ngại, hãy cầm đồng hồ tính thời gian hộ tôi.

Diệp Hạo cười nói.

- Cậu giỏi lắm.

Hạ Kinh nói xong lấy đồng hồ ra nhìn.

- Tôi cũng muốn xem cậu có năng lực này hay không?

Diệp Hạo vừa mới chạy xa Hạ Kinh quay người nói với các bạn học.

- Toàn thể ngồi xuống.

Tất cả đám sinh viên bất kể nam hay nữ đều ngồi xuống.

- Mọi người cũng tính thời gian đi.

Hạ Kinh nói.

Cả lớp lấy điện thoại ra.

Hai vòng!

Ba vòng!

Bốn vòng!

Lúc Diệp Hạo chạy đến vòng thứ năm, cả đám nhìn hấn như quái vật.

Bởi vì một vòng thao trường của bọn họ tổng cộng 400 mét, nói cách khác, Diệp Hạo chạy 2 vòng rưỡi là 1000 mét, sinh viên chạy 1000 mét đều không có vấn đề.

Nhưng trong vòng thứ nhất, phần lớn bọn họ có thể chạy rất nhanh, nhưng đến vòng thứ hai tốc độ không sẽ dần chậm lại, nửa vòng cuối cùng đã mệt như chó rồi.

Mà Diệp Hạo thì sao?

Năm vòng đều duy trì tốc độ như vòng đầu tiên, thể chất tên này quá biến thái đó chứ

- Có phải tên này chuyên luyện chạy cự ly dài không?

- Cậu từng thấy người nào luyện chạy cự ly dài mà chạy nhanh như vậy chưa?

- Không biết mọi người có nghiêm túc tính thời gian hay không, thực ra thời gian mỗi vòng của Diệp Hạo đang giảm đi đó.

- Giảm đi? Có làm không vậy?

- Xem kỹ sẽ biết.

Sắc mặt Hạ Kinh nghiêm trọng nhìn Diệp Hạo, hấn có mang đồng hồ quân dụng,

nên biết rõ cậu học sinh kia nói chính xác, mỗi vòng Diệp Hạo đều rút ngắn một đến hai giây.

Tám vòng!

Chín vòng!

Lúc Diệp Hạo chạy được mười vòng, hắn dừng trước mặt Hạ Kinh cười nhạt.

- Có phải tôi đạt được danh hiệu Tiêu Binh rồi không?

- Thể chất của cậu rất mạnh, có hứng thú gia nhập quân đội chúng tôi không?

Ánh mắt Hạ Kinh nóng bỏng nhìn Diệp Hạo.

Diệp Hạo nhẹ nhàng lắc đầu.

- No no, không có hứng thú.

- Vậy quá đáng tiếc rồi!

Hạ Kinh nói đến đây lại nói chuyện khác.

- Danh hiệu tiêu binh là của cậu, nhưng cậu còn phải chạy mười vòng nữa.

- Ừm

Diệp Hạo chiếm được câu trả lời chắc chắn của Hạ Kinh, lại bắt đầu chạy tiếp. Nhưng mười vòng sau, hắn cố ý chạy chậm lại, lúc quay lại còn cố ý thờ hồng học, chứ nếu cứ chạy như không có chuyện gì xảy ra, người ta sẽ bắt hắn đi nghiên cứu mất.

Huấn luyện quân sự chỉ tiến hành huấn luyện một số động tác đi, nghiêm, nghỉ đúng chuẩn quân đội, nhưng cần thời gian phối hợp nhịp đều.

Hạ Kinh dạy khoảng 1 tiếng mới cho đám sinh viên đã được nuôi chiều từ bé nghỉ ngơi.

Sau khi Hạ Kinh hạ lệnh nghỉ ngơi, gần như cả đám không để ý hình tượng mà ngồi bệch xuống đất, cho dù nữ sinh cũng vậy.

Thời tiết Ma Đô rất nóng cho dù đã giữa tháng chín.

Bởi vậy, phần lớn các bạn trong lớp đều mồ hôi đầm đìa, vì không để khác người, Diệp Hạo đành phải ép ra chút mồ hôi trên mình.

- Huấn luyện viên quá độc ác rồi.

Viên Cao Tinh cười khổ nói.

- Đâu có ai mới bắt đầu đã dạy suốt 1 tiếng chứ?

Tiểu Lão Thực gật đầu đồng ý.

- Tôi đi mua nước.

Trịnh Tiểu Long nói xong, đứng dậy chạy tới căn tin trường. Lúc này, có không ít sinh viên đang ở đây mua đồ uống.

Lát sau, cu cậu cầm một chai hồng trà lạnh tới.

- Sao cậu mua có một chai thế?

Tiểu Lão Thực khẽ giật mình.

- Cậu không có nhờ tôi mà.

Trịnh Tiểu Long kinh ngạc trả lời.

- Tôi không nhờ cái cậu không mua à?

Tiểu Lão Thực không còn gì để nói.

- Tôi mua nhưng nhờ đâu cậu không uống, chẳng phải lãng phí?

Trịnh Tiểu Long nói xong, bắt đầu uống nước, còn Tiểu Lão Thực há to miệng nhưng không nói gì nữa.

Đúng lúc này, Trương Lan đi đến bên cạnh Diệp Hạo, đưa cho hắn một chai nước lọc.

- Cho anh.

Hành động của Trương Lan làm cả đám đều khiếp sợ và hâm mộ.

Trương Lan rõ ràng có ý với Diệp Hạo!

Diệp Hạo nhận lấy.

- Cảm ơn.

- Đừng cảm ơn bằng miệng, làm gì thực tế đi.

Trương Lan mỉm cười nói.

Về mặt Diệp Hạo cứng đờ.

- Được rồi, muốn làm gì?

- Buổi trưa tôi muốn mua chút đồ dùng hàng ngày, nhưng thân gái như tôi xách không hết.

Trương Lan nói khẽ.

- Ừm, sau khi huấn luyện quân sự kết thúc, chúng ta đi siêu thị.

- Hay đi Carrefour đi, ở đó có nhiều đồ.

- Cũng được.

Đội Trương Lan rời đi, Viên Cao Tĩnh hâm mộ nói.

- Diệp Hạo, được đó, mới đó đã gần chiếm được hoa khôi của lớp rồi!

- Chớ nói lung tung.

Diệp Hạo lắc đầu.

- Chúng tôi chỉ là bạn.

- Nếu bạn bình thường, sao Trương Lan không rủ tôi?

Có ai tin hắn mới lạ.

- Chắc vì tôi hơi đẹp trai, nhỉ?

Cả đám khinh bỉ nhìn hắn, nhưng sắc mặt ba người nhanh chóng thay đổi khi nhìn thấy một người đi tới, Bạch Hà.

Bạch Hà mặc quân trang, nhìn qua bộ ngực có vẻ đồ sộ hơn, nhưng vị này có một gương mặt trẻ con, đập rất mạnh vào thị giác nha, điển hình cho câu nói mặc học sinh, thân hình phụ huynh a.

- Diệp Hạo, đây, tôi đặc biệt mua cho anh đó!

Bạch Hà nói xong câu đó, nhanh chóng chạy mất.

Mà không ai chú ý tới đôi mắt cô nàng đang lóe lên vẻ đắc thắng vì âm mưu đã thực hiện được.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Hoa Hậu Giảng Đường, Đường Phiên Phiên

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Trịnh Tiểu Long như bị sét đánh, cả người choáng váng, cuối cùng cậu ta đã hiểu vì sao Bạch Hà không muốn thêm bạn với mình?

Hóa ra cô ấy thích Diệp Hạo!

Diệp Hạo cũng không ngờ Bạch Hà sẽ mua đồ uống cho mình.

Nhưng mình đã có một chai rồi, nghĩ thế hắn đưa một chai cho Tiểu Lão Thực.

- Chuyện này... Không tốt lắm đâu?

Tiểu Lão Thực vội nói.

- Bạch Hà cho cậu mà.

- Có gì không tốt, cô ấy cho tôi, tôi cho lại cậu, cứ uống là được.

Diệp Hạo không để ý.

- Vậy tôi không khách sáo.

Tiểu Lão Thực mở nắp chai ra uống một hơi.

...

- Sao cậu đưa đồ uống cho Diệp Hạo vậy?

Trương Lan kinh ngạc nhìn Bạch Hà.

- Tôi lo anh ta uống một chai không đủ.

Ánh mắt Bạch Hà hơi trốn tránh.

- Sao tôi lại thấy cậu có âm mưu gì đó nhỉ?

Trương Lan và Bạch Hà ở chung không lâu, nhưng cũng hiểu rất rõ tính cách của đối phương, đừng nhìn dáng dấp người này vô hại, nhưng tuyệt đối thuộc hạng người có thù tất báo.

- Sao có thể chứ?

Bạch Hà âm ức nói.

- Được rồi, hi vọng tôi suy nghĩ nhiều.

Trương Lan lắc đầu.

Hạ Kinh để sinh viên nghỉ 10 phút rồi thôi còi.

- Tất cả đứng dậy!

Hạ Kinh trầm giọng quát.

Các bạn học đành phải đứng dậy.

- Em chạy quanh thao trường ba vòng.

Hạ Kinh chỉ một sinh viên còn đang ngồi trên đất nói.

- Vì sao ạ?

- Đây là trừng phạt vì không phục tùng mệnh lệnh, nếu có lần sau trừng phạt nặng hơn.

Hạ Kinh vừa nói xong cả lớp không dám lễ mễ.

Tập luyện chưa đến 3 phút, Tiểu Lão Thực đã cảm thấy bụng mình kêu ông ông, mà theo thời gian càng lúc càng đau bụng hơn.

- Báo cáo.

Tiểu Lão Thực ra khỏi hàng nói.

Hạ Kinh không vui nhìn Tiểu Lão Thực.

- Chuyện gì?

- Em muốn đi vệ sinh.

Lúc Tiểu Lão Thực nói ra câu này, mồ hôi lạnh trên trán cũng chảy ra.

- Vừa rồi đã cho em thời gian đi vệ sinh.

Lúc Hạ Kinh nghe được chuyện này liền cự tuyệt.

- Không được đi.

- Em không chịu nổi.

Mặt Tiểu Lão Thực đỏ bừng nói.

Hạ Kinh nhìn thấy Tiểu Lão Thực ôm bụng không giống giả bộ, mới gạt đầu.

- Đi đi.

Tiểu Lão Thực như được đại xá vội vàng chạy về phía nhà vệ sinh.

Nhưng Tiểu Lão Thực còn chưa chạy được hai bước, hậu môn anh ta co rút lại, sau đó một dòng nước nóng vọt ra tại chỗ. Lúc này, cậu ta cứng đờ tại chỗ.

- Mùi gì thế?

Các sinh viên không hện mà cùng nhìn về phía Tiểu Lão Thực.

Lúc này, bọn họ mới để ý có chất lỏng màu vàng từ quần Tiểu Lão Thực chảy ra, hơn nữa móng Tiểu Lão Thực xuất hiện dấu vết ướt đầm rõ ràng.

- Ra quần rồi!

Không biết người nào nói câu này, về mặt Tiểu Lão Thực cứng ngắc, hẳn có xúc động muốn độn thốt a.

- Lão Thực, về phòng ngủ đi.

Diệp Hạo vội nói.

Bạch Hà nhìn Tiểu Lão Thực rồi đi thì giật mình.

- Chẳng lẽ Diệp Hạo đưa chai nước cho anh ta?

Bạch Hà lẩm bầm, cô nàng đã cho ba viên thuốc xổ vào chai nước.

Nếu Diệp Hạo uống thì Tiểu Lão Thực sao có biểu hiện này.

- Bạch Hà, cậu bỏ thuốc xổ vào trong chai nước?

Trương Lan vẫn âm thầm quan sát Bạch Hà.

Đối mặt với cái nhìn chăm chú của Trương Lan, Bạch Hà đành phải gạt đầu thừa nhận.

- Cậu bỏ bao nhiêu viên?

- Ba viên.

Nghe vậy, Trương Lan có chút tức giận.

- Cậu có biết ba viên có thể khiến Tiểu Lão Thực mất nước mà hôn mê hay không?

- A.

Bạch Hà không ngờ tình huống sẽ nghiêm trọng như vậy?

- Báo cáo.

Trương Lan vội vàng gọi huấn luyện viên.

- Chuyện gì?

Hạ Kinh hỏi.

- Huấn luyện viên, Tiểu Lão Thực bị tiêu chảy hơi nghiêm trọng, em đề nghị lập tức đưa đến phòng y tế.

Trương Lan trầm giọng nói.

Hạ Kinh suy nghĩ một chút rồi nói.

- Diệp Hạo, em đưa Tiểu Lão Thực đến phòng y tế.

Diệp Hạo khẽ gật đầu, đuổi theo cậu bạn.

Lúc Diệp Hạo đi vào phòng ngủ đã thấy cửa lớn mở rộng, Tiểu Lão Thực chắc không nhìn được.

Diệp Hạo đóng cửa lớn lại đi tới cửa nhà vệ sinh nói vọng vào.

- Lão Thực, cảm thấy thế nào?

- Bây giờ tốt hơn một chút.

Giọng nói Tiểu Lão Thực tràn đầy chua xót.

Mười phút sau, hắn mới đi vệ sinh xong.

Còn chưa lau tay, bụng lại đau lần nữa, Tiểu Lão Thực vội vàng ngồi lên bồn vệ sinh lần nữa.

- Diệp Hạo, bánh bao cậu mua buổi sáng bị thiêu à?

- Mới mà, cả ba chúng ta đều ăn đó.

- Vậy sao đang yên đang lành bụng tôi lại tiêu chảy?

Tiểu Lão Thực nói đến đây bỗng nhiên nghĩ ra gì đó.

- Không phải chai nước Bạch Hà đưa cậu có vấn đề chứ?

Diệp Hạo giật mình.

- Có khả năng này.

- Cậu từ chối lời mời kết bạn của Bạch Hà, Bạch Hà bỏ thuốc xổ vào trong chai nước trả thù cậu.

Tiểu Lão Thực nói xong, có xúc động muốn khóc.

- Diệp Hạo, buổi trưa cậu phải mời tôi ăn bữa tiệc lớn mới được.

- Theo tình hình hiện giờ, có khả năng Bạch Hà không chỉ bỏ một viên.

Diệp Hạo nói khẽ.

- Cậu sửa sang lại một chút, rồi tôi dẫn cậu đến phòng y tế truyền nước biển.

- Cậu đợi tôi một lát.

Sau khi Tiểu Lão Thực sửa sang xong, dùng một tay ôm bụng một tay được Diệp Hạo đỡ đến phòng y tế.

Trong phòng y tế có một bác sĩ trung niên.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

- Tiêu chảy, có khả năng uống vài viên thuốc xổ.

Diệp Hạo nói.

- Đi chưa?

- Hai lần.

- Cậu ấy có chút mất nước.

Bác sĩ trung niên khẽ gật đầu.

- Tôi đi pha thuốc cho cậu.

Tiêu chảy đều là bệnh thường gặp, nếu bệnh nặng thì phòng y tế sẽ đề nghị đi bệnh viện.

Bác sĩ trung niên mới truyền nước biển cho Tiểu Lão Thực xong, bụng Tiểu Lão Thực lại kêu lần nữa.

- Không được, tôi phải đi vệ sinh.

Tiểu Lão Thực vội nói.

- Tôi cầm truyền nước giúp cậu đi.

Phòng y tế có nhà vệ sinh.

Lúc Diệp Hạo và Tiểu Lão Thực đi từ nhà vệ sinh ra, ánh mắt hai người không hẹn mà cùng nhìn một thiếu nữ.

Dáng người uyển chuyển, bóng lưng kinh điển.

Cho dù không thấy chính diện, cả hai cũng có thể tưởng tượng ra được thiếu nữ là một mỹ nữ khó gặp.

- Bóng lưng này hơi quen.

Trong mắt Diệp Hạo lộ ra chút nghi ngờ, khoảng mười giây sau, hai mắt hắn sáng lên.

- Đường Phiên Phiên.

Diệp Hạo nhớ người này là người phụ nữ trên thư thông báo trúng tuyển đại học.

Đường Phiên Phiên không khỏi quay người nhìn Diệp Hạo.

- Thật đẹp!

Diệp Hạo bật thốt!

Đường Phiên Phiên đẹp giống như hoa sen mới nở, làm người ta kinh điển.

Cô nàng khẽ mỉm cười.

- Hai người là tân sinh năm nay sao?

Diệp Hạo còn đang nặc quần trang, bởi vậy rất dễ đoán thân phận bọn họ.

- Đường học tỷ.

Tiểu Lão Thực đỏ mặt nói.

- Em là sinh viên năm nhất, tên Tiểu Lão Thực.

Đường Phiên Phiên cười.

Diệp Hạo nhìn chằm chằm Đường Phiên Phiên, bóng sắc mặt hắn trở nên nghiêm trọng.

- Có phải gần đây cô không thể ngủ vào ban đêm không?

Diệp Hạo nhẹ giọng hỏi.

- Ừm.

Đường Phiên Phiên nhẹ nhàng gật đầu, quảng thâm trên mắt cô nàng chứng minh tất cả rồi.

- Thực ra không phải cô không ngủ được, mà cô không dám ngủ, nhỉ?

Lời Diệp Hạo nói kế tiếp khiến sắc mặt Đường Phiên Phiên bỗng chốc thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Thuê Phòng

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sảo

- Sao cậu lại biết?

Đường Phiên Phiên tiến lên một bước hỏi.

- Cô không có bệnh, uống thuốc không có tác dụng.

Diệp Hạo nhìn chằm chằm Đường Phiên Phiên, nói.

- Cậu...

Lời Diệp Hạo nói quá huyền ảo, khiến Đường Phiên Phiên trong lúc nhất thời không biết nói cái gì.

- Chúng ta tâm sự!

Diệp Hạo nói xong, treo bình truyền dịch lên trên trục, nghiêm túc đề nghị.

- Được!

Lần này Đường Phiên Phiên tới phòng y tế muốn lấy chút thuốc an thần.

Tiểu Lão Thực nhìn Đường Phiên Phiên rồi đi theo Diệp Hạo, cả người đều choáng váng.

Tình huống gì đây?

Diệp Hạo nói hai ba câu đã lừa được Đường Phiên Phiên đi rồi sao?

Có làm hay không?

Hai người tìm một cái ghế đá, rồi ngồi xuống.

- Rốt cuộc cậu biết cái gì?

Đường Phiên Phiên hỏi ngay lập tức.

- Trong người chị có một yêu thú.

- Yêu thú?

Lời này vừa nói khiến Đường Phiên Phiên nhìn Diệp Hạo như thằng bệnh.

- Trên đời này làm gì có yêu thú?
- Thế giới này kỳ diệu vượt xa tưởng tượng của cô đó.

Diệp Hạo cười ha ha nói tiếp.

- Yêu thú trong người cô có tên Mộng Ngạc, bởi vậy chỉ cần cô ngủ sẽ gặp ác mộng.

Diệp Hạo nói đến đây khiến Đường Phiên Phiên mơ hồ tin tưởng ba phần.

- Phá giải như thế nào?
- Hiện giờ tôi không có năng lực phá giải.

Diệp Hạo lắc đầu.

- Mộng Ngạc có ảnh hưởng gì với tôi?
- Mộng Ngạc sẽ tra tấn tinh thần cô, đến khi tinh thần cô không tiếp nhận nổi nữa rồi từ từ sụp đổ.

Diệp Hạo trả lời.

Đường Phiên Phiên biết rõ kết quả của việc tinh thần sụp đổ.

- Sao Mộng Ngạc lại chạy vào người tôi?
- Không may!

Đường Phiên Phiên sững sờ.

- Cái gì?
- Có một số việc không tiện nói cho cô biết.

Diệp Hạo lắc đầu, hẳn không lừa cô nàng.

Sau khi Lục Đạo Luân Hồi sụp đổ, Ngưu Quỷ Xà Thần chạy ra đường, Mộng Ngạc đi ra cũng hợp tình hợp lý.

- Vậy tôi nên làm gì đây?

Đường Phiên Phiên khẩn trương hỏi.

- Cô đợi tôi một chút.

Diệp Hạo suy nghĩ một chút rồi nói.

- Cậu đi đâu vậy?
- Về phòng tôi một lát.

Không lâu sau, Diệp Hạo trở lại, đứng trước mặt cô nàng.

- Giờ cô có buồn ngủ không?

Diệp Hạo hỏi.

- Buồn ngủ...

Đường Phiên Phiên đã một ngày một đêm không nghỉ ngơi, sao không buồn ngủ chứ?

- Nếu chị buồn ngủ, cứ ngủ luôn đi.
- Ở đây luôn sao?

Đường Phiên Phiên kinh ngạc hỏi lại.

- Tôi muốn thử xem thứ này có tác dụng hay không thôi?

Diệp Hạo nói xong, lấy thanh chủy thủ đồng trong ngực ra.

Đường Phiên Phiên nhìn chủy thủ nghi ngờ hỏi.

- Đây là cái gì?

- Đây là Linh bảo trảm Yêu trừ Ma.

Diệp Hạo cười nói.

- Cậu chắc chắn nó có tác dụng?

Đường Phiên Phiên hỏi tiếp.

- Trong thời gian ngắn, Mộng Ngạc không tra tấn cô chết được đâu, bởi vậy cho dù cô ngủ cũng không có chuyện gì.

Đường Phiên Phiên trừng Diệp Hạo một cái.

- Cậu có biết nói chuyện hay không?

- Nhanh ngủ đi, nếu Linh bảo không được thì cần phải nghĩ biện pháp khác.

Diệp Hạo đòi chủ đề.

Đường Phiên Phiên chần chừ một lúc mới lên tiếng.

- Tôi không ngủ ở nơi này được.

Trước mặt một nam sinh xa lạ, còn đang trên ghế sân trường, sao cô ấy có thể ngủ được chứ!

- Vậy làm sao đây?

Diệp Hạo nghi ngờ hỏi lại.

- Hay đi thuê phòng?

Đường Phiên Phiên nghĩ một lát, cắn môi nói, cô thật sự quá buồn ngủ rồi, mấy ngày nay, Mộng Ngạc tra tấn cô nàng sắp hỏng mắt.

- Vậy đi thôi!

Diệp Hạo thân nhiên đáp lời.

- Lúc ngủ, cậu không được chiếm tiện nghi của tôi đó.

Đường Phiên Phiên nói xong, lắc lắc quả đấm ra uy với hắn.

- Chị nghĩ nhiều rồi!

Diệp Hạo khinh thường liếc mắt nhìn cô nàng.

- Hừ, tôi có đai đen Taekwondo đó.

- Khoa chân múa tay mà thôi.

- Cậu nói cái gì?

Đường Phiên Phiên ngăn Diệp Hạo lại nói.

- Cô có đi thuê phòng không?

...

Sao lời này nghe có nghĩa khác vậy nhỉ?

Hai người ra đến cửa trường, Đường Phiên Phiên giơ tay gọi một chiếc xe taxi.

- Không phải gần đây có một khách sạn sao?

Diệp Hạo chỉ khách sạn cách đó không xa nói.

Đường Phiên Phiên khinh bỉ nhìn hắn.

- Có phải cậu muốn cho toàn trường biết rõ hai ta đi thuê phòng khách sạn?

Cách trường học gần như vậy, nhìn qua đã thấy, sao cô nàng dám qua đó chứ!

- Được rồi, nghe theo cô đi.

Diệp Hạo ngày càng theo hành động theo cảm tính, chỉ đi xa một chút thuê phòng, vậy đi thôi.

Đường Phiên Phiên mở Baidu tra một khách sạn cách trường một khoảng cách, rồi nói cho tài xế.

Đến khách sạn, cô nàng đưa thẻ căn cước và chứng minh thư cho nhân viên lễ tân.

- Phòng 301.

Nhân viên đưa thẻ cho hai người, ừm một tiếng cả hai đi thang máy lên phòng 301.

Lúc hai người vừa vào phòng 301, một người đàn ông đi từ phòng đối diện đi ra, nhìn thấy cảnh này không khỏi tròn mắt há mồm.

Đường Phiên Phiên thuê phòng với một người khác giới sao?

Trác Cảnh dụi dụi mắt tiến lên dán tai vào cửa nghe ngóng, rất nhanh anh ta nghe được tiếng nói của Đường Phiên Phiên.

- Thực sự là Đường Phiên Phiên.

Trác Cảnh hít một hơi thật sâu.

Ai có thể ngờ, Đường Phiên Phiên không có sắc mặt tốt với bất kỳ người đàn ông nào lại đi thuê phòng cùng một nam sinh?

Trác Cảnh trầm ngâm một chút, quyết định nói chuyện này cho Vi Đà.

Vi Đà, một trong những người theo đuổi Đường Phiên Phiên, Trác Cảnh cũng từng theo đuổi cô nàng, bởi vậy xảy ra xung đột với Vi Đà. Nhưng sau khi chứng kiến thực lực của Vi Đà, Trác Cảnh quả quyết từ bỏ, trở thành tiểu đệ của Vi Đà.

Sau khi Trác Cảnh quay trở lại căn phòng đối diện, một người phụ nữ trang điểm đậm đang mặc quần áo.

- Trác thiếu, sao anh quay lại vậy?

Người phụ nữ kia liếc mắt đưa tình với Trác Cảnh.

Trác Cảnh ra hiệu cho người phụ nữ kia im lặng, sau đó Trác Cảnh gọi điện thoại cho Vi Đà.

- Trác Cảnh, có chuyện gì thế?

Sau khi điện thoại kết nối, vang lên một giọng rất cao.

- Vi thiếu gia, có chuyện em không biết nên nói hay không?

Trác Cảnh không nói chuyện Đường Phiên Phiên trước.

Bên kia im lặng một lúc mới trả lời.

- Nói.

- Em nhìn thấy Đường Phiên Phiên và một nam sinh thuê phòng ở đường Cách Lâm Hào.

- Cậu lặp lại lần nữa?

Trác Cảnh quát lớn.

- Bây giờ tôi đang bên Dương Thành mở tiệc, cậu đi điều tra tên kia, trước khi tôi trở về, giao tư liệu của hắn cho tôi.

Bên kia truyền đến giọng nói lạnh lùng.

- Nếu cậu không tra ra được thì liên lạc với Trịnh Phương, lát nữa tôi gửi phương thức liên lạc với Trịnh Phương cho cậu.

- Dạ.

Trác Cảnh có thể nghe ra vẻ lạnh lẽo trong giọng nói của Vi Đà, hẳn mơ hồ có thể đoán được kết cục của Diệp Hạo, nhưng chuyện này không phải việc hắn cần suy nghĩ.

Thực ra, Trác Cảnh muốn Diệp Hạo chết luôn đi cho khuất mắt, nữ thần mình không đạt được lại bị một tên xa lạ chiếm lấy.

Lúc này, hắn có xúc động xông vào gạch chéo Diệp Hạo mấy cái.

Đường Phiên Phiên nhắm mắt nằm trên giường, nhưng cô lại mở mắt ra rất nhanh.

- Tôi không ngủ được.

- Một lát nữa sẽ ngủ được.

- Diệp Hạo, lời cậu nói có phải thật không? Trên đời thật sự có yêu thú tồn tại sao?

- Cổ thuật Nam Cương, giảng xuống Thái Quốc, Tương Tây đuổi thi, chẳng lẽ cô cảm thấy tất cả đều gât người à?

Diệp Hạo cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Bị Bẫy

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Sao cậu biết rõ những chuyện này?

Hai mắt Đường Phiên Phiên sáng lên hỏi.

- Đọc sách.

Diệp Hạo nói đến đây rồi nhìn về Đường Phiên Phiên.

- Thôi đừng đánh trống lảng nữa, ngủ đi nè.

Bị Diệp Hạo nhìn thấu, khuôn mặt Đường Phiên Phiên không khỏi đỏ ửng, nhưng cô vẫn khẽ mở môi anh đào nói tiếp.

- Có thể nói thêm một chút với tôi không?

- Không được.

- Tại sao?

- Tôi sợ sẽ dọa chị.

- Tôi không sợ.

- Phải không?

Diệp Hạo hoài nghi nhìn cô nàng.

- Lá gan tôi rất lớn.
- Vậy sao chị không dám ngủ?
- ...

Có lẽ Đường Phiên Phiên thật sự mệt mỏi, không lâu sau đã ngủ thiếp đi, mà trong lúc ngủ, trên mặt cô lộ vẻ hoảng sợ.

Lúc này, Diệp Hạo vội rút thanh chủy thủ đồng trong ngực ra, hần thấy rõ hoảng sợ trên mặt cô nàng giảm đi không ít.

- Mộng Ngạc này mạnh hơn hồn phách kia nhiều!

Lúc Diệp Hạo nói đến đây, hần truyền Chân Nguyên vào thanh chủy thủ đồng, bỗng nhiên thanh chủy thủ phóng ra một tia kiếm ý lấp lệt, mà Tu Sĩ bình thường không cảm nhận được kiếm ý này.

Nhưng Mộng Ngạc đang ẩn trong thân thể Đường Phiên Phiên lại nhạy cảm phát hiện, bởi vậy một lát sau, hoảng sợ trên mặt nàng mất đi hoàn toàn.

- Có tác dụng!

Nhưng lại có vấn đề, mình có thể uy hiếp Mộng Ngạc, nhưng không thể chém giết nó hoàn toàn được, trị được phần ngọn không trị gốc.

- Có lẽ phải đến lúc thăng lên luyện thể tăng một mới được.

Vốn cần nửa tháng nữa, hần mới có thể đột phá đến luyện thể tăng một, nhưng bây giờ đã hần không có nhiều thời gian như vậy, Diệp Hạo đoán phải một tháng nữa, bản thân mới có thể đột phá.

Sau khi Mộng Ngạc bị khiếp sợ yên tĩnh, hần cũng yên lặng bắt đầu tu luyện.

Không biết qua bao lâu, Đường Phiên Phiên từ từ tỉnh lại.

Khi cô mở hai mắt ra, đập vào mắt là một khuôn mặt xa lạ.

“A!”

Cô nàng hét âm lên.

- Đại tiểu thư, tôi dọa người như vậy sao?

Diệp Hạo nhìn Đường Phiên Phiên, nói.

- Sao tôi lại ở đây?
- Có phải cô ngủ đến ngốc luôn rồi?

Diệp Hạo bó tay với bà cô này.

Đường Phiên Phiên vuốt mái tóc xõa tung, từ từ nhớ lại chuyện hôm nay, lúc này cô mới để ý tới cái chân của mình đang bị kẹp chặt giữa hai chân, lúc này, cô mới vội che kín chân lên người.

- Chị còn đủ quần áo đó, khổ quá!
- Tôi không nằm mơ.

Đường Phiên Phiên nghĩ đến chuyện này, cô vô cùng kinh ngạc nhìn Diệp Hạo.

- Cô muốn mơ thấy ác mộng nữa à?
- Sao cậu làm được vậy?
- Nó...

Hai mắt Đường Phiên Phiên sáng rực nhìn thanh chủy thủ trong tay Diệp Hạo.

- Cho tôi mượn thanh chủy thủ một thời gian được không?
- Đưa chủy thủ cho chị cũng không sao, vấn đề là không có tác dụng.

Diệp Hạo nhẹ giọng nói.

- Có ý gì?

- Vừa rồi lúc tôi để thanh chủy thủ bên người cô, hoảng sợ trên mặt cô chỉ bớt đi thôi, nói cách khác Mộng Ngạc chỉ kiêng kỵ thanh chủy thủ này, có thể nó vẫn tiếp tục xâm nhập vào mộng cảnh của cô. Sau khi ta kích hoạt kiểm ý bên trong chủy thủ, Mộng Ngạc mới không xuất hiện trong mộng cảnh của cô nữa.

- Kích hoạt thế nào?

- Cô không làm được.

- Cậu không dạy sao biết tôi không làm được?

- Chỉ có đói bụng không?

- ...

Đường Phiên Phiên sờ bụng một cái, mới cảm giác đói bụng.

- Tôi ngủ bao lâu rồi?

- Hơn mười tiếng.

“A.”

- Sao thế?

- Buổi chiều tôi còn có lớp đó?

- Buổi chiều tôi còn huấn luyện quân sự đó?

Đương nhiên, hắn đã nhờ Viên Cao Tĩnh xin nghỉ dùm.

Đường Phiên Phiên xoay người xuống giường chỉnh mái tóc lộn xộn của mình, sau khi trả phòng mới nghĩ đến một vấn đề.

- Thế Mộng Ngạc có xuất hiện nữa hay không?

- Không biết.

Diệp Hạo nói đến đây đã thấy ánh mắt phần nộ của người đẹp, đành phải lấp liếm.

- Mộng Ngạc bị tôi dọa rồi, nhưng không biết tối nay nó có xuất hiện hay không?

- Nếu xuất hiện thì làm sao bây giờ?

- Đi ăn gà trộn gỏi không?

- Diệp Hạo...

Đường Phiên Phiên cắn chặt răng tức giận nói.

- Cô muốn ăn không?

- Đừng nói sang chuyện khác!

- Ăn lẩu được không?

- Hôm qua vừa mới ăn xong.

- Vậy ăn món cay Tứ Xuyên.

- Món cay Tứ Xuyên quá cay.

- Vậy ăn đồ nướng.

- Được.

- Tiêu chuẩn ăn hàng ghê nha.

Diệp Hạo cười ha ha.

Đường Phiên Phiên nhìn bộ dạng của hắn, có xúc động điên cuồng đánh tâng cho hắn một trận, nghĩ xong liền làm.

Nhưng cô còn chưa đánh trúng vào người Diệp Hạo đã bị đối phương nhanh chóng tránh đi.

Hai mắt cô nàng không khỏi sáng lên.

- Tốc độ phản ứng không tệ.

- Bình thường thôi...

- Thêm một quyền nữa.

Nói xong, Đường đại mỹ nữ lại ra thêm một đòn.

Mà Diệp Hạo thoải mái bắt lấy quả đấm của nàng, cô cố gắng kéo tay ra nhưng phát hiện không rút được, thấy vậy, cô đá một cước lên đùi Diệp Hạo.

Hắn buông lỏng tay đang bắt tay đối phương, rồi bàn tay nhẹ nhàng đánh vào đùi nàng.

Đường Phiên Phiên cảm thấy cú đá của mình giống như đá vào bông.

- Lực không mạnh, khoa chân múa tay...

Diệp Hạo nhẹ nhàng lắc đầu.

- Cậu giỏi như vậy?

Đường Phiên Phiên biết rõ Diệp Hạo đang dùng nhu kinh, chỉ có người tu luyện vững vàng đến giai đoạn nhất định mới có thể nắm giữ nhu kinh.

Dù huấn luyện viên của nàng, người đã đạt đến đai đen cấp sáu vẫn không nắm giữ được nhu kinh.

Huấn luyện viên từng nói người có thể nắm giữ nhu kinh có thể xưng đại sư.

Đại sư đó nha!

Cả Trung Quốc mới có bao nhiêu đại sư chứ?

Diệp Hạo còn trẻ tuổi nhưng võ học đã đạt tới trình độ đại sư.

- Bình thường thôi...

Diệp Hạo nhún nhún vai.

- Dạy tôi một chút điiii....

Cô nàng bắt đầu giờ chiều sở trường nhất của đám con gái, làm nũng, nhưng đụng phải Diệp Ca thì thua rồi.

- Không có thời gian!

Diệp Hạo từ chối không nghĩ ngợi.

Lúc Đường Phiên Phiên định nói gì đó, bên tai vang lên một giọng nói.

- Em gái, hẹn hò không?

Vẻ mặt nàng không vui nhìn qua một tên đáng vẻ lưu manh đang bốn cọt cười cười.

- Sao thế, hẹn hay không? Em gái phải nói một câu chứ?

Khuê Ngủ thấy Đường Phiên Phiên không nói, lại hỏi tiếp.

- Không rảnh.

- Nhưng ông đây coi trọng em, hẹn hay không không do em quyết định!

Khuê Ngũ nói xong định kéo tay nàng.

Diệp Hạo bước lên trước quát.

- Cút.

Diệp Hạo không ngờ Khuê Ngũ thuận thể ngã xuống, sau đó ôm hai chân hét thảm.

- Đánh người, đánh người, đánh người rồi...

Đường Phiến Phiến giật mình, Diệp Hạo cũng choáng váng, cả hai đều cảm thấy chuyện chẳng lành.

Người này ăn vạ?

Theo Khuê Ngũ hét thảm, xung quanh có mười mấy nam nữ thanh niên xông tới.

- Có cần giúp đỡ không?

Một người phụ nữ hỏi.

- Gọi điện báo cảnh sát.

Khuê Ngũ vội nói.

- Anh muốn bao nhiêu tiền?

Diệp Hạo nhú mày hỏi.

- Cậu đánh gãy chân tôi, rồi tùy tiện nhét tiền kêu tôi bỏ qua sao?

Khuê Ngũ nhìn Diệp Hạo, tức giận hét lớn.

- Nói cho cậu biết, không có cửa đâu.

- Không phải anh muốn lừa ít tiền sao?

Diệp Hạo cũng nổi giận.

- Gặp thứ gì đây không biết.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Cực Hình

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Diệp Hạo vẫn cảm thấy Khuê Ngũ muốn lừa tiền.

Nhưng người phụ nữ kia vừa gọi điện thoại, xe cảnh sát đã chạy đến khi chưa đầy 5 phút, cho dù Diệp Hạo có ngốc cũng hiểu rõ đây là một cái bẫy.

Cái bẫy nhắm vào mình!

Mình đắc tội người nào sao?

Mình rất ngoan mà, đâu có trêu chọc ai chứ? Có cần chơi nhau thế không?

- Xây ra chuyện gì?

Hai cảnh sát chạy tới, vội vàng hỏi.

Khuê Ngũ tỏ vẻ bị phản nhìn Diệp Hạo.

- Tôi chỉ nhìn bạn gái cậu ta một cái, cậu ấy lại đánh tôi.

- Anh nói dối!

Đường Phiên Phiên tức giận quát.

- Tôi có nói dối hay không hỏi người xung quanh thì biết.

Khuê Ngũ nói xong nhìn đám người đang vây xem.

- Tôi làm chứng, tôi thấy cậu ta đánh người.

Một người trung niên nói trước.

- Tôi làm chứng.

- Tên này ra tay quá độc ác.

- Đúng vậy, nếu không phải chúng tôi ngăn cản thì cậu ta đã bị đánh chết rồi.

Đường Phiên Phiên thấy vậy sao lại không hiểu, cả đám người đang nói giúp Khuê Ngũ chứ.

- Giả mạo chứng cứ là phạm pháp đó!

Đường Phiên Phiên trầm giọng nói.

- Cô gái à, com có thể ăn bậy, nhưng không thể nói lung tung đâu.

Người trung niên kia không vui đáp trả.

Đường Phiên Phiên còn muốn nói gì nữa, nhưng một cảnh sát bước đến gần hai người nói.

- Cậu đi với chúng tôi một chuyến.

- Các anh không thể mang cậu ấy đi!

Đường Phiên Phiên tiến lên chắn trước mặt Diệp Hạo.

Diệp Hạo đẩy cô nàng ra, sau đó đưa di động cho cô.

- Nói chuyện này cho xã trưởng Long.

- Ừm.

Đường Phiên Phiên ép bản thân mình phải tỉnh táo lại, cô hiểu rõ lúc này mình không ngăn được việc Diệp Hạo bị đưa đi, nếu cậu ấy nói vậy, chắc sẽ có cách.

Hai cảnh sát đưa Diệp Hạo và Khuê Ngũ cùng mấy người chứng kiến rời đi.

Quá trình bọn họ làm việc rất nề nếp, cho dù ai cũng không nhìn ra được chỗ nào không ổn, trong lòng Diệp Hạo cảm thấy bất an.

Có ai đó muốn chơi chết mình.

Đường Phiên Phiên nhanh chóng tìm được số của xã trưởng Long, nhanh chóng bấm nút gọi, không lâu sau, bên kia truyền đến giọng nói thoải mái của xã trưởng Long.

- Diệp Hạo, sao nhớ mà gọi điện cho tôi vậy?

- Ông là xã trưởng Long sao?

- Cô là.

- Tôi là bạn Diệp Hạo, cầu xin ông mau cứu cậu ấy.

- Xảy ra chuyện gì?

Đường Phiên Phiên nhanh chóng tóm tắt lại mọi chuyện.

- Vu oan hãm hại a!

Xã trưởng Long trầm giọng.

- Cô không cần lo lắng, tôi có mấy người bạn trong giới truyền thông ở Ma Đô, giờ tôi bảo bọn họ nghe ngóng.

Hiệu suất xã trưởng Long rất cao.

Không lâu sau, điện thoại lại vang lên.

- Chuyện này có chút phức tạp.

Xã trưởng Long vừa mở miệng đã nói như vậy.

Sắc mặt Đường Phiên Phiên thay đổi.

- Rốt cuộc ai muốn chính Diệp Hạo?

- Theo tin tức bạn tôi thăm dò được, có người phía trên lên tiếng muốn chính Diệp Hạo, dù bạn tôi dùng một chút quan hệ nhưng không có ai dám can thiệp cả.

Xã trưởng Long trầm giọng nói.

- Vậy làm sao bây giờ?

Xã trưởng Long trầm ngâm một chút, bỗng nhiên nghĩ đến gì đó.

- Diệp Hạo học đại học Trung Y?

- Đúng vậy.

- Hiệu trưởng các cô có lực ảnh hưởng rất lớn tại Ma Đô thậm chí khắp cả nước, nếu hiệu trưởng đồng ý giúp đỡ, Diệp Hạo chắc sẽ không sao.

- Hiệu trưởng?

Hai mắt Đường Phiên Phiên sáng lên.

Hiệu trưởng Hoa Tư đại học Trung Y, thánh thủ trung y của Hoa Hạ, cho dù cấp cao trong Đế Đô cũng phải nể mặt ông ba phần, lời nói của Hoa Tư rất có trọng lượng.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

- Tên.

Trong phòng thẩm vấn, một cảnh sát hỏi.

- Diệp Hạo.

- Giới tính.

- Nam.

- Tuổi.

- 17.

- Vì sao lại đánh Khuê Ngủ?

- Tôi không đánh anh ta!

Diệp Hạo trầm giọng nói.

- Đùi phải Khuê Ngũ đã bị cậu đánh gãy, vậy mà cậu còn dám nói cậu không đánh cậu ta.
- Tôi không đánh thật mà.

Cảnh sát thẩm vấn lập tức nổi giận.

Rất nhanh, một cảnh sát khác đẩy Khuê Ngũ ngồi xe lăn, mà trên đùi phải hắn đang bó bột đi vào.

Diệp Hạo nhìn chằm chằm đùi phải Khuê Ngũ một lát, khẽ thở dài.

- Vì đối phó tôi, các người bỏ công thật.

Với Thấu Thị Nhân, Diệp Hạo dễ dàng nhìn thấy đùi phải Khuê Ngũ thật sự bị gãy, hơn nữa vết thương do ngoại lực mạnh đánh vào.

- Bây giờ cậu còn gì để nói.
- Đùi phải Khuê Ngũ không liên quan đến tôi.
- Nhân chứng vật chứng đều đủ cả, cậu còn không nhận tội?
- Tôi không làm chuyện này, tôi nhận tội cái gì?
- Xem ra không sử dụng một chút thủ đoạn, cậu sẽ không chịu nhận tội đâu.

Cảnh sát thẩm vấn Diệp Hạo đứng dậy, lạnh lùng nói.

Thôi xong, bọn chúng muốn động tay chân rồi!

Hai mắt Diệp Hạo mở lớn, không biết Đường Phiền Phiền có báo cho xã trưởng Long hay chưa?

Hắn không nghĩ đến chuyện chạy trốn, dù có năng lực này, hắn cũng không dám. Đến lúc đó, có khả năng mình sẽ thành tội phạm bỏ trốn!

Một lát sau, hai tên cảnh sát cầm một số thiết bị trở lại.

Hai tên sát dẫn Diệp Hạo đến ngồi trên một cái ghế bằng kim loại rồi khóa lại, sau đó, tên thứ nhất cầm dây thừng ghim chặt cổ hắn, tên thứ hai đè đầu hắn xuống, lại xuất hiện thêm tên thứ ba, hắn dán một tầng lụa mỏng được nhúng nước lên mặt hắn.

- Cậu biết đây là gì không?

Diệp Hạo không trả lời, hắn còn chưa biết bọn họ muốn làm gì.

- Nhìn xem, có tất cả chín miếng lụa mỏng như thế này, tôi sẽ dán từng cái một lên mặt cậu, lúc tất cả lụa mỏng được đưa lên mặt, hô hấp cậu sẽ rất khó khăn. Vì mạng sống, cậu phải liều mạng hô hấp.
- Yên tâm, chỉ cần cậu liều mạng hô hấp vẫn có thể hấp thu đủ dưỡng khí để cậu sống sót.
- Chỉ như vậy sao?

Nếu như vậy sao gọi là cực hình được?

- Sau đó chắc chắn sẽ rất đặc sắc, chúng tôi đang rất mong chờ đây.

Người cảnh sát kia nói đến đây, dán tờ lụa mỏng thứ hai lên mặt Diệp Hạo.

Ba!

Bốn!

Năm!

Lúc tờ mỏng ướt đẫm thứ chín dán lên mặt, Diệp Hạo cảm thấy hô hấp mình trở nên khó khăn.

Hắn đang phải dốc toàn sức mới hấp thu được một chút dưỡng khí.

Mà lúc này, lại có chất lỏng tưới lên lên lụa mỏng, một mùi vị gay mũi truyền vào mũi hắn.

Sắc mặt Diệp Hạo lúc này không khỏi thay đổi.

Nước ớt cay!

Hắn vội vàng nín thở.

Hít nước ớt cay vào lỗ mũi, không phải sặc chết sao!

Nhưng hắn có thể nín thở được bao lâu?!

Lúc Diệp Hạo không kiên trì nổi, vừa mới hô hấp một chút, nước ớt cay liền chui vào mũi hắn, làm hắn ho khan kịch liệt.

Khụ khụ... Nước mắt nước mũi đều chảy ra.

Ho khan một lát, khó chịu mới giảm bớt đi một chút, nhưng lúc này trong đầu lại truyền đến cảm giác sắp hít thở không thông.

Cuối cùng, Diệp Hạo đã hiểu rõ hình phạt này tàn ác bao nhiêu.

Chỉ cần hắn hít thở, sẽ hít nước ớt cay vào, loại kích thích này không phải ai cũng có thể tiếp nhận.

Nhưng hắn không tiếp nhận được cũng phải cố gắng chịu đựng.

Hắn không hô hấp sẽ chết vì thiếu dưỡng khí.

Cho dù hắn cố kìm nén, nhưng vì thiếu dưỡng khí làm hắn hôn mê, thân thể vẫn hô hấp theo bản năng.

Kết quả ai cũng rõ, hắn sẽ bị kích thích mà tỉnh lại.

Vòng đi vòng lại như vậy, không sợ hắn không thỏa hiệp, không sợ hắn không nhận tội.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Minh Châu Ma Đô

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Sân bay Ma Đô!

Đám vệ sĩ nghiêm túc đứng thành hai hàng nhìn một máy bay tư nhân đang chậm rãi hạ xuống.

Ở Hoa Hạ này, máy bay tư nhân tượng trưng cho thân phận.

Cho dù hiện giờ đã tiến vào thế kỷ 21, nhưng cũng không có mấy người trong nước có máy bay tư nhân đâu.

Phải biết rằng, một chiếc máy bay tư nhân rẻ nhất cũng phải tiền triệu, hơn nữa, phí duy trì sửa chữa bảo dưỡng hàng năm hơn ngàn vạn, tài sản không có vài chục triệu thì đừng nghĩ đến việc mua nó.

Sau khi máy bay tư nhân dừng lại, hai hàng vệ sĩ nhanh chóng đi tới cửa ra.

Theo cửa hầm mở, một thiếu nữ mặc tây trang màu đen đi ra đầu tiên.

Cô ấy liếc mắt nhìn xung quanh một cái mới lùi lại, sau đó một thiếu nữ giống như tiên tử xuất hiện.

Lông mi, bờ môi cô ấy giống như tác phẩm điêu khắc tự nhiên.

Ánh mắt Lâm Nhu Nhi bình tĩnh nhìn bốn phía, từ từ bước bậc thang đi xuống đất.

Đám vệ sĩ nhanh chóng bao vây cô nàng ở giữa.

Ngồi trên Lincoln số lượng có hạn, Lâm Nhu Nhi nhìn một thiếu nữ đeo kính vàng ngồi bên cạnh.

- Tiểu Mai, tình hình ông nội tôi thế nào?

Lâm Nhu Nhi hỏi.

- 1 tiếng trước ông cụ đã tỉnh lại, trải qua kiểm tra của nhiều chuyên ra y học nổi tiếng, các chỉ tiêu hạng mục trong cơ thể ông đều tốt đẹp.

Tiểu Mai, một trong những thư ký của Lâm Nhu Nhi.

- Ừm, còn chuyện gì khác sao?

Lâm Nhu Nhi khẽ gật đầu, cô nàng cũng biết tin này trước đó rồi.

- Buổi tối, Chu phu nhân chủ trì một bữa tiệc từ thiện, thư mời đã được đưa đến phủ.

Tiểu Mai mở bản ghi chép ra nói.

Thực ra, không cần ghi chép, Tiểu Mai cũng có thể nhớ kỹ những chuyện này, nhưng hành trình Lâm Nhu Nhi liên quan đến an toàn của cô, bởi vậy những chuyện này phải ghi lại rõ ràng.

- Còn gì nữa không?

- Diệp Hạo bị đồn công an đường Giang Chiết khu Mẫn Hành mang đi rồi.

- Diệp Hạo?

Lúc Lâm Nhu Nhi nghe thấy tên này khẽ giật mình.

- Diệp Hạo là học sinh cứu ông cụ, cô đã bảo tôi chú ý tung tích của cậu ta.

Tiểu Mai nói khẽ.

- Vì chuyện gì?

Trong đầu Lâm Nhu Nhi không khỏi xuất hiện bộ dáng của Diệp Hạo.

- Sau khi Diệp Hạo xảy ra chuyện tôi đã lập tức bắt tay vào điều tra, bây giờ còn chưa lấy được kết quả.

- Lập tức lái xe tới đồn công an đường Giang Chiết, khu Mẫn Hành đi.

Lâm Nhu Nhi trầm giọng nói.

Lúc cả đám đang trên đường tới đồn công an, Tiểu Mai nhận một cuộc điện thoại.

- Tiểu thư, đã tìm hiểu rõ chuyện này rồi, do Vi Đà sai báo.

- Vi Đà sao?

- Nhà họ Vi, tuy chỉ là một gia tộc nhỏ như cọng cỏ tại Ma Đô, nhưng mẹ Vi Đà lại là người nhà họ Vương.

- Nói chuyện này cho cục trưởng Giang đi!

Hai mắt Lâm Nhu Nhi khẽ động.

Diệp Hạo là ân nhân cứu mạng của ông nội cô nàng, Lâm Viễn Đồ, bởi vậy cho dù đắc tội Vương gia cũng chả sao!

(Truyện được thực hiện bởi Hám Thiên Tà Thần –)

...

Giang Cao Nghĩa, cục trưởng công an khu Mẫn Hành.

Sau khi ông ta nghe điện thoại do thư ký Lâm Nhu Nhi gọi đến, lúc này mới đi đến đồn công an đường Giang Chiết.

Trên đường, Giang Cao Nghĩa ý thức được chuyện này hơn phân nửa là thật.

Lúc ông ta đi tới cửa, cũng đúng lúc gặp đội xe của Lâm Nhu Nhi.

- Lâm tiểu thư.

Giang Cao Nghĩa hơi giật mình tiến lên chào hỏi.

Ông ta cảm thấy sợ hãi.

Diệp Hạo rút cuộc có lai lịch gì để Minh Châu của Ma Đô tự mình đến đây?

- Cục trưởng Giang, không biết tôi có tiện nhìn bạn mình một chút không?

- Lâm tiểu thư nói đùa rồi.

Giang Cao Nghĩa cười trừ đáp

- Mọi.

Tiện hay không tiện cũng phải cho Lâm Nhu Nhi mặt mũi chứ!

Nhà họ Lâm là quái vật khổng lồ, có quan hệ với cấp cao tại Ma Đô!

Giang Cao Nghĩa đến làm tất cả nhân viên trong đồn đều khấn trương lên.

- Vương Chấn đâu?

- Đội trưởng Vương ... Đội trưởng Vương... anh ấy...

Một cảnh sát ấp úng không dám trả lời.

Giang Cao Nghĩa hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng đi về phía phòng thẩm vấn.

Trên đường đến Giang Cao Nghĩa đã hỏi thăm rõ ràng chuyện của Diệp Hạo, chuyện này do Vi Đà sai Vương Chấn làm, vì muốn hãm hại Diệp Hạo mà bắt chấp thủ đoạn.

Dưới sự quản lý của mình mà chuyện này vẫn xảy ra, trong lòng Giang Cao Nghĩa đầy lửa giận.

Lúc Giang Cao Nghĩa đi tới cửa phòng thẩm vấn, đã nghe thấy tiếng nói của Vương Chấn.

- Diệp Hạo, đây là tám miếng thứ chín, nếu cậu không đồng ý, đến lúc đó có chết cũng đừng trách tôi.

Giang Cao Nghĩa nghe thấy câu này càng biến sắc.

Đáng chết!

Ông ta đập mạnh cửa lớn ra.

- Ai dám...?

Wang Chấn vừa mới hai từ đã thấy bóng dáng cục trưởng của mình.

- Giang... Cục trưởng Giang.

Wang Chấn choáng váng.

Hắn ta không biết sao chuyện này lại kinh động đến Giang Cao Nghĩa?

Giang Cao Nghĩa không có thời gian để ý Vương Chấn, ông ta bước nhanh đến bên người Diệp Hạo.

Thư ký và vệ sĩ Lâm Nhu Nhi cũng đi tới bên cạnh main ta.

- Nước ọt cay.

Vệ sĩ Tiểu Lan biến sắc.

Giang Cao Nghĩa kéo hết mấy tấm vải mỏng dán trên mặt Diệp Hạo xuống, sau đó cầm lấy thùng nước lạnh bên cạnh đổ lên mặt Diệp Hạo.

- Nhanh đi lấy thêm mấy thùng nước.

Ông ta vừa đồ vừa nói.

Lâm Nhu Nhi nhìn vệ sĩ bên người một cái, hai vệ sĩ nhanh chóng rời khỏi.

Đội Giang Cao Nghĩa đồ thùng nước nhưng hai vệ sĩ vẫn còn chưa tới, ông ta sờ mặt Diệp Hạo.

Nóng hôi dọ người.

- Gọi 120 đi...

Giang Cao Nghĩa trầm giọng nói.

- Không cần.

Đúng lúc này, Diệp Hạo mở hai mắt ra, đôi mắt hấn cũng đỏ chót như máu.

Được thùng nước dội xuống, Diệp Hạo cảm thấy thư thái không ít, lúc này thân thể hấn đang từ từ chữa thương theo bản năng.

- Không được, nước ớt cay sẽ làm phỏng mắt và da cậu mắt.

Giang Cao Nghĩa vội vàng nói.

Lúc này, một vệ sĩ xách theo hai bình nước khoáng chạy vào.

Trong thời gian ngắn không thể đổ đầy hai thùng nước, bởi vậy một người nhanh chóng chạy qua cửa hàng tự động bên đường mua hai bình nước khoáng.

- Tựa mặt cho cậu ta trước đi, chứ đợi bác sĩ đến sẽ muộn hỏng mất.

Giang Cao Nghĩa thấy hai bình nước khoáng liền tiến lên mở một bình ra.

- Giúp đi...

Lâm Nhu Nhi trầm giọng nói.

Vệ sĩ Tiểu Lan, thư ký Tiểu Mai vội vàng ngồi xổm xuống giúp mở bình nước khoáng ra.

- Nhìn xem có nước khoáng ướp lạnh hay không?

Giang Cao Nghĩa như nghĩ đến gì đó.

- Thật sự không cần!

Lúc Diệp Hạo nói đến đây, vang lên tiếng kim loại rơi, hai còng tay đã bị hấn bứt đứt.

Thân hình Tiểu Lan lóe lên xuất hiện trước mặt Lâm Nhu Nhi, ánh mắt đầy cảnh giác nhìn Diệp Hạo.

Bê gãy còng tay, nằng cũng có thể làm được, nhưng Diệp Hạo mới vừa bị cực hình a, nhưng hấn vẫn còn sức làm chuyện này!

Diệp Hạo hồn nhiên không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của mọi người xung quanh, hấn nắm chặt sợi dây thùng đang ghim mình.

Roẹt một tiếng, dây đứt thành nhiều mảnh.

- Cậu...

Vương Chấn kinh ngạc chỉ Diệp Hạo.

- Sao cậu làm được?

- Muốn làm thì làm thôi.

Diệp Hạo nhìn chằm chằm đối phương, đôi mắt lóe lên nét lạnh lẽo.

- Cậu muốn làm gì?

Vương Chấn thấy thế không khỏi lùi về sau một bước.

- Bây giờ tôi còn chưa làm được chuyện không để ý pháp luật, nhưng có chuyện tôi nhất định phải nói cho ông biết... mạng nhỏ của ông tôi nắm chắc rồi.

Diệp Hạo gần từng chữ.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cự Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Hội Quán Violet

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người đều khiếp sợ vì câu Diệp Hạo nói.

Giang Cao Nghĩa có cảm giác cậu sinh viên trước mặt này nói thật, cậu ta chắc chắn sẽ ra tay với Vương Chấn.

- Diệp Hạo, đây là xã hội pháp chế.

Giang Cao Nghĩa lên tiếng nhắc nhở.

- Hành vi của Vương Chấn sẽ bị pháp luật trừng phạt.

Diệp Hạo cười không nói gì.

Giang Cao Nghĩa tốt bụng nhắc nhở hắn, mà hắn cũng biết phân biệt nặng nhẹ.

- Chúng ta đi thôi!

Lúc này, Lâm Nhu Nhi trầm giọng nói.

Mà bây giờ Diệp Hạo mới để ý đến Lâm Nhu Nhi, khi nhìn thấy cô nàng, trong đầu lập tức vang lên một câu.

Dùng hoa tả diện mạo, dùng chim làm giọng nói, dùng trăng làm thân, dùng ngọc làm xương, dùng tuyết làm da, dùng thu thủy làm dáng, dùng thơ ca làm tim.

Người phụ nữ trước mặt rất xứng với những lời này, mà cũng chỉ có những lời này mới có thể hình dung được vẻ đẹp của cô nàng.

Đẹp, đẹp một cách kinh điển.

Nhưng tâm tính hắn đã được Thần Huyết cải tạo, cứng cỏi không biết bao nhiêu lần, chỉ thất thần trong giây lát đã khôi phục lại.

- Cô là...?

- Tôi tên Lâm Nhu Nhi.

- Lâm Nhu Nhi?

Diệp Hạo khẽ giật mình lắm lắm.

- Anh biết tôi sao?

Lâm Nhu Nhi thấy biểu tình kinh ngạc nghi ngờ của Diệp Hạo, không khỏi tò mò hỏi.

Diệp Hạo nhẹ nhàng lắc đầu.

- Tôi cảm giác khí chất cô rất tốt, thần thái mạnh mẽ, cho nên vừa rồi suy nghĩ vì sao cô lại có cái tên như vậy thôi.

- Còn rõ ông cụ anh cứu hai tháng trước?

- Nhớ...

- Ông cụ tên Lâm Viễn Đồ, cũng là ông nội tôi.

Lâm Nhu Nhi nói một cách ngắn gọn.

- Ông tôi một tiếng trước đã tỉnh lại, anh đi theo tôi đến thăm ông chứ!

- Cũng được.

Lúc này Diệp Hạo mới biết, mình thoát được lần này không phải nhờ Long xã trưởng, mà do nhà họ Lâm ra tay giúp đỡ.

Về tình về lý, hẳn phải cảm ơn một tiếng.

Diệp Hạo nhìn xe Lincoln dài số lượng có hạn trước mặt, không khỏi giật mình, loại xe này hẳn mới chỉ nhìn thấy trên TV.

- Mời...

Lâm Nhu Nhi khẽ cười, giờ tay mời.

Diệp Hạo gật đầu rồi vào trong xe tìm một vị trí ngồi xuống.

Tiểu Mai há to miệng vừa định nói gì đã bị ánh mắt Lâm Nhu Nhi ngăn cản, bởi vì vị trí Diệp Hạo đang ngồi là vị trí chủ nhân cô ấy thường ngồi nhất.

Khi xe chậm rãi rời đi, Lâm Nhu Nhi nói với Diệp Hạo.

- Hai tháng trước, sau khi anh cứu được ông nội, sau đó ông vẫn luôn hôn mê, mà trong khoảng thời gian này tôi lại bận chuyện buôn bán quan trọng ở nước ngoài, bởi vậy hai tháng này nhà họ Lâm không có bất kỳ tiếp xúc gì với anh.

- Nhưng nhà họ Lâm vẫn luôn chú ý đến tôi, đúng không?

Diệp Hạo cười cười.

- Không sai.

Lâm Nhu Nhi khẽ gật đầu.

- Tôi muốn biết ai nhắm vào tôi?

Diệp Hạo im lặng một chút rồi hỏi.

- Vi Đà nhà họ Vi.

Trong mắt Diệp Hạo lóe lên chút nghi ngờ.

- Lý do là gì?

- Chuyện này thì phải hỏi hẳn ta rồi!

Tuy Lâm gia rất thần thông tại Ma Đô, nhưng không phải chuyện gì cũng biết.

- Có địa chỉ của Vi Đà không?

Diệp Hạo hỏi tiếp.

Lâm Nhu Nhi nhìn Tiểu Lan bên cạnh.

Tiểu Lan hiểu ý trả lời.

- Bây giờ Vi Đà đang ở hội quán Violet.

- Có tiện mang tôi tới đó không?

- Đến hội quán Violet.

Lâm Nhu Nhi ra lệnh.

Hội quán Violet!

Trác Cảnh choáng váng nhìn một loạt phụ nữ đứng trước mặt.

12 người phụ nữ này đều đầy đặn, cái gì cũng có, nhìn mà chảy nước miếng

- Trác Cảnh, có hài lòng không?

Một thanh niên mặc áo sơ mi trắng lạnh nhạt hỏi.

- Hài... Hài... hài lòng

Sao có thể không hài lòng được?

Phụ nữ Trác Cảnh đề mấy năm qua đâu có thể so sánh được với đám người trước mắt sao?

- Hài lòng thì chọn một người đi?

Thanh niên áo trắng nhìn Trác Cảnh, trong mắt lóe lên vẻ khinh bỉ.

Quê mùa, không có kiến thức.

Ánh mắt Trác Cảnh đảo qua 12 người phụ nữ, cuối cùng chọn một thiếu nữ dáng người cao gầy trong đó.

- Nghe Tuyệt sẽ phục vụ cho anh.

Thiếu nữ cao gầy đi tới trước mặt Trác Cảnh, dịu dàng khẽ nói.

Trác Cảnh thô lỗ ôm cô nài vào ngực, sau đó không kiêng nể gì mà sờ soạng khắp người cô ấy. Nhất thời, khuôn mặt Nghe Tuyệt đang tươi cười trở nên lạnh đi.

- Mong anh tự trọng một chút.

Trác Cảnh không khỏi ngẩn người.

Tình huống gì đây?

- Chưa thấy qua phụ nữ hả?

Thanh niên áo trắng nhú mày lên tiếng.

Lúc này, Trác Cảnh mới cảm thấy Nghe Tuyệt không giống như trong tưởng tượng của mình.

- Phụ nữ trong hội quán Violet đều tinh thông mát xa, yoga, sau khi thử qua, tôi cam đoan cậu sẽ không thể nào quên.

Thanh niên áo trắng nhìn Trác Cảnh nói tiếp.

- Về phần tâm tư khác cậu đừng nên nghĩ đến, nhiều năm trôi qua, có không ít người quấy rối tại đây, nhưng tất cả đều bị đánh gãy hai chân, sau đó bị ném ra đường như chó chết.

Trác Cảnh thảm chầy mồ hôi lạnh.

Vừa rồi, thanh niên áo trắng đã giới thiệu ngắn gọn cho hấn về hội quán Violet.

Hội quán Violet, một trong ba hội quán lớn nhất tại Ma Đô, chỉ có hội viên thượng lưu mới có tư cách đi vào, nếu Trác Cảnh không được Vi Đà dẫn vào thì cả đời này, hấn cũng không có cơ hội vào đây.

Gây chuyện sao?

Trác Cảnh chưa dám nghĩ đến, mà giờ hấn mới ý thức được thiếu chút nữa mình đã gây tai họa.

- Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi...

Trác Cảnh liên tục xin lỗi với Nghe Tuyệt bên cạnh.

Nghe Tuyệt khẽ mỉm cười

- Công tử nói đùa rồi...

Nhìn bộ dạng Nghệ Tuyết giống như vừa rồi chưa xảy ra chuyện gì.

Mà đúng lúc này, cửa lớn bị đẩy ra, Diệp Hạo mỉm cười đi đến.

Lúc Trác Cảnh thấy rõ Diệp Hạo, biến sắc nói lắp.

- Cậu... Sao cậu lại tới đây?

- Cậu là ai?

Về mặt Vi Đà không vui quát.

Phòng này đã được hấn bao trọn rồi mà, Diệp Hạo không mời mà tới, rõ ràng không xem hấn vào mắt.

Thực ra Vi Đà trách mắng Diệp Hạo còn có một lý do, xem ra tên này quen biết với Trác Cảnh.

Mà tên như Trác Cảnh có thể kết bạn với nhân vật lợi hại sao?

Nhìn tình hình người này cũng như Trác Cảnh, quê mùa ẻo lả chịu được.

Lúc này, Diệp Hạo nhìn qua Trác Cảnh.

- Xem ra anh biết tôi.

Diệp Hạo nói xong, đi tới gần đánh giá Trác Cảnh từ trên xuống dưới.

- Nhưng tôi chắc chắn không quen anh.

- Diệp Hạo, không phải bây giờ cậu nên ở đồn công an sao?

Một câu của Trác Cảnh đã vạch trần thân phận của Diệp Hạo.

Vi Đà chậm rãi đứng dậy, mình rõ ràng đã nhờ người bắt Diệp Hạo vào đồn rồi mà, sao hấn lại thể xuất hiện ở đây?

Không có khả năng, không có đạo lý, không nên như thế!

Diệp Hạo liếc Vi Đà một cái nói:

- Mày là Vi Đà à?

- Sao mày có thể xuất hiện tại đây?

Vi Đà hỏi như vậy không khác thừa nhận thân phận bản thân.

- Mày không cần quản lý do vì sao tao lại xuất hiện ở đây!

Diệp Hạo cười tít mắt, đi tới trước mặt Vi Đà.

- Tao muốn hỏi một vài chuyện, có sẵn sàng trả lời không?

- Bảo vệ, bảo vệ đâu hết rồi?

Vi Đà có dự cảm không tốt, chỉ vào Diệp Hạo quát.

- Vì sao các người để mặc nó xông vào phòng của tôi thế?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Xóa Bỏ

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Nghê Tuyết thấy thế, chân chừ một lúc vẫn mở miệng nhắc nhở.

- Vị công tử này, mời anh ra ngoài dùm. . .

Nhưng điều cô không ngờ xảy ra, Diệp Hạo tóc, đập đầu Vi Đà xuống bàn trà thủy tinh trước mặt.

Rầm!

Vi Đà choáng váng, tên này điên rồi!

Diệp Hạo nâng hấn lên lạnh lùng nói.

- Sao lại bấy tao?

- Mà có biết mình đang tìm đường chết hay không?

Vi Đà vừa nói xong câu này, Diệp Hạo lại cho đầu hấn ấn cái bàn lần nữa.

Lúc Diệp Hạo nâng đầu hấn lên, trán hấn xuất hiện hai cái lỗ, máu tươi chảy ra không ngừng.

Nghê Tuyết thấy cảnh này xoay người chạy ra khỏi phòng, cô nàng chuẩn bị gọi bảo vệ đến bắt tên gan to bằng trời này. Nhưng sau khi ra ngoài, nhân viên bảo vệ nói chuyện trong phòng không cần hỏi đến, trong lòng cô không khỏi nhắc lên sóng to gió lớn.

Thanh niên dung mạo không nổi bật kia có lai lịch kinh người như thế nào? Ngang nhiên hành hung trong hội quán Violet cũng không sao. . .

- Tao lập lại lần nữa, vì sao lại bấy tao?

Vấn câu hỏi đó.

Hiện giờ, Vi Đà sợ thật rồi, hấn hiểu rõ nếu mình còn dong dài, đối phương sẽ không do dự đập đầu mình lần nữa đâu.

- Đường Phiên Phiên phải thuộc về tao, mà hiểu chứ?

Diệp Hạo khẽ giật mình.

- Mà thấy tao với Đường Phiên Phiên thuê phòng?

- Trác Cảnh thấy. . .

Nghe Vi Đà bán đứng mình, trong lòng Trác Cảnh âm thầm hỏi thăm dòng họ hấn Vi Đà mấy trăm lần.

- Trác Cảnh có thân phận gì?

- Sinh viên năm hai trường đại học Trung Y.

Diệp Hạo hỏi đến đây đã hiểu.

Đường Phiên Phiên dẫn mình đi xa thuê phòng, nhưng lại bị Trác Cảnh nhìn thấy, sau đó báo cho Vi Đà.

Tai bay vạ gió! Đm, chó má thật, tới tay còn chưa được nắm đó mấy thằng chó.

- Vì thế mà mày muốn đưa tao vào tù.

Vi Đà không trả lời.

Trả lời sao đây?

Chẳng lẽ nói đúng thế? Đây không phải tự tìm đánh à?

- Mà có biết làm thế sẽ phá hủy cuộc đời tao không?

Diệp Hạo phần nộ khó tả, hấn nắm đầu Vi Đà đập mạnh vào bàn trà.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Đập liên tiếp thêm ba cái mới ném Vi Đà đã ngã sang một bên, sau đó chậm rãi đi về phía Trác Cảnh đang run rẩy bên cạnh.

- Tao và Đường Phiền Phiền thuê phòng không làm gì, mà cho dù có làm gì cũng đến lượt mày quản, nhỉ?

Một chữ cuối cùng vừa nói ra, Diệp Hạo đã tới trước mặt hấn.

Toàn thân Trác Cảnh run lấy bầy, hấn chỉ là một sinh viên tay chới gà không chặt, làm gì thấy cảnh máu me thế này bao giờ.

Thực ra Trác Cảnh không thấp hơn Diệp Hạo, nhìn qua còn cường tráng hơn một chút, nhưng lúc này hấn lại không dám ra tay.

- Mày biết rõ, nếu nói chuyện này cho Vi Đà biết tao sẽ có kết cục gì, nhưng vì muốn ôm đùi hấn mà mày lại làm rất dứt khoát.

Diệp Hạo nhìn chằm chằm Trác Cảnh, trầm giọng nói.

- Nếu mày thích ôm đùi như thế, vậy để tao phét một chân mày đi, coi như có qua có lại, như vậy đâu có quá phận nhỉ?

Quá phận sao? Hoi bị quá phận thì có, một chân chứ không chơi nha!

- Không phải mày đã không có chuyện gì rồi sao?

Trác Cảnh run rẩy trả lời.

- Tao có chuyện hay không cũng đâu bỏ qua được chuyện mày đã làm!

Nói đến đây, Diệp Hạo đá vào bụng Trác Cảnh một cái làm hấn cong eo ho khan dữ dội, tiếp đó đánh thêm một phát làm hấn lao đảo ngã xuống đất, ngay sau đó Diệp Hạo giẫm lên đầu gối hấn làm đối phương kêu rên thảm thiết.

Cái giẫm này đã khiến đầu gối hấn ta vỡ nát.

Diệp Hạo tin tưởng, cho dù y học bây giờ tiên tiến đến đâu cũng dùng hòng chữa khỏi cho thằng này.

Tiếng Trác Cảnh kêu làm Vi Đà tỉnh lại, mà khi thấy tình trạng thê thảm của Trác Cảnh, hấn vội nhắm mắt như chưa tỉnh, hấn sợ sẽ bị đánh nữa.

- Mà sao đã bảo vệ của hội quán còn chưa đến nữa?

Trong lòng Vi Đà có dự cảm không tốt.

Chẳng lẽ bối cảnh Diệp Hạo khiến cấp cao hội quán ngầm cho phép nó hành động?

Nếu như vậy, mình còn cơ hội trả thù sao?

Lúc Vi Đà đang trầm ngâm, bỗng nhiên sắc mặt cứng đờ, đau đớn khó có thể nói rõ tràn ngập toàn thân.

- Chân tôi, chân tôi, chân tôi... aaaa...

Vi Đà không ngờ Diệp Hạo đạp gãy chân mình.

Sao hấn dám làm thế? Sao hấn có thể?

Dù Vi Đà không nổi tiếng tại Ma Đô, nhưng gia tộc hấn cũng có quan hệ Vương gia mà.

Diệp Hạo đạp gãy chân mình, không sợ nhà họ Vương trả thù sao?

- Lần này chỉ trừng phạt anh nho nhỏ, nếu còn có lần sau, không phải chỉ đơn giản một cái chân như vậy thôi đâu.

Diệp Hạo nói đến đây, rút hai tờ khăn giấy ra lau máu trên tay.

Đội Diệp Hạo rời đi, đám nhân viên bảo vệ mới chạy vào đưa Vi Đà và Trác Cảnh đến bệnh viện.

Mà hai người phụ nữ ăn mặc xa hoa thán nhiên đứng ở đại sảnh giám sát, lẳng lặng nhìn một màn này.

- Ra tay gọn gàng, tên này không đơn giản.
- Nhưng cậu ta hơi quá tay, không để đường lui cho mình.
- Đợi lúc phần ân tình của Diệp Hạo đối với Lâm gia được trả hết, tôi tin tưởng với tính cách có thù tất báo của nhà kia chắc chắn sẽ ra tay.
- Tôi đang suy nghĩ, chuyện Diệp Hạo có phải do Lâm Nhu Nhi cố ý thúc đẩy hay không?
- Có khả năng như cô nói...

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Lâm Nhu Nhi nhìn vẻ mặt bình thường của Diệp Hạo, trong mắt lộ chút tò mò, cô nàng đã xem tài liệu về hắn không dưới mười lần.

Nhưng cô vẫn không hiểu rõ.

Sao bỗng nhiên thành tích người này đạt đến trình độ kinh người như vậy không biết?

Khiêm tốn sao?

Lâm Nhu Nhi không tin lý do này của hắn.

- Có tiện hỏi cậu một vấn đề không?

Lâm Nhu Nhi hỏi.

- Hỏi đi.
- Sao cậu lại hôn mê?

Lúc Lâm Nhu Nhi hỏi vấn đề này, Diệp Hạo hơi nheo mắt lại.

- Đột nhiên hôn mê thôi.

Trong mắt Lâm Nhu Nhi lộ vẻ đã hiểu.

Diệp Hạo tránh không trả lời làm cô hiểu rõ, mọi chuyện chắc từ việc cậu ta hôn mê mà ra.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Tinh thần Lâm Viễn Đồ hiện giờ không được tốt lắm, nhưng chuyện này cũng hợp tình hợp lý, dù sao ông ta vừa mới tỉnh lại.

- Diệp Hạo, xin lỗi...

Lúc Lâm Viễn Đồ vừa tỉnh, quản gia đã nói gán gọn chuyện xảy ra trong hai tháng này một lần cho lão nghe. Tất nhiên, ông cũng đã hỏi đến chuyện của Diệp Hạo.

Quản gia cũng báo cáo chi tiết.

Lâm Viễn Đồ mới ý thức được lúc trước Diệp Hạo nói muốn vào đậu Sáu Đại Học Phủ không phải nói suông.

Tên này quả thật có thực lực đó, mà mình làm liên lụy người ta mất luôn vị trí Trạng Nguyên, ông cảm thấy hổ thẹn.

- Ông Lâm, đừng nhắc chuyện quá khứ nữa...

Diệp Hạo nói khẽ.

Nếu trước đó, Diệp Hạo cảm thấy tiếc nuối vì không vào được vào Sáu Đại Học Phủ, nhưng từ khi lấy được truyền thừa của Hắc Long, hắn đã không còn cảm giác này nữa.

Vị trí Trạng Nguyên thì thế nào, có thể so với việc sống lâu thậm chí trường sinh sao?

- Diệp Hạo, bác sĩ có bận dò, ông cụ không thể nói chuyện nhiều.

Quản gia La Thông nhỏ giọng nhắc nhở:

Diệp Hạo khẽ gật đầu đứng.

- Vậy ông dưỡng thương cho tốt, có thời gian tôi sẽ quay lại thăm ông.

- Nhu Nhi, tiễn Diệp Hạo dùm ông.

Lâm Viễn Đồ dứt quãng lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chiến Lực Bát Tinh

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Nhu Nhi đưa Diệp Hạo ra ngoài phòng bệnh, nói khẽ:

- Nơi này không tiện đón xe, tôi bảo Tiểu Mai đưa cậu về.

- Được.

Diệp Hạo không từ chối.

Lâm Viễn Đồ đang chữa trị tại một viện điều dưỡng.

Viện điều dưỡng này không phú tât quý, bởi vậy không thể gây ra tiếng ông.

Vừa rồi, Diệp Hạo còn lo lắng làm sao quay về đây?

Lúc Diệp Hạo theo Lâm Nhu Nhi đi đến bãi đỗ xe, một nữ y tá đẩy xe nhỏ đi về phía hai người.

Lâm Nhu Nhi nhìn nữ y tá này một cái rồi thu hồi ánh mắt.

Một nữ y tá bình thường.

Nhưng đôi mắt Diệp Hạo hơi híp lại, hần giờ tay đẩy Lâm Nhu Nhi ra sau lưng.

Sắc mặt Lâm Nhu Nhi không khỏi thay đổi.

- Cô là ai?

Diệp Hạo nhìn nữ y tá, trầm giọng nói.

Về mặt nữ y tá mờ mịt nhìn hần.

- Cậu nói gì thế?

Một chữ cuối cùng vừa ra, cổ tay cô ta xuất hiện một con dao, không chút do dự đâm về phía Diệp Hạo.

Nhanh!

Cô ta nhảy người lên nhanh như tia chớp xuất hiện bên cạnh Diệp Hạo.

Tiểu Mai thấy cảnh này, hét ầm lên.

Lúc con dao sắp đâm tới tim, Diệp Hạo dùng hai ngón tay kẹp lấy nó.

Sắc mặt nữ y tá hoàn toàn thay đổi.

Cao thủ!

Đây là suy nghĩ duy nhất trong lòng cô lúc này.

Bích Lạc rất rõ lực tấn công và tốc độ của mình, cho dù tinh anh trong tổ chức cũng không có mấy người tránh được, nhưng người này chỉ cần hai ngón tay đã kẹp được con dao của mình.

Rút!

Nguyên tắc của sát thủ là một phát không trúng, lập tức trốn xa.

- Muốn chạy?

Diệp Hạo hừ lạnh, nhanh chóng tiến lên nắm lấy cổ tay Bích Lạc.

Bích Lạc vội vàng lùi lại, nhưng tốc độ của cô đâu thể so với main ta được?

Diệp Hạo dễ dàng nắm lấy cổ tay trắng nõn của cô ta.

- Còn trẻ tuổi làm gì không làm, lại làm sát thủ, haizz?

Diệp Hạo nói với cô nàng.

Bích Lạc cười mỉa nhìn Lâm Nhu Nhi sau lưng hắn, hắn quay đầu lại nhìn theo bản năng, nhưng đúng lúc này, hắn cảm nhận được sát khí sắc bén.

Vù!

Một châm độc bắn từ tay Bích Lạc ra.

Diệp Hạo buông tay, một quyền đánh qua châm độc, mạnh mẽ chấn vỡ nó trong chớp mắt.

Mà lúc này, mỹ nữ sát thủ cũng lùi ra được mười mấy mét.

Vẫn câu nói trước, nguyên tắc của sát thủ: một phát không trúng, lập tức té nhanh.

Bích Lạc vừa lùi vừa nhìn Diệp Hạo, lạnh lùng nói:

- Anh đã trúng châm độc của tôi, đợi độc phát, thân vong đi.

Diệp Hạo vừa định đuổi theo, nhưng trong tay Bích Lạc xuất hiện một viên cầu, cô ta ném nó xuống đất, lúc này một vùng sương mù ngăn cản đường đi của Diệp Hạo.

Hắn không tùy tiện đuổi theo mà lập tức mang Lâm Nhu Nhi rời khỏi khu vực này.

Viện an dưỡng xuất hiện vụ ám sát khiến viện trưởng sốt ruột, ông ta không chút do dự đuổi việc đội trưởng đội bảo vệ, rồi dùng số tiền lớn mời đội bảo vệ an ninh cấp cao trong nước đến.

- Lâm gia các cô đắc tội với ai thế?

Diệp Hạo hỏi Lâm Nhu Nhi bên cạnh.

- Lúc trước có người ám sát ông nội cô, bây giờ lại có người ám sát cô.

- Lâm gia được như ngày hôm nay cũng đã xâm phạm đến lợi ích của rất nhiều người a.

Lâm Nhu Nhi im lặng một chút rồi nói:

- Về phần ám sát, mấy năm qua tôi đã trải qua không dưới mấy chục lần.

Diệp Hạo nhìn Lâm Nhu Nhi bình tĩnh như thường nói những lời này, trong lòng không khỏi có chút thương tiếc.

Loại chuyện ám sát này người bình thường cả đời khó gặp một lần, mà thiếu nữ hơn 20 trước mặt lại gặp phải mấy chục lần rồi.

- Nếu cần giúp đỡ, có thể gọi điện thoại cho tôi.

Diệp Hạo khẽ nói.

Lâm Nhu Nhi ngẩng đầu nhìn hắn một cái, khẽ gật đầu.

- Tôi về đây.

Lần này Lâm Nhu Nhi không tiễn Diệp Hạo nữa.

Dù sao vừa mới xảy ra chuyện, ai cũng không dám cam đoan đối phương đã chấm dứt ám sát chưa.

Sau khi Diệp Hạo rời đi, Tiểu Lan xuất hiện bên cạnh Lâm Nhu Nhi.

- Điều tra rõ ràng do ai làm chưa?

- Tổ chức sát thủ đứng thứ bảy trên thế giới - Diêm La.

Tiểu Lan nói đến đây, vẻ mặt nghiêm trọng hơn.

- Diêm La?

- Diêm Vương bảo người đó chết canh ba, ai dám giữ người đó đến canh năm? Khẩu hiệu của Diêm La như thế, nhiều năm qua, rất ít người bị Diêm La để mất tối mà còn sống.

- Đối phương thật dốc hết vốn liếng.

- Lần này Diêm La thất bại, lần sau sẽ phái ra sát thủ càng mạnh hơn.

Tiểu Lan lo lắng.

Lâm Nhu Nhi nhìn Tiểu Lan.

- Cô không đối phó được?

- Tôi không nắm chắc.

Tiểu Lan chần chờ một lúc, trả lời thật lòng.

- Tôi nhớ cô từng nói về sư tỷ Tuyết Vân của mình.

- Sư tỷ tôi đang đột phá đến Cửu Tinh, trước khi chưa đột phá thành công, chị ấy sẽ không xuống núi đâu.

Tiểu Lan lắc đầu nói.

- Cô cảm thấy chiến lực của Diệp Hạo thế nào?

Lâm Nhu Nhi nghĩ một chút, hỏi tiếp.

- Rất có thể đạt đến Bát Tinh.

Lúc nói đến Diệp Hạo, giọng điệu cô nàng nghiêm túc hơn.

- Mạnh hơn cả cô?

Lâm Nhu Nhi không ngờ thực lực Diệp Hạo mạnh như vậy?

Thực lực Tiểu Lan đạt đến cảnh giới Thất Tinh, đừng cảm thấy Thất Tinh rất yếu, cảnh giới này thực ra rất cao rồi.

Rất nhiều Võ Giả tu luyện cả đời cũng không đột phá đến Nhất Tinh nữa, nói chi Thất tinh.

- Ừm.

Tiểu Lan khẽ gật đầu.

Lâm Nhu Nhi rơi vào trầm tư.

Rất lâu sau cô mới nói với Tiểu Mai.

- Tiểu Mai, cô đặt trước một ghế lô ở Hào Môn Quốc Tế, trưa mai tôi mời Diệp Hạo ăn cơm.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

- Cảm ơn.

Diệp Hạo lên tiếng chào hỏi vệ sĩ Lâm Nhu Nhi nhờ đưa mình, rồi mở cửa xe bước ra.

Sau khi quay về trường học, Diệp Hạo vờ sờ túi quần mới nhớ điện thoại còn ở chỗ Đường Phiên Phiên.

Diệp Hạo ngăn một sinh viên lại mượn điện thoại gọi số mình, nhưng đầu dây bên kia báo đã tắt máy.

Hết pin!

Diệp Hạo suy nghĩ một chút rồi đi về ký túc xá.

Chắc tên Trịnh Tiểu Long biết cách liên lạc với Đường Phiên Phiên.

- Tôi bảo này Diệp Hạo, cậu chạy đi đâu ngày nay vậy?

Viên Cao Tinh vừa thấy Diệp Hạo đẩy cửa vào, liền hỏi.

- Có chút chuyện...

Diệp Hạo nói đến đây, nhìn về phía Trịnh Tiểu Long.

- Tiểu Long, cậu biết số của Đường Phiên Phiên không?

Toàn bộ phòng ngủ khiếp sợ khi nghe hắn nói.

Trịnh Tiểu Long càng khoa trương ‘bóp lấy’ cổ hắn.

- Cậu có Trương Lan mà còn chưa thỏa mãn à?

Diệp Hạo đẩy tên kí sang một bên.

- Tôi tìm Đường Phiên Phiên có việc.

- Cậu có thể có chuyện gì chứ?

- Nói chung là cậu có biết hay không?

- Biết, nhưng tôi khuyên cậu đừng nên gọi.

- Tại sao?

- Bởi vì Đường Phiên Phiên đã cho máy trăm cuộc gọi quấy rầy vào danh sách đen rồi.

- Ủm, cậu cho tôi mượn điện thoại đi.

- Cậu làm gì thế?

- Gọi cho Đường Phiên Phiên chứ làm gì.

- Anh trai à, đừng nói giỡn với tôi được không?

- Ai đùa với cậu? Đường Phiên Phiên đang cầm điện thoại của tôi, tôi không dùng di động của cậu gọi, thì biết mượn ai nữa.

- Cái gì?

Trịnh Tiểu Long mở to hai mắt.

- Đường Phiên Phiên cầm di động của cậu?

Chương 61: Khiêu Chiến Diệp Hạo

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Hai người các cậu đừng làm ồn nữa!

Lúc này, trên giường truyền đến tiếng nói suy yếu của Tiểu Lão Thực.

- Lão Thực, cậu biết gì à?

Trịnh Tiểu Long kinh ngạc hỏi lại.

- Hôm nay, khi Diệp Hạo đỡ tôi đi truyền nước, cậu ta dễ dàng dụ được Đường Phiên Phiên kia mà.

- Dụ... xong rồi đi...?

- Bậy út, ở đâu ra mà dụ!

Diệp Hạo có chút bó tay với suy nghĩ của đám bạn.

- Tôi nói này Diệp Hạo, cậu vậy không đúng rồi!

Trịnh Tiểu Long nghiêm túc phát biểu.

- Trương Lan người ta đã rất tốt rồi, không ngờ cậu còn mē đến cả Đường Phiên Phiên đây, haizzz.

Giọng nói Trịnh Tiểu Long đầy ghen ghét.

- Thôi thôi được rồi, mà nói chung có cho tôi mượn điện thoại hay không?

Diệp Hạo lắc lắc đầu nói.

- Đây, cho cậu mượn mọi Đường mỹ nữ của chúng ta!

Trịnh Tiểu Long bắt đầu di động cho Diệp Hạo.

Rất nhanh, Diệp Hạo bấm số gọi cho Đường Phiên Phiên, không quá hai giây, đầu dây bên kia đã có người bắt máy trả lời.

- Alo, ai vậy?

- Là tôi!

- Diệp Hạo!

Đường Phiên Phiên kinh hi nói.

- Cậu không có chuyện gì chứ?

- Ừm, tôi không sao.

- Giờ cậu đang ở đâu?

- Đang ở phòng ký túc xá á.

- Nói rõ cụ thể nào!

- Tòa 2 phòng 101.

- Chờ tôi một chút!

Vừa nói đến đây, bên kia đã vội tắt máy.

Diệp Hạo trả di động lại tên bạn đang ghen ăn tức ở kể bên.

Đôi mắt Trịnh Tiểu Long sáng ngời.

- Đường Phiền Phiền muốn đến tìm cậu?

- Chắc vậy!

Vừa nghe nói thế, tên trọng sắc khinh bạn này đã vội vàng chạy đến soi gương, chỉnh chu lại kiểu tóc.

Viên Cao Tinh một bên nhanh chóng cởi bỏ áo lót, đổi ngay một cái áo sơ mi trắng tinh.

Tiểu Lão Thực tuy có chút suy yếu nhưng vẫn bò từ từ giường xuống, rồi bắt đầu chỉnh lại cách ăn mặt.

- Cái đêch, có cần quá lên vậy không mấy chú!

Diệp Hạo thật sự bó tay với cái đám hám gái này.

Ước chừng qua 10 phút, ngoài ban công vang lên âm thanh của Đường Phiền Phiền.

- Diệp Hạo.

Diệp Hạo nhìn qua ban công thấy cô nàng đang thờ đốc, cười cười đáp.

- Tôi ra ngay đây!

Thời điểm Diệp Hạo ra ngoài, cô nàng vẫn còn thờ hờ hển như cũ.

- Chạy nhanh như vậy làm gì không biết?

Cô nàng đánh giá trên dưới Diệp Hạo một lượt.

- Cậu không có việc gì thì tốt rồi!

- Tôi sao có thể có chuyện được, hìhì!

Diệp Hạo cười đáp.

- Mà cô ăn cơm chưa?

- Người ta chưa có gì trong bụng đâu!

Đường Phiền Phiền lúc này mới cảm giác được bụng mình trống rỗng.

- Không biết tôi có được vinh hạnh mời mỹ nữ ăn cơm?

- May cho cậu, tôi đang đói đấy!

Đám Viên Cao Tinh luôn chăm chú quan sát Diệp Hạo, khi họ nhìn thấy hai người sóng vai rời đi, thằng nào thằng nấy đều chấn động.

- Tôi nhớ rằng Đường Phiền Phiền chưa bao giờ ăn cơm một mình cùng nam sinh nha.

Lúc nói ra câu này, Trịnh Tiểu Long không khỏi chẹp chẹp cái miệng.

- Má nó chứ, chẳng lẽ đây là ưu đãi của main, tôi không cam tâm a!

Tiểu Lão Thực cảm thấy khó chịu.

Mặc dù hần sớm biết rõ, bản thân và Đường Phiền Phiền không có khả năng, nhưng hiện tại nhìn thấy Nữ Thần trong lòng sóng vai cùng Diệp Hạo, trong lòng không thể tránh khỏi chút ganh ghét.

- Ông trời ơi, ngó xuống đây mà coi, cuộc đời thật lắm bất công, thằng năm sáu hộp sữa, thằng không hộp nào, hic...!

Viên Cao Tinh phiền muộn cảm thán.

Đường Phiên Phiên quá nổi danh trong Đại học Trung Y.

Mà thời điểm này không như buổi sáng, đa số sinh viên đều trong lớp học, bởi vậy Đường Phiên Phiên cùng Diệp Hạo sóng vai hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

- Nhìn xem, không phải Đường Phiên Phiên sao?

- Không phải Đường Phiên Phiên chưa bây giờ hẹn hò với nam sinh sao?

- Tình hình rất là tình hình nha!

- Nam sinh kia sau mà xấu quá, còn không đáng xách dép cho lão tử nữa a.

- Hắn không xứng với Nữ Thần đâu?

Nghe thấy thế, mặt Diệp Hạo không khỏi đen lên, mình mà xấu trai, cái đám ghen ăn tức ở này!

- Dừng lại!

Đúng lúc này, một sinh viên cao lớn ngăn cản đường đi hai người.

Diệp Hạo nhìn thanh niên to như cái lu đang mặc đồ thể thao trước mặt, hỏi.

- Chuyện gì?

- Cậu nghĩ mình xứng cùng Đường Phiên Phiên một chỗ sao?

- Xứng hay không không có liên quan đến anh!

- Cậu nói cái gì?

Thanh niên tỏ vẻ tức giận, hắn tiến lên một bước muốn đánh Diệp Hạo.

Đường Phiên Phiên nhanh chóng ngăn cản tên kia.

- Mạnh Vĩnh Ngôn, cậu làm gì thế?

- Đường Phiên Phiên, cô tránh ra.

Mạnh Vĩnh Ngôn trầm giọng quát.

- Đây là sự tình của nam nhân chúng tôi.

- Mạnh Vĩnh Ngôn.

Đường Phiên Phiên phẫn nộ nhìn hắn.

Mạnh Vĩnh Ngôn hiểu, nếu bản thân còn không tránh đường, từ đây về sau sẽ không còn được tiếp xúc với người đẹp trong lòng nữa.

- Mười hai giờ trưa mai, hẹn cậu tại sân bóng rổ.

Mạnh Vĩnh Ngôn nhìn chăm chăm Diệp Hạo nói tiếp.

- Nếu cậu là một thằng đàn ông chân chính.

Nói xong, hắn ta xoay người rời đi.

- Kệ cậu ta, đừng để nó trong lòng!

Đường Phiên Phiên nói khẽ.

Diệp Hạo nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Hắn đâu có nhiều thời giờ để chơi mấy trò này, có lẽ Mạnh Vĩnh Ngôn cảm thấy bản thân ngưu bức lắm, nhưng trong mắt Diệp Hạo, cái gì cũng không phải, nó chỉ giống như trò chơi của đám trẻ con.

Hai người tìm một quán nhỏ nhỏ, gọi mấy món xào.

Đường Phiên Phiên trả di động lại cho Diệp Hạo.

- Điện thoại cậu hết pin rồi!

- Ừm!

- Hôm nay rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Long Xã Trưởng nói địa vị người ra tay không nhỏ.

Đường Phiên Phiên hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

- Cô biết Trác Cảnh không?

- Trác Cảnh? Cậu ta là sinh viên năm hai.

- Hắn thấy hai ta mượn phòng.

Cô nàng hết hồn.

- Cậu nói chuyện này do Trác Cảnh làm?

- No no!

Diệp Hạo nhẹ nhàng lắc đầu.

- Vi Đà làm.

- Vi Đà?

Đường Phiên Phiên biến sắc.

- Địa vị nhà Vi Đà ở Ma Đô không nhỏ, nghe nói Vi gia có quan hệ với thượng tầng nữa.

- Cô biết rõ nhỉ?

Diệp Hạo tò mò nhìn mỹ nữ trước mặt.

- Những chuyện này do Trác Cảnh nói cho tôi biết.

Cô nàng thành thật trả lời.

Nguyên lai chuyện này do Vi Đà làm, người ta hay nói Cường Long không áp địa đầu xà là như vậy.

Long Xã Trưởng, Nhật Báo Giang Nam, lực ảnh hưởng tại Giang Nam không cần phải nói, nhưng đặt ông ta ở Ma Đô, thành phố phồn hoa bậc nhất Hoa hạ này thì đã không đáng chú ý đến nữa.

Về phần Diệp Hạo thoát khốn như thế nào, chắc do cao tầng trong trường ra mặt, do được Long Xã Trưởng nhắc nhở, cô nàng nhanh chóng nói chuyện này cho Lãnh Tuyết hay, mà Lãnh Tuyết mới có phân lượng tìm đến cao tầng trong trường.

Nhưng Lãnh Tuyết cũng không biết, cao tầng trong trường chả có tác dụng gì cả, nếu không phải Lâm Nhu Nhi tự mình đi trước Diệp Hạo, không biết main ta còn sống để truyện được viết tiếp không nữa.

Đường Phiên Phiên không hỏi, Diệp Hạo cũng không nhiều lời vì mấy chuyện này.

- Cô biết rõ Hải Hằng Hoa Viên không?

Hai người hàn huyên một hồi, Diệp Hạo bắt ngờ đổi chủ đề.

- Hải Hằng Hoa Viên cách trường chúng ta không xa, chắc khoảng 15 phút đi bộ, sao thế?

Đường Phiên Phiên nhẹ gật đầu trả lời.

- Khi tôi đi chợ nhìn thấy thông báo cho thuê phòng ở đó, nên muốn hỏi xem sao.

- Cậu muốn ra ngoài thuê phòng?

Đường Phiên Phiên tròng lớn hai mắt.

- Sao thế?

- Giá phòng tại Ma Đô đắt nhất cả nước, dù phòng dạng gì giá cũng rất cao, mà Hải Hằng Hoa Viên được xem như một cư xá không tệ, muốn thuê phòng ở đó ít nhất cũng trên dưới 6000 tệ, nếu muốn sắm sửa đồ gia dụng này nọ nữa chắc phải hơn 8000 tệ á.

- Ừm.

Diệp Hạo gật đầu, cái giá này nằm trong phạm vi tiếp nhận của hắn.

- Không nhìn ra cậu là thổ hào nha.

Đường Phiên Phiên cười khanh khách nói.

- Tôi mà thổ hào gì?

Diệp Hạo cười cười đáp cho qua

- Giờ cũng còn sớm, không bằng chúng ta đến đó nhìn chút đi

Đường Phiên Phiên trong lòng khẽ động, đề nghị.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Quỷ Trạch

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Phòng này ổn đó.

Đường Phiên Phiên tìm một hồi thấy được một phòng cho thuê rất được.

- Cũng được.

- Hai phòng ngủ một phòng khách, điện gia dụng đầy đủ, trả tiền xong có thể vào ở ngay.

Đường Phiên Phiên đưa hình căn phòng cho Diệp Hạo xem.

- Giá cả lại rất tiện nghi, chỉ cần 4000 tệ một tháng.

- Tiện nghi quá ta?

Diệp Hạo kinh nghi bất định, vì vừa nãy nghe Đường Phiên Phiên báo, thông thường giá cả rất đắt mà, ít nhất cũng phải 6000 tệ.

- Để tôi gọi chủ thuê nhà xem thế nào.

Cô nàng bấm số điện thoại được in kế bên, không qua mấy giây, đầu bên kia truyền đến thanh âm của một trung niên.

- Xin chào, tôi thấy ông có cho thuê phòng trọ, hiện giờ phòng đó được thuê chưa vậy?

- Chưa!

- Khi nào ông rảnh, chúng tôi qua xem phòng một chút?

- Lúc nào cũng được, giờ cô qua cũng không sao.
- Vậy khoảng một 30 phút nữa chúng tôi sẽ đến, không thành vấn đề chứ?
- Không thành vấn đề.

Cúp điện thoại, Đường Phiên Phiên cười nói.

- Chút nữa chúng ta đi nhìn xem thế nào.
- Ok!

Chủ thuê nhà nhìn qua như một trung niên thật thà.

Nhưng khi vào xem phòng, Diệp Hạo nháy mắt đã hiểu vì sao căn phòng này có giá tiện nghi như vậy!

Hắn thấy một cô gái mặc đồ trắng đang đứng đưa trước xà ngang trong phòng.

Quý thất cổ!

Đường Phiên Phiên ngược lại không cảm giác được gì.

Nàng hứng thú đánh giá bố trí trong phòng.

- Ông chủ, ông không từ tẻ nha.

Diệp Hạo cười híp mắt, lên tiếng.

Sắc mặt chủ nhà trở tái xanh.

- Cậu nói vậy.... có ý gì?
- Căn phòng này lúc trước có người chết, nhĩ?

Chủ nhà khò sờ.

- Chuyện này đã bị truyền ra sao?

Ngụy Kiến Hoa vì thấy giá tiện nghi nên đã mua luôn căn phòng, nhưng không ngờ, đến tối đi ngủ ông lại gặp chuyện kỳ quái, không tin tã, qua ngày sau, ông rủ hai người bạn của mình qua ở cùng, nhưng đến tối muộn ba người đều bị ma đè, còn hai người bạn của ông qua hết đêm đã chạy mất dép.

Phòng không ở được, nhưng lão cũng không đành đập đi xây lại, nên quyết định đăng tin bán, nhưng đã ba tháng qua, không ai chịu mua cả.

Dù sao, chuyện mua nhà cũng là đại sự, phải hỏi thăm kỹ càng, người ta mới dám mua!

Ngụy Kiến Hoa bắt đầu đi đánh sửa từ bán thành cho thuê, lúc trước có một đôi nam nữ vào mượn, nhưng cũng vì bị ma nhát, quý đề nên cũng cuốn gói đi sớm, ông đã sớm cho họ 2000 tệ nhờ họ đừng nói với mọi người trong chung cư chỗ này của ông có ma, nhưng giờ thì hay rồi, ai ai cũng đồn chuyện này cả.

Diệp Hạo nghe Ngụy Kiến Hoa kể, đã hiểu.

- Tôi sẽ ở đây một khoảng thời gian, nghĩ đến lúc đó, tin đồn tự nhiên biến mất.

Diệp Hạo cười cười nhìn Ngụy Kiến Hoa.

- Bất quá, tiền thuê phòng có phải hay không...?
- Người không sợ mà quý ở đây?

Ngụy Kiến Hoa suy nghĩ một chút, vẫn hỏi lại.

- Không có vốn, ai dám đi ra buôn bán!

Diệp Hạo vỗ vỗ bả vai ông, nói tiếp.

- Chờ sau khi tôi không ở nữa, căn phòng này sẽ bình thường trở lại.

- Cậu chắc chắn?

- Nếu ông không tin, chúng ta có thể ký hợp đồng ngay.

Diệp Hạo ha ha cười nói.

- Vậy chúng ta ký 1 năm đi.

- Ai rảnh ký một năm với ông, ba tháng thôi.

Diệp Hạo cũng không biết bản thân có thể ở đây bao lâu, ký dài quá mắc công tốn thêm tiền.

- Ba tháng thì ba tháng, để tôi sửa hợp đồng một chút.

Nguy Kiến Hoa nói xong, lấy ra hợp đồng.

- Tiền thế chấp 2000 tệ, ba tháng tiền thuê là 1 vạn 2, cậu đưa ta 1 vạn 4 là đủ.

- Ai nói tiền thuê phòng này một tháng 4000 tệ?

Diệp Hạo cắt đứt lời ông.

- Tôi giúp ông một chuyện lớn như vậy còn không biết giảm giá nữa?

- Vậy....3500?

Nguy Kiến Hoa lên tiếng thăm dò.

- 3000.

- Được.

Ông cắn răng đáp ứng.

- Mà tôi nói trước, hợp đồng đã ký, nếu cậu rời khỏi đây trước thời hạn, tôi sẽ không trả tiền lại đâu.

- Để tôi xem hợp đồng thế nào?

Diệp Hạo nhìn hợp đồng một lượt, nhẹ gật đầu.

Mà lúc này Đường Phiên Phiên mới đi tham quan trở về.

- Thế nào?

- Có thể ký.

Cái giá này quá hời rồi, hần nhanh chóng ký tên vào hợp đồng.

- Cho tôi số tài khoản ngân hàng, để tôi chuyển tiền qua cho ông.

Sau khi nhận được tiền, Nguy Kiến Hoa đưa chìa khóa ra.

- Ba cái chìa khóa của phòng này đây, cậu giữ cho kỹ.

- Muốn vào đây khi nào cũng được!

- Giờ ở luôn cũng có thể.

- Tôi biết rồi.

- Tôi không quấy rầy cô cậu nữa.

Trước lúc đi, ông lão còn nhiều chuyện thêm một câu.

- Chàng trai, bạn gái cậu rất đẹp, kaka!

Sắc mặt Đường Phiên Phiên đỏ chót, cô nàng vừa muốn giải thích nhưng Nguy Kiến Hoa đã nhanh chóng quay người rời đi.

Diệp Hạo liếc qua quỹ thất cổ còn treo người trên xà ngang một cái rồi đi vào phòng ngủ tham quan.

Diệp Hạo kiểm tra một phen, âm thầm gật đầu.

Đồ đạc không tính xa hoa nhưng cái gì cần có đều có.

- Khi nào cậu chuyển vào đây?

- Ngày mai.

- Đồ nhiều không? Muốn tôi hỗ trợ chứ?

- Tôi nào dám phiền đến Hoa Hậu Giảng Đường đây!

- Nói gì thế, muốn ăn đòn à?

- Tôi không có nhiều đồ đâu.

Diệp Hạo thấy cô nàng sắp nổi bão, nhanh chóng cười nói.

- Vậy còn được!

Diệp Hạo nhìn điện thoại, cũng chín giờ rưỡi rồi.

- Chúng ta về trường đi.

Diệp Hạo trở lại phòng liền bị ba người Viên Cao Tinh lôi ra bức cung, trả lời qua loa một hồi, hẩn tiếp tục công việc cày sách của mình.

Ba giờ sáng, điện thoại Diệp Hạo đột nhiên vang lên.

- Diệp Hạo —— Diệp Hạo, huhu. . .

- Sao thế?

- Tôi lại thấy ác mộng!

Đường Phiên Phiên đầu dây bên kia sợ hãi nói.

- Cô cố gắng chống đỡ thêm nửa tháng nữa, có lẽ tôi sẽ có cách.

Diệp Hạo nghĩ một chút rồi nói.

- Cậu đành lòng để người ta thức trắng đêm cả nửa tháng nữa?

Đường Phiên Phiên vuốt vuốt mái tóc đang lộn xộn của mình, nũng nịu.

- Ách.

Sau một lúc trầm mặc, cô nàng đề nghị.

- Mai tôi cũng dời đến Hải Hằng Hoa Viên.

- Chuyện này... được sao?

Diệp Hạo không quá xem trọng nhưng vẫn hỏi lại.

- Quyết định vậy đi.

Đường Phiên Phiên thấp giọng trả lời.

- Tôi dậy xem sách đây, không dám ngủ nữa đâu.

Diệp Hạo tắt điện thoại, nằm một hồi lăn qua lộn lại nhưng không ngủ được.

Đường Phiên Phiên đẹp, hẩn đầu thế làm như không thấy, nghĩ đi nghĩ lại, hẩn xoay người xuống giường xem sách giáo khoa, nếu đã ngủ không được, không nên lãng phí thời gian.

Dù sao cũng phải đọc đến nó, thôi thì xem trước cũng không vấn đề, bản thân về sau có muốn đắc đạo thành Tiên, nhưng giờ vẫn nên tốt nghiệp đại học

cái đã, nó sẽ trở thành một đoạn nhân sinh trong cuộc đời hắn.

Khoảng năm giờ, Diệp Hạo thay đồ chạy tới Hải Hằng Hoa Viên, mở cửa phòng ra, hắn phát hiện cô gái áo trắng trên xà ngang đã biến mất không thấy, hắn tiện tay đóng cửa lại, sau đó muốn bật công tắc đèn lên, giờ vẫn còn sớm, trong phòng giờ tối thui tối hù.

Diệp Hạo chưa chạm đến công tắc điện, nhưng đã chạm vào một bàn tay nhỏ mềm mướt, nhưng hắn lại không có cảm giác hưởng thụ gì, vì bàn tay đối phương lạnh buốt thấu xương.

Diệp Hạo định mắt nhìn qua, một đạo thân ảnh đang bình tĩnh đứng bên cạnh hắn.

Hai mắt của cô nàng lồi hết ra ngoài, còn cái lưỡi kéo dài tới đất, mặt thì trắng tinh như tượng không chút sức sống.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Người đi đi

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Ba!

Diệp Hạo tiện tay cho em ma ăn một cái bạt tay, đám đùa với ca.

Cô gái kêu thảm một tiếng rồi từ từ tiêu tán.

Sắc mặt Diệp Hạo âm trầm, nhìn cô nàng lên xà ngang trong phòng.

- Cô cho rằng trốn trong đó, ta sẽ không thấy?

Khuôn mặt cô gái hiện ra vẻ sợ hãi, nàng biết mình gặp thứ dữ rồi, cô nàng đang có ý muốn chạy trốn, nhưng Diệp Hạo đã nhanh chóng rút Thanh Đồng Chủy Thủ bên hông ra.

Sau khi được thôi động, từ Chủy Thủ xuất hiện một đạo kiếm ý băng lãnh tràn ngập cả phòng, em kêu thảm một tiếng, run lấy bầy tại chỗ, không dám nhúc nhích.

- Đại Sư, tha mạng.

Diệp Hạo đi về phía cô gái ma.

- Tại sao không đi đầu thai?

- Tôi còn có thù chưa báo được.

- Thời khắc cô tự đoạn tuyệt sinh mạng của mình, cô đã không còn liên hệ gì với Dương Gian này nữa rồi.

Diệp Hạo thân nhiên đáp lời.

- Tôi không cam tâm.

Cô nàng hét lên.

- Cam tâm hay không cũng là chuyện của cô, chỉ cần đừng ảnh hưởng đến tôi.

Nói đến đây, hắn thu lại Thanh Đồng Chủy Thủ dưới ánh mắt kinh ngạc của hồn ma.

- Rồi đi thôi!

- Đa tạ Đại Sư.

Bạch y nữ từ cung kính cúi người một cái, sau đó bồng bình rời đi.

Đợi đến khi hồn mà rời đi, Diệp Hạo vẫn cảm giác âm khí nơi này còn quá nhiều.

- Chắc phải bày ra một cái Tụ Dương Trận.

Những Âm Khí này không làm gì được hần, nhưng sẽ ảnh hưởng đến thân thể Đường Phiến Phiến.

Diệp Hạo chiếm được toàn bộ ký ức của Hắc Long, đại bộ phận chúng đều có quan hệ đến việc tu luyện.

Diệp Hạo tin tưởng, đạo thuật Thần Thông trong tay mình nắm đủ Mai Doãn Tuyết cũng còn kém rất xa.

Bởi vì tu vi ma nữ vừa nãy không cao, nên Tụ Dương Trận không cần quá cao cấp, hần chạy qua tiệm tạp hóa bên cạnh mua mười mấy tấm gương, bắt đầu xếp thành một cái Tụ Dương Trận cỡ nhỏ, theo tia nhưng sáng mặt trời đầu tiên của buổi sáng sớm chiếu vào, toàn bộ Âm Khí trong phòng đang tiêu tán nhanh chóng.

Diệp Hạo nhìn thời gian một chút, rồi chạy trở về ký túc xá.

Đẩy cửa phòng, Trịnh Tiểu Long nhìn tay Diệp Hạo.

- Nay cậu không mua đồ ăn sáng à?

Diệp Hạo có chút không thoải mái, mình là thằng ở chác, phải mua đồ ăn sáng cho nó sao?

- Không mang tiền.

Diệp Hạo thản nhiên trả lời.

- Vậy mai khi ra ngoài chạy bộ nhớ mang theo tiền nha cu!

Trịnh Tiểu Long "thiện ý" nhắc nhở.

Cái đồ không biết xấu hổ.

- Cậu không nói tôi cũng quên mất.

Diệp Hạo cười nói.

- Các cậu còn chưa trả tôi tiền đồ ăn sáng hôm qua nha!

- Tôi nói Diệp Hạo cậu không đúng nha.

Trịnh Tiểu Long không vui lên tiếng.

- Một phần điểm tâm sáng tốn mấy đồng tiền chứ? Chưa thấy người hẹp hòi như cậu vậy.

- Không có biện pháp, nhà tôi nghèo nên thế.

Diệp Hạo cười tủm tỉm.

- Lão Thực 5 tệ, Cao Tinh cậu 4 tệ còn Tiểu Long cũng 4 tệ.

- Đây, trả cậu.

Tiểu Lão Thực vội vàng lấy ra 5 tệ tiền giấy đưa cho Diệp Hạo.

Viên Cao Tinh mò mò túi tiền một chút rồi nó.

- Trên người tôi không có tiền lẻ, giữa trưa mời cậu ăn cơm.

Long ca nhà ta nghe nghe Viên ca nói xong, thuận thế nói tiếp.

(main nhà ta có bạn toàn rồng với khí, vkl ^^!)

- Lần sau tôi mời cậu ăn sáng trả lại.

- Cũng được.

Diệp Hạo dễ dàng nhìn thấu tên này không còn một đồng trong túi, nhưng gia hỏa này vẫn cố trâu bò bảo không còn tiền lẻ, mình còn có thể nói gì?

Nói ra chắc sẽ trở mặt mất.

Nói thật, Diệp Hạo thật không quan tâm 10 tệ 8 tệ này, cu cậu chỉ không thích thái độ của Trịnh Tiểu Long.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Huấn luyện quân sự vẫn được nghiêm túc luyện tập.

Lúc nhàn rồi nghỉ ngơi, Trương Lan thoải mái ngồi bên cạnh Diệp Hạo, điều này khiến tinh thần rất nhiều nam sinh trong lớp chán nản, cô nàng rõ ràng có ý với Diệp Hạo a.

- Chiều qua anh làm gì mà không đi học?

- À, tôi có một số việc.

- Chuyện gì thế?

Nhìn đôi mắt Trương Lan đang sáng lóng lánh, Diệp Hạo không khỏi cười cười.

- Anh cười cái gì?

Trương Lan đánh mặt lại hỏi.

- Chuyện cô đều biết hết rồi, còn hỏi chi nữa?

- Sao cậu quen Đường Phiên Phiên thế?

- Ai trong trường ta không biết Đường Phiên Phiên chứ?

- Mạnh Vĩnh Ngôn đã tuyên bố khiêu chiến anh lúc 12:30 trưa nay tại sân bóng rổ kia.

- Tiểu tử kia tạo thanh thế không nhỏ nhì.

- Mạnh Vĩnh Ngôn là Phó Hội Trưởng của hội bóng rổ, anh ấy rất được mọi người trong trường ủng hộ.

- Anh ta có như thế nào cũng có liên quan gì đến tôi đâu.

- Anh không ứng chiến?

- Ủa, cô nghe ai nói tôi đã tiếp nhận khiêu chiến vớ vẩn kia à?

- Anh quả thật không giống người thường!

Trương Lan khẽ cười.

- Nhưng anh nên biết, gia hỏa Mạnh Vĩnh Ngôn này sẽ không từ bỏ ý đồ đâu.

- Anh tốt nhất nên từ bỏ ý đồ.

Diệp Hạo khẽ mỉm cười.

- Nếu không, tôi sẽ dạy cho anh ấy biết nên làm người khiêm tốn một chút.

- Anh biết chơi bóng rổ?

Đôi mắt Trương Lan không khỏi sáng lên.

- Quy tắc cơ bản vẫn hiểu, muốn ngược anh ta chắc không có vấn đề.

Diệp Hạo nói lời này cũng không phải hasagi (Yasuo hân hạnh tài trợ chiêu thức này), lấy nhãn lực cùng thân thủ hiện tại, hẳn chắc chắn 99,99% ném bóng trúng rổ.

- Lấy đâu ra tự tin cao thế ông?
- Bẩm sinh nó thế.
- Không biết xấu hổ.
- Cô còn nhỏ, không hiểu đâu.

Diệp Hạo nhìn trên dưới cô nàng một lượt rồi phun một câu tỉnh như ruồi.

Trương Lan mặc quần trang có chút rộng rãi, nên dáng người cô nàng đều bị che lấp, mà điều trọng yếu là vòng một của cô nàng không quá lớn nữa.

- Anh... hèn mọn.

Nói xong câu này, cô nàng tức giận đứng dậy.

Nhìn người đẹp giận dỗi xoay người rời đi, hắc ngưu ngơ chả hiểu cái éo gì.

Tình huống gì đây?

- Ta làm sao chọc giận nàng rồi?

Diệp Hạo hỏi Viên Cao Tinh kể bên.

- Cậu không cảm thấy câu nói vừa rồi rất có nghĩa bóng sao?

Viên Cao Tinh nhếch miệng cười đáp.

- Nghĩa gì khác chứ?
- Trương Lan muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn dáng người có dáng người, thứ không hoàn mỹ nhất chắc là cái này.

Viên Cao Tinh vừa nói vừa chỉ ngực mình.

- Theo kinh nghiệm duyệt gái mười mấy năm nay, chắc Trương Lan thuộc size A ấy.
- Kỳ thật, size A quá phổ biến trong nước ta rồi, 40% trở lên đều có size A.

Trịnh Tiểu Long lúc này tiếp lời.

- Size C và D không bao nhiêu người.
- Hôm qua tôi mới tra mốt tờ Google, trên đó có thống kê, tại Trung Quốc, hơn 64%, nữ tính có size A, xem qua có thể biết được nó phổ biến thế nào rồi.

Tiểu Lão Thực cũng xen vào một câu.

- Cả đám đều là chuyên gia a.

Diệp Hạo không khỏi nở nụ cười.

- Làm chuyên gia có tác dụng chó gì?

Tiểu Lão Thực không khỏi giận quát.

- Sao thế?
- Hôm qua tôi đã thổ lộ với Lý Song nhưng thất bại cmnr.
- Thất bại thì đối đối tượng, làm gì căng n man!
- Nói lý do người ta cự tuyệt xem thế nào?
- Đúng, nói nghe một chút.
- Cô ấy hỏi tôi nhóm máu gì? Tôi nói B, nàng bảo mình cũng thuộc nhóm B, con hai chúng ta sau này sẽ 2 B.

Diệp Hạo đờ người.

- Chỉ vậy?
- Ừm, thế thôi đó!
- Nhỏ đó cự tuyệt nên tìm lý do đây mà!
- Ca của ta, cậu không nói ra sẽ chết à?

Tiểu Lão Thực gãi đầu, khóc không ra nước mắt nói.

- Đừng buồn, để tôi giới thiệu cho cậu một người.

Diệp Hạo nói xong, nhìn hết một lượt các bạn nữ trong lớp, rất nhanh, đôi mắt hấn sáng lên.

- Lão Thực, cậu nhìn bé kia thế nào?

Tiểu Lão Thực thấy Diệp Hạo chỉ một nữ sinh, không khỏi run người một cái.

- Đừng đùa được không?

- Thế nào?

- Nhỏ này chắc có bà con với tình tình á, nhìn làn da xem, rất hợp với cậu nha!

Bạn đang đọc truyện *Chung Cự Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Thiện Ý Của Lâm Nhu Nhi

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

-
- Tôi phải tìm một người giống tốt để cải thiện gen đời sau mới được.

Tiểu Lão Thực xấu hổ nói.

- Thế người này ra sao nè?

Diệp Hạo quét mắt một vòng, giúp Tiểu Lão Thực khóa được một đối tượng.

- Lão Thực cậu đừng mơ tưởng nữa.

Trịnh Tiểu Long khề cười nói.

- Mình phải gọi người ta là chị đó, muốn đổi nghề làm phi công à?

- Xời, hiện giờ nó là mốt nha, phi công đầy đường chứ ế thừa?

Tiểu Lão Thực cầm gậy bắt bình đáp trả.

- Lo cái gì mà lo?

Viên Cao Tinh một bên cười ha ha.

- Đại Học Trung Y chúng ta cái gì không có chứ nữ sinh thì đầy, đếm không hết ấy chứ, cứ từ từ mà lựa, gấp làm chi.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Hạ Kinh phát hiện năng lực học tập của Diệp Hạo cực kỳ cường hãn.

Những động tác bản thân dạy, cậu ta có thể làm y chang, không chê được tí nào.

E hèm...!

Không sai một ly a...

Hạ Kinh đã đặc biệt quan sát vài lần.

Diệp Hạo tập bước điều đi nghiêm, mỗi bước đi đều đúng y 25 cm.

Mà làm được điểm ấy chỉ toàn những người đã được huấn luyện đặc biệt thôi, nhưng gia hỏa này mới học bao lâu chứ, 3 buổi là cùng.

Bình thường, huấn luyện viên ghét nhất dạng học sinh động một tí đã muốn xin nghỉ, nhưng khi hắn thấy một màn này, những khó chịu trong lòng đều tiêu tán.

Lúc Diệp Hạo vừa mới kết thúc huấn luyện quân sự, đang đi tới căn tin trường, điện thoại vang lên.

- Diệp Hạo, cậu đang ở đâu vậy?

- Chuẩn bị đi ăn cơm.

- Vậy ăn xong, qua giúp tôi chuyển đồ nha.

- Ok, girl!

Trương Lan nghi ngờ nhìn hắn hỏi.

- Cậu bận rộn nhỉ?

- Bận gì đâu, lâu lâu mới nhận được cuộc gọi, đâu như ai đó, tiếng chuông điện thoại vang lên không ngừng a.

- Sao cậu biết?

- Hỏi thừa, hai ta gần như vậy, tôi sao có thể không biết?

Nghe thế, khoe miệng Trương Lan không khỏi nở một nụ cười xinh đẹp, hắn nếu không chú ý cô nàng, làm sao biết được chi tiết này? Tên này cũng không phải đồ ngốc, hìhì!

Trương Lan chủ động muốn ăn cơm với hắn, mà được ăn cơm cùng người đẹp, main ta nào có từ chối bao giờ.

Rất nhanh, Diệp Hạo phát hiện đi ăn cơm cùng Trương Lan không cần tốn thời xếp hàng nha, vì rất nhiều nam sinh đều chủ động nhường vị trí cho cô nàng.

Trương Lan không chen ngang, nhưng nhân gia được nhường mà, không tiến lên cũng không được.

Ăn xong bữa trưa, Diệp Hạo chủ động đưa nàng về phòng, không phải nói Diệp Hạo hiểu lòng người, mà bởi vì phòng Đường Phiên Phiên cũng gần chỗ Trương Lan a, nhưng cô nàng nào biết hắn như thế, trong lòng như ăn mật ngọt, gia hỏa này ngày càng xứng chức!

Khi đến dưới lầu phòng Đường Phiên Phiên, Diệp Hạo bấm gọi cô xuống, không qua bao lâu, Đường Phiên Phiên xuất hiện cùng một cái rương đồ to đùng.

- Đồ cô nhiều như vậy?

Diệp Hạo kinh ngạc thốt.

Cái rương này còn lớn hơn cái mẹ hắn mua cho hắn trước khi vào đại học nữa.

- Còn một cái nữa!

Đường Phiên Phiên nói xong quay người chạy về phòng.

Chốc lát sau, nàng lại xách thêm một cái rương.

- Tôi phải lấy hết chăn, mền, đệm giường theo nên thế.

Diệp Hạo vội cắt đứt lời cô.

- Chăn, mền, đệm giường để lại đi, đợi chút nữa chúng ta đi siêu thị mua cái mới.

- Hà?

- Phòng ngủ bên ngoài đều có kích thước 2.0 * 1.8, mà chăn, mền, đệm giường của trường ta đều 2.0*1.2, không vừa đâu.

Diệp Hạo cười nói.

*- Nhưng nếu mua luôn một bộ mới đắt lắm, ít nhất cũng phải 1000 tệ đấy.

Đường Phiên Phiên chần chừ một chút vẫn cự tuyệt.

Diệp Hạo nghe thế đã biết tình huống gia đình cô nàng chắc không được tốt nên cười nói.

- Phòng tôi thuê, đương nhiên tôi phải mua chăn đệm rồi!

- Nhưng tôi cũng vào đó ở mà!

Khuôn mặt Đường Phiên Phiên đỏ lựng nói.

- Vậy cô làm công cho tôi là được.

Diệp Hạo nghĩ nghĩ rồi đề nghị.

- Làm công?

Đường Phiên Phiên nghi ngờ hỏi.

- Về sau, vệ sinh trong nhà giao cho cô.

- Cái này ——?

Đường Phiên Phiên vốn không nghĩ đến việc bản thân phải quét dọn việc nhà.

- Không phải ai cũng có vinh hạnh được Hoa hậu Giảng đường quét dọn vệ sinh dùm đâu!

Diệp Hạo nhếch miệng cười.

- Còn nữa, tôi không thích làm bạn với người tối ngày hay nhăn nhó nhó nhó.

Diệp Hạo đã nói đến đây, Đường Phiên Phiên cự tuyệt không có ý nghĩa.

Hai người mang hai cái rương đồ đưa đến Hải Hằng Hoa Viên, Đường Phiên Phiên ngay sau đó sắp xếp đồ mình vào vị trí.

Còn Diệp Hạo đi dạo nhìn xem chung quanh.

Đúng lúc này, di động hắn lại vang lên.

- Alo, ai đó?

Hắn thấy một dãy số lạ.

- Tôi là thư ký của Lâm Tổng, Tiểu Mai.

- Tiểu Mai? Có chuyện gì sao?

- Lâm Tổng có chuyện quan trọng muốn bàn với cậu, tôi hiện tại đang đứng trước cửa trường cậu nè.

- Tôi chuyển qua Hải Hằng Hoa Viên rồi!

Diệp Hạo không biết chuyện quan trọng trong miệng Tiểu Mai như thế nào, nhưng hắn cảm thấy bản thân mình nên đi gặp họ một chuyến.

- Vậy cậu ra cửa Hoa Viên đợi tôi 3 phút.

- Được.

Diệp Hạo trầm ngâm một chút rồi đi vào phòng.

- Phiên Phiên.

- Sao thế?

- Trưa nay, tôi bận một chút, tý nữa cô một mình đi siêu thị mua đồ được không?

- Ừm, được.

- Thẻ ngân hàng của tôi đây, mật khẩu là 699669.

Diệp Hạo nói đến đây hơi dừng một chút.

- Tôi thuộc loại người thích sạch sẽ, cô đừng mua hàng khuyến mãi nhé!

- Ừm, tôi sẽ nghiêm túc chọn.

Đường Phiên Phiên nói khẽ, lúc trước, cô nàng mua đồ lúc nào cũng phải so sánh giá giữa cái này với cái kia, nhưng Diệp Hạo đã nói vậy, sao cô còn dám có tâm tư này nữa!

Lúc Diệp Hạo ra cửa Hải Hằng Hoa Viên, một chiếc Rolls-Royce cũng đang chờ ở đó.

Tiểu Mai thấy Diệp Hạo đến, vội vàng nghênh đón.

- Xin lỗi, tôi quên việc cậu đang học quân sự.

Huấn luyện quân sự sẽ ra sớm hơn các môn học bình thường, nhưng Tiểu Mai không biết nên đến hơi trễ.

- Không sao!

Mặc kệ Diệp Hạo có để ý hay không, Tiểu Mai vẫn phải giải thích, cô biết rõ, vị trước mắt này không phải một học sinh bình thường, vị này có thể là cao thủ Bát Tinh cấp cao, còn mạnh hơn mình!

Giống Tiểu Lan, Thất Tinh cao thủ, người được bảo hộ đều là chính khách cấp quốc gia! Diệp Hạo chỉ cần nguyên ý, cho dù đám Nguyên Lão đều sẽ cung kính nghênh đón hẳn.

Nhà hàng Hào Môn Quốc Tế!

Một trong những nhà hàng năm sao xa hoa nhất Ma Đô.

Diệp Hạo theo Tiểu Mai xuyên qua xa hành lang đi đến phòng 666, hai phục vụ viên xinh đẹp thanh lệ cung kính mở cửa phòng.

Lúc này, Lâm Nhu Nhi đang xem tư liệu cũng đứng lên tiến về phía Diệp Hạo.

- Tôi đang xem tài liệu nên không ra ngoài nghênh đón, mong cậu đừng trách.

- Lâm Tổng khách khí rồi.

- Lâm Tổng?

Khuôn mặt Lâm Nhu Nhi lộ vẻ không vui.

- Chúng ta xa lạ vậy hả?

Diệp Hạo đố người, bộ hai chúng ta rất quen thuộc sao? Chỉ mới gặp được một lần thôi đó bà cô của tôi. Bất quá, từ câu nói này, hẳn hiểu cô nàng đang có ý thân cận với mình.

- Nhi tỷ?

Hình như bà cô này lớn tuổi hơn mình, thôi cứ gọi tỷ tỷ đi.

Về mặt Lâm Nhu Nhi lúc này mới dần ra nở nụ cười.

- Cậu đã tôi một tiếng Nhi tỷ, vậy đề tỷ tỷ tặng cậu lễ gặp mặt.

Lâm Nhu Nhi nói xong, Tiểu Lan đứng kế bên nhanh chóng lấy ra một cái hộp tinh xảo.*

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Giá Trị Bản Thân Diệp Hạo

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Trong hộp là một cái đồng hồ Vacheron Constantin kim cương.

Khi đeo nó trên tay, Diệp Hạo không thể không thừa nhận ánh mắt Lâm Nhu Nhi độc đáo, tinh xảo lại không quá xa hoa, điệu thấp có nội hàm.

- Cảm ơn Nhi tỷ.

Diệp Hạo không cự tuyệt.

Cự tuyệt cái lông á!

Lâm Nhu Nhi đang đánh ra bài tình cảm, hấn sao không rõ cô nàng có chuyện cầu mình.

Qua ba lượt rượu, Lâm Nhu Nhi đi vào chủ đề chính.

- Tiểu đệ, chị có một việc muốn mời cậu giúp.

- Chị cứ nói.

- Tỷ tỷ gần đây bị Diêm La, tổ chức sát thủ thế giới đe dọa tới.

Con người Diệp Hạo không khởi nhủ lại.

- Diêm La mạnh lắm à?

Lâm Nhu Nhi nhìn Tiểu Lan.

Tiểu Lan trầm ngâm một chút rồi nói.

- Căn cứ tình báo lấy được, Diêm La có 3 đến 5 cao thủ Bát Tinh.

- Không có Tiên Thiên?

Lời Diệp Hạo vừa hỏi khiến Tiểu Lan kinh ngạc không thôi.

- Cho dù Võ Đang chúng ta cũng không có mấy vị cao thủ Tiên Thiên?

- Nói như vậy, thế gian này cũng không nhiều Tiên Thiên cao thủ.

Diệp Hạo vuốt cằm lẩm bẩm, hấn rõ ràng, nửa tháng nữa thôi hấn có thể tiến vào Luyện Thể tầng một, đến lúc đó cho dù Tiên Thiên cao thủ trong giới Võ Đạo cũng không phải đối thủ của hấn.

Bình thường, Luyện Thể tăng một cùng đồng cấp với Tiên Thiên, nhưng Diệp Hạo tu luyện đến Luyện Thể tăng một đầu phải một Luyện Thể tăng một thông thường. Hơn nữa, nhục thân hần hiện tại mạnh gấp mấy lần tu sĩ đồng cấp, càng không cần nói đến Thần Huyết cải tạo cho bản thân hần một vài năng lực đặc thù.

Những yếu tố này cộng dồn lại với nhau, cho nên cao thủ dưới Tiên Thiên không phải đối thủ của hần hiện giờ. Thậm chí, hần cảm giác mình hiện giờ có thể chống đỡ được một hai chiêu với cao thủ Tiên Thiên.

- Tiên Thiên cao thủ đều thuộc cấp bậc Quốc Bảo.

Tiểu Lan khẳng định.

- Cô có biết hang ổ của Diêm La không?

Diệp Hạo suy nghĩ một chút, hỏi.

- Cậu hỏi cái này làm gì?

- Tiêu diệt một lần, khỏe cả đời chứ làm gì!

Tiểu Lan há miệng.

- Đừng đùa thế chứ?

- Ai rảnh đi giỡn mấy chuyện này.

Diệp Hạo trợn trắng mắt nói.

- Cậu là cao thủ Cửu Tinh?

Tiểu Lan đột nhiên nghĩ đến điều gì, nhưng cũng không đứng.

Cho dù cao thủ Cửu Tinh cũng không dám độc thân xâm nhập căn cứ của Diêm La đâu.

- Không phải.

Diệp Hạo nhẹ nhàng lắc đầu, thực lực hần không thể phân chia đơn thuần như cảnh giới Hậu Thiên.

- Tôi nói mà, làm sao có Cửu Tinh cao thủ trẻ tuổi như thế chứ?

Tiểu Lan lúc này mới thoải mái một chút.

Diệp Hạo cười cười dõng dạc nhìn lại Lâm Nhu Nhi.

- Bảo hộ chị cũng không vấn đề gì, nhưng tôi không thể thời thời khắc khắc ở bên người chị được.

- Đảm bảo vệ của chị cũng không phải ăn chay, vẫn có thể cầm chân hai ba Bát tinh cao thủ, chị chỉ sợ khi đi giao dịch với khách hàng hoặc ở nơi công cộng thôi.

Lâm Nhu Nhi nói khẽ.

- Nếu vậy thì không có vấn đề.

Diệp Hạo gật đầu.

- Vậy cảm ơn cậu trước.

Lâm Nhu Nhi cười cười.

- Cảm ơn làm gì, tôi nên thế!

- Tám giờ tối nay, chị phải tham gia một buổi đấu giá từ thiện.

Lâm Nhu Nhi đầy ý tứ nói câu này.

- Để Tiểu Mai đến đón tôi đúng giờ là được.

Diệp Hạo cười nói tiếp.

- Nói thật, đi xe riêng thoải mái hơn xe thuê nhiều.

- Nếu cậu thích chiếc xe kia, chị có thể cho cậu.

Lâm Nhu Nhi nói khẽ.

- Món quà đắt như vậy vẫn thôi đi!

Diệp Hạo từ chối.

Lâm Nhu Nhi cũng không nhắc lại.

- Diệp Hạo, cậu biết chiếc Rolls-Royce Huyền Ảnh này giá bao nhiêu không?

Trong lúc đưa Diệp Hạo về, Tiểu Mai cười hỏi.

- Trên dưới 800 vạn đi.

Diệp Hạo vẫn biết rõ giá chung chung của Huyền Ảnh.

- Chiếc Huyền Ảnh này đã được trải qua cải tạo, giá cả ước chừng 1000 vạn.

Tiểu Mai nói xong câu này, đổi giọng nói tiếp.

- Mà giá của cái đồng hồ kim cương Vacheron Constantin cậu đang mang có thể mua được nửa chiếc Huyền Ảnh.

Diệp Hạo giật mình.

Hắn lúc này mới rõ vì sao Lâm Nhu Nhi không bàn chuyện tiền nong với mình.

Hóa ra nhân gia cũng đã thanh toán xong 500 vạn a!

- Cái này —— cái này quá quý trọng rồi!

Diệp Hạo vừa nói vừa gỡ đồng hồ xuống.

- Tiểu Thư vì chọn được cái đồng hồ này đã phí mất 2 giờ, tôi nghĩ cô ấy sẽ mất hứng nếu cậu trả nó lại đấy!

Nhưng Diệp Hạo vẫn lấy xuống.

Tiểu Mai đổi chủ đề.

- Tôi nghe Tiểu Lan nói cậu là Bát tinh cao thủ?

- Không sai biệt lắm.

Diệp Hạo mập mờ đáp lời.

- Vậy cậu có biết, tiền thù lao một năm của Bát tinh cao thủ là bao nhiêu không?

Tiểu Mai cười hỏi.

- Bao nhiêu?

- Thất tinh cao thủ như Tiểu Lan, tiền lương một năm đã lên đến 2000 vạn, mà lương Bát Tinh ít nhất cũng phải gấp đôi.

Tiểu Mai muốn làm người khác kinh ngạc không thôi.

- Vậy lên Cửu Tinh, chẳng phải đã qua một ức?

- Lên đến Cửu Tinh, tiền không còn là vấn đề, vấn đề ở đây là địa vị có đủ để mời người ta hay không?

Tiểu Mai nói đến đây cũng cảm giác hưng phấn.

- Tiểu thư nhà cô cũng không có tư cách?

- Lấy tư lịch tiểu thư hiện tại, cho dù Bát Tinh Cao Thủ cũng không mời được.

- Đã hiểu!

Diệp Hạo lúc này mới rõ địa vị của bản thân.

Hắn cũng yên tâm thoải mái mang lại chiếc Vacheron Constantin kim cương, công nhận, khi đeo vào nhìn qua rất ra dáng của đám công tử già nhau nha!

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Trong lúc Lãnh Tuyết đang chuẩn bị lái xe đi siêu thị, bỗng nhiên lại cảm giác không thể tưởng tượng nổi khi nhìn thấy một chiếc siêu xe.

- Đây không phải xe của Lâm Nhu Nhi sao?

Cô nàng nhanh chóng dừng xe ven đường.

Không qua mấy giây, cô càng kinh ngạc khi thấy Diệp Hạo trong đó.

Sao gia hỏa này lại trong xe của Lâm Nhu Nhi?

Chẳng lẽ cậu ta có quan hệ với Lâm gia?

Đúng rồi!

Lãnh Tuyết đột nhiên nghĩ đến chuyện hôm qua Đường Phiền Phiền báo mình hay việc Diệp Hạo bị đồn công an bắt đi. Lúc ấy, cô cũng không báo cho cao tăng trong trường trước, bởi vì cô có chỗ cứng hơn để hỏi.

Chần chờ thật lâu, cô vẫn gọi cho anh họ mình, nhưng anh cô bảo chuyện này đã có người làm.

Tất nhiên, Diệp Hạo không xảy ra chuyện, nên cô cũng không nghĩ nhiều, nhưng ai có thể ngờ, cậu ta có quan hệ với Lâm gia chứ.

Diệp Hạo mới vừa đi tới cửa trường đã nhận được điện thoại Lãnh Tuyết, hắn nhìn xung quanh, rất nhanh đã thấy được xe của cô chủ nhiệm mình.

Diệp Hạo mở cửa xe ngồi lên.

- Cô giáo thân yêu, có chuyện gì à?

- Tôi đang muốn đi siêu thị mua sắm, cậu đi theo giúp tôi xách đồ đi.

Diệp Hạo bó tay.

Trùng hợp vậy sao?

Nhưng khi nghe bà cô hỏi mình và Lâm gia có quan hệ gì hắn mới rõ, chị này chỉ nhiều chuyện hỏi mình thôi chứ chả có ý nhờ vả gì cả.

- Tôi đã cứu Lâm Viễn Đồ.

Diệp Hạo trả lời.

- Thì ra là vậy! Tai nạn xe lúc trước là Lâm Viễn Đồ?

Lãnh Tuyết đột nhiên nhớ tới việc hai tháng trước Diệp Hạo vì cứu người mà không được thi môn Anh văn.

- Đúng vậy.

- Khó trách Lâm gia lại ra tay cứu cậu.

Lãnh Tuyết nói xong câu này, đổi giọng nghiêm túc.

- Nhưng tôi hi vọng cậu cách Lâm gia càng xa càng tốt a.

- Cũng không ngờ thân phận cô giáo chủ nhiệm của tôi cũng không đơn giản nha!

Diệp Hạo cười nói.

Nếu Lãnh Tuyết không có thân phận nhất định sẽ không thể biết được xe của Lâm Nhu Nhi đâu!

- Cậu có biết, hiện tại mình đang rất nguy hiểm?

Lãnh Tuyết thấy Diệp Hạo dĩ nhiên lại chú ý thân phận bản thân, không khỏi tức giận nói.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Lâm Gia Gặp Nguy

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Nói nghe một chút.

Diệp Hạo điều chỉnh tư thế ngồi cho thoải mái, cười nói.

- Hiện giờ, Lâm gia chồng chất nguy hiểm, nếu cậu tham gia vào sẽ phải chết đó.

- Đến mức đó không?

- Em không biết sự thối nát trong gia tộc lớn đâu.

Lãnh Tuyết nghiêm trọng nói.

- Bây giờ, Lâm gia đang bị Chu gia và Trịnh gia nhắm vào, còn có Vương gia, Tôn gia, Khang gia, Lãnh gia hò hét ra oai, dù Lâm gia mạnh thế nào cũng không thể ngăn cản.

- Lãnh gia sao?

Mắt Diệp Hạo lóe sáng.

- Cô Lãnh là người Lãnh gia nhỉ?

- Em...

Lãnh Tuyết tức không nói nên lời.

Người này lạ thật!

Mình nói nhiều như vậy mà cậu ta chỉ chú ý đến vấn đề này.

- Em không quan tâm Lâm gia ngã hay không, nhưng Lâm Nhu Nhi không thể có chuyện được.

Diệp Hạo nhìn Lãnh Tuyết khẳng định.

- Lâm Nhu Nhi là cây cột chống trời duy nhất hiện giờ của Lâm gia, em thấy cô ấy không bị sao được không?

- Người nào động cô ấy, người đó chết.

Diệp Hạo bình tĩnh nói.

- Diệp Hạo.

Lãnh Tuyết khiếp sợ nhìn cậu sinh viên ngồi sau ghế bình tĩnh nói ra câu này, lúc này cô mới cảm thấy mình không nhìn thấu cậu ấy.

- Chỉ đùa chút thôi.

Diệp Hạo cười.

- Em chỉ là sinh viên, đâu có tư cách tham dự vào ân oán giữa nhà giàu các cô?

- Em đúng là...

Lãnh Tuyết tức giận đánh Diệp Hạo một cái.

Diệp Hạo cười hì hì tránh né.

Có lẽ vì trả thù hấn, Lãnh Tuyết mua rất nhiều đồ trong siêu thị.

Nhưng Lãnh Tuyết không ngờ, dù trên người cậu ta đầy đồ vẫn không có cảm giác mệt nhọc nào.

- Sau này, nếu có xin nghỉ thì tự mình gọi cho cô.

Đợi Diệp Hạo bỏ đóng đồ xuống, Lãnh Tuyết nói.

- Dạ.

Diệp Hạo khẽ gật đầu.

- Cô Lãnh, bắt đầu từ hôm nay em sẽ không ở ký túc xá nữa.

- Sao thế?

Sinh viên không muốn ở trong ký túc xá phải được giáo viên hướng dẫn đồng ý mới được.

- Ở đó không tiện lắm.

- Có phải ở chung với ba người kia không thoải mái?

- Không phải, tại em thuê nhà trong Hải Hằng Hoa Viên rồi.

- Thuê xong rồi?

- Dạ.

- Tôi không đồng ý.

- Cô sẽ đồng ý mà.

Diệp Hạo nói đến đây, xoay người rồi đi.

- Giờ vẫn còn sớm, em phải sắp xếp đồ đạc trong ký túc xá một chút mới được.

- Có tin tôi trừ học phần của em không?

- Cô trừ bao nhiêu học phần, em cố học lại bấy nhiêu thôi, đơn giản!

- ...

Diệp Hạo quay về ký túc xá, bắt đầu sắp xếp quần áo.

Quách Tú chuẩn bị cho hấn rất nhiều đồ, hấn định mang hết chúng đến phòng thuê, về phần ký túc xá, chỉ để lại hai ba bộ là được.

- Diệp Hạo, cậu đang làm gì thế?

Tiểu Lão Thực hỏi.

- Chuyển ra ngoài ở.

Diệp Hạo vừa nói chuyển ra ngoài, ba người đều xông tới.

- Sao thế?

Trịnh Tiểu Long hỏi.

Diệp Hạo cầm quần áo đã gấp xong cười đáp.

- Tôi quen ở một mình rồi.
- Đừng giỡn chứ, nếu các anh em có chỗ nào không đúng, cậu cứ nói là được.

Viên Cao Tĩnh nghiêm mặt nói.

- Thật sự không có!
- Không có mà cậu chuyển ra ngoài?

Viên Cao Tĩnh nghi ngờ hỏi.

- Chẳng lẽ cậu không biết tiền thuê nhà ở Ma Đô rất đắt sao?

Diệp Hạo trầm ngâm một chút rồi nói:

- Thực ra tôi chuyển ra ngoài ở cùng một cô gái.
- Cái gì?

Một câu này của Diệp Hạo như viên đá làm gọn lên một tầng sóng, ai cũng không ngờ Diệp Hạo chuyển ra ngoài vì chuyện này.

- Tôi bảo này Diệp Hạo, tốc độ của cậu nhanh quá rồi đó!

Viên Cao Tĩnh khiếp sợ lên tiếng.

- Cậu ở cùng ai thế?

Gương mặt Tiểu Lão Thực tỏa sáng.

- Trương Lan sao?
- Cậu nghĩ nhiều rồi...

Diệp Hạo không giải thích, mà tiếp tục sắp xếp quần áo.

Ba người dù có suy đoán nát óc cũng không nghĩ đến Đường Phiến Phiến đâu, chuyện này quá không có đạo lý rồi!

Cho dù Diệp Hạo may mắn quen biết, nhưng không có khả năng vừa mới quen hai ngày, nhân gia đã không cần mặt mũi mà dọn tới ở chung với hắn.

Bạch Hà cũng không phải, nhờ đó luôn muốn gây hấn với Diệp Hạo mà.

Sau khi sắp xếp xong hai vali, Diệp Hạo đang muốn rời đi.

- Tôi giúp cậu.

Viên Cao Tĩnh cười nói.

- Không cần đâu.

Diệp Hạo nhìn thấu ý đồ của thằng bạn heo chó này.

- Ông trời ơi, như vậy tôi càng phải đi.

Viên Cao Tĩnh nói thì nói như vậy, nhưng dừng động tác trong tay lại.

Diệp Hạo quay lại Hải Hằng Hoa Viên, để đồ của mình vào phòng ngủ phụ, phòng ngủ chính thì khỏi nói, đã bị Đường Phiến Phiến chiếm mất, hắn muốn để đồ cũng không thể.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Huấn luyện quân sự vừa kết thúc, Trương Lan đi tới trước mặt Diệp Hạo.

- Buổi tối rảnh không, chúng ta đi xem phim đi!

Trương Lan lấy ra hai tấm vé, vẫy vẫy trước mặt hắn.

Bốn phía lập tức truyền ra từng đợt sóng tru, Trương Lan này cũng quá trực tiếp đi, tự động theo đuổi trai luôn, ngốc đến mấy cũng nhìn ra.

Lúc Diệp Hạo đang định nói gì đó thì di động vang lên.

- Mới 5 giờ đã phải qua sao?

Diệp Hạo nghe điện thoại của Tiểu Mai, nghi ngờ hỏi.

- Chúng ta phải chuẩn bị trước.

Tiểu Mai nhỏ giọng trả lời.

- Được rồi, bây giờ cô ở đâu?

- Tôi đang trước cửa ra vào trường cậu.

- Đợi tôi 20 phút.

Diệp Hạo tắt điện thoại, về mặt áy náy nhìn Trương Lan.

- Buổi tối tôi có chuyện rồi.

- Ừm, vậy anh cứ làm việc đi.

Trương Lan thất vọng đáp lời.

Diệp Hạo đang định rời đi, Bạch Hà đã tiến lên cản hắn.

- Tôi bảo này Diệp Hạo, anh có ý gì hả?

- Làm sao?

- Cục cưng nhà tôi chủ động hẹn anh, thế mà anh dám từ chối?

- Buổi tối tôi có việc bận mà.

- Từ chối.

- Không thể từ chối.

- Chuyện gì?

- Không tiện nói cho cô.

- Vậy tiện nói cho cục cưng nhà tôi không?

Bạch Hà đối chọi gay gắt, Trương Lan nghe vậy vội vàng kéo cô bạn lại.

- Cậu kéo tôi làm gì?

Bạch Hà bắt mắt.

- Tôi giúp cậu lấy lại công đạo đó.

- Chuyện của tôi không cần cậu quan tâm.

Trương Lan nghiêm mặt nói, Bạch Hà không khỏi giật mình.

- Cố chủ có nhiệm vụ.

Diệp Hạo chần chờ một chút vẫn nhỏ giọng nói với cô nàng.

Hai mắt Trương Lan không khỏi sáng lên.

Chuyện này có phải chứng minh mình có vị trí riêng trong lòng hắn hay không?

Nhưng vẫn đề lại tới nữa.

Cố chủ? Nhiệm vụ sao?

Diệp Hạo đang làm cái gì?

Diệp Hạo không nhiều lời, bước nhanh về ký túc xá.

Hắn không thể mặc quân trang đi gặp Tiểu Mai được.

Lúc Diệp Hạo đi tới cửa trường, đã thấy sáu chiếc xe sang trọng xếp thành một hàng, hắn mới biết Lâm Nhu Nhi cũng đến đây.

Diệp Hạo được Tiểu Mai dẫn tới chiếc xe chính giữa.

- Nhi tỷ.

Diệp Hạo ngồi xuống, sau đó gọi.

Lâm Nhu Nhi đưa chai nước khoáng cho hắn.

- Huấn luyện quân sự lâu như vậy chắc khát nước rồi?

Không thể không nói Lâm Nhu Nhi thật sự am hiểu lòng người.

Một hành động nho nhưng có thể nhìn ra được cô là người có tu dưỡng.

Diệp Hạo hơi kinh ngạc nhận lấy.

- Nông Phu Sơn Tuyền có series này từ lúc nào thế?

Nước khoáng Nông Phu Sơn Tuyền trước mắt được đổi vỏ bằng pha lê, mà đó còn khảm một con chim ưng oai vệ đang giương cánh bay cao.

- Đây là series cao cấp Mạc Nhai Tuyền của Nông Phu Sơn Tuyền.

Tiểu Mai đứng lúc tiếp lời.

- Nhưng tôi cảm thấy EVIAN của Pháp đậm đà hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Bị Tập Kích

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Được rồi, bất luận Mạc Nhai Tuyền hay EVIAN Diệp Hạo đều chưa từng nghe nói qua, hắn chỉ cảm giác uống Mạc Nhai Tuyền không tệ, dễ uống hơn những chai năm đồng trên thị trường.

Lúc đội xe dừng tại trung tâm thương mại, Diệp Hạo mới hiểu Lâm Nhu Nhi đã chuẩn bị mua quần áo mới cho mình, mà có ngu mới từ chối à, đồ mới ai không thích.

Mình và Lâm Nhu Nhi cùng xuất hiện ở nơi cao cấp, ăn mặc quá quê mùa chắc sẽ bị người ta nhạo báng, mà không ai thích cảm giác bị chỉ chỉ trỏ trỏ đó.

- Tiểu thư, có thể có nguy hiểm?

Dưới tình huống bình thường, một mình Tiểu Lan đi theo là đủ, nhưng giờ Lâm Nhu Nhi đang bị Diêm La nhìn chăm chăm, nếu không có nhiều người, sợ

sẽ xảy ra chuyện bất trắc.

- Không phải có em trai tôi rồi sao?

Lâm Nhu Nhi cười nói.

Diệp Hạo nhẹ nhàng gật đầu.

Tu vi càng tăng, hấn cũng càng tự tin.

- Được rồi.

Lâm Nhu Nhi đã lên tiếng, Tiểu Lan cũng không nói thêm gì.

Mà cô cũng cảm thấy có cao thủ Bát Tinh như Diệp Hạo đi theo, an toàn của tiểu thư sẽ được đảm bảo hơn.

Lâm Nhu Nhi đã được trời phú cho nét đẹp nghiêng thành đổ nước, dù có đi tới đâu cũng trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Lúc cô vừa xuất hiện tại trung tâm thương mại, dẫn đến một trận náo động, đám đàn ông khiếp sợ nhìn cô không nói ra lời.

- Thế gian có người đẹp vậy sao?

- Đám sao hạng A bây giờ không xứng xách dép cho cô ấy nữa a.

- Cuối cùng tôi cũng biết nữ thần có hình dáng thế nào rồi!

- Ôi, nờ ưng hết sức a, chỉ mới nhìn thôi đã muốn ra rồi...

Lúc Lâm Nhu Nhi mang theo Diệp Hạo lên khu thời trang cao cấp trên lầu năm, một thanh niên mặc Armani bước lên ngăn cản nhóm người.

- Tôi tự giới thiệu một phen.

- Tránh ra...

Tiểu Lan ngắt lời hấn.

Về mặt anh ta lộ vẻ không vui.

- Ở đây không đến lượt cô nói chuyện!

Vừa nhìn đã biết người mới lên tiếng chỉ thuộc dạng tùy tùng mà thôi.

- Cút...

Trong mắt Tiểu Lan lóe lên vẻ sắc bén.

- Tôi xem cô làm tôi cút kiểu gì?

Thanh niên lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiểu Lan.

Cô nàng không khỏi nhú mày, có nên tặng cho thằng này một trận.

Lúc cô đang trầm ngâm, Diệp Hạo đi ra từ đám người, tiến lên cho thằng kia ăn một bạt tay, nhân lúc thanh niên đang kinh ngạc, hấn nắm đầu đối phương đập vào quầy hàng bên cạnh.

Một cái!

Hai cái!

Ba cái!

Người đi đường xung quanh thấy cảnh này nhất thời tán ra, đứng xung quanh xem náo nhiệt.

Tên này cũng quá ác rồi, dù gì nơi này cũng có nhiều người qua lại nha, nể mặt mũi chút đi chứ.

Tiểu Lan nhìn thấy cảnh này muốn tiến lên nhưng bị Lâm Nhu Nhi kéo lại.

Về mặt Lâm Nhu Nhi nghiêm trọng.

- Chú ý xung quanh.

Tiểu Lan khiếp sợ.

Diệp Hạo không thể vô duyên vô cớ đánh người, vậy chỉ có một khả năng, đối phương là sát thủ, nhưng sao cậu ta nhìn ra được?

Lúc Diệp Hạo muốn đập tên kia thêm phát thứ tư, trên người hắn bỗng nhiên tỏa ra một lực lượng cường đại, lực lượng này trầm nặng như sắt thép.

Nhưng ngoài dự đoán của hắn, tay Diệp Hạo vẫn vững vàng nắm đầu hắn mà đập như con không đê.

- Cậu...

Trong lòng Võ Quân dấy lên sóng to gió lớn, mình đường đường là sát thủ cấp bậc Bát Tinh, mà giờ bị cho ăn hành thế này, chuyện quái gì đang xảy ra vậy? Gặp cao thủ cmnr!

A!

Võ Quân dùng nội lực cắt đứt tóc, lùi ra như tia chớp, hắn cố gắng lui nhanh nhưng Diệp ca nhà ta càng nhanh hơn.

Lúc Võ Quân chưa rơi xuống đất, Diệp Hạo đã khóa xương bả vai hắn lại.

- Cậu là ai?

Về mặt Võ Quân tím tái hỏi Diệp Hạo.

- Thực lực như vậy cũng đòi làm sát thủ!

Diệp Hạo chắc chắc lên tiếng.

Võ Quân có xúc động muốn khóc, em đứng thứ ba trong Diêm La đó ca ơi!

- Giải quyết hắn sao đây?

Diệp Hạo nhìn phía Tiểu Lan.

- Giết hay phế?

- Phế đi.

Tiểu Lan không chút do dự đề nghị.

Lúc Diệp Hạo đang chuẩn bị ra tay, khuôn mặt Võ Quân lộ vẻ nhất quyết, rồi máu đen chảy từ khóe miệng hắn ra.

- Thuốc độc.

- Thật tàn nhẫn.

Diệp Hạo ném Võ Quân xuống nền.

- Tôi ở lại xử lý chuyện này, cậu đi mua quần áo với tiểu thư đi.

Tiểu Lan trầm ngâm một chút rồi nói.

Diệp Hạo khẽ gật đầu.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Diệp Hạo quay mặt nhìn lại thấy sắc mặt Lâm Nhu Nhi không có bao nhiêu thay đổi, thản thản.

“Thiếu nữ trước mắt rốt cuộc đã trải qua chuyện gì lại khiến tâm tình nàng lúc nào cũng bình tĩnh như thế a.”

Lâm Nhu Nhi kiên nhẫn giúp Diệp Hạo chọn bốn bộ quần áo, ngay cả áo sơ mi, cà vạt, tất cũng mua.

Diệp Hạo thay một bộ đồ, lập tức cảm thấy mình soái đến một tầm cao mới...

- Quả nhiên người đẹp vì lạ.

Tiểu Mai nhìn Diệp Hạo nói.

Diệp Hạo nhếch miệng cười.

Hắn cũng cảm thấy vậy.

Lâm Nhu Nhi trừng Tiểu Mai một cái.

- Nói lung tung.

Tiểu Mai thề lười.

- Khi nào chúng ta tham dự hội đấu giá từ thiện?

- Bây giờ nè.

Lâm Nhu Nhi trả lời.

- Giờ mới sáu giờ mà!

Diệp Hạo nhìn đồng hồ trên tay, nghi ngờ hỏi.

- Kẹt xe đã được cài đặt định tại đây nhé, không đi sớm hơn tiếng sẽ đến trễ đó.

Lâm Nhu Nhi mỉm cười trả lời.

- Được rồi...

Là thành phố lớn nhất Trung Quốc, giao thông ở Ma Đô chỉ có hai từ để hình dung -- hồng bết.

Lúc đội xe Lâm Nhu Nhi đi tới hội sở Mạn Đà La đã bảy giờ năm mươi.

Diệp Hạo phát hiện, Lâm Nhu Nhi đứng là Lâm Nhu Nhi. Bởi vì lúc nào cô nàng xuất hiện đều tạo ra sự náo động.

Cho dù đệ tử thế gia cũng biểu hiện sự rung động.

- Người đó là Lâm Nhu Nhi sao?

- Đã sớm nghe nói Lâm Nhu Nhi là Minh Châu Ma Đô, lúc trước tôi còn không tin, hôm nay gặp một lần mới hiểu lời này không ngoa.

- Đẹp kinh diễm...

Đám đệ tử thế gia nhanh chóng chú ý đến Diệp Hạo đứng bên cạnh Lâm Nhu Nhi.

- Người đó là ai thế?

- Bộ dạng xấu như vậy có tư cách gì đứng bên cạnh Nữ Thần chứ?

- Đúng vậy, xấu thật...

Sắc mặt Diệp Hạo nhắt thời đen lại.

Mẹ nó! Các người đẹp trai lắm chắc?

- Lâm tiểu thư, cô để tôi đợi lâu đó!

Đúng lúc này, một thanh niên mặc tây trang chỉnh tề chậm rãi đi tới.

Nhìn thấy người thanh niên, cho dù Diệp Hạo thích soi mói cũng không thể không thừa nhận người này đẹp trai hơn mình.

Trên mặt luôn treo nụ cười ấm áp, đôi mắt như sao, anh ta giờ tay ra chào Lâm Thu Nhi.

Anh tuấn!

Đẹp trai!

Tao nhấ!

Tự tin!

Ung dung!

Chu Ôn Ngọc, Chu gia.

- Ôn công tử nói đùa rồi!

Lâm Nhu Nhi hiểu rõ, người trước mặt này ước gì mình có thể chết ngay lập tức, nhưng về mặt Lâm Nhu Nhi vẫn lộ ra nụ cười đứng mực, sau đó nàng vươn bàn tay như ngọc của mình ra.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Bát Tuần Đồ

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Lúc Chu Ôn Ngọc sắp nắm tay Lâm Nhu Nhi, Diệp Hạo tiến lên trước một bước bắt tay hắn.

Chu Ôn Ngọc giật mình.

Tình huống gì đây?

Thế loại gì nữa, thằng kỳ đà này ở đâu ra vậy?

Lâm Nhu Nhi cũng khẽ giật mình.

Nắm tay trong trường hợp này rất bình thường nha.

Vì sao Diệp Hạo lại ngăn cản?

Chẳng lẽ...?

Lúc Lâm Nhu Nhi nghĩ đến đây, về mặt nhìn Chu Ôn Ngọc không khỏi lạnh đi.

Tiểu Lan lại càng cảm nhận được gì đó, một nửa thân thể đứng phía trước Lâm Nhu Nhi, chỉ cần Chu Ôn Ngọc có bất luận khác thường gì, cô nàng sẽ ra tay.

- Cậu làm gì thế?

Chu Ôn Ngọc trầm giọng nói.

- Không làm gì cả.

Diệp Hạo bình tĩnh trả lời.

Đây mà không làm gì sao?

- Lâm tiểu thư, vị này là ai thế?

Chu Ôn Ngọc nhìn Lâm Nhu Nhi, trầm giọng nói.

- Diệp Hạo, vệ sĩ của tôi!

Cho dù Lâm Nhu Nhi không nói, Chu Ôn Ngọc vẫn có thể điều tra ra tài liệu về Diệp Hạo.

- Vệ sĩ mà không biết lớn nhỏ như vậy?

Sai khi Chu Ôn Ngọc biết chắc chắn thân phận Diệp Hạo liền nói.

- Chẳng lẽ trong mắt anh vệ sĩ thấp hơn một bậc sao?

Diệp Hạo cười mỉa mai.

- Cậu.

Chu Ôn Ngọc nhất thời nghẹn lời.

Mà đám đệ tử thế gia xung quanh cũng đầy ngạc nhiên, bọn họ đều muốn biết tên kỳ lạ này từ đâu xuất hiện?

Sao hắn dám khiêu chiến với công tử nhà họ Chu?

Chu Ôn Ngọc lấy lại tinh thần, lắc đầu nói.

- Tôi không có ý này, nhưng không thể vứt bỏ quy củ.

- Anh nói linh tinh nhiều quá.

Diệp Hạo nhìn chằm chằm Chu Ôn Ngọc.

- Hơn nữa, anh có tư cách gì giảng quy củ với tôi?

- Cậu nói cái gì?

Chu Ôn Ngọc nổi giận.

- Anh không muốn làm người nữa, nhỉ?

Khóe miệng Diệp Hạo khẽ nhếch.

- Cậu nói cái gì?

Không giống với việc nổi giận trước đó, trên mặt Chu Ôn Ngọc lộ vẻ sợ hãi.

- Tôi nói rất rõ ràng nha.

Diệp Hạo tiến lên vỗ vai Chu Ôn Ngọc.

- Loại dây vô này rất khó chịu đó!

Chu Ôn Ngọc không khỏi rung mình một cái.

Bây giờ, hắn đã chắc chắn, thanh niên trước mắt này biết rõ chuyện mình.

Mà đúng lúc này, vệ sĩ của Chu Ôn Ngọc chạy tới, Diệp Hạo cũng thuận thế lùi về vị trí ban đầu.

- Không sao!

Chu Ôn Ngọc vẫy vẫy tay ra hiệu vệ sĩ không cần tiến lên.

- Lâm tiểu thư, mời.

Lâm Nhu Nhi nghi ngờ nhìn Chu Ôn Ngọc một cái, khẽ gật đầu.

Lâm Nhu Nhi đi tới đại sảnh, rất nhiều tiểu thư nhà giàu chạy tới.

Diệp Hạo vừa muốn tiến lên lại bị Tiểu Lan kéo lại.

- Ở đây không có vấn đề.

- Vì sao?

- Hội quán Mạn Đà La có một tiền bối Cửu Tinh trấn giữ, nếu ai dám quấy rối trong này, chỉ có một kết quả.

Tiểu Lan nói đến đây rồi làm động tác cắt cổ.

Sao Diệp Hạo lại không hiểu ý cô nàng được.

Nhưng Diệp Hạo đứng không để cao thủ Cửu Tinh vào trong mắt.

Mà đúng lúc này, Diệp Hạo cảm thấy mình bị nhìn trộm.

Là cảm giác bị người ngầm quan sát này.

Diệp Hạo theo cảm giác thấy một trung niên đang trốn uống rượu trong góc.

Diệp Hạo trừng mắt nhìn hẩn, năng lượng tinh thần không chút do dự đánh về mắt người trung niên.

Ầm một tiếng, không khí vang lên tiếng nổ nhẹ, trung niên kia sau đó đứng dậy, ông ta hoảng sợ nhìn Diệp Hạo, trong lòng nhấc lên sóng to gió lớn.

Năng lượng tinh thần khủng bố như vậy, ít nhất cũng phải Cửu Tinh đỉnh phong a! Nhưng người này quá trẻ tuổi đi.

Tùy tiện nhìn trộm người khác là chuyện tối kỵ, người này cảm thấy không ai có thể phát hiện ra mình, dù sao, cao thủ Cửu Tinh cũng không phải rau cải trắng.

Uông Hoa biết mình đã phạm vào kiêng kỵ, ông ta trầm ngâm một lát rồi đi về phía Diệp Hạo.

Khi Diệp Hạo thấy người này đi về phía mình liền cầm một ly rượu vang đỏ đi qua một chỗ ít người.

Tiểu Lan nhìn Diệp Hạo một cái rồi thôi, cô vẫn theo dõi nhất cử nhất động của tiểu thư.

- Anh bạn trẻ, vừa rồi có chút mạo phạm, mong cậu không trách tội.

Uông Hoa trầm giọng nói.

- Ông là vệ sĩ của hội quán Mạn Đà La?

Diệp Hạo liếc Uông Hoa một cái.

Vệ sĩ?

Làm sao có thể?

Mình rõ ràng được chủ nhân hội quán này dùng số tiền lớn để thuê nha.

Được rồi, đây cũng không khác vệ sĩ gì mấy.

- Đúng vậy!

- Mạn Đà La có thể mời cao thủ Cửu Tinh, xem ra không đơn giản.

Diệp Hạo cười nói.

Nói thừa, không có năng lực sao có thể mời chứ!

Uông Hoa không muốn trả lời câu hỏi này cù bấp này của Diệp Hạo.

- Còn chưa thỉnh giáo, anh bạn trẻ thuộc môn phái nào?

- Không nói cho ông biết

Câu trả lời gì đây?

Uông Hoa không muốn nói chuyện với con hàng này nữa!

Nhưng hẩn âm thầm cảnh giác trong lòng, trẻ tuổi như vậy đã có tu vi khủng bố, Tông Môn phía sau người này chắc chắn không đơn giản. Hơn nữa, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, người này tiến lên Tiên Thiên không có vấn đề.

Uông Hoa hiểu rõ tư chất bản thân, cả đời này đều không thể đặt chân đến cảnh giới đó.

Bởi vậy, ông ta càng muốn thân thiết với Diệp Hạo.

Thông qua giao lưu ngắn ngủi, Uông Hoa phát hiện, hình như Diệp Hạo không hiểu rõ về Võ Đạo Tông Môn.

- Sư phó không nói cho tôi biết những chuyện này.

Diệp Hạo thuận miệng trả lời.

Uông Hoa thật sự muốn nói sư phó cậu quả thực quá tùy hứng, nhưng nghĩ đến việc tông môn hẳn có thể là một tông môn lớn mạnh bí ẩn, Uông Hoa đành từ bỏ ý nghĩ này.

Lúc một người phụ nữ ăn mặc xa hoa khoan thai đi lên bục giảng, tiếng động âm ỉ xung quanh lập tức im lại.

- Hoan nghênh chư vị tới tham gia hội đấu giá từ thiện do tôi chủ trì.

Người phụ nữ nói đến đây dừng lại một chút, tất cả nam nữ đều vỗ tay.

Chu Hải Mị đợi tiếng vỗ tay xung quanh chấm dứt mới nói tiếp.

- Hội đấu giá từ thiện hôm nay chủ yếu vì việc trợ cấp tài chính cho những gia đình khèo khổ tại khu Nam Cương Địa.

- Mục tiêu lần này là 10 triệu.

Thương nghiệp lần này đến Ma Đô có ít nhất ba trăm đến năm trăm, bởi vậy kiếm 10 triệu không thành vấn đề gì.

Chu Hải Mị lại tiến hành diễn thuyết một phen rồi mới bắt đầu chủ trì hàng triển lãm bán đấu giá đầu tiên.

- Món đấu giá đầu tiên là Bát Tuần Đồ của Từ Bi Hồng.

Lúc hai thiếu nữ mang Bát Tuần Đồ ra, xung quanh không khỏi phát ra tiếng xì xào bàn tán.

- Từ đại sư sao?

- Nhìn thần vận có sáu ~ bảy phần mười là thật nha.

- Ông cảm thấy hội đấu giá do Chu phu nhân chủ trì có đồ giả à?

- Mỗi một bộ tranh chữ của Từ đại sư đều trên 5000 vạn nha.

- Tôi nhớ Thập Tuần Đồ có giá hơn 1,2 triệu thì phải.

Đến đây đều là dạng tình anh trong giới kinh doanh và dòng dõi các đại gia tộc, kiến thức bọn họ rất rộng nha.

Bởi vậy, trong khoảng thời gian ngắn đã tính ra được giá trị của bức tranh.

- Giá khởi điểm của Bát Tuần Đồ bắt đầu từ 5000 vạn, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn 100 vạn.

Chu Hải Mị cười nói.

- 6000 vạn.

- 6100 vạn.

- 6200 vạn.

- 6300 vạn.

Diệp Hạo nhìn giá cả Bát Tuần Đồ đang từ từ tăng lên mà thần thức không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Xem Tiền Như Rác

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Có lúc Diệp Hạo từng nghĩ, chỉ cần cho hắn 500 vạn, hắn đã sống vui sướng sống đến hết đời.

Nhưng khi thấy một màn này, hắn mới phát hiện, số tiền đó chả nhảm nhò gì với đám nhà giàu trước mặt cả.

Một chiếc siêu xe hay một chiếc đồng hồ hiệu chả thấm vào đâu cả.

Thân phận khác biệt, quyết định tầm mắt.

Cuối cùng Bát Tuần Đồ này được một đại lão trong giới kinh doanh mua với giá 9300 vạn.

- Món thứ hai là một cổ ngọc.

Chu Hải Mị nói xong, một thiếu nữ bùng khai đựng cổ ngọc ra.

- Chúng tôi không biết rõ thành phần cổ ngọc này, nhưng sờ vào nó làm người ta sáng khoái tinh thần.

Ánh mắt Diệp Hạo sáng rực nhìn chăm chăm cổ ngọc trong tay thiếu nữ trên đài.

- Cổ ngọc gì chứ, linh thạch đó.

Trong lòng Diệp Hạo mừng như điên.

Chu Hải Mị liếc mắt nhìn xung quanh một lượt.

- Giá khởi điểm 10 vạn, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn 1 vạn.

- 11 vạn.

- 12 vạn.

Thực ra, rất nhiều người ra giá không quan tâm miếng ngọc này có giá trị bao nhiêu, dù miếng nó chỉ là một miếng nhựa plastic cũng không sao cả.

Thứ chân chính bọn họ coi trọng là lấy được sự chú ý của Chu Hải Mị.

- 20 vạn.

Đúng lúc này, bên trong một góc vắng vang lên tiếng Diệp Hạo, bất thành linh, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn qua hắn.

Tình huống gì đây?

Người này là ai?

Phải biết rằng lựa chọn đấu giá đều là đại lão trong giới kinh doanh và các tinh anh của gia tộc lớn.

- Tôi không thể đấu giá sao?

Diệp Hạo chỉ mình hỏi.

Chu Hải Mị ngó ra một lúc mới cười đáp.

- Đương nhiên có thể, cậu thanh niên này đấu giá 20 vạn, còn ai nào trả cao hơn không?

- 100 vạn.

Mọi người bàn tán.

Dù là đại gia nhưng cũng đừng đốt tiền nấu trứng như Bạch công tử vậy chứ!

- Vương Thụy mới ra giá đó.

- Đầu tên này bị kẹp sao?

- Sao tôi cảm thấy Vương Thụy cố ý nhắm vào tên vệ sĩ kia nhỉ?

- Vệ sĩ này là người của Lâm Nhu Nhi, Vương Thụy không sợ Lâm Nhu Nhi ghi hận à?

Lúc Lâm Nhu Nhi thấy Vương Thụy đấu giá đã hiểu, hắn muốn trả thù cho Vi Đà, ai cũng biết nhà họ Vi bám gót Vương gia.

Diệp Hạo liếc Vương Thụy một cái rồi thân nhiên nói.

- 200 vạn.

- Một vệ sĩ nhỏ nhỏ như cậu có đủ 200 vạn sao?

Vương Thụy cười mỉa

- Chắc cậu không biết hậu quả của việc ra giá loạn đâu nhỉ?

- Tất cả tiền Diệp Hạo tiêu đều do tôi thanh toán.

Lâm Nhu Nhi bình tĩnh nói.

- Không, tất cả chi tiêu hôm nay của tôi sẽ do Chu công tử thanh toán giúp.

Lời Diệp Hạo nói làm tất cả đổ người.

Lúc Chu Ôn Ngọc thấy ánh mắt mọi người đều nhìn về phía mình, tay chân hắn run lẩy bẩy, tim cũng đập nhanh hơn.

- Tên này quả nhiên biết chút gì đó!

Chu Ôn Ngọc nghĩ đến điều này nên im lặng một lát, sau đó hắn cố gắng ra nụ cười, lên tiếng.

- Diệp huynh nói không sai.

Tình huống gì đây?

Mọi người đều mơ màng.

Không phải Chu gia và Lâm gia như nước với lửa sao?

- Bây giờ còn vấn đề gì không?

Diệp Hạo khinh bỉ nhìn Vương Thụy.

Vương Thụy cạn lời.

Vương gia đã gia nhập vào liên minh chống đối Lâm gia, bởi vậy không ngại trở mặt với Lâm gia, nhưng sao Diệp Hạo có quan hệ với Chu Ôn Ngọc được?

Mọi người cũng suy nghĩ vấn đề này.

Lúc này, không ai có dám đấu giá miếng cổ ngọc với Diệp Hạo nữa.

- Món thứ ba là một chuỗi ngọc trai phương Đông.

Một hạt ngọc trai phương Đông đã có giá trị không nhỏ, không cần phải nói đến một chuỗi.

Lúc hai thiếu nữ mang chuỗi ngọc châu bày trước mặt đám người, bọn họ mới để ý kích thước của mỗi viên ngọc đều giống nhau như đúc.

- Đồ quý đây rồi!

- Món này chắc ít nhất cũng phải mấy ngàn vạn.

- Chúc trên đời này chỉ có một chuỗi ngọc trai thế này thôi.

Mọi người nhao nhao tiến hành đấu giá.

- 2200 vạn.

- 2400 vạn.

- 3000 vạn.

Đúng lúc này, Diệp Hạo lại lên tiếng tiếp.

Sắc mặt Chu Ôn Ngọc không khỏi trắng bệch.

Tên khốn nạn này muốn chơi mình đây mà!

Cho dù Chu gia của hắn cũng không thể tùy tiện lấy ra 3000 vạn nha.

Nhưng trước đó hắn đã tuyên bố trước mặt mọi người, chi tiêu của Diệp Hạo đều tính lên đầu hắn rồi, giờ có mặt mũi để rút lại lời nói sao.

- 3100 vạn.

- 3200 vạn.

Giá của Diệp Hạo nhanh chóng bị phá vỡ.

- 4000 vạn.

Diệp Hạo không biến sắc ra giá tiếp.

Đám người thấy vậy chỉ có thể từ bỏ.

Người này không thiếu tiền, ai có thể đủ theo hắn được?

Diệp Hạo cũng không làm quá mức, sau khi lấy được chuỗi ngọc trai, hắn không còn lấy đồ khác nữa.

Chuyện này khiến trái tim đang lơ lửng của Chu Ôn Ngọc hơi thả lỏng một chút.

Sau khi hội đấu giá chấm dứt, hai thiếu nữ nhanh chóng giao hai món vừa nãy cho Diệp Hạo.

Diệp Hạo trước tiên nắm miếng cổ ngọc trong tay, hắn rõ ràng cảm nhận được một chút linh lực.

Linh lực rất tinh thuần!

Diệp Hạo không tiếp tục hấp thu mà thận trọng cho nó vào túi áo.

- Khối cổ ngọc này có gì mà cậu coi trọng vậy?

Uông Hoa tò mò hỏi.

- Không nói cho ông biết.

Sắc mặt Uông Hoa đen lại, tên này trở mặt còn nhanh hơn lật sách!

- Đi thôi...

Diệp Hạo hăng hái cầm hộp ngọc trai phương Đông đi về phía Lâm Nhu Nhi.

Lâm Nhu Nhi tò mò nhìn hắn, nhưng cô hiểu rõ, lúc này không thích hợp để hỏi.

Đợi đến khi hai người vào trong xe, cô nàng mới quay sang nhìn hắn chăm chăm, đôi mắt to đen láy xinh đẹp như hai viên ngọc cứ đảo qua đảo lại trên người hắn

- Nhi tỷ muốn hỏi chuyện gì cứ nói, đừng ngại!

Diệp Hạo cười khỏ.

Nữ Thần còn giả ngây thơ, ai có thể chịu được chứ?

- Cậu và Chu Ôn Ngọc xảy ra chuyện gì?

- Tôi học đại học Trung Y mà bà chị!

- Vậy thì sao?

- Tôi liếc mắt một cái đã biết thật hần hư nhược a.

Lâm Nhu Nhi gạt mình, cô không nghĩ đến chuyện này nha.

- Cậu dựa vào chuyện này uy hiếp anh ta?

Về mặt Tiểu Lan không thể tưởng tượng nổi.

- Nếu không thì sao?

Diệp Hạo cười nói.

- Nếu tôi nói chuyện đó ra, cô thấy hình tượng Chu Ôn Ngọc có bị tổn hại không?

Không tổn mới lạ, nếu ai cũng biết, thì khi hần ra đường chắc phải đội quần mất.

Vấn đề là, cậu nói người khác sẽ tin sao?

Tiểu Lan nào tin lời chém gió của hần!

Đội đoàn xe đưa Diệp Hạo về Hải Hằng Hoa Viên, Tiểu Lan liền nói nghi hoặc trong lòng mình ra.

- Tiểu thư, cô tin không?

- Đương nhiên là không!

Lâm Nhu Nhi nói như chém đinh chặt sắt.

(Truyện được thực hiện bởi Hám Thiên Tà Thần –)

...

Lúc Diệp Hạo quay về, trong nhà đã thay đổi lớn.

Đường Phiên Phiên đã sắp xếp hết đồ đạc trong nhà, nhìn qua càng thêm cảnh đẹp ý vui, còn tạo cảm giác không gian rộng hơn một chút.

- Thế nào? Hải lòng không?

Đường Phiên Phiên cười hỏi.

- Thực sự không xoi ra được chỗ nào không hài lòng cả...

Vừa nói xong câu này, sắc mặt hần bỗng nhiên thay đổi.

Cùng lúc đó, một con gió lạnh thấu xương thổi vào phòng, Đường Phiên Phiên không khỏi rung mình một cái.

- Sao lại lạnh như vậy?

- Cô trở vào phòng đi.

Diệp Hạo trầm giọng nói.

- Sao thế?

- Có thứ không sạch sẽ tiến vào.

Diệp Hạo trả lời.

Dù sao Đường Phiên Phiên đã biết Mộng Ngọc tồn tại.

Trong mắt Đường Phiên Phiên lộ vẻ kinh ngạc, sau đó vèo một cái, vọt đến bên cạnh hần, bộ ngực đầy đặn không khỏi cọ cọ vào cánh tay hần, đôi mắt cảnh giác đảo qua bốn phía.

- Đừng lo, đây chỉ là nhân vật nhỏ thôi.

Diệp Hạo cười an ủi...

Chương 70: Chuông Hộ Thân

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Nghe Diệp Hạo nói vậy, Đường Phiến Phiến mới buông lỏng một chút.

- Không phải tôi nói không cho phép cô đến đây nữa sao?

Diệp Hạo lạnh lùng nhìn nữ quý áo trắng đang xông vào.

Nữ quý phịch một tiếng, quỳ trên mặt đất.

- Cầu đại sư cứu tôi.

Đúng lúc này, cửa sổ bị đánh vỡ, sau đó một bóng người xuất hiện trong phòng.

- Nghiệt súc, xem hôm nay tôi chém cô thế nào.

Người này mặc áo đạo sĩ bát quái, vừa nói vừa vung kiếm gỗ trong tay tạo thành những quỹ tích huyền ảo.

Nữ quý giống như bị giam cầm, không thể động đậy.

Lúc thấy kiếm gỗ sắp chém vào cô nàng, một lực cực mạnh đánh vào cổ tay đạo sĩ, đạo sĩ bị đánh trúng huyết, kiếm gỗ trong tay rơi xuống đất.

- Sao anh ngăn tôi?

- Tôi không những muốn ngăn anh, mà còn muốn đánh anh nữa, con mẹ nó chứ, nhà của bố mà cũng dám phá.

Diệp Hạo tiến lên cho tên đạo sĩ ăn hai cái tát, ông kia bị đánh tới đờ người.

- Anh có biết cô ta là lệ quý hay không?

- Biết.

- Biết mà còn che chở cô ta?

- Ai bảo anh xông vào nhà tôi?

- Vì tôi xông vào nhà anh, anh liền đánh tôi sao?

- Đúng thế đó!

Tâm tình Hiểu Minh thật sự không tốt, sao có tên kỳ lạ như vậy không biết? Nhưng có một việc anh ta phải công nhận, thực lực người này mạnh hơn mình rất nhiều, nếu không, không dễ dàng đánh mình thế đâu,

- Đánh đã đánh rồi, tôi có thể thu cô ta chưa?

Hiểu Minh lấy lại tinh thần hỏi.

- Không được.

- Vì sao?

- Ai cho phép anh ra tay trong phòng tôi?
- Chẳng lẽ anh muốn nuôi người này sao? Anh có biết người và quỷ khác đường không?
- Tôi chỉ cảm thấy cô ta đáng thương.
- Đáng thương sao? Qua một thời gian nữa người này sẽ hóa thành lệ quỷ, đến lúc đó có trời mới biết cô ta sẽ hại bao nhiêu người vô tội?
- Tôi sẽ ra tay với người vô tội sao? Tôi chỉ cần giết người phụ tình kia, rồi lập tức tiến về địa phủ.
- Cô sẽ không ra tay với người vô tội sao?

Hiếu Minh cười ha ha.

- Cô đừng nói với tôi thời gian dài như vậy cô không hút dương khí trên người người khác nha?

Nữ quỷ im lặng, nếu cô ta không hút dương khí sẽ không thể ở dương gian lâu như vậy.

Dương khí và tuổi thọ gắn bó chặt chẽ với nhau, nữ quỷ hút nấy hơi, đối phương sẽ giảm vài năm tuổi thọ, đây là hành động thương thiên hại lý!

- Cô từng hút rồi, đừng nói mình vô tội.
- Tôi tình nguyện chết, chỉ cầu đạo trưởng chủ trì công đạo cho tôi.
- Từ lúc cô chết, chuyện trên dương gian đã không còn liên quan với cô nữa rồi.
- Đạo trưởng.
- Cảm miệng.

Diệp Hạo liếc mắt nhìn tên đạo sĩ.

- Tiểu đạo sĩ, anh hô to gọi nhỏ trong nhà tôi làm cái gì?

Lúc này, Hiếu Minh mới ý thức trước mặt mình còn người này.

- Vừa rồi tiền bối cũng nghe được, người này làm việc ác rồi.

Hiếu Minh vội hỏi.

- Tôi cũng muốn biết với thực lực cô hiện tại, vì sao vẫn chưa báo được thù?

Diệp Hạo hỏi.

- Trên người tên kia mang theo pháp khí hộ thân, với tu vi hiện giờ không đến gần anh ta được.
- Anh có biện pháp phá pháp khí hộ thân tên đó không?

Diệp Hạo hỏi tiểu đạo sĩ.

Hiếu Minh hoảng sợ.

- Tiền bối, không phải anh bảo tôi giúp cô ta chứ?
- Có vấn đề sao?
- Tôi không giết quỷ đã sai trái rồi, sao có thể giúp cô ta được?
- Anh biết ngũ quỷ bản vận thuật sao?

Diệp Hạo nghĩ một lát rồi hỏi.

- Biết.
- Vậy anh trộm pháp khí hộ thân của người kia đi.
- Chuyện này không tốt lắm.

Hiếu Minh nói.

- Anh giúp hay không?

Diệp Hạo nói xong xách cổ tiểu đạo sĩ lên.

- Giúp...

Hiếu Minh rất không có tiết tháo đồng ý.

Diệp Hạo cười tít mắt đặt hấn ta xuống, sau đó chỉnh cổ hấn một phen.

- Bây giờ chúng ta đi thôi...

- Anh có biết làm vậy sẽ tổn hại âm đức?

- Người bị tổn hại không phải tôi.

Có thể vui vẻ nói chuyện sao? Hiếu Minh có xúc động muốn khóc.

Anh ta rất muốn về nhà.

Thế giới bên ngoài quá nguy hiểm rồi.

Mà không ngờ, đối tượng ma nữ trả thù cũng đang ở trong Hải Hằng Hoa Viên.

- Nhà này sao?

Hiếu Minh chỉ một ngôi nhà cách đó không xa, cô nàng gật đầu liên tục.

Hiếu Minh trầm ngâm một chút rồi niệm chú ngữ, không lâu sau một tiểu quỷ xuất hiện trước mặt hấn.

- Đi trộm pháp khí của nhà này ra.

- Thân phận của anh không đơn giản.

Diệp Hạo chắc chắn nhìn chăm chăm Hiếu Minh.

- Sao anh biết?

Hiếu Minh không khỏi biến sắc.

- Ngũ quỷ bản vận thuật có hai phiên bản, một là lợi dụng xương sọ người chết, hai là gọi quỷ sai dưới Địa Phủ.

Diệp Hạo cười nói.

- Mà gọi quỷ sai dưới Địa Phủ chỉ có Mao Sơn phái mới làm được.

- Tôi là Hiếu Minh, đệ tử phái Mao Sơn.

Diệp Hạo đã nói đến mức này, che giấu cũng không có ý nghĩa.

Sở dĩ Diệp Hạo biết rõ những chuyện này vì ký ức của Hắc Long.

- Anh xuống núi rèn luyện sao?

- Ừm.

- Có thể dạy tôi một chút đạo thuật của Mao Sơn các anh không?

- Không thể.

Mặt Hiếu Minh đen thêm lần nữa.

- Tôi nghe nói Mao Sơn các anh có đạo sĩ nuôi quỷ?

- Đối với một số quỷ từ đáng thương hơn nữa của âm đã đóng, Mao Sơn chúng tôi sẽ lựa chọn thu nhận và giúp đỡ.

- Anh có nuôi hay không?

- Nuôi.

- Cho tôi nhìn xem.

- Không cho.

Mắt Diệp Hạo liếc nhìn người Hiểu Minh một vòng, rất nhanh đã dừng trên miếng gỗ bên hông anh ta.

- Gỗ An Hòn.

Diệp Hạo ngạc nhiên.

- Anh cũng hao hết tâm tư nuôi quý thật.

Gỗ An Hòn vô cùng quý, cho dù trong ký ức của Hắc Long cũng không thấy nhiều.

- Tôi muốn chịu trách nhiệm với cô ấy.

Hiểu Minh trầm giọng nói.

- Nữ sao?

- Nữ.

Diệp Hạo không khỏi cười ha ha.

- Anh cười cái gì?

Hiểu Minh tức giận hỏi lại.

Đúng lúc này, quỷ sai dưới Địa Phủ giao một cái chuông cho Hiểu Minh, hắn đánh giá cẩn thận một chút, lên tiếng.

- Bên trong cái chuông có khắc một bức kinh Kim Cương.

- Chỉ khắc một bức kinh Kim Cương mà có uy lực này sao?

- Bên trong kinh Kim Cương này còn có một giọt máu lưỡi của cao tăng nữa.

Dương khí của máu trong lưỡi thịnh vượng nhất, chuyện này giải thích vì sao đạo sĩ đều cắn lưỡi phun máu lên đạo phù. Bởi vì như vậy có thể khiến uy lực tăng lên gấp mấy lần.

- Cái chuông này không tệ, cho tôi đi.

Diệp Hạo nói xong đoạt luôn cái chuông trong tay Hiểu Minh.

Cái chuông này nếu để trong nhà có tác dụng trừ tà à!

Đương nhiên, Diệp Hạo cảm thấy cái chuông này vẫn không có tác dụng với Mộng Ngạc.

- Cô có thể báo thù.

Lúc này Diệp Hạo nói.

- Đa tạ đạo trưởng.

Nữ quỷ áo trắng lạy cảm ơn Diệp Hạo, sau đó bay vào phòng người đàn ông kia, không lâu sau, trong phòng truyền đến tiếng kêu la thảm thiết.

Mà gần đó có một xe cảnh sát đang đi tuần, rất nhanh, ba tên cảnh sát cầm súng xông vào phòng.

- Kinh động đến cảnh sát cmnr.

Diệp Hạo trầm giọng nói.

- Chúng ta có nên rút lui không?

Hiểu Minh hỏi.

- Nói thừa.

Diệp Hạo bó tay với ông này.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cự Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Nhập Ma

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Ba tên cảnh sát xông vào phòng thấy được một màn rừng mình, một người phụ nữ mặc áo trắng tóc tai bù xù đang cắn xé thân thể người đàn ông nằm trên đất, trong mắt người đàn ông tràn đầy hoảng sợ, toàn thân anh ta không ngừng co rúm, máu tươi chảy ra như suối.

- Dừng tay.

Cảnh sát dẫn đầu trầm giọng quát.

Người phụ nữ liếc hẩn một cái, nhưng vẫn tiếp tục hành vi của mình.

Sắc mặt ba cảnh sát thay đổi, bọn họ liếc nhau một cái, sau đó quay người nhanh chóng chạy khỏi nơi này.

- Con mẹ nó, là quỷ đó!

Ba người chạy ra ngoài, sắc mặt ai nấy đều khó coi.

- Mà con quỷ này còn đang giết người, chẳng lẽ chúng ta cứ rời đi như vậy?

Cảnh sát thứ hai nói.

- Điều người, điều bộ đội đến đây!

Cảnh sát dẫn đầu trầm giọng nói.

- Tôi đi gọi điện thoại.

Lúc này, cảnh sát thứ ba gọi điện thoại cho tổng bộ.

- Tình huống khẩn cấp, lập tức điều bộ đội đến đây.

Người này không nói rõ lý do.

Nhân viên trực tổng đài báo cáo chuyện này cho phó cục trưởng Trương Thành, sau khi Trương Thành nghe chuyện, vội vàng điều động hơn năm mươi người, sau đó ông ta liên lạc với đội cảnh sát vũ trang.

Cảnh sát vũ trang lập tức phái một trung đội đi theo.

Không lâu sau, hai đội ngũ cùng nhau đi tới Hải Hằng Hoa Viên.

Bọn họ phong tỏa toàn bộ hành lang nơi xảy ra chuyện.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Trương Thành đi đến trước mặt ba cảnh sát hỏi.

- Chuyện này khó mà nói rõ.

Cảnh sát dẫn đầu cười khỏ.

- Có gì nói đó?

- Chúng tôi thấy một nữ quý áo trắng đang ăn thịt người.

Cảnh sát dẫn đầu chần chờ một lúc vẫn nói ra chi tiết.

- Cái gì?

Bao gồm cả Trương Thành bên trong, rất nhiều lãnh đạo đều ngo ngẩn.

Quý ăn thịt người sao?

Đùa nhau chắc!

- Thời đại gì rồi, các người còn tin quý ma!

Trương Thành lạnh lùng nói.

- Muốn nói có quý cũng do người giả thần giả quý thôi.

Nói đến đây, Trương Thành và hơn 10 cảnh sát cầm súng đi đến phòng nơi xảy ra chuyện.

Trương Thành liếc hai cảnh sát bên người, sau đó đập cửa, hai cảnh sát được vũ trang xông vào trước.

Bọn họ tập trung vào người phụ nữ áo trắng.

- Giờ tay lên.

Hai cảnh sát vừa di chuyển vừa quát.

Theo hai cảnh sát tiến vào còn có mười cảnh sát hình sự, bọn họ nhanh chóng vây người phụ nữ vào giữa, hơn mười đội viên của trung đội cảnh sát vũ trang cũng xông vào những phòng còn lại, nhưng khi không phát hiện ra được gì lại lùi trở về.

Trương Thành nhìn thấy kết cục đã định, trầm giọng ra lệnh.

- Giờ tay lên!

Người phụ nữ áo trắng không vui ngẩng đầu.

Lúc tất cả thấy rõ gương mặt cô ta, trái tim không khỏi đập chậm một nhịp.

Gặp quý thật cmmr!

Tuy muốn té đái trong quần, nhưng nhiều cảnh sát hơn nữa còn có súng, nhiều người làm nên can đảm sợ cái chim gì, nghĩ thế nên không ai quay đầu chạy cả.

- Cút.

Giọng nói nữ quý lạnh lẽo thấu xương.

- Giả thần giả quý.

Trương Thành kéo cò súng.

- Tôi cho cô ba giây để đứng dậy, nếu không đừng trách tôi không khách sáo.

- Ôn quá!

Giọng nói nữ quý áo trắng hóa thành sóng âm cuộn cuộn, pha lê trong phòng vỡ nát, mà đám cảnh sát càng thống khổ che hai lỗ tai.

Lúc nữ quý đang phát ra gào, hai bóng người xuất hiện trong căn phòng.

Đạo sĩ lạnh lùng quát.

- Nghiệt súc!

Hiếu Minh nói câu này mang theo Thanh Tâm Chú của Đạo gia, trong khoảnh khắc loại bỏ giọng quý gào.

Trên mặt nữ quý lộ vẻ kiêu dè, cô ta đứng dậy muốn chuồn.

- Còn muốn chạy?

Hiếu Minh lấy ra một nắm đậu nành ném về phía nàng.

Lúc đậu nành chạm vào cơ thể nữ quý, cô ta ngã nhào mà trên người lại tỏa ra từng đợt khói trắng.

Cô ta đau đớn không ngừng lăn lộn trên đất.

- Đạo trưởng, xin anh tha cho tôi!

- Cô nuốt thịt người đã nhập ma rồi, giờ ai cũng không cứu được cô đâu!

Ánh mắt Hiếu Minh lạnh như băng nó.

Diệp Hạo cũng nhẹ nhàng thở dài.

Nếu cô ta chỉ giết tên đàn ông này rồi rời đi, chuyện gì cũng không sao, nhưng người này lại muốn ăn luôn thịt người.

Ăn thịt người là chuyện tối kỵ.

Đúng như lời Hiếu Minh nói, nữ cô hồn đã nhập ma.

Nhập ma mang ý nghĩa không còn thuốc chữa.

Không lâu sau, nữ quý biến thành một làn khói xanh biến mất tại chỗ.

Hiếu Minh cúi người nhặt từng hạt đậu lên, Diệp Hạo thấy cảnh này cũng cúi người nhặt theo.

- Những hạt đậu này đều do tôi vất vả lắm mới tế luyện được đó!

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Diệp Hạo đã nhặt được hai phần ba.

Diệp Hạo nhìn những hạt đậu trong tay rồi nói.

- Chỉ có mười hai hạt thôi mà.

- Tôi phải mất hơn tháng mới tế luyện được mười hai hạt cậu vừa nói đó, hiểu không?

Hiếu Minh cảm thấy đau lòng a.

Đúng lúc này, Trương Thành mới giật mình tỉnh lại.

Về mặt ông ta nghiêm trọng đi tới.

- Vị đạo trưởng này?

Nếu như trước đó ông ta cảm thấy đám đạo sĩ đều giả thần giả quỷ, như bây giờ, trong đầu ông đã không còn ý nghĩ này nữa.

Hiếu Minh hành lễ theo kiểu đạo sĩ, sau đó trầm giọng nói.

- Vì người đàn ông này làm chuyện có lỗi với người phụ nữ kia, dưới con giận dữ cô ta đã tự sát, chuyện sau đó chắc ông cũng biết.

- Sao cậu biết rõ như vậy?

Trương Thành kinh ngạc hỏi lại.

- Bởi vì nữ quý này tự sát ngay trong phòng tôi thuê.

Diệp Hạo chen miệng trả lời.

- Nữ quý giết người, sao cậu không ngăn cản?

- Không phải đến chậm một bước sao?

- Được rồi...

Trương Thành biết chuyện đã xảy ra rồi, không biết nên viết báo cáo như thế nào?

- Ông viết báo cáo chi tiết mọi chuyện, vụ án này sẽ được chuyển tới cục Linh Dị.

Hiếu Minh nhẹ giọng nhắc nhở.

- Cục Linh Dị sao?

Trương Thành khẽ giật mình.

- Cục Linh Dị vẫn luôn tồn tại, chỉ do các ông không biết thôi.

Hiếu Minh cười nói.

- Thực ra nhiều năm nay, chuyện linh dị đều được cục Linh Dị âm thầm xử lý.

- Thật sự không có vấn đề?

- Không có vấn đề gì.

Hiếu Minh khẽ gật đầu.

- Lần này tôi xuống núi phụng mệnh sư phụ gia nhập cục Linh Dị.

- Có thể lưu số điện thoại không?

Trương Thành không dám bảo hai người đến cục cảnh sát ghi khẩu cung, vì vậy ông ta lùi lại một bước, xin số điện thoại.

- Tôi vừa mới xuống núi, không có di động.

Lúc Hiếu Minh nói câu này rồi nhìn qua Diệp Hạo.

- Lưu số tôi đi.

Diệp Hạo nói xong, đọc số điện thoại một lần.

- Lần này cảm ơn hai vị.

Trương Thành cảm ơn hai người từ tận đáy lòng, nếu không có hai người xuất hiện kịp thời, không biết bọn họ còn sống hay không nữa!

Đúng lúc này, có tiếng rên rỉ vang lên từ nền nhà.

Mà đám người giờ mới nhớ tới thanh niên còn nằm dưới đất.

- Giờ đưa y đi bệnh viện vẫn còn cơ hội cứu chữa.

Hiếu Minh kiểm tra tình hình thanh niên một chút, nói.

- Cứu nữa cũng thành phế nhân.

Diệp Hạo lắc đầu.

40% cơ thể của thanh niên đã bị nữ quỷ cắn xé, mắt bị móc, mũi bị cắn, không còn môi, gân tay đứt, gân chân bị rút ra.

Quả thật sống không bằng chết!

Bạn đang đọc truyện *Chung Cục Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Tam Tông Lục Môn

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Diệp Hạo vươn người nhảy khỏi phòng từ lâu bốn trở về nhà.

- Anh theo tôi làm gì?

Diệp Hạo kinh ngạc nhìn tiểu đạo sĩ đang đi theo mình.

- Tôi không có chỗ ở.

Hiếu Minh xấu hổ lên tiếng.

- Cho tôi ở nhờ một ngày, ngày mai tôi sẽ đi.

- Được.

Diệp Hạo gật đầu.

- Nhưng anh không thể ở không.

Sắc mặt Hiếu Minh thay đổi.

- Trên người tôi không có tiền.

- Không cần tiền, anh giúp tôi một việc.

Diệp Hạo thấy sắc mặt Hiếu Minh đã trắng bệch, cười thầm trong lòng, chỉ sợ từ lúc người này xuống núi đến giờ ăn không ít thiệt thòi.

- Nếu đủ khả năng, tôi sẽ giúp.

Hiếu Minh cân nhắc từng câu từng chữ.

- Anh có biết Mộng Ngạc không?

- Mộng Ngạc?

Hiếu Minh nghe thế, mặt đổi vẻ nghiêm trọng hỏi.

- Anh từng gặp Mộng Ngạc?

- Từng gặp.

- Loại yêu thú như Mộng Ngạc giống như gỏi trong xương, ảu nấu trong linh hồn con người, với đạo hạnh tôi hiện giờ cũng không diệt trừ được nó hoàn toàn.

Hiếu Minh trầm giọng nói.

- Phái Mao Sơn các anh thuộc Đạo Gia Tông Môn sao?

- Ừm.

- Vậy Mao Sơn có bùa chú chữa bệnh không?

- Không có.

- Các anh thật không sử dụng bùa chú đơn giản nhất luôn à?

- Mao Sơn chúng tôi chú trọng số mệnh luân hồi, không can thiệp chuyện người phạm.

Hiếu Minh giống như nhìn thấu tâm tư Diệp Hạo.

- Còn nữa, đạo hữu đừng chạm quá nhiều nhân quả.

- Tôi đã đồng ý với cô gái kia.

- Như vậy à.

Hiếu Minh trầm ngâm một lát, lấy một cái bình ngọc từ trong ngực ra, sau đó đổ một viên thuốc màu vàng.

- Đây là Kiện Thân Hoàn do Mao Sơn chúng tôi luyện chế, sau khi dùng có thể tăng thể chất cơ thể, tôi nghĩ có thể làm dịu đi chứng bệnh của cô gái kia trong mức độ nhất định.

Diệp Hạo vội vàng nhận lấy.

- Cho tôi thêm chút đi.

- Từ viên thứ hai trở đi, thuốc sẽ không còn tác dụng nữa.

Hiếu Minh nói khẽ.

- Tôi cho cha mẹ dùng.

- Chuyện này... Được rồi.

Hiếu Minh trầm ngâm một chút rồi đưa cả bình luôn cho Diệp Hạo.

- Máy thứ này không có tác dụng gì với anh và tôi đâu.

- Ủm, anh biết Tông Môn nào trong Đạo Gia Tông Môn có Thánh đan chữa bệnh không?

- Đạo Gia cùng sở hữu Tam Tông Lục Môn, Lục Môn đều không có thực lực này, nếu anh muốn Thánh đan chữa bệnh, chỉ có thể cầu Tam Tông.

Hiếu Minh nhắc đến Tam Tông hơi ngừng một chút.

- Nhưng Tam Tông không dễ nói chuyện.

Trong lòng Diệp Hạo hơi nặng nề.

Trước đây, Diệp Hạo nghĩ chỉ cần mình tìm được Mai Doãn Tuyết, sẽ có linh dược chữa bệnh cho Lam Thanh Thanh.

Bây giờ hắn mới phát hiện suy nghĩ của mình quá ngây thơ, nhờ đâu Mai Doãn Tuyết cũng thuộc Lục Môn thì sao?

Nhưng Diệp Hạo chưa đến mức tuyệt vọng, vì đợi tu vi hắn tăng lên, hắn có thể tự mình luyện chế linh dược.

Ký ức Hắc Long vô cùng phức tạp, luyện đan và trận pháp đều có.

Sau khi Diệp Hạo mang Hiếu Minh về nhà, Đường Phiên Phiên vội chạy ra nghênh đón.

Xảy ra chuyện vừa rồi, cho dù ai cũng không thể bình tĩnh được!

- Kết thúc rồi.

Diệp Hạo nói khẽ.

- Ủm.

Đường Phiên Phiên nói thì nói vậy, nhưng vẫn còn vẻ hoảng hốt.

- Mao Sơn các anh chắc có bùa hộ mệnh gì đó nhỉ?

Bỗng nhiên Diệp Hạo nghĩ đến gì đó.

- Giờ trên người tôi không có.

- Đạo bào trên người anh không tề a.

- Cái này không thể cho nha.

Hiếu Minh biến sắc.

- Như vậy đi, ngày mai tôi về cho anh một lá.

- Quá ít.

- Về bữa tiêu hao tinh thần nhiều lắm đâu có dễ ăn như anh nghĩ.

Hiếu Minh cười khỏ.

- Hai lá.

- Được.

Tiểu đạo sĩ bắt đắ đi gặt đầu.

- Cần những thứ gì?

- Chu sa, bút lông sói, giấy vàng, máu gà.

- Không thành vấn đề.

Nói xong, Diệp Hạo lấy 2000 tệ tiền mặt từ trong túi đưa cho tiểu đạo sĩ.

- Hơi nhiều rồi...

Hiếu Minh có chút kích động.

- Không phải anh còn muốn đến cục Linh Dịch? Anh không cần tiền đi đường chắc?

Lời Diệp Hạo nói khiến Hiếu Minh cảm động.

Khó chịu vì trước đó Diệp Hạo đoạt đậu của mình tan thành mây khói.

- Đêm nay anh ngủ phòng tôi đi.

Diệp Hạo chỉ phòng ngủ phụ, nói.

- Ừm.

Còn Diệp ca ta đi cùng Đường Phiến Phiến vào phòng ngủ chính, hắn đặt chuông đồng lên đầu giường.

- Cái chuông này có tác dụng xua đuổi yêu ma.

- Còn nữa, cho cô ba hạt đậu.

Diệp Hạo nói xong lấy ba hạt đậu từ túi áo ra.

- Đây là gì vậy?

- Những hạt đậu này không đơn giản, trên mỗi viên đều được khắc bùa chú.

- Cậu cho tôi những thứ này làm gì?

- Lục Đạo Luân Hồi xảy ra vấn đề, Ngưu Quỷ Xà Thần đều chạy ra.

Diệp Hạo khẽ thở dài.

- Tôi thấy hồn phách trong trường chúng ta không chỉ một lần, cô cũng biết trường ta được xây trên một bãi tha ma, trước kia dựa vào chính khí của đệ tử Hạo Nhiên còn có thể đè xuống, nhưng bây giờ đã không thể nữa!

Đường Phiến Phiến không khỏi biến sắc.

- Chuyện này.

- Đại năng trên thế giới và quý sai Địa Phủ đã bắt đầu hành động, bởi vậy, có bùa hộ mệnh của tiểu đạo sĩ thì đỡ lo hơn.

Diệp Hạo nói khẽ.

Đường Phiến Phiến nghe vậy mới an lòng một chút.

- Cô buồn ngủ không?

- Không.

- Nếu không muốn ngủ thì đọc sách với tôi đi.

Diệp Hạo nói xong, đi lấy quyển Đông y bách khoa toàn thư, còn Đường Mỹ Nữ chọn quyển kinh tế.

Thời gian trôi qua, trí nhớ Diệp Hạo ngày càng kinh khủng, hẳn đoán, chỉ cần qua thêm một khoảng thời gian, hẳn chắc có thể đọc nhanh như gió như trong truyền thuyết.

Diệp Hạo lẳng lặng đọc sách suốt 3 giờ mới bỏ xuống, nhưng khi quay sang nhìn quyển sách Đường Phiên Phiên đang đọc mới giật mình.

- Sao cô lại đọc sách kinh tế?

- Gần đây tôi cảm thấy khá hứng thú với việc kinh doanh.

- Có nghĩ tới chuyện đầu tư không?

- Nghĩ tới nhưng điều đó cần rất nhiều tiền.

- Cần bao nhiêu?

- Giai đoạn đầu thôi nhưng có khả năng cần đến 10 triệu.

Diệp Hạo nghe vậy, biến sắc.

- Không đùa đấy chứ?

- Giờ là thời đại công nghệ thông tin bùng nổ, tôi đang chuẩn bị tạo ra một APP hoàn toàn mới, hiện giờ Baidu và Ali đều trong giai đoạn chuẩn bị, nếu tôi có thể vượt lên trước một bước triển khai ra APP mới này, tôi tin tương lai có thể được chia một chén canh trên internet.

- Cần bao nhiêu tài chính để khởi động giai đoạn đầu?

- Bởi vì cần thông báo tuyển dụng chuyên gia internet giỏi nhất cùng điều kiện công việc hấp dẫn, tài chính khởi động nằm trong khoản 2000 vạn.

Đường Phiên Phiên sớm có tính toán trong lòng.

- Giai đoạn khởi động này cần bao lâu?

- Điều khó nhất hiện giờ là khai phá APP này ra, nếu có thể tuyển được chuyên gia internet cao cấp, tôi nghĩ khoảng chừng 1 năm.

- Chuyên gia internet không thành vấn đề, đúng lúc tôi có quen mấy hacker.

Diệp Hạo trầm ngâm một chút rồi lên tiếng.

- Về phần tài chính, tôi có thể cung cấp cho cô 3000 vạn.

- Cái gì?

Đường Phiên Phiên biến sắc.

- Cậu đại gia thế à?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Mạnh Vĩnh Ngôn Ngăn Cửa

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Đường Phiên Phiên nghi ngờ cũng hợp tình hợp lý.

Nếu Diệp Hạo có thể tùy tiện lấy ra 3000 vạn, sao không mua nhà ở Ma Đô luôn cho rồi, còn đi thuê phòng trọ làm gì?

- Hai ngày trước tôi có hồ một tên, tên kia đưa cho tôi một chuỗi ngọc trai phương Đông.

- Ngọc trai phương Đông?

Hai mắt Đường Phiên Phiên sáng lên.

- Cho tôi xem với.

Diệp Hạo đứng dậy lấy chuỗi ngọc trai ra.

- Ngọc trai thật đẹp.

Trong mắt Đường Phiên Phiên lộ vẻ mê ly.

- Nếu cô thích thì lấy.

Diệp Hạo cười nói.

Khuôn mặt Đường Phiên Phiên không khỏi đỏ bừng, chuỗi ngọc trai có giá trị 3000 vạn đó!

Diệp Hạo không cần suy nghĩ đã đưa cho mình, sao cô nàng không suy nghĩ lung tung được?

- Thứ này quá quý trọng.

Đường Phiên Phiên vội vàng cất nó vào hộp.

- Hai ngày nữa, tôi sẽ giao chuỗi ngọc trai phương Đông này cho phòng đấu giá.

Diệp Hạo nói khẽ.

- Bởi vậy, bây giờ cô có thể bắt tay vào chuẩn bị làm APP rồi!

- Cậu tin tưởng tôi vậy à?

Đường Phiên Phiên trầm ngâm một chút rồi chăm chú nhìn Diệp Hạo hỏi.

- Ừm.

- Tôi sẽ không phụ sự kỳ vọng của cậu.

Đường Phiên Phiên nghiêm túc hứa hẹn.

- Đừng tạo áp lực quá lớn cho mình.

Diệp Hạo nói đến đây, lấy điện thoại gọi cho Thái Sử Hưu.

- Có chuyện cần anh giúp đỡ.

Diệp Hạo đi thẳng vào vấn đề.

- Giữa anh em chúng ta có việc cứ nói thẳng.

Thái Sử Hưu nghe Diệp Hạo nói có việc, hai mắt sáng lên.

Thực lực Diệp Hạo rất mạnh, tiểu đội Chu Tước đều muốn cậu ta gia nhập, nhưng Diệp Hạo đã liên tục từ chối họ hai lần.

- Anh biết làm APP không?

- Biết!

- Tôi cần kỹ sư IT đứng đầu.

- Ca đây, không cần chạy tìm nơi đâu mắc công!

Không biết vì sao, Diệp Hạo chẳng tin lời tên này chút nào.

- Từ Thần và Ninh Huyền thì sao?

- Từ Thần là hacker đứng đầu quốc tế, Ninh Huyền là cố vấn tình báo của cục an toàn quốc gia.

- Giỏi như vậy?

- Nếu không thì sao?

- Tôi muốn thiết kế một cái APP, có hứng thú giúp đỡ hay không?

- Giúp đỡ thoải mái.

- Ý của tôi là đến công ty tôi làm.

- Chuyện này...?

Thái Sử Hưu chần chừ.

- Công ty sẽ cho anh tiền lương hài lòng.

- Chuyện này... Diệp Hạo... tiền lương chúng tôi không thấp đâu.

Thái Sử Hưu cảm thấy cần phải nói chuyện này ra.

- Công ty khác trả cho anh bao nhiêu?

- Tháng trước Microsoft mời tôi 350 vạn.

- Tôi trả anh 500 vạn.

Diệp Hạo trầm ngâm một chút rồi ra giá.

Thái Sử Hưu giật mình.

- Anh trai à, cậu chắc chứ?

Giá trị bản thân Thái Sử Hưu cũng gần 300 vạn, sở dĩ Microsoft ra giá 350 vạn là vì yêu cầu hắn qua Mỹ làm việc luôn.

Không thể không nói, 500 vạn của Diệp Hạo đã động con ma mê tiền của hắn.

Vấn đề ở đây là Diệp Hạo có thể lấy ra được 500 vạn sao?

- Mấy chuyện này không thể nói đùa nha!

Diệp Hạo cười nói.

- Thế này, mai anh đến Ma Đô đi, chúng ta gặp mặt nói chuyện.

- Được.

Sau khi tắt máy, Diệp Hạo nhìn Đường Phiến Phiến.

- Ngày mai cô và Thái Sử Hưu nói chuyện một phen.

- Thái Sử Hưu?

- Chị quen à?

- Kỹ sư IT đứng đầu nước ta đó, tôi thấy được tài liệu anh ta trong kho số liệu.

- Nói như vậy, tài năng anh ta sẽ không có vấn đề?

- Tuyệt đối không có vấn đề!

Đường Phiên Phiên kích động.

- Thái Sử Hưu chắc chắn quen biết rộng hơn chúng ta, mời nhân tài máy tính như anh ấy có thể tiết kiệm không ít nhân vật lực.

- Ừm, chuyện này cô xem rồi làm đi.

Diệp Hạo khẽ gật đầu.

Về phần tài chính, Diệp Hạo chuẩn bị giao chuỗi ngọc trai phương Đông cho Lâm Nhu Nhi đi đấu giá, nhà họ Lâm rất biết làm ăn trong phương diện này.

Hai vấn đề đều được giải quyết, Diệp Hạo nhìn Đường Phiên Phiên đang hưng phấn:

- Cô muốn ngủ chưa?

- Bây giờ tôi không ngủ được!

Đường Phiên Phiên có thể ngủ lúc này mới lạ.

- Vậy tôi đọc sách tiếp đây.

Diệp Hạo muốn nhanh chóng đọc cho xong quyển Đông y bách khoa toàn thư.

- Ừm.

Trong đầu Đường Phiên Phiên giờ đang tràn đầy kế hoạch về công ty, cô nghĩ đi nghĩ lại, không còn tâm trí đâu mà ngủ với mơ.

Sau khi thấy cô nặng nề quá ngủ thiếp đi, Diệp Hạo nhanh chóng rút thanh đồng ra chủ thủ, hần kích phát kiếm ý ẩn chứa bên trong chủ thủy để Mộng Ngạc không dám quấy rối nàng.

Đúng bảy giờ sáng hôm sau, Đường Phiên Phiên tỉnh lại.

Khi cô nhìn thấy Diệp Hạo ngồi bên cạnh mình, nhẹ giọng hỏi.

- Cậu không ngủ à?

- Vừa tu luyện vừa nghỉ ngơi.

Diệp Hạo cười lắc đầu.

- Cô nhìn tôi giống người buồn ngủ?

- Không lừa tôi chứ?

- Lừa cô chuyện này có lợi gì?

Diệp Hạo vươn người đứng dậy.

- À, nhớ kỹ tôi không phải người bình thường.

- Mà hình như tôi quên mất một chuyện nha.

Đường Phiên Phiên vỗ đầu.

- Chuyện gì?

- Tôi quên may hầu bao rồi.

- Vậy bây giờ may đi.

- Buổi sáng có tiết học nữa.

- Vậy xin nghỉ.

Diệp Hạo cười nói.

- 2 tiếng nữa Thái Sử Hưu sẽ xuống máy bay, đến lúc đó hai ta đi đón được không?

- Vậy cùng đi.

Đường Phiên Phiên trả lời.

Thái Sử Hưu liên quan đến việc xây dựng APP, bởi vậy Đường Phiên Phiên nhất định phải gặp một lần, hơn nữa, sau khi gặp mặt còn phải bàn bạc rất nhiều chi tiết, mà trên việc này, Diệp Hạo rất không đáng tin.

Diệp Hạo ra khỏi phòng đã không thấy Hiểu Minh, mà thấy đồ anh ta để lại đã biết, chắc tên này ra ngoài mua đồ.

Không bao lâu sau, tiểu đạo sĩ mang theo một con gà trống đi vào.

- Đạo huynh, gần đây có văn phòng tư bảo nào không?

- Anh lên taxi nói với tài xế đến văn phòng tư bảo Thành Nam trên đường Nhất Điều là được.

Đường Phiên Phiên đi từ nhà vệ sinh ra nói.

- Ủm, bây giờ tôi đến đó.

Hiểu Minh thuộc loại nói là làm luôn, anh ta nói đi thì đi liền.

- Đợi tôi...

Diệp Hạo đuổi theo.

- Tôi đi mua bữa sáng.

Đường Phiên Phiên hơi ảo não.

Sao mình lại quên mất chuyện bữa sáng nhỉ?

Lúc Diệp Hạo mua hai phần đồ ăn về, Đường Phiên Phiên đã may xong hai cái hầu bao.

- Cậu muốn cái nào?

Về mặt Diệp Hạo kỳ lạ nhìn hai hầu bao một lát, chọn như thế nào đây?

Con mẹ nó, hai cái này là yên ương nha!

Đường Phiên Phiên chớp chớp mắt hỏi.

- Sao thế?

- Không sao.

Trong lòng Diệp Hạo nghi ngờ nhưng vẫn chọn một cái, chẳng lẽ bà cô này không biết yên ương sao?

Được rồi, dù cô ấy biết hay không, hẳn chuẩn bị giả vờ cầm điếu.

Lúc ăn được một nửa bữa sáng, di động Diệp Hạo vang lên.

- Chuyện gì thế?

Diệp Hạo thấy Viên Cao Tĩnh gọi, không khỏi kinh ngạc hỏi.

- Tôi báo này Diệp Hạo, hôm nay cậu đừng đến tham gia huấn luyện quân sự.

- Sao thế?

- Mạnh Vĩnh Ngôn mang theo mười nam sinh chặn cậu đó.

- Mạnh Vĩnh Ngôn?

Trong mắt Diệp Hạo lóe lên tia lạnh lẽo.

- Tên này ý vào quan hệ với hội sinh viên, giống trống khua chiêng chắn tại cửa lớn phòng ngủ chúng ta á.

Viên Cao Tỉnh nói đến đây, trong lòng có chút không thoải mái.

- Tôi biết rồi.

Diệp Hạo nói xong, tắt điện thoại.

- Mạnh Vĩnh Ngôn gây chuyện sao?

Vừa rồi Đường Phiền Phiền nghe Diệp Hạo nhắc tới ba chữ Mạnh Vĩnh Ngôn này.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Phản Kích Sắc Bén

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- - - - -

Mười mấy nam sinh cao lớn do Mạnh Vĩnh Ngôn cầm đầu ngăn chặn tại cửa phòng 101.

- Diệp Hạo, cậu muốn làm con rùa rút cổ sao?

- Không phải tên này thích làm rùa, mà hần rõ ràng là con rùa rút đầu đó, hôm qua Vĩnh Ngôn đọi cậu ta một tiếng, tên này quả thực không dám lộ mặt.

- Ai nói không phải chứ?

- Đúng là tên nhác gan, Vĩnh Ngôn không đánh người, chỉ so kỹ thuật bóng rổ với cậu ta thôi mà cậu ta đã sợ đến mức không dám mở cửa ra ngoài rồi.

- Tôi học đến năm ba rồi, chưa thấy ai nhát gan như thế!

- Mẹ nó chứ...

Nghe những nam sinh này châm chọc khiêu khích, Viên Cao Tỉnh không nhịn được đẩy cửa ra, hần cầm một cái ghế trong tay.

- Tụi mày thấy chuyện này rất vinh quang à?

Tiểu Lão Thực thấy cảnh này cũng mang theo một cái ghế đi ra.

Trịnh Tiểu Long chần chờ một chút vẫn đứng dậy ra ngoài.

- Mày mắng ai đấy bọn năm nhất?

Về mặt Mạnh Vĩnh Ngôn lạnh lùng.

- Ông đây mắng mày đấy...

Viên Cao Tỉnh nhìn chằm chằm Mạnh Vĩnh Ngôn quát.

- Có gan đó!

Mạnh Vĩnh Ngôn cho Viên Cao Tỉnh một ngón tay cái, sau đó, trong tay áo hần trượt ra một ống thép, hần nắm ống thép đập lên đầu Viên Cao Tỉnh.

Kiểu này chơi lớn rồi.

Viên Cao Tỉnh giật mình.

Cậu ta không ngờ tên Mạnh Vĩnh Ngôn này dám mang hung khí vào trường mà đánh mình, chẳng lẽ hắn không nghĩ đến việc gây tai nạn chết người sao?

Lúc ống thép sắp đập vào đầu Viên Cao Tĩnh, một bóng người vọt nhanh tới như tia chớp nắm lại ống thép trong lúc nguy cấp.

- Anh có biết, nếu cái này đập vào đầu sẽ có hậu quả gì không?

Người này vừa nói vừa nhìn chằm chằm Mạnh Vĩnh Ngôn.

- Diệp Hạo, cậu không trốn nữa à?

Về mặt Mạnh Vĩnh Ngôn lộ vẻ dữ tợn.

Diệp Hạo cười lạnh lùng, sau đó lấy ống thép trong tay Mạnh Vĩnh Ngôn, đập lại đầu đối phương.

Mọi người ngây ngẩn cả người, ai cũng không ngờ Diệp Hạo nhìn qua yếu ớt lại tàn nhẫn như vậy.

Mạnh Vĩnh Ngôn càng thêm mờ mịt.

Đúng lúc này, ống thép trong tay Diệp Hạo lại đánh lên đầu hắn.

- Dừng tay.

- Dừng tay.

- Dừng tay.

Ba nam sinh nhìn thấy cảnh này, nhanh chóng tiến lên muốn ra tay với Diệp Hạo.

Ánh mắt Diệp Hạo lóe lên vẻ lạnh lẽo, ống thép nhanh chóng đánh vào bả vai bọn họ.

Ba sinh viên chẳng phân biệt trước sau quỳ trên mặt đất.

- Tình huống gì đây?

- Flash man nhập hấn sao?

- Vừa rồi tôi còn chưa thấy rõ chuyện gì đã xảy ra nữa a.

Diệp Hạo cầm ống thép, ánh mắt lạnh như băng nhìn 8 nam sinh còn lại.

- Sợ không?

Cả đám thật sự hơi sợ a!

Nhưng Diệp Hạo đã nói như thế, cho dù sợ hãi, bọn họ cũng phải xông lên, mà kết quả không nằm ngoài dự đoán, ăn hành cả đám.

Diệp Hạo dễ dàng đánh bẻ xương vai bọn họ, trong lúc nhất thời, mười một thằng phát ra tiếng la như heo bị chọc tiết.

Ánh mắt Diệp Hạo giờ mới nhìn lại Mạnh Vĩnh Ngôn đầu đầy máu đang run lẩy bẩy một bên.

Mạnh Vĩnh Ngôn thấy Diệp Hạo nhìn mình, trong mắt lộ vẻ sợ hãi.

- Cậu muốn làm gì?

- Thế anh nghĩ tôi muốn làm gì?

Diệp Hạo cười mỉa mai.

- Nếu cậu còn tiến lên, tôi sẽ báo cảnh sát.

Mạnh Vĩnh Ngôn rất không muốn nói ra những lời này, nhưng ai bảo Diệp Hạo cứ bước từng bước ép tới chứ.

- Báo cảnh sát? OK, để tôi báo giúp anh.

Diệp Hạo nói xong, lấy điện thoại ẩn số gọi Trương Thành.

Trương Thành là phó cục trưởng cục công an quản lý khu vực này, có thể nói quyền cao chức trọng.

- Phó cục trưởng Trương, tôi bị một nhóm sinh viên bao vây trong trường, mà bọn chúng còn cầm vũ khí nữa.

- Ban ngày ban mặt còn có chuyện như vậy?

Trương Thành tức giận nói:

- Tôi tới ngay!

Thực ra, ông ta không tin lời Diệp Hạo nói.

Nực cười, nhảy từ tầng 4 xuống nhưng không có việc gì, cái đám sinh viên trói gà không chặt kia có thể là đối thủ của cậu ta sao? Cậu ta rõ ràng muốn mình đến kết thúc chuyện này a.

- Tôi báo giúp anh rồi đó, bây giờ chúng ta nói chuyện với nhau được không?

Diệp Hạo cầm ống thép, lạnh nhạt hỏi.

Mạnh Vĩnh Ngôn im lặng không nói.

- Có phải anh câm rồi?

Diệp Hạo nói đến đây, đánh lên quai hàm Mạnh Vĩnh Ngôn làm hắn roi thêm vài cái răng, khuôn mặt sưng to như con heo.

Mạnh Vĩnh Ngôn che miệng, toàn thân run rẩy.

Đau! Đau tận xương a!

- Tôi hỏi anh phải trả lời chứ?

Diệp Hạo thấy Mạnh Vĩnh Ngôn không lên tiếng, giơ ống thép lên tiếp.

- Dừng.

Mạnh Vĩnh Ngôn sợ thật rồi, tên này quá vô pháp vô thiên không coi ai ra gì a!

- Phải vậy chứ, trả lời sớm chút đâu có ăn đòn.

Diệp Hạo nắm ống thép vỗ vỗ lên bả vai Mạnh Vĩnh Ngôn.

- Đúng là phé vật!

Hai chữ phé vật này kích thích Mạnh Vĩnh Ngôn, móng tay hắn ta đâm vào thịt, nhưng khi liếc thấy đôi mắt lạnh lùng của Diệp Hạo, vẫn không dám phun ra một chữ.

- Các anh muốn giáo huấn tôi không phải không được, nhưng tiền đề là phải có bản lĩnh đó.

Diệp Hạo nói xong, đạp một cước lên một nam sinh làm tên kia kêu la thảm thiết.

- Chút vết thương đã la như chết cha chết mẹ, thật mất mặt.

Lúc này, cả đám còn lại không dám hó hé nữa.

Thứ nhất, họ sợ Diệp Hạo sẽ ra tay tiếp, thứ hai cũng biết được viện này rất mất mặt!

Diệp Hạo không tiếp tục nói gì, yên tĩnh chờ đợi, khoảng 5 phút sau chuông cảnh sát vang lên, sau đó hơn 20 cảnh sát xông vào ký túc xá của Diệp Hạo.

Đám người do Trương Thành dẫn đầu.

Trương Thành giật nảy mình khi nhìn thấy cảnh trước mặt, tên này cũng quá độc ác đi!

- Xây ra chuyện gì?

Trương Thành hỏi Diệp Hạo.

- Chú cảnh sát, cậu ta cầm vũ khí đánh người a...

Mạnh Vĩnh Ngôn chưa nói xong đã bị Trương Thành không khách sáo ngắt lời

- Tôi không bảo cậu nói.

Diệp Hạo chậm rãi nói.

- Bởi vì tôi và người này xảy ra chút mâu thuẫn, nên hẳn gọi mười mấy anh em ủa mình tới đây chặn cửa lớn phòng ngủ của tôi. Tôi nhận được điện thoại của bạn cùng phòng mới chạy tới đây, lúc tôi đi đến cửa đã thấy anh ta đang cầm ống thép đánh về phía đầu Viên Cao Tinh này.

- Mà theo tôi thấy, nếu ống thép đó đánh trúng, bạn tôi rất có khả năng bị giết chết!

Diệp Hạo nói tiếp:

- Tôi ra tay ngăn cản không biết có sai hay không?

- Cậu không sai, đây là hành vi thấy việc nghĩa sẵn sàng ra tay giúp đỡ.

- Vị cảnh sát này, cho dù cậu ta thấy việc nghĩa nên làm, nhưng sau đó cậu ta còn đánh chúng tôi liên tục nữa.

Mạnh Vĩnh Ngôn bực tức kể lể.

- Ủa ngộ nha, nếu tôi không ra tay đánh trả, chẳng lẽ đứng im để mấy người đánh.

Diệp Hạo trầm giọng nói.

- Ừm, đây thuộc về tự vệ đúng đắn.

Trương Thành nói xong, hỏi tiếp.

- Không biết cậu có nhân chứng, vật chứng không?

- Tôi làm chứng.

Lúc này, Viên Cao Tinh lên tiếng.

- Chuyện này.

Trương Thành nói khẽ.

- Vì cậu cũng là một trong những đương sự, cho nên cậu không thể làm chứng.

- Tôi có video clip nè.

Diệp Hạo nói xong, chỉ về phía đám người đang vây xem.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Lam Thanh Thanh

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Lúc này, những sinh viên vây xem mới phát hiện Đường Phiền Phiền cũng đang đứng trong đám người.

Đường Phiền Phiền không quan tâm mọi người chăm chú nhìn mình, đưa di động cho Trương Thành.

Trương Thành xem một lần, sau đó nói.

- Có thể copy video cho tôi không?

- Đương nhiên có thể.

Đường Phiên Phiên nói xong, gửi video qua bluetooth cho Trương Thành.

- Mang những tên tụ tập gây rối này về cục cảnh sát cho tôi.

Trương Thành trầm giọng nói.

Đúng lúc này, chủ nhiệm phòng giáo vụ của đại học Trung Y và Lãnh Tuyết chạy tới.

Lúc họ thấy cảnh thê thảm của 12 sinh viên, mới trầm giọng nói.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Trương Thành nói gấn gợn mọi chuyện một lần.

Chủ nhiệm phòng giáo vụ hơi kinh ngạc nhìn Diệp Hạo, nhưng ông nghiêm mặt lên tiếng.

- Bọn họ chỉ là đám trẻ con, cho bọn họ một cơ hội được không?

Nếu cả đám sinh viên bỏ bắt vào cục cảnh sát vậy họ sẽ có tiền án, nếu chuyện đó xảy ra, chúng đừng hòng lấy giấy chứng nhận tốt nghiệp đại học Trung Y nữa, vất vả nhiều năm như vậy rất có thể uổng phí.

- Chủ nhiệm, thầy nói cho bọn họ một cơ hội, thầy có nghĩ đến người trong cuộc như em không?

Diệp Hạo bình tĩnh nhìn thầy chủ nhiệm.

- Nếu như lần này em bị đám Mạnh Vĩnh Ngôn chặn đánh, thầy thấy em sẽ bị họ đánh thành dạng gì? Trạng thái tâm lý em tốt một chút thì không sao, trạng thái không tốt, em có thể tiếp tục học nữa à?

- Trước khi họ ra tay đã nghĩ đến kết quả này, nhưng chúng vẫn không chút do dự mà làm.

Diệp Hạo nói đến đây, giọng lạnh xuống.

- Nhưng cuối cùng chúng không tạo ra hậu quả gì mà.

- Em chỉ biết họ đã làm sai chuyện, nếu không bị trừng phạt sẽ không hối cải.

Diệp Hạo nói đầy khí phách.

- Phó cục trưởng Trương, nếu nếu trong đám có ba người cầm vũ khí trở lên có thể định tội liên quan tới xã hội đen không?

Nghe Diệp Hạo nói câu này, sắc mặt đám Mạnh Vĩnh Ngôn trắng bệch.

Thời đại này chỉ cần liên quan đến xã hội đen, ngồi tù ít nhất phải 3 năm.

- Có thể tính như thế nhưng chúng tôi còn phải tiến hành bước điều tra.

Trương Thành khẽ gật đầu.

Cả đám bị dọa muốn té đái, bọn chúng đi đến đánh lộn thôi mà, làm gì dính tới xã hội đen rồi.

- Diệp Hạo, nếu như vậy, đời này của bọn chúng xong rồi.

Chủ nhiệm cũng nhìn ra Trương Thành và Diệp Hạo có quen biết.

- Bọn họ không cho em dễ chịu, em cần gì để ý sống chết của họ?

Diệp Hạo thần nhiên nói.

- Diệp Hạo.

Lãnh Tuyết đi tới:

- Cho bọn họ một cơ hội có được không?

Diệp Hạo im lặng một chút rồi trả lời.

- Không thể.

- Diệp Hạo.

- Lúc nên xuất hiện cô không xuất hiện, vậy nên lúc không nên xuất hiện, cô cũng đừng nên xuất hiện nữa.

Lãnh Tuyết hiểu cậu học trò này của mình oán trách việc mình chạy đến quá muộn:

- Vừa rồi tôi có việc bên ngoài.

- Em chỉ biết nếu em đến chậm 1 phút, đầu Viên Cao Tinh sẽ bị đập ra hoa.

Diệp Hạo bình tĩnh như thường nói.

- Mang đi.

Trương Thành vung tay, ra lệnh bắt hết 12 sinh viên đi.

Chủ nhiệm phòng giáo vụ giận dữ.

- Diệp Hạo, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng.

- Chủ nhiệm, bọn họ chỉ bị nhốt nửa tháng sẽ được thả ra.

Diệp Hạo cười nói.

- Vừa rồi em chỉ làm trò để bọn họ hiểu rõ, trước khi làm việc phải nghĩ đến hậu quả thôi.

Ông không khỏi giật mình, sau đó vỗ vỗ vai Diệp Hạo nói.

- Sau này đừng ra tay nặng quá.

- Em sẽ chú ý.

- Tên nhóc này.

Đội chủ nhiệm phòng giáo vụ rời đi, Lãnh Tuyết hung dữ nhìn hắn nói.

- Cô Lãnh, em muốn xin nghỉ một ngày.

Diệp Hạo dòi đề tài.

- Xin nghỉ làm gì?

- Đi đón bạn.

- Đi đi.

Lãnh Tuyết trầm ngâm một chút rồi đồng ý.

Diệp Hạo nói chuyện một chút với đám Viên Cao Tinh, rồi cùng Đường Phiên Phiên đến sân bay Ma Đô.

Diệp Hạo không chú ý trong đám người, có một bóng dáng đang lảng lạng quan sát hết cảnh này, lúc cô nàng thấy Diệp Hạo sóng vai cùng Đường Phiên Phiên, đôi mắt cô càng u ám hơn.

- Cái tên khốn nạn này....!

Bạch Hà vừa định xông ra đã bị giữ lại.

- Cậu làm gì vậy?

- Diệp Hạo chân đạp hai thuyền, tôi giúp cậu dạy dỗ anh ta.

Bạch Hà nắm chặt tay, phần nộ quats.

- Không nên nói lung tung.

Trương Lan nhìn Bạch Hà.

- Tôi với Diệp Hạo không có quan hệ gì hết.

- Cậu lừa ai vậy?

Bạch Hà nào tin lời này!

- Tôi luôn theo đuổi Diệp Hạo, nhưng Diệp Hạo không đồng ý.

Trương Lan nghiêm túc nói.

- Diệp Hạo có quyền lựa chọn, còn nữa, cậu đừng tham gia chuyện này, được không?

- Cậu... Tôi đang giúp cậu đó.

Bạch Hà giậm chân tức tối.

- Tôi biết, tôi biết, tôi biết...

Trương Lan nói xong tự dưng cảm thấy choáng váng không lý do, Bạch Hà nhanh chân tiến lên đỡ lấy cô nàng đã lâm vào hôn mê.

(Truyện được thực hiện bởi Hám Thiên Tà Thần –)

...

Sau khi hai người gặp Thái Sử Hưu liền quyết định chi tiết hợp tác, sau đó Thái Sử Hưu ngựa không ngừng vó mua vé máy bay trở về thủ đô.

Muốn làm một cái APP, một mình Thái Sử Hưu không thể làm được, mà về phương diện này, nhân mạch của hắn phát huy ưu thế lớn, đây là lý do vì sao Diệp Hạo chấp nhận mức lương 500 vạn của hắn.

- Cậu cùng tôi đi xem văn phòng nhé?

Đường Phiên Phiên mong đợi hỏi.

- Được.

Diệp Hạo khẽ gật đầu.

Tối qua, Đường Phiên Phiên đã xem vài tòa văn phòng, cuối cùng quyết định chọn một trong số chúng, tiền thuê 1 năm 300 vạn.

Diệp Hạo thanh toán 5 vạn tiền đặt cọc tạm thời, còn chuyện tài chính sau đó, sau khi ký hợp đồng rồi sẽ thanh toán một lượt.

Nhưng chuyện không ngờ xảy ra, khoảng ba giờ chiều, di động hắn nhận được một tin nhắn.

“Thẻ ngân hàng của quý khách nhận được 2888 vạn”

- Có tiền rồi!

Diệp Hạo cho Đường Phiên Phiên xem tin nhắn.

- Với số tiền này tôi có thể nắm chắc tạo ra APP, đến lúc đó, chỉ cần có sức ảnh hưởng nhất định, chúng ta có thể đầu tư bỏ vốn.

Đường Phiên Phiên nói khẽ.

Đầu tư bỏ vốn, một chuyện bình thường trong giới kinh doanh, vấn đề là phải có tiền mới được, không có tài chính, phát triển đầu tư, bỏ vốn như thế nào đây?

- Chỉ xem rồi xử lý là được.

Diệp Hạo lười nghe quá trình.

- Ừm, bây giờ chúng ta đi đặt một số vật dụng cần cho công việc.

Giờ có tiền rồi, nên sớm chuẩn bị một chút.

Lúc Diệp Hạo đang định nói gì đó thì di động lại vang lên.

- Lam tiểu thư, cô đến rồi sao?

Hôm qua, sau khi hấn lấy được Kiện Thân Hoàn từ Hiếu Minh, hấn đã nói chuyện này ngay cho Lam Thanh Thanh.

Nhưng hấn không ngờ, cô nàng vậy mà chạy tới Ma Đô luôn.

Nghĩ đi nghĩ lại, sắc mặt Diệp Hạo càng nghiêm trọng hơn.

Nếu không phải tình huống nguy cấp, sao Lam Thanh Thanh vội vàng như thế?

- Ủm, tôi đã đến sân bay Ma Đô.

Giọng nói Lam Thanh Thanh mềm mại vang lên.

- Kế tiếp, tôi sẽ đến khách sạn Nguyên Nhất.

- Ủm, giờ tôi qua đó.

Diệp Hạo nói khẽ.

- Ủm, gặp lại sau nhe.

Lam Thanh Thanh nói xong bắt đầu ho khan dữ dội, đợi cô ho xong, lòng bàn tay đầy máu tươi.

- Tôi nói Thanh Thanh nên ở nhà điều dưỡng, nhưng con nó lại tin tưởng chuyện ma quỷ của một sinh viên đại học, ông xem bây giờ bị hành hạ thành dạng gì rồi?

Một phu nhân trung niên lạnh lùng lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Linh Đan

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Lam Thanh Thanh vừa muốn nói gì đó lại ho lên lần nữa, lần này ho ra từng cục máu nhỏ.

- Thanh Thanh.

Một trung niên mặc tây trang thấy cảnh này, trong mắt đầy đau đớn.

- Cha, con... không sao.

Lam Thanh Thanh miễn cưỡng nặn ra nụ cười, nhưng nụ cười này cũng trắng bệch và đầy bất đắc dĩ.

- Nếu ở nhà đã không có chuyện này rồi!

Phụ nhân trung niên đưa chén nước nóng qua, đau lòng nói.

- Mẹ, Diệp Hạo sẽ không gạt con mà.

Lam Thanh Thanh rửa tay nói.

- Đạo Gia Tông Môn tồn tại trong hư vô mờ mịt, bọn họ không giao tiếp với thế tục, Diệp Hạo chỉ là một sinh viên, sao có thể quen biết những người đó được.

Phụ nhân trung niên trầm giọng nói.

- Với tình trạng trước mắt của Thanh Thanh, không cần điều dưỡng trong bệnh viện nữa.

Lam Trung Thiên nhẹ nhàng lắc đầu.

- Lần này tôi mang Thanh Thanh đến đây để gặp Hoa Tư một lần.

- Hoa Tư? Ông đã hẹn Thánh thủ Hoa rồi à?

- Ừm.

Hoa Tư không chỉ nổi tiếng trong nước mà còn nổi tiếng trên toàn thế giới nữa, mỗi ngày không có biết bao nhiêu người hẹn trước, không có thân phận nhất định sẽ không hẹn gặp được.

- Hi vọng thánh thủ Hoa có năng lực chữa bệnh cho Thanh Thanh.

Phụ nhân trung niên nói thì nói như vậy, nhưng trong lòng bà không ôm bao nhiêu hi vọng.

Hoa Tư sớm đã nói bệnh Thanh Thanh không phải thuốc và kim châm có thể cứu chữa được.

Với y thuật siêu phàm như Hoa Tư cũng chỉ có thể kìm chế căn bệnh, về phần Tây y thì bó tay rồi.

Lam Thanh Thanh vẫn chưa đến được khách sạn Nguyên Nhất, bởi vì vừa xuống máy bay cô đã ngất đi và được mang đến bệnh viện Trung Y của Ma Đô.

Bởi vì Hoa Tư ở đó.

Khi Diệp Hạo nhận được tin tức này đã qua 2 tiếng sau, lúc hắn đi tới bệnh viện, thấy sắc mặt Lam Thanh Thanh vẫn còn trắng bệch như tờ giấy.

Cô nàng giờ đang thở bằng ống dưỡng khí, cô thấy Diệp Hạo liền cố gắng nặn ra nụ cười.

- Cậu là Diệp Hạo sao?

Lam Trung Thiên hỏi.

- Dạ, ông là...?

Diệp Hạo thấy người trung niên này và Lam Thanh Thanh có ba phần tương tự đã có đáp án trong lòng.

- Tôi là Lam Trung Thiên, cha của Thanh Thanh.

Lam Trung Thiên giới thiệu.

- Cảm ơn cậu đã tới thăm Thanh Thanh.

- Thanh Thanh là bạn của cháu.

Diệp Hạo nói xong muốn tiến lên xem Lam Thanh Thanh thế nào.

- Bây giờ Thanh Thanh không thể bị quấy rầy.

Phụ nhân trung niên ngăn cản Diệp Hạo, nhưng Lam Trung Thiên bên cạnh lắc đầu với bà. Lúc này, phụ nhân trung niên mới bắt đầu tránh đường.

Diệp Hạo ngồi bên giường nhìn cô nàng đang suy yếu.

- Sao rồi?

Lam Thanh Thanh vừa định nói gì, một y tá bên cạnh vội nhắc nhở.

- Tình trạng bệnh nhân hiện giờ không thể nói chuyện.

Diệp Hạo ra hiệu bằng mắt cho cô nàng không cần nói, sau đó hai ngón tay hắn đặt lên vào mạch đập của nàng.

Cảnh này làm Lam Trung Thiên vô cùng bất ngờ, chẳng lẽ Diệp Hạo biết xem bệnh?

Chân Nguyên là một loại năng lượng, năng lượng có ích với thân thể người khác.

Đây là thông tin Diệp Hạo lấy được từ ký ức Hắc Long.

Thực ra, nội lực cao thủ Võ Đạo tu luyện cũng là một loại năng lượng, nhưng đẳng cấp năng lượng nội lực còn kém rất xa Chân Nguyên.

Diệp Hạo không dám đưa vào quá nhiều một lần.

Nhờ Diệp Hạo đưa Chân Nguyên vào đều đặn có tiết tấu làm nhịp tim Lam Thanh Thanh đập lại bình thường, hơn nữa, các hạng mục sinh mệnh của cô nàng cũng chậm rãi trở lại mức cân bằng.

Y tá trực kinh ngạc đứng dậy.

- Sao có thể?

- Đã xảy ra chuyện gì?

Lam Trung Thiên trầm giọng nói.

- Chỉ tiêu các hạng mục sinh mệnh của bệnh nhân đang khôi phục lại bình thường.

Y tá nói xong câu này, vội vàng ấn nút khẩn cấp trên đầu giường.

Lam Trung Thiên tràn đầy khiếp sợ nhìn Diệp Hạo.

Chỉ tiêu các hạng mục sinh mệnh của Lam Thanh Thanh dần trở nên bình thường, chẳng lẽ nhờ công lao của thanh niên này?

Không lâu sau, ba bác sĩ nhanh chóng chạy tới phòng bệnh chăm sóc đặc biệt.

- Người nhà bệnh nhân, chúng tôi muốn kiểm tra thân thể Lam Thanh Thanh một chút.

Một bác sĩ khách sáo nói với Diệp Hạo.

Diệp Hạo khẽ gật đầu đứng dậy, vừa đứng lên hắn cảm thấy choáng váng lão đảo một cái.

- Tiêu hao hơi nhiều.

Diệp Hạo trầm nghĩ.

Nếu Diệp Hạo chính thức đặt chân vào luyện thể tăng một cũng không đến mức như vậy.

Bởi vì khi thân thể tiến vào luyện thể tăng một sẽ hình thành một vòng tuần hoàn lớn, theo người tu tiên gọi là một Đại Chu Thiên.

Không giống bây giờ, không có nơi nào có thể lưu giữ, nên nếu có chuyện gì, Chân Nguyên trong cơ thể sẽ tiêu hao hầu như không còn.

Ba bác sĩ nghiêm túc kiểm tra tổng quát cho Lam Thanh Thanh, khi ba người nhận kết quả, tất cả đều không thể tin nổi.

Trạng thái hiện giờ của Lam Thanh Thanh yếu hơn người bình thường một chút, trừ chuyện đó ra, các hạng mục chỉ tiêu sinh mệnh của Lam Thanh Thanh hoàn toàn bình thường.

- Không có khả năng.

- Không có đạo lý a.

- Xin ý kiến viện trưởng đã.

Ba bác sĩ đạt được kết luận rồi đi tới phòng viện trưởng.

Một lát sau, một ông cụ tóc bạc xuất hiện trong phòng, ông ta cẩn thận kiểm tra thân thể Lam Thanh Thanh một chút, nhẹ nhàng lắc đầu.

- Phù dung sớm nở tối tàn.

- Có ý gì?

- Thân thể Lam Thanh Thanh khôi phục chỉ là hiện tượng giả, hai ba ngày sau sẽ lại như trước.

Hoa Tư khẽ thở dài.

Ba bác sĩ còn muốn hỏi lại nhưng Hoa Tư đã vẫy vẫy tay ra lệnh.

- Mọi người ra ngoài đi.

Ba người không dám nhiều lời, cung kính ra ngoài.

Hoa Tư nhìn về phía Lam Trung Thiên.

- Lam tổng, vừa rồi ai khám và chữa bệnh cho Thanh Thanh vậy?

Lam Trung Thiên không khỏi nhìn qua Diệp Hạo.

- Bạn trẻ này có thể nắm giữ nội lực tinh thuần với độ tuổi này, quả thực nằm ngoài dự đoán của tôi, nhưng tôi hi vọng sau này cậu đừng đưa nội lực vào cùng cố thân thể Thanh Thanh nữa.

- Vì sao?

- Bên trong nội lực hàm chứa lực lượng gây hại, bởi vậy, chuyện này đối với Thanh Thanh như uống rượu độc giải khát.

- Ai bảo ông đó là nội lực?

Diệp Hạo lắc đầu.

- Cái gì?

Hoa Tư giật mình.

Diệp Hạo cười cười, đi đến giường bệnh, sau đó lấy bình ngọc trong ngực, đổ ra một viên thuốc.

- Nuốt nó đi.

Lúc này Lam Thanh Thanh đã kéo bỏ dây dưỡng khí xuống.

Các hạng mục thân thể cô hiện giờ đã khôi phục bình thường.

Lam Thanh Thanh ừm một tiếng rồi nuốt viên thuốc xuống luôn mà không nghĩ ngợi gì.

Sau khi thuốc được nuốt xuống, nó hóa thành một dòng năng lượng tinh thuần cực kỳ nồng đậm tràn vào tứ chi, thời gian dần trôi qua, Lam Thanh Thanh cảm thấy toàn thân mình tràn đầy năng lượng.

- Cảm thấy thế nào?

- Tôi cảm thấy mình có sức lực không dùng hết.

- Vậy được rồi!

Diệp Hạo cười nói.

- Viên thuốc này làm thể chất cô tăng lên rất nhiều, người thường dùng có thể tăng 5 ~ 6 năm tuổi thọ.

Lời Diệp Hạo nói làm đám người khiếp sợ không thôi.

Hoa Tư tiến lên trước một bước.

- Không biết linh đan trong tay bạn trẻ là gì?

Giờ Hoa Tư cũng đã tiếp xúc đến linh đan cấp độ này.

Nhưng chỉ tiếp xúc tới mức biết thôi.

Diệp Hạo đưa một viên thuốc cho ông, Hoa Tư nhẹ nhàng ngửi một chút rồi khiếp sợ than.

- Bên trong viên thuốc này có Hoàng Tinh 300 năm, Nhân Sâm 500 năm, còn có Tuyết Cáp 200 năm.

Hoa Tư nói ra liên tiếp hơn 10 loại thảo dược quý báu.

- Viên thuốc này có thể xưng linh đan a.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Thư Tình

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Bạn trẻ có tiện bán cho lão đây một viên không?

Hoa Tư xoa xoa bàn tay đề nghị.

- Tôi muốn nghiên cứu phương pháp chế tạo ra nó!

- Ông không nghiên cứu ra được đâu.

Diệp Hạo lắc đầu trả lời.

- Cho dù ông nghiên cứu ra được, ông cũng không có nguyên liệu như vậy để phối chế.

Hoa Tư chua xót gật đầu.

Nguyên liệu luôn là vấn đề hạn chế của thuốc Đông y.

- Có thể bán cho tôi một viên không?

Lúc này, Bình Mai tiến lên một bước, hai mắt sáng rực nói.

Vừa rồi bà ta nghe Diệp Hạo giới thiệu về viên thuốc này ‘người thường dùng nó có thể tăng 5 ~ 6 năm tuổi thọ’.

Diệp Hạo nhẹ nhàng lắc đầu.

- Tôi là mẹ Thanh Thanh đó.

Bình Mai không vui lên tiếng.

- Vậy thì sao?

Diệp Hạo liếc một cái đã nhìn ra bà ta không phải mẹ ruột Thanh Thanh, mà cho dù có là mẹ ruột, hẳn cũng không tùy tiện cho bà ta.

- Như vậy... tôi bỏ tiền ra mua hai viên linh đan, thế nào?

Lam Trung Thiên cũng có hứng thú với linh đan trong tay Diệp Hạo.

- Linh đan của Đạo Gia Tông Môn, Lam tiên sinh cảm thấy tiền bạc bình thường có thể mua được sao?

Diệp Hạo mỉm cười nhìn Lam Trung Thiên.

- Hơn nữa, trong mắt Lam tiên sinh, tôi thiếu tiền như vậy sao?

Trong mắt Lam Trung Thiên lộ ra vẻ tức giận.

- Thanh Thanh, tôi còn có việc quay về trước.

Diệp Hạo nói một câu với Lam Thanh Thanh rồi xoay người rời đi.

- Hai người.

Lam Thanh Thanh giậm chân một cái nhanh chóng đuổi theo Diệp Hạo.

- Không biết điều!

Lam Trung Thiên tức giận hậm hực.

Hoa Tư liếc Lam Trung Thiên một cái, nhắc nhở.

- Lam tiên sinh, tôi nhất định phải nhắc nhở ông một chuyện, anh bạn trẻ này không phải người ông có thể đắc tội, cho dù ông có địa vị cao thế nào ở Macao đâu.

- Há?

Lam Trung Thiên khẽ giật mình.

- Không nói đến chuyện cậu ấy quen biết Tu Sĩ Đạo Gia Tông Môn, chỉ dựa vào tu vi hiện giờ của cậu ta, vệ sĩ bên người ông không đủ để cậu ta nhét kẻ rằng đâu.

- Làm sao có thể?

Lam Trung Thiên khiếp sợ.

Vệ sĩ bên người ông ta đều là cao thủ giỏi nhất cấp Cửu Tinh.

Hoa Tư cũng không nhiều chuyện, quay người rời khỏi nơi này.

Về mặt Bình Mai nghiêm trọng, nói.

- Nếu không có gì bất ngờ, cao thủ Cửu Tinh trẻ tuổi như vậy tất vào Tiên Thiên, mà cao thủ cấp Tiên Thiên đều có đặc quyền nhất định trong quốc gia.

- Xem ra, bạn Diệp Hạo cũng là Tu Sĩ của Đạo Gia Tông Môn, còn trẻ tuổi như vậy đã đạt cảnh giới Cửu Tinh, bà cảm thấy trên người Diệp Hạo có bí tịch Đạo Gia không?

Lam Trung Thiên trầm ngâm nói.

- Không phải ông muốn bí tịch trên người Diệp Hạo đấy chứ?

Bình Mai sợ hết hồn nói.

- Nhà họ Lam chúng ta không thể độc chiếm vị trí đầu ở Macao, nhưng nếu có Bạch Nhược Tông Sư ủng hộ chắc sẽ có khả năng.

Lam Trung Thiên nhìn Bình Mai nói.

- Ông muốn mời Bạch Nhược Tông Sư đối phó Diệp Hạo?

Bình Mai chần chừ.

- Bạch Nhược Tông Sư đã đạt cảnh giới Tiên Thiên, có thể đối phó với Diệp Hạo, nhưng đến lúc đó bệnh của Thanh Thanh làm sao bây giờ?

- Vì nhà họ Lam, Thanh Thanh đành phải hi sinh.

Lam Trung Thiên im lặng rất lâu mới mở miệng nói câu này.

Toàn thân Bạch Mai chấn động, lần đầu tiên bà ta mới biết được bộ mặt thật của người đàn ông mình chung chăn gối bấy lâu nay.

Bình Mai cắn răng, nhưng bà ta còn chưa phát rồ đến cấp độ như Lam Trung Thiên.

(Truyện được thực hiện bởi Hám Thiên Tà Thần—)

...

- Diệp Hạo, xin lỗi.

Lam Thanh Thanh đuổi kịp Diệp Hạo, áy náy mở lời.

- Người nên nói xin lỗi là tôi mới đúng.

Diệp Hạo nói khẽ.

- Linh đan chữa bệnh cần phải qua một khoảng thời gian nữa mới có thể đưa cho cô được.

- Anh đừng nói như vậy.

Lam Thanh Thanh vội nói.

- Anh như vậy càng làm tôi áy náy.

- Vậy chúng ta đừng nói nữa...

Diệp Hạo nhìn đôi mắt to chứa đầy nước mắt của Lam Thanh Thanh, cười nói.

- Cô quay về đi, tôi phải đi học nữa.

Lam Thanh Thanh không chú ý, khi Diệp Hạo xoay người, ý cười trên mặt hắn đã thu lại, có lẽ Lam Trung Thiên cũng không chú ý đến việc ông ta cao cao tại thượng cùng thái độ sai bảo người khác đã chọc giận Diệp Hạo.

Mà Diệp Hạo cũng không chú ý đến việc khi hắn lấy được ký ức Hắc Long, sự kiêu ngạo của Hắc Long đang ngầm ảnh hưởng đến hắn.

Nếu trước đó, Diệp Hạo sẽ không phui tay rồi đi.

Sau khi Diệp Hạo rời khỏi bệnh viện liền gọi điện cho Đường Phiên Phiên, khi biết cô nàng đang ở siêu thị điện máy mua máy tính, hắn cũng đi đến đó, sau đó hai người bắt đầu mua hết những thứ cần thiết.

Đợi quay lại Hải Hằng Hoa Viên cũng đã tám giờ tối.

Diệp Hạo thấy trên bàn có hai lá bùa chú và một bức thư do Hiểu Minh để lại.

Anh ta nói với Diệp Hạo mình đến cục Linh Dịch, sau này có duyên gặp lại.

Hai lá bùa trên bàn đều là bùa bảo vệ.

- Phiên Phiên, ngày mai cô mua một cái túi nylon nhỏ bỏ lá bùa vào rồi đặt trong ví nhé.

Diệp Hạo đề nghị như vậy vì phòng ngừa bùa chú bị tổn hại hoặc ướt.

- Tôi có túi nylon nhỏ đó.

Đường Phiên Phiên nhanh chóng lấy hai cái túi nylon nhỏ trong phòng ra.

- Sao cái gì chị cũng có thể.

Diệp Hạo kinh ngạc hỏi.

- Tôi là Doraemon mà.

Đường Phiên Phiên nói xong còn học tiếng mèo kêu, Diệp Hạo không khỏi rung mình.

- Tôi nói này học tý, chị đang kiểm tra định lực của tôi sao?

- Không phải người tu đạo không thể gần nữ sắc?

Đường Phiên Phiên trừng mắt nhói.

- Ai bảo với cô vậy?

Diệp Hạo hung dữ trừng mắt nhìn nàng một cái.

- Nếu như lại hấp dẫn tôi, tự gánh lấy hậu quả.

Đường Phiên Phiên giả giờ biểu lộ khuôn mặt sợ hãi.

- Cậu đừng bắt nạt người ta nha.

Không thể ở đây được nữa, nếu còn ở lại sẽ gặp chuyện không may mất!

Diệp Hạo đứng dậy quay về phòng mình, lấy bách khoa toàn thư Đông y ra đọc.

Hôm nay, có thể đọc xong quyển này rồi.

Diệp Hạo tin, nếu giờ mà kiểm tra môn này, mình chắc chắn thi max điểm.

Học bằng cách này không mất đi tí nào.

Sáng ngày hôm sau, Diệp Hạo và Đường Phiên Phiên sóng vai đến trường.

- Diệp Hạo, có phải chúng ta nên mua một chiếc xe?

- Cô có bằng lái chưa?

- Có rồi.

- Vậy mua một chiếc.

Diệp Hạo thấy thế nào thuận tiện thì làm.

- Ủm, buổi chiều chúng ta đi xem xe đi.

- Được.

Diệp Hạo có gần 3000 vạn, mua một chiếc xe xa hoa mấy chục vạn vô cùng dễ dàng.

- Xem ra tôi cũng phải thi bằng lái.

Diệp Hạo nói.

Sau khi đến trường, Diệp Hạo đi thẳng tới phía thao trường.

Mà lúc này, tất cả bạn học đầy kính sợ nhìn Diệp Hạo.

Video Diệp Hạo đánh nhau với 12 nam sinh được lưu truyền rộng rãi trong trường, ai cũng không ngờ người gầy yếu như hắn lại mạnh đến mức độ đó.

- Đây mới là đàn ông chứ.

- Một mình đánh 12 người, còn không bị thương, quả là đàn ông chân chính.

- Tôi phát hiện hơi thích anh ấy rồi.

- Tôi thấy cậu ta càng nhìn càng thuận mắt.

Lúc một số nữ sinh trong lớp còn đang hoa si, một nữ sinh cúi đầu đi tới chỗ Diệp Hạo, sau đó cô ấy đưa lá thư trong tay cho hắn, nhỏ giọng nói.

- Em viết cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Không Hơn 50 Cân

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Nói xong câu này, nữ sinh kia nhanh như chớp chạy ra khỏi đó.

Diệp Hạo kinh ngạc nhìn bức thư màu hồng phấn trong tay.

- Thư tình trong truyền thuyết đây sao?

Nghĩ một chút, hắn bật cười to, nhét thư tình vào túi áo tiến vào đội ngũ.

Nhưng đúng lúc này, một bóng dáng ngăn cản đường đi Diệp Hạo.

- Diệp Hạo...

Bóp một tiếng, bàn tay Bạch Hà muốn chào hỏi mặt Diệp Hạo, nhưng hắn sao có thể để cô nàng đánh được?

Diệp Hạo nắm tay Bạch Hà quát.

- Cô làm gì thế?

- Anh là tên khốn nạn.

- Sao tôi lại thành tên khốn nạn?

Diệp Hạo không hiểu gì.

- Anh là tên cặn bã.

- Bạch Hà, có phải cô có bệnh trong người?

Sắc mặt Diệp Hạo lạnh xuống, mình và Bạch Hà không quen mà.

Lúc Bạch Hà định nói tiếp, Trương Lan đã vội vàng chạy tới.

- Bạch Hà, cậu làm gì thế?

- Tôi lấy lại công đạo giúp cậu.

- Tôi không có công đạo gì muốn lấy hết!

Trương Lan trầm giọng nói.

- Tên này ăn trong bát còn nhìn trong nồi, loại người cặn bã như vậy mà cậu còn xin tha cho hắn?

- Bạch Hà.

Khuôn mặt Trương Lan lạnh xuống.

- Tôi nói với cậu rồi, chuyện của tôi không cần cậu quan tâm.

- Trương Lan.

Trương Lan không nói gì, ánh mắt kiên định nhìn Bạch Hà.

Bạch Hà nhẹ nhàng thở dài một hơi.

- Trương Lan, cậu hết thuốc chữa rồi.

- Đúng vậy, tôi hết thuốc chữa.

Bạch Hà lắc đầu quay người rời khỏi nơi này.

Về mặt Trương Lan áy náy nhìn Diệp Hạo nói.

- Xin lỗi.

Diệp Hạo há to miệng muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cũng không nói gì cả.

Sau khi hắn tiến vào đội ngũ, thấy đám bạn xung quanh đều chỉ chỉ mình, rồi âm thầm nói gì đó.

Diệp Hạo bất đắc dĩ lắc đầu.

Mình đắc tội ai vậy?

- Diệp Hạo, cậu không xem thư tình Hứa Mạnh Mạnh gửi à?

Trịnh Tiểu Long huyých nhẹ Diệp Hạo một cái.

- Cậu quen cô ta?

- Nói linh tinh! Hứa Mạnh Mạnh lớp 3 ai mà không biết? Cô ấy là hoa khôi lớp 3 đó, trong bảng mỹ nữ khóa chúng ta Trương Lan đứng thứ nhất, Hứa Mạnh Mạnh thứ hai.

Trịnh Tiểu Long nhếch miệng cười nói.

Diệp Hạo không khỏi nhìn Hứa Mạnh Mạnh lớp 3, lúc hắn đang nhìn cô nàng lại thấy cô ta cũng đang nhìn mình.

Hứa Mạnh Mạnh thấy mình nhìn trộm bị phát hiện, vội vàng cúi đầu xuống.

Diệp Hạo cười cười, lấy ra thư của cô nàng.

Trong ký ức của hắn, đây là lần đầu tiên Diệp Hạo nhận được thư tình.

Trước khi gặp anh, cho đến bây giờ em không nghĩ, sẽ viết thư tình vì người nào.

18 chữ rải rác biểu đạt vô cùng nhuần nhuyễn tâm tư và tình ý của Hứa Mạnh Mạnh.

Chữ nhỏ xinh đẹp tỏa ra mùi cỏ xanh thơm ngát, Diệp Hạo nhẹ nhàng ngửi một chút, cảm thấy toàn thân đều buông lỏng. Sau đó, hắn gấp thư tình lại bỏ vào trong túi áo.

Không lâu sau, Hạ Kinh đi tới tuyên bố một tin tức nặng ký.

- Hôm nay huấn luyện dã ngoại 10 km.

Hạ Kinh trầm giọng nói tiếp.

- Tất cả nghiêm, bên phải quay, bắt đầu chạy bộ.

45 sinh viên trong lớp chia làm hai hàng chạy theo Hạ Kinh về phía cửa trường.

Sau khi đến cửa trường, bọn họ thấy từng chiếc xe Ben quân đội.

- Lên xe.

Hạ Kinh ra lệnh.

Xe đi chừng một tiếng mới dừng lại tại một vùng núi.

- Xuống xe.

- Khôi phục đội hình.

- Đi theo tôi.

Hạ Kinh liền tiếp ra lệnh.

Đường núi gồ ghề nhấp nhô, nên chạy sẽ mệt hơn nhiều.

10 km không tính là gì đối với Diệp Hạo, nhưng đối với sinh viên khác, nó là một khảo nghiệm cực kỳ khó nuốt.

Chạy khoảng chừng 2 cây, rất nhiều nữ sinh đã bắt đầu oán trách, kiên trì thêm nửa km nữa, đám nữ sinh từ chối chạy tiếp.

- 10 km là quy định không thể thay đổi, cho dù bò cũng phải bò qua.

Hạ Kinh lạnh lùng nói.

Những sinh viên này khổ không nói nổi, vẫn phải cắn răng cố đi tiếp.

Đúng lúc này, Trương Lan bất ngờ trượt chân nghiêng người sắp ngã, Diệp Hạo nhanh chóng chạy tới đỡ lấy cô nàng, nhưng hắn vẫn nghe thấy tiếng rắc một tiếng.

Trương Lan phát ra tiếng rên đau đớn.

Sinh viên xung quanh lập tức xông tới, Hạ Kinh cũng chen qua đám người chạy qua.

- Để tôi xem chân em.

Hạ Kinh kiểm tra phát hiện cô bé bị trật khớp, trật khớp mà không được nắn khớp kịp thời sẽ càng nghiêm trọng.

- Trương Lan, em bị trật khớp rồi!

Hạ Kinh vừa nhẹ nhàng di chuyển mắt cá chân Trương Lan vừa nói.

- Em... không cần thận nên thế a.

Trương Lan không thể nói trong lòng mình nghĩ đến Diệp Hạo được.

Đúng lúc này, chỉ nghe rắc một tiếng, Hạ Kinh đã nắn mất lại mắt cá chân cho cô bé.

Trương Lan đau đớn kêu một tiếng, nhưng cơn đau từ từ cũng mất đi.

- Tôi đã giúp em nắn về vị trí cũ, Diệp Hạo, em đỡ Trương Lan tiếp tục tiến tới.

Hạ Kinh rất có mắt nhìn, trực tiếp sắp xếp Diệp Hạo giúp đỡ bạn.

- Em có thể tự đi được.

Trương Lan đỏ mặt lên tiếng.

- Nếu em tự mình đi, chân em sẽ càng nặng hơn đó.

Hạ Kinh nói đến đây mới đứng dậy.

- Tiếp tục đi.

Đội đám bạn rời đi, Diệp Hạo nói khẽ.

- Chúng ta đi thôi.

- Ừm.

Trương Lan chỉ hơi dùng sức bước đi một chút, chân trái sẽ truyền đến đau đớn.

Diệp Hạo nhìn thấy cô nàng đau không chịu được, ngồi xổm xuống nói.

- Tôi cố gắng cô.

- Không cần.

- Không được.

- Tôi nói không cần là không cần.

Diệp Hạo mặc kệ luôn rồi ôm Trương Lan vào ngực.

Trương Lan khiếp sợ mà quên cả kêu la.

Lúc Diệp Hạo gần đuổi kịp đám người phía trước, Trương Lan mới khôi phục được năng lực suy nghĩ.

- Nhanh bỏ tôi xuống.

- Có thể, nhưng cô phải để tôi cố gắng.

- Để anh cố gắng thì để anh cố gắng.

Trương Lan đâu dám không thỏa hiệp nữa, nếu để đám bạn nhìn thấy cảnh này, mình biết chui vào đâu để trốn nữa.

Diệp Hạo nhẹ nhàng để Trương Lan xuống, rồi ngồi xổm trước mặt nàng.

- Lên nào.

Trương Lan nhìn bóng lưng dày rộng trước mặt, cắn cắn môi rồi ghé vào người Diệp Hạo.

Lúc hấn cồng cô nằng lên, bộ ngực cô ấy không khỏi dán sát vào lưng hấn.

Trương Lan tự cảm thấy mặt mình nóng hổi.

- Cô không phải thuộc cup A à?

Bỗng nhiên Diệp Hạo hỏi.

- Cái gì?

Trương Lan khẽ giật mình.

- Tôi luôn cảm thấy cô cup A thôi, nhưng giờ xem ra chỉ ít cũng phải cup B nhỉ?

- Câm miệng.

- Cup 34, 36 đại biểu ý nghĩa gì?

- Đánh chết anh.

Diệp Hạo thấy Trương Lan không muốn nói vấn đề này với mình, chỉ có thể tạm thời câm miệng.

Diệp Hạo đi rất vững vàng, Trương Lan sẽ không bị rơi xuống.

Đi khoảng chừng 10 phút, Trương Lan hỏi.

- Mệt không?

- Cô chỉ hơn 50 cân, sao có thể mệt được?

- Ai hơn 50 cân? Tôi chỉ có 48 cân thôi.

Trương Lan lập tức xù lông.

- Cô không nói tôi lại quên mất.

- Quên cái gì?

- Nặng không hơn 50 cân, không phải ngực phẳng thì bị lùn a.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Kinh Thế Hải Tục

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Trương Lan lùn sao?

Nữ sinh cao 168 cm, chuẩn người mẫu cmn rồi.

Như vậy chỉ có một loại khả năng.

- Diệp Hạoooo.

- Aaaa uiiiiii, cô là chó à?

Trương Lan hả miệng ra nói khề.

- Tôi muốn lưu lại ấn ký của mình trên vai anh.

- Nguyên vọng này của cô chỉ sợ rất khó thực hiện.

- Vì sao?

- Da tôi dày lắm.

Diệp Hạo nói đến đây lại hít một hơi khí lạnh, bởi vì cô nàng lại cắn hần thêm lần nữa, mà lần này cắn mạnh hơn lần trước.

Diệp Hạo vội vàng khống chế Chân Nguyên đang muốn phản kháng trong cơ thể.

Nếu Chân Nguyên phản kích, sẽ khiến cô nàng phải đi trồng lại hết bộ hàm.

Kết quả không cần phải nói, hần bị Trương Lan cắn chảy máu.

Mình đúng ngu mà! Nói da dày làm éo gì chả biết?

Trương Lan cắn một lát, lệ rơi đầy má, nỉ non.

- Tôi biết mình không xinh đẹp như Đường Phiên Phiên, tôi biết mình không sắc bén như Đường Phiên Phiên, tôi biết mình không ưu nhã như Đường Phiên Phiên, so với Đường Phiên Phiên tôi chỉ là một con vẹt xấu xí, nhưng tôi cũng không biết tại sao mình lại thích anh nữa.

Diệp Hạo chấn động.

- Tôi và Đường Phiên Phiên không có quan hệ nam nữ.

Diệp Hạo im lặng một lát rồi lên tiếng.

- Thật?

Hai mắt Trương Lan sáng lên hỏi.

- Thật.

Diệp Hạo gật đầu.

- Thả tôi xuống.

Một lát sau, Trương Lan đề nghị.

- Sao thế?

- Anh thả tôi xuống trước đi.

Diệp Hạo ngồi xuống để Trương Lan đi xuống.

Cô nàng đề lại không cho Diệp Hạo động linh tinh, cô vén quần trang hần lên, lúc này mới thấy được cái áo T-shirt bên trong nhuộm đỏ. Trương Lan run rẩy vuốt ve vết thương của Diệp Hạo hỏi:

- Đau không?

- Không đau.

- Anh gạt tôi.

- Vậy đau.

- Anh có phải đàn ông không?

- ...

Trương Lan lại nằm trên lưng Diệp Hạo lần nữa.

Lúc Diệp Hạo đang định đứng dậy, bỗng nhiên nghe thấy tiếng hét.

- Có người rơi xuống vực?

- Ngã xuống sườn núi sao?

Diệp Hạo nghe thấy vậy vội vàng công Trương Lan chạy đến phía trước, không lâu sau hai người đi tới địa điểm xảy ra chuyện.

Bọn họ đi dọc theo đường núi uống lượn lên trên, độ dốc tương đối chậm.

Nhưng lộ trình 10 km liên tục, họ phải leo lên một ngọn núi hơi cao.

- Không biết sao Bạch Hà lại ngã xuống?

- Bạch Hà đi rất tốt nhưng hình như bị người ta đẩy một cái, lăn mấy vòng mới lăn xuống núi a.

Nghe vậy, sắc mặt Trương Lan thay đổi.

- Bạch Hà sao?

Diệp Hạo để Trương Lan xuống nói khẽ:

- Tôi đi nhìn xem.

- Nhất định phải cứu được Bạch Hà về!

Diệp Hạo ừm một tiếng, đẩy nhóm người ra đi về phía trước.

Về mặt Hạ Kinh lo lắng đi tới đi lui chỗ rìa vách núi.

Sinh viên xảy ra chuyện, hẳn chắc chắn sẽ bị xử lý, Hạ Kinh không quan tâm mình bị xử lý như thế nào, chỉ cần có thể cứu nữ sinh này trở về.

Diệp Hạo đi tới vách núi nhìn qua, nhìn xuống đã thấy được Bạch Hà đang bám được trên đoạn cây nhô ra.

Bạch Hà bị dọa tê liệt, tỏ ra ôm chặt lấy khúc cây không dám động dậy.

- Cái cây này không kiên trì được bao lâu đâu!

Diệp Hạo nhìn thấy vậy nói.

- Tôi đã thông báo với quân đội, họ sẽ phái người đến nhanh thôi.

Hạ Kinh trầm giọng nói.

- Tôi sợ họ đến không kịp.

- Mọi người cởi áo khoác ra, thắt nút tay áo với nhau, như vậy sẽ tạo ra được một sợi dây thừng.

Bỗng nhiên Trương Lan nghĩ đến gì đó.

Không thể không nói, biện pháp này không tệ.

Hai mắt Hạ Kinh sáng lên vội vàng cởi quần trang trên người.

- Mọi người dựa theo lời Trương Lan nói mà làm.

Đúng lúc này, Bạch Hà kêu lên một tiếng.

Diệp Hạo nhìn thấy khúc cây bị gãy một nửa.

- Không hay rồi!

Diệp Hạo trầm ngâm một chút rồi lấy thanh đồng chùy thủ ra, sau đó thả người nhảy xuống trong vẻ mặt khiếp sợ của mọi người.

Trương Lan thấy cảnh này hơi mất thăng bằng, may mà có người đỡ.

Cô bảo Diệp Hạo nhất định phải cứu Bạch Hà quay về, nhưng cô không bảo Diệp Hạo đi chịu chết mà.

Bạn học trong lớp càng như ong vỡ tổ chạy tới vách núi nhìn, họ thấy được một cảnh khó thể tin, chỉ thấy chùy thủ trong tay Diệp Hạo đâm vào vách đá, còn hần không ngừng lắc lư bên vách núi.

- Má ơi, đây đâu phải đóng phim đâu!

- Sao Diệp Hạo lại làm được?

- Lá gan tên này cũng lớn quá rồi!

- Chùy thủ trong tay cậu ta là vật gì thế? Lại dễ dàng đâm xuyên vách đá cứng rắn như vậy?

Trương Lan nhìn đầu đón đi tới vách núi, khi nhìn thấy Diệp Hạo bình an vô sự, ba hồn chính vía mới quay về được một nửa.

- Tất cả im lặng.

Hạ Kinh ra lệnh.

Lúc này Diệp Hạo không thể bị quấy rầy.

Đám sinh viên cũng hiểu nên không ai dám xì xào bàn tán nữa.

Diệp Hạo đi xuống đến trí ngang hàng với Bạch Hà.

Bạch Hà nhìn thấy Diệp Hạo, trong đôi mắt tràn đầy khiếp sợ.

- Lát nữa lúc tôi ôm lấy cô, cô nhất định phải ôm chặt eo tôi đấy, hiểu không?

- Tôi...hiểu...rồi.

- Còn nữa, nhớ kỹ... tuyệt đối không được kéo tay tôi, nếu không đến lúc đó chúng ta sẽ rơi xuống dưới.

Diệp Hạo cảnh cáo.

- Hiểu...hiểu.

Lúc Bạch Hà nói câu này, bờ môi đều run lên.

Diệp Hạo từ từ đến gần cô nàng.

Lúc khoảng cách đã khôn sai biệt lắm, Diệp Hạo trầm giọng nói:

- Ôm lấy tôi.

- Tôi...không dám.

Bạch Hà nói xong lại khóc.

Cô ta thật sự không dám, vì cô nàng thấy đoạn cây này đáng tin cậy hơn a.

Răng rắc!

Bạch Hà vừa mới nói xong, đoạn cây đã hoàn toàn gãy lìa, sau đó cô rơi tự do xuống vực.

Diệp Hạo thấy cảnh này cũng rút chùy thủ ra, thân thể rơi xuống theo, nhưng Bạch Hà rơi xuống sớm hơn hần một giây, nên hần không thể theo bắt kịp được.

Diệp Hạo đành vận chuyển Chân Nguyên, tốc độ rơi xuống của hần đột nhiên tăng lên, nhanh chóng xuống ngang hàng với Bạch Hà, bắn bắt được cô bé.

Mà lúc này Bạch Hà đã bị dọa ngất.

Diệp Hạo nhìn thoáng qua tình hình cô bạn rồi đâm thanh chùy thủ vào vách đá lần nữa.

Trọng lực rất nặng khiến chùy thủ rạch một đường dài trên nham thạch mới dừng lại.

Cứ như vậy, bọn họ đã rơi xuống hơn trăm mét.

Đi lên khó tránh khỏi có chút kinh thể hãi tục, bởi vậy đành tiếp tục rơi xuống thôi.

Diệp Hạo ôm Bạch Hà rồi rút chủy thủ ra lần nữa.

Hắn tự nhiên rút ra đâm vào hai ba lần, vũng vàng rơi xuống đất.

- Bạch Hà.

Diệp Hạo lắc Bạch Hà một cái.

Bạch Hà không chút phản ứng.

- Cô ta chưa chết!

Đúng lúc này, một giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

Trong mắt Diệp Hạo không khỏi lóe lên vẻ lạnh lẽo.

Vừa rồi Diệp Hạo nhìn ra Bạch Hà có chút kỳ lạ, giờ đã hiểu có người khác gây ra.

Diệp Hạo đứng dậy, ánh mắt nhìn chằm chằm bóng dáng đang chậm rãi đi tới.

- Ông là ai?

- Bạch Nhược.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Giao Đấu Với Tiên Thiên

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Người Macao?

Diệp Hạo nghe ra giọng Bạch Nhược đậm chất Macao.

- Không tệ.

- Vì sao tìm tôi?

Diệp Hạo trầm giọng hỏi.

- Lam Trung Thiên nói trên người cậu có bí tịch Đạo Môn.

Bạch Nhược nhìn Diệp Hạo, trong mắt đầy lửa nóng.

- Trước đó tôi vẫn hoài nghi lời Lam Trung Thiên, nhưng giờ tôi đã tin tưởng bảy tám phần.

- Lam Trung Thiên?

Diệp Hạo giật mình.

- Lam Trung Thiên xưa này là hạng người ngang ngược có dã tâm, xem ra anh bạn trẻ bị hắn ta che mắt rồi.

- Ông muốn đối phó với tôi cứ trực tiếp tới sao muốn liên lụy đến nữ sinh vô tội?

Diệp Hạo bình tĩnh chỉ vào Bạch Hà đang hôn mê.

- Vì tôi lo lắng cậu đã tiến vào Tiên Thiên, nếu cậu đang ở cảnh giới đó, vừa rồi có thể tiêu hao một chút thể lực của cậu, không phải sao?

Bạch Nhưộc thân nhiên đáp lời.

- Về phần nữ sinh này, chết thì chết thôi!

- Ông đáng chết.

Diệp Hạo nhìn chăm chăm Bạch Nhưộc, găng từng chữ một.

Tên tu sĩ nào cũng xem thường sinh mạng của người thường sao, tất nhiên không phải, nhưng số lượng người tu tiên không coi tính mạng người khác ra gì nhiều lắm, Bạch Nhưộc là một ví dụ.

- Cậu vẫn nên nghĩ xem mình có thể sống sót rời khỏi đây không đã!

Bạch Nhưộc nói xong, biến thành một tàn ảnh xông về phía Diệp Hạo.

Lão chưa đến gần, nhưng Diệp Hạo đã cảm nhận được áp lực mạnh như Thái Sơn.

Thế lực!

Đây là một loại lực vô hình.

Nếu người có tu vi quá yếu sẽ bị tê liệt trước khí thế cầu đối phương.

Nhưng, tu vi Diệp Hạo sắp đột phá đến luyện thể tầng một, một khi đột phá thành công, cho dù cao thủ Tiên Thiên cũng không phải đối thủ của hắn, mà hiện giờ, hắn cũng có năng lực chống lại dù đối mặt với cao thủ Tiên Thiên.

Bịch một tiếng, hai tay Diệp Hạo và Bạch Nhưộc chạm vào nhau, hai nguồn lực có thuộc tính khác biệt va chạm.

Lực lượng Bạch Nhưộc cường hãn mềm như bông, lực lượng Diệp Hạo đôn hậu bá đạo.

Bạch Nhưộc liên tục lùi về sau mấy bước mới dừng lại, ông ta ngạc nhiên nghi ngờ nhìn Diệp Hạo.

- Cậu đạt tới Tiên Thiên?

Diệp Hạo không trả lời mà giống như đại bàng giang cánh đánh về phía Bạch Nhưộc.

Đại bàng vỗ cánh trên bầu trời.

Lúc này, Bạch Nhưộc cảm thấy khí thế đối phương tràn đầy trời đất, cỗ khí thế làm tinh thần ông ta run rẩy.

- Khí thế này - -?

Thế còn đáng sợ hơn Thế của Bạch Nhưộc.

- Tiếp một chiêu của tôi!

Diệp Hạo tấn công rất trực tiếp, tung thẳng nắm đấm đơn giản mà thô bạo.

Bịch một tiếng, Bạch Nhưộc lao đảo lùi về sau.

- Tiếp nữa.

Diệp Hạo khí phách quất.

Cấp bậc Chân Nguyên cao hơn Chân Khí rất nhiều, nếu không, Diệp Hạo nào dám giao đấu như vậy?

Hơn nữa, lúc hắn chiến đấu, ký ức Hắc Long lan tràn mãnh liệt, nên thời gian càng trôi qua, sức chiến đấu của Diệp Hạo càng mạnh hơn.

Nhưng ra chiêu được một chút, sắc mặt Diệp Hạo thay đổi, bởi vì Chân Nguyên trong cơ thể hắn sắp bị hao hết.

Bạch Nhưộc nhìn qua như bị áp chế lại, nhưng hơi thở ông ta vẫn không rối loạn.

- Tăng nhanh tốc độ.

Diệp Hạo hiểu rõ mình không thể kéo dài, hắn bắt đầu khởi động năng lực trì hoãn tốc độ, hắn phát hiện tốc độ đối phương bị chậm lại gấp 3 lần!

Đúng vậy, gấp 3 lần.

Diệp Hạo sớm biết rõ năng lực trì hoãn tốc độ có ảnh hưởng tốc độ phản ứng của Tu Sĩ, lúc hắn dùng năng lực này, sẽ tiêu hao tinh thần của bản thân.

Bây giờ, tinh thần hắn đang tập trung cao độ nên không ngừng tiêu hao, nên thời gian của năng lực này sẽ rất nhanh hết, Diệp Hạo hiểu rõ tu vi mình tăng lên, nên năng lực con mắt cũng được không tăng thêm.

Nhưng bây giờ, 3 lần cũng đủ rồi.

Bụp một tiếng, bàn tay Diệp Hạo đánh vào lồng ngực Bạch Nhược.

Ông ta há miệng phun ra một ngụm máu tươi rồi ngã xuống đất, trong mắt vẫn hiện vẻ không thể tin nổi.

Diệp Hạo không chút do dự xông về phía đối thủ.

Thừa dịp ông ta bị thương, lấy mạng ông ta.

Nhưng khi Diệp Hạo vọt tới nửa đường, thấy được ánh sáng màu xanh bỗng nhiên lóe lên rồi biến mất, dù hắn liều mạng trốn tránh vẫn bị ám tiễn làm trầy cánh tay.

Bạch Nhược sắc mặt trắng bệch đứng dậy.

- Cậu trúng tên độc của tôi, chỉ cần cậu dám khởi động Chân Khí, nọc độc sẽ tràn vào tim cậu trong chớp mắt.

- Vậy sao?

Diệp Hạo tiến lên như tia chớp, một bàn tay đánh vào đầu hắn.

Trong mắt Bạch Nhược lóe lên vẻ khiếp sợ.

Sao tên này dám làm thế?

Ngay lúc Diệp Hạo sắp đánh xuống đầu địch nhân, hắn thấy hơi hoa mắt, cánh tay hơi lệch đánh vào bờ vai đối phương.

Bạch Nhược lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, liều mạng đứng dậy chạy trốn.

Bạch Nhược sợ, đối phương quả thật là kẻ liều mạng, nếu mình ở lại, chắc hai thằng sẽ cùng chết.

Diệp Hạo nhìn Bạch Nhược rời đi, trong mắt tràn đầy lạnh lẽo.

Đầu ngày càng choáng váng, lúc này hắn mới khoanh chân ngồi xuống vận chuyển Thánh Lực một lần lại một lần, nhưng không có tác dụng nhiều lắm.

Cảm giác choáng váng đi đến đỉnh điểm rồi bắt đầu yếu bớt, hắn biết rõ Thần Huyết đang phát huy tác dụng, vì biết rõ công dụng của Thần huyết nên hắn mới dám ra tay, chứ nào muốn lấy mạng mình ra đùa.

Thông qua ký ức của Hắc Long, Diệp Hạo biết người kia là một tồn tại kinh thiên động địa, quý khốc thần sầu.

Một giọt Thần Huyết của hắn không thể dùng trên quý để hình dung nữa.

Bởi vậy đối phó với độc tố này không có vấn đề.

Khoảng chừng 15 phút sau, Diệp Hạo thấy mấy quân nhân mặc đồ rằn ri đuổi đến đây, hắn không cần kiên trì nữa nên thuận thế hôn mê luôn.

Bởi vì lúc hôn mê, tốc độ khôi phục của thân thể sẽ nhanh hơn.

Diệp Hạo và Bạch Hà nhanh chóng được đưa đến bệnh viện.

Trên đường đi, hai người lần lượt tỉnh lại.

Bạch Hà nhìn y tá bên cạnh hỏi.

- Tôi không chết.

- Cô không chết.

- Sao tôi lại không chết ta? Rơi từ vách núi cao như vậy xuống mà?

Bạch Hà nghĩ mãi không ra.

- Do cô được tôi cứu!

Lúc này, Diệp Hạo nằm bên cạnh Bạch Hà mới lên tiếng.

- Anh?

Trong lúc nhất thời Bạch Hà không biết nên nói cái gì.

Rất lâu sau, cô nàng phá vỡ im lặng.

- Sao anh lại nhảy xuống vách núi cứu tôi?

- Cho dù mèo con hay cho con tôi đều cứu, hướng chỉ là người?

Diệp Hạo liếc mắt nhìn mỹ nữ ngực khủng bên cạnh rồi trả lời.

- Anh không thể nói những lời khiến tôi cảm động sao?

Bạch Hà tức giận quát.

- Tôi là tên cận bã, tên khốn nạn mà.

- Anh.

Bạch Hà vừa định phản bác, nhưng không biết nên nói gì, một lát sau mới nói tiếp:

- Cảm ơn anh!

Diệp Hạo cười, bắt đầu suy nghĩ đến chuyện Bạch Nhưộc mai phục mình.

- Lam Trung Thiên!

Trong mắt Diệp Hạo lóe lên vẻ sắc bén.

Diệp Hạo không cảm thấy Bạch Nhưộc sẽ lừa mình chuyện này, có điều làm Diệp Hạo hiểu, nếu Lam Trung Thiên muốn có sự ủng hộ của Bạch Nhưộc, mà không để ý đến sống chết của Lam Thanh Thanh sao?

Thật độc ác!

Nghĩ đến đây, Diệp Hạo âm thầm quyết định, mình nhất định phải nhanh chóng tiến vào luyện thể tầng một, chỉ cần đặt đến đó, hẳn có thể tu luyện Thần Thông rồi.

Đúng vậy, Thần Thông.

Chỉ có Tu Sĩ mới có Thần Thông.

Vì sao Diệp Hạo chắc chắn khi đặt chân đến luyện thể tầng một, hẳn có thể đánh giết được cao thủ cảnh giới Tiên Thiên, chuyện này không phải vì tu vi hẳn mạnh hơn cao thủ Tiên Thiên bao nhiêu, mà vì hẳn nắm giữ thủ đoạn không phải cao thủ Tiên Thiên có thể có.

Mà hiện tại, hẳn có thủ đoạn nhanh chóng đặt chân đến cảnh giới mình mong muốn.

Linh thạch!

Lúc trước Diệp Hạo không nỡ lãng phí, nhưng hiện giờ đã không còn tâm tư này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Cậu Bị Thẩm Váy

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Sau khi Diệp Hạo và Bạch Hà được đưa đến bệnh viện, họ lập tức được tiến hành kiểm tra tổng quát.

Mà đây là cả một quá trình.

Đội kiểm tra xong đi ra, một bóng người nhào vào ngực Diệp Hạo.

- Hu hu...tôi nghĩ rằng không còn được gặp anh nữa.

Đâu chỉ Trương Lan nghĩ vậy, các bạn trong lớp cũng đều nghĩ thế.

Lúc Diệp Hạo dứt khoát nhảy xuống cứu Bạch Hà, không ai cảm thấy hắn có thể may mắn sống sót.

Nhưng sự thật nằm ngoài dự đoán mọi người, Diệp Hạo và Bạch Hà vẫn bình an không có việc gì.

- Tôi đâu chết dễ dàng như vậy được!

Diệp Hạo nhẹ nhàng vỗ lưng Trương Lan nói khẽ.

Lúc này Bạch Hà cũng đi ra.

Cô ta nhìn hai người tình chàng ý thiếp, không biết tại sao trong lòng có chút không thoải mái.

Lúc cô ta tuyệt vọng nhất, Diệp Hạo liền xuất hiện bên cạnh mình, cho dù dốc núi cheo leo trăm thước hắn vẫn không sợ hãi, mà những nam sinh viết thư tình mỗi ngày nói thích mình thì chả thấy một thằng nào lộ mặt!

Trong mắt Bạch Hà lộ ra vẻ mê đắm nhìn đối phương.

Trương Lan còn muốn dựa vào ngực Diệp Hạo một chút nữa, nhưng mắt cá chân cô nàng ngày càng đau đớn.

- Dùng thuốc giảm đau chưa?

Diệp Hạo hỏi.

- Rồi, anh đỡ tôi!

Trương Lan dụi dụi nói.

Nam sinh trong lớp thấy cảnh này không khỏi kêu rên ra tiếng, bộ dạng Trương Lan hiện giờ chắc chắn đã không thể thoát khỏi biển tình của Diệp Hạo nữa.

Đội bác sĩ chữa trị cho Trương Lan xong, Diệp Hạo lại công năng về phòng kí túc xá.

Quản lý ký túc xá xác nhận vết thương Trương Lan một cái rồi cho phép Diệp Hạo công cô vào trong.

- Trương Lan, trong phòng cô có những thứ không thích hợp với trẻ em dưới 10 không đó?

Diệp Hạo vừa xốc cô nàng lên một cái vừa hỏi.

- Không có mà!

Trương Lan trả lời nhỏ xí, hình như cũng không chắc chắn cho lắm, mà giờ cô không có cơ hội lên trước kiểm tra nữa.

Diệp Hạo gõ cửa phòng, vài giây sau, một cô gái mặc áo ngủ lộ ra nửa bộ ngực sữa chạy ra mở cửa phòng.

Diệp ca ta đâu thể bỏ qua thấy cảnh đẹp cỡ này, nhưng hắn vẫn cố gắng giả bộ nghiêng đầu qua chỗ khác.

Thân là chính nhân quân tử, đầu thể cứ nhìn chăm chăm vếu con người ta hoài được! Thà nhìn trộm, ừm, vậy đi, nhìn phải kín đáo để ai biết, nghĩ thế main ta cứ nhìn thoáng qua, hai lần, lại thêm vài lần.

Nhạc Diệp thấy có gì đó không đúng, lúc cô ta nhìn thấy trước mắt là một nam sinh, trên mặt lộ ra vẻ khó tin.

- Nhạc Điệp.

Trương Lan lúc này lên tiếng.

Nhạc Điệp nghe thế mới nhìn cô bạn sau lưng nam sinh.

- Trương Lan, cậu sao vậy?

- Mình bị trật chân.

Trương Lan nói.

- Nghiêm trọng không?

Toàn bộ lực hấp dẫn của Nhạc Điệp đều đặt trên người Trương Lan.

- Hơi hơi thôi!

Sau khi đỡ Trương Lan về giường mình, Diệp Hạo lên tiếng cáo từ.

- Tôi đi trước.

Diệp Hạo không dám tiếp tục ngây ngốc trong này nữa, chủ yếu vì Nhạc Điệp còn chưa kéo áo lên, ánh mắt hắn luôn không tự chủ mà nhìn lên, tội lỗi tội lỗi.

Không đợi Trương Lan nói thêm gì, Diệp Hạo vội vàng rời đi.

Trương Lan giật mình, nhưng rất nhanh cô đã chú ý tới ngực Nhạc Điệp.

- Nhạc Điệp, cậu lộ hết rồi kia!

Trương Lan cười khanh khách chỉ ngực cô bạn.

Lúc này Nhạc Điệp mới tỉnh mộng, sau đó nổi giận, quát.

- Chắc chắn cái tên khốn nạn kia đã thấy được hết.

- Cũng không lộ nhiều lắm đâu.

- Cậu còn cười, có tin tôi bắt Diệp Hạo chịu trách nhiệm không?

Quả nhiên Trương Lan không dám cười nữa, cô biết Nhạc Điệp hơi dữ dội mãnh.

- Lừa cậu đó.

Nhạc Điệp cười ha ha đáp trả.

- Ý trung nhân của tôi là Anh Hùng cái thế, có một ngày anh ấy sẽ giẫm lên đám mây bảy màu tới đón tôi.

- Cậu đọc Đại Thoại Tây Du nhiều nên bị nhiễm rồi!

- Chắc vậy, nhưng tôi vẫn mong có một ngày như thế!

- E hèm, trước khi ước mơ viễn vông, tôi muốn nói cho cậu biết một chuyện quan trọng.

- Chuyện gì?

- Cậu bị thám qua vấy kia.

Trương Lan chỉ váy đang bị nhuộm máu.

(Truyện được thực hiện bởi Hám Thiên Tà Thần –)

...

Sau khi Diệp Hạo quay lại Hải Hằng Hoa Viên liền gọi điện thoại cho Lãnh Tuyết xin nghỉ nửa tháng.

Lãnh Tuyết không tình nguyện nhưng cũng đồng ý.

Hắn nhanh chóng lấy viên Linh Thạch kia ra tu luyện.

Đây là lần đầu tiên Diệp Hạo dùng Linh Thạch tu luyện toàn tâm toàn ý, bởi vậy hiệu quả vượt xa dự đoán ban đầu.

Diệp Hạo tin nếu luôn duy trì tốc độ như vậy, chỉ cần hai ngày, hắn có thể tiến vào Luyện Thể tầng một.

7 giờ tối Đường Phiền Phiền mua hoa quả quay về, cô thấy Diệp Hạo đang bận tu luyện nên không tiện quấy rầy hắn mà nhanh chóng tiến vào nhà bếp làm vài món.

Lúc Đường Phiền Phiền xào món cuối cùng, Diệp Hạo mới thu công đứng dậy.

Diệp Hạo ra khỏi phòng mình đã ngửi thấy mùi thơm ngát.

- Không ngờ hoa hậu giảng đường của chúng ta còn nấu ăn rất ngon nha.

- Nói thừa.

Đường Phiền Phiền nói xong, cho chút dầu vào trong nồi, sau đó cô nàng trở đồ ăn một cái, lửa mạnh gấp dầu nóng cháy lên trong nồi, cảnh tượng nhìn qua rất dã man.

- Trình độ này...

Hai mắt Diệp Hạo sáng lên.

- Nhanh khen tôi đi.

Đường Phiền Phiền nhìn chăm chăm Diệp Hạo nói.

- Đầu bếp Đường...

Diệp Hạo cười ha ha nói.

- Qua loa, không thành ý.

Đường Phiền Phiền cho đồ ăn vào đĩa.

- Phạt cậu đi xối cơm.

Tài nấu nướng của Đường Phiền Phiền rất tốt.

Trước đó Diệp Hạo luôn cảm thấy mẹ mình nấu ăn tốt nhất, nhưng nếu so với Đường Phiền Phiền lại có chênh lệch một cấp bậc.

- Phiền Phiền, chị học nấu ăn với ai thế?

- Ông nội tôi.

- Vậy trình độ của ông nội chị cao hơn nữa à.

- Lúc ông nội tôi còn trẻ đã từng làm đầu bếp trong phủ Chủ Tịch.

Nói đến đây, khuôn mặt Đường Phiền Phiền lộ vẻ chán nản nói.

- Bởi vì ông gặp thảm họa nên bị cưa hai chân.

Diệp Hạo thôn thức không thôi.

Thảm họa 10 năm, danh từ người Trung Quốc chưa bao giờ muốn nhắc đến.

Nó làm đạo đức lễ nghi và truyền thừa văn minh của Trung Quốc bị hủy hoại trong chốc lát.

Đường Phiền Phiền im lặng một lát mới nói tiếp.

- Không phải hôm nay cậu cứu được Bạch Hà à?

- Ừm.

- Cậu thật sự biết vượt nóc băng tường?

- Biết.

- Sau này, có làm chuyện gì cũng phải chú ý một chút.

Đường Phiên Phiên cảnh cáo.

- Tôi lo phía trên có người để mắt tới cậu.

Lúc Diệp Hạo đang định nói gì, trong lòng khẽ động.

- Chị nói không sai, người ta đã tìm tới cửa.

Khuôn mặt Đường Phiên Phiên lập tức thay đổi.

- Không cần lo lắng.

Diệp Hạo nói khẽ.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

Diệp Hạo đứng dậy mở cửa.

Một người đàn ông mặc quân trang màu đen chào Diệp Hạo theo nghi thức quân đội.

- Cậu là Diệp Hạo à?

- Là tôi!

Diệp Hạo gật đầu.

- Có tiện đi với chúng tôi một chuyến hay không?

- Đi thôi!

Loại chuyện này sớm muộn gì cũng phải đối mặt, về mặt Diệp Hạo trái lại rất bình tĩnh.

Đường Phiên Phiên vội vàng lao đến.

Diệp Hạo ra hiệu không sao.

- Tôi sẽ quay lại nhanh thôi.

Diệp Hạo nói khẽ.

Nhưng cô nàng vẫn kéo tay hắn không thả ra.

Người đàn ông mặc quân trang thấy cảnh này giải thích.

- Lần này chúng tôi muốn mời cậu ấy gia nhập tổ chức, cô yên tâm, chúng tôi không có ác ý với Diệp Hạo.

- Anh chắc chắn?

- Tôi chắc chắn.

Đường Phiên Phiên chần chừ một lát mới buông lỏng Diệp Hạo ra.

- Nhớ kỹ giữ liên lạc với tôi đó!

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Một Trong Những Đặc Quyền

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Anh thuộc bộ môn nào?

Sau khi ngồi trên xe quân đội của người đàn ông, Diệp Hạo lên tiếng hỏi.

- Cục Võ Đạo.

- Anh muốn dẫn tôi đi gặp người nào?

- Người phụ trách cục Võ Đạo của chúng tôi ở Ma Đô.

Ma Đô là thành phố kinh tế phồn vinh nhất, người nhiều nhất của Hoa Hạ, cục Võ Đạo được sắp xếp trong này cũng rất bình thường.

Làm Diệp Hạo kinh ngạc chính là, cục Võ Đạo nằm bên trong quân đội.

Người nọ mang Diệp Hạo dạo một vòng trong quân rồi mới đi tới một cánh cửa lớn.

- Không có giấy chứng nhận không thể tiến vào, mà khu vực này dù trong quân đội cũng là khu vực cấm.

Hắn nói xong liền xuống xe.

Diệp Hạo theo hắn đi tới cửa ra vào.

Sau khi thanh niên kia lấy giấy chứng nhận bản thân, lại ghi thân phận Diệp Hạo mới được cho vào.

Đi không bao lâu, hai người đến một tòa ký túc xá.

- Cơ quan chúng tôi ở ngay trong này.

Người thanh niên kia chỉ chỉ ký túc xá.

- Ừm.

Lúc người nọ vừa mang Diệp Hạo tiến vào cửa ra vào, hắn phát hiện một lực mạnh đánh về phía ngực mình.

Trong mắt Diệp Hạo lóe sáng, thân hình hắn như tia chớp nắm bàn tay của đối phương rồi nhanh chóng đánh trả vào ngực hắn.

Bịch một tiếng, người kia như điều đứt dây văng ra xa.

Mọi người bàn tán xôn xao.

- La Phách Đạo không phải đối thủ của cậu ta.

- Người này ít nhất đạt Bát Tinh trung cấp nhỉ?

- Rất có khả năng cao như thế!

Ngay lúc những thành viên còn lại của cục Võ Đạo thảo luận, La Phách Đạo xoay người đứng dậy, lúc anh ta muốn xông về phía Diệp Hạo lần nữa thì sắc mặt không khỏi thay đổi, sau đó phun ra một ngụm máu tươi.

- Nếu anh dám làm bừa nữa, không phải chỉ ới một ngụm máu tươi đơn giản như vậy thôi đâu.

Diệp Hạo thản nhiên nói với đối phương.

Tên này thấy thế nào cũng không giống người tốt, đầu trọc không nói, trên người đều có hình xăm, nhìn mà muốn ới rồi.

Vù!

Vù!

Vù!

Trong chớp mắt, mấy bóng người đến bên cạnh Diệp Hạo.

- Các hạ, chỉ là luận bàn thôi, có cần ra tay độc ác vậy không?

- Luận bàn sao? Muốn luận bàn thì trước đó anh ta phải chào hỏi cái đã!

Diệp Hạo cười mỉa.

- Vừa rồi nếu không phải tôi có đề phòng, một quyền kia đã có thể tổn thương đến gân cốt tôi rồi.

Nghe Diệp Hạo nói thế, bọn họ cũng im lặng không nói gì, nhưng họ sẽ không để mặc Diệp Hạo đánh đồng đội mình mà không phản kích.

- Đắc tội rồi!

Sau khi nói ra câu này, bốn người không hẹn mà cùng ra tay với Diệp Hạo.

- Cút.

Tiếng Diệp Hạo như sấm chớp nổ vang trong đầu đối phương. Trong chớp mắt đó, một cỗ thế lực đáng sợ bao phủ trái tim bọn họ.

Trong mắt họ hiện giờ, Diệp Hạo lúc này đã biến thành Thần Long cao cao tại thượng.

Phụt!

Tinh thần cường đại trùng kích làm bốn đội viên phun máu liên tục, lao đảo lùi về sau.

Mọi người xôn xao.

Đội viên dẫn Diệp Hạo đến đây kinh ngạc thốt lên đầu tiên:

- Thế lực, đây là thế lực.

Thế lực đại biểu cái gì?

Tất cả mọi người đều hiểu rõ!

Trên mặt bốn đội viên càng lộ vẻ khiếp sợ.

- Cảnh giới Tiên Thiên.

Chỉ có cường giả đạt cảnh giới Tiên Thiên mới có thể nắm giữ loại năng lực này.

Diệp Hạo không để ý đến đám người đang khiếp sợ mà ngẩng đầu nhìn về lên tầng hai nói.

- Nhìn đủ chưa?

Diệp Hạo vừa nói ra câu này, một giọng nói êm tai vang lên.

- Diệp Hạo, chúng ta tâm sự.

Diệp Hạo bay lên tầng hai, sau đó đẩy cửa lớn trước mặt đi vào trong, đập vào mắt Diệp Hạo là một người phụ nữ da trắng xinh đẹp, nhưng lúc này đôi chân dài của cô ta đang để trên mặt bàn.

- Cô không cảm thấy động tác này của mình ảnh hưởng đến hình tượng sao?

Diệp Hạo kéo ghế ra ngồi đối diện người phụ nữ.

- Đây gọi là tùy tính - - hiểu không?

Thiều Hoa nói xong, đốt một điếu thuốc lá.

- Làm một điếu chứ?

- Không.

Thiều Hoa hít một hơi mới nói tiếp.

- Cậu có thể nói cho tôi biết mình hôn mê thế nào không?
- Tôi khuyên cô đừng điều tra chuyện này tốt hơn.

Diệp Hạo khẽ mỉm cười đáp lời.

- Vì sao?

Hai mắt Thiều Hoa lóe sáng.

- Bởi vì cô không điều tra được.

Diệp Hạo đánh giá đôi chân dài trước mặt một chút.

- Cô cao 1 mét 75 à?
- 1 mét 76.
- Trách không được, tôi cảm thấy cô còn cao hơn cả tôi.

Bây giờ Diệp Hạo mới cao 1 mét 78.

- Có hứng thú gia nhập cục Võ Đạo không?
- Không có.
- Cậu không nghe một chút lợi ích khi gia nhập vào đây mà đã vội từ chối rồi!
- Không nghe.
- Lần này Bạch Nhược bị cậu đánh trọng thương, cậu cảm thấy ông ta sẽ từ bỏ ý đồ?
- Xem ra cô biết rất nhiều.
- Tình báo cục Võ Đạo chúng tôi có thể nói đứng đầu thế giới.
- Nói cho tôi địa chỉ của Bạch Nhược!
- Cậu cũng phải có chút hồi báo mới được chứ?
- Tôi sẽ ra tay giúp cục Võ Đạo các cô một lần.
- Ba lần, nếu không không bàn nữa!

Thiều Hoa nói đến đây đã nắm chắc thắng lợi trong tay mà nhìn Diệp Hạo.

Nhưng nằm ngoài dự liệu của cô, Diệp Hạo đứng dậy xoay người rời đi.

Thiều Hoa không gọi Diệp Hạo quay lại trước.

Cô đang đợi, cô đợi Diệp Hạo quay đầu lại.

Nhưng sau khi Diệp Hạo đi ra cửa lớn vẫn không quay đầu.

- Quay lại.

Thiều Hoa tức giận quát.

Nhưng Diệp Hạo vẫn không dừng bước.

- Một lần thì một lần.

Thiều Hoa cắn răng nói.

Xoẹt một cái, Diệp Hạo đã xuất hiện lại trước mặt Thiều Hoa.

- Sau này cậu đừng để mình rơi vào tay tôi, hừ hừ

Thiều Hoa tức giận nhìn Diệp Hạo.

- Khả năng này gần như bằng không a.

Diệp Hạo cười híp mắt trả lời.

- Đúng rồi, mạo muội hỏi một câu, tu vi của cô là gì?

- Tự đoán đi.

- Ngay cả tôi cũng không nhìn thấu tu vi cô, chỉ ít cũng phải Tiên Thiên hậu kỳ, mà người nắm giữ tu vi này chỉ ít cũng phải 30 ~ 40 tuổi?

Diệp Hạo nói đến đây, chắc chắn vài tiếng.

- Không thể không nói cô bảo dưỡng thật tốt.

- Ông nội cậu á!

Thiều Hoa búng thuốc lá về phía Diệp Hạo.

Thuốc lá được thêm Chân Khí vào, tốc độ không kém một viên đạn.

Trong chớp mắt, Diệp Hạo phát động năng lực trì hoãn tốc độ.

Nhưng dù như vậy, hắn vẫn cảm thấy khó khăn kẹp lấy điều thuốc, ngay sau đó đầu ngón tay hắn tỏa ra từng làn khói xanh, Diệp Hạo vội vàng ném điều thuốc trong tay ra ngoài.

Diệp Hạo nhìn máu thịt bị nướng cháy một chút giữa hai ngón tay.

- Cô cũng quá độc ác rồi!

- Ai bảo cái miệng cậu dê tiện?

Thiều Hoa tức giận nói.

- Còn nữa, năm nay tôi mới 21.

- Cho tôi địa chỉ của Bạch Nhưộc.

- Lúc cậu quyết định đối phó Bạch Nhưộc có thể liên lạc với tôi, đến lúc đó tôi sẽ phái người mang cậu đến đó.

- Bạch Nhưộc cũng là cao thủ Tiên Thiên, sao cô không lôi kéo ông ta?

- Cao thủ Tiên Thiên tuy có đặc quyền nhất định, nhưng đặc quyền này không bao gồm giết người bừa bãi.

- Có thể nói cho tôi biết đặc quyền của cao thủ Tiên Thiên không?

- Một trong những đặc quyền của cao thủ Tiên Thiên là thấy người khiêu khích mình hoặc uy hiếp mình, có thể đánh chết.

Thiều Hoa nói đến đây ném cho Diệp Hạo một giấy chứng nhận.

- Thiếu tướng!

Diệp Hạo kinh ngạc nhìn quân hàm trên giấy chứng nhận.

Sĩ quan cấp tướng ở Trung Quốc thuộc lãnh đạo cấp cao trong quân đội nha.

- Thân phận của chúng ta sẽ không bị công khai, mà đây là thân phận ở thế tục.

Thiều Hoa thần nhiên nói:

- Tôi tin có giấy chứng nhận này, cậu sẽ thuận tiện làm việc hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Tư Chất Nghịch Thiên

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Diệp Hạo không từ chối cảnh ô liu Thiều Hoa ném ra cho mình, chuyện ở đồn công an lần trước, đến giờ hắn vẫn còn chưa quên.

Nếu hắn có chứng minh thân phận này, ai dám bắt hắn?

Thiều Hoa nhìn bóng lưng Diệp Hạo rời đi, ngón tay tinh tế nắm lại.

- Cậu đừng hòng thoát khỏi bàn tay tôi.

Vẫn là người thanh niên kia đưa Diệp Hạo quay về.

Nhưng trong mắt hắn lúc này nhìn Diệp Hạo đầy kính sợ.

Cao thủ Tiên Thiên trong cục Võ Đạo có quyền cao chức trọng a.

- Tôi tên Đan Lôi.

Lúc Diệp Hạo muốn xuống xe, người thanh niên giới thiệu.

Diệp Hạo khẽ gật đầu rồi rời đi.

Lúc Diệp Hạo lấy chìa khóa ra mở cửa đã nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng bước chân vội vàng, sau đó Đường Phiến Phiến mở cửa ra.

Cô nhìn thấy Diệp Hạo không sao mới thở dài nhẹ nhõm.

Diệp Hạo đi thẳng tới bàn cơm.

- Sao chị chưa ăn?

- Đợi cậu đấy?

Đường Phiến Phiến nói xong lấy đĩa rau xào lên.

- Để tôi hâm nóng.

- Không cần, như vậy được rồi.

Diệp Hạo nói xong, bung chén cơm lên bắt đầu ăn.

Đường Phiến Phiến cũng không để ý vấn đề này nữa.

- Bọn họ tìm cậu làm gì thế?

- Bảo tôi gia nhập cục Võ Đạo.

- Cục Võ Đạo sao?

- Một tổ chức ẩn náu trong bóng tối.

- Cậu gia nhập không?

- Không có.

- Vậy Cục Võ Đạo đó có đối phó cậu hay không?

- Sẽ không.

Diệp Hạo cho Đường Phiền Phiền một ánh mắt yên tâm.

- Tôi chỉ là một sinh viên, chuyện này không liên quan gì đến tôi hết mà.

- Ủm, chuyện như vậy có thể không tham gia thì đừng tham gia.

Đường Phiền Phiền khẽ gật đầu tán thành.

- Trong hai ngày này tôi sẽ đột phá, bởi vậy không có việc gì thì đừng nên quấy rầy tôi.

Diệp Hạo nhắc nhở Đường Phiền Phiền.

- Ủm.

(Truyện được thực hiện bởi Hám Thiên Tà Thần –)

...

Ban đêm, Diệp Hạo tu luyện ngay trong phòng Đường Phiền Phiền.

Ngay lúc hần liên tục hấp thu linh lực ẩn chứa trong Linh Thạch, tu vi hần chậm rãi đạt đến giới hạn.

- Phá cho ta.

Diệp Hạo đẩy Chân Nguyên trên người về Thiên Địa Nhị Kiều.

Bùm một tiếng, thần hồn Diệp Hạo run lên bần bật, sau đó hần há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Loại đau đớn này khó có thể dùng bút mực hình dung, cho dù nghị lực Diệp Hạo kinh người nhưng toàn thân vẫn run lẩy bẩy.

- Không vỡ...

Lúc Diệp Hạo thấy Thiên Địa Nhị Kiều vẫn chưa được xuyên thông, trên mặt tràn đầy đáng chất, dựa theo ký ức của Hắc Long muốn đánh phá Thiên Địa Nhị Kiều cản lực va chạm liên tục.

- Lại đến.

Diệp Hạo cắn răng đẩy Chân Nguyên trên người tiến về Thiên Địa Nhị Kiều một lần nữa.

Vẫn không đột phá!

- Lại đến.

Lúc Diệp Hạo đánh lần thứ ba, Thiên Địa Nhị Kiều bùm một tiếng mở ra, Chân Nguyên kéo dài trùng kích đánh trở về trong Thiên Địa Nhị Kiều lần nữa.

Tuần hoàn!

Hơn hai tháng tu luyện, Diệp Hạo cuối cùng cũng đặt chân đến Luyện Thể tầng một.

Mà lúc này Diệp Hạo mới có thể chân chính được xưng tụng là một Tu Sĩ.

Diệp Hạo tin tưởng với tu vi hiện giờ của mình có thể thoải mái đánh giết Bạch Nhược, nhưng Diệp Hạo vẫn cần tiếp tục hấp thu linh lực bên trong Linh Thạch, củng cố tu vi bản thân.

Nếu chưa vững chắc, tu vi có thể sẽ giảm sút.

Đương nhiên, khả năng này rất thấp, nhưng hần vẫn không muốn mạo hiểm.

Sau khi Diệp Hạo củng cố một ngày một đêm, hần mới nghĩ đến việc tu luyện loại Thần Thông nào?

Dựa theo ký ức Hắc Long, hần có thể tu luyện hai loại Thần Thông.

Một là Thiên Lôi Quyết, một là Bối Vũ Quyết.

Diệp Hạo nghĩ một hồi vẫn lựa chọn tu luyện Thiên Lôi Quyết.

Bởi vì Thiên Lôi Quyết rất thuần khiết, là khắc tinh của toàn bộ thứ ô uế trong Thiên Địa, bây giờ ma quỷ lan tràn, vô cùng cần rồi, Thiên Lôi Quyết sẽ là lựa chọn tốt nhất.

Diệp Hạo nhắm mắt xem Thiên Lôi Quyết tàng một trong đầu mình, lúc nhớ xong hết, hắn bắt đầu cảm ngộ Lôi nguyên tố xung quanh mình.

Mà cảm ngộ Lôi nguyên tố phải xem tư chất của Tu Sĩ.

Tư chất tốt 2 ~ 3 canh giờ có thể cảm ngộ được, tư chất kém, có cho mấy tháng cũng không cảm ngộ được, nhưng Diệp Hạo cảm ngộ một chút, bỗng nhiên trong mắt xuất hiện một đám Tinh Linh đang nhảy nhót.

Những Tinh Linh này hàm chứa lực lượng cuồng dã bá đạo.

- Đây là Lôi nguyên tố sao?

Trong lòng Diệp Hạo chấn động.

Lúc Diệp Hạo cảm ngộ được những Lôi nguyên tố này, hắn thả ra thiện ý của mình với chúng, không lâu sau những cả đám như ong vỡ tổ tràn vào cơ thể hắn.

Lúc đầu ngón tay Diệp Hạo xuất hiện một sợi điện quang, cả người hắn đều hoảng sợ không nói nên lời.

- Chuyện này... tư chất của mình cũng quá tốt rồi nhỉ?

Diệp Hạo tròn mắt há miệng.

Nghĩ một chút hắn Diệp Hạo hiểu rõ tư chất mình không cách trình độ nghịch thiên bao xa, chuyện này hẳn do công lao của Hắc Long.

Một thân tinh hoa và toàn bộ ký ức của Hắc Long đều hóa thành Long Châu, mà Long Châu đang chậm rãi bị mình hấp thu.

Mà Long Tộc đều có thiên phú sử dụng Thiên Lôi và Vũ Thủy, đây cũng là lý do vì sao Diệp Hạo có thể lĩnh ngộ nhanh như vậy, nghĩ tới đây, hắn hưng phấn hẳn lên.

Nếu đã cảm ngộ được Lôi nguyên tố nhanh, vậy có phải mình cũng có thể cảm ngộ được Thủy Nguyên Tố rất nhanh không?

Nghĩ tới đây Diệp Hạo lại đọc Bồ Vũ Quyết trong đầu một lần, sau đó hắn bắt đầu cảm ngộ Thủy nguyên tố xung quanh, quả nhiên không lâu sau, hắn đã cảm ngộ được Thủy nguyên tố.

Đôi đầu ngón tay Diệp Hạo xuất hiện một giọt thủy châu, sau đó hắn không ngừng hấp thu Lôi nguyên tố và Thủy nguyên tố, cường hóa bản lĩnh bản thân.

Nhưng Diệp Hạo chuẩn bị tạm thời thả Bồ Vũ Quyết ra một chút.

Giai đoạn đầu, uy lực Bồ Vũ Quyết kém hơn Thiên Lôi Quyết rất nhiều, nên hắn quyết tu luyện Thiên Lôi Quyết trước.

Thời gian cứ như vậy trôi qua một ngày.

Lúc trong tay Diệp Hạo ngưng tụ ra được chút điện quang đã là nửa tháng sau.

Mà lúc này tu vi Diệp Hạo cũng mạnh hơn trước không ít.

- Đến lúc giải quyết Bạch Nhược rồi.

Trong mắt Diệp Hạo lóe lên tia sắc bén.

(Truyện được thực hiện bởi Hám Thiên Tà Thần—)

...

Cao ốc Phong Lôi!

Sân nghiệp Lam gia đầu tư tại Ma Đô.

Lam Trung Thiên nhìn sắc mặt Bạch Nhược vẫn trắng bệch như trước, trong lòng vẫn còn cảm giác sợ hãi.

Ai có thể ngờ, cường giả Tiên Thiên như Bạch Nhược thiếu chút nữa nếm trái đắng trong tay Diệp Hạo.

May mà Diệp Hạo trúng độc của Bạch Nhược, nói vậy bây giờ chắc độc phát bỏ mình rồi?

- Tiền bối, đây là nhân sâm trăm năm tôi bỏ số tiền lớn ra mua cho người.

Lam Trung Thiên đưa một hộp gấm tới.

Bạch Nhược lạnh nhạt liếc nhìn chiếc hộp một cái.

- Có lòng rồi.

Thực ra trong lòng Bạch Nhược vô cùng bất mãn với Lam Trung Thiên, vì tên này mà mình thiếu chút nữa mất mạng. Nếu lấy được bí tịch Đạo Gia trong tay Diệp Hạo thì không sao, vấn đề là mình còn không thấy cả một sợi lông chim nữa.

Nhưng bây giờ Bạch Nhược còn muốn mượn nhân mạch và tài chính Lam Trung Thiên chữa trị vết thương, bởi vậy dù giờ hắn rất bất mãn với Lam Trung Thiên cũng phải đợi đến khi bản thân khỏi hẳn đã.

Nhưng dựa theo tình hình trước mắt, nếu muốn khỏi hẳn cần phải đợi thêm ba tháng nữa, mà tiền đề là mình phải có được thuốc bổ trân quý như nhân sâm trăm năm này liên tục mới được.

Một giọt tinh hoa của nhân sâm trăm năm có thể kéo lại sinh mệnh sắp tan biến, bởi vậy, chúng đều thuộc dạng quý hiếm không cần phải nói.

Lúc Bạch Nhược lấy nhân sâm ra chuẩn bị phục dụng, một giọng nói nhẹ nhàng vang lên trong phòng.

- Ông cảm thấy bây giờ mình cần lãng phí gốc nhân sâm trăm năm này nữa à?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Hiểu Minh Mời

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- - - - -

Khi câu này vừa mới vang lên, cửa lớn đang khóa chặt rầm một tiếng bị đá ra, sau đó bóng dáng Diệp Hạo xuất hiện trước mặt hai người.

Bạch Nhược đứng bật dậy.

- Cậu - - không - - chết?

Bạch Nhược khiếp sợ, khó hiểu nhìn Diệp Hạo.

Bạch Nhược tại thời kỳ đỉnh cao cũng không phải đối thủ của Diệp Hạo, lại càng không phải nói đến bây giờ ông ta còn đang bị thương nặng.

- Không phải ông đang nói linh tinh sao?

Diệp Hạo vừa nói vừa đi về phía Bạch Nhược.

Sắc mặt Lam Trung Thiên thay đổi, chậm rãi lùi sang một bên.

- Ông muốn đi đâu?

Bạch Nhược chú ý tới động tác Lam Trung Thiên, lúc này hỏi.

Lam Trung Thiên không chần chừ, chớp mắt chạy đến sau lưng Diệp Hạo.

- Diệp Hạo, tên Bạch Nhược này ép tôi đối phó cậu.

Trong mắt Bạch Nhược lóe lên sát khí.

- Diệp Hạo, đợi tôi giết Lam Trung Thiên, hai chúng ta lại tính sổ.

Diệp Hạo trầm ngâm một chút rồi tránh người ra.

Sắc mặt Lam Trung Thiên hoàn toàn thay đổi, ông ta không ngờ mọi chuyện sẽ phát triển đến mức này.

Nhưng ông ta cố gắng nói với Diệp Hạo

- Cậu là bạn của Thanh Thanh, cậu không thể thấy chết không cứu chứ?
- Ông đã biết rõ tôi là bạn của Thanh Thanh, vậy sao còn sai người tới giết tôi?

Diệp Hạo nhìn chăm chăm Lam Trung Thiên quát.

- Không có chuyện đó!

Sao Lam Trung Thiên có thể thừa nhận loại chuyện này được.

- Có hay không trong lòng ông hiểu rõ!

Diệp Hạo chậm rãi lắc đầu.

- Tóm lại tôi không có quan hệ với ông.

Lam Trung Thiên còn muốn nói gì đó nữa nhưng Bạch Nhưộc đã nhào tới, một tay ông ta đập vào đầu Lam Trung Thiên, đập hộp sọ ông ta chạy đến khoang bụng.

Máu tươi đầm đìa đầy đất.

Diệp Hạo lạnh nhạt nhìn thoáng qua người Bạch Nhưộc.

- Ông cường ép vết thương mình xuống đi.
- Đối phó với cậu không dùng toàn lực ứng phó, có thể thắng được sao?
- Đáng tiếc cho dù bây giờ ông tại thời đỉnh cao cũng không phải đối thủ của tôi.

Diệp ca ta giờ này xưa đâu bằng nay nữa.

Hắn phát động năng lực trị hoãn tốc độ, bàn tay đập mạnh vào ngực Bạch Nhưộc, ngay lúc Bạch Nhưộc lùi lại, hắn lại giờ tay kéo tay ông ta trở về, cho lão ăn thêm một chương.

Cứ đánh liên tiếp ba lần như vậy Diệp Hạo mới buông tay.

Lục phủ ngũ tạng của Bạch Nhưộc bị đánh vỡ nát hoàn toàn, máu tươi trong miệng không ngừng trào ra, thân thể co quắp hai ba cái rồi bất động.

Diệp Hạo nhặt hộp nhân sâm trăm năm lên rồi đi ra khỏi căn phòng.

Về phần chuyện tiếp theo giao cho đội viên cục Võ Đạo là được, bọn họ chắc đã quen mấy loại chuyện như thế này.

Ngay lúc Diệp Hạo đang trên đường về nhà, điện thoại di động vang lên.

Diệp Hạo nhìn tên hiển thị trên điện thoại, chần chừ một chút mới tắt máy.

Lam Thanh Thanh!

Diệp Hạo không biết nên đối mặt với cô nàng như thế nào.

Cho dù cha Lam Thanh Thanh không phải Diệp Hạo giết.

Một lát sau điện thoại Diệp Hạo lại vang lên nữa.

Vẫn là Lam Thanh Thanh.

Diệp Hạo ấn nút nghe máy.

- Thanh Thanh.
- Có phải anh giết cha tôi không?

Lam Thanh Thanh trực tiếp hỏi.

- Không phải.
- Nhưng hôm nay anh có mặt tại cao ốc Phong Lôi.
- Không sai.
- Anh không có gì muốn nói với tôi sao?
- Xin lỗi.
- Tôi hiểu rồi.

Lam Thanh Thanh lệ rơi đầy mặt, tắt điện thoại.

Mà Bình Mai bên cạnh Lam Thanh Thanh càng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Mẹ đã sớm nói nhất định do Diệp Hạo rồi mà.
- Vì sao Diệp Hạo muốn giết cha con?

Lam Thanh Thanh lau nước mắt hỏi.

- Vì - - vì.

Bình Mai ấp úng không biết nên nói như thế nào?

- Cha con để lại di chúc 90% tài sản cho con, chỉ có 5% tài sản cho mẹ, nếu mẹ không nói thật, mẹ cũng đừng mong chiếm được 5% này.

Dù sao Lam Thanh Thanh cũng là huyết mạch của Lam Trung Thiên, Lam Thanh Thanh tỉnh táo lại rất đáng sợ.

Bình Mai biến sắc.

- Thanh Thanh con không thể làm vậy.

Bình Mai hiểu rõ đám anh em Lam Trung Thiên tuyệt đối sẽ không thuận phục bà ta, bởi vậy bà ta không chút hoài nghi lời Lam Thanh Thanh nói.

- Mau nói.

Lam Thanh Thanh trầm giọng quát.

Bình Mai không dám chậm trễ kể chuyện này từ đầu đến cuối một lần.

- Diệp Hạo là cao thủ Tiên Thiên sao?

Lam Thanh Thanh khó tin lắm lắm.

- Nếu Diệp Hạo không phải cao thủ Tiên Thiên, sao có thể dễ dàng làm Bạch Nhược Tông Sư bị thương được?
- Nói như vậy, anh thực sự giết cha tôi sao?

Đôi mắt Lam Thanh Thanh vô thần nhìn phía trước.

(Truyện được thực hiện bởi Hám Thiên Tà Thần—)

...

Sau khi Diệp Hạo về nhà lại tiếp tục tu luyện.

Cảnh giới Luyện Thể cùng sở hữu ba tầng, ba tầng này ứng với Tiên Thiên Sơ Kỳ, Trung Kỳ, Hậu Kỳ.

Bây giờ Diệp Hạo không quan tâm Linh Thạch bị tiêu hao, nhưng viên Linh Thạch này không dùng đến hai ngày đã hết.

- Sớm biết vậy đã hỏi Hiểu Minh một chút có Linh Thạch hay không?

Lúc Diệp Hạo đang nghĩ đến Hiểu Minh, có tiếng gõ truyền từ cửa sổ đến, sau đó Diệp Hạo kinh ngạc thấy một con hạc giấy đang vỗ cánh gõ vào cánh

cửa.

Diệp Hạo đứng dậy mở cửa sổ, con hạc giấy bay vào rơi trong tay Diệp Hạo.

Diệp Hạo hạc giấy ra, chỉ thấy trên đó viết 10 giờ đêm nay gặp ở cửa đông Nam Lâm Uyển, cuối cùng có hai chữ Hiểu Minh.

Cho dù Hiểu Minh không nói có chuyện gì, nhưng Diệp Hạo vẫn quyết định đến đó.

Tiểu đạo sĩ kia vừa nhìn đã biết thuộc hạng người trung hậu, người này không có lý do gì lừa mình.

Nghĩ như vậy Diệp Hạo tiếp tục tu luyện, khoảng tám giờ tối Đường Phiên Phiên mới quay về.

Diệp Hạo đứng dậy nhìn khuôn mặt mệt mỏi của cô nàng.

- Mệt sao?

- Có chút.

- Ai bảo chị vất vả như vậy?

Diệp Hạo nói xong treo quần áo Đường Phiên Phiên lên giá.

- Không phải giai đoạn lập nghiệp đều sẽ bận rộn sao?

Đường Phiên Phiên nhỏ giọng nói.

- Bận rộn đến mấy cũng phải chú ý đến thân thể.

Diệp Hạo cau mày nói.

- Vậy tôi - - lần sau sẽ chú ý.

Sao Đường Phiên Phiên lại không nghe ra Diệp Hạo quan tâm mình, trong lòng cô không khỏi dâng lên từng đợt ngọt ngào.

- Chị không chú ý một lần nào cả!

Diệp Hạo nói xong kéo Đường Phiên Phiên ngồi lên giường, sau đó hai ngón tay chạm vào cánh tay cô.

Từng dòng Thánh Lực tràn vào cơ thể Đường Phiên Phiên, uể oải và mệt mỏi của cô nàng lập tức bị quét sạch, sáng khoái tinh thần gấp 100 lần.

- Đây là - - Chân Khí sao?

Trong mắt Đường Phiên Phiên tràn đầy khiếp sợ hỏi.

- Năng lượng Chân Nguyên này còn cao cấp hơn cả Chân Khí.

Diệp Hạo nói khẽ.

- Nếu đưa vào cơ thể thời gian dài, nó có thể tăng cường thể chất của chị.

- Sẽ không ảnh hưởng đến cậu đấy chứ?

Đường Phiên Phiên vội hỏi.

Nếu nó có ảnh hưởng đến Diệp Hạo, sau này cô sẽ không cho Diệp Hạo truyền vào nữa.

- Không có.

- Chắc chắn chứ?

- Tôi lừa chị lúc nào chưa?

- Được rồi.

- Tối nay chúng ta ra ngoài ăn cơm, sau khi ăn xong chị đưa tôi đến cửa đông Nam Lâm Uyển.

Còn 2 tiếng nữa đến 10 giờ, còn kịp ăn một bữa cơm rồi đến đó.

- Đến Nam Lâm Uyển làm gì?

Nơi đó chỉ là một vùng rừng cây hoang tàn vắng vẻ.

- Hiểu Minh mời tôi, cụ thể làm cái gì tôi cũng không biết, nhưng tôi đoán có chuyện kỳ lạ.

- Có thể gặp nguy hiểm hay không?

Diệp Hạo thấy Đường Phiền Phiền lo lắng, trầm ngâm một chút rồi nói.

- Tôi chiếm được một phần cơ duyên rất lớn, phần cơ duyên này lớn đến cấp độ chị khó có thể tưởng tượng, tôi có thể nói cho chị biết, cho dù mình có chết đi cũng có thể sống lại.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Ghép Bàn

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Thần Huyết có năng lực phục sinh hay không Diệp Hạo không rõ, nhưng muốn giết chết Diệp Hạo lại rất khó.

Nghe Diệp Hạo nói như vậy, trên mặt Đường Phiền Phiền biểu hiện vẻ khó tin.

- Đi thôi.

Diệp Hạo cười nói.

Đường Phiền Phiền mua một chiếc xe BMW Mini được thiết kế chuyên cho nữ tính, giá cả chiếc xe này không quý chỉ có hơn 30 vạn.

Đường Phiền Phiền vốn định mua chiếc xe mười mấy vạn nhưng Diệp Hạo không đồng ý bảo cô nàng mua chiếc xe này.

Đường Phiền Phiền mang Diệp Hạo tới Tiểu Giang Nam.

- Mùi vị đồ ăn nhà hàng không tệ.

Trước đó, Đường Phiền Phiền từng tới đây một lần, chỉ là giá cả trong Tiểu Giang Nam tương đối đắt đỏ, nếu không phải Thái Sử Hưu mời mấy nhân viên thiết kế đi theo, cô nàng cũng sẽ không tới chỗ như vậy đâu.

Nhưng lần này, Diệp Hạo hẹn cô ra ngoài ăn cơm, nên cho dù thế nào, cô cũng phải chọn một nơi không tệ.

Diệp Hạo mở thực đơn ra nhìn lướt qua, đồ ăn nơi này hơi quý, nhưng giá cả chưa đến mức không hợp thói thường, Diệp Hạo chọn hai món thì không chọn nữa.

Bên Đường Phiền Phiền cũng chọn hai món.

Nhân viên phục vụ báo bọn họ gọi bốn món.

- Chị gọi hai món à?

- Ừ.

- Thêm sườn heo qua cầu, thịt luộc.

- Dạ.

Sau khi nhân viên phục vụ rời đi, Đường Phiền Phiền nhỏ giọng nói:

- Món ăn ở quán này rất ít - - a - - kia không phải cô Lãnh sao?

- Lãnh Tuyết?

Diệp Hạo nhìn theo ánh mắt Đường Phiên Phiên, liếc mắt thấy bà cô chủ nhiệm mình đang mặc lễ phục chính thức.

Hai người nhìn thấy Lãnh Tuyết, đồng thời Lãnh Tuyết cũng nhìn thấy hai người.

Lúc này, trên mặt cô lộ ra chút kinh ngạc lẫn vui mừng, sau đó bước nhanh về phía hai người, không thèm để ý đến người thanh niên bên cạnh mình.

- Diệp Hạo, sao em lại ở đây?

- Em bảo này cô Lãnh, trong mắt cô chỉ có em thôi sao?

Diệp Hạo chỉ Đường Phiên Phiên đối diện, cười nhạt nói.

- Ở đây còn có đại mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần nữa đó?

Vừa rồi Lãnh Tuyết thật không để ý đến Đường Phiên Phiên đối diện Diệp Hạo.

- Đường Phiên Phiên? Sao em ở cạnh Diệp Hạo vậy?

Lãnh Tuyết kinh ngạc hỏi.

Tên này có quan hệ với Đường Phiên Phiên từ khi nào thế?

- Chúng em...

Đường Phiên Phiên trong lúc nhất thời không biết nên nói quan hệ giữa mình và Diệp Hạo như thế nào.

- Cô Lãnh, chẳng lẽ em không được ăn buổi tối với hoa hậu giảng đường sao?

Diệp Hạo thấy Đường Phiên Phiên bối rối, chủ động nói.

- Không phải không được, mà tôi lo lắng em bắt nạt cô ấy thôi.

Lãnh Tuyết nói xong, đặt mông xuống ngồi bên cạnh Đường Phiên Phiên.

- Gộp bàn có tiện không?

- Tiện hay không cô cũng ngồi xuống rồi.

Diệp Hạo bó tay với bà cô này.

- Vương Hạo, hai người này đều là sinh viên của đại học Trung Y.

Lúc này Lãnh Tuyết giới thiệu với thanh niên đang đứng như cây gậy trước mắt.

Vương Hạo không ngờ hẹn gặp một lần lại thành bộ dạng như hiện giờ, mà Lãnh Tuyết đã nói như vậy rồi, ngoại trừ ngồi xuống ra, hắn còn có thể làm gì!

Sau khi Vương Hạo nhận lấy thực đơn liền đưa cho Diệp Hạo.

- Hai em nhìn xem vừa rồi còn bỏ qua món nào không gọi không, toàn bộ chi phí hôm nay đều do tôi trả.

Về mặt Diệp Hạo không khỏi cứng đờ, tên này xem thường người khác, hừ.

Được đề ca cho ni thể thiệ, Diệp Hạo nhanh chóng mở thực đơn ra tìm các loại rượu.

- Cho tôi một chai rượu vang Benfolds Grange.

Vương Hạo khẽ giật mình, rượu vang gì thế?

Vương Hạo cũng uống không ít rượu vang quý, nhưng anh ta không biết loại rượu vang này.

Về mặt Lãnh Tuyết hơi đổi, Vương Hạo không biết không có nghĩa cô không biết, một chai rượu vang Benfolds Grange gần 30 vạn đó!

- Hay đổi chai Lafite nhé?

Lãnh Tuyết trừng Diệp Hạo một cái, lên tiếng.

- Lafite 82 năm anh uống ngán rồi, gọi Benfolds Grange đi, hai chai.

Vương Hạo không vui nói.

Vương Hạo cố ý nói Lafite 82 năm, vì Lafite 82 năm có giá đắt nhất, chuyện này cũng biểu lộ mình không thiếu tiền.

Nhân viên phục vụ nghe Vương Hạo nói như vậy, đầu còn khách sáo với hắn nữa chứ?

Diệp Hạo chớp chớp mắt với Lãnh Tuyết nói.

- Anh Vương vốn không thiếu tiền mà cô.

- Đúng vậy, tôi không thiếu tiền!

Vương Hạo nói xong nhận lấy thực đơn gọi 6 ~ 7 món đồ ăn, rồi lật đến trang liệt kê ra danh sách rượu. Khi ánh mắt Vương Hạo liếc nhìn qua giá chai rượu vừa rồi, sắc mặt hắn chợt thay đổi.

30 vạn!

Đùa chắc?

Vì sao vừa rồi bộ dạng Vương Hạo khí phách không quan tâm, vì anh ta cảm thấy Tiểu Giang Nam không có khả năng có rượu giá quá đắt.

Thực ra bình thường Tiểu Giang Nam không có Lafite 82 năm.

Rượu vang quý giá mấy cũng chỉ có gần mấy ngàn.

Vấn đề đây là Ma Đô a!

Tiểu Giang Nam không những có Lafite 82 năm, còn có Benfolds Grange càng quý hơn.

- Nhóc con, cậu chơi tôi sao?

Lúc này Vương Hạo trở mặt quát.

- Có ý gì?

Diệp Hạo không ngờ tên Vương Hạo này lại hẹp hòi hư vậy, bởi vì trong tình huống bình thường không ai trở mặt ngay tại chỗ, nếu anh ta trở mặt để bạn gái anh ta thấy thì sao?

Diệp Hạo lại không biết tên Vương Hạo này không phải tiểu đại gia chân chính.

Thẻ của anh ta hiện giờ chỉ có hơn 50 vạn thôi.

Anh ta không trả nổi hai chai rượu này.

- Hai chai rượu vang 60 vạn, cậu còn nói cậu không chơi tôi sao?

- Tôi nhớ vừa rồi anh nói tôi cứ gọi tùy ý mà? Hơn nữa tôi nhớ tôi chỉ cần một chai rượu?

Diệp Hạo cau mày nói.

- Không có tiền mà dám ở đây giả mạo làm sói già vẫy đuôi?

- Nói giống như cậu có tiền lắm ấy?

- Tôi quả thực có nhiều tiền hơn anh.

Diệp Hạo cười nhạt nói.

- Chỉ dựa vào đồ via hè trên người cậu sao?

Vương Hạo cười mỉa nói.

Nghiêm khắc mà nói Diệp Hạo mặc nhãn hiệu thứ hai thứ ba trong nước, nhưng Vương Hạo lại mặc nhãn hiệu thứ hai thứ ba nước ngoài, giá cả hai loại chênh lệch gấp 10 lần, đây cũng là lý do vì sao Vương Hạo sẽ nói như vậy.

- Vương Hạo, anh có chút đó thì đừng khoe khoang trước mặt Diệp Hạo.

Lúc này Lãnh Tuyết nói.

- Cái gì?

Vương Hạo khẽ giật mình.

- Nhìn thấy đồng hồ Diệp Hạo đeo không?

Lãnh Tuyết chỉ tay Diệp Hạo nói.

- Đồng hồ này anh không mua nổi.

- Vacheron Constantin sao? Cái đó chỉ có 2 3 vạn chứ mấy.

Vương Hạo vẫn biết rõ giá Vacheron Constantin trên thị trường.

- Đó là đồng hồ kiểu nam xa hoa năm nay Vacheron Constantin vừa mới ra, số lượng có hạn trên thế giới chỉ có 3000 vạn, trong ba ngày gần gũi đã bị tranh mua không còn.

Lãnh Tuyết nói đến đây, ánh mắt nhìn Diệp Hạo biến đổi.

Trong lòng Vương Hạo trầm xuống.

- Giá bán cái đồng hồ này 500 vạn, mà bây giờ đã lên tới 600 vạn, nhưng không thể mua được trên thị trường.

Lời Lãnh Tuyết nói làm Đường Phiến Phiến ghen hờn nhìn trần trối, giờ cô mới biết đồng hồ Diệp Hạo đang đeo mắc như vậy.

600 vạn!

- Đồ giả bây giờ rất nhiều!

Vương Hạo vẫn không tin Diệp Hạo có năng lực mua đồng hồ như vậy.

- Đồng hồ Vacheron Constantin này có khảm 18 viên kim cương, mà tôi nhìn một cái là biết kim cương thật hay giả.

Lãnh Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu.

- Còn nữa, Tissot anh đeo là đồ giả.

Như dao đâm!

Bỗng nhiên Vương Hạo cảm thấy ngực mình đau quá.

Không phải anh ta không biết mình đeo Tissot giả, nhưng bị Lãnh Tuyết vạch trần trước mặt mọi người làm mặt anh ta âm u.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Xem Qua Không Quên

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Sao có chuyện đó được?

Vương Hạo giả bộ khó tin nói.

- Được rồi, đừng giả bộ nữa, lộ quá.

Lúc này Diệp Hạo lên tiếng.

- Tất cả mọi người đều biết chuyện, giả bộ cũng không có ý nghĩa gì.

Vương Hạo cảm thấy ngực càng đau hơn, lại bị thẳng nhóc đâm thêm một đao.

Mẹ nó!

Cho một bậc thang chết hết quá?

- Cô Lãnh, bữa cơm này em mời.

Diệp Hạo nhìn Lãnh Tuyết cười nói.

- Vậy, tôi sẽ không khách sáo!

Lãnh Tuyết nói thì nói vậy nhưng chỉ gọi thêm hai món.

Vương Hạo như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, lúc này rồi đi mình và Lãnh Tuyết sẽ không có khả năng nữa, bởi vậy hắn chỉ có thể kiên trì ngồi tiếp.

- Diệp Hạo, em định khi nào mới đến trường?

- Ngày mai ạ.

- Vậy được, chứ nếu mai nữa mà em còn không đi học, cẩn thận trượt tín chỉ đó?

- Trượt tín chỉ sao?

Diệp Hạo nhẹ nhàng lắc đầu.

- Sẽ không đâu.

- Tự tin vậy sao?

- Em xem qua sẽ không quên mà.

- Ai tin chứ?

Lãnh Tuyết liếc mắt nhìn Diệp Hạo một cái.

- Sách bách khoa toàn thư thuốc Trung y tập một, tập hai, tập ba, tập bốn, em đều học xong rồi.

Diệp Hạo cười nói.

- Đừng có đùa.

Bách khoa toàn thư thuốc Trung y là quyển sách khó học thuộc lòng nhất, Lãnh Tuyết làm giáo viên mấy năm cũng không dám nói mình đã thuộc hết bốn quyển sách này.

- Nếu vậy cô hỏi đi?

- Tác dụng của cây thược dược.

Diệp Hạo trầm ngâm một lát rồi trả lời, một, đau nhức trong bụng; hai, đau nhức xương; ba, đau nhức vì bệnh chân sưng phù; bốn, bệnh tiểu đường; năm, máu mũi không ngừng; sáu, máu mũi, nôn ra máu; bảy, đau nhức dưới bụng; tám, kinh nguyệt không đều; chín, tiểu ra máu không ngừng; mười, vết đao; mười một, lưỡi sưng phù; mười hai, hóc xương cá.

- Bệnh hay bị chảy máu cam trị liệu như thế nào?

- Một lượng Thược Dược (xào vàng), sáu lượng Bách Quyển (xào nhẹ). Mỗi vị hai lượng, thêm nước đun thành sáu phần. Cách khác: Nghiền mịn hai vị thuốc phía trên. Mỗi vị hai đồng, hòa với rượu.

Trong mắt Lãnh Tuyết không khỏi lộ vẻ kinh ngạc, sau đó lại hỏi:

- Tên khác của Cam Thảo?
- Quốc Lão, Điem Thảo, Ô Lạp Nhi Cam Thảo, Điem Căn Tử.
- Xuyên Khung chế thành thuốc Trung y thể nào?
- Rửa sạch bùn cát, phơi khô, lại cắt rễ chum.
- Người bệnh nào không thể phục dùng Úc Kim?
- Người âm hư mất máu và máu khó đông kỵ dùng, phụ nữ có thai phải dùng cẩn thận.

Theo thời gian trong mắt Lãnh Tuyết lộ vẻ kinh hãi.

Vì Lãnh Tuyết là giáo viên dạy môn này, bách khoa toàn thư Trung y cô đều quen thuộc hơn giáo viên khác, cô biết rõ Diệp Hạo trả lời không sai một chữ.

Cô hỏi từ nội dung năm nhất đến năm tư, nhưng bất luận hỏi câu nào, Diệp Hạo đều có thể trả lời được.

Sau khi Lãnh Tuyết hỏi gần một trăm vấn đề mới buông tha, bởi vì trừ phi Diệp Hạo học thuộc tất cả bách khoa toàn thư thuốc Trung y, nếu không sẽ không thể trả lời hết tất cả câu hỏi này giờ của cô.

- Em làm thế nào vậy?
- Không phải em đã nói rồi sao?
- Tôi vẫn không tin.

Lãnh Tuyết nghĩ đến đây liền, điện thoại ra nhìn bài luận văn Thuật Thiên Học tối qua mình đọc.

- Chương thiên văn này em có thể nhớ kỹ trong bao lâu.

Diệp Hạo nhìn lướt qua chỉ có 2000 chữ.

- 2 phút.

Diệp Hạo nói xong lại nhìn.

Tốc độ đọc của Diệp Hạo càng lúc càng nhanh, đợi hắn đọc xong còn chưa đến 2 phút.

- Được rồi.

Diệp Hạo nói xong đưa điện thoại cho Lãnh Tuyết.

- Em nhớ hết rồi sao?
- Đúng vậy.
- Em đọc đi.

Lãnh Tuyết cầm điện thoại nói.

Diệp Hạo chậm rãi đọc từ chữ thứ nhất, một bài luận văn Thuật Thiên Học đọc lưu loát chưa đến 2 phút đã xong.

Tay Lãnh Tuyết đang run rẩy cảm di động, một lát sau cô mới bình tĩnh lại.

- Hóa ra nhìn qua không quen không phải chỉ có trong truyền thuyết.
- Do cô không hiểu biết thôi!

Diệp Hạo nói xong đứng dậy rót rượu vang cho Lãnh Tuyết và Đường Phiên Phiên.

- Em nói ai đó?

Lúc Lãnh Tuyết nói ra câu này, bỗng nhiên phát hiện mình không có uy nghiêm của giáo viên trước mặt Diệp Hạo.

- Nói em!

Diệp Hạo lắc lắc ly thủy tinh, rượu vang đỏ dao động trên dưới.

- Đừng nói nữa, uống rượu thôi!

Vương Hạo thấy bộ dạng Diệp Hạo muốn nói một tiếng, đồ dễ nhũ, nhưng nghĩ đến việc con dễ nhũ nhỏ này đeo một cái đồng hồ 600 vạn liền im miệng lại.

Diệp Hạo không chủ động rót rượu cho Vương Hạo, nhưng Vương Hạo không bạc đãi mình, anh ta rót đầy một ly cho mình.

- Dễ nhũ, anh thấy ai uống rượu vang mà đồ nhiều như vậy chưa?

Diệp Hạo tức giận nói.

Vương Hạo vốn đang nghĩ ghét bỏ Diệp Hạo rất nhiều, trái lại quên mất rượu vang khác với bia và rượu trắng.

Trong lúc nhất thời, mặt anh chàng đỏ chót.

Diệp Hạo có tính cách như vậy, chỉ cần anh không khiêu khích tôi, mọi người và anh tốt, tôi cũng tốt, nhưng nếu anh cố ý gây hấn với tôi, đợi bị bề mặt đi.

Đến khoảng 9 giờ 20 Diệp Hạo nhìn đồng hồ, đưa thẻ vàng trong ví cho nhân viên phục vụ.

- Thanh toán.

Dựa theo quy định của ngân hàng, tài khoản cá nhân hơn 30 vạn có thể thăng cấp làm khách VIP, đến lúc đó sẽ đổi thành thẻ vàng.

Đường Phiên Phiên để lại 100 vạn trong thẻ ngân hàng cho Diệp Hạo.

Nhưng ai có thể ngờ tới một bữa cơm này tiêu hết 61 vạn.

Trái lại Diệp Hạo không cảm thấy có gì.

Tiền chi là vật trang trí.

Chỉ mở một chai rượu vang, còn lại một chai tất nhiên Đường Phiên Phiên mang về nhà.

- Cô Lãnh, cô muốn đi đâu?

Lúc Diệp Hạo hỏi câu này, Vương Hạo vô cùng bất mãn.

Câu này phải do tôi hỏi mới đúng chứ?

- Tôi còn hai tấm vé xem phim.

Vương Hạo vừa nói đến đây, Lãnh Tuyết đã hỏi Diệp Hạo.

- Hai người đi đâu?

- Em đến Nam Lâm Uyển.

- Hơn nửa đêm đến Nam Lâm Uyển làm gì?

- Chuyện này cô không cần quản.

- Không được, tôi là giáo viên của em, sao tôi có thể mặc kệ được?

Lãnh Tuyết cố ý nói.

- Hay là đi cùng đi?

Sao Diệp Hạo lại không nghe ra ý trong lời nói của Lãnh Tuyết chứ, Lãnh Tuyết cố ý quấy rầy, muốn thừa dịp này thoát khỏi tên Vương Hạo.

- Vậy đi thôi.

Lãnh Tuyết khẽ gật đầu, sau đó giả bộ luyến tiếc nói với Vương Hạo.

- Ngại quá, tôi muốn đi Nam Lâm Uyển một chuyến.
- Nam Lâm Uyển là một rừng cây nhỏ, các người đến đó làm gì?

Vương Hạo nghĩ tới đây vội nói:

- Nam Lâm Uyển không được an toàn, tôi đi cùng mọi người.
- Không cần.
- Không sao, dù sao tôi cũng đang rảnh rỗi.

Vương Hạo còn muốn của Lãnh Tuyết đó, sao để Diệp Hạo nhanh chân đến trước được.

Nhưng sau khi ra ngoài Vương Hạo mới thấy mình suy nghĩ nhiều, bởi vì Diệp Hạo ngồi xe MINI của Đường Phiên Phiên, nói cách khác, Diệp Hạo và Đường Phiên Phiên đi cùng nhau, mà đã lỡ quyết định đi theo rồi, sao Vương Hạo có thể buông tha?

Lãnh Tuyết từ chối lời mời của Vương Hạo, ngồi trong xe Đường Phiên Phiên.

- Phiên Phiên, em mua xe lúc nào thế?
- Mới mua ạ.

Trong mắt Lãnh Tuyết lóe lên ánh sáng khác thường.

Đường Phiên Phiên là người phụ nữ như vậy, cho dù Lãnh Tuyết là nữ cũng chú ý đến, Lãnh Tuyết biết rất rõ điều kiện gia đình nhà Đường Phiên Phiên, cô nàng không thể có khả năng mua được chiếc xe MINI này đâu.

Không phải Đường Phiên Phiên được Diệp Hạo bao nuôi đấy chứ?

Nghĩ tới đây, Lãnh Tuyết nhìn qua Diệp Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Nữ Quỷ Khuynh Quốc Khuynh Thành

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- - - - -

Diệp Hạo chú ý tới ánh mắt khác thường của Lãnh Tuyết, liền hỏi:

- Cô Lãnh, ánh mắt này của cô có ý gì?
- Diệp Hạo, em và Đường Phiên Phiên có quan hệ gì?

Lãnh Tuyết trầm giọng nói.

- Bạn.
- Chỉ là bạn thôi sao?
- Em ngay cả tay Phiên Phiên còn chưa từng nắm, cô cảm thấy chúng em có quan hệ gì đây?

Diệp Hạo quả thật không nói dối chuyện này.

- Vậy chuyện giữa em và Trương Lan thì sao?

Lãnh Tuyết lại hỏi tiếp.

- Em và Trương Lan có chuyện gì chứ?
- Tôi bảo này, em đừng giả ngây giả dại nữa?
- Em không hiểu ý cô.
- Trương Lan thích em
- Em biết.
- Em trả lời vậy sao?

Lãnh Tuyết kinh ngạc nói.

- Ừm.
- Diệp Hạo.

Bỗng nhiên giọng nói Lãnh Tuyết cao hơn.

Diệp Hạo nhìn Lãnh Tuyết đang trợn mắt, khề thờ dài:

- Em và Trương Lan không phải người cùng thế giới.
- Em lừa ai vậy?
- Cô Lãnh, Diệp Hạo không lừa cô đâu!

Ngoài dự đoán của Lãnh Tuyết, Đường Phiên Phiên đang lái xe nhỏ giọng nói.

- Phiên Phiên, em đừng nên bị lời Diệp Hạo lừa gạt.
- Em quen Diệp Hạo không được bao lâu, nhưng cho đến bây giờ cậu ấy chưa từng gạt em.

Đường Phiên Phiên dùng giọng điệu nghiêm túc nói.

Lãnh Tuyết nhìn Đường Phiên Phiên đã biết chỉ sợ cô gái này đã yêu Diệp Hạo rồi.

- Phiên Phiên, tôi nói cho em biết thân phận Diệp Hạo không đơn giản, khác xa với mặt ngoài em thấy nhiều.

Lãnh Tuyết còn muốn khuyên nữa.

- Em biết rõ khác xa, còn biết nhiều hơn cả cô nữa, còn nữa cô Lãnh, em hi vọng cô đừng nghĩ xấu về Diệp Hạo nữa.

Đường Phiên Phiên nghiêm mặt nói.

- Em... được rồi.

Lãnh Tuyết nhìn về mặt Đường Phiên Phiên liền hiểu, mình khuyên cũng không có tác dụng.

- Cô Lãnh, hành động bôi nhọ một người ngay trước mặt người đó luôn không tốt nha!

Diệp Hạo liếc mắt nhìn Lãnh Tuyết một cái.

- Có vấn đề gì sao?

Lãnh Tuyết trừng mắt nói.

- Không có vấn đề!

Diệp Hạo lười cãi nhau với bà cô này, dứt khoát nhắm mắt lại, mắt không thấy tim không phiền.

Lãnh Tuyết còn muốn nói gì đó, Đường Phiên Phiên lại cắt ngang lời cô.

- Cô Lãnh, cô để Diệp Hạo nghỉ ngơi một chút đi, lát nữa cậu ấy còn có chuyện phải làm.

- Chuyện gì?

- Chuyện quan trọng.

Lãnh Tuyết rất muốn phát điên, mình thật không hiểu rõ đám sinh viên ngày nay nữa.

Lúc cách Nam Lâm Uyển còn 100 mét, Lãnh Tuyết thấy lượng lớn xe cảnh sát và dây cảnh giới đang bao trùm cả ngọn núi.

Cấm thông hành!

- Nam Lâm Uyển xảy ra chuyện gì rồi?

Lãnh Tuyết hỏi.

Lúc này Diệp Hạo mở hai mắt ra.

- Phiên Phiên, chị về nhà đi.

Diệp Hạo mở mắt nói.

- Tôi ở đây đợi cậu!

- Tôi không biết mình sẽ bận đến lúc nào nữa?

- Dù sao tôi cũng rảnh.

Đường Phiên Phiên nói khẽ.

- Được rồi.

Diệp Hạo đẩy cửa xe ra đi về phía dây cảnh giới.

Sau khi Diệp Hạo rời đi Lãnh Tuyết trừng lớn hai mắt nhìn Đường Phiên Phiên hỏi.

- Tôi nghe ý trong lời hai em nói, hai đứa ở cùng nhau sao?

- Đúng vậy.

- Hai đứa ở chung?

- Chỉ ở cùng một căn phòng thôi hà!

Chuyện này có khác nhau sao?

Lãnh Tuyết không biết nên nói cái gì nữa.

Trách không được Đường Phiên Phiên bảo vệ Diệp Hạo như vậy, hóa ra hai người này ở chung rồi.

Có phải mình nên nói chuyện này với Trương Lan không?

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Sau khi Diệp Hạo đi tới dây cảnh giới, một cảnh sát trầm giọng quát.

- Nơi này đã bị phong tỏa.

- Tôi tìm Hiểu Minh.

- Hiểu Minh?

Người cảnh sát kia khẽ giật mình, nhanh chóng hỏi:

- Cậu là Diệp Hạo?

- Ừm.

Diệp Hạo khẽ gật đầu.

Người nọ vội vàng để Diệp Hạo đi vào.

- Tôi dẫn cậu đi gặp chỉ huy Hiểu.

Trên đường đi Diệp Hạo thấy được ít nhất trên trăm tên cảnh sát.

- Lần này các anh điều đến đây bao nhiêu thế?

- Hơn 500 người.

- Biết xảy ra chuyện gì không?

- Nhiệm vụ của tôi chỉ phụ trách phong tỏa nơi này!

Diệp Hạo ừm một tiếng.

Chuyện thần bí đương nhiên không thể để quá nhiều người biết. Một lát sau, Diệp Hạo thấy Hiểu Minh mặc áo đạo sĩ màu vàng sáng.

- Diệp Hạo.

Tiểu đạo sĩ thấy Diệp Hạo vội vàng chạy đến đón.

- Tình huống thế nào vậy?

Diệp Hạo hỏi.

- Phát hiện một nữ quý ở đây!

Hiểu Minh nhỏ giọng nói.

- Với đạo hạnh của anh có thể dễ dàng chế trụ được mà.

- Nữ quý này không giống bình thường.

Nghe vậy, sắc mặt Diệp Hạo nghiêm trọng.

Không thể nghi ngờ, tu vi Diệp Hạo mạnh hơn Hiểu Minh nhiều, nhưng nếu luận về thủ đoạn lại kém xa đối phương.

- Vậy sao anh không bảo cao thủ cục Linh Dịch các anh ấy.

- Cục Linh Dịch ở Ma Đô chỉ có hai người.

- Thế người kia đâu?

- Sau khi tôi đến, tên kia liền đi vân du rồi.

- Con mẹ nó chứ.

- Cao thủ tôi quen ở Ma Đô chỉ có anh thôi.

Hiểu Minh có chút xấu hổ nói.

- Được rồi, anh có biện pháp gì đối phó nữ quý kia không?

Diệp Hạo nghĩ một chút rồi hỏi.

Sở dĩ Diệp Hạo đồng ý là vì muốn thử xem Thiên Lô Quyết của mình mạnh bao nhiêu?

- Tôi dự định sẽ do anh chặn nữ quý, tôi tìm cơ hội dùng bùa Trấn Quỷ trấn cô ta.

- Tôi muốn biết bùa Trấn Quỷ của anh có tác dụng không?

- Bùa Trấn Quỷ này do sư phó truyền cho tôi đó, cứ tin tôi.

- Vậy đi thôi!

Diệp Hạo đi theo Hiểu Minh tiến về phía trước.

Đi khoảng chừng 5 phút, Diệp Hạo thấy một thiếu nữ mặc áo lụa mỏng bay lơ lửng giữa không trung.

Dáng người uyển chuyển, dung nhan tuyệt thế, thiếu nữ không trang điểm nhưng đẹp khuynh thành, trong ký ức của Diệp Hạo không có người phụ nữ nào có thể so sánh được với cô nàng trước mắt, người phụ nữ này giống như Tiên Tử trong tranh, đẹp như trăng rằm.

- Ra tay.

Hiểu Minh trầm giọng nói.

- Đứng động.

Diệp Hạo từ chối.

- Làm gì thế?

Hiểu Minh khẽ giật mình nói.

- Người ta xinh đẹp như vậy, anh hẳn tâm mạnh tay bẻ hoa sao?

Diệp Hạo chỉ chỉ nữ quý.

- Tướng mạo nữ quý đều do biến ảo mà ra, anh thật sự cho rằng tướng mạo thật của cô ta như thế à?

Hiểu Minh đầy khinh bỉ nhìn Diệp Hạo.

- Tôi bảo này, Đạo Tâm anh cần vững chắc một chút.

- Tên nhóc anh được đó, mới không được bao lâu đã học được thói khinh bỉ người khác.

Diệp Hạo cốc vào đầu Hiểu Minh một cái rồi bay lên trời.

Cao thủ tiến vào cảnh giới Tiên Thiên có thể dùng Chân Khí ngưng lại trong không khí một thời gian.

Mà Diệp ca chúng ta đã tiến vào cảnh giới này, nên có thể dễ dàng ngưng không một thời gian.

Lúc Diệp Hạo xuất hiện bên cạnh nữ quý, hần giờ tay ra khóa xương bả vai cô ta.

Đôi mắt thiếu nữ nhìn Diệp Hạo, sau đó, có một lực lượng tinh thần vô hình tập trung về phía hắn.

Hiện giờ, tay Diệp Hạo không thể động, miệng không thể nói.

Cứ trôi nổi giữa không trung đối diện với nữ quý như vậy.

Hiểu Minh thấy cảnh như thế, trong mắt tràn đầy sùng bái.

- Diệp huynh, tu vi Võ Đạo của anh cao như vậy!

Hiểu Minh cao giọng nói.

Có thể đứng trong không trung thời gian dài, tu vi của Diệp Hạo có thể thấp sao?

Diệp Hạo lại có cảm giác khóc không ra nước mắt, tên Hiểu Minh này cũng quá không đáng tin rồi!

Với thực lực của nữ quý này, cho dù tu vi Diệp Hạo mạnh gấp 10 lần hiện tại chạy đến đây cũng làm đồ ăn cho người ta mà thôi!

- Diệp huynh, anh mau ra tay bắt cô ta đi!

Hiểu Minh thấy Diệp Hạo bất động một lúc liền quát, sau khi không nghe Diệp Hạo trả lời, tiểu đạo sĩ mới nghĩ đến gì đó, ánh mắt anh ta nhìn Diệp Hạo càng nóng hơn.

- Không ngờ hai người tiến hành đối kháng tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Quý Tiên

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team Vạn Yên Chi Sào

Diệp Hạo có xúc động muốn gạch chéo Hiểu Minh 100 lần.

Đối kháng tinh thần sao? Đối kháng em gái cậu ấy!

Bây giờ hần còn không biết khí niệm tinh thần là cái gì đây nè.

- Diệp huynh đợi chút, tôi tới giúp anh!

Hiểu Minh nói đến đây, trong tay xuất hiện một lá bùa màu vàng, sau khi cậu ta lẩm bẩm gì đó, lá bùa nhanh chóng bay lên trên không, sau đó hóa thành một đạo ánh to lớn đánh về phía nữ quý.

Đối phương hừ lạnh một tiếng.

Lúc này, giọng nói biến thành sóng âm đáng sợ, đạo ánh tan thành mây khói trong nháy mắt.

Tiểu đạo sĩ thấy cảnh này, tròn mắt cũng sắp rớt ra ngoài.

Bùa Trấn Quỷ mà sư phó tự tay ban cho anh ta đó!

- Diệp huynh, tình huống gì vậy?

Hiểu Minh thấy Diệp Hạo không trả lời, cuối cùng cũng cảm thấy có chỗ không ổn, lúc này anh ta rút Kim Tiền Kiếm bên hông ra, đọc chú ngữ sau đó đâm về phía ma nữ.

Lúc Kim Tiền Kiếm sắp đâm vào người nữ quý, hai ngón tay ngọc của cô ta giờ ra kẹp lấy thanh kiếm.

- Ôi mẹ ơi của con ơi!

Sắc mặt Hiểu Minh trắng bệch.

Cho tới bây giờ, cậu ta chưa từng nghe nói quý dám đụng vào Kim Tiền Kiếm, lại càng không cần phải nói dùng hai ngón tay kẹp lấy nó.

Con mẹ nó, không phải đụng Quý Vương rồi chứ?

Nghĩ tới đây, Hiểu Minh rút chân té ngay tức khắc, 36 kế chuồn là thượng sách.

Diệp Hạo càng điên cuồng mắng trong lòng.

Anh chạy vậy tôi làm sao đây?

Rất nhanh, Hiểu Minh đã chạy mất dép, nữ quý cũng không quản Hiểu Minh, lẳng lặng nhìn Diệp Hạo, thần nhiên lên tiếng.

- Cậu quấy rầy tôi tu luyện, cậu nói xem tôi nên trừng phạt cậu thế nào?

Diệp Hạo há to miệng mới phát hiện mình đã khôi phục lại năng lực nói chuyện.

- Chuyện này... tôi tới đây chỉ vì muốn chiêm ngưỡng phong thái cùng vẻ đẹp chim sa cá lặn của tiên bối.

Diệp Hạo vội nói.

- Vậy cậu vừa lên đã muốn khóa xương bả vai tôi là vì sao?

- Tôi muốn xem thử tu vi tiên bối thế nào thôi, hi hi!

- Vậy bây giờ cậu thử ra chưa?
- Tu vi của tiền bối rất cao, vẫn bối kém xa a. ....
- Cậu cảm thấy tôi tin chuyện ma quỷ của cậu à?
- Lời văn bối nói thật lòng, sao dám lừa gạt tiền bối chứ.
- Vậy tôi móc tìm cậu ra xem coi cậu có lừa gạt tôi hay không?

Nữ quỷ nói đến đây, năm ngón tay của nàng đã chạm vào ngực Diệp Hạo.

- Đừng mà.
- Sợ sao?

Cô nàng thần nhiên nói.

- Tôi không muốn làm tổn thương tiền bối.
- Cậu có năng lực chạm vào tôi?

Nói xong, móng tay cô ta đâm xuyên qua thân thể Diệp Hạo, nhưng sau đó cô lùi lại như tia chớp, cô ta nhìn Diệp Hạo, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi.

Ngón tay nhỏ như ngọc của cô nàng đang chậm rãi biến mất với tốc độ mắt thường có thể thấy rõ, cho dù cô có liều mạng trấn áp vẫn vô ích.

- Cậu là ai?

Nữ quỷ khiếp sợ nhìn Diệp Hạo.

Với tu vi của mình, cô ta tin tưởng thế gian này khó có người làm mình bị thương, nhưng không ngờ, ngay cả máu của Diệp Hạo cũng không thể tiếp nhận.

- Quay về!

Diệp Hạo ra lệnh.

Sau khi nói ra những lời này, hơn mười giọt máu tươi vừa rơi xuống người nữ quỷ nhanh chóng tách ra quay về vết thương của Diệp Hạo.

Đã không còn máu tươi tác động, vết thương nữ quỷ nhanh chóng ngừng lại.

- Vì sao lại cứu tôi?

Nàng vận chuyển huyền pháp, chỉ lát sau cánh tay đã xuất hiện lần nữa.

- Văn bối cảm thấy tiền bối không phải người vô cùng độc ác.

Diệp Hạo nói khẽ.

- Nhưng vừa rồi tôi muốn móc tìm cậu ra mà.
- Đây vì tôi mạo phạm tiền bối.

Thái độ Diệp Hạo khiêm tốn, nhưng thực ra hắn cũng bất đắc dĩ.

Trong khoảng thời gian ngắn Thần Huyết không thể làm gì được thiếu nữ trước mắt, nhưng cô nàng có thể làm thịt mình ngay lập tức. Cho nên, hắn quyết định thu Thần Huyết về.

Về mặt bạch y nữ tử phức tạp nhìn Diệp Hạo.

- Máu của cậu sao vậy?
- Trong cơ thể tôi có một giọt Thần Huyết.
- Thần Huyết?

Cô ta nhẹ nhàng lắc đầu.

- Trên thế gian này sớm đã không có Thần Linh, sao trong cơ thể cậu có Thần Huyết được?

- Được rồi, tôi cũng không biết có phải Thần Huyết hay không?

Diệp Hạo sờ đầu trả lời.

- Nói nghe một chút?

Diệp Hạo nói ngắn gọn chuyện lúc trước cho đối phương nghe một lần, hẳn không dám không nói, nhưng đã chỉnh sửa phần cuối một chút.

- Vị Thần Tiên kia nói khi nào thời cơ đến sẽ đến gặp tôi.

Diệp Hạo nghiêm túc nói.

Diệp Hạo biết rõ Thần Tiên kia chường mắt mình, chỉ vì gặp nhau là duyên nên cho mình một giọt Thần Huyết thôi.

- Người kia có thể xé rách không gian, chẳng lẽ là đại năng thực sự?

Nữ tử vẫn không tin lắm lắm.

Diệp Hạo không trả lời.

- Tôi là Quỷ Tiên.

Lúc này người phụ nữ áo trắng giới thiệu bản thân.

- Quỷ Tiên?

- Quỷ cũng có thể tu luyện thành Tiên.

Người phụ nữ áo trắng nói khẽ.

- Quỷ Tiên và Tiên Nhân có gì khác nhau?

- Tiên Nhân cao cao tại thượng quan sát tất cả sinh linh trên thế gian, nói một cách nghiêm túc bây giờ tôi còn chưa siêu thoát.

Cô ta nghiêm mặt giải thích.

- Giống như Tu Sĩ các cậu trong Địa Tiên vậy.

- Lục Địa Thần Tiên.

- Nói là Lục Địa Thần Tiên nhưng chưa có siêu thoát, cũng không được xem như Tiên Nhân chân chính.

Diệp Hạo nghe thấy vậy đã biết người phụ nữ trước mặt mạnh cỡ nào.

Quỷ Tiên đó!

Đã tu thành chính quả!

Vậy mà Hiểu Minh muốn thu người ta, bó tay thật mà.

Diệp Hạo tin cho dù tất cả phái Mao Sơn có xuống núi cũng không thắng được người phụ nữ áo trắng trước mặt.

- Còn chưa thỉnh giáo tục danh của tiền bối?

- Tô Tiểu Ngư.

- Tiền bối ở đây vì nhìn vật nhớ người sao?

- 500 năm trước tôi tu luyện ở nơi này, nhưng không ngờ thế sự xoay vần, toàn bộ cảnh vật năm đó đều không còn.

- Bánh xe thời gian cuộn cuộn, ai cũng không thể ngăn cản.

- Đúng vậy.

Cô ta gật đầu chậm rãi nhìn phương xa.

Rất lâu sau, cô ấy ném cho Diệp Hạo một cái túi dệt bằng tơ vàng.

- Gặp nhau có duyên, cái này cho cậu.

Diệp Hạo nhận lấy cái túi, đánh giá một phen mới hỏi.

- Đây là gì vậy?

- Túi Càn Khôn.

- Túi Càn Khôn?

Nghe vậy, vẻ mặt hắn mừng như điên.

Thông qua ký ức Hắc Long, Diệp Hạo sớm nghe nói đến túi Càn Khôn, bảo vật của Tiên gia.

- Trong túi Càn Khôn có một chút Linh Thạch và Linh Đan, trong ngọc giản đều có giảng giải cặn kẽ.

Cô ta nói xong lặng lẽ rời đi.

Linh Thạch? Linh Đan?

Diệp Hạo kích động toàn thân run rẩy.

Bây giờ Diệp Hạo thiếu cái gì nhất?

Tài nguyên đó!

Có những tài nguyên này, hắn có thể leo lên tầng cao hơn trong khoảng thời gian ngắn.

Diệp Hạo luôn cảm thấy tu vi của mình không tệ.

Nhưng hôm nay, khi đứng trước mặt Quý Tiên này, hắn mới biết mình còn kém xa!

Một ánh mắt của đối phương đã có thể giam cầm mình không thể động đậy.

Sau khi Diệp Hạo cất kỹ túi Càn Khôn liền đi ra bên ngoài, không lâu sau hắn thấy Hiểu Minh không ngừng quanh quẩn một chỗ, hắn đang đi tới đi lui quanh một bàn đá.

- Tiểu đạo sĩ.

- Ai đấy?

Tóc gáy trên người Hiểu Minh dựng đứng hồi lại.

Khi hắn thấy rõ bóng dáng Diệp Hạo, không khỏi lùi về sau hai bước.

- Anh là người hay quý?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Hôn Mê

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- - - - -

- Tôi là Quý.

Diệp Hạo nhìn Hiểu Minh nói.

- Không có khả năng, trên người anh không có Quý khí.

Hiểu Minh nhìn chăm chăm Diệp Hạo một lát rồi nói.

Diệp Hạo khinh bỉ liếc mắt nhìn hắn.

- Tôi nói cho anh biết, sau này chuyện như vậy đừng tới tìm tôi.

Nói xong câu này, Diệp Hạo xoay người rời đi.

Lúc này Hiểu Minh mới biết Diệp Hạo chưa chết, anh ta vội vàng đuổi kịp Diệp Hạo hiếu kỳ hỏi.

- Sao nữ quý kia không giết anh?

Diệp Hạo không khỏi dừng bước.

- Anh hi vọng tôi chết như vậy?

- Không - - không phải, tôi chỉ cảm thấy nữ quý kia không có lý do bỏ qua cho anh.

- Dừng, vị tiền bối kia không phải nữ quý.

Diệp Hạo ngắt lời Hiểu Minh, có trời mới biết người kia đi chưa.

- Cái gì?

- Vị tiền bối kia đã chứng Đạo thành Tiên rồi.

- Quý Tiên?

Hiểu Minh mở to hai mắt quát.

- Nếu không thì sao đây?

Hiểu Minh vỗ đùi nói.

- Trước đó tôi còn tò mò vì sao trên người vị kia lại có khí lành?

- Hiểu Minh, phái Mao Sơn các anh có Địa Tiên tồn tại hay không?

- Không biết.

- Vậy phái Mao Sơn các anh có thể đối phó được Địa Tiên không?

- Có thể.

Lần này đến lượt Diệp Hạo khiếp sợ.

- Mao Sơn trâu bò như vậy sao?

- Chúng tôi không được, nhưng Tổ Sư Gia chúng tôi thì có thể, nếu có thể mời ba vị thủy tổ Mao Sơn, cho dù Tiên Nhân trong truyền thuyết cũng có thể xử lý.

- Không phải Tổ Sư Gia người nào đều có tư cách mời đấy chứ?

- Chuyện này phải xem tư chất.

Diệp Hạo khẽ gật đầu.

Bất luận Tông Môn truyền thừa gì nhiều năm không ngã, không phải không có nguyên nhân.

- Sao vừa rồi anh không mời Tổ Sư Gia?

- Với thực lực hiện giờ của tôi không có năng lực mời được Tổ Sư Gia.
- Vì sao tu vi Võ Đạo của anh không theo kịp tu vi Phù Chú của anh?
- Tu vi Võ Đạo chỉ cần có Linh Thạch, có thể tăng lên bất cứ lúc nào, nhưng tu vi Phù Chú nhất định phải đi qua hệ thống truyền thừa.

Hiếu Minh nói thẳng.

- Mục đích tôi đến trần thể hiện giờ là vì gia tăng tu vi Võ Đạo.
- Nói như vậy anh có rất nhiều Linh Thạch?
- Giờ trên người tôi chỉ có một viên.
- Một viên đủ làm gì?
- Viên này có thể giúp tôi tăng lên Luyện Thể tăng một, về phần sau đó Tông Môn sẽ tiếp tục cung cấp.
- Tông Môn các anh thật keo kiệt.
- Đây không phải vấn đề keo kiệt hay không, nhưng Linh Thạch quá hiếm.

Diệp Hạo nghe hắn nói vậy không đánh chú ý với hắn nữa.

- Tôi đi đây.

Diệp Hạo vẫy vẫy tay với Hiếu Minh, đi thẳng tới chỗ Đường Phiền Phiền đỗ xe.

- Sao thế?

Đường Phiền Phiền hỏi.

- Về nhà rồi nói.

Diệp Hạo nói khẽ.

- Có gì mà không thể nói trong này?

Lãnh Tuyết bắt mắt nói.

- Không tiện.

Diệp Hạo liếc mắt nhìn bà cô nhiều chuyện một cái.

Lãnh Tuyết còn muốn nói gì đó nhưng Diệp Hạo đã nhắm mắt lại.

Thông qua ánh đèn yếu ớt Lãnh Tuyết thấy sắc mặt Diệp Hạo trắng bệch như tờ giấy, sau đó liên tục có mồ hôi xuất hiện trên trán hắn.

Lúc Đường Phiền Phiền để ý thấy cảnh này, vẻ mặt thay đổi:

- Sao vậy?
- Không sao.

Diệp Hạo trầm giọng nói, nhưng lúc nói chuyện hắn không có mở mắt.

- Có cần đi bệnh viện hay không?
- Về nhà.

Diệp Hạo nói như chém đinh chặt sắt.

Lúc này Lãnh Tuyết xen vào:

- Tình hình Diệp Hạo không đúng, phải lập tức đưa đến bệnh viện.
- Không cần.

Đường Phiên Phiên lắc đầu.

- Em

- Diệp Hạo nói về nhà.

- Em đừng đùa với sức khỏe cậu ấy chứ?

Lãnh Tuyết nói xong mới để ý thấy tốc độ chiếc xe đang không ngừng tăng lên.

- Em lái xe nhanh như vậy làm gì?

Đường Phiên Phiên không trả lời.

Diệp Hạo nhẹ nhàng vỗ vỗ tay cô nàng.

- Tôi không sao.

Mắt Đường Phiên Phiên đỏ ửng.

- Cậu không thể có việc gì.

- Chị quên những lời tôi nói rồi à?

Diệp Hạo cố gắng nở nụ cười.

- Không có.

- Vậy đừng lo lắng.

Diệp Hạo nói đến đây thì không nhiều lời nữa.

Đường Phiên Phiên thấy bộ dạng Diệp Hạo đau đớn, trái tim rất đau.

Ước gì mình có thể đau thay cho cậu ấy.

Đường Phiên Phiên không biết đau đớn của Diệp Hạo, mà cô nàng cũng không có năng lực tiếp nhận được nó.

Trên người Tô Tiểu Ngư vẫn còn Quý lực, khi ngón tay cô ấy đâm thủng người Diệp Hạo, Quý lực nhanh chóng tràn vào thân thể hắn.

Trong thời gian ngắn, Thần Huyết rất khó luyện hóa những Quý lực này.

Thực ra chuyện này chủ yếu vì phần lớn năng lượng Thần Huyết đã bị tiêu hao, mà Thần Huyết tiêu hao đều dùng để cải tạo thể chất và linh căn của Diệp Hạo.

Hơn nữa phản kháng của Thần Huyết rất bị động. Nếu Diệp Hạo có thể dẫn tinh hoa Thần Tinh trong máu, những Quý lực này có tính là gì.

Bởi vậy Diệp Hạo muốn yên lặng để Thần Huyết từ từ luyện hóa Quý lực.

- Cô Lãnh, tới trường rồi.

Lúc Đường Phiên Phiên lái xe đến trường đại học Trung Y, nói với Lãnh Tuyết.

- Tôi đến nhà em!

Lãnh Tuyết chần chừ một lúc nói.

- Nếu Diệp Hạo có chuyện gì tôi có thể giúp đỡ.

- Không cần.

Đường Phiên Phiên từ chối rất dứt khoát, hoàn toàn chặn lời Lãnh Tuyết.

Sau khi Lãnh Tuyết xuống xe, cô nàng đạp chân ga đưa Diệp Hạo về Hải Hằng Hoa Viên.

Trong lòng Đường Phiên Phiên, Hải Hằng Hoa Viên là nhà của Diệp Hạo và cô, cô không muốn nơi này bị bắt lộn kẻ nào quấy rầy.

Sau khi Đường Phiên Phiên đỡ Diệp Hạo đến phòng ngủ, Diệp Hạo đã vô cùng suy yếu.

- Có thể tôi sẽ hôn mê một khoảng thời gian.

Lúc Diệp Hạo nói ra câu này đã mở màng rồi.

- Tôi phải làm gì?

- Không cần làm gì cả.

Diệp Hạo nói đến đây rồi hôn mê luôn.

Đường Phiên Phiên nhìn Diệp Hạo đau đớn, sắc mặt vắn vẹo, chân chừ một chút mới nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hắn.

Lúc vuốt đang phê tay, bỗng nhiên Diệp Hạo mở to hai mắt, chuyện này khiến Đường Phiên Phiên giật nảy mình.

- Hình như tôi quên mất một chuyện.

Nói xong, hắn cầm lấy tay Đường Phiên Phiên, sau đó một dòng Chân Nguyên tinh thuần tràn vào cơ thể cô.

Sau khi làm xong chuyện này, hắn mới nhắm mắt lại.

Trái tim Đường Phiên Phiên không khỏi chấn động, cô không ngờ đến lúc này mà Diệp Hạo vẫn còn nghĩ đến chuyện Mộng Ngạc của mình.

Cô nhìn gương mặt Diệp Hạo, trong mắt dần dần lộ ra chút say mê.

Thời gian trôi qua từng ngày.

Diệp Hạo hôn mê tròn bảy ngày bảy đêm mới tỉnh lại.

Lúc hắn mở hai mắt ra, đập vào mắt đầu tiên là thiếu nữ đang nâng má mình, thiếu nữ ngoại trừ có hai quả đĩnh thâm lớn trên mắt ra, trên gương mặt xinh đẹp còn tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Mộng Ngạc!

Lúc này, Diệp Hạo nghĩ tới gì đó.

Hắn xoay người xuống giường rút thanh đồng chủy thủ ra, sau đó âm thanh Kiếm Minh vang vọng cả căn phòng, hoảng sợ trên mặt Đường Phiên Phiên biến mất trong chớp mắt.

Diệp Hạo đỡ cô nàng lên giường, sau đó nhẹ nhàng đắp chăn cho cô, hắn nhìn điện thoại một chút phát hiện đã qua bảy ngày.

Trong di động có rất nhiều cuộc gọi chưa nhận.

Diệp Hạo không thèm để ý mà lẳng lặng cảm ngộ biến hóa trong cơ thể.

Lúc Diệp Hạo cảm ngộ chú ý đến một điểm, sau khi Quỷ Lực của Tô Tiểu Ngư được Thần Huyết luyện hóa, nó hóa thành một dòng năng lượng.

Năng lượng này tinh khiết không có bất kỳ thuộc tính gì.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Luyện Thể Tầng Hai

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Nói cách khác Diệp Hạo có thể tùy ý hấp thu.

Mà lúc Diệp Hạo hấp thu liền cảm thấy tu vi bản thân chậm rãi tăng cao, trong khoảng thời gian ngắn, tu vi hắn đã tăng đến đỉnh tầng một.

Diệp Hạo kinh ngạc, trong lúc này, một dòng năng lượng cuồng bá bắt đầu trùng kích.

- Chuyện này...Chuyện này.

Diệp Hạo vừa nói đến đây đã nghe thấy trong cơ thể mình bùng một tiếng, sau đó tu vi bản thân thuận lý thành chương đột phá đến Luyện Thể tầng hai.

Hắn cảm thấy mơ màng, nhưng hắn nhanh chóng cắt đứt liên hệ của mình với dòng năng lượng này.

- Dòng năng lượng này có cấp bậc cực cao, đợi tu vi mình cao lại dùng.

Diệp Hạo không nữa lãng phí nó bây giờ.

Sau đó Diệp Hạo lấy túi Càn Khôn Tô Tiểu Ngư đưa cho mình.

Diệp Hạo bắt đầu luyện hóa túi Càn Khôn, luyện hóa xong, thần niệm hắn xuất hiện bên trong một không gian.

Không gian này có gần 27 lập phương, dài rộng cao đều bằng nhau 3 mét.

Diệp Hạo vô cùng hài lòng về không gian này, nơi này có thể để rất nhiều đồ.

Trong túi Càn Khôn có 1000 viên linh thạch, ngoại trừ thứ đó ra còn có ba bình linh đan.

Diệp Hạo nhặt một mai ngọc gần bên bình linh đan.

Ngọc gần giới thiệu căn cứ tác dụng của ba loại Đan Dược.

Loại Linh Đan thứ nhất là Dưỡng Khí đan, Dưỡng Khí đan có tác dụng rút ngắn một nửa thời gian Luyện Thể; loại thứ hai là Tích Cốc đan, một viên có tác dụng không cần ăn trong một tháng; loại thứ ba là Liệu Thương đan!

Liệu Thương đan!

Ánh mắt Diệp Hạo chăm chú quan sát Liệu Thương đan.

- Không biết Liệu Thương đan có thể chữa trị cho thân thể Lam Thanh Thanh hay không?

Diệp Hạo lẩm bẩm.

Nhưng nghĩ đến quan hệ giữa hai người, hắn không khỏi thờ dãi một hơi, cả hai người không thể quay trở lại trạng thái ban đầu.

Diệp Hạo sửa sang đồ vật một phen, lấy ra một viên Linh Thạch củng cố tu vi của mình.

Lần này Đường Phiến Phiến ngủ tròn mười hai tiếng mới tỉnh lại, chủ yếu vì trước đó cô nàng chưa từng ngủ ngon.

Diệp Hạo đưa Chân Nguyên vào cơ thể nàng, nhưng dòng Chân Nguyên này chỉ có thể đảm bảo trạng thái Đường Phiến Phiến trong ba ngày.

Ba ngày sau, Đường Phiến Phiến nên ngủ vẫn phải đi ngủ! Nhưng cô ấy dám ngủ sao? Cô hiểu rõ chỉ cần mình ngủ Mộng Ngạc sẽ tìm tới cửa.

Nhưng qua ngày đuối quá nàng vẫn ngủ thiếp đi lần nữa, mới ngủ không bao lâu Mộng Ngạc lại tìm, Đường Phiến Phiến không dám ngủ nữa, nhưng hôm nay vẫn ngủ thiếp đi, mệt quá mà.

Nếu không phải Diệp Hạo tỉnh lại đúng lúc, cô nàng chắc còn phải chịu sự tra tấn của Mộng Ngạc.

- Tỉnh chưa?

Diệp Hạo cười hỏi.

- Cậu khỏe rồi à?

Đường Phiến Phiến thấy Diệp Hạo đã tỉnh vội vàng hỏi.

- Ừm, khỏe rồi.

Diệp Hạo gật đầu.

- Quá tốt rồi!

Đường Phiên Phiên nói xong nhào vào ngực hắn, kích động khóc hu hu.

Diệp Hạo nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi cô nàng.

- Đã qua rồi.
- Sau này không được mạo hiểm nữa, được không?
- Tôi sẽ cố gắng.
- Cậu gạt tôi một lần không được à?

Hai mắt Đường Phiên Phiên đầm lệ mơ màng nói.

- Chị đã nói cho tôi bây giờ tôi chưa từng gạt chị, bởi vậy, sao tôi hẳn tâm gạt chị chứ?

Diệp Hạo cười nói.

- Nhưng có đôi khi, tôi lại hi vọng cậu lừa dối tôi một lần.
- Vậy chúng ta làm một lần.
- Được.

Đường Phiên Phiên háng giọng một cái.

- Sau này không được mạo hiểm nữa, được không?
- Ừm, không mạo hiểm nữa!
- Vậy chúng ta ngoéo tay.

Đường Phiên Phiên nói xong vờn ngón tay như ngọc ra.

- Được rồi, ngoéo tay 100 năm không cho phép thay đổi.

Diệp Hạo nói xong, ngón tay hắn chạm vào ngón tay Đường Phiên Phiên.

- Chuyện này cũng phải ấn dấu, sau này không được phép mạo hiểm nữa.

Đường Phiên Phiên nghiêm túc nói.

Diệp Hạo thấy giọng điệu Đường Phiên Phiên nghiêm trọng, đưa tay chỉnh mái tóc lộn xộn giúp cô.

- Có một số việc, không phải tôi không muốn thì có thể không làm.
- Năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn hả?
- Không kém bao nhiêu!
- Bình thường không được sao?
- Trên đời này có ai lại cam chịu làm người thường?

Diệp Hạo khẽ cười.

Đúng vậy!

Ai cam chịu làm người thường?

Lúc này di động Diệp Hạo vang lên, hắn nhìn người gọi mình liền nghe máy, là Trương Lan.

- Anh làm gì cả một tuần nay vậy?
- Sao thế?
- Tôi nghĩ anh xảy ra chuyện gì đó?

- Tôi có thể có chuyện gì được?
- Sao anh chỉ trả lời tin nhắn mà không nhận điện thoại?

Diệp Hạo giật mình, chị Đường ta trả lời dùm chứ không ai.

- Tại không tiện.
- Giờ anh ở đâu?
- Ở nhà thôi.
- Tôi đến tìm anh nha.
- Lát nữa tôi sẽ ra ngoài.
- Được rồi!

Trương Lan hiểu được đạo lý có chừng có mực.

Sau khi tắt điện thoại, Diệp Hạo gọi điện thoại cho Quách Tú báo bình an. Sau đó, hắn gọi điện thoại cho Tiểu Mai.

- Tiểu Mai.
- Diệp Hạo, cậu ở đâu vậy?

Diệp Hạo nghe thấy giọng điệu hoang mang của Tiểu Mai, trầm giọng nói:

- Sao vậy?
- Tiểu thư đã xảy ra chuyện!
- Bây giờ cô ấy ở đâu?
- Viện điều dưỡng lần trước.
- Cô tới đón tôi.

Viện điều dưỡng kia không có quan hệ nhất định không đi vào được, chần chừ một lát Diệp Hạo vẫn ấn nút gọi cho Lam Thanh Thanh.

Điện thoại vang lên mười lần bên kia vẫn chưa nghe máy, lúc Diệp Hạo đang định tắt máy, bên kia có tín hiệu trả lời.

- Diệp Hạo.
- Thanh Thanh.
- Đừng gọi tôi là Thanh Thanh.
- Xin lỗi.
- Anh không cần nói xin lỗi tôi.

Diệp Hạo im lặng.

- Nếu không có việc gì thì tôi tắt máy đây!
- Bây giờ cô ở đâu?
- Anh thấy ngoại trừ tôi túc trực bên linh cữu cha ra, còn có thể làm gì?
- Thân thể cô thế nào?
- Diệp Hạo, ân oán giữa chúng ta một bút xóa bỏ, từ nay về sau tôi anh là người dưng.

Nói xong câu này Lam Thanh Thanh tắt máy.

Một ông cụ tóc bạc nhìn Lam Thanh Thanh khóc không thành tiếng, khề thờ dài.

- Có tin tức bác chưa nói cho cháu biết.

Lam Thanh Thanh chỉ nức nở không trả lời.

- Không phải cha cháu chết trong tay Diệp Hạo.

- Cái gì?

Lam Thanh Thanh ngẩng đầu lên hỏi.

- Cha cháu chết dưới tay Bạch Nhục, điểm ấy chúng ta dễ dàng nhìn ra.

Ông cụ tóc trắng nghiêm túc nói.

- Pháp y cũng không tìm được dấu vân tay của Diệp Hạo trên người cha cháu.

Lam Thanh Thanh không khỏi mở to hai mắt, lúc này cô mới biết mình trách lầm Diệp Hạo.

- Sao bác không nói cho cháu biết chuyện này sớm hơn?

- Đây là quyết định của mấy Tộc Lão.

Lam Thanh Thanh khẽ giật mình rồi nhanh chóng hiểu ra.

Nếu Lam Thanh Thanh biết chuyện chắc chắn sẽ tha thứ cho Diệp Hạo, đến lúc đó Diệp Hạo sẽ trở thành trợ thủ đắc lực của cô nàng, như vậy những lão già kia sẽ không còn được hưởng tí quyền lợi nào nữa.

Nghĩ đến đây, Lam Thanh Thanh đã hiểu hết ngọn nguồn mọi chuyện.

Sau đó Lam Thanh Thanh gọi lại cho Diệp Hạo, nhưng chỉ nghe tiếng tổng đài thông báo.

- Anh ấy đưa số mình vào danh sách đen?

Lam Thanh Thanh thất hồn lạc phách lâm bầm.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Lâm Nhu Nhi bị ám sát

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- - - - -

Diệp Hạo dĩ nhiên không chặn số Lâm Thanh Thanh, sở dĩ cô không gọi được cho hắn vì hắn đang gọi điện thoại cho Chu Soái.

Sau khi tốt nghiệp trung học, Chu Soái chọn một trường phổ thông trong thành phố Thượng Hải.

- Ừm, vậy hẹn ngày mai.

Sau khi xác định được thời gian, cậu ta vẫn không quên nhắc một câu.

- Tao nói này, đây là lần thứ ba tao hẹn mày rồi đó, mày mà còn lỡ hẹn nữa thì đừng trách tao không khách khí.

- Không đâu...

Diệp Hạo vừa cười vừa nói.

- Mà mày có bạn gái rồi sao?

Chu Soái vừa cất tiếng hỏi đã giọng nói nhẹ nhàng của Đường Phiến Phiến vang lên:

- Diệp Hạo, ăn cơm thôi!

- M** nó chứ, hai người ở chung rồi à?

Chu Soái bên này hoảng sợ quát.

- Mày nói nhầm nhiều quá...

- Ngày mai nhớ dẫn theo chị dâu tới cho tao được mở mang tầm mắt đó!

- Tao cúp máy đây!

Diệp Hạo không muốn nói chuyện tào lao thêm với con hàng này nữa. Hắn vừa ra khỏi phòng ngủ đã nhận được điện thoại của Tiểu Mai. Nói qua một chút, sau đó Diệp Hạo mới đi ra ăn cơm với Đường Phiến Phiến xong mới đi ra ngoài.

Trên lý thuyết, Lâm Nhu Nhi còn đang ở viện an dưỡng nên sẽ không xảy ra vấn đề, nên hắn cũng không cần thiết phải vội tới đó hỏi thăm.

Đường Phiến Phiến vất vả cả buổi để làm một bàn ăn, vậy mà Diệp Hạo chỉ ăn qua loa một chút rồi rời đi, thực khiến người ta nản lòng.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

Bị đánh lên là chuyện của hai ngày trước, hai mươi tên sát thủ xông vào nhà Lâm Nhu Nhi, kểu không phải lúc đó trùng hợp có hai cảnh sát đi tuần gần đó, chỉ sợ cô nàng đã không thể sống tới bây giờ.

Lần đánh lên này khiến tám bảo vệ phải bỏ mạng, sáu người trọng thương và hai người bị thương nhẹ... Mà cận vệ thân cận Tiểu Lan bên cạnh Lâm Nhu Nhi là một trong số đó.

- Tiểu Lan bây giờ vẫn còn chưa tỉnh à?

- Chị Nhu Nhi đâu rồi?

- Tiểu Thư bị một vết thương ở bụng, đến giờ vẫn còn đang trong quá trình khôi phục.

Trong phòng bệnh đặc biệt, sắc mặt Lâm Nhu Nhi tái xanh không chút huyết sắc, vàng trán thì thoảng lại khê cau lại, hiện lên vẻ đau đớn, khi Diệp Hạo đến, cô vẫn còn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ.

Diệp Hạo đặt hai ngón tay lên làn da trắng nõn của cô, một đường chân khí không vết tích truyền vào cơ thể, lúc này vẻ đau đớn trên mặt Lâm Nhu Nhi mới dịu lại.

Tiểu Mai bên cạnh không thể tin nổi nhìn tất cả.

Hồi lâu sau Lâm Nhu Nhi mới tỉnh lại, khi nhìn thấy Diệp Hạo thì có chút sững sờ.

- Cảm thấy sao rồi?

Diệp Hạo nhẹ giọng hỏi.

- Trong người giống như có một lực lượng vô hình nào đó.

- Lực lượng đó có thể giúp chị giảm cơn đau trong ba ngày!

Tu vi Diệp Hạo lúc này đã lên Luyện Thể tầng hai, nên chân nguyên hắn đã trở nên tinh thuần thêm không ít.

- Diêm La làm đúng không?

- Ừm.

- Chị nghỉ ngơi đi.

- Cậu muốn đi đâu?

- Em đi nhìn Tiểu Lan một chút.

Tình huống Tiểu Lan còn nghiêm trọng hơn Lâm Nhu Nhi nhiều, cô lúc này vẫn đang trong trạng thái hôn mê sâu, bác sĩ nói nếu ba tiếng nữa cô vẫn không tỉnh, có khả năng cả đời này cũng không tỉnh lại được nữa.

- Lúc này không được quấy rầy bệnh nhân.

Y tá trực ban thấy Diệp Hạo và Tiểu Mai muốn tiến vào nên cản lại.

- Tôi có cách giúp cô ấy tỉnh lại.

Diệp Hạo nói khẽ.

- Không thể nào.

Y tá đầu có tin lời hẳn.

Nói Tiểu Lan đang hôn mê sâu cũng chỉ nói cho có lệ thôi, xác suất tỉnh lại của cô gần như đã bằng không. Hơn nữa, Tiểu Lan còn đang nằm trong phòng bệnh ICU, dù người nhà cũng không thể vào.

- Mở cửa ra!

Diệp Hạo trầm giọng nói.

- Không thể!

Y tá kiên quyết từ chối.

- Cậu ấy thực sự có cách.

Tiểu Mai cũng lên tiếng nói giúp, nhưng cô y tá sao có thể tin lời của hai người chứ?

Ngay cả bác sĩ hàng đầu cũng hết cách, Diệp Hạo này làm sao có thể được.

- Gọi bác sĩ của các cô tới đây.

Tiểu Mai trầm ngâm phút chốc rồi nói.

Bối cảnh bệnh viện này thực sự khá lớn, nếu Diệp Hạo mạnh mẽ đòi vào sẽ rước lấy phiền toái không đáng có, nên cô muốn giải quyết êm thấm chuyện này.

Người tới đây không phú thì quý, bình thường ai muốn đắc tội với bọn họ làm gì, Tiểu Mai đã yêu cầu gặp trưởng ban thì cho cô gặp thôi.

Đến lúc đó, dù xảy ra chuyện gì cũng không có liên quan tới y tá mình nữa.

Bác sĩ trực ban rất nhanh đã đi tới.

- Thật xin lỗi, tình trạng bệnh nhân lúc này không thích hợp bị quấy rầy.

Về mặt Hứa Cương ấy này nói.

- Tôi biết trạng thái cô ấy không thích hợp, nhưng nếu cứ để như vậy thì cô ấy sẽ có thể tỉnh lại sao?

Diệp Hạo chỉ vào phòng bệnh Tiểu Lan nói.

- Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.

Một cách đùn đẩy rất thông dụng.

- Tôi chưa thấy các người cố gắng chỗ nào cả, không làm được thì giao cô ấy cho tôi!

Diệp Hạo thần nhiên nói.

- Cậu là...

- Sinh viên đại học Trung Y.

- Tôi tốt nghiệp từ Học phủ Hoa Đà.

Hứa Cương còn tưởng tên này ghê gớm thế nào, luyên thuyên nửa ngày, hoá ra chỉ là sinh viên trường Trung Y.

Chỗ của bọn họ vẫn đang có hai người sinh viên Trung Y đang thực tập.

Sinh viên trường Trung Y quả thực không có tư cách đứng trước mặt học sinh của Học phủ Hoa Đà, vì nó là một trong Sáu Đại Học Phủ.

- Tôi nói là tôi có khả năng cứu người trong đó.
- Cậu đang nghi ngờ năng lực của chúng tôi?
- Tôi không tới để thương lượng.
- Tôi cũng không có cách nào để cậu vào trong đó.
- Làm thủ tục xuất viện cho Tiểu Lan.

Diệp Hạo trầm ngâm một chút rồi nói với Tiểu Mai.

- Cậu chắc chắn chứ?
- Cô cảm thấy tôi sẽ để tính mạng Tiểu Lan ra đùa giỡn à?

Diệp Hạo mặt không đổi sắc lên tiếng.

- Tôi lập tức đi làm.

Tiểu Mai vội nói.

Diệp Hạo thân cận bên cạnh Lâm Nhu Nhi, thậm chí chính cô ta cũng không bằng.

- Chậm đã.

Hứa Cương vừa nghe được câu này, trở nên gấp gáp.

- Còn chuyện gì?

Diệp Hạo thần nhiên hỏi lại.

- Nếu xuất viện lúc này thì mọi cố gắng trước đây đều sẽ uổng phí.

Hứa Cương lo lắng.

- Ông nói xác suất Tiểu Lan tỉnh lại bây giờ là bao nhiêu?

Diệp Hạo vừa nhìn chằm chằm Hứa Cương vừa hỏi, chỉ thấy đối phương há to miệng không biết phải trả lời thế nào.

Ông ta không thể nói xác suất đó gần bằng không được.

- Đã không còn cách nào, vậy sao không cho tôi thử một chút đi?

Diệp Hạo lại nói.

- Thay quần áo cho cậu ta.

Hứa Cương trầm giọng phân phó.

Muốn tiến vào phòng bệnh ICU nhất định phải qua khâu khử trùng, nếu không rất dễ dàng lây nhiễm cho bệnh nhân bên trong.

Sau khi thay xong quần áo, Diệp Hạo cùng Hứa Cương, y tá trực ban đi vào phòng Tiểu Lan.

Tiểu Lan vẫn trong trạng thái hôn mê không có dấu hiệu tỉnh lại.

- Trong mười lần hô hấp tôi có thể làm cho cô ấy tỉnh lại, ông tin không?

Ánh mắt Diệp Hạo quét qua người Hứa Cương.

- Không thể nào.

Hứa Cương trả lời không chút do dự.

- Nếu tôi làm được thì sao?

- Cái này...

Hứa Cương không biết nên nói tiếp ra sao.

Diệp Hạo cười cười, sau đó đặt hai ngón tay lên cổ tay trắng nõn của Tiểu Lan.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Cho cô một phần cơ duyên

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Hứa Cương cảm thấy cực kỳ khó hiểu nhìn động tác của Diệp Hạo, chỉ thấy cậu ta gõ gõ rồi lại miết miết lên cổ tay Tiểu Lan.

Thủ pháp gì đây?

Xoa nắn, tầm quất à?

Đúng lúc này, ông nghe thấy tiếng kinh hô của Tiểu Mỹ:

- Sóng não và điện tâm đồ của bệnh nhân khôi phục bình thường rồi.

- Cái gì?

Hứa Cương vội vàng nhìn thiết bị đặt trên đầu giường.

Sau khi thấy những số liệu trên đó, ông ta lập tức calm nín.

Những dấu hiệu này nói rõ tình trạng bệnh nhân đã có chuyển biến tốt.

Chuyển biến tốt thì còn có thể, nhưng thay đổi chóng mặt thế này thì có hơi quá sức tưởng tượng rồi.

Không thể, căn bản không thể nào.

Ông ta đã nghiên cứu người thực vật mười năm nay nên có thể khẳng định trước giờ chưa từng xảy ra chuyện như vậy.

Ngay khi Hứa Cương còn đang chết lặng, giọng nói thất kinh của Tiểu Mỹ lại vang lên lần nữa.

- Bệnh nhân tỉnh rồi.

Tỉnh rồi? Tỉnh rồi sao?

Hứa Cương vội vàng nhìn về Tiểu Lan đang nằm dưới giường bệnh.

Lông mi Tiểu Lan khẽ run, từ từ mở đôi mắt nhánh của mình ra.

- Diệp Hạo.

Lúc Tiểu Lan nhìn thấy Diệp Hạo, trong mắt lộ vẻ vui mừng lẫn sợ hãi.

- Bây giờ cảm thấy thế nào?

- Cảm thấy tốt hơn nhiều.
- Hai người ra ngoài đi.

Diệp Hạo nói với Hứa Cương và Tiểu Mỹ.

- Sao cậu làm được chuyện này?

Ánh mắt Hứa Cương sáng rực nhìn Diệp Hạo.

Nếu Hứa Cương có thể biết được lý do, giải thưởng Nobel y học trừ ông ta ra, không còn ai xứng đáng nữa.

- Tôi có chút chuyện muốn nói với Tiểu Lan.

Diệp Hạo lạnh lùng nói.

Cảm nhận được giọng điệu lạnh lùng của người thanh niên trước mặt, Hứa Cương và Tiểu Mỹ bắt đầu liếc nhau một cái rồi rời đi.

Các hạng mục sinh mệnh của Tiểu Lan gần như đạt đến mức của người bình thường. Nói cách khác, giờ Tiểu Lan không xuất hiện tình hình hôn mê, nên bọn họ không nghĩ ra được lý do đứng trong này nữa.

- Nói với tôi một chút tình huống bị tập kích đi.

Tiểu Lan sắp xếp câu chữ nói ra chuyện hai ngày trước.

- Diêm La không chết không chịu bỏ qua thật a.
- Diêm La ra tay điên cuồng như vậy chỉ có một loại khả năng, chắc đối phương trả thù lao rất cao cho họ.
- Cô cảm thấy Diêm La có thể giết đến đây không?
- Khả năng này không lớn.

Tiểu Lan lắc đầu.

- Nơi này có hệ thống bảo vệ rất mạnh, mỗi bệnh nhân đều có vệ sĩ tinh nhuệ canh gác, nếu Diêm La xông vào cũng có thể nhưng chắc không ai rời đi được.
- Như vậy chuyện cô gái thuộc Diêm La lần trước là sao?

Diệp Hạo biết nữ y tá kia rút lui an toàn rồi.

- Một người canh giữ bị cô gái đó dùng số tiền lớn mua chuộc.
- Nói như vậy bảo vệ viện điều dưỡng này có vấn đề.
- Nếu không sao viện điều dưỡng hao tổn khổ tâm thay đổi cả hệ thống bảo vệ một lần nữa chứ?
- Ừm.

Nói tới đây, Diệp Hạo đổi đề tài.

- Thực lực của cô hơi thấp.
- Thất Tinh còn thấp sao?
- Cô cảm thấy như vậy cao à?
- Được rồi, không cao.
- Tôi đưa cho cô một phần cơ duyên, nhưng cô phải giữ bí mật cho tôi.
- Cơ duyên gì?
- Có thể làm cô tăng tới Cửu Tinh trong vòng một tháng.
- Cái gì?

Về mặt Tiểu Lan khó tin.

- Không cần sao?

- Muốn muốn...

Có kẻ ngốc mới không cần.

- Nhưng cô phải nhớ kỹ lời tôi nói, không thể nói chuyện này cho bất kỳ kẻ nào, cho dù thân nhất của cô.

Diệp Hạo dùng giọng điệu nghiêm trọng nói.

- Tôi hiểu.

Sao Tiểu Lan không rõ phần cơ duyên này đại biểu cho gì chứ, nếu chuyện này để lộ ra, có thể sẽ mang đến tai họa ngập đầu cho Diệp Hạo.

Tiểu Lan không biết, không phải Diệp Hạo lo lắng cô mang đến tai họa ngập đầu cho hắn, mà Diệp Hạo không muốn giết chóc nữa.

Lam Trung Thiên là ví dụ điển hình đó!

Lam Trung Thiên tiết lộ tin tức về Diệp Hạo, kết quả Bạch Nhưộc đến tập kích.

Khi tu vi tăng lên dù trưởng lão đứng đầu Võ Đạo Tông Môn ra tay, Diệp Hạo cũng không có bao nhiêu e ngại, qua một thời gian nữa Diệp Hạo tin trong Võ Đạo Tông Môn cũng không còn ai đánh lại mình.

Phải biết rằng bình thường tốc độ tu luyện của Diệp Hạo vốn không phải những Tu Sĩ trong Đạo Gia Tông Môn có thể so sánh.

Long Châu trong cơ thể Diệp Hạo luôn chậm rãi tỏa ra từng dòng tinh hoa, những tinh hoa này có thể cam đoan Diệp Hạo tu luyện gấp mấy lần Tu Sĩ bình thường, lại càng không cần phải nói bây giờ Diệp Hạo tu luyện càng không quan tâm Linh Thạch bị tiêu hao, tinh thần Diệp Hạo khẽ động lấy một viên Linh Thạch trong túi Càn Khôn ra, nhưng hắn vẫn giả bộ như lấy từ trong túi ra.

- Đây là gì thế?

Tiểu Lan nhận lấy, tò mò hỏi.

- Cô nắm chặt viên đá này sau đó vận chuyển Công Pháp của cô hấp thu nó.

Diệp Hạo nói khẽ.

Tiểu Lan làm theo lời hắn nói.

Một lát sau, trong mắt cô lộ vẻ khó tin.

Bởi vì bên trong viên đá truyền đến năng lượng nhẹ nhàng tinh khiết, dòng năng lượng này làm tu vi Tiểu Lan tăng lên bằng mắt thường có thể thấy được.

- Cái này - - Cái này - - Rốt cuộc là gì vậy?

- Cô không cần quan tâm nó là gì, bây giờ cô cần phải tu luyện.

Diệp Hạo nói xong, đứng dậy.

- Tôi đi đây.

- Cảm ơn.

Tiểu Lan trầm giọng nói.

- Tôi hi vọng sau khi tu vi cô tăng lên còn có thể tiếp tục bảo vệ Nhi tỷ.

Tiểu Lan ngăn người.

Sao cô lại không rõ, sở dĩ Diệp Hạo đưa viên đá này cho mình là vì Lâm Nhu Nhi.

- Tôi sẽ...

Tiểu Lan nghiêm mặt hứa hẹn.

Bình thường nếu Tiểu Lan đạt tới Cửu Tinh nên trở về Tông Môn, an tâm đột phá đến Tiên Thiên. Hơn nữa, thân phận Lâm Nhu Nhi cũng không đáng

để một cao thủ Cửu Tinh bảo vệ.

Sau khi Diệp Hạo rời đi bỗng nhiên Tiểu Lan nghĩ tới một vấn đề... Tu vi của Diệp Hạo?

Lúc trước phỏng đoán tu vi của Diệp Hạo là Bát Tinh, bây giờ xem ra tu vi hắn ít nhất cũng phải Cửu Tinh.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Lúc Diệp Hạo đang thay quần áo thì thấy một vệ sĩ mặc đồ đen xông vào.

- Cậu là Diệp Hạo đúng không?

- Anh là ...?

- Theo tôi một chuyến.

- Anh là ai?

Sắc mặt Diệp Hạo lạnh xuống.

Người này lời kéo hắn như tên ngốc vậy, bất lịch sự quá, ai mà muốn theo.

- Cậu nhiều lời quá.

Trên mặt vệ sĩ áo đen lóe lên vẻ không kiên nhẫn, sau đó tay anh ta giờ chụp lên xương bả vai Diệp Hạo.

Trong mắt Diệp Hạo hiện ra tia sắc bén, tức tay đối phương khoắc lên bả vai hắn, Diệp Hạo trở tay bóp lại ba ngón tay anh ta, sau đó hắn vòng qua sau lưng anh ta, đập vào gối anh ta một cái, vệ sĩ áo đen lao đảo một bước rồi quỳ một gối trên mặt đất, lúc quỳ trên đất, ba ngón tay truyền đến đau đớn.

- Buông tay.

Vệ sĩ áo đen điên cuồng gào thét.

Diệp Hạo vẫn nắm ba ngón tay anh ta như cũ.

- Anh nói buông tay thì buông tay sao, như vậy mặt mũi tôi ở đâu nữa?

- Cậu biết tôi là ai không?

- Không phải anh là vệ sĩ sao?

Diệp Hạo lạnh lùng chế giễu.

- Làm sao? Không đánh lại muốn lời thân phận chủ nhân ra hù tôi à?

- Cậu...

Diệp Hạo quá xấu rồi, hắn đã nói đến mức này rồi, đối phương đâu dám nói tên chủ nhân mình ra, không phải đến lúc đó sẽ bị mắng là con chó sao?

- Hiểu lầm, hiểu lầm, hiểu lầm...

Lúc này, một trung niên mặc tây trang vội vàng chạy vào.

- Ông nói hiểu lầm là hiểu lầm à?

Diệp Hạo thản nhiên đáp lời.

- Người này đến đây bảo tôi đi với anh ta một chuyến, tôi chỉ hỏi một câu anh ta là ai thì anh ta đã muốn bắt tôi đi. Sao thế? Người nhà ông à?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Uy hiếp

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Chu Bá Đạt nghe Diệp Hạo nói xong, tức giận nhìn qua người hộ của mình.

Lúc này, hắn rõ ràng kêu người này đi mời Diệp Hạo qua, nhưng ai nghĩ tới tên này lại dùng cái giọng ra lệnh đấy chứ?

Cũng nhờ hắn nghe được tiếng đánh nhau rồi vội vàng chạy đến, quả nhiên tên hộ vệ này đã gây phiền phức cho mình.

- Chuyện này do hộ vệ của tôi sai, các hạ cần phải bồi thường cái gì cứ lên tiếng.

Chu Bá Đạt tỏ rõ thái độ đề xuất bồi thường.

- Tôi chỉ cần ba ngón tay của cậu ta.

Vừa dứt lời đã nghe thấy tiếng răng rắc, ba ngón tay của hộ vệ áo đen bị bẻ gãy, đối phương phát ra tiếng kêu như heo bị chọc tiết.

- Nói thật, hộ vệ anh không chỉ không có thực lực mà ngay cả khả năng chịu đựng cũng không có.

Diệp Hạo nói xong đập một phát vào sau gáy tên hộ vệ, hắn trợn trắng mắt rồi hôn mê luôn.

- Không ngờ các hạ không chỉ y thuật cao minh, ngay cả tu vi cũng đã đạt tới đỉnh cao.

Chu Bá Đạt chỉ liếc hộ vệ mình một cái rồi quay sáng nở nụ cười nói với Diệp Hạo.

- Để tôi suy nghĩ, anh kiếm tôi do vị bác sĩ họ Hứa đã tiết lộ việc tôi cứu người?

Diệp Hạo nhìn Chu Bá Đạt cười nói.

Chu Bá Đạt chỉ cười không trả lời.

Diệp Hạo không có ý định gây phiền phức cho Hứa Cương, cười nói tiếp.

- Ân oán giữa hai chúng ta đến đây kết thúc.

Nói xong câu này, hắn tiếp tục thay quần áo.

Sắc mặt Chu Bá Đạt thay đổi.

Cậu đi rồi còn chơi đùa với tôi?

- Tôi có một yêu cầu quá đáng.

Chu Bá Đạt bước lên một bước, nhẹ giọng nói.

- Anh cũng đã nói yêu cầu quá đáng, vậy cũng không cần nói ra đâu.

Diệp Hạo cười nói.

Khóe miệng Chu Bá Đạt giật giật.

Con mụ nó, không thể ra bài theo lẽ thường rồi?

Diệp Hạo vừa nói vừa vượt qua Chu Bá Đạt đi thẳng ra cửa.

Chu Bá Đạt chỉ có thể quay lại phòng bệnh cách đó không xa.

- Người đâu?

Một sĩ quan thiếu tá trong phòng bệnh hỏi.

- Không mời được.

Chu Bá Đạt cười khỏ.

- Với thân phận của cậu cũng không mời được à?

Thiếu tá không khỏi cau mày.

- Mời không được thì áp hấn đến cho tôi.

Một người có mái tóc hơi bạc, mặc quân phục giặt quắt, mà quân hàm ông này rõ ràng là hai gạch bốn sao, quân hàm đại tá.

Sĩ quan thiếu tá nghe vậy nhẹ nhàng gật đầu đi ra ngoài.

- Đợi đã.

Lúc này, Chu Bá Đạt chặn lại.

- Thế nào.

Sĩ quan thiếu tá hỏi.

- Nhớ lấy, đừng dùng sức mạnh với hấn.

- Tại sao?

- Hộ vệ Hà Dũng của tôi còn chưa kiên trì được một hiệp đã bị đánh cho bất tỉnh rồi.

- Hình như Hà Dũng thuộc đội đã chiến?

- Ừ.

- Nói như vậy, thực lực tên này không tệ.

Sĩ quan thiếu tá bóp bóp bàn tay, cười nói.

Chu Bá Đạt cảnh này đã hiểu, lời khuyên của mình bị phản tác dụng.

- Đại tá Lý, tôi đề nghị ông vẫn nên đi xem xem.

Chu Bá Đạt thấy đối phương hào hứng rồi đi, vội nói.

- Sao? Cậu cảm thấy Tư Mã Vinh không phải đối thủ của thanh niên đó?

- Ông như vậy, bảo tôi nói thế nào?

- Gia tộc Tư Mã Vinh không đơn giản, đối phó với tiểu tử đó dễ như trở bàn tay thôi.

Đại tá Lý mỉm cười.

Gia tộc Tư Mã, võ đạo thế gia.

Nếu không, Tư Mã Vinh có tài đức gì mà còn trẻ như thế đã làm thị vệ thân cận cho đội lão quân.

Đại tá Lý đã nói như vậy, Chu Bá Đạt chỉ biết ngậm miệng.

- Tôi ngược lại cũng muốn xem có người nào mà tôi không chọc vào được?

Qua một lát, một giọng nói từ ngoài cửa truyền đến, tiếp đó một bóng người đá vắn cửa phòng bệnh đi vào.

Đại tá Lý không khỏi bất ngờ khi thấy Tư Mã Vinh bị đánh mặt mũi bầm dập, ông rất rõ Chiến lược Tư Mã Vinh nha.

Thực lực người này gần tám sao đấy!

Nhưng tình hình bây giờ thế nào?

Kại bị Diệp Hạo cho ăn hành?

Diệp Hạo u ám đi qua.

- Ông là người mà tôi không chọc được, đúng không?

Diệp Hạo nhìn Đại tá Lý, lạnh lùng lên tiếng hỏi.

Trong lòng Đại tá Lý nặng nề khi bị ánh mắt Diệp Hạo nhìn chăm chăm, nhưng cuộc sống chinh chiến bao nhiêu năm không thể khiến ông hoảng sợ.

- Tôi đại diện cho lão quân trưởng mời cậu đến.

- Ông xác định không phải cưỡng ép bắt tôi?

- Đây là hiểu lầm.

- Có phải hiểu lầm hay không tôi không biết, nhưng chuyện hôm nay nếu ông không có tôi một câu trả lời...

- Sao?

- Tôi sẽ đánh gãy chân cậu ta.

Diệp Hạo chỉ Tư Mã Vinh nói.

- Cậu dám?

- Ông xem tôi dám không?

Diệp Hạo nói rồi đi qua phía Tư Mã Vinh.

Nhưng đi được nửa đường, Diệp Hạo mới ngừng lại.

- Cậu còn đi thêm một bước nữa, đừng trách tôi không khách sáo.

Cây súng trong tay Đại tá Lý chỉ vào Diệp Hạo, nói.

Lúc này Diệp Hạo đứng lại do nghe được tiếng mở chốt an toàn của súng.

Với nhãn lực của Diệp Hạo, dễ dàng thấy được có cả một băng đạn trong cây súng.

- Ông có bản lĩnh bắn chỗ này này.

Diệp Hạo chỉ vào đầu của mình, nói.

- Cậu.

Đại tá Lý chưa từng thấy một người huênh hoang như vậy.

- Không dám thì cất cây súng của ông vào đi.

Diệp Hạo lạnh nhạt nói.

- Lý An, cất súng vào.

Đúng lúc này, một giọng nói cứng cáp mạnh mẽ vang lên, tiếp đó, một lão già chống gậy từ trong đi ra.

Bước đi của lão già có chút lộn xộn, nhưng ánh mắt ông hết sức sắc bén.

- Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên.

Lão già nhìn Diệp Hạo tỏ vẻ tán thưởng, nói.

- Chính chủ đã ra rồi, có phải nên trả công đạo cho tôi không?

Diệp Hạo không chút e ngại nói.

- Cầu cần công đạo thế nào?

Lão già hỏi.

- Cậu ta chủ động khiêu khích tôi, nể mặt ông có thể bỏ qua, nhưng chuyện vị này nhục mạ cha mẹ tôi thì nhất định phải cho tôi câu trả lời.

Diệp Hạo nghiêm túc nhìn lão, nói.

Mặt lão giả lộ vẻ âm trầm,

- Tư Mã Vinh, cậu nhục mạ cha mẹ người ta?

- Tôi...

Tư Mã Vinh trầm mặc một lúc, rồi nói thật.

- Xin lỗi mau.

- Không!

Tư Mã Vinh lắc lắc đầu.

- Tôi kêu cậu xin lỗi.

Lão giả tức giận nói.

- Tư Mã gia chúng tôi không bao giờ xin lỗi người khác.

Tư Mã Vinh nói rõ từng chữ một.

- Được, nếu như đã vậy, từ nay về sau cậu không còn là thị vệ của tôi nữa.

Lão giả trịnh trọng nói.

- Lão Hà.

Tư Mã Vinh không ngờ thủ trưởng mà mình phục vụ ba năm lại nhẫn tâm như vậy.

- Được, vậy chúng ta sẽ cắt đứt quan hệ.

Tư Mã Vinh đứng lên rồi rời khỏi.

Nhưng lúc Tư Mã Vinh đi ngang qua Diệp Hạo, bị Diệp Hạo chặn lại.

- Từ từ.

- Chuyện giữa chúng ta vẫn chưa xong?

- Có lẽ cậu vẫn chưa biết mùi vị khi ấu đã một thiếu tá?

- Đích thực tôi không biết mùi vị khi ấu đã một thiếu tá thế nào, nhưng tôi thì biết cậu uy hiếp một thiếu tướng thì mùi vị như thế nào?

Thiếu tướng?

Tư Mã Vinh giật mình!

Bản thân uy hiếp Lão Hà lúc nào?

Hà Bất Thắng đúng là một người bình thường, hưng vị này có quân hàm thiếu tướng.

Dù gia tộc hắn có là võ đạo thế gia nhưng không dám tùy tiện đắc tội những người thường quyền cao chức trọng.

Hà Bất Thắng cũng giật mình.

Tư Mã Vinh uy hiếp bản thân lúc nào ta?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Có giúp hay không?

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Cậu có biết mình đang nói gì không?

Tư Mã Vinh nhìn Diệp Hạo như nhìn một thằng điên.

Nhưng Tư Mã Vinh lại kinh ngạc, đôi phương cũng nhìn mình như đang nhìn một thằng khùng.

Sau đó, Diệp Hạo đưa giấy chứng nhận cho Tư Mã Vinh xem, mặt hắn tròn to ra.

- Cậu là quân nhân?

Nói thừa, nếu Diệp Hạo không phải quân nhân sao có giấy chứng nhận quân nhân?

Nhưng khi Tư Mã Vinh thấy hình của Diệp Hạo lại tròn tròn cả hai con mắt.

Một gạch sao vàng!

Sao lại có thể?

Lão tướng quân một đời chinh chiến mà cũng chỉ là thiếu tướng, người thanh niên trước mắt còn chưa đến hai mươi tuổi, sao có thể có quân hàm thiếu tướng được?

- Chẳng lẽ...

Nghĩ đến đây, Tư Mã Vinh cười lạnh nhìn Diệp Hạo.

- Chẳng lẽ cậu không hậu quả của việc làm giả giấy chứng nhận quân nhân?

- Làm giả?

Diệp Hạo cười lớn, nói.

- Người không biết thì không sợ thật mà.

- Cậu...

Tư Mã Vinh giận dữ quát.

- Cậu làm giả thiếu úy hoặc trung úy có lẽ tôi còn tin, nhưng mà cậu làm giả thiếu tướng, ai tin đây?

Sắc mặt Hà Bất Thăng không khỏi trầm xuống.

Trong xã hội thành thạo vẫn xảy ra chuyện giả mạo quân nhân, Hà Bất Thăng vẫn luôn cảm hận chuyện này đến tận xương tủy.

Vì vậy ông ta đi lên đoạt lấy giấy chứng nhận trong tay Diệp Hạo, nhưng khi ông nhìn thấy Diệp Hạo trực thuộc bộ phận nào, ánh mắt lại lóe lên.

- Chào thủ trưởng.

Hà Bất Thăng chào theo kiểu nhà binh.

Bộ phận tác chiến đặc thù!

Tư Mã Vinh thật không biết có bộ phận nào như vậy, nhưng Hà Bất Thăng biết rất rõ ý nghĩa của bộ phận này.

Trong quân đội có quy định rất rõ ràng.

Quân hàm bộ phận tác chiến đặc thù sẽ cao hơn một cấp.

Đó là lý do tại sao Hà Bất Thắng cũng mang quân hàm thiếu tướng nhưng vẫn phải chào Diệp Hạo.

Xung quanh xông xáo.

Không ai ngờ Hà Bất Thắng lại hành lễ với Diệp Hạo.

- Lão Hà.

Tư Mã Vinh kinh ngạc kêu lên.

- Giấy chứng nhận của hấn là thật.

Hà Bất Thắng chém đinh chặt sắt nói.

- Không thể nào.

Diệp Hạo lười nhác không muốn nhìn Tư Mã Vinh nữa.

Hắn trực tiếp gọi điện thoại nói địa chỉ và nguyên do cho phía bên kia nghe.

Không lâu sau, bốn quân nhân đến, bọn họ kiểm tra giấy chứng nhận của Diệp Hạo rồi chào kiểu nhà binh với Diệp Hạo, tiếp đó lấy giấy chứng nhận của mình hướng về phía Tư Mã Vinh.

- Chúng tôi thuộc ban kỷ luật, mời theo chúng tôi một chuyến.

Tư Mã Vinh thấy vậy mới rõ chứng nhận của Diệp Hạo là thật.

Nhưng hấn cũng không lo lắng lắm, hấn nhìn Diệp Hạo gặng từng chữ một.

- Tôi không quan tâm bối cảnh của cậu thế nào, tôi có thể nói cho cậu biết, tôi rất nhanh sẽ quay trở ra.

- Tôi rửa mắt chờ mong.

Diệp Hạo cười nhạt.

Tư Mã Vinh bị dẫn đi.

Hà Bất Thắng chân chừ một lát rồi nói.

- Tư Mã gia trong Trung Quốc có quan hệ rắc rối phức tạp, chuyện này có thể sẽ không được giải quyết.

- Bây giờ nói như thế còn khá sớm.

Diệp Hạo nói xong câu này, quay người rời đi.

- Chờ đã.

Lúc này, Đại tá Lý đi lên phía trước.

- Xin thủ trưởng chữa trị cho lão quân trưởng?

- Tôi không phải bác sĩ.

Nói xong Diệp Hạo rời khỏi, hấn thật sự không phải bác sĩ a.

Hắn có thể thức tỉnh Tiểu Lan, nhưng không có nghĩa chân nguyên của hấn có thể trị được vết thương trên chân Hà Bất Thắng.

Chu Bá Đạt nhìn bóng dáng Diệp Hạo rời khỏi, dò hỏi.

- Lão Hà, còn trẻ như vậy mà đã có được quân hàm thiếu tướng sao?

- Đường binh thường thì không thể nào, quân đội rất coi trọng đến việc phân biệt đối xử.

Hà Bất Thắng lườm Chu Bá Đạt một cái.

- Nhưng có một số bộ phận đặc thù thì có thể, và những người này đều là thanh kiếm sắc bén của quốc gia.

Nói đến đây, Hà Bất Thăng ngáp một cái.

- Tôi buồn ngủ quá.

Ánh mắt Chu Bá Đạt lộ vẻ cảm kích.

Cậu biết rõ ràng lúc này Hà Bất Thăng đổi một cách khác nói về thân phận của Diệp Hạo cho mình biết.

Lúc này, Chu Bá Đạt cũng cáo từ rời khỏi.

Sau khi Chu Bá Đạt giải đáp cho Chu gia xong, cho thuộc hạ đi điều tra lai lịch của Diệp Hạo.

Nhưng kết quả điều tra lại là những tin tức đơn giản nhất, chỉ có những thông tin về cha mẹ Diệp Hạo, mà địa chỉ nhà cũng không có.

- Xem ra không có quyền hạn nhất định sẽ không tra ra.

Lúc này Chu Bá Đạt mới hiểu, năng lực quyền hạn Chu Gia rất lớn, đa số người đều sẽ bị điều tra ra hết ngọn nguồn, nhưng giờ không tra được gì chứng tỏ bối cảnh của Diệp Hạo không phải bình thường.

- Nhưng anh ta lại làm hộ vệ cho Lâm Nhu Nhi.

Chu Bá Đạt có được một số tin tức có giá trị.

- Kỳ quái, Lâm Nhu Nhi có tài đức gì mà Diệp Hạo lại làm hộ vệ cho cô ấy ta, chẳng lẽ gái đẹp nên được ưu ái?

Chu Bá Đạt gõ gõ bàn, không hiểu lắm lắm.

Hiện nay Chu Gia và Trịnh Gia đang liên thủ đối phó Lâm Gia, Diệp Hạo có nhúng tay vào cuộc chiến thương trường giữa họ không?

Chu Bá Đạt không thể không cân nhắc vấn đề này.

- Tạm hoãn việc phong tỏa kinh tế đối với Lâm Gia.

Chu Bá Đạt trầm ngâm một hồi rồi lên tiếng.

- Hiện nay người đứng đầu Lâm Gia, Lâm Nhu Nhi còn nằm trong bệnh viện, cấp cao Lâm Gia đang tranh quyền đoạt lợi, đây là thời cơ tốt nhất để chúng ta đã kích Lâm Gia.

Thư ký Chu Bá Đạt chần chừ một chút rồi lên tiếng nhắc nhở.

- Làm theo lời tôi đi.

Chu Bá Đạt trầm giọng nói.

- Vâng.

Sau khi Diệp Hạo rời khỏi trại an dưỡng, hắn liền đi đến phân bộ Cục Võ Đạo.

Đôi chân Thiệu Hoa vẫn gác trên bàn làm việc, nhẹ nhàng lắc lư.

- Rất tự tại đấy?

- Ngọn gió nào thổi cậu tới đây thế?

Thiệu Hoa vừa nói vừa lấy điều thuốc đặt lên miệng, vào lúc cô nàng định châm lửa, bóng dáng Diệp Hạo đã biến thành một luồng điện.

Ánh mắt Thiệu Hoa lóe lên.

Khi bàn tay Diệp Hạo sắp bắt được bất lửa thì cánh tay Thiệu Hoa đã nhẹ nhàng đẩy qua phía bên kia, một luồng lực lượng nhu hòa mạnh mẽ thay đổi hướng tay của Diệp Hạo, cô ấy vẫn nhàn nhã nhóm lửa cho điều thuốc của mình và thổi một hơi vào mặt Diệp Hạo.

- Vài ngày không gặp, thực lực lại tiến bộ rồi.

Thiệu Hoa có chút kinh ngạc nhìn Diệp Hạo, mà con ngươi Diệp ca chúng ta co rụt lại.

Hắn không ngờ rằng bản thân đã đột phá đến tầng thứ hai Luyện Thể nhưng vẫn chưa phải là đối thủ của Thiệu Hoa.

- Thì ra cô thuộc Cảnh Hám Sơn.

Diệp Hạo nhìn Thiều Hoa, trong lòng giật mình.

Chỉ có cường giả thuộc Cảnh Hám Sơn mới có thể thể khoan thai như vậy khi đối mặt với mình.

Thiều Hoa từ chối cho ý kiến.

- Nói đi, kiếm tôi có chuyện gì.

- Cô biết Tư Mã gia không?

- Võ đạo thế gia?

Diệp Hạo nói lại chuyện hôm nay kết oán với Tư Mã Vinh một lần.

- Cậu muốn làm sao?

- Dựa theo quy trình bình thường mà làm.

- Theo quy trình, chỉ giam cầm cậu ta mười năm ngày.

Thiều Hoa thân nhiên đáp lời.

- Nhưng Tư Mã gia có quan hệ cực sâu trong quân đội.

- Cho nên tôi mới đến tìm cô nè.

- Tôi nghĩ cậu không nên liều chết với Tư Mã gia, như vậy sẽ không có lợi cho sự trưởng thành sau này của cậu.

Thiều Hoa nhìn Diệp Hạo nói.

- Võ đạo thế gia cũng có cường giả Cảnh Hám Sơn trấn thủ.

- Nói như vậy là cô không giúp?

- Giúp chứ!

Thiều Hoa dập tắt tàn thuốc, thân nhiên nói.

- Nhưng cậu báo đáp tôi thế nào?

- Lấy thân báo đáp có được không?

- Thôi, cho em xin bà chị.

- Nhưng có chỗ cần giúp, tôi sẽ không từ chối.

- Do cậu nói đấy nhé.

Thiều Hoa đặt đôi chân dài xuống bàn, cười mím nhìn Diệp Hạo.

- Nhưng nếu tôi cảm thấy làm không được thì sẽ từ chối.

- Đồ hèn.

- Người ta thông minh, biết chừa đường lui cho bản thân thôi chị!

Diệp Hạo mới không ngu là đáp ứng mọi chuyện.

- Bây giờ có chuyện cần cô giúp.

- Nói.

- Tôi muốn biết địa chỉ của Diêm La.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 95: Hủy diệt Diêm La

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Thái Hành Sơn nguy nga.

Sâu trong Thái Hành Sơn có một cái trại, trong trại có trên một trăm thanh niên mặc áo đen cầm súng đi qua đi lại tuần tra.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, không ai có thể ngờ rằng trong lãnh thổ Trung Quốc còn có sự tồn tại đẳng cấp chuẩn quân đội.

Nhưng theo tiếng nổ lớn vang lên, ba chiếc trực thăng vũ trang xếp thành một hàng, bay tới bên này.

- Có địch tập kích.

- Chạy mau.

- Chạy vào boong ke.

Thanh niên mặc áo đen cầm súng dẫn đầu biết rất rõ uy lực của trực thăng, trước tiên bọn hắn phải chạy vào vị trí có che chắn đã.

Vào lúc này, tiếng pháo laser vang lên.

Chỉ trong chốc lát, cả doanh trại bị quét thành tổ ong vò vẽ.

Không ai tránh kịp, bị bắn chết giữa đường, dù bọn họ có có được huấn luyện tốt nhưng vẫn không thể may mắn thoát được trong làn đạn dày đặc.

Sau khi bắn ra một loạt đạn, hoàng hỏa tiễn bắn vào boong ke, hỏa tiễn phát nổ cả khu vực chìm trong biển lửa.

Và lúc này, từng binh lính đặc chủng dọc theo dây thừng nhanh chóng đáp xuống đất, tiếp đó kiếm một vị trí thích hợp chặn đánh, bọn họ không cần xông vào trong biển lửa, nhiệm vụ của bọn họ chỉ phụ trách ám sát.

Lúc này, từng bóng dáng như báo săn xông vào biển lửa.

- Tốc độ rất nhanh.

- Tôi không khóa chặt được rồi.

- Chẳng trách hỏa lực chúng ta bị áp chế.

- Không biết đám này thuộc bộ đội thần bí nào?

Vào lúc những lính đặc chủng đang bàn luận, Diệp Hạo đã xông vào trong biển lửa, vừa vào hắn lập tức khởi động năng lực Thấu thị, vừa lúc đó, hắn thấy mấy chục tên sát thủ đang núp rất kín đằng sau một cái boong ke.

- Sau những boong ke đều có sát thủ.

Diệp Hạo quăng mấy cục đá về phía một boong ke có sát thủ ẩn nấp, những viên đá tách thành mười mấy đường xuyên vào trong boong ke.

Thành viên cục võ đạo theo sau kinh ngạc nhìn chỉ huy, bọn họ không rõ vì sao Diệp Hạo lại biết sau boong ke có sát thủ.

Nhưng trước khi đến, Thiệu Hoa đã căn dặn họ phải hoàn toàn nghe theo sự chỉ huy của Diệp Hạo.

Sau khi bọn họ nhào qua, quả nhiên phát hiện đám sát thủ đang ẩn nấp phía sau các boong ke.

Tâm trạng của đám sát thủ đang rất không ổn định, càng không nói đến lúc này, chả ai còn lòng dạ tham chiến cả, vì bọn họ đã biết mình tất chết, không thể tránh thoát.

Lúc này, một mình Diệp Hạo tiến vào cái boong ke sâu nhất.

Diêm La được xây dựng ở đây bao nhiêu năm, sao không có địa đạo được.

Cấp cao của Diêm La được quân đội phái cả trực thăng đến càng quét đã biết rõ bọn chúng khó lòng chống lại, nên họ lập tức chọn việc chạy trốn.

Nhưng bọn họ chạy nhanh thế nào cũng không bằng Diệp Hạo!

Không bao lâu sau, Diệp Hạo đuổi kịp đám thủ lĩnh sát thủ này, bàn tay hắn bắt lấy vách tường kiên cố kế bên, tiếp đó có từng mảnh vụn rơi xuống tay hắn.

Diệp Hạo mạnh bạo ném những mảnh vụn này tấn công đối phương, tốc độ xung kích và lực xuyên thấu còn kinh khủng hơn đạn thật nữa.

Đám Sát thủ đang chạy trốn phía trước đều bị xuyên qua ngực, vẫn còn một vài tên may mắn còn sống, mà trong đó có tổ trưởng của Diêm La.

Diệp Hạo đi đến trước mặt đối phương.

- Nói cho tôi biết, ai thuê các người ám sát Lâm Nhu Nhi?

- Lâm Nhu Nhi?

Tên này khê giết mình.

- Không ngờ đơn hàng này xảy ra vấn đề.

- Trả lời câu hỏi của tôi!

Diệp Hạo lạnh lùng nói.

- Tôi vất vả hai mươi năm đều bị hủy hoại trong chốc lát, cậu cảm thấy tôi sẽ nói cho cậu biết người đứng sau tất cả à?

- Nếu ông nói ra, tôi có thể chừa cho ông con đường sống.

- Giết tôi đi!

- Ông cũng có khí tiết sát thủ chứ nhỉ!

Diệp Hạo nói xong đã thấy một dòng máu đen ra từ khóe miệng đối phương.

Và lúc này, miệng những sát thủ còn sống cũng chảy ra dòng máu đen.

Qua một lúc, đám đội viên trong Cục Vô Đạo chạy đến.

- Xem còn thứ gì có giá trị không?

Diệp Hạo trầm giọng ra lệnh.

- Tôi phải điều tra đến cùng ai đang nhắm vào Lâm Nhu Nhi?

- Tình báo của Diêm La đã khởi động hệ thống tự hủy chương trình.

- Nói như vậy có nghĩa không lấy được tin tức gì?

- Chúng tôi có bắt sống mấy sát thủ, hy vọng có thể moi ra chút tin tức.

Diệp Hạo nhẹ nhàng lắc đầu.

Sát thủ cấp thấp không thể nào biết những chuyện này, mà những sát thủ cấp cao biết chuyện đều đã tự sát.

Manh mối đứt rồi.

- Từ từ đi.

Trong lòng Diệp Hạo trầm nghĩ.

Diệp Hạo quay về Ma Đô đã là chuyện của ngày hôm sau.

Lúc đón xe đi đến Hải Hằng Hoa Viên, hắn gặp Hiểu Minh ở trước cửa.

- Tiểu tử cậu đến thật đúng lúc.

Hiểu Minh do Diệp Hạo hẹn đến.

- Cậu kêu tôi đến, tôi dám không đến sao?

Hiểu Minh cười lên tiếng.

Diệp Hạo đang định nói gì đó nhưng bỗng nhiên trừng mắt.

- Luyện thể tăng hai.

- Trước đó tôi sắp đột phá luyện thể tăng một rồi, bây giờ đột phá luyện thể tăng hai cũng không có gì đáng kinh ngạc.

Hiểu Minh không cảm thấy có vấn đề gì cả.

- Cậu là nhà giàu, đâu hiểu cảm giác của người nghèo chúng ta.

Tu sĩ võ đạo đạt đến Cảnh Tiên Thiên còn khó hơn lên trời, nhưng Hiểu Minh người ta nói đột phá là đột phá, đơn giản như uống nước mát.

- Được rồi, tu vi cậu cũng đột phá, đã có biện pháp đối phó với Mộng Ngạc chưa?

- Có rồi.

Hiểu Minh nói và lấy trong người ra một lá bùa màu vàng.

- Buổi tối sau khi Đường Phiến Phiến ngủ, cậu lấy lá bùa này dán lên trán cô ấy, chỉ cần Mộng Ngạc xuất hiện sẽ bị lá bùa giết chết.

- Không ảnh hưởng đến cô ấy chứ?

- Không đâu, à đúng rồi, cậu kêu tôi đến có chuyện gì?

- Tôi muốn biết cậu có bùa hộ thân không?

- Có.

- Ý tôi là loại bùa hộ thân dùng để bảo vệ người ấy.

- Bùa hộ thân của tôi chỉ có tác dụng với yêu ma quỷ quái.

- Khi nào mới luyện ra được có tác dụng với con người?

- Phái Mao Sơn chúng tôi không có loại bùa hộ thân này.

- Người tu đạo như chúng ta không nên có quá nhiều liên hệ với người thế tục.

Tiểu đạo sĩ nghiêm túc nói với Diệp Hạo.

- Đạo huynh, nghe tôi một câu, cậu còn tiếp tục như thế sẽ có một ngày khó mà dứt bỏ được.

- Không dứt bỏ được thì khỏi dứt bỏ.

- Chuyện không như cậu nghĩ đơn giản vậy đâu?

Hiểu Minh khẽ thở dài.

- Dung mạo cậu và tôi cho dù mấy chục năm hoặc thậm chí mấy trăm năm cũng sẽ không thay đổi, nhưng giai nhân bên cạnh cậu sẽ hóa thành mỹ nhân xương khô.

- Tôi...

- Tu đạo yêu cầu tư chất rất hà khắc, tôi đã thấy Đường Phiến Phiến không có tư chất tu đạo.

- Cậu để tôi suy nghĩ lại.

Hiểu Minh nhẹ nhàng rời khỏi.

Diệp Hạo nhìn bóng dáng tiểu đạo sĩ rời khỏi, không thể không thừa nhận tính cách người này thích hợp tu đạo hơn mình.

Đi vào hồng trần nhưng lại không nhiễm hồng trần.

Đợi đến thời điểm xuất trần, hẳn lại dễ dàng ra đi.

Mà bản thân mình có thể ra đi không?

Diệp Hạo đứng tại chỗ thần thờ suy nghĩ, không biết đã qua bao lâu, cho đến khi tiếng còi xe vang lên.

- Diệp Hạo!

Đường Phiên Phiên mở cửa kính xe kêu lên.

- Cậu đứng đây làm gì?

- Nghĩ một chút việc thôi.

Diệp Hạo nói rồi mở cửa xe bước vào.

Đường Phiên Phiên nhìn Diệp Hạo cau mày, trong mắt lộ ra vẻ thương tiếc,

- Đã xảy ra chuyện gì?

Tôi không sợ trời tối và ma, chỉ sợ cậu cau mày a.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Uống máu

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Không có gì.

- Cậu đã nói vĩnh viễn sẽ không gạt tôi mà.

Diệp Hạo nhìn chằm chằm con người lóng lánh của Đường Phiên Phiên, chần chờ một chút rồi nói.

- Vừa mới nói chuyện với Tiểu đạo sĩ, hẳn bảo tôi nên rời xa hồng trần.

- Tại sao?

- Bởi vì cậu ta lo lắng đến lúc đó tôi sẽ không thoát ra được.

- Cậu muốn đi ra sao?

Đường Phiên Phiên khẽ cắn bờ môi hỏi.

- Hiện thực sẽ đến, lúc đó sẽ bức tôi không thể không đi a.

Diệp Hạo lo lắng.

- Tôi không hiểu.

- Tôi hiểu.

- Cậu muốn rời đi sao?
- Không có.
- Khi nào rời đi phải nói cho tôi biết đó.
- Được.

Cả hai nói đến đây rồi lâm vào trầm mặc.

Sau khi về tới phòng, Đường Phiên Phiên đổi một bộ quần áo mặc ở nhà rồi xuống bếp chuẩn bị nấu ăn, nhưng trạng thái của cô nàng không hề tốt và đương nhiên đồ ăn được nấu chẳng ra ngô khoai gì cả, mặn không mặn, nhạt cũng không nhạt.

Nhưng Diệp ca ăn rất ngon a.

Đường Phiên Phiên cố gắng ném thêm mấy ngụm, khuôn mặt nhỏ nhắn xệ xuống nói.

- Mùi vị khó ăn như vậy, chúng ta ra ngoài ăn thôi!
- Ăn rất ngon mà!

Diệp Hạo cười nói.

- Không cần an ủi người ta, hừ.

Đường Phiên Phiên tự trách.

- Tôi thực sự vô dụng, ngay cả một bữa cơm cũng nấu không ngon.
- Nói cái gì đấy?

Diệp Hạo buồn đũa.

- Chị là cô gái dịu dàng nhất tôi từng gặp đó!
- Cậu lại gạt tôi.

Ánh mắt Đường Phiên Phiên sáng lên, quệt mồm nói.

- Tôi có khi nào lừa chị chứ, ngốc ạ.

Diệp Hạo cười cười, kẹp một miếng rau xanh cho Đường Phiên Phiên.

- Ăn rau nhiều vào cho đẹp da! Đồ ăn vẫn ăn được, đừng lãng phí!

Đường Phiên Phiên không ăn mà đôi mắt sáng rực nhìn chăm chăm Diệp Hạo.

- Tôi có thể cầu cậu một việc?
- Chuyện gì?
- Tôi muốn tu luyện cùng cậu.
- Tu luyện không đơn giản như vậy đâu.
- Có phải tôi không có tư cách tu luyện?
- Chị không có tư chất Tu Đạo.
- Tôi rất thông minh nha.
- Tu Đạo tư chất gọi là Linh Căn, là bẩm sinh không phải muốn tu thì tu được.
- Vậy tôi có cơ hội tu luyện không?
- Có chứ.

Diệp Hạo nhìn Đường Phiên Phiên đang thất hồn lạc phách, chần chờ một chút mới nói.

- Biện pháp gì?

- Uống máu của tôi.

- Đây mà là biện pháp gì chứ?

- Lúc trước, tư chất tôi còn kém hơn chị lúc này, nhưng lão Thần Tiên kia đã ban cho tôi một giọt Thần Huyết, nhờ giọt Thần Huyết này cải tạo thân thể, tôi phát hiện trong máu mình còn lưu lại Thần Tính nhất định, tôi nghĩ nó có thể cải tạo tư chất của chị với trình độ nhất định a.

- Cái này có ảnh hưởng gì tới cậu không?

- Sẽ không.

- Vậy tôi uống.

- Nhưng chị phải làm tốt chuẩn bị mới được.

- Chuẩn bị gì?

- Lúc trước, tôi vì dung hợp với Thần Huyết đã hôn mê nửa năm, hơn nữa, phải chịu đựng đau đớn không thể dùng bút mực hình dung đâu.

- Nửa năm sao?

- Ừm!

- Thời điểm tôi hôn mê, Mộng Ngạc xuất hiện thì làm sao?

- Đêm nay lúc chị ngủ, chỉ cần dán lá Linh Phù này lên trán sẽ có thể chém chết Mộng Ngạc.

- Thật tốt.

- Chị không sợ đau?

“So với việc mất đi cậu, những đau nhức này tính là cái gì.”

Đường Phiên Phiên trầm nghĩ.

Diệp Hạo thấy Đường Phiên Phiên lắc lắc đầu, trầm giọng nói.

- Đã như vậy, đợi giết Mộng Ngạc rồi bắt đầu.

- Có hơi gấp gáp không?

Cô còn muốn xử lý sự tình công ty mới được thành lập của hai người đây!

- Bởi vì tinh hoa Thần Tính trong máu tôi đang giảm bớt, nếu nó vô dụng, vậy không cách nào cải biến tư chất của chị nữa!

Nghe như thế, Đường Phiên Phiên giật nảy mình.

- Có muốn tôi ngủ luôn lúc này không?

Việc sáng tạo công ty internet đâu trọng yếu bằng việc Tu Đạo được.

- Tiền đề là chị có thể ngủ.

- Thật ngủ không được!

Cô nàng đang trong trạng thái vừa hưng phấn vừa lo sợ thế này sao ngủ cho nổi.

- Vậy an bài chuyện công ty cho tốt đi!

- Tôi làm liền đây!

Đường Phiên Phiên không có tâm tư ăn cơm đi, đứng dậy gọi điện thoại.

Diệp Hạo chậm rãi tiếp tục bữa cơm của mình, sau khi ăn no, hẩn đứng dậy đi rửa chén.

Đường Phiên Phiên vẫn đang bàn chuyện công ty.

Diệp Hạo không muốn quấy rầy cô mà trở vào phòng tiếp tục xem sách, hần không có tu luyện, vì hần càng tu luyện, tốc độ tinh hoa bên trong Thần Huyết tiêu tán lại càng nhanh.

Đợi đến nửa đêm, sau khi cô xử lý tốt hết mọi chuyện của công ty, không khỏi ngáp một cái.

- Nên rửa đi ngủ rồi!

- Ừm.

Đường Phiên Phiên rửa mặt xong nằm trên giường, vừa nghĩ đến việc rất nhanh sau đó mình có thể Tu Đạo, cô nàng kích động ngủ không được.

Diệp Hạo cũng không thức giấc, cứ lẳng lặng chờ đợi, khoảng một tiếng sau, cô mới chịu ngủ.

Diệp Hạo đứng dậy, lấy sát yêu phù đặt trên trán cô, sau đó quan sát nhất cử nhất động của nàng.

Không qua bao lâu, trên mặt Đường Phiên Phiên lộ vẻ đau đớn, nhưng đúng lúc này, một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, ngay lúc này, lá phù hóa thành một đạo ánh sáng màu vàng chui vào đầu Đường Phiên Phiên, chốc lát sau đó, kim quang này bao vây một đồng tro tàn thoát ra.

Diệp Hạo nhìn chăm chăm tình cảnh đang diễn ra.

- Thi thể của Mộng Ngạc?

Nghĩ tới đây, đầu ngón tay Diệp Hạo xuất hiện một đạo lôi điện bao phủ tiêu diệt hoàn toàn đồng tro, hần tin tưởng lôi điện chí dương bá đạo này sẽ hoàn toàn chặt đứt con đường phục sinh của Mộng Ngạc.

Tiếng động gây ra làm Đường Phiên Phiên tỉnh lại.

Cô kinh ngạc nhìn Diệp Hạo.

- Mộng Ngạc sao rồi?

- Đã chết.

- Vậy tôi có thể tu tiên rồi hả?

- Chắc được.

Diệp Hạo nói xong, lấy ra một cái ngân châm đâm vào ngón tay, tiếp đó nặn ra một giọt máu.

- Tôi cũng không biết uy lực mạnh bao nhiêu, bởi vậy chúng ta dùng một giọt thử xem.

Đường Phiên Phiên chần chờ một chút rồi khẽ mở đôi môi anh đào ngậm lấy ngón tay Diệp Hạo, nàng thò chiếc lưỡi mềm mại của mình ra rồi khẽ mút một cái, hút giọt máu vào bụng.

Diệp Hạo giờ chỉ cảm thấy ruột gan toàn thân đều run lên, phê quá a.

Mặt mũi Đường Phiên Phiên cũng đỏ bừng, bất quá, trong người nàng cảm thấy hơi khô nóng lên.

- Có chút nóng.

- Có chút nóng thôi à?

- Ừm.

- Vậy uống không đủ rồi.

Diệp Hạo nói xong, lấy thanh đồng chùy thủ ra vạch lên cổ tay một cái, một dòng máu tươi theo vết thương chảy ra.

Đường Phiên Phiên thấy cảnh này, vội vàng bắt lấy cánh tay Diệp Hạo hút lấy hút để, uống được một lúc, cô kinh ngạc phát hiện vết thương của Diệp Hạo đã khép lại.

- Cơ thể cậu...?

- Tốc độ khôi phục thương thể của tôi nhanh gấp mười, thậm chí mấy chục lần bình thường.

Diệp Hạo nói khẽ.

- Chỉ giờ cảm thấy thế nào?

- Nóng hơn vừa rồi một chút!

- Còn có thể chịu đựng sao?

- Có thể.

- Lúc trước tôi chỉ uống một giọt mà đau quá nên đã trực tiếp hôn mê rồi!

Diệp Hạo biết bạch Đường Phiên Phiên uống còn chưa đủ.

- Lần này chị phải uống từng ngụm lớn, nếu chưa đủ thì tỳ nữa thêm một lần.

- Được!

Diệp Hạo cắn răng cắt động mạch trên cánh tay, máu tươi vọt ra như suối chảy.

Đường Phiên Phiên vội vàng tiến lên dùng miệng ngăn chặn miệng vết thương, cố gắng uống máu.

Không lâu lắm, sắc mặt Diệp Hạo trở nên trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Thượng Phẩm Linh Căn

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Chảy máu động mạch không phải chuyện đùa.

Dù Diệp Hạo có sức khôi phục cường hãn cũng cần thời gian. Huống chi, cô Đường chúng ta còn đang điên cuồng mút vào.

Đến khi vết thương không còn ra máu nữa Đường Phiên Phiên mới chịu thôi, cô nàng không tự chủ được ợ một cái.

- Uống no luôn rồi, hi hi!

Đường Phiên Phiên không có ý tứ nói.

- Chị uống ít lắm cũng 500CC đó, không no mới lạ!

Diệp Hạo có cảm giác khóc không ra nước mắt.

Đường Phiên Phiên còn muốn nói gì đó nhưng cảm giác được một cỗ sóng nhiệt xông thẳng thiên linh cái đành ngưng lại.

- Nóng, nóng quá.

Vừa nói, cô vừa ôm đầu la hét.

Diệp Hạo mở điều hoà ra, chỉnh nhiệt độ xuống 16 độ C, nhưng tình huống cô nàng vẫn không chuyển biến tốt hơn.

Diệp Hạo hiểu, đây là giai đoạn Đường Phiên Phiên nhất định phải trải qua, giống như lúc trước hấn hôn mê nửa năm mới tỉnh lại. Không qua bao lâu, cô nàng lâm vào hôn mê.

Diệp Hạo nhanh chân tiến lên đỡ lấy cô về phòng.

Lúc đến ngày thứ ba, hẳn cho cô dùng một khóa Tích Cốc đan cho, kỳ thật, Diệp Hạo hiện tại có thể đưa Đường Phiên Phiên đến bệnh viện, nhưng có Tích Cốc đan nên không cần dịch dinh dưỡng phiên phức như thế.

Một ngày!

Hai ngày!

Ngày thứ mười, Đường Phiên Phiên lúc này ung dung tĩnh lại, thời điểm đó, cô nàng cảm thấy tất cả trước mắt đều không giống như trước.

Khi nàng nhắm mắt lại rồi mở ra lần nữa nhìn lên lầu ngạc nhiên thấy một nữ tử đang tập yoga trên đó, cô còn thấy một bé trai đang xem phim hoạt hình, thời điểm cô muốn nhìn rõ hơn khung cảnh trên lầu lại cảm thấy mệt mỏi.

Đường Phiên Phiên vội vàng nhắm mắt lại không dám nhìn nữa.

- Thế nào?

- Tôi giống như có được năng lực Thấu Thị.

- Chị giữ được bao lâu?

- Khoảng nửa giây a.

- Thần Huyết rõ ràng đã cải biến Thể Chất của chị.

Diệp Hạo cười nói.

- Nhưng có một tin tức xấu phải nói cho chị biết!

- Tin gì?

- Chị chắc thu được một phần hai mươi Thần Tính của Thần Huyết, nói cách khác, tư chất của tôi mạnh hơn chị gấp 20 lần.

- A, vậy tôi có thể tu luyện hay không?

Đường Phiên Phiên hoảng sợ hỏi.

- Đừng lo, tư chất tôi có thể xưng đỉnh tiêm, nên tư chất chị ít nhất cũng phải thượng đẳng, với tư chất này, chị nói có thể tu luyện không?

Diệp Hạo cười nói.

Kỳ thật, còn một việc hẳn vẫn chưa nói.

Tư chất vẫn như cũ còn đang tăng lên, tư chất Đường Phiên Phiên cũng đã dần dần được định hình.

- Cậu có nghĩ đến việc đề a di và thúc thúc tu đạo không?

- Tư vi càng mạnh, trách nhiệm càng lớn.

Diệp Hạo trầm mặc một lúc mới lên tiếng.

- Đề bọn họ bình bình đạm đạm cả một đời chưa chắc không phải một niềm hạnh phúc.

Diệp Hạo trước đó đã cân nhắc qua vấn đề này.

Bất quá cuối cùng hẳn vẫn không có nói cho phụ mẫu việc Tu Đạo.

Còn nữa, tinh hoa Thần Tính trong thể nội hẳn hiện tại cũng không còn nhiều lắm, theo Diệp Hạo suy đoán, qua một tháng nữa chắc sẽ bị dùng hết.

- Giờ tôi đã có thể tu luyện sao?

- Cái này cho cô.

Diệp Hạo đưa một quyển công pháp tự viết không tòi cho Đường Phiên Phiên.

Trong ký ức Hắc Long có rất nhiều công pháp, hẳn lựa chọn một trong những công pháp mạnh nhất trong số đó.

- Cửu Thiên Ngọc Nữ Quyết.

Đường Phiên Phiên khẽ giật mình khi thấy tên công pháp.

- Danh tự nghe qua đã thấy bá rồi?
- Đương nhiên bá rồi, ca chọn cho cung mà, tôi đã cẩn thận nghiên cứu, học cái này không tởi đâu!
- Cậu đã nói vậy thì chắc chắn là thứ tốt.

Đường Phiên Phiên cười một tiếng.

- Nhưng tôi phải tu luyện như thế nào?
- Giờ tôi dạy cho chị lộ tuyến vận chuyển của chân nguyên.

Nói xong, hắn đưa vào thể nội Đường Phiên Phiên vào một tia Chân Nguyên, thời điểm nó đi đến một huyết vị liền ngừng lại.

- Huyết vị này tên Thiếu Thương.
- Ừm.
- Huyết này gọi Thương Dương.

Diệp Hạo chỉ từng cái huyết vị mà chân khí cần đi qua cho Đường Phiên Phiên.

Mà những kiến thức này đều nhờ ký ức của Hắc Long Ký Ưc truyền thừa cho Diệp Hạo, nếu không hắn còn không biết tìm tòi bao lâu mới hiểu hết đây nè.

- Nhớ hết chưa?
- Tôi cảm thấy trí nhớ mình tốt hơn rất nhiều a.
- Tôi nói một chút về các cảm kị trong tu luyện cũng như biến hóa trên cơ thể chị.

Theo lời Diệp Hạo nói, hai mắt Đường Phiên Phiên ngày càng sáng, cô nàng không nghĩ tới tu đạo có nhiều như vậy chỗ tốt.

- Khoan đã, cậu nói tu luyện có thể vĩnh trú dung nhan? (trẻ mãi không già)

Đường Phiên Phiên cắt đứt lời Diệp Hạo.

- Đúng vậy a.
- Có phải 10 năm sau tôi vẫn có bộ dáng như hiện tại?
- Chỉ cần tốc độ tu luyện vượt qua tốc độ cơ thể lão hóa, dù qua 100 năm chị vẫn có bộ dáng xinh đẹp như hiện tại.
- Thật?
- Thật chứ!

Chỉ cần điều này thôi đã có đủ động lực để cô nàng cố gắng tu luyện rồi!

Không cần vì cái gì khác, chỉ cần trẻ mãi không già, Đường Phiên Phiên nàng sẽ liều mạng mà tu luyện.

- Đột nhiên phát hiện, việc mở công ty internet đã không còn ý nghĩa a.

Đường Phiên Phiên bỗng nhiên nói ra câu này.

- Chị giờ đã hiểu tâm tính tôi lúc trước chưa?

Diệp Hạo ha ha cười nói.

- Nói thì nói vậy chứ vẫn sẽ cố gắng phát triển của mình, dù sao đây cũng là sự nghiệp đầu tiên trong đời chúng ta mà!

Đường Phiên Phiên khẽ nói.

- Sinh hoạt là sinh hoạt, tu luyện là tu luyện, có thể làm song song cả hai chuyện mà.

Diệp Hạo nhìn Đường Phiên Phiên nói.

- Tài nguyên trên người tôi rất nhiều, hai chúng ta tu luyện sẽ không có vấn đề gì, bởi vậy chị không cần phải try hard, cố gắng tu luyện từng giây, từng phút.

- Đã hiểu!

- Mấy ngày nay, tôi sẽ cố gắng chỉ dẫn cô vào quỹ đạo rồi đi học, nhắc mới nhớ chứ đã lâu rồi chúng ta chưa đến trường nữa đó, hìhì.

Diệp Hạo cười nói.

- Ừm, để tôi xử lý hết việc của công ty rồi cũng đến trường.

Đường Phiên Phiên bây giờ không muốn tách rời Diệp Hạo một khắc nào nữa.

Nếu như trước đó cô cảm thấy Diệp Hạo xa xa không thể chạm tới, mà hiện tại cô cũng đã đi lên con đường tu đạo, quỹ tích nhân sinh của hai người theo thời gian dần hòa vào cùng một chỗ.

Nhưng Diệp Hạo không ngờ một ngày sau đó Hiểu Minh tìm tới cửa.

- Có chuyện gì thế?

Hiểu Minh đang tính gì đó nhưng khi cậu ta nhìn thấy Đường Phiên Phiên, không khỏi mở to hai mắt nhìn.

- Làm sao có thể?

- Thế nào?

- Linh căn Đường Phiên Phiên sao phát sinh biến hóa rồi?

- Phát sinh biến hóa gì?

Diệp Hạo cười hỏi.

- Linh Căn chia làm Thượng Trung Hạ cửu phẩm linh căn, mà linh căn cô nàng hiện giờ rõ ràng đạt đến Thượng Phẩm?"

- Sao cậu nhìn ra được?

- Linh căn cô nàng tràn đầy bảo quang thế này, đồ đàn cũng biết rõ linh căn nàng đạt đến Thượng Phẩm, lại nói cậu không hiểu vọng khí thuật nữa.

- Không hiểu.

- Chút nữa tôi dạy cho cậu.

- Cái này không dính đến Tông Môn truyền thừa các người à?

- Chuyện này công khai.

Hiểu Minh nói đến đây rồi trầm giọng nói.

- Đạo huynh, có một việc ta không biết nên nói hay không?

- Cứ nói.

- Ta không biết Linh Căn Đường Phiên Phiên biến dị như thế nào? Nhưng nếu đề Tà Tu phát hiện tình huống của cô nàng hiện tại, khi đó hậu quả khó lường.

- Tà Tu?

- Trước đó tôi đã nói cậu biết Tam Tông Lục Môn đều là Chính Đạo Tông Môn, nhưng trên thực tế, trên đời này còn có không ít Tông Môn Tà Đạo.

- Ý cậu là Phiên Phiên có khả năng bị người ta bắt đi?

- Ừm, nó đó!

- Cậu có thượng sách gì không?

- Mang Đường Phiên Phiên đến Mao Sơn, tiền bối Mao Sơn phái chúng tôi có thể ra tay giúp đỡ che đậy linh căn cho cô ấy.

Chương 98: Công Báo Tư Thù

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Nhưng nếu như vậy, Phiên Phiên phải gia nhập Mao Sơn Phái các cậu à?

Diệp Hạo nhìn chăm chăm Hiểu Minh hỏi.

- Chuyện này phải xem ý tứ Phiên Phiên thế nào, Mao Sơn tôi xưa nay đều không cưỡng cầu người khác gia nhập.

Hiểu Minh chân thành nói.

- Lần này anh tìm tôi có chuyện gì?

- Sơn Thành phát sinh vụ án dính tới Cương Thi, tôi muốn mời cậu theo điều tra.

Hiểu Minh vội nói.

- Chúng ta đi Sơn Thành trước, sau đó lại đi Mao Sơn.

Diệp Hạo vẫn biết phân biệt nặng nhẹ.

- Được!

- Phiên Phiên, chỉ thu thập vài bộ quần áo đi.

Diệp Hạo nói với Đường Phiên Phiên.

Đường Phiên Phiên ừm một tiếng vội vàng chạy vào phòng. Không qua bao lâu, cô nàng xách ra một cái ba lô.

Diệp Hạo thuận tay cầm lấy.

- Cái này không nặng.

- Có nặng hay không cũng không để nó trên lưng một cô gái được.

Thời điểm ba người vừa chạy ra cửa hoa viên đã bị hai chiếc xe quân đội cản lại.

- Xuống xe.

Hai thanh niên mặc quân trang màu đen gõ cửa xe.

Diệp Hạo không khỏi nhú mày.

- Các cậu là ai?

- Xuống xe tiếp nhận kiểm tra.

Hiểu Minh kinh ngạc nhìn Diệp Hạo.

- Võ Đạo Cục sao để mắt tới cậu vậy?

- Chỉ sợ Tư Mã gia giờ trò quỷ.

- Võ Đạo Thế Gia? Không cần quản nó.

Âm thanh Hiểu Minh lạnh lùng lên tiếng.

- Linh Dịch Cục các cậu trâu bò dữ vậy?

Diệp Hạo cười hỏi.

- Võ Đạo Cục mấy cậu còn bị quốc gia quản lý không chế, mà Linh Dịch Cục chúng ta chỉ có quan hệ hợp tác với quốc gia thôi!

Tiểu đạo sĩ nói đến đây đột nhiên nghĩ đến cái gì.

- Mà cậu nên kiếm một Ân Thế Tông Môn làm chỗ dựa đi a.

- Đã là Ân Thế Tông Môn, dễ dàng công nhiên xuất hiện trên thế gian sao mà nhờ vả dựa.

Diệp Hạo nói xong rồi xuống xe, đi đến chỗ xe quân dụng.

- Dừng lại.

Hai tên thanh niên Võ Đạo Cục lấy súng ra.

- Có bản sự thì tụi mày nổ súng hộ tao cái.

Diệp Hạo không thèm để ý nói, mà bước chân hắn vẫn không dừng.

Hai thanh niên ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người một chút, dĩ nhiên không dám nổ súng, họ biết thân phận của vị trước mắt này nha, ai dám nổ súng chứ.

Diệp Hạo nhìn một trung niên đang ngồi ghế trước, hỏi.

- Nếu tôi đoán không lầm thì ông là người của Tư Mã gia?

- Phải thì như thế nào?

- Phải thì ra đây nói chuyện với tôi chứ làm gì?

Vừa mới nói xong, Diệp Hạo bấm một phát vào cửa ô tô, sau khi bấm vỡ cửa kính, tay Diệp Hạo hóa thành trào dưới con mắt kính ngạc của đối phương, tùm hấn lòi ra khỏi xe giống như lòi một con chó chết.

Tư Mã Chính Phương kinh sợ, hắn không ngờ cường giả Tiên Thiên như mình lại không có sức hoàn thủ trước mặt Diệp Hạo.

Thế!

Từ Diệp Hạo ẩn chứa một loại Thế đáng sợ, loại Thế này chấn nhiếp tâm thần Tư Mã Chính Phương. Nếu không, ông ta ít nhất cũng phải phản kháng chứ.

Đám đội viên Võ Đạo Cục muốn tiến lên ngăn cản nhưng Diệp Hạo lạnh lùng quét mắt bọn họ một cái.

- Ai dám tiến lên?

Sóng âm vô hình kinh khủng tràn ngập bốn phía, đám người kia thật không dám bước thêm nửa bước.

- Trở về nói cho Tư Mã gia mấy ông biết, phái người ra đón một chút đến tìm tôi!

Diệp Hạo nhìn trung niên toàn thân đều là máu trước mặt nói.

- Còn sự tình mấy người lấy công báo thù hôm nay còn chưa xong đâu!

Nói xong câu nói này, Diệp Hạo tiện tay ném Tư Mã Chính Thiên qua một bên như một con chó.

Hắn trở lại trong xe rồi ngồi xuống.

- Chúng ta đi thôi.

Đường Phiên Phiên sùng bái nhìn Diệp Hạo nói.

- Về sau tôi cũng có thể như vậy sao?

- Chưa gì hết đã sủng bái ca đến độ này rồi ư!

Diệp Hạo cười nói tiếp.

- Đợi đến lúc đánh với bọn Cương Thi để cô kiến thức một chút uy lực của đạo pháp chân chính.

- Cương Thi? Có cần chuẩn bị gạo nếp không?

Đường Phiên Phiên vừa lái xe một bên, hỏi.

- Theo tình báo, đám Cương Thi có thể chỉ là Hắc Cương, bởi vậy dù gạo nếp hay máu chó mực đều hữu dụng.

Hiếu Minh trả lời.

- Anh đánh nổi Phi Cương không?

- Nếu có Phi Cương, tôi đành dùng kế sách mình hay sử dụng nhất thôi “Té gấp không sao” thôi, cho nên tôi mới cậu đi theo này.

- Tôi cảm thấy anh chả đáng tin gì cả!

- Tu vi tôi không phải đang nhanh chóng tăng lên sao? Tiếp qua 2 3 năm nữa, quân Phi Cương hay không, tôi dùng một kiếm đã có thể chém chết chúng.

Lời Hiếu Minh nói cũng không ngoa, thứ cậu ấy thiếu hiện giờ chỉ là thời gian.

- Đúng rồi, làm sao để nhìn ra người có Linh Căn hay không ạ, cậu nhìn tôi thử xem!?

Diệp Hạo đột nhiên nghĩ đến điều này.

Tiểu đạo sĩ nhìn chăm chăm hán một hồi, sau đó thi triển vọng khí chi thuật, nhưng chốc lát sau vẫn lắc lắc đầu.

- Tôi nhìn không ra Linh Căn của cậu, nếu không phải biết tu vi cậu rất cao, tôi còn cho rằng cậu không có Linh Căn ấy chứ.

- Anh xác định?

- Tôi đảm bảo.

Đường Phiên Phiên kinh ngạc nhìn Diệp Hạo, cô biết rõ Linh Căn Diệp Hạo ít nhất gấp bản thân 20 lần a, mà Linh Căn cô đã đạt đến Thượng Phẩm, Linh Căn của Diệp Hạo chắc chắn cao hơn rất nhiều.

Nhưng giờ Hiếu Minh cũng nhìn không ra.

- Chẳng lẽ vượt qua Cửu Phẩm?

Đường Phiên Phiên lớn gan suy đoán, cũng chỉ như vậy mới hợp lý nhất.

Diệp Hạo không nói mà yên lặng tu luyện, hán không biết Sơn Thành có Phi Cương không, nhưng hán muốn nhanh chóng gia tăng tu vi lên Luyện Thể tầng ba.

Qua mười ngày này, nhờ phục dụng Dưỡng Khí đan và sử dụng Linh Thạch tu luyện, tu vi hán tiếp cận tầng ba rồi.

Khi đến phi trường quân sự, ba người nhanh chóng an vị trên một chiếc trực thăng quân dụng.

Diệp Hạo vẫn yên lặng tu luyện gia tăng tu vi.

Sau mấy tiếng bọn họ hạ xuống tại một phi trường quân sự trong Sơn Thành.

Nơi đó sớm có một cỗ xe quân đội chờ sẵn.

- Giới thiệu tình huống hiện tại một chút.

Sau khi lên xe, Hiếu Minh hỏi.

- Cương Thi chạy tới nội thành.

- Nội thành?

Sắc mặt Hiếu Minh biến đổi, nội thành là nơi sinh sống của dân thường a.

Đầu Cương Thi này chạy tới nội thành chẳng phải sẽ gây ra ồn ào nhiễu loạn lớn cho mọi người?

- Hiện tại, quân đội đã phong tỏa tất cả con đường, nhưng thỉnh thoảng có người bị cán chết.
- Thi thể bị cán chết được xử lý như thế nào?
- Đốt ngay tại chỗ.

Hiệu Minh nhẹ gạt đầu, ngay lập tức đốt xác là quyết định chính xác, nếu không, thi thể sẽ phát sinh thi biến.

- Lập tức chạy tới nội thành.

Hiện tại, một khắc cũng không được trễ nải.

- Được!

Đến nội thành, quả nhiên nhìn thấy số lượng lớn quân đội được trang bị vũ khí hạng nặng đang đi tuần.

Hiện giờ đã gần năm giờ.

- Lập tức chuẩn bị cho tôi vài thứ.
- Cậu muốn cái gì?
- Máu chó mực, dây đen được nhuộm qua máu gà, gạo nếp, thần sa.
- Số lượng bao nhiêu?
- Số lượng lớn!

Đám quân nhân không biết số lượng lớn trong miệng tiểu đạo sĩ là bao nhiêu, bất quá hiệu suất làm việc của họ rất nhanh, chưa đến 15 phút, mười bao gạo nếp đã được chuyển đến.

Sau đó 100 con gà trống cũng được bắt đến, rồi bọn họ tiến hành giết gà lấy máu.

Nhìn thấy một màn đang bày ra trước mắt, mặt Hiệu Minh đen lại.

- Cái này —— cái này cũng quá nhiều rồi!
- Ê tiểu đạo sĩ, anh nói xem mình đã tạo bao nhiêu nghiệt rồi?

Diệp Hạo chỉ chỉ đám quân nhân đang xếp hàng chờ lấy lấy máu gà, nói.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Liên Thủ Sát Cương

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Đủ rồi, đủ rồi, đủ rồi.

Hiệu Minh vội vàng vọt tới, mà lúc này mười mấy con gà trống đã bị giết, mặt hắn đen lên báo Quân Đội mang số gà còn lại đi.

- Sát sinh quá a.

Lúc này Diệp Hạo đi tới.

- Làm cái gì?

Hiếu Minh nhìn Diệp Hạo hỏi.

- Số lượng như thế nào mới ok?

Diệp Hạo hỏi tiếp.

Hắn đang muốn chế giễu tiểu đạo sĩ thêm một phen nhưng thôi, nhanh chóng hỏi vào vấn đề chính.

- Một cân máu chó, một bó dây đen máu gà, nửa cân thần sa đã có thể.

- Bốn cân máu chó mực, bốn bó dây đen máu gà, hai cân thần sa.

Quan tiếp liệu muốn tăng số lượng Hiếu Minh đề ra lên 3 lần.

Đến lúc đó không đủ dùng thì biết làm sao?

Sự kinh khủng của Cương Thi đã được lưu truyền trong trong quân, hiện tại đã có mười tướng sĩ bị thương, hắn không muốn vì vật liệu không đủ làm đám tướng sĩ đào tẩu a.

- Lấy sự hiện đại hiện giờ, anh muốn có cái gì cũng có cả, thậm chí tốc độ rất nhanh.

Diệp Hạo nói với Hiếu Minh.

- Anh không thể dùng đôi mắt của người tu tiên mà đối đãi với xã hội văn minh được.

Trước đó Hiếu Minh sợ dĩ nói số lượng lớn cũng vì cảm thấy trong thời gian ngắn, quân đội không thể chuẩn bị được quá nhiều đồ như thế.

- Tôi hiểu rồi.

Tiểu đạo sĩ đáp một tiếng rồi bắt đầu bày trận trên mặt đất.

Diệp Hạo ở một bên yên lặng tu luyện, hắn cảm giác được chỉ còn một chút nữa thôi, bản thân hắn sẽ đột phá.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Màn đêm phủ xuống.

Hiếu Minh thấy tất cả đều được chuẩn bị thỏa đáng, trong tay hắn cầm một lá phù màu vàng, điểm một cái, lá phù nháy mắt bốc cháy rừng rực.

- Dẫn thi phù, đi cho ta.

Khi Hiếu Minh vừa mới nói xong, lá phù biến thành một đoàn ánh sáng bay về phương xa.

- Mời mọi người lui ra 30 mét đi.

Hắn nói với đám quân nhân bốn phía, tất cả đều cảm vũ khí hạng nặng như hổ rình mồi, khi nghe lệnh, cả đám không chút do dự thối lui.

Mà vị trí Hiếu Minh đang đứng sớm được trang bị đèn, nhìn qua sáng như ban ngày.

Hống!

Những quân nhân này vừa mới thối lui, một tiếng gào thét kinh khủng vang lên.

Thần sắc Diệp Hạo khẽ động đứng dậy.

- Khi nào tôi gọi thì cậu hãy ra tay!

Hiếu Minh cầm Đào Mộc kiếm trong tay trầm giọng nói.

Diệp Hạo nhẹ gật đầu.

Qua không bao lâu, một Cương Thi mặc đồ kiểu quan nhà Thanh liền xuất hiện phía trên một cao ốc, tiếp đó, Cương Thi nhảy lên một cái, văng văng rơi

xuống đất phía trước cách Hiểu Minh không xa.

Cương Thi nhìn chăm chăm tiểu đạo sĩ, trong mắt nó tràn đầy giết chóc.

- Lên.

Kiểm gỗ trong tay vẫy một cái, dùng dây thừng ngấm máu chó quấn quanh Cương Thi trong đó.

Lúc sợi dây thừng chạm vào người Cương Thi bắn ra từng tia lửa chói mắt.

Cương Thi đang cố gắng vùng vẫy nhưng không thể tránh thoát.

- Đi.

Theo tiếng quát này, Hiểu Minh đổ chậu máu gà lên người Cương Thi, lúc này, trên người nó toát ra từng đạo khói khen, mùi khét tỏa ra bốn phía, khung cảnh rất dọa người.

Cương Thi tức giận gầm thét.

Hay tai nó bắt được dây thừng rồi hung hăng kéo một cái, bức đứt cả sợi dây, khuôn mặt vì bị máu gà ăn mòn càng trở nên dữ tợn.

Bịch một tiếng, Cương Thi đập mạnh xuống mặt đất một cái, biến thành một đạo tàn ảnh đánh tới tiểu đạo sĩ.

Hiểu Minh ném chén máu chó mực được trộn với gạo nếp qua tên Cương Thi.

Từng hạt gạo nếp như được gia trì pháp thuật, lần lượt nổ lộp bộp rung động cả người Cương Thi, nhưng chúng vẫn không thể ngăn cản Cương Thi tiến về phía trước.

Sắc mặt Hiểu Minh không khỏi biến đổi.

Diệp Hạo quan sát hết thấy, thân hình vọt tới như điện, ngưng tụ chân nguyên toàn thân vào nắm đấm rồi đánh tới ngực Cương Thi.

Bịch một tiếng, Cương Thi bị nặng nề đánh văng ra một đoạn, nhưng nó nháy mắt đã đứng lên xong qua tiếp, hai mắt nó ngập tràn sát ý nhìn chăm chăm Diệp Hạo.

Diệp Hạo rút Thanh Đồng Chủy Thủ ra, ánh mắt lạnh liệt khiêu khích đối phương.

- Đến đây cu!

Ánh mắt Cương Thi không khỏi dừng trên thanh chủy thủ trong tay Diệp Hạo, thân hình không tự chủ lui về sau một bước.

- Con mẹ nó, Trung Phẩm Linh Bảo.

Hiểu Minh hô lớn.

- Này đạo sĩ thúì, anh có cách giết được tên này không ạ?

Diệp Hạo tức giận quát hỏi.

- Cương Thi có ít nhất 300 năm đạo hạnh nên đã hóa thành Phi Cương cmmr.

Hiểu Minh bắt đầu đả trả lời.

- Nếu tôi tiến vào Luyện Huyết cảnh có thể ngược nó như chơi, nhưng bây giờ thì... đành té thôi.

- Địch, quả thật không thể nhờ vào anh!

Diệp Hạo nói xong, tay trái bung ra thành trảo xoay tròn hướng về mặt đất.

Cảnh tượng kỳ dị phát sinh.

Máu gà đang nằm trong chậu dưới đất hóa thành từng đạo từng đạo trường lưu hội tụ vào trong tay Diệp Hạo, bọn chúng phiêu phù giữa không trung như từng dải lụa màu máu chấp chờn theo gió.

- Không Thủy Chi Thuật.

Đôi mắt Hiểu Minh lóe lên một đạo tinh mang.

- Cậu cố gắng làm nó kiệt sức, tôi sẽ dùng Trấn Thi Phù giết nó.

- Ok!

Lời Diệp Hạo vừa ra, từng đầu trường lưu màu máu bao vây Cương Thi lại, Cương Thi cố gắng đánh trả nhưng thủy chung không thể thoát khỏi cảnh bị vây trong máu gà.

Mà Đường Phiên Phiên đang đứng chung với đám quân nhân ở xa xa nhìn thấy một màn này, trái tim nhỏ không khỏi nhảy dựng lên.

Có thể gọi là Thần tích a, không khác gì trong phim chương cả, mà cô tin tưởng không bao lâu nữa, cô cũng có thể làm được như thế.

- Luyện hóa.

Diệp Hạo thấy đồng máu gà có thể tổn thương cho Cương Thi, nhưng loại vết thương này xa xa mới đủ để khiến nó bị trọng thương.

Theo lời Diệp Hạo vừa nói, mười mấy đầu trường lưu máu bắt đầu giảm tốc độ.

Cương Thi phát ra tiếng rống phẫn nộ.

- Trấn Thi Phù.

Cùng lúc đó, một lá phù được đâm trên Đào Mộc kiếm được Hiểu Minh cầm trong tay bắt đầu phát sáng, rồi chiếu vào người Cương Thi, trấn áp khiến nó không thể động đậy.

Cương Thi không ngừng gầm thét nhưng trấn thi phù giống như một dây núi lớn đè lên người nó.

Diệp Hạo thừa dịp này cố gắng tăng nhanh tốc độ luyện hóa máu gà.

Mà đám quân nhân xung quanh khi thấy một màn này, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi. Nếu như trước đó, bọn họ tuyệt đối không tin chuyện quỷ thần như thế này, nhưng bây giờ không thể không tin được nữa rồi.

- Đầu Cương Thi này rốt cục đã bị trấn áp.

Tình cảnh trước mắt cho thấy tên Cương Thi không có năng lực phản kháng.

Nhưng chuyện không ai nghĩ đến lại xảy ra, trên người Cương Thi bỗng nhiên bạo phát ra ánh sáng đen kịt bùng nổ.

Hắc sắc quang huy vừa mới xuất hiện đã chấn vỡ trấn thi phù, tiếp đó nó khiến mười mấy đầu huyết sắc trường lưu bao phủ quanh Cương Thi vỡ nát.

Diệp Hạo và Hiểu Minh đồng thời rên một tiếng, lao đảo lui lại mấy bước.

- Tình huống gì đây?

Diệp Hạo cau mày hỏi.

- Đầu Cương Thi này bị người không chế.

Sắc mặt Hiểu Minh âm trầm đến cực điểm.

- Không phải Tà Đạo Tông Môn mà anh nói chứ?

Diệp Hạo giật mình hỏi lại.

- Nó đó!

Hiểu Minh nhẹ gật đầu.

Hai người tâm sự được mấy câu, hai con mắt đỏ ngầu của Cương Thi đã khóa chặt bọn họ.

- Tôi tới đoạn hậu.

Tiểu đạo sĩ siết chặt Đào Mộc kiếm trong tay, trầm giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Hư Không Ngưng Phù

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Tôi còn tưởng anh muốn chạy nữa chứ!

Diệp Hạo cười nói.

- Lúc nào rồi mà còn đùa?

Hiếu Minh mới vừa nói đến đây đã nghe một tiếng răng rắc, sau đó một đạo kinh lôi hung hăng bổ vào người Cương Thi.

Đầu Cương Thi kêu thảm một tiếng, cả người bốc khói đen.

- Anh còn đứng xem đến khi nào?

Diệp Hạo hỏi.

- Cậu biết thuật Không Lôi? (điều khiển sấm sét)

Hiếu Minh mở to hai mắt.

- Ủa, không được hả?

Diệp Hạo hỏi lại.

- Tu vì cậu hiện tại làm sao nắm được Không Lôi Chi Thuật được ta?

Hiếu Minh thắc mắc.

- Mà sao uy lực của lôi điện do cậu đánh ra còn mạnh như vậy?

- Anh lại bắt đầu làm nhảm rồi!

Hiếu Minh không nhiều lời nữa, nắm Đào Mộc kiếm vọt tới hướng Cương Thi.

Thời điểm tiểu đạo sĩ gần đến gần mục tiêu, một đạo kinh lôi lần nữa từ trời đánh xuống người Cương Thi. Cùng lúc đó, Mộc Kiếm trong tay hắn nhanh chóng xuyên qua mi tâm Cương Thi, nó ngã xuống đất ngay lập tức.

- Đốt đi.

Hiếu Minh ra lệnh, mấy vị quân nhân cầm súng phun lửa chạy tới, theo từng cột lửa phun ra, đầu Cương Thi đang tan rã với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

- Không nên ngừng a.

Hiếu Minh trầm giọng nói.

Diệp Hạo có chút mệt mỏi, đi về phía Đường Phiên Phiên.

Mà lúc này, tên Cương Thi đã bị đốt hơn phân nửa, có Hiếu Minh một bên quan sát, nó không thể lộn cái bàn gì được.

Nhưng thời điểm Diệp Hạo đi được nửa đường, hắn thấy một đạo thân ảnh lấy tốc độ nhanh như chớp chạy về phía Đường Phiên Phiên.

Nhanh, tốc độ thân ảnh này nhanh đến cực hạn.

- Không xong.

Diệp Hạo đã biết đối phương xem trọng Linh Căn của cô nàng, hắn lập tức khởi động năng lực tri hoãn tốc độ, tăng tốc độ mình đến cực hạn.

Nhưng dù vậy, Đường Phiên Phiên vẫn bị đạo thân ảnh kia cuốn đến giữa không trung.

- Ha ha, không ngờ lần này ta chiếm được một nữ tử người phạm có Thượng Phẩm Linh Căn.

- Buông nàng ra.

Diệp Hạo nhìn chăm chăm hắc bào trung niên trước mặt, nghiêm nghị nói.

- Tiểu tử, ngươi hủy Cương Thi của ta, ta còn chưa tính sổ với ngươi đấy?

Hắc bào trung niên cười lạnh một tiếng.

- Vậy mà tiểu tử ngươi tự động dâng tới cửa.

Hắc bào trung niên nói xong, đại thủ giờ ra tấn công Diệp Hạo.

Diệp Hạo lúc này vẫn chạy về hướng hắc bào trung niên.

- Chết.

- Chết.

Lời đầu tiên do hắc bào trung niên nói.

Lúc hắn nói ra câu này, năm ngón tay hắn hóa thành trào, bắt tới cổ Diệp Hạo.

Từ “chết” thứ hai do chính Diệp Hạo nói.

Sau khi nói ra câu này, hắn liền cắn nát đầu lưỡi rồi phun ra một ngụm máu tươi tới đối phương.

Khi những giọt máu phun lên người hắc bào trung niên, hắn như bị sét đánh, cả người cứng lại giữa không trung.

- Ngươi...

Chưa kịp nói hết câu, thân thể hắn nháy mắt đã hóa thành tro tàn.

Đường Phiên Phiên vô lực rơi xuống đất, Diệp Hạo bay lên đưa tay đón nàng vào ngực, rồi chậm rãi rơi xuống.

Hiếu Minh lúc này mới lao đến.

Mặt mũi cậu ta đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi nhìn chăm chăm Diệp Hạo.

- Tên kia là tồn tại Luyện Huyết cảnh nha, cậu làm sao giết được đối phương?

- Ta phát hiện, mỗi lần đi theo anh, chẳng có chuyện gì tốt cả!

Diệp Hạo bất đắc dĩ nhìn tiểu đạo sĩ trước mặt.

Lần trước hắn kêu mình đi bắt quỷ, kết quả lại gặp Quỷ Tiên.

Lần này đụng phải Phi Cương cũng bình thường đi, nhưng ai ngờ lại gặp phải cường giả Tà đạo Luyện Huyết cảnh.

- Cậu đừng đánh trống lảng!

- Sự phụ có cho tôi một kiện Pháp Bảo để hộ thân.

Diệp Hạo trả lời.

- Nhưng giờ nó cũng đã bị phé rồi.

- Chuyện này.

Hiếu Minh vẫn có chút không tin.

Diệp Hạo không phải bịa chuyện, Thần Huyết chí Thần chí Thánh đối phó với cường giả Tà đạo cực kỳ đơn giản, nhưng trong thể nội Diệp Hạo hiện tại, Thần Huyết không còn được bao nhiêu a.

Đội đến khi bản thân hấp thu hoàn toàn Thần huyết, loại này năng lực này chỉ sợ sẽ bị mất đi.

- Đi thôi, đi Mao Sơn.

Diệp Hạo trầm giọng nói.

- Đúng, trở về Mao Sơn một chuyến mới được.

Hiếu Minh gật đầu nói.

- Các cậu có nghĩ đến việc vì sao tên Tà đạo cường giả này lại thân nhiên mang theo đầu Cương Thi hiện thân trong Sơn Thành đây không?

Đường Phiên Phiên nhẹ giọng hỏi.

- Bất kể chuyện gì đều không phải việc chúng ta có thể giải quyết.

Hiếu Minh nghiêm túc nói.

- Không sai.

Luyện Huyết cảnh quá mạnh, Diệp Hạo cũng không phải đối thủ của người ta.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Mao Sơn Phái!

Tông Môn bắt Quỷ trừ Yêu nổi tiếng lâu đời tại Trung Quốc.

Diệp Hạo cùng Đường Phiên Phiên theo Hiếu Minh một đường đi đến sau núi Mao Sơn.

- Chúng ta tới Mao Sơn phái rồi!

Hiếu Minh chỉ vách núi phía trước một nói.

- Gì?

Diệp Hạo khẽ giật mình.

Hiếu Minh đánh ra thủ ấn, một cánh cửa xuất hiện trước mặt ba người.

- Trần Pháp?

- Đúng rồi, nếu không Mao Sơn Phái an bình sẽ bị thế nhân quấy rầy.

Hiếu Minh nói xong dẫn hai người đi vào cánh cửa.

Cầu nhỏ nước chảy, cỏ đạo tiểu tạ, xanh um tươi tốt.

Đi trong này như tiến thân vào thế ngoại đào nguyên.

- Mao Sơn phái các anh đây sao?

Đường Phiên Phiên kinh ngạc hỏi.

- Ừm.

- Dưới Mao Sơn các anh có một đầu Linh Mạch hả?

Diệp Hạo đến đây cảm thấy khiếu huyết toàn thân đều mở ra, hắn đang tham lam hấp thu thiên địa linh khí.

- Tam Tông Lục Môn đều có một đầu Linh Mạch, nếu không sao dám xưng Động Thiên Phúc Địa?

Hiếu Minh mỉm cười trả lời.

- Số lượng đệ tử phái các anh chắc không nhiều đâu hả?

- Đệ tử đời này của chúng ta chỉ có 108 người.

- Nói vậy, không có bao nhiêu người tu đạo trên khắp Hoa Hạ?

- Tu sĩ Chính Đạo Tông Môn thật không có bao nhiêu, nhưng số lượng tu sĩ Tà đạo lại có rất nhiều, bởi vì tu luyện theo Tà đạo dễ dàng thăng tiến tu vi hơn.

Hiếu Minh lại nói tiếp.

- Tuy số lượng tu sĩ Tà đạo rất nhiều, nhưng tính đến số lượng cường giả đỉnh cao lại không bằng, nếu không Tam Tông Lục Môn cũng không thể chiếm ưu thế.

- Tại sao vậy?

Đường Phiên Phiên thắc mắc hỏi.

- Phần lớn Tà đạo Chi thuật đều có thể tốc thành, nhưng nhanh thì mang ý nghĩa căn cơ bất ổn, căn cơ bất ổn không thể leo cao a!

Đang lúc ba người trò chuyện, Hiếu Minh đã mang hai người Diệp Hạo đi tới một đình viện.

- Sư phụ, Hiếu Minh xin cầu kiến.

Hiếu Minh đứng trước cửa cung kính nói.

- Vào đi.

Lúc này, một đạo thanh âm già nua vang lên.

Mà khi Hiếu Minh dẫn Diệp Hạo và Đường Phiên Phiên tiến vào đến chính sảnh, một âm thanh kinh nghi bất định vang lên, tiếp đó, một lão đầu lồi thối lếch thếch tay còn đang cầm một cái đùi gà, mặt lộ sợ hãi lẫn vui mừng đi ra.

- Thượng Phẩm Linh Căn!

- Lần này, con bằng hữu đến đây muốn mời Sư phụ hỗ trợ che lấp Linh Căn cho nàng.

Hiếu Minh nói ra mục đích lần này.

- Nữ oa tử, con có nguyện vào Mao Sơn ta không?

Lão giả nhìn qua dơ dơ này trầm giọng hỏi.

Đường Phiên Phiên nhìn Diệp Hạo một cái rồi nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

- Đáng tiếc a.

Lão thấy Đường Phiên Phiên cự tuyệt, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ tiếc nuối, bất quá, lão chợt vung tay lên về Linh phù ngay giữa hư không. Theo một bút cuối cùng rơi xuống, một đạo Linh phù hư huyền xuất hiện trong mắt mọi người.

- Hư Không Ngưng Phù.

Trên mặt Diệp Hạo lộ vẻ chấn kinh.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Bách Hoa Trà

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Hư Không Ngưng Phù.

Trên mặt Diệp Hạo lộ vẻ khiếp sợ.

Chỉ có người hiểu Phù Đạo cực sâu mới có thể làm được.

Sau khi Linh Phù kia tiến vào cơ thể Đường Phiến Phiến, thời gian dần trôi qua, ánh sáng Linh Căn của cô nàng tỏa ra dần biến mất.

- Muốn nhìn ra phẩm cấp tu vi Linh Căn của cô, ít nhất phải cao hơn ta một cảnh giới mới được.

Ông cụ nhếch nhác cười nhạt nói.

- Chỉ là, người như vậy không có mấy người trong Đạo Gia Tông Môn đâu, bởi vậy cô có thể an tâm tu luyện trong hồng trần.

- Còn nữa, đợi cô đến cảnh giới Luyện Hồn, có thể tự giải quyết Linh Căn xấu hại mình rồi.

Ông cụ nói đến đây tháo ngọc bội bên hông xuống.

- Đây là Pháp Bảo Hộ Thân ta lấy được trong một động phủ nhiều năm trước, lúc gặp nguy hiểm ngọc bội này sẽ hóa thành ánh sáng, đợi cô đạt tới Luyện thể tầng một sẽ có thể luyện hóa nó.

- Thứ này - - quá quý giá rồi.

- Chỉ là vật ngoài thân mà thôi.

Lão giả cười không thêm để ý nói.

- Hiểu Minh, mang hai người bạn này đi dạo Mao Sơn một vòng đi đi.

Nói xong câu này, ông quay lại vào phòng.

Diệp Hạo nhìn lão giả, trong mắt lộ ra chút kinh ngạc.

Tính cách người này thoải mái, không chịu gò bó, hình như không có thứ gì ông ta để ý đến.

- Tôi mang hai người đi uống Bách Hoa trà của phái Mao Sơn chúng tôi.

Lúc này Hiểu Minh giới thiệu.

- Bách Hoa trà là gì?

Đường Phiến Phiến tò mò hỏi.

- Đến đó cô sẽ biết.

Hiểu Minh chơi trò bí hiểm, hẳn mang theo hai người đi vào trong một biệt viện đầy biến hóa.

Bên trong biệt viện có một thiếu nữ dáng người uyển chuyển đang rửa các cánh hoa đủ loại màu sắc.

- Tô sư tỷ, em mang hai người bạn đến nếm Bách Hoa trà của chị.

Hiểu Minh nói với thiếu nữ trong biệt viện.

Thiếu nữ nghe vậy quay người nhìn lại Hiểu Minh, ánh mắt nhanh chóng nhìn về phía hai người còn lại.

- Mời vào.

Cô nàng nói khẽ.

Thiếu nữ mặc áo trắng mất ngọc mây ngài, nhẹ nhàng thoải mái, nhất cử nhất động giống như không bàn mà hớp, Thiên Đạo chí lý.

Sau khi thiếu nữ mời ba người ngồi xuống, cô lấy ra một bộ đồ uống trà.

- Pha trà cần một khoảng thời gian, mong hai vị đừng sốt ruột.

Thiếu nữ mặc áo trắng nhẹ giọng nói.

Đường Phiên Phiên đầy hứng thú nhìn động tác pha trà của mỹ nữ trước mặt, mà Diệp Hạo cũng không ngoại lệ.

Khác biệt là, Diệp Hạo thấy được Đại Đạo từ trong thủ pháp của thiếu nữ.

Tự nhiên, tự nhiên.

Lúc nghĩ đến hai từ này, Diệp Hạo nhắm hai mắt lại, sau đó Chân Nguyên trong cơ thể hắn tự nhiên công kích bình cảnh.

Không giống như trước đó trùng kích mấy lần cũng không thể đánh vỡ, lần trùng kích này không có một chút khói lửa nhân gian, tất cả đột phá một cách tự nhiên.

Đúng lúc này, Diệp Hạo thuận lợi đặt chân vào cảnh giới Luyện thể tầng ba.

Thiếu nữ kinh ngạc nhìn hắn một cái, ra hiệu Hiểu Minh và Đường Phiên Phiên không nên quấy rầy Diệp Hạo.

Khóe miệng Hiểu Minh gật gật một cái, tên này đột phá cũng quá nhanh rồi?

Sau khi đột phá cần cảm ngộ ảo diệu của Luyện Thể tầng ba, Diệp Hạo cảm ngộ khoảng chừng nửa khắc mở hai mắt ra.

- Đa tạ đạo hữu.

Diệp Hạo cảm ơn thiếu nữ áo trắng.

- Cậu vốn đã đến biên giới đột phá, cho dù không có lần này, đột phá cảm ngộ cũng là chuyện sớm hay muộn.

Thiếu nữ áo trắng cũng không giành công, cô đưa Bách Hoa trà vừa mới nấu xong cho Diệp Hạo.

- Chén Bách Hoa trà này có thể củng cố cảnh giới của cậu.

Diệp Hạo cảm ơn đưa tay nhận lấy chén trà.

Uống một ngụm, giữa răng môi đều có hương vị thơm mát.

Thời gian dần trôi qua, hương thơm chảy xuôi đến tứ chi bách hải của Diệp Hạo, bên trong lục phủ ngũ tạng, một cảm giác sáng khoái trước đây chưa từng có làm hắn có cảm giác trở về cơ thể của mẹ, cảnh giới hơi buông lỏng cũng chậm rãi ổn định hơn.

Đường Phiên Phiên trừng lớn hai mắt.

- Tại sao tôi cảm thấy tu vi tăng lên không ít nhỉ?

- Bách Hoa trà được Tô sư tỷ hái trăm loại hoa quý luyện chế, tu vi cô tăng lên cũng rất bình thường.

Hiểu Minh cười nói.

- Nhưng Đường Phiên Phiên cô không thể uống quá nhiều.

- Bây giờ tu vi của chị quá thấp, uống nhiều trái lại sẽ không tốt.

Diệp Hạo nói xong uống một hơi cạn sạch chén trà.

- Thật đáng tiếc.

Đường Phiên Phiên vừa uống thử một ngụm lại không dám uống tiếp.

Diệp Hạo nhắm mắt lại lắng đọng lĩnh ngộ cảm giác huyền ảo này.

Rất lâu sau, cuối cùng Linh Lực ẩn chứa trong Bách Hoa trà tiêu tán hoàn toàn trong cơ thể hắn.

Lúc này, tu vi Diệp Hạo không những ổn định, thậm chí còn mơ hồ tăng lên một chút, chuyện này khiến hắn hiểu vì sao rất nhiều Tu Sĩ đều mơ tưởng gia nhập Đại Tông Môn.

Tài nguyên và truyền thừa của Đại Tông Môn không phải thứ Tân Tu có thể tưởng tượng được.

Nếu không phải Diệp Hạo có truyền thừa của Hắc Long, không chừng sẽ lựa chọn gia nhập Tông Môn, nhưng giờ hắn có truyền thừa của Hắc Long, đương nhiên không muốn gia nhập vào Tông Môn nào.

Diệp Hạo hiểu rõ ký ức của Hắc Long trên quý vô giá, khó đảm bảo Tu Sĩ trong Tông Môn không đồ mất.

Một lát sau, Hiểu Minh mang theo Diệp Hạo, Đường Phiên Phiên rời khỏi nơi này, sau đó hần dẫn hai người đi dạo Mao Sơn một lần, ngày hôm sau ba người ngồi máy bay quân sự về tới Ma Đô.

Vừa mới quay về, Diệp Hạo đã nhận được điện thoại của Thiệu Hoa.

- Đến phòng tôi một chuyến.

Diệp Hạo nói một tiếng với Hiểu Minh, đi xe của Đường Phiên Phiên đến phân bộ cục Võ Đạo.

Lúc gặp lại Thiệu Hoa, trên mặt cô đã không còn tư thái bất cần đời kia.

Thay vào đó là vẻ nghiêm trọng nồng đậm.

- Xảy ra chuyện gì?

- Cậu đánh Tư Mã Chính Thiên à?

- Ừm.

- Tư Mã gia chủ tự mình ra mặt yêu cầu bên ta giao người.

- Sau đó thì sao?

- Áp lực của tôi rất lớn nha.

Nghe thấy vậy, Diệp Hạo đã hiểu Thiệu Hoa có năng lực bảo vệ mình.

- Sau đó thì sao?

- Tôi dùng quan hệ ép chuyện này xuống, bên ngoài Tư Mã gia không dám quay lại, nhưng họ chắc chắn sẽ có động tác ngầm.

- Cảm ơn.

- Vì lo lắng chuyện này, bên phía tôi đã bỏ ra nhân lực và vật lực rất lớn, bởi vậy cậu nhất định phải làm một số việc giúp cục Võ Đạo chúng tôi.

- Cô nói đi.

- Đây là danh sách cao thủ của một số nước kẻ thù chui vào nước ta.

Thiệu Hoa nói xong đưa một phần tài liệu cho Diệp Hạo.

- Việc cậu phải làm là đánh chết hết tất cả những người này.

- Có thể.

Bây giờ Diệp Hạo có năng lực nhất định, có thể làm một số việc cho Quốc Gia, hần cũng không ngại đi làm.

Trong tim Diệp Hạo vẫn có một phần yêu nước.

- Tôi nay, lễ đính hôn của tiểu thư Lãnh gia và công tử Tổng gia sẽ được tổ chức, dựa theo tình báo, Tổng Ngọc này đã bắt đầu nhập vào gia tộc Nigawa nước Nhật.

- Ninja sao?

- Ừm.

- Giết Tổng Ngọc hả?

- Ngoại trừ Tổng Ngọc còn có Hạ Nhãn một người bên cạnh hần.

- Được.

Sau đó hai người quyết định một số chi tiết rồi Diệp Hạo đứng dậy từ biệt.

Lúc Diệp Hạo đi đến cửa ra vào, giọng nói Thiệu Hoa lại vang lên.

- Diệp Hạo, cậu có thể nói cho tôi biết lý do cậu không chút kiêng kỵ ra tay với Tư Mã gia không? Nói cách khác, cậu có chỗ dựa gì?

- Cô tự mình nghĩ đi.

Diệp Hạo đương nhiên sẽ không nói cho Thiều Hoa biết, mà nếu thật sự xảy ra chuyện, hẳn có thể nói mình là người của cục Linh Dịch.

Phải biết rằng Hiểu Minh là người phụ trách cục Linh Dịch ở Ma Đô, hẳn sớm đã mời Diệp Hạo gia nhập cục Linh Dịch rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cục Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Cười Với Tôi

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Đi trong sân trường, Diệp Hạo có một loại cảm giác giống như cách một thế hệ.

Trong trí nhớ của hắn, đã rất lâu rồi hắn chưa đến trường học.

- Hình như mình ngày càng bận rộn thì phải.

Diệp Hạo nói với cô gái bên cạnh.

- Nhưng dù sao cũng tốt hơn tâm thường vô vị.

Đường Phiên Phiên cười nói.

- Nói cũng đúng.

Diệp Hạo khẽ gật đầu.

- Còn nửa tiếng nữa lên lớp, tôi phải quay về phòng ngủ lấy sách đã.

Đường Phiên Phiên nói xong chạy về ký túc xá của mình.

Diệp Hạo cũng đi về phía phòng mình trong trường.

Đến cửa phòng, Diệp Hạo nhìn thấy Tiểu Lão Thực còn đang đánh răng.

Viên Cao Tĩnh và Trịnh Tiểu Long còn đang nằm trên giường.

- Buổi sáng hôm nay không có tiết sao?

- Không phải chưa đến giờ sao?

Viên Cao Tĩnh nhìn thấy Diệp Hạo nhếch miệng cười nói.

- Cậu đúng là khách quý đó.

- Tôi còn nghĩ cậu đã thôi học rồi?

Một chân Trịnh Tiểu Long để trên mép giường:

- Đến đây, để đại gia sủng cậu một phen.

- Cậu ngày càng dễ tiện a.

Diệp Hạo cười nói.

- Người không biết xấu hổ, vô địch thiên hạ.

Trịnh Tiểu Long nói xong một câu rồi ngồi dậy.

- Mỗi ngày đi học đều đau đầu.

- Không phải mới được nghỉ hai ngày đấy sao?

Tiểu Lão Thực khinh bỉ nhìn Trịnh Tiểu Long một cái.

- Tên này chỉ muốn mỗi ngày đều nằm trên giường.

- Nếu nằm trên giường mỗi ngày nhưng có thể kiếm tiền cũng không tệ.

Viên Cao Tinh đứng dậy đi đến nhà vệ sinh.

Tiểu Lão Thực lau mặt một cái rồi nói với Viên Cao Tinh trong đó.

- Cao Tinh, tôi dùng thuốc bôi tóc của cậu nhé.

- Cậu cứ dùng đi.

Viên Cao Tinh trả lời.

Hình như Trịnh Tiểu Long cảm nhận được gì đó:

- Lão Thực, nhìn bộ dạng cậu lại có lựa chọn mới à.

- Gần đây trò chuyện không tệ với Khang Tinh cùng lớp, cậu ấy đã đưa cơm cho cô ấy ba ngày liên tục rồi.

- Hôm nay chuẩn bị thổ lộ sao?

- Tôi cảm thấy gần đến thời điểm rồi.

Tiểu Lão Thực khẽ gật đầu.

- Mới có ba ngày thôi mấy cha, dài thế à?

Diệp Hạo cảm thấy có chút không đáng tin cậy.

- Cậu cho rằng ba ngày này tôi chỉ đưa cơm sao?

Tiểu Lão Thực nhìn Diệp Hạo nói.

- Trong ba ngày này tôi đã thăm dò rất nhiều, tôi có thể cảm nhận được cô ấy có ý với tôi.

- Vậy chúc cậu may mắn. .... lần sau kaka...

Diệp Hạo chỉ có thể nói như vậy.

- Đợi lát nữa chúng ta cùng đi.

Viên Cao Tinh cười nói.

- Thời khắc thần thánh như vậy, sao chúng ta có thể không chứng kiến được?

Trịnh Tiểu Long cũng biểu lộ vô cùng hứng thú.

Sau đó bốn người đi đến quán cơm ăn vội vàng một chút gì đó, sau đó theo Tiểu Lão Thực đến ký túc xá nữ sinh.

Tiểu Lão Thực vừa đi vừa ảo não.

- Tối nay không thể đánh bài rồi.

- Chuyện này đúng ý chúng tôi.

Trịnh Tiểu Long cười nói:

- Tối muộn hôm qua tôi đã nói đi ngủ, nhưng cậu lại không muốn, cứ đòi đánh đến ba giờ.

Tiểu Lão Thực cười khỏ.

Hôm qua nếu không phải anh ta thua 200, sao có thể yêu cầu đánh tiếp chứ?

Lúc Tiểu Lão Thực đi đến dưới lầu đang định gọi điện thoại đã bị Viên Cao Tinh kéo lại.

Lúc Tiểu Lão Thực kinh ngạc, Viên Cao Tinh chỉ chỉ cách đó không xa.

Chỉ thấy cách đó không xa, một nam sinh mang theo bữa sáng KFC đưa cho một cô gái tóc ngắn.

Cô gái tóc ngắn kia chính là Khang Tinh mà Tiểu Lão Thực nói.

- Tinh hướng gì đây?

Trịnh Tiểu Long kinh ngạc thốt lên.

Tiểu Lão Thực cứng đờ ngay tại chỗ.

Diệp Hạo nhìn một lát liền vỗ vai Tiểu Lão Thực.

- Lúc Khang Tinh nói chuyện với cậu, cũng như vậy sao?

Tiểu Lão Thực đau khổ lắc đầu.

Lúc này Khang Tinh vừa cười vừa nói với nam sinh kia, hơn nữa ánh mắt cô nàng luôn không rời khỏi nam sinh đó.

- Đi thôi.

Diệp Hạo nói.

- Không, tôi phải hỏi rõ ràng.

Khuôn mặt đen xì của Tiểu Lão Thực tràn đầy phẫn nộ, sau đó anh ta đi về phía Khang Tinh.

- Khang Tinh.

Lúc Tiểu Lão Thực cách Khang Tinh còn 3 mét, cậu ta kêu lên.

Lúc Khang Tinh thấy Tiểu Lão Thực đến, cười nói:

- Lão Thực.

- Ai vậy?

Về mặt nam sinh đầy cảnh giác nhìn Tiểu Lão Thực hỏi.

Tiểu Lão Thực còn cầm bữa sáng trong tay, đồ ngốc cũng biết có chuyện gì?

- Không phải em đã nói với anh rồi sao? Trong ba ngày anh xin nghỉ, may mắn có Tiểu Lão Thực lớp chúng em đưa bữa sáng cho em, nếu không, bữa sáng em nay đã bị đói bụng rồi.

Khang Tinh nói khẽ với nam sinh bên cạnh.

- A, đây là Lão Thực em nói với anh à.

Trên mặt nam sinh bùng tình đại ngộ, sau đó anh ta vươn tay ra với Tiểu Lão Thực:

- Làm quen một chút, tôi tên Tôn Lượng học năm hai.

Tiểu Lão Thực cảm thấy ngực đau quá.

- Lão Thực, chúng ta đi thôi.

Diệp Hạo tiến lên kéo Tiểu Lão Thực nói khẽ.

- Tôi.

Bỗng nhiên Tiểu Lão Thực phát hiện bây giờ nói gì cũng dư thừa.

- Lão Thực, anh sao vậy?

Khang Tinh vội vàng hỏi.

Thấy vẻ mặt này của Khang Tinh, Trịnh Tiểu Long không nhịn được nói.

- Cô đã không thích Lão Thực, cô cần gì phải trêu chọc cậu ấy chứ?

- Tôi trêu chọc anh ấy lúc nào?

Khang Tinh lộ ra vẻ ảm ức.

- Mong cậu nói chuyện chú ý một chút.

Sắc mặt Tôn Lượng khó coi.

- Cô không trêu chọc cậu ấy, vậy mỗi ngày cô bảo cậu ấy đưa cơm có ý gì?

Viên Cao Tinh cũng bênh vực Tiểu Lão Thực, lên tiếng.

- Lão Thực đưa tới? Tôi có thể làm gì? Ném đi sao?

Khang Tinh đen mặt đáp lời.

- Lần thứ nhất tôi đã nói với Lão Thực không cần đưa tới, nhưng hết lần này tới lần khác Lão Thực vẫn mang tới, tôi có thể làm gì chứ?

Nghe vậy Viên Cao Tinh và Trịnh Tiểu Long đều ngơ ngẩn.

Nói một lúc lâu hóa ra Tiểu Lão Thực yêu đơn phương.

Chuyện này có vẻ xấu hổ rồi, hai con hàng này nhanh chóng kéo Tiểu Lão Thực chạy trốn.

Diệp Hạo không có rời đi.

Bởi vì hắn thấy Trương Lan đang xuống lầu.

- Anh ở đây làm gì?

Trương Lan đi nhanh đến trước mặt Diệp Hạo, kinh ngạc vui mừng hỏi.

- Đi cùng Lão Thực tới chỗ lộ.

Diệp Hạo chỉ Khang Tinh.

- Ai ngờ Lão Thực hiểu sai ý.

- Tôi còn tưởng anh đến đón tôi chứ?

Trương Lan chu miệng lên nói.

- Tôi không đi cùng bọn họ, không phải ở đây đợi cô sao?

- Chuyện này giống nhau à?

- Kết quả như nhau, hi hi.

Trương Lan quay người nói với Bạch Hà.

- Bạch Hà, chúng tôi đi trước.

Sau đó không đợi Bạch Hà trả lời, cô nàng sóng vai đi cùng Diệp Hạo đến lớp.

Bạch Hà nhìn bóng dáng hai người, trong mắt lộ ra vẻ hâm mộ.

Bạch Hà hi vọng vị trí của Trương Lan trở thành của mình biết bao nhiêu, nhưng hiện thực thì, haiz. ...

Trong lòng Bạch Hà tràn đầy đắng chát.

Thực ra Trương Lan có thể bảo Bạch Hà đi cùng bọn họ, nhưng Trương Lan muốn ở riêng với Diệp Hạo, bởi vậy Trương Lan từ chối đi cùng Bạch Hà.

- Những ngày này anh đi đâu vậy?

- Làm một số chuyện.

- Chuyện gì?

Diệp Hạo cười.

- Không thể nói cho tôi biết được sao?

- Không tiện.

- Chỉ để lộ ra một chút thôi.

- Không tiện.

Diệp Hạo vẫn dè dặt từ chối.

- Được rồi.

Trương Lan không ép hỏi nữa.

- Đúng rồi, hỏi anh một chuyện.

- Cô nói đi.

- Anh tin trên đời này có quỷ không?

- Tin.

- Anh tin sao?

Trương Lan trừng lớn hai mắt.

- Vì sao anh lại tin?

- Cô tin tưởng tôi thế sao?

Diệp Hạo hỏi ngược lại Trương Lan.

- Không phải anh không nên tin loại chuyện như này sao?

- Ai bảo với cô tôi là chủ nghĩa vô thần.

- Được rồi.

- Sao đột nhiên cô lại hỏi chuyện này?

- Hôm qua lúc tôi lên lớp giải phẫu, tôi phát hiện thi thể nữ giải phẫu đang cười với mình.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Nghĩ Đơn Giản

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Cái gì?

Diệp Hạo nghe thấy vậy, vẻ mặt thay đổi.

- Đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ nụ cười của thi thê nữ đó, mỉm cười âm trầm làm toàn thân người ta đều phát lạnh.

Trương Lan nghiêm túc nói.

- Có thể tra ra được lai lịch thi thê nữ kia không?

- Không tra được.

- Không tra được sao?

Diệp Hạo kinh ngạc nói.

- Mỗi người quyền tặc thi thê đều có ghi chép mà.

- Không, có một số thi thê trong nhà xác vì không có người nhận trong thời gian dài nên được đưa đến đơn vị nghiên cứu khoa học.

Trương Lan trả lời.

- Hôm nay có tiết giải phẫu không?

- Không có.

- Đúng rồi, có phải thi thê nữ kia chỉ mỉm cười với mình cô hay không?

- Dù sao chỉ có tôi thấy được.

Diệp Hạo khẽ gật đầu, có tính toán trong lòng.

Đến phòng học, Diệp Hạo đưa tới một con búng nổ cực lớn.

Bởi vì hắn và Trương Lan hoa khôi của lớp cùng nhau đi vào, hơn nữa hơn một tháng rồi người này không có đi học.

Chẳng lẽ hắn không lo mình bị trượt tín chỉ sao?

Tiết đầu tiên là tiết của Lãnh Tuyết.

Hôm nay rõ ràng Lãnh Tuyết không có tâm trạng giảng dạy, trong 10 phút ngắn ngủi cô giảng sai ba lần. Hình như Lãnh Tuyết cũng biết trạng thái của mình không thích hợp tiếp tục, bởi vậy cô bật máy tính lên dùng máy chiếu chiếu bài cho sinh viên xem.

Một lát sau Lãnh Tuyết đứng dậy đi tới trước mặt Diệp Hạo.

- Em đi ra ngoài một chuyến.

Diệp Hạo theo Lãnh Tuyết ra khỏi phòng học trong vẻ mặt kinh ngạc của toàn lớp.

- Cô Lãnh có tâm sự gì sao?

- Có.

- Vậy em có khả năng giúp đỡ cô không?

Diệp Hạo cười hỏi.

- Giả làm bạn trai tôi đi.

Lãnh Tuyết chần chờ một lát nói với Diệp Hạo.

- Nói em xem thử.

- Tối nay hai nhà Lãnh gia và Tổng gia sẽ cử hành chiến lược liên minh, đến lúc đó Tổng Ngọc của Tổng gia sẽ cầu hôn tôi trước mặt mọi người.
- Không từ chối được sao?
- Không từ chối được.
- Lãnh gia và Tổng gia là hào môn đứng đầu Ma Đô, em tham dự vào cô không sợ em có việc gì sao?
- Tôi biết chỉ có em mới giúp được tôi.
- Được rồi.
- Em đồng ý à?

Hai mắt Lãnh Tuyết sáng lên.

- Vì sao không đồng ý chứ?

Diệp Hạo cười ha ha nói.

- Không phải ai cũng có tư cách làm bạn trai cô đâu nha.
- Đây là giả?
- Chẳng lẽ giả thì không có cơ hội chấm dứt chút gì sao?
- Diệp Hạo.
- Đùa với cô đó.

Diệp Hạo thấy Lãnh Tuyết sắp nổi bão vội nói.

- Em phải nhớ kỹ tôi là giáo viên của em.
- Cô từng thấy giáo viên nào bảo sinh viên giả làm bạn trai mình chưa?
- Diệp Hạo.

Giọng nói của Lãnh Tuyết không khỏi cao hơn.

Bạn học trong lớp lập tức nhao nhao thò đầu ra.

- Cô Lãnh, chú ý hình tượng một chút được không?

Diệp Hạo nói đến đây quay người trở về phòng học.

Diệp Hạo mới ngồi vào vị trí của mình, di động trong tay vang lên.

- Xảy ra chuyện gì thế?

Trương Lan gửi tin nhắn cho hắn.

- Không tiện nói cho cô.
- Trong lòng anh, ngay cả làm bạn tôi cũng không được tính sao?

Câu này của Trương Lan tương đối nặng nề.

- Cô Lãnh bảo tôi giả làm bạn trai cô ấy.

Diệp Hạo đành phải trả lời.

- Cái gì?
- Sao vậy?
- Sao cô Lãnh lại làm như vậy?

Trong lòng Trương Lan không thoải mái.

Cho dù Diệp Hạo còn chưa phải bạn trai cô, nhưng Trương Lan đã coi Diệp Hạo như bạn trai mình, bây giờ Lãnh Tuyết bảo Diệp Hạo giả làm bạn trai, trong lòng cô dễ chịu mới lạ?

- Tình huống của cô Lãnh tương đối đặc thù.

- Có ý gì?

- Không tiện nói.

- Diệp Hạo.

Diệp Hạo liền cắt điện thoại đi.

Đúng lúc này một thiếu nữ có dáng người cao gầy xuất hiện tại cửa phòng học.

Bạn học trong lớp lập tức kêu lên.

- Hứa Mạnh Mạnh.

- Hoa khôi lớp ba đó.

- Sao Hứa Mạnh Mạnh lại tới lớp của chúng ta?

Khuôn mặt Hứa Mạnh Mạnh đỏ bừng lên.

Trong lúc nhất thời đi cũng không phải, đứng cũng không phải.

Lãnh Tuyết quát lớn một câu, tiếng động ầm ĩ trong lớp mới dừng lại.

Lãnh Tuyết ra khỏi phòng học, hỏi.

- Mạnh Mạnh, em có chuyện gì sao?

- Cô Lãnh, cô còn nhớ rõ chuyện lúc trước em nói với cô không?

- A, em muốn nói đến cuộc thi thành ngữ giữa các trường lớn à?

Bỗng nhiên Lãnh Tuyết nghĩ đến gì đó.

- Dạ.

- Em đợi một lát.

Lãnh Tuyết nói xong đi vào trong lớp.

- Diệp Hạo, em đi ra đây một lát.

Nhìn Diệp Hạo các nam sinh trong lớp lập tức kêu lên.

- Hứa Mạnh Mạnh lại tới tìm Diệp Hạo.

- Lúc Hứa Mạnh Mạnh huấn luyện quân sự, từng viết thư tình cho Diệp Hạo phải không?

- Hứa Mạnh Mạnh tới đây, không phải tỏ lộ công khai đấy chứ?

- Hứa Mạnh Mạnh thẹn thùng như vậy, tôi nghĩ không có khả năng này.

Trương Lan càng nghe trong lòng càng không thoải mái, sau đó dưới cái nhìn chăm chú của toàn lớp, cô đi ra khỏi phòng học.

Mọi người xôn xao.

Trương Lan có ý gì đây?

Muốn quyết đấu với Hứa Mạnh Mạnh à?

Trương Lan vừa mới đi ra cửa phòng học đã nghe Hứa Mạnh Mạnh nói khẽ.

- Anh có thể thi được 900 điểm, chứng tỏ trí nhớ anh vô cùng kinh khủng, bởi vậy tôi muốn mời anh tham gia thi đấu thành ngữ do các trường tổ chức.
- Luận về trí nhớ chỉ sợ không có ai so được với người này.

Lúc này Lãnh Tuyết nói.

Cô ta biết rõ Diệp Hạo có năng lực thấy qua không quên được.

- Chỉ sợ tôi không có thời gian.

Diệp Hạo từ chối.

- Cuộc thi sẽ cử hành ở Ma Đô chúng ta.

Hứa Mạnh Mạnh thấy Diệp Hạo từ chối vội vàng nói.

- Chúng ta? Ai chúng ta với cô?

Trương Lan nghe Hứa Mạnh Mạnh dùng mấy chữ này, lộ ra biểu tình không thoải mái.

- Trương Lan, em đi ra làm gì?

Lãnh Tuyết hơi kinh ngạc nhìn Trương Lan đi ra nói.

- Em đi vệ sinh một lát.

Đương nhiên Trương Lan không thể nói muốn nghe xem Hứa Mạnh Mạnh nói gì với Diệp Hạo, nếu không còn cần rụt rè và da mặt của con gái hay không?

- Đi đi.

Trương Lan rời đi.

Lãnh Tuyết lại khuyên.

- Đã lâu rồi đại học Trung Y chúng ta không lấy được huy chương cuộc thi thành ngữ. Nếu em tham gia, dựa theo quy định có thể cho em thêm một học phần.

- Chỉ một học phần thôi sao?

- Nếu em có thể lọt vào ba vị trí đầu có thể lấy được hai học phần, nếu có thể giúp trường chúng ta đoạt được quán quân, sẽ lấy được ba học phần.

- Thời gian cụ thể?

- Còn nửa tháng.

- Được rồi.

Diệp Hạo gật đầu.

- Tan học tôi đưa tài liệu cho anh.

Hứa Mạnh Mạnh ngạc nhiên nói.

- Ừ.

Sau khi Hứa Mạnh Mạnh rời đi Lãnh Tuyết cảnh cáo:

- Ánh mắt Hứa Mạnh Mạnh nhìn em không đúng lắm.

- Không có mà...

- Em đừng giả ngây giả dại với tôi.

- Cô Lãnh, sao em lại cảm thấy cô có ý kiến với em nhỉ?

- Ai có ý kiến với em, do bản thân em có vấn đề thôi.

- Cô nói nữa, có tin tôi nay em không đi không?

- Em dám.

- Cô Lãnh, cô có nghĩ tới hậu quả không đây?

- Em lại lo lắng cho mình sao?

Lãnh Tuyết nhìn Diệp Hạo nói.

- Cho tới bây giờ em không có lo lắng cho mình.

Diệp Hạo bật cười to trả lời.

- Tôi biết rõ em không phải người thường, nếu không tôi cũng sẽ không tìm em.

Lãnh Tuyết trầm ngâm một lát nói tiếp.

- Bọn họ không để ý tôi phản đối sắp xếp nhân duyên cho tôi, bây giờ tôi cho bọn họ thể diện để từ chối, cũng đã tốt với bọn họ lắm rồi.

- Cô nghĩ quá đơn giản về gia tộc mình rồi.

Diệp Hạo nhẹ lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Thủ Đoạn Lôi Đình

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Lấy đâu ra một bạn trai già thì có thể giải quyết chứ? Lãnh Tuyết nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.

- Cho dù như thế nào tôi đều không khuất phục dưới dự tính của gia tộc.

Trên mặt Lãnh Tuyết lộ vẻ kiên định.

- Nếu Tống Ngọc dây dưa không rõ, em sẽ làm thịt anh ta.

Diệp Hạo hung dữ nói.

- Đùng!

Lãnh Tuyết giật nảy mình.

Tống Ngọc là cháu ruột của Tống lão gia, nếu Diệp Hạo bắt anh ta làm thịt, cho dù Lâm gia cũng không thể bảo vệ được Diệp Hạo.

- Đùa cô vậy thôi.

Diệp Hạo cười nói.

- Em dọa tôi sợ đó!

Lãnh Tuyết trừng mắt nhìn một cái.

- Không có chuyện gì thì em quay vào lớp học đây.
- Em muốn làm bác sĩ không?

Bỗng nhiên Lãnh Tuyết hỏi.

- Không muốn.
- Vậy em đăng ký vào đại học Trung Y làm gì?
- Cho cha mẹ một câu trả lời thỏa đáng, cho mình một câu trả lời thỏa đáng, cho nhân sinh một câu trả lời thỏa đáng.

Diệp Hạo nói khẽ.

Sau đó Diệp Hạo quay về lớp tiếp tục học bài.

Đội bốn tiết buổi sáng kết thúc, Diệp Hạo đi với ba bạn cùng phòng ra cửa.

Vừa mới ra cửa lớp, Diệp Hạo thấy Hứa Mạnh Mạnh đang yên lặng đứng như một đóa hoa trắng nhỏ.

Cô lẳng lặng đứng đợi ở cửa, không tranh giành, không khoe sắc, nhưng không ai có thể bỏ qua xinh đẹp của cô.

Lúc cô nhìn thấy Diệp Hạo, trên mặt không khỏi hiện lên ý cười.

Cô bước nhanh đến trước mặt Diệp Hạo, đưa tài liệu trong tay cho hắn:

- Đây là tài liệu liên quan đến cuộc thi thành ngữ?
- Chỉ có vậy thôi sao?
- Anh có thể đọc hết trong vòng nửa tháng không?

Hứa Mạnh Mạnh mở to hai mắt nhìn.

- Nếu đọc hết thì mất bốn năm ngày.

Diệp Hạo đánh giá một lát nói.

- Nếu anh xem hết tôi sẽ đến thư viện tìm thêm giúp anh.

Hứa Mạnh Mạnh nói khẽ.

Trong lòng cô tràn đầy vui mừng.

Quả nhiên mình không đoán sai, trí nhớ Diệp Hạo có thể xưng kinh khủng.

- Đợi tôi xem hết những tài liệu này lại nói.

Diệp Hạo khẽ gật đầu nói.

- Thuận tiện thêm số Q chat không? Tôi gửi cho anh hạng mục thi đấu.

Lúc Hứa Mạnh Mạnh nói những lời này tai đều đỏ lên.

- Tôi thêm cô vào.

Diệp Hạo nói xong lấy di động ra.

Sau khi thêm số Q chat, Hứa Mạnh Mạnh nói khẽ:

- Để cảm ơn anh, tôi phải mời anh một bữa cơm mới được.
- Chuyện này đâu cần phải vậy.

Đúng lúc này Trương Lan đi tới, cô thân mật kéo tay Diệp Hạo.

- Chúng ta đi thôi.

Thân thể Diệp Hạo không khỏi cứng đờ.

Đúng lúc này di động hắn lại vang lên.

Diệp Hạo nghe máy.

- Xuất viện rồi.

- Ừm, bây giờ tôi đang ở cửa ra vào trường cậu.

- Bây giờ tôi qua đó.

Diệp Hạo nói đến đây liền tắt máy.

- Thực xin lỗi, tôi có việc phải ra ngoài một chuyến.

Diệp Hạo nói với Hứa Mạnh Mạnh:

- Lần sau tôi mời cô.

- Anh có việc bận thì cứ đi đi.

Hứa Mạnh Mạnh nói khẽ.

Sau khi Hứa Mạnh Mạnh rời đi, Trương Lan hỏi:

- Ai gọi điện thoại cho anh vậy?

- Tiểu Mai.

- Tiểu Mai là ai?

Trên mặt Trương Lan lộ ra vẻ cảnh giác.

- Không biết nói thế nào với cô chuyện này nữa.

Diệp Hạo nhìn đồng hồ một cái rồi nói.

- Tôi đi trước.

Trương Lan thấy Diệp Hạo vội vã rời đi, giậm chân một cái rồi đi theo.

Lúc theo tới cửa trường, Trương Lan thấy một chiếc xe Rolls – Royce Phantom xa hoa, mà đứng cạnh chiếc xe Phantom này là một thiếu nữ xinh đẹp đeo kính gọng vàng.

Sau đó thiếu nữ kia chui vào trong xe với Diệp Hạo.

- Chuyện này.

Trong lòng Trương Lan có cảm giác nguy hiểm rất lớn.

Rốt cuộc giữa bọn họ có quan hệ gì?

Không nghĩ ra, nghĩ mãi mà không rõ, Trương Lan cảm thấy trái tim đau nhói.

Cô liều mạng đến gần Diệp Hạo, nhưng Diệp Hạo lại luôn đẩy cô ra.

Trên người Diệp Hạo luôn bao phủ một tầng mê người, cho tới bây giờ bí mật này không mở ra với mình.

Đến viện điều dưỡng Diệp Hạo thấy sắc mặt Lâm Nhu Nhi vẫn trắng bệch như trước.

- Sao lại vội vàng xuất viện vậy?

Diệp Hạo nhẹ giọng hỏi.

- Nếu chị không xuất viện, tập đoàn sẽ rồi thành một núi.

Lúc Lâm Nhu Nhi nói ra những lời này, trên mặt đầy vẻ chua xót.

Nghe vậy Diệp Hạo nhẹ nhàng lắc đầu nhưng không khuyên bảo nữa.

Mỗi nhà đều có một cửa khó trải qua.

- Vậy đi thôi.

- Ừm.

Vết thương trước cổ của Lâm Nhu Nhi còn chưa khỏi hẳn, bởi vậy cô nàng làm thế chỉ dấy vò thân thể đang bị bệnh của mình mà thôi.

Vừa mới vào trong xe, mồ hôi đã đầm đìa.

Diệp Hạo nhìn thấy cảnh này nói khẽ:

- Chị đưa tay ra đây.

Lâm Nhu Nhi cố nở nụ cười:

- Làm phiền rồi.

Hai ngón tay Diệp Hạo khẽ chạm vào cổ tay trắng nõn của Lâm Nhu Nhi, nhẹ nhàng truyền một dòng Chân Nguyên vào, thời gian dần trôi qua Lâm Nhu Nhi cảm thấy đau đớn trên người biến mất, thay vào đó là một lực lượng không thể nói rõ.

- Cảm ơn.

- Nếu mệt mỏi thì nghỉ ngơi đi.

- Chị không dám.

- Vì sao?

- Một quyết định của chị ngoại trừ liên quan đến lợi ích của năm vạn công nhân còn có quyền lợi của 18 vị cổ đông, bởi vậy chị phải suy đi nghĩ lại từng quyết định.

- Lâm gia không nên do một người phụ nữ gánh vác.

Lâm Nhu Nhi nhẹ nhàng lắc đầu, nếu như có thể cô cũng không muốn.

Như đám Lâm gia nhị đại chỉ biết tranh quyền đoạt lợi, mà ba đời Lâm gia càng chỉ biết xa hoa trụy lạc, Lâm gia ngoại trừ cô ra không có ai là nhân tài.

Đi khoảng chừng nửa canh giờ, Lâm Nhu Nhi đến tập đoàn Lâm thị.

Đây là một tòa kiến trúc vòng tròn 33 tầng, được cho là kiến trúc mang biểu tượng của Ma Đô.

Lâm Nhu Nhi đến khiến cấp cao của tập đoàn khiếp sợ, ai cũng không ngờ vậy mà Lâm tổng lại xuất viện nhanh như vậy.

Sau khi Lâm Nhu Nhi đi tới văn phòng tổng giám đốc, ra mệnh lệnh đầu tiên.

1 tiếng sau tổ chức hội nghị khẩn cấp.

Nếu đến lúc đó không tới, lập tức bị đuổi việc.

Mệnh lệnh này làm một số quản lý cấp cao trong công ty cảm thấy chỉ sợ Lâm Nhu Nhi muốn phê bình nghiêm khắc cấp cao của Lâm thị.

Bởi vì trong khoảng thời gian Lâm Nhu Nhi không có ở đây, cấp cao Lâm thị có ý đồ gây rối.

Vì tranh quyền đoạt lợi làm tập đoàn Lâm thị rối loạn.

Sau đó Lâm Nhu Nhi gọi từng quản lý các phòng vào văn phòng, lúc cách cuộc họp 1 tiếng còn 3 phút, Lâm Nhu Nhi đứng dậy đi tới phòng hội nghị.

Đúng lúc này phần lớn phòng hội nghị đã đầy người ngồi, còn có một số vị trí vẫn còn trống đến bây giờ.

Lâm Nhu Nhi chào hỏi mấy vị cổ đông, sau đó ngồi xuống vị trí của mình, mà ánh mắt Lâm Nhu Nhi nhìn về phía đồng hồ trên tay cô.

Sau khi đồng hồ đạt đến 1 tiếng, Lâm Nhu Nhi trầm giọng nói:

- Đóng cửa phòng họp lại, bất kỳ ai cũng không cho phép tiến vào.

Lúc này đội trưởng đội bảo vệ trật tự chịu trách nhiệm duy trì lần này ra lệnh cho hai bảo vệ đóng cửa lại.

- Nhu Nhi, chú ba của cháu còn chưa đến đâu?

Lúc này một người phụ nữ trung niên lo lắng nói.

- Cháu vừa mới nói rồi, người không đến đúng giờ sẽ bị gạch tên khỏi công ty.

Lâm Nhu Nhi bình tĩnh nói:

- Giờ này không bị kẹt xe nữa.

- Cháu điên rồi, ông ấy là chú ba của cháu đó.

Người phụ nữ trung niên không phải ai khác, là thím ba của Lâm Nhu Nhi.

- Quy định của công ty bất luận ai cũng phải tuân thủ, còn nữa tập đoàn Lâm thị không chỉ đơn thuần là tập đoàn Lâm thị.

Lâm Nhu Nhi nói đến đây chỉ 18 vị cổ đông nói:

- 36 % cổ phần công ty ở trong tay bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Vượt Qua Phòng Vệ

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Nhu Nhi vừa mới nói xong một người trung niên mở miệng:

- Ba ngày gần đây cổ phiếu của tập đoàn Lâm thị đã tụt xuống, nguyên nhân cụ thể tôi nghĩ các vị đều đã rõ rồi.

- Tôi mặc kệ cấp cao Lâm thị các người tranh quyền đoạt lợi, nhưng các người ảnh hưởng đến lợi ích của công ty, tôi sẽ không thể mặc kệ.

- Tôi đề nghị đuổi mấy người không có năng lực khỏi cấp cao của công ty.

Mấy cổ đông có quan hệ không tệ với Lâm Nhu Nhi lên tiếng ủng hộ trước tiên.

- Ông nói cái gì?

Vị cổ đông thứ ba phát biểu khiến thím ba Lâm Nhu Nhi nổi giận, sau đó bà ta đứng dậy tức giận nhìn ông ta nói.

Vị cổ đông thứ ba cười khinh thường:

- Trương Ngọc Phượng, nửa năm trước bà thành lập một công ty xác không, bà dùng quan hệ thu lợi 800 vạn từ hạng mục của hai tập đoàn.

- Ông vu oan cho tôi sao?

Lúc tất cả cấp cao đều nhìn về phía Trương Ngọc Phượng, bà ta thét to.

- Có chuyện này hay không sờ kiểm tra sẽ tìm bà nói chuyện, còn nữa tôi đã báo cho cảnh sát chuyện này rồi.

Vị cổ đông thứ ba thần nhiên nói.

- Tôi hi vọng lúc bà đối mặt với cảnh sát, còn có thể độc ác như vậy.

- Cái gì?

Sắc mặt Trương Ngọc Phượng hoàn toàn thay đổi.

Lúc này mọi người thấy sắc mặt Trương Ngọc Phượng liền biến rõ chuyện này tám phần là thật.

- Tôi sẽ theo dõi chuyện này.

- Tôi tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào làm tổn hại đến công ty.

- Bất luận chuyện này dính đến kẻ nào, đều tuyệt đối không thể nhân nhượng.

Khi một đám cổ đông bày tỏ thái độ, sắc mặt Trương Ngọc Phượng trắng bệch hơn.

Lâm Nhu Nhi thấy một đám cấp cao Lâm gia biến sắc, quyết định tiếp tục tăng thêm một mối lửa.

Cô giao cho Tiểu Mai mấy phần tài liệu.

Tiểu Mai dựa theo tên trên tài liệu, sau đó phát cho mấy người trong họ Lâm gia.

Sau khi mấy người trong họ lật ra, sắc mặt cả đám khó coi.

Chuyện của Trương Ngọc Phượng không có khả năng nhân nhượng. Bởi vì chuyện này tạt vào mặt của toàn thể cổ đông.

Mà chuyện bọn họ làm tuyệt đối không kém Trương Ngọc Phượng, bọn họ hiểu rõ nếu việc bọn họ làm bị lộ ra, chỉ sợ kết cục của bọn họ không tốt hơn Trương Ngọc Phượng bao nhiêu.

- Bây giờ tôi làm mấy hạng mục bổ nhiệm và miễn nhiệm nhân sự.

- Miễn nhiệm chức vụ của Lâm Thu Nguyệt nhân viên tài vụ phòng hai của công ty, đồng thời giảm một nửa cổ phần của Lâm Thu Nguyệt trong tập đoàn.

- Cháu miễn nhiệm chức vụ của cô thì cũng thôi đi, tại sao còn muốn cắt giảm cổ phần?

Lúc này Lâm Thu Nguyệt phản nộ đứng dậy.

- Nếu cô không hài lòng với quyết định của cháu, có thể đệ đơn trình ban giám đốc, đến lúc đó mọi người nói trắng ra.

Lâm Nhu Nhi không mặn không nhạt nói.

Lâm Thu Nguyệt chần chừ một lát vẫn ngồi xuống.

Bà ta có thể không rõ chuyện mình làm sao?

- Miễn nhiệm chức vụ của Hùng Chiêm người phụ trách kế toán phòng ba của công ty.

- Miễn nhiệm chức vụ của Chu Hồng người phụ trách căn tin phòng bốn của công ty.

Lâm Nhu Nhi nói một hơi miễn nhiệm chức vụ của tám vị cấp cao Lâm gia.

Thực ra Lâm Nhu Nhi muốn miễn nhiệm toàn bộ cấp cao Lâm gia, nhưng cứ làm như vậy tập đoàn Lâm thị sẽ thương gân động cốt, bởi vậy Lâm Nhu Nhi chỉ miễn nhiệm chức vụ của tám người.

Nước sôi đun ếch xanh mới đúng lý.

Một bước đúng chỗ dễ dàng xảy ra vấn đề.

Đúng lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng cãi vã kịch liệt.

Cửa bị lực mạnh đá văng ra, sau đó một người trung niên trên người toàn mùi rượu đi tới, đôi mắt ông ta đỏ bừng nhìn chăm chăm Lâm Nhu Nhi nói:

- Nghe nói cháu muốn đưa chuyện của thím ba cháu ra sở kiểm tra.

- Không sai.

- Chú đánh chết cháu, cái đồ thích chơi chân ngoài dài hơn chân trong.

Lâm Cao Lâm nói đến đây một bàn tay muốn chào hỏi mặt Lâm Nhu Nhi.

Xung quanh không khỏi bùng nổ từng tiếng kinh hô.

Khi bàn tay của Lâm Cao Lâm sắp chạm vào má Lâm Nhu Nhi, một bóng dáng lóe lên trong chớp mắt, sau đó một bàn tay không tính cường tráng nắm lấy tay của lão.

Lâm Cao Lâm nhìn thấy mình bị một thanh niên có dung mạo không nổi bật ngăn cản, lúc này tức giận mắng to:

- Con mẹ mày là ai? Dám ngăn ông đây?

Bốp!

Lâm Cao Lâm bị choáng váng.

Bốp!

Diệp Hạo tát vào mặt Lâm Cao Lâm cái nữa, làm nửa bên mặt ông ta bị đánh sưng to.

- Lặp lại những lời ông vừa mới nói lần nữa.

- Cậu nghĩ ông đây không dám nói - -?

Lâm Cao Lâm vừa nói đến đây Diệp Hạo lại tát Lâm Cao Lâm một cái, ông ta phun ra hai cái răng với một ngụm máu.

- Nói đi.

Diệp Hạo nhìn chăm chăm Lâm Cao Lâm lạnh lùng nói.

Lâm Cao Lâm vừa định há miệng một bàn tay của Diệp Hạo lại chào hỏi qua.

- Dừng tay.

Trương Ngọc Phượng thấy chồng mình bị đánh, vội xông về phía Diệp Hạo.

Diệp Hạo không thèm nhìn Trương Ngọc Phượng, chỉ nhìn chăm chăm Lâm Cao Lâm tát ông ta liên tiếp, Diệp Hạo tát Lâm Cao Lâm mười cái xong Trương Ngọc Phượng mới tới trước mặt Diệp Hạo.

Diệp Hạo kéo một phát chuyển Lâm Cao Lâm tới bên Trương Ngọc Phượng, sau đó tiếp tục giơ tay tát vào mặt Lâm Cao Lâm.

Trương Ngọc Phượng luôn không đột phá được phòng tuyến của Diệp Hạo, chuyện duy nhất bà ta có thể làm là chứng kiến chồng mình bị tát.

- Đủ rồi.

Lúc này một người trung niên trầm giọng nói.

Diệp Hạo không thèm nhìn người trung niên kia, nhìn chăm chăm Lâm Cao Lâm nói:

- Lặp lại lời ông vừa nói lần nữa.

- Không - - không dám.

Cho dù thần kinh Lâm Cao Lâm thô đến mấy cũng hiểu sở dĩ người thanh niên này tát mình liên tục là vì mình nói tục trước mặt hắn.

Diệp Hạo ném Lâm Cao Lâm sang một bên.

- Xung ông đây trước mặt tôi, ông xứng sao?

Trương Ngọc Phượng vội vàng đỡ Lâm Cao Lâm, đúng lúc này Lâm Cao Lâm bị đánh thành đầu heo.

- Báo cảnh sát, báo cảnh sát, báo cảnh sát, nhất định phải bắt tên ác ôn này lại.

Trương Ngọc Phượng gào với Diệp Hạo.

- Tôi nhìn thấy Lâm Cao Lâm muốn tấn công tổng giám đốc.

Lúc này một cô đồng nói.

- May mắn về sĩ này đứng ra, nếu không có trời mới biết sẽ tạo ra hậu quả gì?

Cổ đông thứ hai phụ họa nói.

- Cho dù chuyện này Cao Lâm có sai, nhưng không đến mức ầu đả như vậy.

Lâm Cao Phong trầm giọng nói:

- Chuyện này đã vượt qua phòng vệ chính đáng.

- Không sai, báo cảnh sát.

Lâm Cao Hùng khẽ gật đầu.

Trong lòng hai người này luôn có ổ lửa cháy?

Bây giờ không dễ dàng mới có cơ hội phản kích, sao bọn họ có thể không ra tay được?

Lâm Nhu Nhi đang muốn nói gì đó, Diệp Hạo liền vỗ vai Lâm Nhu Nhi.

- Để bọn họ báo cảnh sát đi.

- Cậu.

Lâm Nhu Nhi có nhân mạch, nhưng Lâm gia Nhị Đại cũng có nhân mạch.

Loại tình huống này, cảnh sát chỉ có thể làm theo công bằng, một khi như vậy Diệp Hạo sẽ bị bắt.

Khoảng 15 phút sau, phó cục trưởng công an tự mình dẫn đội đi tới tập đoàn Lâm thị.

- Phó cục trưởng Trương, xin ông làm chủ cho tôi.

Lâm Cao Lâm ôm mặt sưng to đau đớn nói.

Trương Thành nhìn bộ dạng Lâm Cao Lâm, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Người này ra tay cũng quá độc ác rồi!

Ánh mắt ông ta nhanh chóng nhìn về phía bóng dáng cạnh Lâm Cao Lâm - -

Diệp Hạo!

Sao lại là người này?

Sau khi Diệp Hạo gia nhập cục Võ Đạo, Trương Thành liền biết thân phận của Diệp Hạo.

Người này còn trẻ tuổi nhưng lấy được quân hàm Thiếu Tướng rồi!

Trương Thành biết đây chỉ là thân phận bên ngoài của Diệp Hạo, thân phận bí mật của hắn là người của cục Võ Đạo thần bí, thân phận như vậy Lâm gia có tư cách đắc tội sao?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cự Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Muốn Thế Nào?

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- - - - -

- Tôi phải biết rõ chuyện này mới có thể đưa ra kết luận.

Trương Thành trầm giọng nói.

Lời Trương Thành nói khiến Lâm Cao Lâm ngẩn người.

- Để tôi nói.

Lúc này Lâm Nhu Nhi lên tiếng.

Rất nhanh, cô nàng đã nói ngắn gọn mọi chuyện một lần.

Những lời Lâm Nhu Nhi nói hơi nghiêng về phía Diệp Hạo, nhưng ai cũng không tìm ra được lỗ hổng trong đó cả, ngôn ngữ Trung Quốc bao la rộng lớn, thay đổi một chữ đã có nghĩa khác biệt.

- Nói như vậy, Diệp Hạo phòng vệ chính đáng.

Trương Thành trầm ngâm một lát rồi nói.

- Đây không phải phòng vệ quá mức sao?

Lâm Cao Hùng nhìn chăm chăm Trương Thành.

- Nhưng chuyện này do Lâm Cao Lâm làm nhục người khác trước.

Trương Thành trả lời.

- Những lời đó chỉ do Cao Lâm uống rượu say nói mê sảng thôi.

Lúc này Lâm Cao Phong nói.

- Bây giờ say rượu cũng đã có hình phạt, bất luận kẻ nào cũng phải chịu trách nhiệm với hành vi của mình.

Trương Thành không mặn không nhạt nói.

Thiên vị.

Cho dù kẻ ngốc cũng nhìn ra Trương Thành đang thiên vị.

- Cục trưởng Trương, nếu hôm nay ông không cho Lâm gia chúng tôi một đáp án hài lòng, Lâm gia tôi sẽ không bỏ qua.

Trương Ngọc Phượng tức giận nói.

Trương Ngọc Phượng vừa mở miệng nói câu này, cấp cao Lâm gia thậm kê không ổn.

Trương Thành là người có thể tùy tiện bị uy hiếp sao?

- Xin cứ tự nhiên.

Trương Thành thản nhiên nói.

- Thu đội.

Trương Thành nói đi là đi, chuyện này làm cấp cao Lâm gia kinh ngạc không thôi.

Lâm Cao Lâm trừng Trương Ngọc Phượng một cái nói.

- Ai bảo bà nói nói linh tinh chứ?

- Tôi nói không phải vì ông sao?

Trương Ngọc Phượng âm ỉ.

Nếu cứ tiếp tục truy cứu chuyện này tiếp cũng không có ý nghĩa, bởi vì truy cứu tiếp sẽ làm mất lòng Trương Thành.

Với năng lực của Lâm gia, cho dù cấp cao của Ma Đô đều có thể đưa lên, nhưng ai cũng không muốn đắc tội phó cục trưởng quản lý khu vực này cả.

Lâm Nhu Nhi cảm thấy chuyện này hơi kỳ lạ.

Nhưng cô không nghĩ ra được rốt cuộc lạ chỗ nào?

Sau đó Lâm Nhu Nhi lại nói bóng nói gió một lát, nhưng Trương Thành nói đông nói tây mãi mà không vào chủ đề chính, cô đành phải từ bỏ.

Lúc sáu giờ tối, di động Diệp Hạo vang lên.

- Cậu ở đâu thế?

- Tập đoàn Lâm thị.

- Tôi tới đón cậu.

- Ừm.

Sau khi Diệp Hạo tắt điện thoại, nói với Lâm Nhu Nhi còn đang xử lý công việc.

- Chị Nhi, tôi muốn về trước đây.

- Tôi còn định mời cậu ăn cơm tối đó.

Lâm Nhu Nhi để tài liệu trong tay xuống, nói khẽ.

- Không cần.

- Vậy được rồi, để gọi Tiểu Mai đưa em về.

- Không cần, có người đón tôi rồi.

Trong mắt Lâm Nhu Nhi lóe lên, khẽ gật đầu.

Diệp Hạo quay người đi về phía cửa ra vào.

- Đợi đã.

Diệp Hạo dừng bước quay người lại, nghi ngờ nhìn Lâm Nhu Nhi.

Lâm Nhu Nhi đi tới trước mặt hắn, giúp hắn chỉnh sửa cổ áo một chút nói.

- Được rồi.

Diệp Hạo nhìn Lâm Nhu Nhi đẹp không có chút tí vết, trong lòng hơi rung động, hành động Lâm Nhu Nhi nhìn qua rất giống một người vợ chỉnh cổ áo cho chồng trước khi đi làm.

Nhưng Diệp Hạo nhanh chóng ép rung động nhẹ nhàng này đi xuống.

- Có chuyện gì nhớ thông báo cho tôi.

- Ừm, tôi biết rồi.

Lâm Nhu Nhi khẽ gật đầu.

Diệp Hạo nhìn đôi mắt màu hổ phách của cô nàng một cái, quay người rời đi.

Hắn đợi khoảng chừng 15 phút đã thấy xe Volkswagen Beetle của Lãnh Tuyết.

Lãnh Tuyết xuống xe vẫy tay với Diệp Hạo.

Diệp Hạo mở cửa xe ra ngồi vào.

- Có phải đi giờ này quá sớm rồi không?

- Dẫn em đi mua một bộ quần áo.

- Em có quần áo.

- Sao tôi có thể để em giúp không công được?

Lãnh Tuyết nói xong liền khởi động xe:

- Đây là ưu đãi cho em.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Sau khi Diệp Hạo rời đi, Lâm Nhu Nhi luôn nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ.

Không lâu sau, Tiểu Mai gõ cửa đi vào.

- Điều tra rõ ràng chưa?

- Tối nay là ngày Lãnh gia và Tống gia liên kết chiến lược và đính hôn, lúc này Lãnh Tuyết mời Diệp Hạo đi trước, tôi đoán rất có thể Lãnh Tuyết bảo Diệp Hạo giả mạo làm bạn trai cô ta.

Tiểu Mai nói đến đây rồi dừng lại một chút.

- Lãnh Tuyết vì bất mãn với sự sắp xếp của gia tộc, cho nên chạy tới đại học Trung Y làm giáo viên, với tính cách của cô ta làm ra chuyện này là điều bình thường.

- Ngây thơ.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Nhu Nhi lộ ra chút phẫn nộ:

- Dự tính của hai gia tộc, cô ta muốn phản kháng thì có thể phản kháng được sao?

- Hiện giờ chuyện tôi lo lắng là Diệp Hạo đặt chân vào vòng xoáy này, không biết có cơ hội đi không?

Tiểu Mai trầm giọng nói.

Lâm Nhu Nhi trầm ngâm một chút rồi gọi cho Diệp Hạo.

Diệp Hạo thấy Lâm Nhu Nhi gọi, nghi ngờ trong lòng, chẳng lẽ vừa rồi xảy ra chuyện gì sao?

- Chị, sao vậy?

Bởi vì có Lãnh Tuyết ở đây, Diệp Hạo không gọi Lâm Nhu Nhi là Nhi tỷ.

- Chị có chút không thoải mái, em có thể tới đây một chuyến không?

Đôi mắt Diệp Hạo không khỏi hép lại.

- Chị, có gì thì chị cứ nói thẳng ra?

- Em muốn tham gia vào chuyện của Tống gia và Lãnh gia sao?

- Không có.

Diệp Hạo đến đó vì có nhiệm vụ giết Tống Ngọc.

- Chắc chắn sao?

- Chắc chắn.

- Vậy thì không sao!

Lâm Nhu Nhi hơi thờ dãi một hơi.

Nếu Diệp Hạo tham dự vào chuyện của hai đại gia tộc, cho dù Lâm Nhu Nhi tự mình ra mặt cũng không bảo vệ được hắn.

Lãnh Tuyết liếc qua Diệp Hạo nói:

- Ai điện thoại vậy?

- Cô thích hóng chuyện vậy à?

- Em nói ai hóng chuyện?

Lãnh Tuyết mở to hai mắt nói.

- Cô có muốn mua một bộ lễ phục hay không?

Diệp Hạo nhìn Lãnh Tuyết một cái nói.

- Ừm.

- Cô đã chuẩn bị tốt tâm lý bị hai đại gia tộc chỉ trích chưa?

Lãnh Tuyết trầm mặc không nói.

Rất lâu sau Lãnh Tuyết dừng xe lại, nghiêm túc nhìn Diệp Hạo.

- Nếu bây giờ em hối hận còn kịp.

- Em có thể đổi ý không?

- Có thể.

Diệp Hạo nhìn chằm chằm Lãnh Tuyết một lát, sau đó đẩy cửa xe ra rồi đi.

Lãnh Tuyết ngăn ra.

Tình huống gì đây?

Tên này đi rồi sao?

Trên mặt Lãnh Tuyết tràn đầy chua xót.

Diệp Hạo và mình không thân cũng chẳng quen, vì sao phải gánh chịu nguy hiểm đáng sợ như vậy?

Trước đó hẳn đồng ý với mình, chỉ nóng đầu nhất thời thôi sao?

Mà đầu Diệp Hạo dễ nóng vậy sao? Đương nhiên không phải!

Thực ra Lãnh Tuyết không cho mình xuống xe, Diệp Hạo cũng sẽ tìm cơ hội xuống xe.

Bởi vì Diệp Hạo thấy Thiều Hoa của cục Võ Đạo.

Thiều Hoa đang đi theo một bóng người.

Mà bóng người kia làm Diệp Hạo có cảm giác tà ác cường đại.

Diệp Hạo lo lắng cô nàng xảy ra chuyện nên chủ động đi theo.

Không thể phủ nhận tu vi Võ Đạo của Thiều Hoa rất mạnh, nhưng Diệp Hạo lại không cảm thấy Thiều Hoa có thể làm đối thủ của người này.

Võ Sĩ và Tu Sĩ có khác biệt rất lớn, khác biệt ở bản chất.

Ví dụ như Võ Sĩ có mạnh cỡ nào cũng không thể nắm giữ Thần Thông.

Diệp Hạo lén lút đuôi theo phía sau, khi Diệp Hạo theo tới một cái hẻm nhỏ, nghe thấy bóng dáng kia lạnh lùng nói:

- Theo đủ chưa?

- Ông lên vào Ma Đô làm gì?

Thiều Hoa không ản náu nữa, đi ra trầm giọng nói.

- Tôi vào Ma Đô tất nhiên có việc muốn làm, nếu cô thức thời thì rời đi đi!

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Hám Sơn Cảnh

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team Vạn Yên Chi Sào

- - - - -

Một người trung niên mặc tây trang thẳng tắp lên tiếng nói.

- Các người chui vào Trung Quốc, cần phải làm tốt chuẩn bị bị giết chết.

Thiều Hoa lạnh lùng nói.

- Hừ, cô tự tìm cái chết, đừng trách tôi.

Malton nói đến đây có chút tham lam nhìn thoáng qua dáng người uyển chuyển của Thiều Hoa:

- Cũng đã lâu rồi tôi không có hưởng thụ máu tươi của phụ nữ Hoa Hạ.

Câu nói của Malton cho thấy ông ta từng uống rồi.

- Vậy ông đi chết đi!

Thiều Hoa nói đến đây rồi nhanh chân xông về phía Malton, cho đối phương một cú đá.

Cương mãnh.

Bá đạo.

Sắc bén.

Malton đeo găng tay trắng, tay phải nhẹ nhàng chặn lại, loại trừ lực lượng mạnh mẽ trong vô hình, sau đó trở tay nắm lấy mắt cá chân Thiều Hoa.

Thiều Hoa lộn mào tránh thoát khỏi đòn phản công của Malton.

Thông qua giao đấu ngắn ngủi vừa rồi, cô cảm nhận được thực lực Malton rất mạnh.

Bởi vậy Thiều Hoa cũng không che giấu nữa, xoay người 180 độ tung thêm một cú đá, khiến đối thủ lão đảo lù lại, bàn tay đeo găng tay của ông ta đầy máu tươi.

- Phóng Chân Khí ra ngoài, cảnh giới Hám Sơn.

Thiều Hoa không trả lời, chỉ như tia chớp xông về phía Malton.

Malton tả xung hữu đột nhưng luôn không đánh được phòng tuyến của Thiều Hoa.

- Đáng chết.

Lúc một quyền của Thiều Hoa đánh về phía ngực mình, Malton dùng tay bắt lấy.

Trong mắt Thiều Hoa lộ vẻ kinh ngạc.

Bởi vì cô cảm nhận được trong chớp mắt này, thực lực Malton tăng lên một cấp độ khác. Ngay sau đó cô đã hiểu rõ vì sao rồi.

Trong phút chốc, phía sau Malton xuất hiện một đôi cánh, hơn nữa tướng mạo ông ta cũng dữ tợn đáng sợ hẳn lên.

- Ma Cà Rồng. (Hấp Huyết Quỷ)

Malton lạnh lùng nhìn Thiều Hoa.

- Bức tôi dùng bản tôn là sai lầm lớn nhất đời này của cô.

- Bây giờ nói câu này có phải hơi sớm?

Thiều Hoa vừa mới nói xong, Chân Khí trong nắm đấm tăng lên ba lần, cho dù Malton biến thân vẫn phải lùi liên tục như trước.

Vù!

Trong chớp mắt, thân hình Malton biến thân biến mất tại chỗ, ngay sau đó móng vuốt ông ta vuron ra đánh vào sau lưng Thiều Hoa.

Thiều Hoa nhẹ nhàng lùi về sau một bước, bỗng nhiên giờ tay nắm tay Malton kéo sang một bên.

Cử Trọng Nhược Khinh!

Malton không bị khống chế bởi Thiều Hoa.

Ngay sau đó, động tác tay của Thiều Hoa lại đột nhiên thay đổi, cô nắm lấy tay Malton đập mạnh xuống mặt đường xi măng, Malton phát ra tiếng kêu rên đau đớn.

Bàn tay trắng nõn của Thiều Hoa biến thành một con dao sắc bén chém về phía ngực ông ta, ngay lúc tay ngọc của Thiều Hoa vừa mới rời đi, lại chém thêm một lần nữa.

Trong thời gian nửa hô hấp ngắn ngủi, cô nàng chém liên tục sáu lần.

Sáu liên kích.

Malton kêu lên một tiếng rồi phun ra một ngụm máu tươi.

Trong mắt ông ta đầy hoảng sợ mà Thiều Hoa.

Ông ta không để ý vết thương trên cơ thể mà giãy giụa đứng dậy bay lên không trung.

Thiều Hoa bay lên cố gắng bắt lấy một cái cánh đối phương, sau đó thi triển Thiên Cân Trụ kéo địch nhân xuống dưới.

- Muốn chạy sao?

Thiều Hoa lạnh lùng nhìn Malton.

- Hỏi qua tôi hay chưa?

- Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, các hạ, hà tất phải hùng hổ dọa người như vậy?

Đúng lúc này, một người trung niên mặc áo bào trắng chậm rãi xuất hiện.

- Thánh Đường cầu tình cho một Ma Cà Rồng, ông làm tôi mở rộng tầm mắt đó?

Thiều Hoa nhìn chăm chăm trung niên.

- Nói thật, tên này là một trong những thám tử của Thánh Đường tôi, cho nên mong cục trưởng Thiều nể mặt mà tha ông ta lần này.

- Xin lỗi, ông có mặt mũi gì mà bảo tôi cho?

Thiều Hoa cố chấp nói.

- Malton là quân cờ quan trọng được Thánh Đường cài vào Âm Đường, bởi vậy hấn tuyệt đối không thể xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào.

Trung niên áo bào trắng trầm giọng nói.

- Vậy ông có thể giải thích cho tôi biết, tại sao Malton phải vào Hoa Hạ không?

- Chuyện này.

- Hơn nữa hấn từng hút máu tươi của thiếu nữ Hoa Hạ tôi, chỉ dựa vào chuyện này, cho dù hấn có chết muôn lần cũng không quá đáng.

- Nói như vậy, không thể nói chuyện rồi.

Trung niên áo bào trắng tiến lên một bước nghiêm mặt nói.

- Không sai!

Thiều Hoa khẽ gật đầu.

- Vậy xin đắc tội!

Trung niên áo bào trắng nói đến đây bỗng nhiên toàn thân bùng nổ ra tia sáng trắng chói mắt, tia sáng trắng này biến thành trường thương màu trắng bạc, ông ta nắm chặt trường thương đâm về phía Thiều Hoa.

Trung niên tấn công rất đơn giản, đâm thẳng.

Nhưng sắc mặt Thiều Hoa cũng rất nghiêm trọng.

Một kích này của đối phương khóa quanh thân cô, khiến cô chỉ còn cách đón đỡ.

Lúc trường thương đâm tới, hai tay Thiều Hoa cầm lấy cán thương, sau đó cô xoay tròn trường thương hai vòng, làm dịu hơn nửa lực lượng bá đạo của trường thương, sau đó thân thể cô mềm mại lóc lên, tránh một kích này.

- Tứ Lượng Bát Thiên Cân.

Trung niên áo bào trắng kinh ngạc thốt lên.

- Ông đã biết rõ Tứ Lượng Bát Thiên Cân thì nên biết rõ tay không đoạt đao sắc là như thế nào.

Thiều Hoa bước nhanh lên trước hai bước, bàn tay nhẹ nhàng vỗ vào cán thương một cái, một dòng lực lượng đáng sợ xuyên mạnh qua trường thương.

Lúc này hồ khẩu trung niên áo bào trắng bị chấn động, ngay lúc tay ông ta hơi buông lỏng, trường thương trong tay đã bị Thiều Hoa cướp lấy, cô nắm lấy trường thương dạo qua một vòng đâm vào đối phương.

Ngoài dự liệu, trung niên áo bào trắng mặc kệ không để ý, đánh về bả vai Thiều Hoa.

- Ai sợ ai chứ?

Ánh mắt Thiều Hoa phát lạnh.

Cho dù trung niên áo bào trắng đánh trúng bả vai mình thì sao, đến lúc đó mình đã đâm xuyên ngực ông ta rồi.

Nhưng lúc trường thương đâm đến ngực địch nhân, sắc mặt Thiều Hoa bỗng nhiên thay đổi.

Bởi vì trong phút chốc đó, trường thương biến mất không thấy nữa, mà mình vẫn duy trì tư thế lao tới trước.

Lúc này, bàn tay của trung niên đánh vào bả vai Thiều Hoa, cô không tránh kịp, vô lực lùi lại phía sau một khoảng.

Nay lúc trên mặt trung niên lộ vẻ thắng lợi thấy mũi chân Thiều Hoa thuận thế đá vào cổ tay mình.

Răng rắc!

Tiếng cổ tay bị đá gãy vang lên.

Mà xương bả vai của Thiều Hoa cũng bị trung niên áo bào trắng đánh nát.

Lưỡng bại câu thương.

Không, nói chính xác thì vết thương của Thiều Hoa nặng hơn.

Thiều Hoa lao đảo lùi về sau mấy bước, trên mặt lộ vẻ buồn bực.

- Tôi quên mất trường thương do ông dùng năng lượng biến ảo a.

- Sai lầm này sẽ khiến cô phải ở lại nơi này mãi mãi.

Trung niên áo bào trắng nói đến đây, cất bước đi về phía Thiều Hoa, cô không khỏi lùi người lại.

Nếu tiếp tục chiến đấu, cô nàng có khả năng chết ở chỗ này.

Lúc cô nàng đang lùi lại, Malton nhanh chân chặn đường lui của nàng.

- Không phải vừa rồi cô đánh tôi rất thoải mái sao?

Malton cười ha ha nói.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cự Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Lấy Sắc Gạt Người

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Thieu Hoa không thèm để ý Malton, cô đang nghĩ biện pháp thoát thân.

Đúng lúc này, một đạo kinh lôi rơi xuống không báo trước chém xuống người Malton đang ngông cuồng cười to.

Tiếng cười của Malton im bật lại.

Thieu Hoa và trung niên áo trắng đều ngơ ngẩn.

Tình huống gì đây?

Lúc bọn họ nhìn qua Malton, hắn đã biến thành một đồng tro tàn rồi từ từ tiêu tán.

Đúng vậy, tro tàn.

- Ai đó?

Sắc mặt trung niên áo trắng hoàn toàn thay đổi.

Khi hắn vừa dứt lời, một đạo kinh lôi lại rơi xuống tấn công vào người ông ta, nhưng lúc này, hắn sớm có chuẩn bị.

Ngay lúc, ông ta chuẩn bị né tránh, bỗng nhiên có một dòng nước trong cống hóa thành từng đoạn dây thừng quấn lấy người ông ta.

Những dây thừng dòng nước này không có uy lực mạnh lắm, ông có thể phá vỡ dễ dàng.

Nhưng trong thời gian ông ta phá vỡ dây thừng bằng nước làm gì rảnh để tránh kinh lôi giữa không trung.

Đương nhiên không thể!

Bùm một tiếng, kinh lôi này đánh mạnh vào người trung niên áo bào trắng.

Lão kêu thảm một tiếng sau đó phun ra một ngụm máu tươi, mà lôi điện còn sót lại trong cơ thể đang không ngừng tàn sát bừa bãi.

Nhìn thấy cơ hội, sao Thieu Hoa không nắm chắc đây.

Trong chớp mắt, cô giống như một con báo cái, xông về phía đối phương.

Dù sao, lão cũng là cao thủ của Thánh Đường, cho dù bị trọng thương vẫn cảnh giác như cũ, nhưng ngay khi ông ta chuẩn bị ngăn cản một kích của Thieu Hoa, dây thừng bằng nước lại quấn quanh người ông ta lần nữa.

Không thể nghỉ ngơi, thứ này rất khó chịu làm ảnh hưởng đến việc trung niên áo bào trắng ra tay.

Bịch một tiếng, bàn tay Thieu Hoa vỗ vào ngực đối phương.

Trung niên áo bào trắng lão đảo lùi lại, đồng thời trong mắt hiện lên chút chua xót.

Một kích này của Thieu Hoa đã chấn vỡ trái tim ông ta.

Nhưng lúc này, dây thừng nước lại xuất hiện lần nữa, quán ông ta rất chặt.

Thiều Hoa ra tay liên tục như tia chớp, thẳng đến khi trung niên áo bào trắng không còn hô hấp mới dừng lại.

Cô liều mạng thờ hồn hèn mấy hơi, sau đó cung kính nói với xung quanh:

- Cảm ơn tiền bối ra tay giúp đỡ.

Thiều Hoa hiểu rằng có cao thủ Đạo Gia Tông Môn ra tay giúp đỡ mình.

Diệp Hạo ẩn náu trong bóng tối nhìn thấy cảnh này, đã hiểu rõ tu vi của Thiều Hoa không cao hơn cảnh giới Hám Sơn bao nhiêu.

Suy nghĩ một chút, hắn ném hai viên Linh Thạch cho cô nàng.

- Gặp nhau có duyên, cái này cho cô.

Lúc Thiều Hoa thấy rõ Linh Thạch trong tay, vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

- Tiền bối, đây là Linh Thạch của giới Tu Đạo sao?

- Biết rõ còn hỏi.

Vừa nói xong, Diệp Hạo yên lặng rời đi không tiếng động.

- Còn chưa thỉnh giáo đại danh của tiền bối?

- Tiền bối.

Thiều Hoa thử thăm dò gọi hai tiếng phát hiện không có người trả lời, hiểu rõ đối phương đã rời đi.

Linh Thạch trân quý cỡ nào, Thiều Hoa hiểu rất rõ.

Với thân phận của Thiều Hoa cũng không có tư cách lấy được Linh Thạch, cô tuyệt đối không ngờ lần này mình lại may mắn đến thế.

Có hai viên Linh Thạch này, tu vi của mình có thể tăng thêm một cảnh giới nhỏ nữa.

Diệp Hạo rời đi theo con đường nhỏ, dùng chứng minh thư thuê một phòng trong khách sạn.

Vừa mới dùng toàn lực ra chiêu khiến tu vi Diệp Hạo đang trong trạng thái sắp khô kiệt.

Nhưng chuyện này cũng làm Diệp Hạo hiểu rõ một chuyện.

Vận chuyển toàn lực Thiên Lô Quyết có thể làm cường giả Hám Sơn cảnh trọng thương, nói cách khác, hắn giờ đang nắm giữ thực lực đối kháng chính diện với cường giả Hám Sơn.

Tu vi Diệp Hạo hiện giờ là Luyện Thể tầng ba, muốn đột phá đến Luyện Huyết cảnh còn cần một khoảng thời gian.

Khoảng chừng qua nửa tiếng, Diệp Hạo vận dụng Linh Thạch đã khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, hắn không rời đi mà nằm trên giường lẳng lặng nghỉ ngơi.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng động khác thường, hắn đứng dậy ra cửa xem ai gõ cửa lúc này.

Diệp Hạo mở tấm chắn cửa ra nhìn, có một phục vụ gửi vào phòng hắn một tờ roi, thấy vậy hắn tiện tay ném vào trong thùng rác, lại quay về giường tiếp tục nghỉ ngơi.

Nhưng chưa được bao lâu, tiếng gõ cửa lại truyền đến.

Diệp Hạo đứng dậy mở cửa, thấy một người phụ nữ ăn mặc khiêu gợi đứng bên ngoài.

- Tiên sinh, cần phục vụ không?

- Không cần.

- Tiên sinh, tôi phục vụ rất tốt, chắc chắn sẽ làm anh hài lòng.

Người phụ nữ kia nói xong rồi nhanh chóng chui vào phòng Diệp Hạo, sau đó tiện tay đóng cửa phòng lại.

- Ra ngoài.

Diệp Hạo chỉ cửa nói.

- Tiên sinh.

Người phụ nữ kia nói xong, dán lên người hắn.

Diệp Hạo đẩy người phụ nữ này sang một bên, nàng ta khẽ cười với Diệp Hạo, sau đó tự mình cởi quần áo ra.

Diệp Hạo thấy vậy mở cửa ra. Ngay lúc hắn mở cửa, thấy mấy người đàn ông cường tráng đứng đã đứng ngoài hành lang.

Hai bên đều ngơ ngẩn.

Mà rất nhanh, đám người này vọt vào như ong vỡ tổ, một người trong đó đóng mạnh cửa lại rồi chấn ở cửa ra vào.

Diệp Hạo lùi lại, giờ hắn đã hiểu mình bị gài.

- Nhóc con, mày dám đề bạn gái tao, có nên cho tao một câu trả lời thỏa đáng không?

Một người đàn ông tóc dài đến gần Diệp Hạo nói.

Nằm ngoài dự đoán của mọi người, Diệp Hạo tóm lấy tóc hắn, sau đó đập mạnh đầu hắn vào tường.

Hai người đàn ông thấy cảnh này liền xông tới.

Diệp Hạo ra tay như tia chớp, một quyền đập trúng lỗ mũi một người, sau đó đá vào đầu gối của tên còn lại.

Lúc này, hai người kêu rên thảm thiết, tên đứng cạnh cửa cũng ngơ người.

Tình huống gì thế này?

Ngay lúc hắn ta muốn xông vào, Diệp Hạo đã ném tên tóc dài ra.

Hai người cùng lăn trên đất.

Người phụ nữ thấy cảnh này liền hét âm lên.

- Các người tự cắt hay để tôi báo cảnh sát.

Diệp Hạo lạnh lùng quát.

Đám người này dám báo cảnh sát sao? Bọn họ chỉ oán hận liếc nhìn Diệp Hạo một cái, đỡ nhau rời đi.

Diệp Hạo cũng không có tâm tình tiếp tục gây ngốc chỗ này nữa.

Trở phòng, hắn vội gọi một chiếc taxi đi đến Gellert.

Gellert, địa điểm cử hành tiệc tối giữa Tổng gia và Lãnh gia.

Lúc Diệp Hạo vừa tiến vào, hai bảo vệ canh cửa nhẹ nhàng hỏi.

- Tiên sinh, xin lấy thư mời của anh ra.

- Thư mời của tôi ở chỗ bạn tôi rồi.

Diệp Hạo giừo mới nghĩ đến gì đó, sau đó xoay người rời đi.

Đi không bao xa, hắn gọi điện cho Đan Lôi, nhân viên tình báo phụ trách phối hợp với Diệp Hạo lần này.

- Anh ở đâu thế?

- Mới tới khách sạn.

- Tôi đang ở cửa ra vào khách sạn nè.

- Ra ngay.

Một lát sau Đan Lôi mặc trang phục nhân viên bảo vệ xuất hiện trước mặt Diệp Hạo.

- Sao lại ăn mặc như vậy?
- Như vậy mới có thể chui vào trong.
- Còn tôi vào làm sao đây?

Đan Lôi chỉ chỉ cửa sổ mấy phòng đang mở.

- Cậu vào từ chỗ này.
- Có camera đấy, ổn không?
- Camera nơi này sớm đã bị chúng tôi khống chế.

Đan Lôi cười nói.

- Cậu không cần lo lắng vấn đề này.

Hắn dọc theo đường mòn sau đó vươn người nhảy lên. Rất nhanh, Diệp Hạo xuất hiện trong một phòng ở tầng ba.

Đúng lúc này, Diệp Hạo thấy được một màn khiến huyết mạch mình sôi sục.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Không Hiểu Quy Củ

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Một đôi nam nữ đang đại chiến dữ dội.

Cảnh quan trùng kích mạnh mẽ khiến Diệp Hạo miệng đắng lưỡi khô, hắn không dám nhìn nhiều vội vàng chạy ra khỏi phòng.

Ra bên ngoài, Diệp Hạo bình phục một chút rồi dè dặt đi xuống lòng xuống, hắn đợi tại chỗ một lát.

Hơn 3 phút sau, Đan Lôi xuất hiện trước mặt hắn.

Anh ta đưa tai nghe ỉn cho Diệp Hạo nói:

- Duy trì liên lạc.

Diệp Hạo đeo tai nghe ỉn, sau đó khẽ gật đầu.

- Vì dù sao Tổng gia cũng có uy tín danh dự ở Ma Đô, bởi vậy cậu nhất định phải lấy được chứng cứ giao dịch giữa Tống Ngọc và Hạ Nhẫn.
- Bây giờ Tống Ngọc ở đâu?

Diệp Hạo hỏi.

- Phòng 705.
- Ừm.

Sau khi Diệp Hạo và Đan Lôi tách ra, hắn liền đi tới phòng 705.

Đi tới bên ngoài cửa phòng 705, Diệp Hạo phát động năng lực Thấu Thị.

Trong phòng, Tống Ngọc đang nằm trên giường xem TV, nhìn qua không có gì khác thường.

Diệp Hạo không tiếp tục ngây ngốc ở ngoài nauwx, mà cầm một thẻ phòng tổng quát vào phòng 715 đối diện.

Diệp Hạo đánh giá tùy ý một lát rồi nằm lên giường nghỉ ngơi.

Khoảng nửa tiếng sau, trong tai Diệp Hạo vang lên tiếng Đan Lôi.

- 705 có biến, toàn bộ thiết bị giám sát chúng tôi lắp đặt đều đã mất hiệu lực.

Lúc này, Diệp Hạo phát động năng lực Thấu Thị Nhân và Thuận Phong Nhĩ.

Trong phòng 705, ngoại trừ Tống Ngọc ra, còn một thanh niên mặc áo đen.

Toàn thân người này được áo đen bao bọc, ngay cả đầu cũng được màn đen che giấu.

Trong tay anh ta cầm một bút bi, nó đang tỏa ra lửa điện.

- Đây là thiết bị phản giám sát mới nhất do nước tôi nghiên cứu chế tạo, có thể che chắn bất kỳ thiết bị giám sát điện tử nào.

Thanh niên áo đen giới thiệu một chút đồ trong tay rồi nói tiếp.

- Bây giờ chúng ta có thể nói nội dung hợp tác.

- Tôi sẽ dựa theo các anh sắp xếp thành lập một kho máu, nhưng các anh phải cung cấp đầy đủ tài chính cho tôi.

- Tôi có thể nghe một chút về kế hoạch của anh không?

- Đơn giản, lấy danh nghĩa kiểm tra sức khỏe miễn phí các trường học tiến hành rút máu, tôi nghĩ cơ hội như vậy không có mấy người từ chối.

Thanh niên áo đen khẽ gật đầu.

- Có thể, anh muốn bao nhiêu tiền?

- 10 triệu.

- Quá nhiều.

- Nếu anh cảm thấy quá nhiều, chúng ta không cần nói tiếp.

Thanh niên áo đen trầm ngâm một chút rồi khẽ gật đầu.

- Được rồi.

- Nhưng chỗ tôi có một số yêu cầu, tiến trình nơi này của anh nhất định phải nhanh.

- Tôi có thể mạo muội hỏi anh một chút, các anh muốn máu người Trung Quốc chúng tôi làm gì?

- Anh không cần biết chuyện này.

Sau đó là những lời không quan trọng.

Diệp Hạo không nghe tiếp nữa.

- Tôi đã biết nội dung hợp tác của bọn họ.

Lúc này Diệp Hạo nói với Đan Lôi.

- Cái gì?

- Gia tộc Nigawa muốn Tống Ngọc thu thập máu của nhân dân Hoa Hạ chúng ta.

Bên phía Đan Lôi trầm mặc rồi trầm giọng lên tiếng.

- Gia tộc Nigawa ở nước Nhật nổi tiếng về chế được sinh vật, tôi đoán bọn họ muốn làm gen được vật.

- Bắt tên Hạ Nhẫn kia chẳng phải sẽ biết sao?

- Ninja am hiểu ẩn náu ám sát, cậu phải cẩn thận.

- Yên tâm

Diệp Hạo nói xong câu này nhanh chóng phát động Thấu Thị Nhân lần nữa, hắn chú ý tới tên Ninja kia đã biến thành một tàn ảnh rời khỏi phòng Tổng Ngọc.

Diệp Hạo tiềm hành đuổi theo Ninja kia.

Kongu đi tới đi lui, trong lòng có loại cảm giác bị người theo dõi.

Nhưng mỗi khi anh ta quay đầu lại, đều không nhìn thấy cái gì, sau khi cứ qua lại vài lần, trong lòng anh ta có dự cảm không tốt.

Lúc Kongu đi qua một căn phòng, bỗng nhiên một bóng dáng chạy ra, ngay sau đó bóng dáng kia giữ chặt yết hầu anh ta, xé rách anh ta như xé rách chó vào trong phòng.

Kongu nhìn chằm chằm người trẻ tuổi trước mặt, trong mắt tràn đầy khiếp sợ.

Trẻ tuổi như thế, sao tu vi lại cao hơn mình?

Diệp Hạo không khách sáo bóp nát hai xương bả vai đối phương.

Kongu đau đớn kêu ra tiếng.

- Ninja các anh mà sợ đau?

Diệp Hạo cười nhạt.

Lời Diệp Hạo nói khiến Kongu hiểu đối phương có chuẩn bị.

- Cậu là ai?

- Phòng 304.

Diệp Hạo nói với tai nghe.

Một lát sau mấy đội viên của cục Võ Đạo đi vào trong phòng.

- Các anh giỏi lắm vẫn không?

Diệp Hạo hỏi.

- Giao chuyện này cho chúng tôi.

Đan Lôị xoa xoa bàn tay cười nói.

Diệp Hạo ẩn vào vị trí Đan Điền Kongu một cái, ném hắc cho Đan Lôị.

Kongu cảm thấy Chân Khi toàn thân biến mất, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ.

- Cậu - - cậu phế tu vi của tôi?

- Nếu không thì sao?

- Tao muốn giết mày.

Kongu nói gầm lên giận dữ muốn xông về phía Diệp Hạo, nhưng hắn đã bị phế tu vi, đầu thế là đối thủ của Đan Lôị và mấy đội viên cục Võ Đạo.

Mà không ngờ, bất luận bọn họ tra tấn hắn như thế nào, đối phương cũng không thốt ra một chữ.

- Đội trưởng, xương cốt tên này quá cứng.

Đan Lôị cười khỏ.

- Chúng tôi tra tấn anh ta hôn mê ba lần rồi.

- Tôi cũng không có thủ đoạn tra tấn.

Diệp Hạo lắc đầu.

- Nếu tên này không nói cái gì, chúng tôi đành phải xử lý dựa theo quy định.

Đan Lôi trầm giọng nói.

- Giết sao?

- Ừm.

- Các anh nhìn rồi xử lý đi.

- Vấn đề bây giờ là chuyện của Tống Ngọc làm sao đây?

- Tôi sẽ tìm được chứng cứ, các anh chuẩn bị bắt người là được.

- Được.

Sau đó Diệp Hạo đẩy cửa đi đến đại sảnh tầng một.

Trong đại sảnh hội tụ nhân vật cấp cao hai giới chính thương ở Ma Đô.

Diệp Hạo bung một ly rượu đỏ lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Vị không tệ.

Đúng lúc này, hắn thấy rất đông người đang vây quanh Lãnh Tuyết.

Lãnh Tuyết mặc váy dạ hội màu trắng, cười cười nói nói với đông đảo thanh niên.

- Quả nhiên, huyết mạch thế gia trong xương cốt a.

Diệp Hạo lăm lăm.

Cùng 7 ~ 8 người vừa nói vừa cười với nhau, nhưng lại khiến mỗi người đều cảm thấy không lạnh nhạt, cần thủ đoạn giao tiếp cực cao.

Mà điểm này Lãnh Tuyết làm rất tốt.

Lúc Lãnh Tuyết đang giới thiệu mỹ phẩm dưỡng da với một thiếu nữ, bỗng nhiên thấy Diệp Hạo đi về phía cô.

- Lãnh Tuyết.

Diệp Hạo bung một ly rượu đỏ qua cho nàng.

Lãnh Tuyết nhận lấy ly, vẻ mặt kinh ngạc.

- Sao em lại tới đây?

- Nhàm chán đến nhìn xem.

Diệp Hạo chạm vào ly Lãnh Tuyết một cái nói.

- Em đừng làm loạn.

Lãnh Tuyết cảnh cáo.

- Xem cô nói này.

Diệp Hạo cười ha ha.

- Trong mắt cô, em là loại người chuyên gây chuyện sao?

- Lãnh Tuyết, vị này là ai vậy?

Một tiểu thư xinh đẹp đứng bên cạnh Lãnh Tuyết cười hỏi.

Cho dù trên mặt người này luôn nở nụ cười, nhưng Diệp Hạo cảm nhận được địch ý rất sâu.

Nhìn chăm chăm cô ta một lát, Diệp Hạo đã hiểu lý do.

Bởi vì cô nàng giống Tống Ngọc 5 ~ 6 phần, chắc là em gái Tống Ngọc.

- Người này là học trò của tôi.

Lãnh Tuyết nhỏ giọng giới thiệu.

Lãnh Tuyết vừa mới nói xong, dịch ý trong mắt Tống Tuệ giảm bớt không ít, nhưng cô ta vẫn dùng tư thái người từng trải nói.

- Bây giờ người trẻ tuổi ngày càng không hiểu quy củ.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Đại Tiểu Thư Chu Gia

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Lời Tống Tuệ nói vô cùng rõ ràng.

Cô ta châm chọc Diệp Hạo gọi thẳng tên Lãnh Tuyết.

- Đúng vậy.

Diệp Hạo khẽ gật đầu nói:

- Trách không được lúc tôi tới lại nghe cô đang thảo luận về đồ trang điểm, nếu tuổi tác cao không bôi chút đồ trang điểm, chắc sẽ nhanh chóng hoa tàn ít bướm a.

Tát vào mặt!

Lúc này trong mắt Tống Tuệ lộ ra ngọn lửa.

- Cậu nói cái gì?

- Làm sao? Trương bối như cô muốn dạy tôi đạo lý làm người à?

Diệp Hạo lắc lắc ly rượu đỏ thán nhiên nói.

Tống Tuệ tức giận, mặt đều xanh xuống.

Đám người xung quanh muốn cười nhưng không dám cười, nếu bật cười lúc này, chắc chắn sẽ đắc tội đại tiểu thư Tống gia.

- Anh họ, tên này bắt nạt em.

Lúc này Tống Tuệ thấy mấy người thanh niên đi tới, giậm chân kêu lên.

Nghe vậy Vương Phong Vũ và mấy thanh niên đi tới.

- Cậu bắt nạt em họ tôi?

Ánh mắt Vương Phong Vũ sắc bén nhìn Diệp Hạo.

Nằm ngoài dự đoán của mọi người, Diệp Hạo nhẹ nhàng lắc đầu.

- Nhóc con cậu sợ rồi hả?

Vương Phong Vũ không ngờ Diệp Hạo lại sợ như vậy?

- Anh sai rồi.

- Cái gì?

- Nhìn em gái anh như vậy cho tôi bắt nạt tôi cũng sẽ không bắt nạt.

Diệp Hạo lắc lắc ly rượu trong tay đáp lời:

- Chỉ ít phải bắt nạt Lãnh Tuyết cỡ này đi!

Mọi người xôn xao.

Ai cũng không ngờ Diệp Hạo trâu bò đến mức độ này.

Chuyện này nói nhỏ là châm chọc Tổng Tuệ xấu xí, nói lớn là gây sự với toàn bộ Tổng gia.

Diệp Hạo chỉ là một học sinh của Lãnh Tuyết, có tài đức gì dám nói ra những lời như vậy?

Sắc mặt Lãnh Tuyết thay đổi mấy lần.

Cô sớm đã biết Diệp Hạo gan to bằng trời, nhưng không ngờ gan cậu học trò mình to đến trình độ này?

- Diệp Hạo, em uống say rồi.

Lãnh Tuyết trầm giọng nói.

Sở dĩ Diệp Hạo nói như vậy chỉ để muốn nói những người ở đây biết, mình say rượu hồ ngôn loạn ngữ thôi.

- Cậu dám nói tôi xấu xí, tôi mặc kệ cậu có bối cảnh gì, mạng của cậu, tôi định rồi.

Tổng Tuệ nhìn Diệp Hạo, trên mặt tràn vẻ dữ tợn.

Với thân phận đại tiểu thư Tổng gia, muốn một người bình thường biến mất vô thanh vô tức rất dễ dàng.

Đương nhiên, đệ tử thế gia đều sẽ cố kỵ thanh danh của mình, bởi vậy không ai nói ra loại chuyện có hại cho thanh danh mình trước mặt mọi người, mà giờ Tổng Tuệ lại đường hoàng nói ra, điều đó cho thấy cô bị Diệp Hạo chọc tức đến mức nào.

- Tổng Tuệ, cô cũng uống nhiều rồi.

Lúc này, một giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

Tổng Tuệ khẽ giật mình.

Cô ta có chút kinh ngạc nhìn thiếu nữ mặc dạ phục màu đen trước mắt.

- Văn Thanh, cô nói cái gì?

Mọi người xung quanh đều kinh ngạc nhìn thiếu nữ.

Ai cũng không ngờ Chu Uyển Thanh sẽ đứng ra đúng lúc này.

Nghiêm khắc mà nói, cấp bậc Chu Uyển Thanh còn cao hơn bọn họ một chút, thân phận có thể đánh đồng với cô ở Ma đô này chỉ có Lâm Nhu Nhi của Lâm gia và Trịnh Vô Uyên của Trịnh gia.

Tổng Tuệ hoạt bát đáng yêu, Lãnh Tuyết đoan trang hào phóng, nhưng các cô đứng trước mặt Chu Uyển Thanh lại cảm thấy áp lực.

Đúng vậy, áp lực.

Khí chất cường đại của Chu Uyển Thanh khiến các cô vô hình thấp một đoạn.

- Tôi nói cô uống say rồi.

Chu Uyển Thanh nói đến đây, ánh mắt nhìn về phía Diệp Hạo:

- Diệp công tử, đã lâu không gặp.

Cái gì?

Bao gồm cả Lãnh Tuyết, không ai ngờ tới Chu Uyển Thanh sẽ xưng với Diệp Hạo như vậy.

Diệp Hạo nhìn chằm chằm Chu Uyển Thanh một lát rồi nhẹ nhàng lắc đầu.

- Tôi không quen cô.

- Chẳng phải bây giờ chúng ta quen nhau rồi sao?

Trên mặt Chu Uyển Thanh lộ ra nụ cười.

- Được rồi.

Diệp Hạo cũng đành bó tay.

Cho dù thế nào, Chu Uyển Thanh đang giải vây thay cho hắn, tuy hắn không cần cho lắm.

- Chúng ta đến bên kia tâm sự đi.

Chu Uyển Thanh chủ động mời.

- Đi thôi.

Diệp Hạo gật đầu.

Thấy Chu Uyển Thanh và Diệp Hạo sóng vai rời đi, trong mắt đám công tử và tiểu thư đầy vẻ nghi ngờ.

- Lãnh Tuyết, người học sinh này của cô có thân phận gì thế?

Một người trong đó nhẹ giọng hỏi.

- Tôi...tôi không biết!

Lãnh Tuyết thật sự không biết.

Cho tới nay cô không rõ thân phận của Diệp Hạo, mà bây giờ cô càng mờ mịt với sự hiểu biết của mình về Diệp Hạo hơn.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Chu Uyển Thanh rất có khí chất tiểu thư khuê các.

Bất luận lời nói hay cử chỉ đều cho người ta một loại hưởng thụ, nói chuyện với người phụ nữ như vậy, bạn sẽ không cảm thấy thời gian trôi qua.

Cho dù Diệp Hạo không muốn tiếp xúc quá nhiều với cô nàng, nhưng hắn vẫn chưa phát hiện ra bọn họ đã nói chuyện hơn nửa tiếng.

- Hóa ra cậu là sinh viên đại học Trung Y, vậy cậu nhìn giúp tôi xem thân thể tôi khỏe mạnh không?

Chu Uyển Thanh nói xong liền vươn cổ tay trắng như ngó sen ra, cô nàng thấy Diệp Hạo chần chừ không khỏi cười trêu.

- Không phải cậu chưa học bắt mạch đấy chứ?

- Tôi thử xem.

Diệp Hạo nói xong đưa hai ngón tay chạm vào cổ tay trắng nõn của Chu Uyển Thanh, sách bắt mạch Diệp Hạo sớm đã đọc thuộc lòng, nhưng vẫn chưa vận dụng vào thực tiễn mà thôi.

Trải qua suy tính cẩn thận, trong lòng Diệp Hạo có đáp án.

- Kiểm tra ra được gì không?

- Cô cung hàn.

Diệp Hạo chần chừ một lát mới nói.

Sắc mặt Chu Uyển Thanh không khỏi thay đổi, cô nàng đứng thuộc Thanh cung hàn. Nhưng cô không ngờ một sinh viên năm nhất như Diệp Hạo có thể kiểm tra ra được.

- Cung hàn sẽ làm cô đau lưng khi tới nguyệt sự.
- Trị liệu như thế nào?
- Uống thuốc trung y.
- Cho tôi toa thuốc được không?
- Bây giờ cô đang uống thuốc rồi, cần tôi cho đơn thuốc làm gì?

Diệp Hạo nhìn Chu Uyển Thanh nói.

- Vậy mà cậu cũng có thể nhìn ra?
- Tôi có thể nhìn ra được rất nhiều thứ?
- Cậu còn có thể nhìn ra được gì?
- Tôi có thể nhìn ra bây giờ cô đang đến nguyệt sự?

Trên mặt Chu Uyển Thanh lộ ra kinh ngạc.

Cô vội vàng kiểm tra một lát, sau khi không phát hiện ra điều khác thường mới tò mò hỏi:

- Sao cậu nhìn ra được?
- Chuyện này hơi phức tạp, nói với cô cô cũng không hiểu.

Diệp Hạo có thể nói mình ngửi được mùi máu tươi trên người cô nàng sao?

- Điều trị trung dược không thể khỏe lại trong thời gian ngắn, bây giờ tôi đau lưng hơn, cậu có biện pháp không?
- Có.

Hai mắt Chu Uyển Thanh sáng lên nói:

- Biện pháp gì?
- Vươn tay cô ra.

Sau khi Chu Uyển Thanh vươn tay, Diệp Hạo truyền chút Chân Nguyên vào trong cơ thể cô, mà chút Chân Nguyên này có thể hóa giải cơn đau từ ba đến bốn ngày cho nàng ấy, mà qua ba bốn ngày đi cả của cô đã đi rồi.

Chu Uyển Thanh kinh ngạc nhìn Diệp Hạo nói.

- Cậu... sao cậu làm được?
- Không nói cho cô biết.
- Sao một sinh viên năm nhất như cậu lại biết nhiều như vậy?
- Bởi vì tôi là học bá.

Lý do này làm Chu Uyển Thanh không biết nói gì.

Đúng lúc này, hai người trung niên cùng xuất hiện trên đài cao, sau đó họ giơ tay bảo mọi người im lặng.

- Hôm nay là ngày Tổng gia tôi và Lãnh gia kết thành đồng bạn chiến lược toàn diện, Tổng Nhạc Quý tôi hoan nghênh chư vị đến đây dự tiệc.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Cảm ơn chiêu đãi

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Hôm nay Lãnh gia tôi và Tống gia kết thành đồng bạn chiến lược toàn diện, Lãnh Hồng Xương tôi hoan nghênh chư vị đến đây.

Sau đó hai gia tộc ký kết một loạt hiệp nghị và điều lệ dưới sự chứng kiến của mọi người.

Khoảng 15 phút sau, Tống Nhạc Quý đổi đề tài.

- Hôm nay ngoại trừ là ngày Tống gia tôi và Lãnh gia kết thành đồng bạn chiến lược toàn diện, cũng là ngày Tống gia tôi và Lãnh gia kết thành thông gia.

Tống Nhạc Quý nói đến đây, nhìn Tống Ngọc đứng sau lưng.

- Nhóc con, đến lượt con làm chủ rồi.

Tống Ngọc, người cũng như tên, tướng mạo đường đường, tuấn tú lịch sự.

Trên mặt anh ta treo một nụ cười đúng mức, chậm rãi đi đến bên Lãnh Tuyết dưới sự chú ý của mọi người.

Gần như tất cả tiểu thư trong phong đều lộ vẻ hâm mộ, có không ít người ở đây thăm mếu Tống Ngọc.

Đáng tiếc, không phải ai cũng có tư cách gả cho Tống sói ca này.

Hồ hập Lãnh Tuyết dòn dập hơn, cô nắm tay chặt hơn.

Không lâu sau, Tống Ngọc đã đi tới gần Lãnh Tuyết, hai mắt anh ta nóng bỏng nhìn thiếu nữ gần trong gang tấc trước mắt.

- Lãnh Tuyết, em có biết không? Ba năm trước đây từ lúc anh gặp được em, nơi này của anh luôn khắc hình bóng của em, lúc nói đến đây Tống Ngọc chỉ trái tim mình.

- Thật lãng mạn.

- Thỏ lộ trước mặt mọi người.

- Sau này tôi cũng muốn người đàn ông của mình thỏ lộ với mình như thế.

Lãnh Tuyết lại không có bất kỳ cảm giác kinh ngạc vui mừng gì, cô nhìn chăm chăm Tống Ngọc, móng tay đâm thật sâu vào máu thịt.

- Anh muốn sau này vào mỗi buổi sáng, khi tỉnh lại đều nhìn thấy em đầu tiên, bởi vậy mong em gả cho anh - - được không?

Tống Ngọc nói đến đây, quỳ một chân trên đất, anh ta nâng một cái hộp trong tay có nhẫn kim cương sáng long lanh lên.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Lãnh Tuyết.

Dựa theo kịch bản, lúc này Lãnh Tuyết sẽ biểu hiện mừng rỡ như điên nhận lấy nhẫn của Tống Ngọc, sau đó hai người ôm lấy nhau, rồi hôn nhau một cái.

Nhưng làm mọi người kinh ngạc chính là, Lãnh Tuyết chậm chạp không chịu trả lời.

Sắc mặt Lãnh Hồng Xương âm u xuống.

- Lãnh Tuyết.

Lãnh Hồng Xương nhắc nhở.

Lãnh Tuyết ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm cha mình.

Trong lòng Lãnh Hồng Xương không khỏi trầm xuống.

Về mặt Lãnh Tuyết kiên quyết, đâu có vẻ thỏa hiệp đồng ý mỗi hôn sự này?

Ngay lúc Lãnh Tuyết muốn nói ra lời từ chối, một giọng nói vang lên.

- Lãnh Hồng Xương, nếu ông không muốn con gái ông vừa gả đi đã thành quả phụ, tôi nghĩ ông đừng ép cô ấy đồng ý mỗi hôn sự này nữa.

Lúc này, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Diệp Hạo.

Chu Uyển Thanh cũng ngây người.

Cô cũng không ngờ Diệp Hạo nói ra câu này ngay tại đây.

- Người này là ai thế?

- Sao người này lại ở cạnh đại tiểu thư Chu gia vậy?

- Chẳng lẽ cậu ta là vị hôn phu của Chu Uyển Thanh?

Lúc bọn họ bàn tán, không thể tránh khỏi suy đoán thân phận của Diệp Hạo.

- Cậu nói cái gì?

Tổng Nhạc Quý nổi giận gầm lên.

Diệp Hạo nói vậy rõ ràng là nguyên rủa con trai của mình chết.

Diệp Hạo không thèm để ý Tổng Nhạc Quý mà bước từng bước đến chỗ Tổng Ngọc.

Lúc này Tổng Ngọc đứng dậy, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn chằm chằm Diệp Hạo, trầm giọng nói:

- Hình như tôi với cậu không oán không cừu?

- Anh không oán không cừu với tôi, nhưng tôi nhìn anh không vừa mắt.

Về mặt Diệp Hạo bình tĩnh nói ra những lời này.

- Lớn mặt.

Lúc này Tổng Nhạc Quý rống to.

- Kéo thẳng nhóc này gia ngoài cho tôi.

Nằm ngoài dự đoán của Tổng Nhạc Quý, không có một nhân viên bảo vệ nào xuất hiện cả.

- Bảo vệ đâu?

- Cho dù ông gào khản cổ cũng không có một nhân viên bảo vệ nào xuất hiện đâu.

Diệp Hạo thản nhiên nói.

- Cậu rốt cuộc là ai?

Tổng Nhạc Quý cảm thấy thân phận Diệp Hạo không đơn giản.

- Tôi là ai ông không cần biết, ông chỉ cần biết Tổng Ngọc đáng chết.

Sau khi Diệp Hạo nói câu này xong rồi nhìn Tổng Ngọc.

- Tổng Ngọc, anh có thể nói cho tôi biết vì sao anh muốn vứt bỏ tổ tông gia nhập với người Nhật không?

- Cậu nói cái gì?

Khoảnh khắc này, sắc mặt Tổng Ngọc thay đổi.

Cấp cao hai giới chính thương nhìn sắc mặt Tổng Ngọc đã hiểu những lời Diệp Hạo nói không giả.

Bọn họ là ai chứ, lẫn lộn trong thương trường biết bao nhiêu năm nay, chỉ cần nhìn sắc mặt một người đã có thể biết được suy nghĩ trong lòng đối

phương.

- Anh có biết Kongu bảo anh thành lập kho máu làm mẫu huyết của người Trung Hoa làm gì không?

Diệp Hạo lạnh lùng nhìn Tống Ngọc:

- Bây giờ tôi có thể nói cho anh biết - - Kongu muốn nghiên cứu gen vũ khí.

- Gen vũ khí.

Mấy chữ này vừa nói ra, xung quanh bùng nổ từng tiếng kêu hô.

Cho dù bây giờ còn chưa nghiên cứu ra được gen vũ khí, nhưng bọn họ vô cùng hiểu rõ gen vũ khí đáng sợ đến mức nào, gen vũ khí có thể dễ dàng hủy diệt một tộc đàn.

Tống Ngọc liên tục lùi lại mấy bước, sắc mặt trắng bệch nói.

- Không có khả năng, không có khả năng, sao cậu có thể biết rõ chuyện này?

- Bởi vì tôi có lắp camera trong phòng anh.

- Bút bi trong tay Kongu có thể làm nhiễu sóng mọi thiết bị nghe lén mà.

Tống Ngọc nói đến đây đã biết mình lỡ lời.

- Cậu lừa tôi à?

- Anh cảm thấy tôi cần lừa anh sao?

Diệp Hạo đầy thương hại nhìn Tống Ngọc.

- Nếu bút bi trong tay Kongu thật sự có tác dụng, anh nghĩ xem sao tôi có thể biết rõ nội dung hai người nói chuyện.

Sở dĩ Diệp Hạo nói như vậy chỉ muốn đã kích Tống Ngọc.

Nghe vậy, Tống Ngọc không khỏi thất hồn lạc phách nói.

- Người Nhật đáng chết, tôi không nên tin tưởng anh ta.

- Nhưng anh vì 10 triệu mà đồng ý.

Diệp Hạo thần nhiên nói.

- Cậu.

- Bắt Tống Ngọc lại cho tôi.

Sau khi Diệp Hạo vừa mới nói xong câu này, mấy bóng người xuất hiện đè Tống Ngọc xuống.

- Dừng tay.

Tống Nhạc Quý vội nói.

- Tống gia chủ có lời gì muốn nói sao?

Diệp Hạo nhìn chằm chằm Tống Nhạc Quý nói.

- Có phải chuyện này có gì hiểu lầm không?

Sao Tống Nhạc Quý có thể trơ mắt nhìn con trai mình vào tù được?

- Ông nói không sai.

Diệp Hạo xoa cằm nói:

- Chuyện này còn phải điều tra thêm, không biết Tống gia có biết chuyện Tống Ngọc thông đồng với kẻ địch hay không?

Một câu hù dọa ngăn con sông.

Tổng Nhạc Quý càng hiểu rõ bản thân phạm vào sai lầm lớn cỡ nào.

Nếu Tổng gia khiến cục An Toàn Quốc Gia để mất tới, có trời mới biết sẽ tạo thành phong ba cỡ nào?

- Chuyện Tổng Ngọc làm, Tổng gia tuyệt đối không biết.

Tổng Nhạc Quý vội nói.

- Ông phải sạch sẽ thật.

Diệp Hạo không có dự định dễ dàng bỏ qua cho Tổng Nhạc Quý.

- Tôi sẽ điều tra thêm chuyện này.

- Mang Tổng Ngọc đi.

Diệp Hạo vung tay lên.

Sau khi Tổng Ngọc được giải đi, Diệp Hạo nhìn Lãnh Hồng Xương.

- Lãnh gia các ông biết chuyện này không đây?

- Không biết.

Lãnh Hồng Xương sợ hết hồn trả lời.

Ai muốn cục An Toàn để mất tới chứ?

- Đã không biết mà còn muốn hợp tác với Tổng gia?

Lời Diệp Hạo nói làm sắc mặt Tổng Nhạc Quý càng thêm trắng bệch.

Lời Diệp Hạo giống như đã chắc chắn chuyện này liên quan đến Tổng gia.

- Chuyện này - - chuyện này.

Nếu Lãnh Hồng Xương biết rõ chuyện này, sẽ kết thành đồng minh với Tổng gia sao?

Diệp Hạo không nhiều lời nữa, nâng chén ra hiệu với Chu Uyển Thanh.

- Cảm ơn Chu tiểu thư chiêu đãi.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cục Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Oán Nữ Cửu Thế

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Ánh mắt mọi người lại nhìn về phía Chu Uyển Thanh.

Chu Uyển Thanh khẽ ngậy người.

Cô không ngờ trước khi Diệp Hạo rời đi sẽ ra hiệu chào mình, nhưng nếu

cô dính líu đến Diệp Hạo, chẳng phải quan hệ sẽ rất loạn?

Dù sao ai cũng biết rõ Chu gia và Tống gia, Lãnh gia có quan hệ hợp tác.

Diệp Hạo thấy vẻ mặt Chu Uyển Thanh cứng đờ, cười ha ha quay người rời đi.

- Khốn nạn!

Chu Uyển Thanh giậm chân mắng thảm trong lòng.

Lãnh Tuyết ngơ ngẩn nhìn Diệp Hạo rời đi, trong lòng dâng trào sóng to gió lớn.

Diệp Hạo là người của cục An Toàn Quốc Gia.

Cục An Toàn giống như CIA của nước Mỹ, chẳng qua mấy người trong này ít khi xuất hiện.

Nhưng chuyện này không mang ý nghĩa nó không có lực uy hiếp, thực ra một khi cục An Toàn tìm tới cửa, không gia tộc nào không lo lắng.

Sau khi Diệp Hạo rời khỏi khách sạn đã nhận được điện thoại của Thiệu Hoa.

- Bây giờ Arthur của Tây Âu đang ngồi ở ghế lô 404 Tiểu Nam Quốc dùng cơm.

- Tôi sẽ đến đó.

Danh sách Thiệu Hoa gửi đều là phần tử nguy hiểm chui vào Ma Đô.

Tu vi Arthur chỉ có Luyện Thể tăng một, bởi vậy Diệp Hạo dễ dàng giết chết hắn. Sau khi xử lý xong đối phương cũng đã 10 giờ tối.

Nhưng lúc này Diệp Hạo lại nhận được tin nhắn gửi mục tiêu giết kế tiếp do Thiệu Hoa gửi tới.

- Cô để tôi giết hết đám trong danh sách cả đêm nay à?

Diệp Hạo tức giận nói.

- Gần đây, phần tử nguy hiểm chui vào quốc gia ngày càng nhiều, phía trên yêu cầu chúng ta cố gắng giết chết những tên này thật nhanh.

- Được rồi.

Diệp Hạo đành phải giết chết mục tiêu kế tiếp trước, cứ làm như vậy đến ba giờ sáng, hắn mới về đến Hải Hằng Hoa Viên.

Vừa mới đẩy cửa lớn ra, Đường Phiền Phiền tiến lên đón.

- Chị còn chưa ngủ sao?

- Tôi đang tu luyện.

- Nói dối.

- Không có mà.

- Được rồi, không có!

Diệp Hạo không xoắn xuýt về vấn đề này nữa.

- Cậu đói không?

- Chị vừa nói thật khiến tôi hơi đói bụng.

- Cậu đợi một lát, tôi hâm nóng đồ ăn cho cậu.

Đường Phiền Phiền nói xong chạy đi vào phòng bếp.

Ăn cơm nóng khiến Diệp Hạo cảm thấy quyết định lúc trước của mình sáng suốt cỡ nào.

- Tối nay cậu làm gì thế?

Diệp Hạo nói ngắn gọn chuyện tối nay một lần.

- Mệt không?

Đường Phiên Phiên nghe Diệp Hạo nói đánh chết ba phần tử nguy hiểm không khỏi hỏi.

- Không mệt.

Diệp Hạo nói khẽ.

- Thiều Hoa còn chưa biết thực lực chân chính của tôi, bởi vậy cô ấy cho tôi nhiệm vụ rất đơn giản.

- Vậy cậu cứ che giấu thật kỹ đi!

Đường Phiên Phiên vội nói.

- Tôi sẽ không lật tất cả át chủ bài lên một lần duy nhất đâu hìhì.

Diệp Hạo cười nói.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Tiết giải phẫu!

Diệp Hạo và các bạn học trong lớp được giáo viên dẫn đến phòng chuyên giải phẫu thi thể.

Khi giáo viên kéo vải trắng che thi thể ra, các bạn học trong lớp không khỏi bàn tán.

Một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Nhìn bộ dạng cô gái không quá 18 tuổi, độ tuổi như hoa, sao đang yên đang lành lại chết không biết?

Diệp Hạo nhìn chằm chằm thiếu nữ này một lát rồi hỏi:

- Thầy Quách, cô gái này chết như thế nào vậy?

- Không biết.

Nằm ngoài dự đoán của các bạn học, thầy Quách lại trả lời cục súc như thế.

- Pháp y không kiểm tra sao?

Bạch Hà nhẹ giọng hỏi.

- Pháp y không kiểm tra ra được.

Thầy Quách lắc đầu.

- Thực ra, ngay cả trường chúng ta cũng không lý giải được vì sao cô gái này tử vong.

- Chuyện này - - giờ y học đã phát triển như thế mà vẫn không kiểm tra ra được à?

Trương Lan cảm thấy khó tin.

- Đến nay chúng ta có rất nhiều lĩnh vực không thể phá giải được, bởi vậy không điều tra được cũng không phải không thể lý giải.

Thầy Quách nói đến đây, trầm giọng nói.

- Giải phẫu thi thể là một chuyện thần thánh, mọi người mặc niệm theo tôi 3 phút.

Sắc mặt tất cả bạn học trong lớp đều trở nên nghiêm túc.

Lúc Trương Lan cúi đầu, bỗng nhiên liếc thấy người phụ nữ kia mở hai mắt không nhúc nhích nhìn chằm chằm mình.

Trái tim Trương Lan không khỏi chậm nửa nhịp.

- Tình huống gì vậy?

- Sao người phụ nữ này mở mắt ra?

- Không phải biến dị đấy chứ?

Bạn học vậy xem nhìn thấy cảnh này, sắc mặt cả đám cũng thay đổi.

Thầy Quách cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện này.

Lúc ông ta chuẩn bị giúp người phụ nữ này nhắm hai mắt, một bàn tay lạnh lẽo nắm chặt tay ông ta, sau đó một giọng nói khàn khàn vang lên trong phòng.

- Trả tim tôi đây.

Toàn thân thầy Quách run rẩy dữ dội.

Con mẹ nó, xác chết vùng dậy ưm!

Thầy Quách muốn hất cánh tay kia ra, nhưng sức lực quá lạ thường.

- Thi biến.

- Nhanh chạy đi.

Bạn học trong lớp thấy cảnh này, cả đám thét chói tai chạy ra bên ngoài.

Trương Lan muốn ở lại, lại bị Bạch Hà kéo chạy đi.

Rất nhanh trong phòng chỉ còn lại Diệp Hạo và thầy Quách đang bị dọa sợ tiểu ra quần.

- Anh không sợ sao?

Người phụ nữ kia chậm rãi ngồi dậy, cô ta nhìn chăm chăm Diệp Hạo mặt không chút thay đổi nói.

Đôi mắt thầy Quách đảo một vòng té xỉu ngay tại chỗ.

- Tại sao tôi phải sợ cô chứ?

Về mặt Diệp Hạo bình tĩnh nhìn cô ta nói:

- Người có đường của người, quý có đường của quý, tại sao cô phải quyến luyến dân gian.

- Bởi vì âm phủ không nhận.

- Vì sao?

- Bởi vì cửu thế tôi đều gặp tai hoạ bất ngờ.

Giọng người phụ nữ này đầy căm hận.

- Oán khí trên người tôi quá mạnh, độ thuyền không chở được tôi.

- Đó là mệnh của cô.

- Tôi không tin mệnh.

Người phụ nữ này nhìn chăm chăm Diệp Hạo nói:

- Tôi cũng đã chọn trúng một người phụ nữ, tôi muốn cắn nuốt linh hồn cô ta rồi nhập vào thân xác của cô ta.

- Cô có tin như vậy kết cục của cô sẽ thảm hơn không?

- Anh muốn ngăn cản tôi.

- Người cô chọn trúng là bạn của tôi, cô nói xem tôi có ngăn cản cô hay không?

- Chỉ sợ anh không có bản lĩnh này.

Người phụ nữ này nói đến đây trong mắt hiện lên màu đỏ tươi.

Về mặt Diệp Hạo không có chút thay đổi.

- Mê hoặc lòng người, cô cảm thấy trò xiếc của cô có tác dụng với tôi sao?

Diệp Hạo nói đến đây trong lòng bàn tay xuất hiện một dòng kinh絡.

Thiên Lôi, khắc tinh của tất cả âm tà.

Người phụ nữ kia nhìn thấy Thiên Lôi trong tay Diệp Hạo, không tự chủ được lùi về sau mấy bước, nhưng rất nhanh trong mắt nàng đầy vẻ trào phúng.

- Nếu tu vi của anh đạt đến cảnh giới Luyện Huyết tôi còn kiêng kỵ một chút, nhưng bây giờ anh chỉ ở cảnh giới Luyện Thể tầng ba, Thiên Lôi của anh có thể mạnh bao nhiêu chứ?

Vừa mới nói xong, cô ta xông về phía Diệp Hạo.

Mà ngay lúc cô ta nhào qua, một thân ảnh lại một thân ảnh tuôn ra từ trong cơ thể cô, những thân ảnh này gầm thét nhào qua định cắn xé Diệp Hạo.

Diệp Hạo bình tĩnh chứng kiến tất cả, Kinh Lôi trong tay hoá thành một Lôi Vòng.

Nhưng một lát sau, hắn cảm thấy một lực lượng to lớn trùng kích.

Diệp Hạo lùi lại, đồng thời kinh ngạc phát hiện Lôi Vòng trước mặt đã rách tan, mà chín đạo Quỷ Ảnh vẫn đang trùng kích Lôi Vòng như trước.

Nghĩ tới đây Diệp Hạo cắn lưỡi một cái, phun máu về phía Quỷ Ảnh trước mặt.

Máu ở lưỡi có chứa Dương Khí thịnh vượng nhất.

Bởi vậy, bất kỳ yêu ma quỷ quái gì đều sợ.

Hưởng chỉ máu tươi trong cơ thể Diệp Hạo còn nắm giữ Thần Tinh của Thần Huyết.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Hiểu Minh Không Đáng Tin

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Nữ quỷ áo trắng kêu thảm một tiếng.

Bên trong Thần Huyết ẩn chứa Thần Tinh, dù chỉ còn một chút nhưng cô ta cũng không thể chống đỡ, mà đám Túc Mệnh Chi Thân bị lây dính Thần Huyết ngay lập tức bị hoá thành tro cốt.

Nữ quỷ oán hận nhìn Diệp Hạo một cái, quay người biến thành một đám khói trắng biến mất tại chỗ.

Đúng lúc này Diệp Hạo nghe thấy tiếng bước chân, Diệp Hạo thuận thế ngã trên mặt đất.

Không lâu sau cấp cao của trường và đám bảo vệ tới phòng này, bọn họ dạo quanh căn phòng một vòng, phát hiện không thấy thi thể nữ tử kia nữa.

- Lập tức đưa hai người này đến bệnh viện.

Phó Hiệu Trưởng trầm giọng nói.

Đội Diệp Hạo và thầy Quách đều được đưa đến bệnh viện, Phó Hiệu Trưởng xem màn hình giám sát với một đám cấp cao.

- Không điều tra được.

- Ừm, tôi lấy video trong vòng 1 tiếng, không thấy gì bất thường cả.

Bảo vệ trả lời.

- Tiếp tục chỉnh thời gian điều tra tiếp.

Phó Hiệu Trưởng suy nghĩ một lát lại ra lệnh.

Bảo vệ không ngừng chỉnh thời gian, rất nhanh anh ta đã bắt được một hình ảnh.

Khi anh ta tua chậm đoạn video, cho dù giờ đã 10 giờ sáng, một đám cấp cao của trường vẫn cảm thấy toàn thân rét run.

Lúc này, thời gian trong video là mười hai giờ, cả toà cao ốc đã đóng cửa.

Nhưng thi thể nữ kia lại nhẹ nhàng được đẩy ra, sau đó cô nàng không ngừng lượn lờ trên lối đi nhỏ, cô ta đẩy từng phòng trống tìm kiếm gì đó.

Cảnh tượng quỷ dị này làm cả đám như muốn té đái, tin chắc là quỷ nháo.

- Báo cảnh sát.

Phó Hiệu Trưởng trầm giọng nói.

- Nhưng chuyện này.

Chủ Nhiệm phòng giáo dục cười khổ nói.

- Không cho phép ai truyền chuyện này ra ngoài, mọi người nên hiểu rõ hậu quả nếu bị truyền ra.

Phó Hiệu Trưởng nghiêm trọng lên tiếng.

Một đám cấp cao đều khẽ gật đầu.

- Nếu chuyện quỷ nháo trong trường là thật, sợ sẽ làm sinh viên khủng hoảng, hậu quả khó mà lường được.

Không lâu sau Trương Thành tự mình dẫn đội đi tới đại học Trung Y.

Mà khi Trương Thành xem màn hình giám sát và tiến hành điều tra, sau đó phát hiện đây là chuyện linh dị chân chính.

Trương Thành vội vàng báo cáo chuyện này.

Không lâu sau Hiểu Minh mặc thường phục đi tới đại học Trung Y.

Hiểu Minh cẩn thận kiểm tra, trên mặt lộ ra vẻ nghiêm trọng.

- Oán Nữ Cửu Thế.

- Rất khó giải quyết sao?

Trương Thành vội vàng hỏi.

- Oán khí góp nhặt từ cửu thế lại, ông nói xem có đáng sợ không?

Hiểu Minh trầm giọng nói.

- Nhưng tôi để ý thấy oán nữ cửu thế bị đánh trọng thương, cho dù Túc Mệnh Chi Thân của cô ta cũng bị huỷ ba phần.

- Không biết cao nhân tiền bối nào làm chuyện này?

Trương Thành không biết thân phận người trước mắt này, nhưng ông ta biết rõ cho dù mình là người lãnh đạo trực tiếp nhưng đối mặt với người này đều phải khách sáo.

Mà bây giờ người này lại nói có một cao nhân tiền bối xuất hiện ở đại học Trung Y.

- Bây giờ chúng ta nên làm gì?

- Thu đội thôi.

Hiểu Minh trầm ngâm một lát đề nghị:

- Bây giờ Oán Nữ Cửu Thế tổn thương nguyên khí nặng nề, chắc chắn trốn ở đâu đó chữa thương.
- Chúng ta mặc kệ sao?
- Chuyện này giao cho tôi.

Hiếu Minh nhìn Trương Thành một cái nói:

- Ông ra ngoài một chuyến đi.

Trương Thành khẽ gật đầu rồi rời đi.

Hiếu Minh đi đến giường của Oán Nữ Cửu Thế nhặt một sợi tóc của cô ta lên, sau đó hất quần sợi tóc này quanh một con hạc giấy.

- Truy Tung Thuật.

Hiếu Minh niệm khẩu quyết, hạc giấy cháy lên dữ dội, sau đó hoá thành một đạo Kim Quang bay về nơi xa.

Hắn đẩy cửa phòng ra đuổi theo Kim Quang, trên đường hắn lần theo dấu vết có tiếng điện thoại vang lên, nhưng hắn không thèm để ý đến, nhưng điện thoại lại vang lên không ngừng.

Hiếu Minh bất đắc dĩ phải ấn nút nghe máy.

- Diệp Hạo, bây giờ tôi đang bận rộn đó?
- Có phải anh đang lần theo dấu vết nữ quý ở trường đại học Trung Y không?
- Sao anh lại biết?
- Nói thừa, nữ quý kia bị tôi đánh chạy.
- Thực lực cậu mạnh vậy rồi à?
- Nếu không có thủ đoạn Sư Tôn để lại cho tôi, lúc ấy tôi đã chết trong tay nữ quý kia rồi, tôi bảo này, anh đối phó được nữ quý này không?
- Thời kỳ toàn thịnh tôi chạy được bao xa thì chạy, bây giờ cô ta vẫn còn sức đánh một trận.
- Nói cho tôi biết vị trí của anh, tôi tới giúp anh.
- Tôi ở đường Văn Hà.

Hiếu Minh nói vị trí của mình ra xong, không lâu sau Diệp Hạo đã đuổi tới.

- Còn bao xa nữa?
- Ai biết được chứ?
- Anh nói xem sao nữ quý dám chạy xa giữa ban ngày ban mặt như vậy?
- Oán Nữ Cửu Thế có gan như vậy!

Lúc Diệp Hạo đang định nói gì đó, bỗng nhiên phát hiện tu vi Hiếu Minh đã đạt đến Luyện Thể tầng ba.

- Anh đột phá rồi?
- Tâm cảnh tôi sớm đã đạt đến Luyện Thể tầng ba, chỉ cần có đủ năng lượng có thể đột phá bất cứ lúc nào.

Hiếu Minh cười ha ha nói:

- Tin tưởng qua một khoảng thời gian nữa tôi có thể đến cảnh giới Luyện Huyết.
- Đối mặt với anh, tôi cảm thấy áp lực quá.

Diệp Hạo cười nói.

- Tôi đâu có đột phá nhanh như cậu?

Hiếu Minh nhếch miệng.

Lúc hai người nói chuyện đã chạy đến trong một nghĩa địa công cộng.

- Chắc oán nữ cửu thể ở trong này cần nuốt âm khí khôi phục tu vi.

Con hạc giấy đến đây biến thành tro tàn.

Diệp Hạo lập tức cảnh giác.

Hiếu Minh không ra tay trước mà bày ra một Bát Quái Trận Đồ quanh bốn phía.

Lúc này, hắn lấy ra một tấm Linh Phù lấp lánh:

- Đi.

Linh Phù biến thành một đạo ánh sáng tiến vào dưới một bia đá, một lát sau Kim Quang cuốn theo Oán Nữ Cửu Thể xuất hiện trước mặt hai người.

Khuôn mặt nữ quỷ đáng sợ nhìn chằm chằm Hiếu Minh.

- Tiểu đạo sĩ, anh dám giam cầm tôi?

- Hôm nay tôi không những muốn giam cầm mà còn muốn chém cô nữa.

Hiếu Minh nói xong, nhanh chóng vận chuyển Bát Quái Đại Trận dưới chân.

Trong phút chốc, một Bát Quái to lớn mờ hồ xuất hiện giữa không trung, Bát Quái này như một tù lung bao vây Oán Nữ Cửu Thể bên trong.

Oán Nữ Cửu Thể tả xung hữu đột bên trong nhưng không thể đột phá.

Tay Diệp Hạo điều động Lôi Quyết dẫn theo một đạo Thiên Lôi, Thiên Lôi đánh mạnh vào người nữ quỷ.

Một lần!

Hai lần!

Ba lần!

Sau khi Diệp Hạo thi triển Thiên Lôi Quyết ba lần, Chân Nguyên trong cơ thể đã tiêu hao gần hết, hắn vội vàng lấy một viên Linh Thạch ra yên lặng khôi phục.

Mà Oán Nữ Cửu Thể bị ba đạo Thiên Lôi đánh trúng giờ nhìn qua tương đối thê thảm, cô ta không ngừng gào thét, muốn phá vỡ Bát Quái Đạo Đồ.

- Diệp Hạo, anh tiếp tục đi.

Hiếu Minh thấy Diệp Hạo đang khôi phục vội la lên.

- Anh cho rằng Thiên Lôi không cần Chân Nguyên à.

Diệp Hạo bất đắc dĩ lên tiếng.

- Tôi phát hiện mình tính sai rồi, cho dù Oán Nữ Cửu Thể bị tổn thương nguyên khí nghiêm trọng, cũng không phải dạng tôi cậu có thể đối phó.

Lúc Hiếu Minh nói ra câu này, sắc mặt Diệp Hạo cũng thay đổi.

- Tôi bảo này, anh có thể đáng tin một chút được không?

Diệp Hạo nói đến đây, rút thanh đồng chuỷ thủ trong người ra, vẻ mặt hắn trở nên uy nghiêm hơn.

Những ngày này ngoại trừ tu luyện Thiên Lôi Quyết và Bồ Vũ Quyết ra, hắn còn tu luyện một môn Kiếm Pháp.

Thần Binh Quyết!

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Uống Chén Rượu Nhặt

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Thần Bình Quyết, một môn Kiếm Pháp được Hắc Long lấy trong một Động Phủ, cho dù với ánh mắt bất bẻ của hắn mà cũng không thể không thừa nhận môn Kiếm Quyết này tinh diệu và khủng bố!

- Trảm

Thanh đồng chuỷ thủ trong tay Diệp Hạo chém ra một đạo Kiếm Quang sáng chói loá mắt.

Kiếm Quang này mang theo Thần uy cuộn cuộn vô thượng hàng lâm đến thế gian.

Oán Nữ Cửu Thế kêu thảm một tiếng, hai tay bị chặt đứt tới tận gốc.

- Con mẹ nó, Kiếm Quyết gì thế này?

Trong mắt Hiều Minh lộ ra vẻ khó tin.

Diệp Hạo không trả lời hắn, hư thoát ngồi co quắp trên đất.

Oán Nữ Cửu Thế hiểu ra nếu mình không làm gì đó, rất có khả năng mình sẽ ngã xuống ở đây. Bởi vậy, trong mắt cô ta hiện ra vẻ dứt khoát, hai đạo Túc Mệnh Chi Thân trong cơ thể cô ta chạy ra, một đạo phóng về phía Trần Pháp, một đạo biến thành huyết quang đầy trời bao vây toàn thân.

Hiều Minh khẽ ngây người.

Oán Nữ Cửu Thế này chơi trò gì thế? Nhưng chưa đến 5 giây sau, hắn đã hiểu.

Bởi vì đạo Túc Mệnh Chi Thân phóng về phía Trần Pháp tự động nổ tung, trong chớp mắt, năng lượng khủng bố phá tan Bát Quái Trận Đồ mà hắn đã bố trí, sóng xung kích bá đạo không những phóng xạ ra ngoài, cũng tác động đến Oán Nữ Cửu Thế bên trong Trận Pháp.

Nhưng một đạo Túc Mệnh Chi Thân của cô sớm đã biến thành năng lượng bao quanh bảo vệ cô ta, nên lực xung kích này không ảnh hưởng đến cô ta bao nhiêu.

Thân hình Hiều Minh lóe lên kéo Diệp Hạo tránh khỏi phạm vi của sóng năng lượng, đợt dòng năng lượng này tiêu tán, bóng dáng Oán Nữ Cửu Thế đã mất tích.

- Vấn đề cô ta chạy thoát.

Diệp Hạo khẽ thở dài.

- Oán Nữ Cửu Thế đã tổn thất năm đạo Túc Mệnh Chi Thân, hơn nữa bản thân cô ta cũng bị thương rất nặng, trong thời gian ngắn sẽ không có khả năng khôi phục được đâu.

Giọng điệu của Hiều Minh hơi nhẹ nhõm.

- Đến lúc đó chắc cậu và tôi đã sớm đặt chân đến cảnh giới Luyện Huyết.

Thăng lên Luyện Huyết, Hiều Minh có thể thi triển nhiều thủ đoạn hơn, cộng thêm Diệp Hạo nữa, cho dù Oán Nữ Cửu Thế khôi phục lại đỉnh phong thì sao chứ?

- Oán Nữ Cửu Thế để mắt tới Trương Lan.

Diệp Hạo trầm giọng nói.

- Hộ Thân Phủ này được tôi viết mấy ngày trước.

Hiều Minh suy nghĩ một chút rồi lấy ra một lá phù.

- Anh chắc chắn nó có tác dụng chứ?

- Tôi chỉ có thể nói bây giờ thì nó có tác dụng.

Hiếu Minh nói khẽ.

- Được rồi.

Diệp Hạo cũng hiểu rõ hiện giờ đã không còn biện pháp nào khác.

Ngay lúc Diệp Hạo và Hiếu Minh chuẩn bị rời đi, bọn họ không hẹn mà cùng dừng bước.

Quác!

Quác!

Quác!

Tiếng quạ kêu tràn ngập không trung.

Từ xưa đến nay quạ đen đại biểu cho xui xẻo, những lời được lưu truyền từ xưa đến nay đều có đạo lý của nó!

- Hai vị công tử, không bằng đến quý phủ uống chén rượu nhạt?

Sau đó, một giọng nói giả nua vang lên, một bìa mộ to lớn dời vị trí, rồi một bà lão tóc trắng chống gậy trượng đầu rồng đi ra cùng mấy vị thiếu nữ.

Con người Hiếu Minh co rụt lại.

- Xem ra cậu nhận ra thân phận của tôi.

Bà lão tóc trắng cười nói.

- Không phải tiền bối Hồ Tiên ở Đông Bắc sao?

Hiếu Minh run rẩy hỏi câu này.

Tu vi của người này đã đến trình độ Lục Địa Thần Tiên rồi!

Mà phái Mao Sơn của hắn cũng chưa chắc có người đã tiến vào cảnh giới đó, Hiếu Minh tin tưởng, cho dù sư tôn của mình cũng phải đầu hàng người trước mặt người này, hai bên căn bản không cùng một cấp bậc.

- Tào lão ở Đông Bắc quá nhàm chán rồi!

Bà lão tóc trắng nói đến đây lại mỉm cười.

- Hai vị công tử, không nề mặt lão thân được à?

Hiếu Minh không nói.

Diệp Hạo trầm ngâm một lát mới trả lời:

- Tiền bối nói đùa rồi, Hiếu Minh chúng ta đi.

Từ những lời Hiếu Minh nói, Diệp Hạo đã biết bà lão tóc trắng này là Hồ Tiên.

Nếu người này muốn giết bọn họ chỉ cần một ý niệm, bọn họ giờ chỉ đành làm theo yêu cầu của Hồ Tiên.

Hiếu Minh cũng hiểu rõ chuyện này không do mình quyết định, nên đi cùng Diệp Hạo đến động phủ.

Vừa mới tiến vào Động Phủ, cánh cửa sau lưng liền đóng lại, nhưng hai bên đường đều treo đầy đèn màu.

- Cậu tên gì?

Hồ Tiên nhìn Diệp Hạo hỏi.

- Diệp Hạo.

- Dừng khí cậu hơn tên tiểu đạo sĩ này nhiều.

Hồ Tiên nói xong chỉ hai cháu gái của mình nói.

- Cậu nhìn xem thích người nào, có thể mang về làm vợ.

Không thể không nói hai cháu gái của Hồ Tiên đều tuyệt sắc, nhưng ai có thể đoán được ý đồ thực sự của bà ta chứ?

Diệp Hạo trầm ngâm một chút mới lên tiếng.

- Vẫn bồi đâu có phúc khí này?

- Xem ra cậu không thích hai đứa cháu gái của tôi?

Hồ Tiên cười ha ha nói tiếp.

- Không sao, lão thân không nhiều cái gì chỉ nhiều cháu gái, lát nữa cậu lựa thoải mái.

Diệp Hạo và Hiểu Minh liếc nhau một cái.

Tình huống gì đây? Hồ Tiên mời hai người bọn họ vì chọn cháu rể thôi sao?

Đến phòng khách, hai người thấy một đám thiếu nữ đang đùa giỡn đuổi bắt nhau, ai nấy đều diện nước đầy đủ, chỗ cần lời thì lời, chỗ cần vênh thì vênh a.

- Các cô nương, đều đến đây hết đi.

Hồ Tiên vỗ tay cười ha ha nói.

Những thiếu nữ đang đùa giỡn nhanh chóng im lặng, đứng xếp thành một hàng thanh tú động lòng người ngay tại chỗ.

Bọn họ đầy tò mò nhìn hai người.

- Hai người này thật xấu!

- Ta cảm thấy bên trái xấu hơn.

- Bên phải xấu hơn bên trái một chút chứ!

Sắc mặt Diệp Hạo và Hiểu Minh lập tức đen lại.

Hồ Tiên cười mắng:

- Nói linh tinh gì thế?

Những thiếu nữ này lập tức cầm miệng.

- Hai vị công tử có chọn trúng người nào không?

Hồ Tiên nhìn hai người nói.

- Tiên bồi có chuyện gì không ngại nói thẳng đi.

Lúc này Diệp Hạo nói.

- Hai người chọn đi rồi nói.

Hồ Tiên cười nói.

- Tôi đã có bạn gái rồi.

Diệp Hạo đành phải nói.

Hồ Tiên nghe Diệp Hạo nói vậy, dờ mắt sang nhìn Hiểu Minh.

- Tôi cũng có bạn gái rồi.

Hiểu Minh vội nói.

Hồ Tiên nghe hai người trả lời đã hiểu nếu bản thân còn không nói rõ ràng, bọn họ sẽ không dám tiếp nhận phần đại lễ này.

- Cũng được, tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề với hai cậu.

Hồ Tiên trầm ngâm một chút mới lên tiếng:

- Một kẻ địch của tôi xuất hiện, mà tôi không nắm chắc thắng được ông ta.

- Kẻ địch mà tiền bối nói là Lang Tiên sao?

- Ừm.

Hồ Tiên khẽ gật đầu nói tiếp.

- Tôi có dự cảm, có thể lần này mình sẽ bỏ mình.

- Bà ngoại.

- Bà ngoại.

- Bà ngoại.

Từng người trong đám thiếu nữ đi lên, ánh mắt bọn họ đầy nước mắt.

- Đời này lão thân chưa từng làm qua chuyện thương thiên hại lý nào, mà đám cháu gái ta cũng chưa từng nhiễm máu người, cho nên lão thân hi vọng tương lai hai vị có thể che chở một vài người.

Hồ Tiên vừa nói xong, một người thiếu nữ mặc áo xanh trong đó lên tiếng:

- Bà ngoại, cho dù hai người họ liên thủ với nhau cũng không giải quyết được Oán Nữ Cửu Thế, bà phó thác chúng cháu cho bọn họ có phải...?

Không nói hết đoạn sau, nhưng ý tứ vô cùng rõ ràng.

- Thanh Thanh, cháu là Hồ Yêu Nhất Tộc có tư chất cao nhất, nhưng cháu ngàn vạn lần đừng coi thường hai thanh niên trước mặt này.

Hồ Tiên dùng giọng điệu nghiêm trọng nói.

- Há?

- Thành tựu lương lại của họ sẽ vượt qua cháu.

- Bà ngoại, tương lai cháu có thể vấn đỉnh Hồ Tiên a.

- Nhưng bọn họ sẽ siêu việt Địa Tiên.

- Không có khả năng!

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Phó Thác

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Không có gì là không thể!

Hồ Tiên cảnh cáo.

Bề ngoài Thanh Thanh biểu hiện bộ dạng thụ giáo, nhưng trong lòng cô đang rất khinh thường.

Diệp Hạo và Hiểu Minh liếc nhau một cái, ai cũng không nghĩ đến kết quả này, Hồ Tiên muốn phó thác đám cháu gái như hoa như ngọc của bà cho bọn họ.

- Ý của hai vị công tử thế nào?

Hồ Tiên nhìn chăm chăm hai người nói.

- Nếu thật sự xảy ra chuyện như tiền bối nói, tôi sẽ dẫn bọn họ đến Mao Sơn.

Hiểu Minh trầm giọng nói.

Lời Hiểu Minh nói làm mắt rất nhiều thiếu nữ sáng lên.

Mao Sơn, một trong những Đạo Gia Lục Môn, tình hình bên trong không thể không thâm hậu nha.

Nếu có thể tu hành trong Mao Sơn, cũng không cần lo lắng sợ hãi.

Hồ Tiên lại nhìn về phía Diệp Hạo.

- Chuyện tôi có thể làm là dùng kiếm trong tay chiến đấu, tôi không ngã xuống, bọn họ sẽ không sao.

Diệp Hạo trầm ngâm một chút mới nói lên ý nghĩ của mình.

Lời này của Diệp Hạo làm mấy thiếu nữ chú ý, nhưng đối với Hiểu Minh, hứa hẹn của Diệp Hạo không có bao nhiêu lực hấp dẫn.

- Bây giờ các cháu có thể đưa ra lựa chọn của mình.

Hồ Tiên nói khẽ.

- Bà ngoại, bà có ý gì?

Một cô gái 14 ~ 15 tuổi nắm lấy tay Hồ Tiên bất an hỏi.

- Bà ngoại muốn bề quan trước khi đại chiến, mà bây giờ các cháu phải rời khỏi nơi này.

Hồ Tiên cung chiêu nhìn cô gái này một chút, trong mắt hiện lên vẻ không nỡ.

Một lát sau, Hồ Tiên trầm giọng ra lệnh.

- Được rồi, đừng khóc sụt mướt nữa, bây giờ các cháu chọn đi.

- Cháu muốn đi Mao Sơn.

Sau đó, một người phụ nữ lớn tuổi đưa ra lựa chọn, những người khác cũng đưa ra lựa chọn của mình.

- Cháu muốn đi Mao Sơn.

- Cháu muốn đi Mao Sơn.

Diệp Hạo hơi xấu hổ.

Bởi vì những Hồ Yêu này đều lựa chọn Hiểu Minh.

Mình kém cỏi như vậy sao?

- Cháu chọn Diệp Hạo.

Lúc này Thanh Thanh chỉ Diệp Hạo nói.

Lựa chọn của Thanh Thanh nằm ngoài dự đoán của rất nhiều người.

- Đối với cuộc sống an nhàn, cháu càng thích chém giết hơn.

Thanh Thanh nói ra đáp án cho mọi người.

- Cháu đi theo Thanh Thanh.

Một thiếu nữ áo lục nghĩ một chút rồi đứng về phía Diệp Hạo.

- Cháu muốn ở cùng với các chị em.

- Cháu muốn ở cùng với các chị em.

Rất nhanh chỉ còn lại cô gái 14 ~ 15 tuổi bên cạnh Hồ Tiên, không thể không nhắc đến vẻ đẹp cô gái này.

Nếu bàn về tướng mạo, người duy nhất có thể so sánh chỉ có Thanh Thanh, mà đời cô bé này nở trưởng thành, chỉ sợ vượt qua cả Thanh Thanh.

- Mặc Mặc, lựa chọn của cháu là gì?

Hồ Tiên nói khẽ.

Ánh mắt Mặc Mặc không ngừng lượn vòng giữa Hiểu Minh và Diệp Hạo.

Cuối cùng cô nói:

- Cháu theo chị Thanh Thanh.

Tâm tình Hiểu Minh có chút không tốt.

Hai đoá hoa trong đám thiếu nữ đều bị Diệp Hạo hái đi, nhưng vừa nghĩ tới hơn 20 người tuyệt sắc, khó chịu trong lòng cũng chậm rãi tan biến.

Mình toàn thắng về số lượng!

- Đây là lễ vật lão thân chuẩn bị cho hai vị.

Hồ Tiên nói xong đưa cho Diệp Hạo và Hiểu Minh mỗi người một túi Càn Khôn.

Hiểu Minh kích động:

- Túi Càn Khôn sao?

- Ừm.

- Được rồi, nên giao phó đều giao phó, hai vị mang bọn họ rời đi thôi.

Hồ Tiên vẫy tay nói.

- Bà ngoại.

Đám thiếu nữ không khỏi khóc lên.

Hồ Tiên an ủi bọn họ một lát rồi đưa bọn họ rời khỏi Động Phủ.

- Nếu bà ngoại may mắn không chết sẽ đến gặp các cháu.

Hồ Tiên nói xong, biến thành một tàn ảnh biến mất ngay tại chỗ.

- Diệp Hạo, anh có dự định gì không?

Hiểu Minh hỏi.

- Tôi chuẩn bị mua một biệt thự.

- Biệt thự? Anh có nhiều tiền như vậy sao?

- Tôi không có, nhưng người khác có.

- Được rồi.

Hiểu Minh nói đến đây rồi nhìn đám Hồ Yêu nói:

- Bây giờ các cô có hai lựa chọn. Lựa chọn thứ nhất, tôi đưa các cô đến Mao Sơn; lựa chọn thứ hai, tôi sắp xếp các cô gia nhập cục Linh Dịch, cho dù tính chất chỉ là nửa chính thức nhưng cũng sẽ làm Lang Tiên cổ kị một chút.

- Tôi muốn gia nhập cục Linh Dịch.
- Tôi muốn đến nhân gian ngắm cảnh a.
- Trong Động Phủ tu luyện một thời gian dài quá rồi, tôi cũng muốn đến nhân gian mở mang kiến thức một chút.

Cuối cùng, đám Hồ Yêu này đều không ngoại lệ lựa chọn cục Linh Dịch.

Sau đó Diệp Hạo và Hiểu Minh mỗi người một ngả.

Diệp Hạo mang theo ba thiếu nữ xinh đẹp trở về khiến Đường Phiến Phiến kinh ngạc.

Sau khi Diệp Hạo giới thiệu thân phận bọn họ một chút, Đường Phiến Phiến mới hiểu rõ ba người này đều là Hồ Yêu.

- Phiến Phiến, bọn họ đều chưa hành tẩu trong nhân gian bao giờ, bởi vậy trong khoảng thời gian này, phiền chị hao tâm tổn trí dạy bọn họ một chút.

Diệp Hạo nói khẽ.

- Giao cho tôi là được.

Đường Phiến Phiến khẽ gật đầu.

Đúng lúc này, di động Diệp Hạo vang lên lần nữa.

- Cô Lãnh, cô muốn gọi bao nhiêu cuộc mới thôi đây?

Diệp Hạo ấn nút nghe hồi.

- Vậy sao em không nhận điện thoại của tôi?

Lãnh Tuyết nghe Diệp Hạo nói vậy, sao còn không hiểu tên này cố ý không nghe máy.

- Không phải em đang bận việc sao?

- Em bận chuyện gì?

- Em bận cái gì, cô không cần biết, cô có chuyện gì thì nói thẳng vào vấn đề đi.

- Cha tôi muốn nói chuyện với em.

- Không rảnh.

- Diệp Hạo, em hẳn biết rõ ý của cha tôi, em muốn thế nào mới chịu bỏ qua cho Lãnh gia?

- Xem ra cô vẫn có tình cảm với Lãnh gia nhỉ?

Diệp Hạo nói đến đây rồi đổi đề tài.

- Hôm qua lúc em đi qua Hoàng Phủ Giang thấy tiểu khu Ái Tinh Hải rất được a, nếu em có một ngôi nhà trong đó, nói không chừng tâm tình sẽ tốt hơn.

- Toàn bộ nhà bên trong tiểu khu Ái Tinh Hải là biệt thự nha.

Lãnh Tuyết cười khở.

- Từ nhỏ em đã thích biệt thự.

- Em cũng quá tham lam rồi.

- Em gọi chuyện này là cướp của người giàu chia cho người nghèo, hìhì.

- Tôi sẽ nói chuyện này với cha tôi.

Thực ra Lãnh Tuyết hiểu rõ chắc chắn cha mình sẽ đồng ý với yêu cầu của Diệp Hạo.

Bởi vì ngày hôm qua thành viên của cục An Toàn đã mang mấy người thanh niên của hai nhà Tống, Lãnh đi.

Hơn nữa vì chuyện của Tống Ngọc càng làm cổ phiếu hai nhà giảm mạnh.

Khi Diệp Hạo mới tắt điện thoại của Lãnh Tuyết, di động lại vang lên.

- Tổng gia chủ, nếu ông lại gọi có tin tôi tố cáo ông quấy rối không?

Diệp Hạo không khách sáo nói.

Mặt Tổng Nhạc Quý không khỏi tối sầm, tôi muốn gọi cho cậu lắm chắc? Nếu không phải cậu nín lấy Tổng gia tôi không thả, ai nhàn rỗi như cả trứng mà gọi cho cậu?

- Diệp Hạo, chúng ta đi thẳng vào vấn đề đi.

Tổng Nhạc Quý trầm giọng nói:

- Cậu muốn thế nào mới chịu bỏ qua cho Tổng gia?

- Lời này của ông tôi không thích nghe, ông nói giống như tôi nhắm vào Tổng gia ông vậy.

Diệp Hạo không vui nói.

- Cậu xem cái miệng của tôi này, thật không biết nói chuyện mà.

Cho dù Tổng Nhạc Quý nổi giận trong lòng, nhưng lúc này chỉ có thể cúi đầu hạ giọng.

Tổng Nhạc Quý không biết, chuyện cục An Toàn mang thành viên gia tộc ông ta đi thật sự không liên quan gì đến Diệp Hạo.

Đây chỉ là kiểm tra dựa theo quy định bình thường mà thôi.

- Muốn bày tỏ tâm ý của ông cũng không phải không thể, đợi tôi gửi tài khoản ngân hàng cho ông.

Diệp Hạo thản nhiên nói.

Tổng Nhạc Quý nghe vậy, thờ dãi nhẹ nhõm một hơi.

Chuyện ông ta lo lắng nhất là Diệp Hạo không đưa ra yêu cầu, nhưng giờ thì không sao rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Bọn Họ Không Phải Người!

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- - - - -

Không bao lâu sau, điện thoại Diệp Hạo lại nhận được một tin nhắn mới.

Sau khi đọc tin nhắn, hắn bấm máy gọi cho Tổng Nhạc Quý.

- Diệp Hạo, nhận được tiền rồi chứ?

- Ông Tổng, ông Nhạc đưa cho tôi cả một căn biệt thự, chút tiền này của ông để đuổi ăn mày à?

Một câu của Diệp Hạo khiến Tổng Nhạc Quý thầm kêu không tốt.

Đồng thời trong lòng ông ta cũng đang mắng to tên Lãnh Hồng Xương kia. Đưa cả một căn biệt thự sao lại không nói với ông ta một tiếng chứ.

- Diệp Hạo, cậu hiểu lầm rồi.

Tổng Nhạc Quý vội vàng nói:

- Số tiền đó chỉ là chút tiền ăn uống, còn chưa phải tâm ý thật của tôi.

- Ô, ra là vậy....

Diệp Hạo ồ lên một tiếng rồi đặt điện thoại xuống.

Điều kiêng kỵ nhất khi tặng quà chính là tặng không đúng chỗ.

Tổng gia qua một hồi thương lượng đã ra quyết định bỏ ra 200 triệu.

Một căn biệt thự rẻ nhất cũng phải trên 100 triệu, nhưng ai biết Lãnh Hồng Xương đó còn bố trí thêm thứ gì bên trong chứ?

Vậy nên tốt nhất tặng một lần 200 triệu.

Không bao lâu sau tiếng chuông điện thoại của Diệp Hạo lại vang lên lần nữa.

Hắn mở điện thoại lên nhìn qua con số một chút rồi nở nụ cười.

200 triệu!

Diệp Hạo liền chuyển toàn bộ số tiền này cho Đường Phiến Phiến. Sau khi Đường Phiến Phiến nhận được số tiền này, lập tức kinh ngạc chạy ra.

- Sao cậu có nhiều tiền vậy?

- Tâm ý của Tổng Nhạc Quý.

- Tốt nha.

- Có thêm hai trăm triệu này, tốc độ của công ty sẽ được tăng thêm rồi.

- Ừm!

Hiệu suất Lãnh Hồng Xương rất nhanh, khoảng một tiếng sau đã gọi điện lại cho Diệp Hạo.

- Biệt thự Ái Tình Hải đã được chuyển xong, cậu muốn bao giờ chuyển tới?

- Nội thất thì sao?

- Đã đầy đủ.

- Vậy để ngày mai đi.

- Ngày mai tôi sẽ gọi cho công ty dọn nhà.

- Không cần, để Lãnh Tuyết tới hỗ trợ là được.

- Vậy được.

Sau đó Diệp Hạo tiến về phía phòng ngủ.

- Phiến Phiến, chỉ thu dọn một chút, ngày mai chúng ta chuyển nhà.

- Chuyển đi đâu?

- Khu biệt thự Ái Tình Hải.

- Nhà ở đó ít nhất cũng phải một trăm triệu đó.

- Cái này chúng ta không cần quan tâm.

- Ừm.

Kế tiếp hắn tiếp tục công việc cày sách của mình mà lấy ra một quyển bách khoa toàn thư.

Với tốc độ của Diệp Hạo lúc này, hắn đã có thể đọc ba hàng cùng một lúc, không tốn bao lâu, hắn đã đọc hết được quyển bách khoa toàn thư này.

Buổi tối hôm đó, Diệp Hạo cũng đọc qua tài liệu Hứa Mạnh Mạnh đưa cho mình một lần.

(Truyện được thực hiện bởi Hám Thiên Tà Thần –)

Bảy giờ sáng ngày thứ hai, Lãnh Tuyết tự mình đi tới Hải Hằng Hoa Viên.

Không lâu sau, Diệp Hạo, Đường Phiến Phiến, Thanh Thanh, Mặc Mặc, Đường Đường cũng xách theo túi lớn túi nhỏ bước xuống.

- Ba vị này là?

Lãnh Tuyết có chút kinh ngạc nhìn ba cô gái dung nhan tuyệt sắc theo sau Diệp Hạo.

- Bạn em!

- Bạn em?

Trong mắt Lãnh Tuyết đầy sự nghi ngờ.

Dung mạo Đường Đường ngang với cô ta, mà Thanh Thanh với Mặc Mặc thậm chí còn xinh đẹp hơn.

Sao Diệp Hạo lại quen được nhiều mỹ nữ như vậy chứ?

- Đã hết đồ rồi chứ?

Diệp Hạo vừa nói vừa mở cốp xe của Lãnh Tuyết ra.

Mới hai vali đồ đã chất đầy cốp xe phía sau.

- Ghế sau cũng có thể để đồ được đó.

Nghe xong, hắn mở cửa sau ra.

Đường Đường, Mặc Mặc lập tức nhét bao lớn bao nhỏ vào hàng ghế sau.

Sau đó Diệp Hạo mở cửa ghế phụ, bước vào.

- Đi thôi!

Còn Thanh Thanh và ba cô gái thì ngồi lên xe Đường Phiến Phiến.

Đi khoảng nửa giờ đã đến khu biệt thự Ái Tinh Hải.

- Biệt thự của mọi người là toà nhà thứ tám.

Lãnh Tuyết chỉ vào một toà nhà cách đó không xa, nói.

- Bãi đỗ xe thì ở tầng hầm.

Lãnh Tuyết dừng xe lại, tiếp tục giới thiệu.

- Dưới hầm có tổng cộng ba chỗ đậu xe, trên mặt đất cũng có hai bãi nữa, bình thường có thể thoả mãn đủ nhu cầu của mọi người.

- Tôi nghe nói biệt thự có cả bể bơi nữa à?

- Chứ sao nữa!

Lãnh Tuyết chỉ vào khu vực gần bãi đỗ xe.

- Trừ khi căn biệt thự đặc biệt lớn, bằng không bể bơi bình thường đều được đặt tại tầng hầm.

- Mọi người đi theo tôi.

Lãnh Tuyết nói.

- Diện tích ước chừng khoảng nửa mẫu, nếu không tính tầng hầm, căn biệt thự có ba tầng, sáu phòng ngủ, hai phòng khách và một phòng bếp.

- Ngoài ra, tầng ba còn có một phòng tập gym và một quầy bar nhỏ.

Lãnh Tuyết vừa đi vừa giới thiệu cho đám người Diệp Hạo.

Diệp Hạo khá hài lòng.

Đây mới gọi là nhà nè!

Giờ nhìn lại căn hộ trước đó hẳn ở như cái ổ gà ấy.

- Đồ dùng trong nhà đều theo phong cách Châu Âu, đồ da dụng đều thuộc hạng nhất!

Lãnh Tuyết tiếp tục công việc hướng dẫn của mình, vừa nhìn qua có thể thấy, Lãnh Tuyết tốn không ít tâm tư vào căn nhà này.

- Tôi phải đến trường rồi.

Lãnh Tuyết nhìn thời gian đã không còn sớm, rồi nói.

- Phiên Phiên, cô nhìn xem còn muốn mua thêm gì thì dẫn Thanh Thanh các nàng đi đi!

Diệp Hạo nói:

- Trông coi họ, đừng để chạy loạn.

- Người ta cũng không phải trẻ con nha!

Mặc Mặc chu môi nói.

- Còn nói không phải trẻ con, ai tối hôm qua ăn trộm kẹo que đây?

Diệp Hạo trêu ghẹo nói.

- A... làm sao anh biết?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Mặc lập tức đỏ lên.

- Em đoán xem!

- Anh mau nói.

- Nói ra còn gì hay!

Diệp Hạo quay sang nói với Lãnh Tuyết:

- Chúng ta đi thôi.

- Ừm!

Sau khi Diệp Hạo lên xe, nhắn cho Hứa Mạnh Mạnh một tin.

"Tôi đã xem hết tài liệu, còn tư liệu mới không?"

Rất nhanh đã có tin nhắn trả lời.

"Nhanh vậy sao?"

"Đúng vậy!"

"Ồ chỗ tôi còn ba quyển, nếu không chút nữa tôi mang qua cho anh!"

"Khoảng nửa giờ nữa tôi tới lớp, đợi lúc đó đưa cũng được!"

"Ừm!"

Diệp Hạo vừa mới cất điện thoại đã nghe được giọng nói của Lãnh Tuyết.

- Lại nói chuyện phiếm với nữ sinh nào à?

- Em nói này cô Lãnh, cô có thể đừng dùng con mắt đó nhìn em được không?
- Cậu mà biết ngại?
- Lòi này của cô hơi bị mất quan điểm nha!
- Thích hay không thích nghe là chuyện của cậu, tôi chỉ hỏi ba cô gái kia là chuyện gì xảy ra?
- Là người khác giao phó cho em!
- Giao cho cậu?

Lãnh Tuyết mở to mắt.

- Cậu đùa tôi hả?
- Em nói thật cô lại không tin!

Diệp Hạo bất đắc dĩ nói.

- Được, vậy coi như đúng vậy đi..

Lãnh Tuyết nhìn chăm chăm Diệp Hạo nói:

- Vậy cậu nói xem, ai tình nguyện giao ba người con gái xinh đẹp như hoa cho cậu đây?
- Đẹp trai quá nên thế, haizzz...

Lãnh Tuyết làm bộ đáng muốn nôn.

- Cậu có ý gì, cậu và từ đẹp trai hoàn toàn có chút liên quan nào đâu.
- Cô trợn mắt thật đẹp nha.
- Tiểu tử cậu đừng đánh trong lòng.

Lãnh Tuyết đột nhiên nhận ra điều gì đó:

- Ba cô gái kia rốt cuộc là ai?
- Em nói sợ cô không tin.
- Tôi tin.
- Thật sao?
- Thật!
- Thực ra, ba người bọn họ không phải con người.
- Diệp Hạo, em nghiêm túc một chút được không?

Lãnh Tuyết nổi giận.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Giải đấu thành ngữ

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Diệp Hạo rất đau lòng.

Mình nói thật thì không một ai tin, còn nói dối thì người ta lại tin sái cổ, ôi cuộc đời!

Diệp Hạo thờ phỉ phò nhìn mặt đất, hần lựa chọn im lặng.

Lúc gần vào lớp Diệp Hạo gửi tin nhắn cho Hứa Mạnh Mạnh, chưa đến 5 phút sau, cô nàng đã ôm tài liệu chạy tới.

- Diệp Hạo.

Ánh mắt Hứa Mạnh Mạnh vui sướng không thể che giấu nhìn Diệp Hạo.

Diệp Hạo cười nhận lấy tài liệu cô nàng đưa cho mình.

Sau khi Hứa Mạnh Mạnh giao ba quyển tài liệu cho Diệp Hạo mới nhẹ giọng nói:

- Hôm qua anh không sao chứ?

- Tôi có thể có chuyện gì chứ?

- Nhưng tôi nghe nói anh bị dọa ngất?

- Không phải tôi bị dọa ngất đi mà là bị người kia đánh ngất?

- Thật sự có ma sao?

Hứa Mạnh Mạnh giật nảy mình.

- Lừa cậu làm gì?

- Tôi... tôi sợ!

Nói rồi, khuôn mặt Hứa Mạnh Mạnh trắng bệch.

Lập tức Diệp Hạo ý thức được mình không nên đùa giỡn với Hứa Mạnh Mạnh như thế.

Hần nghĩ rồi lấy cái túi thơm Đường Phiên Phiên thêu cho mình, sau đó lấy một lá bùa hộ thân và đậu nành trong túi ra.

- Đây... đây là gì?

- Đây là bùa hộ thân của một đại sư nổi tiếng, đeo cái này vào, bất cứ ma quỷ nào cũng không dám đến gần cô.

- Thật sao?

- Thật.

Diệp Hạo nghiêm túc nói:

- Nhất định phải luôn mang theo bên mình đó.

- Tôi hiểu rồi...

Hứa Mạnh Mạnh liên tục gật đầu.

- Trên những hạt đậu nành này đều được khắc dấu ấn, gặp ma cản đường thì cô chỉ cần đập vào nó được rồi.

- Có phải nó rất quý không?

Hứa Mạnh Mạnh vội hỏi.

- Tôi vẫn còn, nên không sao.

Tất nhiên Diệp Hạo không nói hết.

Sở dĩ Diệp Hạo đưa cái này cho Hứa Mạnh Mạnh vì bản thân hắn không cần dùng đến pháp bảo này.

Hứa Mạnh Mạnh thận trọng nhét đậu nành và bùa hộ thân vào trong giỏ, sau đó cô nhìn Diệp Hạo một chút mới rời đi.

Diệp Hạo vừa quay người Trương Lan xòe hai tay ra, nũng nịu.

- Tôi cũng muốn.
- Muốn cái gì?
- Bùa hộ thân.
- Cho cô, Diệp Hạo lấy bùa hộ thân hôm qua Hiểu Minh đưa cho hắn ra.
- Cái của tôi không được tinh xảo như của Hứa Mạnh Mạnh nha.

Trương Lan ồ ồ nói.

- Bớt so sánh ẻo le thế đi cô gái, đâu phải đẹp là tốt!

Diệp Hạo cạn lời.

- Nếu bàn về uy lực thì cái này gấp mười lần cái kia.
- Anh gạt tôi thôi!

Dù Trương Lan nói vậy nhưng vẫn cất bùa hộ thân vào.

- Trưa nay sau khi về phòng, cô hãy thêu một túi hương mang theo bên người đi.

Diệp Hạo dùng giọng điệu vô cùng nghiêm trọng nói với Trương Lan.

- Con nữ quý đó đã để mắt đến cô.
- Cái gì?
- Một đạo sĩ đã đánh trọng thương con nữ quý đó, nhưng đáng tiếc nó đã trốn thoát.
- Thật hay giả vậy?
- Chuyện thế này có thể đùa sao?
- Tôi nên làm gì?
- Cô phải luôn mang theo bùa hộ thân này bên người, chuyện còn lại không cần quan tâm.
- Anh cho tôi mấy viên đậu nành đi, đến lúc đó tôi cũng sẽ đập vào nó.
- Đậu nành thêm ấn phù chỉ có thể đối phó những con quỷ bình thường, nhưng đối với con nữ quý này không có một chút tác dụng nào cả, nếu không sao tôi có thể đưa tất cả cho Hứa Mạnh Mạnh chứ?
- Tạm thời tin anh!

Tâm trạng Trương Lan rất tốt.

Dù như thế nào, Diệp Hạo vẫn nghĩ đến cô, nếu không đã không xin bùa hộ thân cho cô rồi.

Sau khi Trương Lan về chỗ ngồi lập tức nói chuyện bùa hộ thân với Bạch Hà.

Chuyện này khiến Bạch Hà khá hâm mộ.

Bạch Hà cắn môi nói.

- Trương Lan, có thể nhờ Diệp Hạo cho mình một lá bùa hộ thân không?

Trương Lan bỗng nhiên giật mình, cô ý thức được mình đã quá đặc ý vênh vao.

Nhưng Trương Lan cảm thấy bùa hộ thân cũng không phải chuyện to tát gì, nghĩ thế cô nàng lại đi đến bên cạnh Diệp Hạo rồi ngồi xuống.

- Sao cô lại qua đây?

- Bạch Hà muốn một lá bùa hộ thân.

Trương Lan thấp giọng nói.

- Tôi hết rồi.

Diệp Hạo xòe tay ra nói.

- Ừm.

- Không phải cô cho rằng chỉ cần cầm bút vẽ vẽ đã có bùa hộ thân chứ? Bùa hộ thân của cô do một vị đại sư làm ra đó, mỗi ngày làm nhiều nhất có một lá thôi đó.

- Cái này... được rồi...

Lúc này Trương Lan mới ý thức được bùa hộ thân không đơn giản như mình tưởng tượng.

Sau khi về chỗ Trương Lan áy náy nói:

- Ngại quá, Diệp Hạo hết rồi.

- Không sao cả.

Ngoài miệng nói không sao nhưng trong lòng nào có nghĩ vậy chứ.

(Truyện được thực hiện bởi Hám Thiên Tà Thần –)

...

Cuộc thi đấu thành ngữ.

Cuộc tranh tài do các trường đại học trên toàn quốc liên kết tổ chức.

Mỗi lần tranh đấu đều hấp dẫn vô số người dân Trung Quốc.

Bởi vì hạng nhất có giá trị giải thưởng lên đến năm triệu.

Năm triệu đó!

Đa số người bình thường cũng không kiếm được số tiền này trong đời.

Diệp Hạo và Hứa Mạnh Mạnh dựa theo thứ tự lấy số báo danh của mình.

- Tôi ở sân đấu thứ tám.

Diệp Hạo nói khẽ.

- Tôi số 9.

Hứa Mạnh Mạnh cười nói.

- Chúc cô may mắn.

- Chúc anh may mắn.

Tổng cộng có hơn một nghìn hai trăm trường khắp Hoa Hạ tham gia cuộc thi này, dựa theo quy định mỗi trường có thể cử hai học sinh đi thi, cũng có nghĩ, hơn hai nghìn năm trăm học sinh cùng nhau tranh tài.

Trận đấu đầu tiên của vòng đấu loại.

Sau vòng thi này chỉ còn lại 512 học sinh, loại ba phần tư số người.

Cuộc thi này có một ngàn câu, toàn bộ đều là những câu thơ cổ điển trên dưới năm ngàn năm, vì thế những người không có vốn kiến thức nhất định thì đừng nên tham gia.

Diệp Hạo nhìn rồi soạt soạt viết xuống.

Nửa tháng nay, Diệp Hạo đã học hết tất cả các tài liệu mình kiếm được.

Sau khi Diệp Hạo viết hết một ngàn câu này đã trôi qua chín mươi phút.

Nhưng Diệp Hạo bỏ ba câu.

Câu này quá hiếm, Diệp Hạo chưa từng thấy qua.

- Còn mười phút nữa sẽ kết thúc.

Giọng nói của giám khảo vang lên, cùng với nó là tiếng kêu than của đám thí sinh.

Ngay cả Diệp Hạo cũng cảm thấy khá khó.

Bởi vì Diệp Hạo gần như không lãng phí một phút nào đã điền vào chỗ trống, dù như thế nhưng hắn cũng phải cần đến chín mươi phút mới làm xong.

Nếu những học sinh này chậm trễ một chút, sẽ không thể hoàn thành hết những câu này.

Sàn đấu thứ ba!

Một chàng thanh niên tướng mạo bình thường nhẹ nhàng buông bài thi xuống, ánh mắt hắn lộ ra đáng vẻ như thắng lợi đã nằm trong lòng bàn tay.

Lúc thi tốt nghiệp hắn chỉ dành ngôi vị thám hoa, nhưng lần này hắn muốn cho tất cả mọi người biết ngôi vị quán quân sẽ thuộc về hắn.

- Trong thời xưa, ba ngôi vị cao nhất lần lượt là Trạng nguyên, Bảng Nhãn và Thám Hoa.

Sàn đấu thứ hai.

Một cô gái phát ra mùi sách nhàn nhạt ngồi ngay ngắn, cô nâng cằm suy nghĩ về câu khó trước mặt.

Thiếu nữ này là bảng nhãn trong cuộc thi đại học – Minh Nguyệt.

Sàn đấu thứ nhất.

Một chàng trai nho nhã thổi bút tích, ánh mắt cậu ta vô vàng tự tin.

Cũng như ngôi vị Trạng Nguyên hắn đạt được trong cuộc thi đại học, lần này hắn cũng sẽ đạt được quán quân.

- Minh sẽ cho mọi người biết rằng vị trí Trạng Nguyên này đúng với sự thật.

Khuôn mặt tuấn tú của Phương Văn lộ ra một tia sát khí.

- Dù là Lý Tầm học bá hay Minh Nguyệt, các người cũng chỉ là hòn đá nhìn tôi tiến lên mà thôi.

- Không biết tên Diệp Hạo kia có tham gia giải đấu thành ngữ lần này không?

Tròng mắt Phương Văn không tự chủ được mà lộ ra vẻ mong đợi:

- Thật sự rất muốn đập tên kia xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Cô em không nể mặt anh

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Tiếng chuông hết giờ vang lên, các học sinh đều dừng bút.

Người vi phạm sẽ bị hủy bỏ thành tích.

Thật sự có một vài học sinh làm liều, kết quả cả đám bị hủy tư cách tham gia ngay tại sân đấu.

Sau khi Diệp Hạo ra khỏi sân đấu lập tức nhìn thấy Hứa Mạnh Mạnh.

- Thi thế nào?

Hứa Mạnh Mạnh hỏi.

- Bỏ ba câu.

Diệp Hạo nói.

Hứa Mạnh Mạnh không khỏi mở to mắt hỏi:

- Anh chỉ bỏ ba câu?

- Sao vậy?

- Cậu biết số điểm cao nhất của vòng loại năm trước không?

- Không biết

Hứa Mạnh Mạnh nghe Diệp Hạo nói vậy lập tức im lặng.

Chẳng lẽ cậu ta không hề quan tâm đến cuộc thi đấu lần trước sao?

- Điểm cao nhất của vòng loại năm trước là 960 điểm.

- Được đấy.

Diệp Hạo ý thức được rằng mình sẽ tạo ra một thành tích kinh thế hãi tục.

Nhưng ai bảo mình là siêu cấp học bá chứ?

- Cô còn tài liệu hiếm nào không?

- Hết rồi.

- Vậy tiếc quá.

- Những tài liệu tôi tìm cho anh, anh đã xem hết rồi sao?

Mấy ngày nay Hứa Mạnh Mạnh đều đưa tài liệu đến cho hắn xem.

- Xem hết rồi, tôi chắc chắn, ba câu mình bỏ không nằm trong những tài liệu kia.

Diệp Hạo gật đầu nói.

- Những tài liệu hiếm có kia chỉ có trong học viện Khổng Tử mà thôi.

Hứa Mạnh Mạnh suy nghĩ một chút rồi nói.

- Có thể lấy tài liệu của học viện Khổng Tử không?

Diệp Hạo hỏi.

- Có thể.

Hứa Mạnh Mạnh gật đầu:

- Hay sau khi chúng ta ăn cơm xong thì đến quán net đi.

- Được thôi.

Bây giờ là mười một giờ trưa, đến lúc ăn cơm rồi.

Mà lúc hai người sống vai cùng nhau ra ngoài, Diệp Hạo chú ý đến những người vệ sĩ bảo vệ một thanh niên nho nhã đang đi ra ngoài.

- Phương Văn.

Hứa Mạnh Mạnh có chút kinh ngạc.

- Tên này khá quen.

- Cậu ta chính là Trạng Nguyên năm nay.

- Ồ.

Hứa Mạnh Mạnh nghĩ đến đây đột nhiên nghĩ ra cái gì đó:

- Đáng ra Trạng nguyên năm nay phải là anh.

Diệp Hạo cười từ chối cho ý kiến.

Hai người tùy tiện tìm một quán ăn nhỏ rồi đi vào quán net.

Sau khi Hứa Mạnh Mạnh mở máy tính ra đã tìm được hơn mười quyển tài liệu.

- Anh xem trước đi, tôi tìm tiếp.

Hứa Mạnh Mạnh nói khẽ.

Lúc Hứa Mạnh Mạnh đang điều tra chợt phát hiện tốc độ Diệp Hạo lướt chuột quá nhanh.

- Anh xem nhanh như thế sao?

- Bên trong có rất nhiều tài liệu tôi đã biết.

Diệp Hạo thuận miệng nói.

Hứa Mạnh Mạnh cứ tiếp tục tìm.

Đến chín giờ tối, Diệp Hạo đã xem bốn mươi lăm quyển tài liệu.

- Ngày mai xem tiếp đi.

Diệp Hạo duỗi cái lưng mệt mỏi nói.

- Tổng cộng còn đến bốn mươi ba quyển, tôi gửi tất cả vào email cho anh rồi.

Hứa Mạnh Mạnh nói khẽ.

- Đi thôi, tôi mời cô ăn khuya, muốn ăn gì nào?

- Ăn xiên nướng đi.

- Được.

Diệp Hạo dẫn Hứa Mạnh Mạnh đến một con đường đồ nướng.

Hai tay bưng khay thịt và rau củ tìm một chỗ ngồi xuống.

- Cô muốn uống gì?

- Nước trái cây.

Diệp Hạo nhìn thấy bên cạnh có một cái siêu thị lập tức đứng dậy đi qua đó.

Hứa Mạnh Mạnh an vị tại chỗ chờ hấn.

Ước chừng nửa phút sau, một thanh niên say xin ngồi xuống bên cạnh Hứa Mạnh Mạnh.

- Cô gái, uống chung với anh một ly đi.

Người thanh niên nói rồi đổ một ly rượu cho Hứa Mạnh Mạnh.

- Tôi không biết uống rượu.

Hứa Mạnh Mạnh nhanh chóng từ chối.

- Cô em xem thường anh sao?

Người thanh niên kia tròn tròn mắt nói.

- Anh em à, cô gái này xem thường anh, phải làm gì đây?

- Tất nhiên phải làm thịt cô ấy.

Mấy thanh niên đồng loạt bao vây cô.

Khuôn mặt xinh đẹp của Hứa Mạnh Mạnh trắng bệch.

- Các người...

- Nếu cô em uống hết bình này, anh sẽ xem như chưa xảy ra chuyện gì.

Người thanh niên kia bịch một tiếng đặt chai rượu lên mặt bàn:

- Nếu không đừng trách anh đây phá cô.

- Tôi.

- Sao... cô em muốn anh làm em thế sao?

Người thanh niên kia vừa nói vừa cởi áo sơ mi, lộ ra một hình xăm.

- Tôi uống.

Thấy cảnh tượng này, Hứa Mạnh Mạnh run bần bật nói.

Hứa Mạnh Mạnh chưa từng uống qua rượu, vì thế vừa uống vào đã bị sặc.

Mấy tên kia thấy thế cười phá lên.

Hứa Mạnh Mạnh ho kịch liệt một trận mới ngừng lại.

Cô chịu đựng cảm chai bía đứng lên ừng ực uống cạn, uống đến hai hàng nước mắt chực trào.

Sau khi uống xong Hứa Mạnh Mạnh nói.

- Tôi uống xong rồi.

- Cô em uống xong rồi nhưng lại không uống cạn trong một hơi.

Người thanh niên chìm chằm chằm Hứa Mạnh Mạnh nói tiếp.

- Vậy cô em không nể mặt anh rồi.

Hấn nói rồi mở một chai mới ra:

- Một hơi uống cạn chai này, anh xem như chưa xảy ra chuyện gì.

- Anh đừng ép người quá đáng.

Cuối cùng Hứa Mạnh Mạnh cũng ý thức được tên này đang đùa bỡn mình.

Đừng nói một cô gái như cô, ngay cả đàn ông cũng khó mà uống cạn trong một hơi.

- Cô em nói vậy thì anh cũng cho cô em một cơ hội, hai hộp.

Không nghĩ Hứa Mạnh Mạnh nói thế nên người thanh niên vội nói.

- Sao? Có vấn đề gì sao?

Người thanh niên tròn mắt nói.

Mục đích của người thanh niên này khiến Hứa Mạnh Mạnh xin, dù sao thì hắn cũng không dám bắt người giữa đường, nhưng chuốc say Hứa Mạnh Mạnh lại là chuyện khác.

Dù Hứa Mạnh Mạnh uống sạch hai chai này thì hắn cũng có lý do khác khiến cô uống tiếp.

Hứa Mạnh Mạnh vừa nhấc chai bia lên thì bị một bàn tay đè xuống.

- Nếu chư vị có nhã hứng, chi bằng để tôi chơi chung được không?

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

- Mẹ nó ai vậy?

Một tên lưu manh tức giận mắng to.

Ánh mắt Diệp Hạo lóe sáng.

Hắn cầm chai bia đập vào đầu thanh niên kia.

Tên này bị đập đến ngơ ngác.

Tên đó chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, đầu gối tê liệt mềm nhũn ngã xuống mặt đất.

- Xử hắn.

- Dám đụng vào anh em tui tao.

- Phế hắn.

Mấy tên lưu manh đều vô cùng tức giận.

Bọn hắn chưa từng nghĩ một học sinh mà to gan đến mức độ này.

Dám khiến anh em bọn họ sứt đầu mẻ trán sao?

Diệp Hạo thuận tay lấy ba cây đu đủ đâm xuyên qua tay ba tên côn đồ.

Sau khi xuyên xong Diệp Hạo đập mạnh chiếc đu đủ xuống bàn.

Ba tên côn đồ hét lên như mất mạng.

Cảnh này khiến người thanh niên gây chuyện kia run lấy bầy.

Nếu lúc này mà hắn không biết người học sinh này là cao thủ, đã uống công hắn lăn lộn giang hồ mấy năm rồi.

- Ôn ào.

Diệp Hạo nghe ba tên này kêu la thảm thiết liền bóp tay của một tên côn đồ khác, sau đó một chiếc đu đủ vô hình lại xuyên qua tay hắn.

- Còn kêu?

Hai bàn tay của tên côn đồ bị xuyên qua, vì thế không dám kêu la nữa.

Diệp Hạo tiện tay đập thêm một cây đu đủ vào tay tên còn lại.

Cả đám run cầm cập, nhưng không ai dám phát ra tiếng.

- Bây giờ chúng ta nên chơi đùa với nhau một chút.

Nói xong Diệp Hạo nói với ông chủ phía xa xa:

- Ông chủ, lấy một kết Hồng tinh nhị oa đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Giấy chứng nhận là thật

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Hiện tại, chúng ta nên vui vẻ chơi đùa một phen mới được.

Diệp Hạo nói đến đây, gọi ông chủ phía xa.

- Ông chủ, cho tôi một kết Hồng Tinh Nhị Oa Đầu.

Ông chủ rất nhanh bưng đến một kết Hồng Tinh Nhị Oa Đầu. Diệp Hạo mở ra một chai đưa đến trước mặt đám du côn.

- Một hơi uống hết.

Guang chàng thanh niên này tái xanh, rượu đế này mạnh tới 60 độ a. Ai có thể uống hết trong một hơi chứ?

- Mà không muốn uống, cũng có thể?

Diệp Hạo nói nhỏ.

- Vậy để lại một bàn tay đi, thế nào?

- Hiện tại là xã hội pháp quyền, mà muốn làm gì.

Người thanh niên kia lùi về phía sau một bước.

- Mà có tin tao có thể giết bọn mày mà không hề hấn gì không?

Diệp Hạo mặt không đổi sắc nhìn chăm chăm vào người thanh niên.

- Tao không tin!

Làm sao thanh niên có thể tin được việc này chứ?

- Nếu cậu không tin, mà có thể báo cảnh sát.

Diệp Hạo nói.

- Mà chắc chắn?

Người thanh niên không tin Diệp Hạo lại có thể ngu bực đến mức độ này

- Đương nhiên.

Diệp Hạo đáp lời.

Tên du côn không chút do dự rút điện thoại gọi điện báo cảnh sát. Không đến năm phút, một chiếc xe cảnh sát rú còi lao về phía bên này, những vị cảnh sát vừa tới trông thấy một đoàn hỗn độn mà hai tay cả đám đều bị trói thì thay đổi sắc mặt. Không có thể lực nhất định, làm sao dám làm những chuyện như thế này chứ!

- Trong các người, ai giữ cấp bậc cao nhất?

Lúc này, Diệp Hạo lên tiếng hỏi.

- Tôi, tôi là phó giám đốc sở cảnh sát đường Long Giang.

Một người cảnh sát tiến lên phía trước nói, Diệp Hạo lấy giấy chứng nhận thân phận đưa ra, đối phương nhìn thoáng qua liền kinh hãi nhìn hắn. Chuyện gì đang xảy ra đây? Quân hàm thiếu tướng! Đùa nhau à?

- Nếu cậu không tin thì có thể gọi hỏi Trương Thành.

Diệp Hạo nhìn về mặt viên cảnh sát cũng biết người này không tin mình.

- Tôi cần phải xin phép một chút.

Nghe vậy, người nọ đành trả lời, anh ta nhanh chóng gọi điện thoại cho Trương Thành.

- Cậu là ai?

- Tôi đây, phó giám đốc sở cảnh sát đường Long Giang. Tôi nhận lệnh đến để dẹp loạn một vụ ẩu đả, nhưng một trong số họ lại đưa ra giấy chứng nhận sĩ quan.

- Gặp loại việc này phải báo cáo cho Ban Kỷ Luật Thanh Tra Quân Đội chứ.

- Nhưng điều quan trọng là người này đưa ra giấy chứng nhận xuất thân với quân hàm quá cao.

- Tên cậu ta là gì?

- Diệp Hạo.

- Diệp Hạo?

Sau khi nghe cái tên Diệp Hạo, Trương Thành trầm giọng nói.

- Giấy chứng nhận sĩ quan của anh ta là thật!

- Cái gì?

Thang Miên kinh ngạc quát lớn.

- Cậu ta xuất thân từ một bộ phận thần bí, quyền lợi của bộ phận này rất lớn.

Trương Thành nhấn mạnh.

- Việc cậu làm bây giờ là phải hợp tác hợp cậu ấy.

- Lỡ như xảy ra án mạng?

Thang Miên muốn biết mình phải hợp tác đến trình độ nào.

- Chỉ cần việc đối phương làm ra, có chết cũng không vấn đề gì.

Trương Thành nói đến đây thì dừng lại.

- Khi về, viết một bản báo cáo chi tiết nộp lại cho tôi.

- Đã rõ.

Thang Miên cúp điện thoại, lúc này, ánh mắt anh ta nhìn Diệp Hạo đã thay đổi. Anh cung kính đem trả lại giấy tờ cho Diệp Hạo, sau đó hướng Diệp Hạo làm một quán lễ.

- Chào thủ trưởng.

Diệp Hạo thấy vậy nhẹ gật đầu, sau đó nhìn về lại tên du côn.

- Thấy sao, tao nói không sai chứ?

- Làm sao có thể?

- Tao đã sớm nói rồi, muốn giết tội như dễ như trở bàn tay.

Diệp Hạo nói đến đây, đưa chai Hồng Tinh Nhị Oa trở lại.

- Một hơi uống hết!

Cương Tử đâu có dám uống, trong khi hắn còn đang trầm ngâm suy nghĩ, Diệp Hạo đã bước tới cầm lấy tay hắn đặt lên bàn, sau đó cầm một chiếc đũa đâm thẳng vào giữa lòng bàn tay hắn.

- A!

- Uống không?

Khi Diệp Hạo hỏi câu này, hắn lại cầm thêm chiếc đũa một chiếc đũa khác rồi đâm thêm một nhát vào bàn tay đối phương.

- Uống không?

A!

- Uống không?

Cứ mỗi một lần hỏi, Diệp Hạo lại cầm thêm một cây đũa xuống. Đến lúc cây đũa thứ tư được cắm xuống, giọng nói Cương Tử cũng sắp không xong.

- Tôi uống, tôi uống, tôi uống, huhu.

Cương Tử vội vã nói, hắn dám khẳng định, tay phải mình bị phế rồi, cho dù có đến bệnh viện cũng chữa không nổi.

- Nói sớm không phải tốt hơn sao.

Diệp Hạo vừa nói vừa đưa chai Nhị Oa Đầu tới.

Cương Tử dùng tay trái run run cầm lấy uống hai ngụm đã cảm thấy lực phù ngũ tạng như bị từng ngọn lửa thiêu rụi. Uống chừng 5 6 ngụm hắn đã nôn ra sạch. Cô họng bị sặc khó chịu nói không ra lời. Cương Tử liều mạng nôn khan, chỉ hận không thể nôn hết nội tạng ra hết, nước mắt ầng ậc lưu luyến trong hốc mắt.

- Uống.

Mặt Diệp Hạo không biến sắc quát, Cương Tử cuối cùng cũng cảm nhận được cái cảm giác bị sỉ nhục vừa rồi mà mình đã làm với Hứa Mạnh Mạnh. Hắn cầm chai rượu lên tu ừng ực, cố gắng nốc hết chai rượu.

- Thế này được chưa?

- Tao đã nói một hơi uống sạch mà.

Diệp Hạo nói, một lần nữa mở thêm vài chai Nhị Oa Đầu nữa.

- Lúc nào làm được thì tiếp tục nói chuyện.

- Có thấy lời nói này quen thuộc không?

Diệp Hạo nhàn nhạt nói.

- Tôi uống.

Cương Tử hiểu rõ, nếu mình không uống, cả đám sẽ không có khả năng rời đi. Nhưng mà một hơi hết một chai Nhị Oa Đầu đâu phải dễ dàng, lúc Cương Tử uống tới chai thứ ba, tay cầm rượu cũng đã không vững.

- Nếu uống nữa sẽ chết người đó.

Một tên nhỏ con biến sắc lên tiếng.

- Như thế này còn chưa chết đâu!

Diệp Hạo mở chai thứ tư.

- Tôi uống, tôi thay đại ca uống.

Diệp Hạo nhìn cái tên nhỏ con rồi nhẹ gật đầu.

- Có thể, mày phải uống xong ba chai mới có tư cách uống chai mới này. Nếu không, phải để cho nó uống tiếp.

Tên tiểu đệ trăm mặc, với tư lượng của mình, hẳn cũng chỉ nốc hết được một bình Nhị Oa Đầu, nếu uống ba chai, không biết có bị xuất huyết bên trong hay không.

- Đây là các anh em mà mày liều chết bảo vệ sao?

Diệp Hạo cười châm chọc.

- Một đám hèn nhát.

- Anh nói ai cơ? Không phải chỉ có ba chai rượu thôi sao? Tôi uống.

- Tôi cũng uống.

- Cùng lắm thì chết thôi.

- Đưa cho tôi ba chai đi.

Bốn tên đàn em bị Diệp Hạo kích thích, nhao nhao yêu cầu uống Nhị Oa Đầu. Ba chai rượu đổ vào bụng cũng không phải chuyện đùa, điều này có thể lấy mạng người.

Diệp Hạo một bên mê hoặc bọn họ, một bên cẩn thận đưa vào người họ một tia Chân Nguyên, tia Chân Nguyên này có thể giúp họ duy trì một phần trạng thái tỉnh. Đợi cho mấy thanh niên này uống chừng mười chai Nhị Oa Đầu, hẳn mới lảng lạng thu Chân Nguyên về, cả đám lúc bấy giờ mới cảm thấy trời đất quay cuồng rồi ngất đi.

- Chúng ta đi thôi.

Diệp Hạo nói với Hứa Mạnh Mạnh.

Xảy ra loại chuyện như thế, ai cũng không còn tâm trạng ăn cơm.

Diệp Hạo về tới biệt thự đã nhận được điện thoại của Thang Miên.

- Năm người Cương Tử cứu về được hai người, hai người trở thành người thực vật, một người vẫn đang trong giai đoạn hôn mê.

Diệp Hạo cúp điện thoại, thật lâu không nói gì, hẳn không cảm thấy việc mình làm có gì không đúng. Nếu việc hôm nay đổi lại là một người khác có tính cách ương ngạnh, đã bị bọn họ đánh một trận, nhưng nếu không ương ngạnh, sợ rằng sự trong sạch của bạn gái rất có thể bị hủy trong tay bọn chúng. Mà mấy tên rác rưởi như vậy làm sao để trừng trị thích đáng, phạt tù 2, 3 năm, có đáng không?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Top 3?

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Có mối quan hệ, chỉ cần tạm giam mười ngày nửa tháng đã được thả ra, không quan hệ thì nhét tiền vào, hai năm cũng chỉ còn nửa năm.

Sau khi bọn họ đi ra thì sao?

Vẫn tiếp tục làm điều ác mà thôi, chuyện này có thể dựa vào đạo đức à?

Vô dụng!

Người khác vào tù là si nhục, bọn chúng vào tù vẫn có cuộc sống tươi đẹp.

Đương nhiên, chuyện này còn có một tiền đề, cô gái bị chọc kia dám báo cảnh sát kia, nếu cô gái không báo, vậy những người này cũng không ngồi tù.

Người cần bã như thế còn sống trên đời làm gì?

Đây cũng là lí do vì sao Diệp Hạo thay đổi ý nghĩ xử hết bọn họ.

Sau đó, Diệp Hạo không quan tâm chuyện này nữa, hắn tiếp tục bật máy xem tài liệu của những thợ cổ kia.

Ngày mai, sau khi công bố kết quả sẽ bắt đầu vòng đấu mới, vì thế hắn không còn nhiều thời gian.

Thực tế, Diệp Hạo không cần thiết xem những tài liệu này, bởi vì điểm của hắn cũng chắc thuộc top 10 rồi.

Nhưng ai kêu Diệp Hạo thuộc hạng người sống hoàn mỹ chứ?

Giải đấu thành ngữ của sinh viên hấp dẫn gia đình cả nước theo dõi.

Mà chương trình này còn được phát trực tiếp.

- Tôi là phóng viên Văn Tinh của tạp chí Nam Nhật, căn cứ vào tư liệu năm nay, ba vị thiên chi kiều tử Trạng Nguyên, Bảng Nhãn và Thám Hoa đều tham gia.

Văn Tinh lại càng tinh tướng hơn so với mấy tháng trước, giọng điệu của cô không chỉ tự nhiên mà còn rất trôi chảy.

- Cùng với ba vị thiên chi kiều tử Trạng Nguyên, Bảng Nhãn và Thám Hoa, niềm kiêu ngạo của chúng ta, Diệp Hạo cũng tham gia cuộc tranh đấu này.

- Mọi người đều biết, bốn tháng trước, Diệp Hạo thiếu một môn cho nên không giành được ngôi vị Trạng Nguyên, cậu ấy sẽ dành được thành tích như thế nào trong cuộc tranh đấu thành ngữ lần này đây?

- Chúng ta cùng nhau chờ thôi.

Văn Tinh rất muốn liên lạc với Diệp Hạo, cô muốn viết một bài về hắn, nhưng Diệp Hạo không hề bắt máy.

Văn Tinh vừa giới thiệu vừa nhìn bốn phía xung quanh, cô không khỏi liếc nhìn bóng người của Diệp Hạo.

- Diệp Hạo, tôi nhìn thấy Diệp Hạo rồi, nhanh chóng theo tôi.

Văn Tinh nói rồi chạy gấp về phía Diệp Hạo, tổ quay phim vội vàng đuổi theo.

Diệp Hạo quay sang nhìn Văn Tinh đang chạy qua, cười nói.

- Phóng viên Văn Tinh, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Văn Tinh nhìn ông kính nói.

- Diệp Hạo, cậu có muốn nói gì với người dân Giang Nam không?

- Đang phát trực tiếp hả?

Diệp Hạo hỏi khẽ.

Văn Tinh nhẹ nhàng gật đầu.

- Tôi muốn nói với mọi người rằng xuất thân không phải tất cả, tôi rất nhớ thời gian lớp 12, có thể nói nếu không có quãng thời gian đó sẽ không có tôi ngày hôm nay.

Diệp Hạo từ tốn nói.

Vừa phát đi, tất cả mọi người đang học lớp 12 đều vô cùng vui mừng.

Bởi vì từ đầu đến cuối, Diệp Hạo không nhắc chuyện gì liên quan đến lớp 11.

- Diệp Hạo, cậu cảm thấy cậu xếp hạng mấy trong cuộc tranh đấu lần này.

Văn Tinh hỏi vấn đề người khác mong đợi nhất.

- Lúc thi tốt nghiệp đã bỏ lỡ một lần, lần này sẽ không bỏ lỡ nữa.

Diệp Hạo nhìn ông kính nói.

Video này của Diệp Hạo nhanh chóng đạt hơn một triệu lượt xem.

Toàn bộ truyền thông của thành phố Giang Nam đều phát video này.

- Coi trời bằng vung.

- Hấn nghĩ quán quân giải đấu này dễ lắm à?

- Lần này Trịnh Nguyên, Băng Nhân và Thám Hoa đều tham gia, sao Diệp Hạo dám nói thế chứ?

- Sờ dĩ Diệp Hạo dám nói như vậy bởi vì cậu ấy có thực lực, mọi người nên biết rằng cuộc thi đại học lần trước cậu ta có cơ hội đạt được một nghìn điểm.

- Ai biết môn tiếng anh của Diệp Hạo tốt hay không chứ.

- Đúng vậy.

- Dù tiếng anh của cậu ta tệ cũng chỉ có thể đạt được ba bốn mươi điểm, chỉ cần ba bốn mươi điểm cũng có thể dễ dàng vào Sáu Đại Học Phủ, cậu cảm thấy đầu Diệp Hạo có vấn đề à?

Mọi người đầu bàn tán xôn xao về việc Diệp Hạo nói như chém đinh chặt sắt, nhưng cũng không ít người phản đối.

Ánh mắt Lý Thiên Thiên đầy tình cảm nhìn chàng trai đầy tự tin trên tivi.

- Thật ngông cuồng.

Tạ Ngưng lạnh lùng nói.

- Tùy tiện nhưng phải cần vốn liếng mới dám mạnh miệng chứ mẹ.

Lý Thiên Thiên quay người nhìn Tạ Ngưng nói.

- Còn trẻ mà đã ngông cuồng như vậy, chắc chắn không làm được gì lớn lao.

Tạ Ngưng ngày càng xem thường Diệp Hạo.

Lý Thiên Thiên không nói gì nữa mà chỉ lẳng lặng chờ kết quả.

Phương Văn tràn đầy nham nhả không khỏi trào phúng nhếch miệng khi nhìn thấy tin tức trên tờ báo.

- Diệp Hạo, cậu lấy gì giành với Phương gia thư môn chúng tôi chứ?

Nếu phương diện khác thì Phương Văn không tự tin một trăm phần trăm, nhưng nếu nói về cổ văn thì hẳn là vua.

Thời gian từng giây từng giây trôi qua.

Đúng chín giờ, một màn hình đỏ cực lớn giáng xuống.

Sau đó có viết tên từng người.

- Hạng năm trăm hai mươi mốt, học viện An Huy Tân Hoa, Trâu Lệ Na, 740 điểm.

- Vậy mà học viện An Huy Tân Hoa không bị loại sao?

- Không phải trường này mới phát triển à?

Theo tiếng thảo luận là cái tên thứ hai.

“...”

- Hạng bốn mươi hai, đại học Trung y, Hứa Mạnh Mạnh, 818 điểm.

- Hạng mười một, đại học Lam Phương trung văn, An Phòng, 868 điểm.

Đến lúc này thì sự phấn chấn trong lòng mọi người mới bùng phát.

Top 10!

Truyền thông cả nước đang nhìn chăm chăm màn hình to kia!

- Hạng mười, học phủ Tổng hợp, Triệu Phương Hoa, 885 điểm
- Hạng chín, Học phủ chính trị và pháp luật, Lãnh Hồng Nguyên, 886 điểm
- Hạng tám, học phủ Sĩ quan, Thiên Tứ Hồng, 888 điểm
- Hạng bảy, học phủ tài chính và kinh tế, Khổng Minh Huyền, 889 điểm
- Hạng sáu, học phủ Hoa Đà, Mạc Hạo Viện, 891 điểm
- Hạng năm, học phủ chính trị và pháp luật, Hướng Dũng, 899 điểm
- Hạng tư, học phủ Tổng hợp, Lý Tầm, 958 điểm

Lúc thành tích của Lý Tầm vừa ra lập tức xôn xao hân lên.

Không ai nghĩ rằng giữa hạng tư và hạng năm lại chênh lệch nhiều như thế.

- Không phải cùng một cấp bậc mà.
- Hạng tư cao hơn hạng năm 59 điểm
- Mọi người có phát hiện top 10 đều thuộc Sáu Đại Học Phủ không?
- Không đúng, có một người không phải.
- Đúng vậy, Sáu Đại Học Phủ còn hai tên nữa, hai người này chắc chắn là Phương Văn, Minh Nguyệt, vậy có nghĩa học sinh trường này đều nằm trong top 3.
- Không biết có con ngựa chiến nào đây?
- Có phải Diệp Hạo hay không?
- Đúng vậy, hoàn toàn có khả năng, cậu ta có thực lực thật sự đó.
- Vậy Diệp Hạo vượt mặt Phương Văn rồi.
- Nhưng khả năng Diệp Hạo quán quân không lớn.

Đến lúc này đã có rất nhiều học sinh suy đoán Giang Trần vào top 3, dựa vào thực lực của hắn, sao không nằm trong 512 người này được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Quán Quân Vẫn Đỉnh

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dưới sự chờ mong của toàn trường, hạng ba chậm rãi xuất hiện trên màn hình.

- Hạng ba, Học Phủ Tài Kinh, Minh Nguyệt, 961 điểm

- Thành tích của Minh Nguyệt vượt qua điểm cao nhất năm trước.
- Nữ thần, cô giỏi nhất.
- Minh Nguyệt, anh yêu em.
- Vậy mà tên Diệp Hạo lại nằm trong top hai, sao tôi lại cảm thấy có khả năng Diệp Hạo đứng đầu Vắn Đình nhỉ?
- Đừng nói nữa, tôi cũng có loại cảm giác này.
- Diệp Hạo người ta luôn có thực lực hiểu không? Nếu lần trước Diệp Hạo thi mà nói tuyệt đối vượt qua Phuong Vắn.

Phuong Vắn nghe xung quanh bàn tán, gương mặt anh tuần âm u xuống.

- Đáng chết!

Trong lòng Phuong Vắn tràn ngập phần nộ.

Cho dù lần trước Diệp Hạo không trèo lên đỉnh cũng đã đập hấn ta một cái, chẳng lẽ lần này hấn còn phải giẫm hấn lần thứ hai sao?

Không!

Cho dù Phuong Vắn nghĩ thế nào trong lòng, trên bảng vẫn hiện lên tên anh ta.

Hạng Hai, Học Phủ Không Tử, Phuong Vắn, 975 điểm.

Lúc sinh viên ở giữa sân nhìn thấy thành tích của Phuong Vắn, cả đám kêu ra tiếng.

- 975 điểm.
- Chuyện này cũng quá phát rò rồi?
- Trong 10 năm gần đây thành tích của Phuong Vắn cao nhất.

Phuong Vắn nhìn mấy chữ hạng hai, trong mắt hiện lên phần nộ vô tận.

Vì sao?

Vì sao mình thi được điểm cao như vậy vẫn không thể Vắn Đình?

Đúng lúc này trên bảng xuất hiện từng cánh hoa rơi như mưa, cùng lúc đó tên Diệp Hạo xuất hiện ở chính giữa.

Quán quân, đại học Trung Y, Diệp Hạo, 997 điểm.

- Con mẹ nó, con mẹ nó, con mẹ nó.
- Mất của tôi.
- 997 điểm, tên Diệp Hạo này lại ghi lại kỷ lục mới nữa rồi.
- Tôi tin hơn trăm năm thậm chí ngàn năm sau sẽ không có ai có thể vượt qua được Diệp Hạo.
- Số điểm này không thể dùng phát rò để hình dung nữa.
- Kỳ tích đó.
- Diệp Hạo lên đỉnh, cái đích mà mọi người cùng hướng tới.
- Diệp Hạo mới là Trọng Nguyên chân chính, tên Phuong Vắn này chỉ là hàng dỏm.

Cả nước sôi trào.

Cái tên Diệp Hạo lại truyền khắp ngàn nhà, vạn hộ lần nữa.

Mà tin tức này lên đầu đề thành phố Giang Nam.

Diệp Hạo dùng thực lực của mình chứng minh ai mới là Vương Giả chân chính.

(Truyện được thực hiện bởi Hám Thiên Tà Thần -)

...

Tạ Ngưng kinh ngạc nhìn thành tích của Diệp Hạo, hoảng sợ không nói nên lời.

- Thành tích như vậy cho dù ngông cuồng thì làm sao chứ mẹ?

Lý Thiên Thiên quay người nhìn Tạ Ngưng nói.

Tạ Ngưng há to miệng nói.

- Con đừng quên ước hẹn giữa hai chúng ta, nếu con không thi đậu Lục Đại Học Phủ, đời này con đừng mong ở cạnh Diệp Hạo.

- Con muốn bên ai không phải do mẹ quyết định.

Lý Thiên Thiên nhẹ nhàng lắc đầu.

- Sở dĩ con thỏa hiệp vì con kính trọng mẹ là mẹ của con, nhưng nếu mẹ cảm thấy mình có thể gây khó dễ cho con thì mẹ sai lầm rồi.

- Khi con không chịu đựng được con sẽ mở cánh cửa này ra, đời này mẹ đừng mong lại nhìn thấy con nữa.

- Con...

Sắc mặt Tạ Ngưng thay đổi.

(Truyện được thực hiện bởi Hám Thiên Tà Thần -)

...

Lúc hiệu trưởng Tam Trung thấy thành tích của Diệp Hạo đứng đầu Vấn Đình, kích động chảy cả nước mắt.

Ông ta hiểu rõ tương lai không xa, Tam Trung sẽ vượt qua Nhị Trung.

Rất có thể sẽ thực hiện được trong nhiệm kỳ của ông ta luôn.

Quách Tú nhìn bóng dáng được vạn người chú ý, hai dòng nước mắt chậm rãi chảy ra.

- Chí Quốc - - con trai chúng ta mới là Trạng Nguyên chân chính.

- Ủ - - con trai chúng ta mới là Trạng Nguyên chân chính.

Diệp Chí Quốc hiểu rõ trong lòng Quách Tú luôn có một cái gai, cái gai này là vì Diệp Hạo vô duyên với Trạng Nguyên Vấn Đình của Long Môn bảng.

Nhưng lần này, Diệp Hạo lại dùng thực lực của bản thân tát mạnh vào mặt Phương Văn một cái.

Trạng Nguyên như anh ta không có hàm lượng gì!

(Truyện được thực hiện bởi Hám Thiên Tà Thần -)

...

Diệp Đồng Chi nhìn Diệp Hạo đi lên đài cao dưới sự chú ý của toàn trường, lẩm bẩm nói:

- Đó là cháu nội của Diệp Chí Quốc tôi.

Trầm ngâm một lát, Diệp Đồng Chi lấy điện thoại ra gọi cho vợ mình.

- Thật xin lỗi, số điện thoại quý khách gọi đang trong cuộc trò chuyện, xin gọi lại sau.

Trong nửa tiếng, Diệp Đồng Chi gọi liên tục năm cuộc gọi, tổng đài đều báo đối phương đang trong cuộc trò chuyện.

- Bà xã, di động của bà đâu?

Diệp Đồng Chi đứng dậy đi tới phòng khách.

Tư Đồ Thu thấy Diệp Đồng Chi tới vội vàng tắt điện thoại, về mặt bà ta có vẻ bối rối và bất an.

Diệp Đồng Chi tiến lên một bước nói:

- Bà gọi điện thoại với ai đó?
- Không - - Không có ai?

Lúc Tư Đồ Thu nói lời này, giọng nói hơi run run.

- Đưa di động cho tôi.

Diệp Đồng Chi tới gần Tư Đồ Thu nói.

Tư Đồ Thu giấu di động ra sau lưng không đưa ra.

- Không phải bà - - lại liên lạc với tên tiểu bạch kiểm kia đấy chứ?

Diệp Đồng Chi nói đến đây, nhanh chóng bước lên giật lấy điện thoại trong tay vợ, ông ta ấn lịch sử cuộc gọi liền thấy một số không lưu.

Ông ta ấn gọi lại, mấy giây sau bên kia liền nghe máy.

- Thân ái, sao đột nhiên em tắt điện thoại thế?

Diệp Đồng Chi nghe thấy vậy đôi mắt liền đỏ lên, ông ta tát mạnh vào mặt Tư Đồ Thu một cái.

Hình như bên kia điện thoại cảm nhận được gì đó, đã tắt điện thoại trong chớp mắt.

- Không ngờ đến bây giờ bà còn liên lạc với cậu ta?

Diệp Đồng Chi như con sư tử nhắm người mà cắn.

- Chúng tôi lưỡng tình tương duyệt thì sao chứ?

Tư Đồ Thu chậm rãi đứng dậy.

- Bà nói cái gì?

- Nếu năm đó không vì lão già ông, tôi và A Tây sớm đã bên nhau rồi.

Tư Đồ Thu tức giận mắng to, bà ta hoàn toàn không thêm quan tâm nữa.

- A Tây mà bà nói chỉ đang đùa giỡn bà, bà hiểu không?

Diệp Đồng Chi tức giận quát.

- Hai người chênh nhau những 20 tuổi, sao cậu ta có thể đối xử thật lòng với bà?
- Nhưng tôi nhận được cung chiêu từ chỗ anh ấy mà trước đó tôi chưa từng có.

Tư Đồ Thu không có một chút sợ hãi nhìn thẳng ông ta.

Diệp Đồng Chi hoàn toàn bị chọc giận.

Nắm đấm như mưa đánh vào người Tư Đồ Thu, Tư Đồ Thu kêu rên thảm thiết nhanh chóng kinh động đến người giúp việc.

Hai người giúp việc dốc hết sức lực cuối mới kéo được gia chủ mình ra.

Sau đó một nhà Diệp Chí Dân chạy tới.

Diệp Chí Dân nhìn thấy Tư Đồ Thu lâm vào hôn mê, vội vàng đưa Tư Đồ Thu đến bệnh viện.

- Khoang sọ xuất huyết nhiều, xuất huyết trong gan, cần lập tức phẫu thuật.

Sau khi đưa đến bệnh viện, bác sĩ kiểm tra đơn giản một chút rồi nói.

- Vậy thì phẫu thuật đi.

Lúc nọ tiền, một nhà Diệp Chí Dân lại choáng váng.

Bởi vì toàn bộ tiền trong sổ tiết kiệm và thẻ ngân hàng của Diệp Đồng Chi đều không còn.

Lúc Diệp Đồng Chi nghe được tin tức này, choáng váng mà té xỉu.

Diệp Chí Dân vội vàng đưa cha mình đến phòng cấp cứu.

Nói thật, trong lòng Diệp Chí Dân cũng hơi tức giận, ai có thể ngờ mẹ mình còn có tình yêu tuổi xế bóng, càng kỳ lạ chính là chuyển hết tiền của ông cụ đi rồi.

Như vậy tiền thuốc men đều phải do mình thanh toán.

- Dựa vào cái gì mà tiền thuốc men đều do nhà mình trả chứ?

Lúc này Hứa Văn Mẫn trầm giọng nói.

- Nhà mình không trả thì ai trả đây?

Diệp Chí Dân khẽ thờ dài.

- Nhà Chí Quốc đó.

- Nhà Chí Quốc thế nào không phải em không biết?

- Nhưng Diệp Hạo sắp thắng được 500 vạn tiền thưởng rồi.

- 500 vạn tiền thưởng sao?

Diệp Chí Dân khẽ giật mình nói.

- Ông xem tin tức là biết, chuyện này đều lên trang bìa các tạp chí hết rồi.

Hứa Văn Mẫn vội nói.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Uy Hiếp

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Sau đấu loại là thi đấu thăng cấp.

Khác với đấu loại, thi đấu thăng cấp sẽ quay trực tiếp.

Bao gồm cả Diệp Hạo, 521 sinh viên đứng trước từng màn hình trên đài.

- Sau đây, trước mặt các em sẽ xuất hiện mười ô trống, chỉ cần hai ô không điền đúng sẽ bị loại.

Người chủ trì lên tiếng giới thiệu.

- Cuối cùng thi thăng cấp sẽ giữ lại 8 người.

- Được rồi, bây giờ bắt đầu.

Người chủ trì vừa mới nói xong, màn hình trước mặt Diệp Hạo xuất hiện mười ô trống.

Diệp Hạo cầm bút đây viết ngay bên trên.

Đội Diệp Hạo hoàn thành mười đề này đã qua sáu mươi giây, mà thời gian cho bọn họ hoàn thành mười đề này 90 giây.

Giành giật từng giây a!

Lúc đến giờ trước mặt hơn nửa thí sinh vượt qua xuất hiện ánh sáng đỏ.

- Mẹ nó, chuyện này cũng quá phát rồ rồi?

- Đã sớm nói với cậu rồi mà vào chung kết sẽ rất khó khăn, bởi vì chỉ cần cậu có một sai lầm nho nhỏ sẽ thất bại trong gang tấc.

Ván thứ hai!

Ván thứ ba!

Lúc tiến hành ván thứ mười, sinh toàn trường chỉ còn 18 người.

Diệp Hạo nhìn thoáng qua Hứa Mạnh Mạnh cách đó không xa, nhẹ nhàng gạt đầu.

Không ngờ Hứa Mạnh Mạnh còn chưa bị loại.

Nhưng lúc kết thúc ván thứ mười một, cô nàng đã bị loại rồi.

Lúc này giữa sân chỉ còn lại chín người.

Dựa theo quy định, chỉ cần tám người trong trận chung kết, bởi vậy còn phải tiến hành ván nữa.

Sắc mặt Diệp Hạo, Phương Văn, Minh Nguyệt, Lý Tầm không thay đổi bao nhiêu, nhưng sắc mặt đám Khổng Minh Huyền, Mạc Hạo Viên, Hương Dũng nghiêm trọng hơn.

Rất có thể ván này không chỉ loại một người.

Suy đoán của bọn họ rất chính xác.

Kết thúc ván này, kết quả loại ba người.

Lần này giữa sân chỉ còn sáu người.

- Dựa vào tổng điểm bài thi của ba người này, chúng tôi quyết định Khổng Minh Huyền, Mạc Hạo Viên được vào trận chung kết.

Sau khi người chủ trì nói ra lời này, mọi người hiểu rõ sắp đến trận chung kết kích động lòng người rồi.

- Nghỉ ngơi một chút, lát nữa sẽ lập tức quay lại.

Thi đấu thành ngữ cả nước cũng có nhà tài trợ, bởi vậy đến lúc quan trọng sẽ phát quảng cáo.

Diệp Hạo đang uống nước trong phòng nghỉ, lúc này có người gõ cửa phòng hắn.

Diệp Hạo mở cửa ra thấy Phương Văn đang đứng bên ngoài:

- Có chuyện gì sao?

- Có tiện nói chuyện không?

- Vào đi.

Nói thật Diệp Hạo không có hảo cảm gì với Phương Văn, ánh mắt người này luôn cao cao tại thượng nhìn mình.

Sau khi Phương Văn đi vào lấy một tấm thẻ ngân hàng ra để trên mặt bàn.

- Có ý gì đây?

Diệp Hạo không khỏi hít mắt lại.

- Nhiều thế hệ Phương gia tôi đều là thế gia văn học, thanh danh Phương gia không thể hủy hoại trên người tôi được.

Phương Văn nhìn chằm chằm Diệp Hạo nói:

- Trong tấm thẻ này có 1000 vạn, nếu anh cảm thấy không hài lòng mà nói, tôi có thể tăng lên giá thích hợp.

- Anh bảo tôi gian lận sao?

Diệp Hạo nhìn chăm chăm Phuong Văn nói.

- Cậu muốn lý giải như vậy cũng được.

Phuong Văn khẽ gật đầu nói.

- Xin lỗi.

Diệp Hạo từ chối.

- Không phải cậu cảm thấy tôi đang lừa gạt cậu đấy chứ?

Phuong Văn cau mày nói.

- Bây giờ cậu có thể xem xét một cái.

- Không có hứng thú.

Phuong Văn không khỏi hí hóp mắt nhìn Diệp Hạo:

- Đoạt được vinh dự quán quân, cậu cũng không có chỗ tốt gì?

- Có chỗ tốt hay không đó là chuyện của tôi.

Diệp Hạo lạnh nhạt liếc nhìn Phuong Văn một cái nói.

- Chuyện này không nhọc cậu quan tâm.

- Tôi cảnh cáo cậu một lần cuối cùng, Diệp Hạo, cậu đừng có mà không biết điều.

Phuong Văn nhìn chăm chăm Diệp Hạo nói từng câu từng chữ:

- Cậu có tin tôi có thể làm cậu thân bại danh liệt hay không.

- Tôi không tin.

Diệp Hạo lắc đầu.

- Tương lai cậu chắc chắn sẽ hối hận vì quyết định ngày hôm nay.

Phuong Văn nói đến đây cầm thẻ ngân hàng quay người rời đi.

Diệp Hạo nhìn bóng lưng Phuong Văn, nhẹ nhàng tắt máy ghi âm trong tay áo đi.

- Phuong Văn, cậu không ra chiêu thì sẽ bình thường, nếu cậu ra chiêu mà nói, tôi cam đoan cậu sẽ thân bại danh liệt.

Diệp Hạo nghĩ thầm trong lòng.

Lúc Diệp Hạo nằm trên giường nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên cửa bị đẩy ra, sau đó một bóng dáng nhanh mạnh bóp chặt yết hầu mình.

- Nếu cậu dám nói ra một chữ mà nói, tôi sẽ cắt đứt yết hầu của cậu.

Đối phương hung dữ nhìn Diệp Hạo nói.

Diệp Hạo nhìn người thanh niên gần trong gang tấc nói:

- Tiểu Cẩm Nã Thủ, đệ tử của phái Thiếu Lâm hả?

- Có mắt nhìn đó.

Người thanh niên kia cười mỉa nói:

- Nhưng tôi khuyên cậu vẫn nên ngoan ngoãn nuốt cái này vào, nếu không tôi không ngại giết chết cậu.

Người thanh niên kia nói xong trong tay hiện ra một viên thuốc màu đen.

- Trước khi tôi nuốt viên thuốc này, không ngại nói cho tôi biết đây là thuốc gì chứ?
- Viên thuốc này không phải độc dược, chỉ ảnh hưởng đến tư duy của cậu mà thôi.
- Như vậy à.

Diệp Hạo cười nói:

- Nói như vậy không bằng cho Phương Văn uống đi.
- Cậu nói cái gì?

Lúc người thanh niên kia ngơ ngẩn, Diệp Hạo ấn mạnh anh ta trên mặt đất, sau đó cắn vào động mạch của anh ta.

Người thanh niên kia nghiêng đầu một cái liền bất tỉnh.

Diệp Hạo rời khỏi phòng mình, sau đó vác người thanh niên kia đi về phía phòng Phương Văn.

Gõ cửa một cái Phương Văn liền mở cửa.

Đúng lúc này anh ta thấy Diệp Hạo đang vác theo vệ sĩ của mình vẫy vẫy tay với mình.

- Làm sao có thể?

Phương Văn kinh ngạc, trong chớp mắt Diệp Hạo bắn viên thuốc màu đen trong tay vào miệng anh ta, sau đó Diệp Hạo ném vệ sĩ của Phương Văn như chó chết vào người hắn.

- Khí khái của Văn gia trên người cậu đã được thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Diệp Hạo nói xong câu này xoay người rời đi.

- Đáng chết.

Trong mắt Phương Văn phun ra hừng hực lửa giận nói:

- Tao nhất định phải giết mày.

10 phút sau, chính thức bắt đầu trận chung kết.

Nhưng Phương Văn lại ngang nhiên tuyên bố bỏ thi đấu.

Mọi người xôn xao.

Nhưng rất nhanh bọn họ liền hiểu rõ vì sao Phương Văn lại bỏ thi đấu.

- Rõ ràng Phương Văn sợ Diệp Hạo.
- Nhưng Phương Văn đúng là kẻ hèn, ngay cả dũng khí chiến đấu cũng không có.
- Phương Văn trèo quá cao, lúc anh ta ngã xuống dưới sẽ thịt nát xương tan.
- Nhưng Phương Văn bỏ thi đấu có thể chứng minh anh ta mạnh hơn Diệp Hạo sao?

Đối với chuyện Phương Văn bỏ thi đấu Diệp Hạo không có cảm giác gì.

Bất luận Phương Văn bỏ thi đấu hay không, Diệp Hạo đều nắm chắc quán quân Vắn Đình.

Kết quả sớm đã không có gì thay đổi.

Diệp Hạo thành công ngồi lên vị trí quán quân Vắn Đình.

Sau đó Diệp Hạo nhận lấy 500 vạn học bổng dưới sự chú ý của cả nước.

Diệp Hạo từ chối phỏng vấn sau đó vội vàng chạy ra khỏi hội trường.

Bên ngoài hội trường, Đường Phiên Phiên đã lái xe đến đợi.

- Đi, trở về Giang Nam.

Diệp Hạo trầm giọng nói.

Vừa rồi trong hội trường Diệp Hạo nhận được mấy cuộc gọi của cha mẹ, Diệp Chí Quốc nói cho hắn chỉ sợ Diệp Đồng Chi không qua được.

Diệp Hạo biết Diệp Chí Quốc vẫn còn tình cảm với Diệp Đồng Chi.

Bởi vậy trong tình huống này bất luận thế nào hắn cũng phải về nhà.

Đường Phiên Phiên khởi động chân ga, tò mò hỏi:

- Đến thành phố Giang Nam làm gì thế?

- Đến nhà tôi.

“A.”

Đường Phiên Phiên kinh ngạc kêu một tiếng:

- Tôi còn chưa chuẩn bị gì cả.

- Chị muốn chuẩn bị cái gì?

Diệp Hạo thấy bộ dạng này của Đường Phiên Phiên không khỏi cười nói.

- Tôi - - tôi.

Đường Phiên Phiên áp ứng không biết nên nói gì, chẳng lẽ bảo chưa chuẩn bị ra mắt nhà trai hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Quà Gặp Mặt

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Bởi vì cho đến bây giờ Diệp Hạo chưa từng hứa hẹn qua, hay nói cách khác cô không có bất kỳ danh phận gì.

- Có khả năng ông nội tôi không qua được.

Diệp Hạo nói khẽ.

“A.”

Đường Phiên Phiên không ngờ vì chuyện này.

- Nhưng trong lòng tôi không có bi thương.

- Vì sao?

Diệp Hạo chậm rãi nói chuyện trong nhà cho Đường Phiên Phiên biết.

Cô nàng nghe xong phần nộ nói:

- Ông nội cậu thật không phải người tốt.

Sau khi mắng xong, cô lại cảm thấy mình hơi quá mức, mắng như thế trước mặt Diệp Hạo không được tốt lắm.

- Cậu này chị mắng trước mặt tôi và mẹ tôi đều không sao, nhưng chị đừng mắng trước mặt cha tôi đó.

Diệp Hạo không để ý nói.

Theo thông thường, lái xe bốn tiếng nhất định phải nghỉ ngơi, mệt nhọc điều khiển xe rất nguy hiểm.

Nhưng Đường Phiên Phiên không xuất hiện loại tình huống này.

Phải biết rằng Đường Phiên Phiên bắt đầu Tu Tiên rồi nha, cho dù lái xe liên tục mười tiếng cô cũng không có vấn đề gì.

Cứ thế lái xe khoảng chừng hơn tám giờ, cả hai người tới nhà Diệp Hạo.

Quách Tú đẩy cửa ra, sau đó ánh mắt không khỏi nhìn Đường Phiên Phiên chằm chằm.

Cô gái này thật sự quá xuất chúng, xinh đẹp như một viên Minh Châu.

- Diệp Hạo, đây là.

- Đường Phiên Phiên.

- Phiên Phiên à, tên thật dễ nghe.

Quách Tú nói xong chủ động lôi kéo Đường Phiên Phiên tiến vào trong nhà.

Bây giờ Quách gia không còn nghèo rớt mồng tơi như trước.

Toàn bộ đồ dùng trong nhà đã được đổi mới, ngay cả vách tường cũng được sơn một lần.

- Phiên Phiên, cháu ngồi xuống đi, dì đi pha trà cho cháu.

Đường Phiên Phiên vội vàng đứng dậy:

- Dì à, cháu không khát.

Trong lòng Đường Phiên Phiên sớm đã nhận định Diệp Hạo, bởi vậy lúc đối mặt với Quách Tú, cô có cảm giác bất an con dâu xấu xí gặp cha mẹ chồng, cô sợ mình có điểm nào không tốt khiến Quách Tú không vui.

Đường Phiên Phiên lại không biết mình suy nghĩ nhiều rồi, Quách Tú nhìn một cái đã chọn trúng Đường Phiên Phiên, bởi vậy cho dù hành động Đường Phiên Phiên hơi quá phận, Quách Tú cũng cảm thấy vô cùng bình thường.

- Dì, cháu đi rửa hoa quả, dì và Diệp Hạo nói chuyện đi ạ.

Đường Phiên Phiên nói xong, cầm mấy quả táo trong khay lên rửa.

Quách Tú còn muốn nói gì thì Diệp Hạo đã lên tiếng.

- Để Phiên Phiên làm đi ạ.

- Con, đưa bé này.

Quách Tú trừng Diệp Hạo một cái.

- Cô gái xinh đẹp như vậy con cũng sai bảo người ta được sao?

- Quen rồi.

Trong lúc nhất thời Quách Tú không biết nên nói gì.

- Mẹ, mẹ không chuẩn bị đến bệnh viện sao?

Diệp Hạo trầm mặc một lát mới hỏi.

- Không muốn đi.

Quách Tú lắc đầu nói.

- Đi thôi, có lẽ đây là chuyến cuối cùng.

Diệp Hạo nói khẽ.

- Con đi cùng mẹ.

Quách Tú nghĩ một lát mới nói.

- Dạ, lát nữa con đi với mẹ.

Diệp Hạo đồng ý.

- Con và Phiên Phiên phát triển đến tình trạng gì rồi?

Quách Tú liếc thấy Phiên Phiên còn đang rửa hoa quả nên nhỏ giọng hỏi, mà bà đâu có biết tuy em đang rửa hoa quả nhưng đang dựng lỗ tai lên thật cao nghe cuộc nói chuyện của hai mẹ con.

- Chúng con ở cùng một chỗ.

- Cái gì?

Quách Tú khiếp sợ nói:

- Hai đứa chuyện này - - chuyện này cũng quá nhanh rồi?

- Tạm tạm ạ.

- Chuyện này - - các con ở cùng một chỗ nhất định phải chú ý biện pháp an toàn nha, nếu xảy ra ngoài ý muốn thì cứ sinh ra, dù sao mẹ con ở nhà nhân rồi nhàn chán, sẽ trông đứa bé cho hai đứa.

- Mẹ, chúng con chỉ ở cùng một chỗ, nhưng không ở cùng một phòng ạ

Diệp Hạo cười lắc đầu.

- Vậy cũng nhanh lắm đó, ông thần.

Quách Tú trầm giọng nói.

- Nếu vậy mẹ phải chuẩn bị quà ra mắt.

- Không cần.

- Nói gì thế? Mẹ là mẹ chồng sao có thể không cho con dâu quà gặp mặt được?

Quách Tú suy nghĩ một lát, hỏi:

- Tiểu Hạo, Phiên Phiên là người ở đâu thế?

- Thành phố Hàng Châu.

- Con biết bên Hàng Châu cho quà gặp mặt bao nhiêu không?

- Chuyện này - - con không biết.

- Được rồi, để mẹ cho Phiên Phiên một bộ vòng vàng long phượng!

- Dạ, theo ý mẹ đi.

- Con, đứa bé này nói chuyện gì thế, tùy tiện vậy sao?

Quách Tú trừng Diệp Hạo một cái.

- Đúng rồi, tiền thuê nhà một tháng của hai đứa không ít đúng không?

- Không cần tiền ạ.

- Không cần tiền sao?
- Con có một ngôi biệt thự.
- Biệt thự sao?

Quách Tú mở to mắt nhìn.

Bà hiểu rõ Ma Đô tất đắc tác vàng, một ngôi biệt thự mang ý nghĩa gì.

- Có phải con lại đi đánh bạc hay không?
- Mẹ, mẹ cảm thấy con cần đi đánh bạc nữa sao?

Diệp Hạo nói xong lấy một giấy chứng nhận ra đưa cho Quách Tú.

Quách Tú nghi ngờ lật giấy chứng nhận ra, khi bà nhìn thấy quân hàm bên trên giấy chứng nhận, cả người đều ngơ ngẩn.

- Mua bao nhiêu tiền thế?
- 200 tệ.
- Con không biết lão Vương làm cái này sao? Chỉ cần 80 tệ là được.
- Đây là thật, con dấu chạm khắc phía trên không có người nào dám giả đâu mẹ?

Diệp Hạo cười lắc đầu.

Hô hấp của Quách Tú lập tức dồn dập lên.

- Con không nói đùa với mẹ chứ?
- Con chỉ để người trong nhà biết.

Diệp Hạo nói xong, cất giấy chứng nhận đi:

- Đây chỉ là thân phận của con ở thế tục.
- Con còn thân phận khác sao?

Hai ngón tay của Diệp Hạo chỉ chén trà, sau đó lật lên trên một cái, nước trà trong chén liền biến thành một dòng nước nhỏ tràn vào trong miệng Diệp Hạo.

- Con đang làm ma thuật sao?

Quách Tú kinh ngạc vui mừng nói.

(Truyện được thực hiện bởi Hám Thiên Tà Thần –)

...

- Xe tốt ngồi lên dễ chịu hơn hẳn, hihi.

Quách Tú ngồi ghế sau, đánh giá cách bài trí trong xe.

- Không phải cha đã mua một chiếc xe sao?
- Jetta second – hand đó con trai.

Quách Tú nói đến đây, trong lòng đầy oán niệm.

- Mẹ, nếu mẹ nhàm chán không bằng đi học lái xe đi.
- Mẹ tuổi này còn học lái xe được à?

Không thể không nói, lúc này Quách Tú có chút động lòng.

- Đương nhiên có thể ạ.

- Vậy mẹ thử xem?
- Đợi học xong, mẹ thích xe nào con mua cho mẹ xe đó.
- Nếu mẹ thích Rolls – Royce thì sao?
- Cũng không thành vấn đề.

Lúc này Quách Tú mới đột nhiên nhớ mình không thể dùng ánh mắt quá khứ nhìn con trai nữa.

Tên nhóc này còn có một biệt thự ở Ma Đô đó nha.

- Đợi công trình của cha con kết thúc, mẹ và cha sẽ đến biệt thự của con xem thế nào.
- Dạ, trước khi đến phải nói con một tiếng.
- Sao thế?
- Bởi vì có thể con phải ra ngoài chấp hành nhiệm vụ.
- Nhiệm vụ có nguy hiểm hay không?
- Sẽ không.
- Con nhất định phải cẩn thận.
- Dạ con biết.

Quách Tú nói với Diệp Chí Quốc muốn tới bệnh viện thăm Diệp Đồng Chi, bởi vậy ông ta sớm đã ra nghênh đón.

Diệp Chí Dân và Hứa Văn Mẫn cũng đi ra.

- Anh cả, Tiểu Hạo ngày càng có tiền đồ nha.

Hứa Văn Mẫn cười nói.

- Điều do nó cố gắng.

Diệp Chí Quốc không biết dụng ý của Hứa Văn Mẫn khi đột nhiên nhắc đến Diệp Hạo, bởi vậy ông ta trả lời xong không nói gì nữa.

- Không biết lần này ông cụ có thể vượt qua cửa ải khó khăn hay không?

Diệp Chí Dân khẽ thờ dài.

- Nếu không vượt qua được sau này chúng ta phải nương tựa lẫn nhau rồi.

Diệp Chí Quốc càng thêm hồ đồ, ông không hiểu vì sao đột nhiên vợ chồng Diệp Chí Dân lại làm thân với mình? Chẳng lẽ bọn họ muốn cầu cạnh nhà mình

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Thổ Hào Phiên Phiên

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Không thể không nói, Diệp Chí Quốc đã khôn hơn trước rất nhiều.

Nếu như trước đây, chưa chắc ông sẽ nghĩ tới điểm này.

Lúc Diệp Chí Quốc muốn nói gì đó, một chiếc xe dừng ven đường, sau đó Diệp Chí Quốc kinh ngạc nhìn Diệp Hạo, Quách Tú và một người phụ nữ xinh đẹp đi ra.

- Vị này là - - ?

Lúc Diệp Chí Quốc hỏi câu này đã có tính toán trong lòng.

Bởi vì Đường Phiên Phiên dán sát vào người Diệp Hạo, nếu không phải người yêu sao có thể thân mật như vậy?

- Bạn gái Diệp Hạo.

Diệp Hạo còn chưa giới thiệu, Quách Tú đã nói.

Khuôn mặt Đường Phiên Phiên không khỏi nóng lên.

- Chào chú.

Đường Phiên Phiên nói khẽ.

- Không cần khách sáo, không cần khách sáo.

Chân tay Diệp Chí Quốc có vẻ luống cuống, Đường Phiên Phiên thật sự quá đẹp.

Bất luận thế nào, Diệp Chí Quốc cũng không ngờ con trai mình có thể dụ được một cô gái xinh đến thế.

Diệp Chí Dân và Hứa Văn Mẫn nhìn nhau, đều nhìn thấy sự ghen ghét trong mắt đối phương. Sao người phụ nữ xinh đẹp như vậy lại coi trọng quả dưa xấu xí như Diệp Hạo nhỉ?

- Tình hình ông cụ thế nào ạ?

Diệp Hạo biết mẹ không chủ động hỏi, bởi vậy mới liên tiếng hỏi.

- Còn đang hôn mê.

Diệp Chí Quốc khẽ thở dài.

- Bác sĩ nói nếu qua 24 tiếng vẫn chưa tỉnh lại mà nói, có khả năng trở thành người thực vật.

- Đang trong phòng bệnh ICU sao?

Diệp Hạo hỏi.

- Phiên Phiên chị đi đi, tôi nhớ chị đã thi chứng chỉ nghề bác sĩ.

- Ừm

- Tiểu Hạo, ý của con là...?

Diệp Chí Quốc hơi kinh ngạc hỏi.

- Y thuật của Phiên Phiên rất cao, cô ấy có thể cứu ông cụ tỉnh lại.

Diệp Hạo nói khẽ.

- Con chắc chắn không?

- Chúng con là sinh viên đại học Trung Y đó ạ.

- Vậy được rồi.

Người một nhà đi tới phòng bệnh ICU.

Tất nhiên y tá trực ban không cho bọn họ đi vào, nhưng khi Đường Phiên Phiên lấy ra chứng chỉ bác sĩ, cô ta mới miễn cưỡng đồng ý cho Đường Phiên Phiên vào.

Đường Phiên Phiên truyền chút Chân Nguyên vào trong cơ thể Diệp Đồng Chi, qua mấy hơi thở đã làm ông ta tỉnh lại.

Lúc này, y tá trực ban và bác sĩ đều lộ ra vẻ khiếp sợ.

Ai cũng không ngờ Đường Phiên Phiên còn trẻ như vậy lại có thủ pháp chữa bệnh thần kỳ như thế?

- Ông cụ tỉnh chưa?

Đường Phiên Phiên vừa mới đi ra Diệp Chí Quốc liền nghênh đón.

Đường Phiên Phiên tháo khẩu trang ra khẽ gật đầu nói:

- Đã tỉnh rồi.

- Thật sự quá tốt.

Diệp Chí Quốc vừa kinh ngạc vừa vui mừng nói.

Đường Phiên Phiên thay quần áo, sau đó đến bên cạnh Diệp Hạo.

Sau khi Diệp Chí Dân chắc chắn ông cụ thật sự tỉnh lại, liền hỏi Đường Phiên Phiên:

- Phiên Phiên, cháu có dự tính đến đây làm việc không?

- Không có ạ.

Đường Phiên Phiên lắc đầu.

- Chẳng lẽ cháu muốn làm việc ở Ma Đô? Phòng ở Ma Đô không rẻ lắm.

Diệp Chí Dân nói khẽ.

- Bây giờ cháu đã lập nghiệp ở Ma Đô rồi.

- Lập nghiệp? Không phải cháu còn sinh viên sao?

- Học phần của cháu học gần xong rồi, bây giờ chỉ đợi thi 1 2 môn nữa thôi.

- Bác cảm thấy người trẻ tuổi đừng nên mơ tưởng xa vời tốt hơn, làm việc đến nơi đến chốn vài năm hãy nói đến chuyện gây dựng sự nghiệp.

Diệp Chí Dân nói xong lại hỏi.

- Cháu lập nghiệp gì thế?

- Internet.

- Cánh cửa internet không tiện lợi, bác đề nghị cháu đừng nên đi con đường này.

- Công ty đã tiến vào quỹ đạo chính rồi.

Đường Phiên Phiên nói khẽ.

- Bác nói với Phiên Phiên này, cháu nghe bác cả không sai đâu.

Lúc này Hứa Văn Mẫn nói:

- Muốn sáng tạo công ty internet không có mấy trăm vạn căn bản đừng chơi.

- Ừm, cháu biết.

- Cháu biết mà còn chơi?

Hứa Văn Mẫn mở to hai mắt nhìn.

- Tài chính giai đoạn trước công ty khởi động đầu tư ba trăm ngàn, cháu chuẩn bị bơm thêm một triệu để tiến trình nhanh hơn.

Đường Phiên Phiên nói làm người ta kinh ngạc thì đến chết mới thôi quá.

- Cháu nói cái gì?

Ngay cả Quách Tú cũng ngỡ ngàng.

Đường Phiên Phiên lại nói lại câu vừa rồi lần nữa.

Hứa Văn Mẫn há to miệng chỉ cảm thấy trên mặt nóng bỏng.

Hoá ra người này không thiếu tiền.

3000 vạn chỉ là khởi động tài chính.

- Có phải quá mạo hiểm hay không?

Diệp Chí Quốc nhẹ giọng hỏi.

- Cháu có nắm chắc.

Đường Phiên Phiên trả lời.

Đường Phiên Phiên đã nói như vậy ai cũng không thuyết phục nữa.

Dù sao bọn họ không có tư cách quyết định Đường Phiên Phiên làm gì.

Đương nhiên bọn họ cũng không biết toàn bộ tài chính để Đường Phiên Phiên sáng tạo công ty đều do Diệp Hạo cho.

Đúng lúc này, một y tá trực ban đưa đơn chưa bệnh cho Diệp Chí Quốc nói:

- Ông là người nhà của Diệp Đồng Chi sao?

- Ừm.

- Vậy làm phiền ông nộp tiền viện phí.

Diệp Chí Quốc giật mình.

Tình huống gì thế? Bảo mình nộp viện phí sao?

Quách Tú chậm rãi đứng dậy:

- Viện phí không nên bắt chúng tôi nộp chứ?

- Em dâu, em nói gì thế?

Trên mặt Hứa Văn Mẫn lộ ra không vui:

- Sao cậu ấy lại không nên nộp viện phí.

- Em.

- Diệp Chí Quốc, đừng quên chuyện bữa tiệc lần trước.

Quách Tú lạnh lùng nói:

- Ông tới thăm cha ông, tôi có thể lý giải, nhưng nếu ông dám nộp một đồng, tôi ly hôn với ông.

Diệp Chí Quốc giật nảy mình.

Nhiều năm như vậy bất luận Quách Tú và Diệp Chí Quốc âm ỉ thế nào, Quách Tú đều không nói đến chuyện ly hôn.

Nhưng Diệp Chí Quốc không ngờ lần này Quách Tú dùng giọng điệu nghiêm trọng nói ra lời này.

- Em dâu, em như vậy là có chút cố tình gây sự rồi đó?

Diệp Chí Dân trầm giọng nói.

- Tôi cố tình gây sự sao?

Quách Tú đỏ mặt nói:

- Lúc Tiểu Hạo nằm phòng chăm sóc đặc biệt cần dùng tiền, anh đang làm gì? Người trong phòng bệnh đang làm gì?
- Xin hỏi hai người lấy ra một đồng tiền nào sao?
- Các người có thể coi thường sống chết của con trai tôi, vì sao tôi không thể coi thường sống chết của các người?

Trong lòng Diệp Chí Quốc chần chột.

Ký ức ông cụ, Diệp Chí Dân đối với bọn họ nườm nượp kéo đến, Diệp Chí Quốc càng nghĩ càng cảm thấy mình bị coi thường.

Cho đến bây giờ ông cụ đều không để ý đến sống chết của mình và Diệp Hạo.

Mình cần gì phải cầu xin phần thân thấp kém này?

- Chúng ta về nhà đi.

Diệp Chí Quốc tiến lên kéo Quách Tú nghiêm túc nói.

- Phiên Phiên cứu ông cụ tình đã cứu ông ấy một mạng, đến bước này giữa chúng ta không còn bất luận liên quan gì.

Diệp Chí Quốc nói đến đây liền nhanh chân đi về phía trước.

- Diệp - - Chí - - Quốc.

Diệp Chí Dân không ngờ người này nói đi là đi, nói với bóng lưng Diệp Chí Quốc:

- Nếu cậu không thanh toán tiền chữa trị mà nói thì đợi giấy gọi của toà án đi?

Trên mặt Diệp Chí Quốc không khỏi treo đầy tươi cười.

Cuối cùng ông cũng hiểu Diệp Chí Dân bày tỏ thiện ý, tình cảm với mình là vì Diệp Chí Dân muốn mình đến nộp tiền thuốc men.

Sau khi về đến nhà, Diệp Chí Quốc và Quách Tú chậm rãi bình phục lại.

Nhưng có vấn đề lại tới.

Trong nhà chỉ có hai gian phòng, Đường Phiên Phiên ở đâu đây?

- Hay là Phiên Phiên ngủ với mẹ?

Quách Tú nói khẽ.

- Không cần phiền phức như vậy, chúng con ngủ cùng nhau là được.

Diệp Hạo ngắt lời Quách Tú nói.

Quách Tú thấy Đường Phiên Phiên không từ chối, cũng không nói tiếp đề tài này nữa.

Đường Phiên Phiên ngồi trên giường Diệp Hạo, đột nhiên nhăn nhó.

- Sao thế?

Diệp Hạo đặt áo khoác lên giá treo, cười hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Cứu Tôi

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Đường Phiên Phiên khoanh chân lại nói khẽ:

- Tôi tu luyện đi.

Thế nhưng rất nhanh, cô nàng đành từ bỏ trạng thái tu luyện.

Bởi vì tâm tình hiện giờ của cô không thích hợp làm chuyện này, nếu còn cưỡng ép, rất có thể tẩu hỏa nhập ma.

Lúc Đường Phiên Phiên mở hai mắt ra, Diệp Hạo đã nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Đường Phiên Phiên cắn bờ môi, suy nghĩ một chút, rồi giống như con mèo nhỏ cuộn tròn trong ngực Diệp Hạo, sau đó cô cẩn thận từng li từng tí kéo tay Diệp Hạo lên người mình.

Đường Phiên Phiên vui vẻ rạo rức đi ngủ.

Sáu giờ sáng, Diệp Hạo tỉnh lại đúng giờ, khi hắn thấy mình đang ôm Đường Phiên Phiên, trong mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên lẫn nghi ngờ, hắn cẩn thận giờ tay lên, sau đó nhẹ nhàng đắp chăn bông lên người cô.

Hiếm khi mới về nhà một chuyến, nên hắn không tính toán quay về Ma Đô nhanh như vậy.

Lúc Diệp Hạo đang đánh răng, Đường Phiên Phiên cũng đã đi tới.

- Sao không ngủ tiếp đi?

- Tôi không có thói quen ngủ nướng.

Đường Phiên Phiên trừng mắt với hắn.

- Lát nữa cùng đi thăm cô con nhé.

Diệp Chí Quốc khẽ nói.

- Không bằng đón cô đến nhà chúng ta ở đi.

Diệp Hạo đề nghị.

- Nhà mình không rộng lắm.

- Chúng ta mua một ngôi biệt thự là được.

Diệp Hạo cười nói:

- Con vừa mới có 500 vạn.

Diệp Chí Quốc và Quách Tú liếc nhau một cái, không thể không nói những lời của Diệp Hạo làm bọn họ động lòng.

- Khu biệt thự Từ Vân ở thành phố chúng ta không tệ, nhưng nghe nói một mét vuông phải 1 vạn 2.

Diệp Chí Quốc trầm ngâm một lát nói.

Diệp Hạo lấy điện thoại ra chuyển khoản ngân hàng.

Vài giây sau điện thoại của Diệp Chí Quốc nhận được tin nhắn chuyển khoản.

- 1000 vạn.

- Con nghĩ 1000 vạn không có vấn đề gì?

- Trên người con còn tiền không?

- Trên người con còn hơn 500 vạn đó?

Diệp Hạo cười nói.

- Được rồi, tên nhóc con còn nhiều tiền hơn cha nữa.

Con trai càng ngày càng có tiền đồ, Diệp Chí Quốc không hỏi nhiều nữa.

Sau khi ăn cơm xong, một nhà Diệp Hạo ngồi xe MINI của Đường Phiên Phiên tới nhà Diệp Minh Nhận.

Diệp Minh Nhận thấy một nhà Diệp Hạo đến vô cùng kích động.

Hắn huyền một chút, Diệp Chí Quốc đi vào chủ đề chính.

- Cô út, cô ở cùng bọn anh đi.

- Cái gì?

- Anh chuẩn bị mua biệt thự ở khu Tử Vân.

- Mua biệt thự sao?

Diệp Minh Nhận mở to mắt nhìn nói:

- Anh lấy đâu ra tiền?

- Tiểu Hạo mới cho anh 1000 vạn.

- Tiểu Hạo?

Bỗng nhiên Diệp Minh Nhận nghĩ đến gì đó:

- Tiểu Hạo mới nhận được 500 vạn tiền thưởng thôi mà.

Bây giờ có thể nói Diệp Hạo là người không ai không biết, không người không hiểu trong Giang Nam này.

Cho dù không chú ý internet và TV, Diệp Minh Nhận cũng biết Diệp Hạo giành được hạng nhất cuộc thi thành ngữ cả nước.

- Đây chỉ là một giải thưởng nhỏ mà Tiểu Hạo đạt được mà thôi.

Diệp Chí Quốc sớm nghĩ kỹ lý do thoái thác:

- Tiểu Hạo sớm có mấy ngàn vạn trên người rồi.

- Cuối cùng Tiểu Hạo cũng có tiền đồ a.

Diệp Minh Nhận vui mừng nói:

- Nhưng em ở đây quen rồi, không nên đến gây thêm phiền phức cho anh chị.

- Cô út cô nói gì thế?

Quách Tú không thuận theo lên tiếng.

- Chuyện này có thêm phiền phức gì chứ? Đợi biệt thự sửa xong chúng tôi sẽ tới đón cô, nếu cô không đi chị sẽ trói cô đi.

Diệp Minh Nhận không khỏi nở nụ cười.

- Tiểu Hạo, cháu định khi nào mới kết hôn với Phiên Phiên?

Vấn đề này cũng rất sắc bén.

- Nói sau ạ.

Diệp Hạo cười nói.

- Cô bé xinh đẹp như vậy cháu còn không nắm chặt, cô nói này bây giờ làm hôn lễ luôn đi.

Diệp Minh Nhận nói:

- Kết hôn rồi sinh con, cô còn có thể giúp cháu trông con.

Đường Phiên Phiên xấu hổ cúi đầu xuống.

- Nếu cô nói thêm gì nữa, Phiên Phiên sẽ làm đà điều mất kaka.

Diệp Hạo cười nói.

- Không nói, không nói, cô bé da mặt mỏng.

Diệp Minh Nhận cười ha ha trả lời.

Sau đó lại hàn huyên một lát, cả nhà cùng đi xem khu biệt thự Từ Vân.

Biệt thự thành phố Giang Nam vừa mới bắt đầu khởi công xây dựng, bởi vậy nơi này còn khá nhiều biệt thự trống.

Một nhà Diệp Hạo nhanh chóng thanh toán tiền đặt cọc một biệt thự 400 mét vuông.

- Ngày mai tôi sẽ liên hệ với đội công trình sửa sang.

- Lúc sửa sang nhất định phải dùng vật liệu bảo vệ môi trường.

Đường Phiên Phiên nói khẽ:

- Bây giờ đa số sơn hàng nội địa đều có foodmandhit.

- Chú chuẩn bị dùng DIATOM MUD LANSHE.

- Thành phố Giang Nam đã lưu truyền dùng DIATOM MUD rồi sao?

Diệp Hạo kinh ngạc hỏi lại.

- Đại diện của cha là DIATOM MUD LANSHE.

Diệp Chí Quốc cười nói:

- Bây giờ trên thị trường cho dù sơn đứng đầu cũng nhất định chứa foodmandhit, mà foodmandhit giữ chu kỳ 20 năm, nhưng nó sẽ là một mầm họa vô cùng lớn với cơ thể con người..

- Hình như biệt thự ở Thượng Hải của con cũng dùng DIATOM MUD LANSHE.

- DIATOM MUD là gì?

Diệp Minh Nhận hỏi.

- Cô út, DIATOM MUD là một loại vật liệu mới bảo vệ môi trường, đội phòng ở sửa chữa xong có thể trực tiếp vào ở, không cần phơi nắng ba tháng hoặc nửa năm.

(Truyện được thực hiện bởi Hám Thiên Tà Thần—)

...

Diệp Hạo ở nhà ba ngày sau đó quay về trường học.

- Chị có muốn đi học không?

Đường Phiên Phiên đưa hân đến cửa trường.

- Thân thích của tôi đến, muốn về nhà tôi ngủ.

Đường Phiên Phiên nói khẽ.

- Vậy chị đi đường cẩn thận.

Diệp Hạo vội vàng nói.

- Tôi về Hải Hằng Hoa Viên.

- Chị không trả phòng ở Hải Hằng Hoa Viên à?
- Tôi mua phòng ở đó luôn rồi.
- Chị mua nó làm gì?
- Tôi không những mua phòng đó mà còn mua phòng đối diện và phòng trên tầng ba nữa.

Đường Phiên Phiên cười nói.

- Đầu tư sao?
- Tôi thấy bây giờ bên trên đưa ra khái niệm khu phòng học, mà ưu tú nhất ở Ma Đô là Hải Hằng Hoa Viên bên cạnh trường Nhất Trung, bởi vậy một khi phân chia khu phòng học, giá phòng sẽ điên cuồng tăng lên.
- Tôi không hiểu chuyện này.

Diệp Hạo không có nghiên cứu qua kinh tế, bởi vậy nhẹ nhàng lắc đầu.

- Hai ngày nay tôi đang xin ngân hàng cho vay chuẩn bị mua thêm mấy phòng nhỏ.
- Nếu chị cần tiền cứ nói cho tôi biết.
- Ừm.

Đường Phiên Phiên nói khẽ.

- Bây giờ tôi cảm thấy chuyện này rất thú vị, nếu cậu đều trải đường thật tốt cho tôi, tôi kiếm tiền không còn ý nghĩa rồi.
- Chị muốn làm sao thì làm, tôi muốn nói với chị rằng - - cho dù làm hỏng cũng không sao.
- Tôi biết.
- Vậy tôi đi học đây!

Sau đó Diệp Hạo mở cửa xe tiến về phía phòng học.

Lúc đi vào con đường mòn trong rừng, Diệp Hạo nghe thấy tiếng thiếu nữ cầu cứu.

Hắn nhanh chóng chạy tới nơi đó.

Chừng mười mấy hơi thở sau, Diệp Hạo thấy một người đàn ông đang xé rách quần áo một người phụ nữ, mà người phụ nữ này đang không ngừng giãy dụa kêu cứu.

Diệp Hạo tiến nhanh lên trước đá người đàn ông kia sang một bên.

- Không sao chứ?

Diệp Hạo ngồi xổm trước mặt thiếu nữ nói khẽ.

Trong mắt thiếu nữ tràn đầy vẻ bối rối, vẻ mặt đầy vết nước mắt, cô ta hoảng sợ ôm lấy Diệp Hạo.

- Cứu tôi, cứu tôi, cứu tôi. Huhu...

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Mặt Người Dạ Thú

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Diệp Hạo nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi nữ sinh.

- Không sao, người hư hỏng đã bị tôi đánh chạy rồi.

Cô ta vẫn ôm chặt Diệp Hạo.

- Tôi sợ, tôi sợ, tôi sợ.

- Có tôi ở đây, không phải sợ!

Diệp Hạo nói khẽ.

Cô thật sự bị dọa sợ, chỉ há miệng run rẩy lặp lại câu tôi sợ.

Diệp Hạo luôn nói lời an ủi.

Thời gian dần trôi qua, nữ sinh kia dần bình phục lại.

Diệp Hạo cũng thuận thế buông lỏng cô nàng ra.

Nhưng không ngờ có chuyện xảy ra sau đó.

Chỉ thấy cô ta đột nhiên kia túm lấy hần, sau đó hắng giọng cố gắng la lên.

- Cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng.

Sắc mặt Diệp Hạo trầm xuống, nhìn chăm chăm ả, quát hỏi.

- Ai bảo cô làm?

Cô ta không có trả lời chỉ không ngừng vùng vẫy.

Trùng hợp, lúc này có năm sáu giáo viên đi qua nơi.

Khi những giáo viên này nghe thấy tiếng kêu cứu, vội vàng chạy tới, sau đó bọn họ nhìn thấy nữ sinh đang liều mạng vùng vẫy trên mặt đất.

- Dừng tay.

- Còn không dừng tay.

Mấy giáo viên vội vàng tiến lên trước.

Nữ sinh buông lỏng tay đang nắm Diệp Hạo ra chạy tới bên cạnh một giáo viên, trong mắt cô ta đầy nước mắt chỉ hần, toàn thân run rẩy nói:

- Thầy ơi, cậu ta...cậu ta muốn cưỡng bức em.

- Diệp Hạo.

Lúc mấy giáo viên thấy rõ người bị chỉ, không khỏi kinh ngạc thốt lên.

Diệp Hạo đại diện cho đại học Trung Y đoạt quán quân cuộc thi thành ngữ cả nước, giáo viên trong trường ai cũng biết cậu sinh viên ưu tú này cả!

- Ai sai cô làm?

Diệp Hạo trầm giọng nói.

Nữ sinh đó vội vàng vòng qua sau lưng một giáo viên.

- Thầy ơi, em sợ.

- Diệp Hạo, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thầy giáo họ có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép hỏi.

- Em không có gì để nói a.

Diệp Hạo nhẹ nhàng lắc đầu.

- Em không có gì để nói.

- Diệp Hạo, giữa hai người có phải có chuyện gì hiểu lầm hay không?

Một giáo viên chân chừ một lát mới hỏi.

Một khi chuyện này bị lộ ra ngoài, thanh danh của Diệp Hạo có khả năng bị hủy.

Bởi vậy giáo viên này dựa theo việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không bỏ qua chuyện này.

- Cảm ơn ý tốt của thầy giáo này, nhưng em muốn vạch trần chuyện này.

Diệp Hạo nhìn thầy giáo kia nói:

- Đối phương tỉ mỉ thiết kế kết cục này đợi em nhảy vào bên trong.

- Tôi nói đúng không?

Nữ sinh kia đều không trả lời câu nào, chỉ không ngừng lùi về sau co rụt người lại.

- Người đàn ông này là ai?

Lúc này một thầy giáo phát hiện cách đó không xa có một người thanh niên đang nằm.

Về mặt người thanh niên kia đầy oán giận nhìn Diệp Hạo nói:

- Ngang nhiên làm loại chuyện người thần đều phần nộ giữa trời đất, cậu là một tên căn bã.

Diệp Hạo nhìn người nọ, nhẹ nhàng lắc đầu.

- Mặt của anh không đỏ à?

Trên mặt người thanh niên kia lộ ra vẻ kinh ngạc, anh ta không ngờ đã đến lúc này rồi mà Diệp Hạo vẫn có thể duy trì bình tĩnh.

- 110 sao?

Người thanh niên kia cầm điện thoại lên muốn báo cảnh sát.

- Đợi đã.

- Còn chưa điều tra rõ ràng chuyện này, không cần vội vàng đưa ra kết luận như vậy.

Hai thầy giáo vội vàng nói.

Nếu chuyện này bị lộ ra, chắc chắn Diệp Hạo xong đời, đại học Trung Y cũng bị liên lụy.

- Chuyện này đã rõ ràng như vậy rồi, chẳng lẽ mấy vị giáo viên muốn bao che giúp hắn sao?

Nam sinh kia tức giận nói:

- Nói tóm lại tôi chắc chắn báo chuyện này cho cảnh sát.

- Chuyện này.

Ai cũng không dám gánh chịu tiếng xấu này.

Không lâu sau hai chiếc xe cảnh sát mang toàn bộ đám người tới cục cảnh sát.

Lúc lấy khẩu cung Diệp Hạo trả lời chi tiết toàn bộ những chuyện mình nhìn thấy.

Sau khi chấm dứt lấy khẩu cung Diệp Hạo bị mang tới phòng tạm giam.

Không lâu sau Trương Thành đi đến nơi này.

- Diệp Hạo, cậu đang diễn vở tuồng gì thế?

Trương Thành nhìn thấy Diệp Hạo cười khỏ nói.

Chỉ cần Diệp Hạo lấy chứng nhận sĩ quan ra không ai dám động đến hắn đâu.

Bởi vì chức danh của hắn không quản tới quân đội bên trên.

- Điều tra mọi chuyện thế nào rồi?

- Chuyện này điều tra ra không có lợi cho cậu.

- Tôi có khả năng xoay người hay không?

- Dựa vào lời người làm chứng và vật chứng, khả năng cậu xoay người không tính quá lớn.

- Ông có cảm thấy tôi làm loại chuyện này không?

- Với thân thủ của cậu hoàn toàn có thể làm thần không biết quỷ không hay bắt cô ta kia đi, sao trong nửa phút mà không cởi được quần áo cô bé được chứ!

Trương Thành biết thân phận của Diệp Hạo ở cục Võ Đạo.

Chính vì hiểu rõ ông ta mới biết chuyện này có người muốn hãm hại Diệp Hạo.

- Dựa theo bình thường nước chảy mà đi.

- Chuyện này chắc đụng đến nhiều người, nếu âm ỉ lớn mà nói tôi thấy không tốt lắm.

- Ông cứ dựa theo trình tự bình thường mà làm, ông xem nhẹ thân phận cục Võ Đạo của tôi rồi à.

- Cậu muốn làm gì?

- Nếu chuyện này không dựa theo kịch bản của bọn họ, sao tôi có thể biết được người đứng phía sau chứ?

Diệp Hạo cười nói.

- Có cần tôi điều tra thêm không?

- Không cần.

- Được rồi.

Trương Thành cũng không khuyên bảo nữa.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Lúc tiêu đề “Quán quan cuộc thi thành ngữ cả nước mặt người dạ thú cường bức thiếu nữ giữa ban ngày ban mặt” xuất hiện trên internet, tin tức này trở thành đầu đề của cả nước.

Đại học Trung Y lại càng hoàn toàn như kíp nổ.

Trên web forum diễn đàn trường học, toàn bộ đều là tin về Diệp Hạo.

- Không ngờ Diệp Hạo lại là người như vậy.

- Chuyện này cũng quá điên rồ rồi?

- Bây giờ kết luận như vậy có phải hơi sớm hay không?

- Không sai, cậu nghĩ xem có ai lại làm loại chuyện này giữa ban ngày ban mặt chứ?

- Cho dù nữ sinh kia xinh đẹp như Trương Lan, nhưng Trương Lan vẫn luôn theo đuổi Diệp Hạo mà cậu ta không chịu.

- Đầu chỉ Trương Lan, tôi nghe nói Hứa Mạnh Mạnh lớp ba cũng đang theo đuổi Diệp Hạo kia mà, hai nữ sinh này người nào không xinh đẹp hơn nữ

sinh kia?

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

- Đây là vu oan.

Trương Lan thấy từng tin tức công kích Diệp Hạo trên internet phần nộ nói.

- Chuyện này nhất định là vu oan.

Bạch Hà tức giận gần như muốn đập di động.

- Đáng chết, những bình luận kia luôn chửi bới Diệp Hạo.

Trương Lan tức giận không cảm nhận được sự phẫn nộ của Bạch Hà vượt khỏi lẽ thường.

- Tôi muốn đi thăm Diệp Hạo.

Trương Lan chậm rãi đứng dậy.

- Tôi cũng đi.

Lúc hai nàng đi tới cục cảnh sát, họ mới biết bây giờ không được phép thăm tù.

- Vì sao?

Trương Lan hỏi.

- Vì bây giờ Diệp Hạo là tội phạm bị tình nghi, chỉ có công – kiểm – pháp và luật sư mới có thể vào gặp.

Cảnh sát phụ trách vụ án này trả lời.

Đúng lúc này Đường Phiên Phiên và một người trung niên đi tới.

- Tôi là luật sư của Diệp Hạo, bây giờ tôi muốn gặp cậu ấy.

Người trung niên kia lấy chứng chỉ luật sư ra nói.

- Ông đi theo tôi.

Cảnh sát kia khẽ gật đầu.

Đường Phiên Phiên nhìn luật sư rồi đi rồi vào trầm tư, cô hiểu rõ chuyện này có người vu oan giả họa cho Diệp Hạo.

Nhưng với thân phận của Diệp Hạo sao có thể bị bắt đến nơi này?

- Cô là Đường Phiên Phiên?

Lúc này Trương Lan tiến lên hỏi.

- Ừm.

Đường Phiên Phiên khẽ gật đầu:

- Cô là - -?

- Tôi là Trương Lan.

- Cô là Trương Lan à.

Đường Phiên Phiên khẽ nói:

- Diệp Hạo từng nhắc về cô.

- Lời này của cô có ý gì?

Bạch Hà nghiêm mặt lại nói:

- Trương Lan là bạn gái của Diệp Hạo đó.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Tấn Công Toàn Diện

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Đường Phiên Phiên chỉ cười không đáp.

- Cô có ý gì?

Bạch Hà thấy Đường Phiên Phiên không trả lời, ép tới hỏi.

- Tôi không có ý gì, cô nói Trương Lan phải thì phải.

Đường Phiên Phiên bình tĩnh trả lời.

- Vậy những lời cô vừa nói có ý gì?

Bạch Hà hùng hổ dọa người lần tới.

- Tôi chỉ trình bày một sự thật thôi.

- Tôi thấy cô có dụng ý khó dò.

- Bạch Hà.

Trương Lan vội kéo Bạch Hà lại.

Sao Bạch Hà như ăn thuốc súng với chuyện này vậy ta?

- Xin lỗi.

- Không sao.

- Đường Phiên Phiên, tôi cảnh cáo cô, không cho phép cô đoạt Diệp Hạo.

- Có phải cô quản hơi nhiều rồi không?

Bạch Hà ép lần nữa chọc giận Đường Phiên Phiên.

- Cô đang chốt dạ sao?

Bạch Hà chỉ Đường Phiên Phiên nói.

- Không nên hơi một tí đã lấy ngón tay chỉ người khác, chẳng lẽ cha mẹ cô không dạy cô như vậy rất vô văn hóa sao?

Đường Phiên Phiên lạnh lùng đáp trả.

- Cô.

Bạch Hà giậm chân.

- Tôi mặc kệ, tóm lại không cho phép cô theo đuổi Diệp Hạo.

- Tôi phải nói cho cô hai chuyện.

Đường Phiên Phiên nhìn chăm chăm Bạch Hà.

- Thứ nhất, tôi và Diệp Hạo sớm đã ở chung; thứ hai, tôi cũng gặp cha mẹ anh ấy rồi.

Nói đến đây Đường Phiên Phiên lắc lắc vòng tay vàng trên cổ tay:

- Đây là quà gặp mặt dì tặng tôi.

- Bây giờ cô còn vấn đề gì không?

Trong nháy mắt, trên mặt Bạch Hà trắng bệch không còn một chút máu.

- Tôi không tin.

Dừng một lát Bạch Hà quát to.

- Tin hay không tùy cô.

Đường Phiên Phiên lại không muốn nhiều lời nữa.

Trương Lan càng giống như người mất hồn, trong đầu ong ong lóe lên những lời Đường Phiên Phiên vừa nói.

- Hai người bọn họ - - ở chung rồi sao?

Chuyện này không phải không có khả năng.

Diệp Hạo sớm nói mình chuyển đến Hải Hằng Hoa Viên, nhưng vì sao muốn thuê phòng Diệp Hạo lại chưa hề nói, bây giờ xem ra vì ở chung với Đường Phiên Phiên rồi.

Tình hình của Bạch Hà cũng không khá hơn chút nào!

Vì sao cô ta muốn tranh cãi với Đường Phiên Phiên, vì cô nàng không muốn để Đường Phiên Phiên chiếm được Diệp Hạo.

Thế nhưng ai có thể ngờ tới người ta sớm ngủ với nhau rồi.

Trong lòng cô ta vắng vẻ khó chịu.

Hai người phụ nữ cứng đờ tại chỗ.

Đường Phiên Phiên thấy bộ dạng bọn họ không nói thêm gì nữa.

Tất nhiên Đường Phiên Phiên muốn một mình hưởng thụ toàn bộ Diệp ca chúng ta rồi.

Chuyện này vốn không có gì đáng trách.

Về phần chia sẻ cho tới bây giờ Đường Phiên Phiên chưa từng nghĩ qua, chuyện tình cảm luôn ích kỷ như thế.

Vài phút sau, luật sư trung niên đi ra.

Đường Phiên Phiên vội vàng nghênh đón.

- Diệp Hạo nói thế nào?

- Cậu ấy chỉ nói cho tôi một câu.

- Câu gì?

- Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn.

Đường Phiên Phiên nghe vậy trong lòng bình tĩnh hơn.

Câu này rõ ràng ám chỉ Diệp Hạo không có chuyện gì.

- Hai người không cần lo lắng cho Diệp Hạo, cậu ấy tới đây vì cậu ấy muốn vào, cậu ấy có thể ra ngoài bất cứ lúc nào.

Đường Phiên Phiên chần chừ một lát vẫn nói với hai người Trương Lan.

- Có ý gì?

Trương Lan khẽ ngăn người hỏi lại.

- Có một số chuyện tôi không tiện nói cho cô, thân phận Diệp Hạo hoàn toàn không đơn giản như mặt ngoài mọi người nhìn thấy đâu.

Đường Phiên Phiên nói xong rồi đi với luật sư trung niên.

- Cô ta có ý gì?

Bạch Hà hỏi.

- Tôi cũng không biết.

Trương Lan thật sự không biết.

- Nhưng Đường Phiên Phiên nói không có chuyện, tôi nghĩ thật sự không có chuyện gì đâu.

Hai người an ủi lẫn nhau rồi trở về trường học.

Lâm gia!

Lúc Lâm Nhu Nhi nhận được tin tức này đã là ngày hôm sau.

Bởi vì cô vừa mới bàn một vụ buôn bán ở Hàn Quốc về.

- Chắc Diệp Hạo bị người khác nhắm vào.

Tiểu Mai trầm giọng nói.

- Cô không báo luật sư đến đó trước à?

Lâm Nhu Nhi hỏi.

- Diệp Hạo đã có luật sư chuyên nghiệp, luật sư công ty chúng ta không có tư cách gặp Diệp Hạo.

Trong đôi mắt xinh đẹp của Lâm Nhu Nhi lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

- Ai đang cản trở vậy?

Giải quyết việc chung cũng phải phân tình huống.

Ai không nể mặt luật sư tập đoàn Lâm thị ba phần?

Nhưng đồn công an ý vị sâu xa bày ra thái độ giải quyết việc chung.

- Lãnh gia và Tổng gia.

Hai nhà này muốn trả thù Diệp Hạo, Lâm Nhu Nhi không cảm thấy có gì bất ngờ.

Bởi vì Tổng Ngọc bị hủy trong tay Diệp Hạo.

- Thân phận thành viên cục An Toàn của Diệp Hạo không bảo vệ được cậu ấy.

Tiểu Mai trầm giọng nói.

- Lần này Lãnh gia và Tổng gia sẽ không tiếc bất cứ giá nào chơi chết Diệp Hạo.

Bình thường không ai muốn đắc tội thành viên cục An Toàn.

Nhưng bây giờ hai đại gia tộc có cơ hội tốt, bởi vậy đâu thể bỏ qua?

Thân phận của Diệp Hạo đều công khai với cấp trên ở Ma Đô.

Thành viên của cục An Toàn.

Nhưng bọn họ không biết lần trước Diệp Hạo chỉ phối hợp hành động với cục An Toàn mà thôi.

Thực ra Diệp Hạo là thành viên của cục Võ Đạo thần bí.

- Điều động toàn bộ tài nguyên của Lâm gia nghĩ cách cứu Diệp Hạo.

Lâm Nhu Nhi nghĩ một lát, ra lệnh.

- Chúng ta sẽ đối kháng chính diện với Lãnh gia và Tổng gia?

- Chẳng lẽ trước đó ta không đối kháng chính diện với hai đại gia tộc này à?

- Tôi lo lãnh gia tộc khác sẽ thừa nước đục thả câu? Nếu hai đại gia tộc Chu gia và Trịnh gia cũng tham gia vào thì sao?

- Vậy cứ chơi hết cả đám!

Lâm Nhu Nhi thốt ra một câu khiến mọi người hết hồn.

- Tiểu thư, cô như vậy.

- Tình huống bây giờ càng kéo dài sẽ càng bất lợi với Lâm gia chúng ta, bởi vậy chúng ta thừa dịp bọn họ liên minh không ổn mà chủ động tấn công.

Lâm gia chủ động tấn công khiến hai đại gia tộc không kịp chuẩn bị.

Ai cũng không ngờ trước đó Lâm Nhu Nhi ứng phó một mối, vì sao đột nhiên mạnh như vậy.

Nhưng chiến vẫn chiến được.

Thời gian trôi qua, các gia tộc bị liên lụy ngày càng nhiều, thậm chí cuối cùng Trịnh gia cũng bị dây vào.

Nhưng ai cũng không ngờ đến ba hào môn đứng đầu Ma Đô có Chu gia sống chết mặc bây.

Nhưng cho dù không có Chu gia tham gia, Lâm gia cũng phải cất lực ứng phó.

Nhưng hai ngày này, hàng của Tổng gia xuất hiện vấn đề bị giữ lại chỗ hải quan, chuyện này khiến mất xích tài chính của Tổng gia xuất hiện vấn đề.

Mất xích tài chính có thể liên quan đến mạch máu của một gia tộc!

Đúng lúc các đại gia tộc gấp rút tiếp viện cho Tổng gia, Tổng gia lại xuất hiện một loạt vấn đề.

Chuyện này khiến các đại gia tộc đưa tiền vào nhiều hơn.

Lúc hai bên giao chiến đến trình độ nhất định, bỗng nhiên Lâm gia dừng tấn công.

Điều này làm tất cả bất ngờ.

Nhưng lúc này, cấp cao Tổng gia bỗng nhiên phát hiện, sản nghiệp quan trọng của họ đã hoàn toàn bị các đại gia tộc nhúng chàm.

Nói cách khác Tổng gia chỉ còn trên danh nghĩa.

- Tôi hiểu.

- Tâm kế của Lâm Nhu Nhi rất sâu.

- Tồn thương ngón tay thứ mười không bằng đoạn ngón tay thứ nhất.

- Tổng gia xong rồi.

- Tôi không hiểu rõ ý các anh, phải biết rằng tồn thất của Lâm gia còn hơn Tổng gia đó.

- Tồn thất anh thấy chỉ là biểu hiện tồn thất mặt mũi, anh có biết Lâm Nhu Nhi sớm bày một cái lòng không?

- Có ý gì?

- Tổng gia chỉ còn trên danh nghĩa không phải vì Lâm gia tấn công, mà rất nhiều gia tộc liên hợp cắn nuốt sản nghiệp quan trọng của họ.

- Không phải những gia tộc này không biết làm như vậy là không tử tế, nhưng lúc đối mặt với phần bánh ngọt lớn, bọn họ vẫn động lòng.

- Mà chuyện này ảnh hưởng đến lần sau Lâm gia tấn công lần nữa, các đại gia tộc không có khả năng đoàn kết nhất trí giống như lần này, bởi vậy Lâm Nhu Nhi rõ ràng đang làm suy yếu thực lực chính thể của các gia tộc liên minh.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Miệng Lưỡi Sắc Bén

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Thực lực toàn bộ liên minh bị suy yếu ít nhất ba phần.

- Còn có các đại gia tộc, đã không thể đồng tâm hiệp lực như trước.

Gọi ta gọi đây là sự vận dụng của trí tuệ.

Lâm Nhu Nhi đào một cái hố.

Cho dù Trịnh gia đứng đầu hào môn biết rõ đó có hố, nhưng bọn họ vẫn ngấm vô phản cố nhảy vào đó.

Bởi vì đây là dương mưu.

Âm mưu không thể bấy đám lão hồ ly kia.

Mà lúc Ma Đô đang gió tanh mưa máu, một video bỗng nhiên xuất hiện trên internet.

Nội dung video này là cảnh Diệp Hạo cố gắng cưỡng bức nữ sinh kia và mấy giáo viên chạy đến nghĩ cách cứu viện.

Cả nước xôn xao.

- Trước đó tôi từng nói tên Diệp Hạo này không phải người tốt gì, mọi người còn không tin?

- Video này không có dấu vết cắt nối biên tập nào a.

- Người cận bã như vậy không xứng ở lại thế giới này.

- Yêu cầu đề nghị Trung Quốc học tập pháp luật Hàn Quốc, thiên tên khốn nạn Diệp Hạo này đi.

- Thiên sao? Tôi đề nghị hình phạt treo cổ.

- Thật không có đạo đức, đường đường là một đại sinh viên thuộc trường đại học hàng đầu vậy mà làm ra chuyện người thần đều phẫn nộ giữa ban ngày ban mặt thế này.

Khi trên internet liên tục lên án, mười mấy bạn học ở đại học Trung Y cũng cầm biểu ngữ kêu to một đường đi tới phòng hiệu trưởng.

- Người khốn nạn như Diệp Hạo không xứng ở lại đại học Trung Y.

- Đề nghị hủy bỏ học tịch của Diệp Hạo, đuổi Diệp Hạo ra khỏi trường.

- Chúng em xấu hổ khi học cùng tên bại hoại này.

Mà theo thời gian trôi qua càng nhiều sinh viên tụ tập hơn, đợi đến phòng hiệu trưởng đã lên tới mấy trăm.

- Mạnh Vĩnh Ngôn.

Lúc này ba người Viên Cao Tinh chạy tới, Viên Cao Tinh thấy người cầm đầu là Mạnh Vĩnh Ngôn, lạnh lùng nói.

- Tôi biết ngay, người dẫn đầu là mấy đứa cháu tụi mày mà.

Tiểu Lão Thực tức giận nói.

- Mày nói cái gì?

Mạnh Vĩnh Ngôn giận dữ nói.

- Ông đây nói tụi mày đó.

Tiểu Lão Thực chỉ Mạnh Vĩnh Ngôn nói:

- Làm sao? Còn chưa ăn đủ cơm tù à? Có gan mày chào hỏi nơi này của ông đây xem.

Tiểu Lão Thực vừa nói vừa chỉ mặt mình.

- Còn mười hai tên cận vệ tụi mày nữa, tất cả đều có thể cùng chào hỏi.

Lời Tiểu Lão Thực nói lập tức kích thích 12 người anh em của Mạnh Vĩnh Ngôn.

Lúc nhóm bọn họ chuẩn bị ra tay, Mạnh Vĩnh Ngôn tiến lên ngăn lại.

- Không thể ra tay.

13 người còn đang trong thời gian quan án treo, nếu lại đánh nhau mà nói chắc chắn động đến pháp luật, đến lúc đó sẽ hủy bỏ học tịch của bọn họ.

Sau khi Mạnh Vĩnh Ngôn nhỏ giọng nói lời hại của việc này, cả đám lập tức tỉnh táo lại.

- Mấy con hàng nhát gan.

Tiểu Lão Thực mắng.

- Một nhóm thích chơi bỏ đá xuống giếng.

Viên Cao Tĩnh cười mỉa mai.

- Video được đăng kia có vấn đề, hơn nữa rõ ràng đoạn video đó thiếu một phần.

- Bên cục Công An còn chưa đưa ra kết luận gì, tụi mày đã định tội Diệp Hạo, còn không biết thẹn mà bảo hiệu trưởng hủy bỏ học tịch của cậu ta? Ai cho tụi mày quyền lợi đó?

Lúc này Trịnh Tiểu Long cũng đứng ra nói.

- Video quá rõ ràng rồi.

Mạnh Vĩnh Ngôn trầm giọng nói:

- Các người hung hăng quấy rối trong này có tác dụng gì?

- Thật giả không được, giả thật không được.

Lúc này một bóng dáng cao lớn đi ra khỏi đám người:

- Dù không có đoạn video này tội của Diệp Hạo cũng vững như núi.

- Chung Tứ Phương, không phải Diệp Hạo từng đánh anh một trận sao?

Bóng dáng kia mới nói xong, Trương Lan lạnh lùng quát.

- Tôi không hiểu cô đang nói gì?

Trong mắt Chung Tứ Phương nhìn Trương Lan đầy lạnh lẽo.

Ban đầu lúc ở quán cơm Chung Tứ Phương muốn chen ngang tâm sự nhân sinh với cô nàng, ai ngờ tới Diệp Hạo không những không cho anh ta mặt mũi, còn đánh anh ta một trận trước mặt toàn dân thiên hạ, vì thế hắn luôn oán hận trong lòng.

Cho tới nay, Chung Tứ Phương đều muốn trả thù, đáng tiếc luôn không có cơ hội.

Cuối cùng bây giờ cũng có cơ hội, sao hấn ta có thể không nắm lấy?

- Hiểu hay không anh rõ hơn ai khác.

Trương Lan cắn răng nghiêng lợi nói.

Tình hình của Diệp Hạo vốn bấp bênh nguy hiểm, bọn Chung Tử Phương còn muốn chọc dao vào.

Ngay lúc hai bên không ngừng tranh cãi, cửa phòng hiệu trưởng mở ra, sau đó Hoa Tư mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn xuất hiện trước mặt đám người.

- Hiệu trưởng, xin đuổi tên khốn nạn Diệp Hạo ra khỏi trường học.

Mạnh Vĩnh Ngôn nhìn Hoa Tư trịnh trọng nói.

- Diệp Hạo là gì của em?

Hoa Tư bình tĩnh hỏi.

- ...

Vấn đề gì thế?

Trong lúc nhất thời Mạnh Vĩnh Ngôn không biết nên trả lời như thế nào?

- Em đã bị cừu hận che mờ mắt mất phương hướng, như vậy tôi sẽ nói cho em biết, Diệp Hạo là bạn học của em, Diệp Hạo là đồng đội của em, Diệp Hạo là đồng môn của em.

Về mặt Hoa Tư đầy thương tiếc nói:

- Tôi chỉ thấy cừu hận trong mắt em, em ước gì có thể khiến Diệp Hạo rơi xuống vực sâu, em ước có thể băm Diệp Hạo ngàn dao.

- Cừu hận giữa hai em đạt tới không đội trời chung à?

Hoa Tư lớn tiếng chất vấn.

- Mạnh Vĩnh Ngôn, em dám vỗ ngực mình nói không xen lẫn ân oán cá nhân hay không?

Sắc mặt Mạnh Vĩnh Ngôn tái mét.

Quả thực những lời Hoa Tư nói làm hấn ta không dám trả lời.

- Tất cả giải tán đi.

Hoa Tư vẫy vẫy tay:

- Trước khi chuyện chưa có kết luận cuối cùng, tuyệt đối không nên lỗ mãng định nghĩa một người.

Lời nói Hoa Tư có lực uy hiếp nhất định.

Thời gian dần trôi qua bạn học vây xem cũng giải tán.

Trương Lan đi đến trước mặt Hoa Tư cung kính nói:

- Cảm ơn hiệu trưởng vì Diệp Hạo mở rộng chính nghĩa.

Hoa Tư nhìn chăm chăm Trương Lan một lát hỏi:

- Tại sao em lại thay Diệp Hạo cảm ơn tôi?

- Bởi vì.

Vì sao Trương Lan không nói ra được.

- Em có biết vì sao vừa rồi tôi lại nói những lời như vậy không?

- Không phải thầy nói trước khi chuyện chưa có kết luận cuối cùng tuyệt đối không nên lỗ mãng định nghĩa một người sao?

Nằm ngoài dự đoán của Trương Lan, Hoa Tư nhẹ nhàng lắc đầu:

- Bởi vì tôi hiểu rõ Diệp Hạo thuộc dạng người gì.

- Thầy có ý gì?

- Cô bé, Diệp Hạo và em là người của hai thế giới.

Hoa Tư nhìn Trương Lan, dùng giọng điệu nghiêm trọng nói:

- Sau này đừng thả tâm tư lên người cậu ấy nữa.

- Em không hiểu ý của thầy.

- Dựa theo lời tôi nói làm là được.

Hoa Tư không nhiều lời nữa xoay người quay về phòng hiệu trưởng.

Đội Hoa Tư rời đi, Bạch Hà tò mò hỏi:

- Hiệu trưởng có ý gì thế?

- Tôi cũng không biết.

Trương Lan lắc đầu.

Nhưng trong lòng Trương Lan có một dự cảm không tốt.

Đương nhiên Hoa Tư không có khả năng nói đùa.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Lúc Lâm Nhu Nhi lấy được video kia, nhanh chóng đề cao thủ máy tính của tập đoàn tiến hành phân tích video này, người nọ đưa ra kết luận, video này không có bất kỳ dấu vết làm giả nào.

Nói cách khác video này chân thực đáng tin.

- Chẳng lẽ Diệp Hạo thật sự làm chuyện này?

Tiểu Mai lẩm bẩm nói.

- Không có khả năng.

Tiểu Lan không cần nghĩ đã đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Gặp Lại Phương Văn

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Cô chắc chắn như vậy?

Tiểu Mai khẽ giật mình.

- Với thân thủ của Diệp Hạo muốn bắt nữ sinh này không cần tốn một chút công sức nào.

Tiểu Lan chỉ video nói.

- Sao trong nửa phút còn chưa chế ngự được một sinh viên bình thường chứ?

- Loại vấn đề này không có khả năng công khai, cho dù công khai cũng không thể làm chứng cứ!

Tiểu Mai suy nghĩ một lát rồi nói.

- Video này vừa đăng, phía trên bị truyền thông tạo áp lực chắc sẽ tiến hành tuyên án Diệp Hạo nhanh thôi.

Tiểu Lan nói đến đây nhìn về phía Lâm Nhu Nhi.

- Tiểu thư, cô có biện pháp gì không?

- Vụ án của Diệp Hạo vì liên lụy quá nhiều chỉ có thể giải quyết chung, nhưng căn cứ vào tin tức thăm dò được, tình hình không ổn lắm.

Lâm Nhu Nhi trầm mặc một chút mới nói.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Cạch một tiếng cửa sắt mở ra.

Diệp Hạo nhìn về phía cửa.

Một thanh niên ăn mặc nho nhã chỉ khí đi đến.

- Diệp Hạo, chúng ta lại gặp nhau.

Diệp Hạo nhìn thấy thanh niên, trong mắt không lộ ra bao nhiêu bất ngờ.

- Vì tao đoạt danh tiếng của mày, mày muốn đẩy tao vào chỗ chết?

Diệp Hạo khẽ thờ dài nhìn thanh niên áo trắng.

- Có vấn đề gì sao?

Thanh niên áo trắng này không phải ai khác, là Phương Văn Trạng Nguyên năm nay.

- Mày có biết bố trí lần này có thể hủy hoại cả đời tao không?

- Hủy mày sao, quá ngây thơ rồi đó cu.

Phương Văn lạnh lùng nhìn Diệp Hạo.

- Mày sẽ nhận tra tấn mà chết trong nhà giam này.

- Mày hận Tao như vậy?

- Hận? Tao có thể không hận hả?

Phương Văn thấp giọng gào thét:

- Mày chỉ là một tên dân đen, có tư cách gì cướp danh tiếng của tao?

- Mày không cảm thấy tư tưởng của mình quá nhỏ hẹp à?

- Do mày không hiểu được xem xét thời thế.

- Cho dù tao thực sự bị định tội, cũng chỉ cường bức chưa thành mà thôi.

- Ha ha, Phương gia tao là Văn Tông Thế Gia, quyền khuynh chính quyền, muốn chính chết một tên dân đen như mày rất dễ. Về phần vì sao tao muốn bố trí như vậy, là muốn để cả nước nhìn xem Trạng Nguyên trong lòng bọn họ đề tiện cỡ nào?

- Mày không cảm thấy cái từ đề tiện này dùng trên người mày thích hợp hơn hả?
- Từ xưa người thành đại sự, không câu nệ tiểu tiết.
- Hôm nay mày tới đây chỉ để trào phúng tao thôi à?
- Hôm nay tới đây để nói cho mày một chuyện.
- Chuyện gì?
- Phía trên bị truyền thông tạo áp lực, ba ngày sau tiến hành tuyên án mày, đến lúc đó truyền thông lớn nhỏ trong cả nước sẽ tiến về đưa tin toàn bộ quá trình.

Phurong Văn nhìn Diệp Hạo, trong mắt tràn đầy chế giễu.

- Mày có biết, rất nhiều người muốn lên đầu đề mà không được, còn mày lại có thể dễ dàng lên đầu đề của tất cả tạp chí lớn nhỏ hay không?
- Vậy có phải tao nên cảm ơn mày?
- Diệp Hạo, mày không cần phải ra về bình tĩnh trước mặt tao.

Phurong Văn thấy mặt Diệp Hạo không có vẻ kinh hoàng nào, trong lòng không khỏi tuôn ra một ngọn lửa giận.

- Đến lúc đó cả nước đều sẽ biết rõ mày là loại người gì?
- Chính trực không sợ gian tà, tao chưa từng làm chuyện này.
- Mày cho rằng mày không thừa nhận sẽ không sao à?
- Không sai.
- Ngu ngốc.
- Tao tin tưởng thế giới này có chính nghĩa.
- Vậy mày mở to mắt mình ra mà nhìn cho rõ - - tao đổi trắng thay đen nghịch chuyển âm dương như thế nào?

Dứt lời, Phurong Văn xoay người rời đi.

Diệp Hạo nhìn bóng lưng Phurong Văn rất lâu không nói gì.

Ngay lúc Phurong Văn rời đi, không lâu sau cục trưởng cục cảnh sát Ma Đô tuyên bố mời truyền thông họp báo.

Ba ngày sau sẽ công khai thẩm tra xử lý vụ án của Diệp Hạo.

Tin tức này vừa lên khiến không ít mọi người cảm thấy chuyện này không đơn giản như mặt ngoài.

Bởi vì chuyện của Diệp Hạo dù thế nào cũng không cần thiết công khai thẩm tra xử lý.

Rõ ràng có người muốn Diệp Hạo thân bại danh liệt!

Nhưng chuyện này không làm ảnh hưởng đến việc bọn họ chạy tới tòa án ở Ma Đô trước giờ chiếm một chỗ đầu a.

Tin tức Diệp Hạo đang liên tục lên men, dần dần có nhiều người chú ý hơn.

Ba ngày sau, toàn án Ma Đô.

Toàn bộ tòa án đã sớm kín hết chỗ ngồi.

Lúc Diệp Hạo được hai cảnh sát mang vào tòa án, một đám phóng viên điên cuồng chụp ảnh.

Lâm Nhu Nhi không khỏi đứng dậy.

Về mặt cô lo âu nhìn Diệp Hạo.

Xét xử vụ án của Diệp Hạo không phải ai cũng có tư cách vào ngồi nghe.

Trương Lan, Bạch Hà lại càng không cần phải nói, cho dù Đường Phiến Phiến cũng không có tư cách.

Về mặt Diệp Hạo bình tĩnh từ đầu đến cuối.

Cho dù mọi người xì xào bàn tán chỉ chỉ trỏ trỏ, trên mặt hắn vẫn không có một chút thay đổi nào.

- Sao anh không đi chết đi?

Nguyên cáo là nữ sinh viên đi tới khu thẩm vấn trong tòa án, phần nộ quát Diệp Hạo.

Thấy nữ sinh này, đám phóng viên điên cuồng quay phim chụp ảnh.

Mà lúc này, cả nước cũng đang xem hiện trường trực tiếp.

- Nhìn bộ dạng nữ sinh này có vẻ như đang ước giết được tên cận bã kia nha.

- Danh dự của người ta đều bị hủy trong tay hắn đó.

- Tôi đề nghị lắng trì.

Sau đó, chánh án tuyên đọc một số điều lệ.

- Bây giờ mời nguyên cáo trần thuật lại sự thật.

Chánh án trầm giọng nói.

- Chào chánh án, tôi là Trương Bội sinh viên năm ba trường đại học Trung Y, 10 giờ sáng ngày 23 tháng 10, lúc tôi đi qua rừng cây nhỏ gần sân bóng rổ, người này liền nhào về phía tôi.

Trương Bội nói đến đây rồi chỉ Diệp Hạo, trong mắt cô ta tràn đầy oán hận.

- Trong quá trình tôi giẫy dụa có một sinh viên nam khác đi qua nơi này liền tới giúp đỡ, nhưng người kia không phải đối thủ của hắn ta, rất nhanh đã bị đánh ngã trên đất. May mắn lúc này có thầy Trương và 5 giáo viên đi ngang qua, nếu không tôi chắc chắn không giữ được trong sạch.

- Cô có chứng cứ gì?

Chánh án hỏi.

- Quần áo trên người tôi có dấu vân tay của anh ta.

Trương Bội trả lời.

- Mang chứng cứ lên.

Chánh án nói.

Rất nhanh, một cảnh sát mang theo quần áo ngày đó của Trương Bội ra.

- Dựa theo kết quả chúng tôi kiểm tra, trên này thật sự có dấu vân tay của Diệp Hạo.

Chánh án khẽ gật đầu nói:

- Nhân chứng đâu?

Không lâu sau một thanh niên đi tới nơi thẩm vấn, anh ta vừa thấy Diệp Hạo trong mắt tràn đầy lửa giận:

- Sao anh không đi chết đi?

- Nhân chứng, xin anh nói lại tình hình ngày đó một lần.

Chánh án trầm giọng nói.

Người thanh niên kia nói rõ từng câu từng chữ:

- 10 giờ sáng ngày 23 tháng 10, lúc tôi tới đại học Trung Y chơi, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu cứu, thế nên vội vàng chạy tới nơi có tiếng cầu cứu, sau đó tôi thấy một cảnh người thân đều phần nộ. Người này đang xé rách quần áo nữ sinh kia cố gắng cưỡng bức.

- Đáng tiếc tôi không đánh lại hắn, tôi bị hắn đánh không còn sức gục tại chỗ, nhưng sau đó lên lấy di động ra quay lại cảnh này.

Người thanh niên này nói đến đây còn tự trách:

- Tôi rất hận, hận bản thân mình vô dụng, nếu không có mấy giáo viên kịp thời chạy đến, chỉ sợ thanh danh nữ sinh này đã bị hủy hoại trong chốc lát.

Sau đó thầy Trương và 5 giáo viên cũng được mời tới.

5 giáo viên nói thật cảnh bọn họ nhìn thấy.

Sự thật cũng đã rất rõ ràng.

Về phần video sớm đã truyền đầy trên internet, đâu đâu cũng có.

Phát một lần nữa chỉ là đi ngang qua sân khấu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Chứng Cớ Của Diệp Hạo

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dựa theo quy định của tòa án phải phát lại một lần.

Lúc này nhân dân cả nước đều cảm thấy không cần thẩm vấn vụ án này nữa.

- Diệp Hạo, cậu còn gì muốn nói không?

Đâu chỉ nhân dân cả nước cảm thấy không cần thẩm tra xử lý, ngay cả vị chánh án này cũng cảm thấy không cần, chuyện phải suy tính bây giờ là phán thời gian bao lâu.

- Họ đang vu oan tôi.

Diệp Hạo bình tĩnh nói ra.

Mọi người bàn tán.

Ai cũng không ngờ bên nguyên lấy ra bằng chứng như thế mà bị cáo Diệp Hạo vẫn còn nói được những lời như vậy.

- Diệp Hạo, cậu nói mình bị vu oan, cậu có chứng cứ chứ?

Chánh án trầm giọng nói.

- Trước khi tôi lấy ra chứng cứ, tôi có thể hỏi nguyên cáo mấy câu không?

Diệp Hạo nhìn chánh án.

- Có thể.

Thính cầu này rất bình thường, ông ta không có lý do từ chối.

- Năm sau cô sẽ tốt nghiệp nhỉ?

Trương Bội khẽ nghiêng người, cô ta không hiểu vì sao Diệp Hạo lại hỏi vấn đề như thế trong trường hợp này?

Nhưng Trương Bội vẫn trả lời:

- Đúng vậy.

- Đáng tiếc, đời này cô không thể cầm được tấm bằng tốt nghiệp đó.

Diệp Hạo nhìn Trương Bội, trong mắt hẳn đầy thương hại.

Lời Diệp Hạo nói chui vào đầu mọi người.

- Tôi không biết kẻ nào hứa hẹn cái gì làm cô hãm hại tôi, nhưng tôi phải nói cho cô biết - - vụ oan phải ngồi tù.

- Diệp Hạo.

Trương Bội nổi giận.

Mà người xem cả nước càng phần nộ hơn.

Thậm chí có người còn đập cả TV.

Bọn họ không hiểu vì sao đến lúc này rồi mà Diệp Hạo còn dám nói những lời không biết xấu hổ như vậy?

- Diệp Hạo, xin chú ý lời nói của cậu.

Chánh án hắng giọng.

Diệp Hạo nhìn Trương Bội nói:

- Cô có tin một lát nữa tôi sẽ khiến cô khóc không.

Thấy vẻ mặt tự tin của Diệp Hạo, trong lòng Trương Bội bỗng nhiên có dự cảm không tốt, đúng lúc này Trương Bội nhìn thấy một cái USB xuất hiện trong tay luật sư của Diệp Hạo, trong mắt hiện lên bối rối.

- Đúng lúc trong tay tôi cũng có một video.

Luật sư đại diện của Diệp Hạo liếc mắt nhìn xung quanh nói:

- Mà nội dung phần video này rất bùng nổ.

Chánh án nhìn thoáng qua cảnh sát tòa án.

Cảnh sát tòa án nhận USB sau đó cho vào máy tính mở lên, trên màn hình to lớn xuất hiện hình ảnh video rõ ràng.

Trong video là cảnh người thanh niên tự xưng cứu người kia đang xé rách quần áo Trương Bội, một lúc sau người thanh niên kia bị Diệp Hạo đá sang một bên.

Sau đó là cảnh Diệp Hạo luôn an ủi Trương Bội, Trương Bội ôm chặt lấy Diệp Hạo, không ngừng nói tôi sợ.

Trôi qua nửa phút Diệp Hạo buông lỏng Trương Bội ra, bỗng nhiên Trương Bội vừa nắm lấy Diệp Hạo vừa cầu cứu.

Cảnh sau đó giống hệt nội dung người thanh niên kia công bố.

Lúc này, tất cả mọi người đều mơ màng.

Ai cũng không ngờ nội dung cốt truyện sẽ thay đổi lớn đến vậy.

Diệp Hạo bị người ta hại.

Lúc này, bọn họ nhớ tới bộ dạng căm giận và khổ sở đáng thương trước đó của nữ sinh liền cảm thấy ghê tởm.

- Ảnh hậu đó!

- Nữ sinh kia thật làm người ta ghê tởm.

- Con mẹ nó tôi sớm đã nói Diệp Hạo không có khả năng làm loại chuyện thế này mà.

- Nếu như không có video này, cho dù Diệp Hạo nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch nỗi đau.

Chánh án cũng ngờ ngẩn.

Rất nhanh, ông ta tức giận ra lệnh.

- Đưa đến bộ phận kỹ thuật kiểm tra xem video này thật hay giả?

Cảnh sát tòa án mang USB đi. Lúc này, về mặt chánh án tràn đầy nghi ngờ nhìn Diệp Hạo.

- Nếu cậu đã có video này trong tay, vì sao không lấy ra từ sớm?

- Bởi vì nếu tôi lấy video này ra, tôi vẫn không thể rửa sạch hiềm nghi trên người tôi.

Diệp Hạo cười nói.

- Cậu có ý gì?

Chánh án khó hiểu nói.

- Bởi vì địa vị người sai hai người này vu oan cho tôi rất lớn.

Diệp Hạo nhìn chánh án.

- Mà tôi hoàn toàn không biết ai vu oan cho tôi, không biết ông có dám thẩm vấn tiếp hay không?

- Chỉ cần cậu có chứng cứ trong tay, cậu cứ lấy ra!

Về mặt chánh án không vui nói.

Phải biết rằng vụ án này đang phát trực tiếp trên đài truyền hình trung ương, ông ta chắc chắn phải phán xử một cách hoàn mỹ.

Diệp Hạo nhìn thoáng qua luật sư.

Trong tay luật sư xuất hiện thêm một cái USB nữa.

Phương Văn đang ở Ma Đô xem TV thấy cảnh này liền đứng dậy.

Video gì thế này?

Phương Văn không chắc video này có liên quan gì đến mình hay không? Nhưng hần hiểu, không thể tiếp tục vụ án này.

Trầm ngâm một lát, Phương Văn nói chuyện này cho cha mình, giờ hần cũng bất chấp chuyện bị oán trách.

Không thể không nói quyền thế Phương gia rất mạnh.

Lúc hiện trường tòa án thẩm vấn chuẩn bị phát video, cánh cửa bị mở ra, sau đó một ông cụ đi vào.

- Bởi vì vụ án này liên quan đến cơ mật quốc gia, tạm thời dừng lại.

Dân chúng cả nước đều bàn tán.

Tình huống gì đây?

Liên quan đến cơ mật?

Liên quan em gái ông ấy!

Đồ đàn cũng biết người bảo Trương Bội làm vậy nhất định liên quan đến cấp cao, nếu không Diệp Hạo sẽ không vô duyên vô cớ nói ra câu này.

- Chánh án, ông mở hay không mở đây?

Diệp Hạo cười tủm tỉm hỏi.

Chánh án đấu tranh trong lòng.

Bởi vì người đến đây là lãnh đạo trực tiếp của ông, nhưng tình cảnh hiện giờ đang được trực tiếp cả nước đó.

Bởi vậy ông ta trầm ngâm một lát rồi đáp lời.

- Mở.

Ông ta không có lý do gì không mở lên cả.

- Cậu dám?

Người trung niên kia gào lên.

Video hiện lên trên màn hình lớn lần nữa.

Trên màn hình xuất hiện Trạng Nguyên Phuong Văn ôn tồn lễ độ.

Đây rõ ràng là video Phuong Văn đi thăm Diệp Hạo trong tù lúc trước.

- Phuong Văn.

- Người đứng phía sau là Phuong Văn sao?

- Tân Khoa Trạng Nguyên Phuong Văn năm nay sao?

- Văn Tông Thế Gia? Có ý gì đây?

- Phuong gia ở Đế Đô đó!

- Lần này Phuong Văn xong rồi.

- Lá gan của Diệp Hạo cũng quá lớn, dám đắc tội Phuong gia, sau này anh ta khó sống lắm.

Chánh án nhìn thấy cảnh này, chân tay cũng lạnh buốt.

Cuối cùng ông ta cũng hiểu rõ vì sao lãnh đạo của mình không để ý quy củ mà xông vào.

Bây giờ Phuong gia quyền thế như rồng, ai ở Đế Đô mà không sợ ba phần?

Chuyện này làm lớn rồi!

Sau khi video này kết thúc, Diệp Hạo nhìn ký giả truyền thông đang trầm mặt xuống cười nói:

- Tôi biết rõ có phải mọi người cảm thấy tôi đang tìm đường chết?

- Đắc tội Văn Tông Thế Gia, sau này tôi còn đường sống sao?

Những lời Diệp Hạo nói như tru tâm chi ngữ, ý Diệp Hạo nói cho toàn bộ mọi người biết, nếu sau này tôi xảy ra chuyện gì, là do Phuong gia làm.

- Chánh án, có phải còn cần kiểm tra tính thật giả của video này hay không?

- Tất nhiên.

Lúc cảnh sát tòa án chuẩn bị mang video này rời đi, Diệp Hạo thản nhiên nói:

- Phần video này luật sư của tôi đã cắt đi mấy chục phút, hơn nữa mười mấy phút đó đã được tổ chức uy tín nước ngoài giám định, nếu nơi này kết luận là giả, chỉ sợ những tổ chức uy tín đó sẽ rất thất vọng mà không từ bỏ ý đồ đầu.

Diệp Hạo nói những lời này cũng phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện.

Thực ra nếu Diệp Hạo không nói video là thật, nó sẽ được tuyên bố đã bị cắt ghép.

Nhưng giờ còn ai dám?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Không Theo Quy Củ

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Thời gian dần trôi qua cảnh sát tòa án cầm kết quả hai video này đến.

Sau khi chánh án nhìn kết quả, trên mặt không có chút bất ngờ.

Ông ta tin cấp trên đều biết chuyện này.

Phương gia đã không thể đề chuyện này xuống nữa.

Dù sao không phải Phương gia không có đối thủ ở Đé Đô.

- Tôi tuyên bố hai video của Diệp Hạo đều chân thực đáng tin.

Chánh án vừa nói câu này xong liền nhìn chăm chăm Diệp Hạo.

- Cùng lúc đó, tôi tuyên bố Diệp Hạo vô tội.

Nói đến đây, chánh án nhìn Trương Bội và thanh niên kia.

- Hai người vu oan cho Diệp Hạo, đồng thời còn tạo thành ảnh hưởng to lớn cho xã hội, hai người bị phạt tù có thời hạn một năm sáu tháng và một năm tám tháng.

Trên mặt Trương Bội đầy vẻ hoảng loạn.

- Cầu chánh án khai ân, nếu phán tôi như vậy, đời này tôi sẽ xong rồi.

Trương Bội cầu xin nhìn chánh án.

- Khi cô vu oan cho Diệp Hạo sao không nghĩ hủy hoại cả một đời của cậu ta?

Chánh án lạnh lùng liếc Trương Bội một cái.

- Về phần chuyện này dính đến Phương Văn, bây giờ Phương Văn không có ở đây, cho nên chọn ngày phán lại.

- Diệp Hạo, bây giờ cậu còn gì muốn nói không?

Chánh án nhìn Diệp Hạo nói.

- Thực ra tôi luôn muốn nói với chánh án đại nhân một câu.

Diệp Hạo nói đến đây, rút chứng nhận sĩ quan trong ngực ra.

- Tòa án địa phương không có tư cách thẩm tra xử lý tôi đâu.

Mọi người xôn xao.

Chánh án càng khiếp sợ.

- Cậu đã có chứng nhận sĩ quan, vì sao không lấy ra ngay từ đầu?

- Bởi vì như vậy tôi mới có thể tìm ra được người đứng phía sau là ai.

Diệp Hạo cười đáp.

Chánh án cứng họng nhìn hắn không biết nên nói cái gì cho phải.

Diệp Hạo mỉm cười cất chứng nhận sĩ quan vào ngực, sau đó rời đi dưới vẻ mặt phức tạp của mọi người.

Vừa mới đi ra tòa án, Đường Phiên Phiên nhanh chóng đi đến trước mặt hắn.

- Cậu có biết bây giờ bản thân cậu hiện giờ còn có lực ảnh hưởng hơn cả thần tượng quốc dân hay không?

Đường Phiên Phiên sớm đã biết Diệp Hạo sẽ không có vấn đề gì.

- Không biết bây giờ tôi có thể nhận vài hợp đồng quảng cáo không nữa?

- Ít nhất phải mười vạn.

- Quá ít, không có hứng thú!

Diệp Hạo cười ngồi lên xe, rồi hai người rời đi.

Diệp Hạo không chú ý tới hai bóng dáng đứng xa xa đang lảng lảng nhìn mình.

Trong mắt Trương Lan đầy chua xót, mà trong mắt Bạch Hà cảnh lạnh lùng.

- Muốn chiếm được Diệp Hạo, Đường Phiến Phiến là chương ngại vật lớn nhất.

Bạch Hà nghĩ thầm trong lòng.

Chuyện về Diệp Hạo quá bùng nổ.

Ngày hôm sau, Tân Hoa Xã hiếm khi phát biểu một đoạn văn.

Ai cũng hiểu rõ câu nói này nhắm vào người nào?

Sau đó Phương gia có động tác, Phương Văn đến cục cảnh sát tự thú, cũng thẳng thắn nhận tất cả hành động phạm tội.

Cuối cùng cậu ta bị phán xử ngồi tù 2 năm, nhưng không ai tin Phương Văn sẽ thật sự ngồi trong đó 2 năm cả.

Nhưng có thể chắc chắn một chuyện. Phương Văn xong đời rồi.

Cậu ta từ thiên chi kiêu tử cao cao tại thượng biến thành con chuột người người kêu đánh.

Nhân sinh bản quá đã định đoạt cả cuộc đời cậu ta, sau này Phương Văn không thể xuất hiện nơi công cộng nữa!

- Đáng tiếc.

Thiều Hoa nhìn Phương Văn bị tuyên án, sau đó nhỏ giọng nói.

- Tôi chỉ có thể nói không muốn chết sẽ không phải chết.

Diệp Hạo lạnh nhạt nói.

- Phương Văn còn chưa tiếp xúc đến quyền lợi trung tâm của Phương gia nên chưa tra ra thân phận cục Võ Đạo của cậu.

Thiều Hoa nói đến đây, đôi mắt Diệp Hạo không khỏi híp lại.

- Phương gia gây áp lực cho cục Võ Đạo sao?

- Ừ.

Thiều Hoa khẽ gật đầu.

- Nhưng cục trưởng bác bỏ yêu cầu của họ.

- Phương gia sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ đâu!

- Bọn họ rất có thể vụng trộm sai người ám sát cậu.

- Họ sẽ không ra tay với cha mẹ tôi chứ?

- Chắc không đâu.

Thiều Hoa nói khẽ:

- Nếu Phương gia làm như vậy sẽ phá hủy quy củ.

Thiều Hoa vừa nói đến đây, di động Diệp Hạo đã vang lên.

Diệp Hạo nhìn là một số lạ.

- Ai thế?

- Tiểu Hạo.

Sau khi Diệp Hạo nghe giọng nói này, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

- Diệp Hạo, nếu cậu muốn cha mẹ cậu không sao, trở về Giang Nam ngay.

Giọng nói kia nói đến đây liền tắt điện thoại.

- Sao thế?

- Phương gia ra tay với cha mẹ tôi rồi!

Diệp Hạo trầm giọng nói.

Trên mặt Thiệu Hoa lộ chút sát khí.

- Phương gia cũng quá không tuân quy củ rồi.

- Lần này tôi sẽ khiến Phương gia hiểu rõ đặc tội tôi sẽ có kết cục gì.

Diệp Hạo nói đến đây, xoay người rời đi.

- Tôi đi với cậu.

Thiệu Hoa vội nói.

- Không cần.

Diệp Hạo từ chối.

- Tất nhiên Phương gia dám nói cho cậu vị trí, nói rõ bọn họ đã chuẩn bị xong thiên la địa võng.

Thiệu Hoa ngăn cản Diệp Hạo nói.

- Chẳng lẽ cô cảm thấy Phương gia không tính toán cô bên trong à?

Diệp Hạo nhếch miệng cười nói.

- Chuyện này.

Thiệu Hoa trầm mặc không nói.

- Tôi có nắm chắc toàn thân trở ra.

Thiệu Hoa nhìn bóng lưng Diệp Hạo rất lâu không nói nên lời.

Diệp Hạo ngồi lên xe taxi quay về biệt thự trước.

Lúc đến biệt thự, Đường Phiên Phiên cũng đã lái xe đến.

- Xảy ra chuyện gì thế?

Trên khuôn mặt Thanh Thanh đầy vẻ bất mãn, vừa rồi cô đang uống sữa nóng rất ngon đó đó.

- Cha mẹ tôi bị Phương gia bắt cóc.

Diệp Hạo nói ra một câu khiến chúng nữ kinh sợ.

- Chúng ta nhanh đi cứu người!

Đường Phiên Phiên vội vàng nói.

- Lần này e rằng phải làm phiền Thanh Thanh cô rồi.

Diệp Hạo nhìn về Thanh Thanh.

- Chuyện nhỏ.

Thanh Thanh không thèm để ý nói.

- Còn em nữa, còn em nữa, em cũng muốn đi.

Mặc Mặc vội vàng xông tới, cô lắc lắc nắm tay nhỏ của mình.

- Em rất lợi hại đó.

- Ừm

Sau đó, bốn người lên xe, lấy tốc độ như tia chớp chạy về Giang Nam.

Lúc xe Đường Phiên Phiên mới vừa tới đường cao tốc, đúng lúc di động Diệp Hạo lại vang lên.

- Đập chứa nước phía Đông.

Đường Phiên Phiên có nghe thấy giọng nói kia nói chuyện.

Cô lập tức lái xe đến đập chứa nước phía Đông.

Lúc sắp đi đến đập chứa nước, Thanh Thanh mở cửa xe ra rồi bay lên trời biến mất giữa không trung.

- Tôi đi xem có mai phục hay không?

Đường Đường nói đến đây cũng mở cửa xe ra biến mất trong đêm tối.

Diệp Hạo chợt ngẩn ra.

Thanh Thanh nắm giữ năng lực huyền không Diệp Hạo có thể lý giải.

Dù sao trong đám Hồ Nữ, Thanh Thanh có tu vi cao nhất.

Nhưng khiến Diệp Hạo không có cách nào tiếp nhận là thực lực của Đường Đường không thích nói chuyện cũng đến được cảnh giới Luyện Hồn.

- Mặc Mặc, em biết rõ tu vi của Đường Đường không?

- Luyện Hồn tầng một!

Mặc Mặc bỏ khoai tây chiên xuống, trừng mắt trả lời.

- Còn em thì sao?

Bỗng nhiên Diệp Hạo cảm thấy mình xem thường ba Hồ Nữ này rồi.

- Luyện Huyết tầng hai.

Mặc Mặc thân nhiên đáp lời.

Diệp Hạo nghe thấy vậy, có cảm giác muốn thổ huyết.

Nhưng vừa nghĩ tới thời gian tu luyện của mình chưa tới 1 năm, hấn dần bình thường trở lại.

Chỉ cần cho mình đủ thời gian, cho dù Thanh Thanh mình cũng có thể vượt qua.

Lúc xe dừng tại đập chứa nước phía Đông, Diệp Hạo liền chú ý tới bóng dáng mờ mờ ảo ảo xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Chôn Cùng

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Về mặt Diệp Hạo không có chút thay đổi.

- Mặc Mặc, em chú ý bảo vệ Phiên Phiên nhé!

Diệp Hạo nói khẽ.

- Yên tâm đi ạ.

Mặc Mặc nói đến đây, trên mặt lộ vẻ hung dữ.

- Ai dám làm chị Phiên Phiên bị thương, em cắn chết người đó.

Diệp Hạo nhanh chân đi về phía trước.

Không lâu sau, hắn thấy hai người bị trói trên cây cột trước mặt.

Không phải cha mẹ hắn thì còn là ai?

- Diệp Hạo!

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên, sau đó một người mặc áo trắng xuất hiện.

- Phương Văn.

Lúc Diệp Hạo nhìn thấy hắn đã hiểu rõ, hơn phân nửa chuyện này do Phương Văn bày ra.

- Thấy bộ dạng hiện giờ cha mẹ mình, trong lòng mày có cảm nhận gì?

Trong mắt Phương Văn đầy oán độc nhìn chằm chằm Diệp Hạo.

- Phương gia tội mày sẽ phải trả giá đắt.

Diệp Hạo gằn từng câu từng chữ.

“Ha ha.”

Phương Văn như nghe thấy được chuyện cười nhất thế giới.

Nhưng tiếng cười của Phương Văn ngừng lại. Bởi vì hắn ta chú ý tới vẻ mặt Diệp Hạo nhìn mình đầy thương hại.

Đúng vậy, thương hại.

- Diệp Hạo, tao không ngờ mày là người của cục Võ Đạo, nhưng mày cho rằng thân phận cục Võ Đạo có thể che chở cho mày sao?

Phương Văn nói đến đây, vỗ tay một cái, nhưng chuyện sau đó làm Phương Văn tròn tròn mắt.

Bởi vì sau khi hắn đã vỗ tay mà không có bất kỳ người nào xuất hiện.

Chuyện này không hợp với kịch bản nha.

- Đạo tiền bối, Kiếm tiền bối.

Phương Văn có chút luống cuống.

- Anh đang tìm hai người này sao?

Đúng lúc này một giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên giữa không trung, sau đó Phương Văn nhìn thấy một cảnh chấn động.

Một thiếu nữ tuyệt mỹ lẳng lẳng lơ lơ giữa không trung, mà dưới chân cô có hai người đã mất đi hơi thở.

Sao Phuong Văn lại không quen hai người được, hai người này đúng là Đạo tiên bối, Kiếm tiên bối mà hần ta mới nhắc đến.

- Mày.

- Phuong Văn, mày biết mình sai ở đâu chưa?

Lúc này Diệp Hạo lên tiếng.

- Mày sai ở chỗ không điều tra rõ ràng thân phận của địch nhân mà đã tùy tiện ra tay.

- Tao đúng là đội viên của cục Võ Đạo.

Diệp Hạo nhìn Phuong Văn đầy thương hại.

- Nhưng ai nói với mày là tao chỉ có thân phận này?

Diệp Hạo nói đến đây, giơ tay lên trên cao, sau đó cảnh tượng kinh khủng xảy ra, nước trong đập chứa nước biến thành một con trườn Long, không ngừng xoay tròn giữa không trung.

- Chuyện này.

Phuong Văn bị dọa đến choáng váng.

Hần không có cách nào lý giải đây là thủ đoạn gì?

- Đi thôi.

Tinh thần Diệp Hạo khẽ động, Thủy Long liền bay về phía mấy chục người Phuong Văn mang đến, đội Thủy Long quay về, tất cả đều đã chết hết.

- Đừng giết tôi...tôi...

Trên mặt Phuong Văn hiện giờ đã không còn một giọt máu.

Phuong Văn sợ hãi, hần thật sự té đái trong quần a.

- Cho tao một lý do không giết mày?

Diệp Hạo thân nhiên hỏi lại.

- Tôi thuộc dòng chính Phuong gia!

Phuong Văn run rẩy nói ra câu này.

Diệp Hạo cười phá lên.

- Mày nghĩ qua lần này Phuong gia còn may mắn sống sót được à?

- Mày...mày muốn ra tay với Phuong gia?

Phuong Văn giật nảy cả mình.

- Tu Sĩ sẽ không tự dung ra tay với người thế tục, nhưng nếu người thế tục đắc tội Tu Đạo Chi Sĩ, vậy chờ bị diệt tộc đi.

Diệp Hạo nói đến đây Thủy Long trong tay gào thét tiến về phía Phuong Văn, một lát sau cắn đầu Phuong Văn xuống.

- Đi Phuong gia.

Diệp Hạo lạnh lùng nói.

Ma Đô!

Phuong gia!

Đại gia nghiệp của Phuong gia có trụ sở ở Ma Đô.

Phuong Khải Nguyên có chút sốt ruột bất an đi quanh đại sảnh, bởi vì ông ta gọi cho Phuong Văn mười mấy cuộc liên tục, nhưng không nhận được bất cứ tin tức gì của con trai.

- Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì?

Phuong Khải Nguyên lăm bằm.

Không có khả năng!

Phuong Khải Nguyên lắc đầu.

Hai người Đạo tiền bối và Kiếm tiền bối đều là cao thủ cảnh giới Hám Sơn.

Đối phó với tiểu bối cảnh giới Tiên Thiên như Diệp Hạo không cần tốn chút sức a.

Nhưng tại sao không liên lạc được?

Đúng lúc này, trong đình viện vang lên mấy tiếng kêu thảm thiết.

Sắc mặt Phuong Khải Nguyên thay đổi.

Ai cả gan dám ra tay với Phuong gia?

Một lát sau, một bọc quần áo được ném vào trong phòng khách.

Phuong Khải Nguyên nhìn bọc quần áo đầy máu, trong lòng có dự cảm không tốt.

Ông ta run rẩy mở nó ra, sau đó đặt mông ngồi xuống mặt đất.

- Chuyện này - - chuyện này.

Trong bọc quần áo không phải gì khác, chính là đầu của Phuong Văn.

- Ông có gì muốn nói không?

Một giọng nói bình thản bỗng nhiên vang lên giữa đại sảnh.

Lúc Phuong Khải Nguyên ngẩng đầu thấy rõ Diệp Hạo, trong mắt lộ vẻ chấn động khó tin.

- Cậu giết con trai tôi?

- Không sai.

- Sao cậu làm được?

- Đơn giản thôi.

Diệp Hạo nói đến đây, dòng nước trong chén trà trong đại sảnh không ngừng biến ảo trong tay hắn.

- Cậu là Tu Sĩ!

Lúc Phuong Khải Nguyên thấy cảnh này, sợ hãi thốt lên, và ông ta rất nhanh đã hiểu vì sao hai cường giả Hám Sơn chết rồi.

Võ Giả và Tu Sĩ vốn không tồn tại cùng một cấp bậc.

- Chuyện này Phuong gia chúng tôi nhận thua.

Trầm mặc một lát, Phuong Khải Nguyên khổ sở nói.

- Nhận thua, kết thúc dễ dàng vậy à?

Diệp Hạo cười ha ha nói.

- Trên thế giới này đâu có chuyện tốt như thế?

- Chứ cậu muốn làm gì?

Trong mắt Phuong Khải Nguyên tràn đầy lửa giận nhìn Diệp Hạo.

- Tôi muốn mạch này của Phuong gia chôn cùng.

Diệp Hạo không muốn giết chết toàn bộ Phuong gia, nhưng hắn muốn giết mạch này của Phuong Văn.

Bởi vì không ai có thể cam đoan bọn chúng có thể trả thù thay Phuong Văn hay không?

- Chuyện này không có khả năng.
- Trên đời này không có cái gì không có khả năng.

Diệp Hạo lạnh lùng nói:

- Nếu Phuong gia không đồng ý, tôi sẽ giết toàn bộ Phuong gia.
- Cậu - - điên rồi!

Tay chân Phuong Khải Nguyên lạnh như băng.

- Phát rồ là các người?

Diệp Hạo nhìn chăm chăm Phuong Khải Nguyên.

- Đạo lý họa không dính người nhà này các người nên hiểu, nhưng các người lại dùng cha mẹ để uy hiếp tôi.

Phuong Khải Nguyên nghe nói thế nhất thời ghen tức.

- Nói cho gia chủ Phuong gia biết, nếu trong một ngày tôi không thấy thứ mình muốn, toàn bộ Phuong gia sẽ bị chôn vùi.

Phuong Khải Nguyên trầm ngâm một chút, không thể không gọi điện thoại cho gia chủ.

Lúc gia chủ Phuong gia nghe nói Diệp Hạo là một Tu Sĩ, không khỏi khiếp sợ.

- Đưa điện thoại cho Diệp Hạo.

Ông ta nghĩ một lát rồi nói.

Diệp Hạo nhận lấy di động.

Gia chủ Phuong gia bên đường dây lên tiếng đề nghị.

- Cậu không cần lo lắng Phuong gia sẽ trả thù cậu, Phuong gia sẽ không ra tay với người nhà một Tu Sĩ.
- Tôi chỉ biết rõ đã làm sai chuyện phải trả giá.

Diệp Hạo trầm giọng nói.

- Phuong Văn đã chết.
- Vẫn chưa đủ.
- Khải Nguyên cũng mặc cậu xử lý.

Phuong gia chủ lại nói tiếp.

- Đây là giới hạn thấp nhất của Phuong gia tôi, nếu không chúng tôi sẽ liều cho cá chết lưới rách.
- Tôi cũng muốn nhìn xem các người làm sao cá chết lưới rách với tôi.

Diệp Hạo cười mỉa mai.

- Tôi sẽ tự mình tiến về tổng bộ Phuong gia một chuyến.
- Mà Phuong Khải Nguyên này là người đầu tiên.

Nước trà trong tay Diệp Hạo biến thành một mũi tên nước xuyên qua mi tâm Phuong Khải Nguyên.

Ngay lúc Diệp Hạo đang trên đường tới Đế Đô, hắn nhận được điện thoại của Hiểu Minh.

- Diệp Hạo, dừng ở đây đi.

- Anh muốn ngăn tôi?

- Để Đô không đơn giản như cậu nghĩ đâu.

Hiếu Minh dùng giọng điệu nghiêm trọng nói.

- Nếu cậu dám đại khai sát giới ở Đế Đô, cho dù chương giáo Mao Sơn tôi cũng khó bảo vệ được cậu.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Một Con Thổ Cầu

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- -----

- Cái gì?

Diệp Hạo giật mình.

- Bên trong Đế Đô có vài Địa Tiên, cho nên tôi đề nghị dừng chuyện này tại đây.

Hiếu Minh nói rất nghiêm túc nói.

- Còn nữa gia tộc như Phương gia không mời nổi Tu Sĩ, nhưng không có nghĩa Tu Sĩ sẽ mặc cho anh làm bừa.

Diệp Hạo trầm ngâm một chút rồi lên tiếng.

- Tôi cần nhìn thành ý của Phương gia.

- Chuyện này giao cho tôi.

Hiếu Minh mừng rỡ đáp lời.

Chỉ cần Diệp Hạo bằng lòng thỏa hiệp, mọi chuyện đều dễ làm.

Khoảng nửa tiếng sau, Hiếu Minh nói cho Diệp Hạo biết, Phương gia ngoại trừ bồi thường 10 triệu tiền mặt, còn chuyển nhượng khách sạn năm sao và hội sở cho Diệp Hạo.

Diệp Hạo tạm thời dập tắt tâm tư truy cứu Phương gia.

Nhưng chuyện này đã cảnh báo hắn.

- Không thể không bảo vệ an toàn cho cha mẹ.

Diệp Hạo nghĩ tới đây, bảo Đường Phiền Phiền lái xe về tổng bộ cục Linh Di.

Đến cục Linh Di, Diệp Hạo thấy một màn kinh ngạc.

Chỉ thấy hơn 20 Hồ Nữ mặc quân phục màu đen, trật tự rành mạch xử lý từng cục vụ án.

- Anh huấn luyện không tệ nha!

Lúc Diệp Hạo thấy Hiếu Minh liền nói.

- Tôi muốn để bọn họ mau sớm dung nhập vào xã hội con người, không phải sao?

Hiếu Minh cười nói.

- Sao tôi thấy Nguyên Âm của ba Hồ Nữ mất đi vậy?

Diệp Hạo nhìn Hiểu Minh cười như không cười nói.

- Chuyện này - - chuyện này - - trong lúc nhất thời không nhận được.

- Cho nên anh gieo họa cho ba người?

- Chuyện này đâu tai họa, người ta cô tình tôi nguyện, được không?

Hiểu Minh lập tức mở to mắt nói.

- Không nói nhiều với anh nữa.

Diệp Hạo dòi đề tài.

- Lần này tôi đến đây muốn mượn anh hai Hồ Nữ.

- Những người này đều là của tôi.

Hiểu Minh vội vàng nói:

- Tôi bảo này, anh có ba người rồi còn chưa thỏa mãn?

- Anh nghĩ đi đâu thế?

Diệp Hạo tức giận nói.

- Tôi muốn mời bọn họ bảo vệ cha mẹ tôi.

- Không được.

Hiểu Minh không hề nghĩ ngợi từ chối.

- Vì sao?

- Bây giờ bọn họ đều là đội viên của cục Linh Dị tôi, sao có thể đi bảo vệ hai người dân thường?

- Thật sự không được sao?

- Thật sự không được.

Diệp Hạo nghe Hiểu Minh nói vậy, nhẹ nhàng thở dài, hần hiểu rõ nếu tên Hiểu Minh này có thể giúp chắc chắn đã giúp.

Xem ra bây giờ đành phải bảo Đường Đường âm thầm bảo vệ cha mẹ thôi.

Thực ra Diệp Hạo không muốn tách ba Hồ Nữ này ra, nhưng bây giờ không xa rời nhau không được.

Đúng lúc này, một Hồ Nữ xông vào.

- Vừa rồi cục trưởng thành phố nói cho tôi biết phát hiện một con chó biết nói trên đường Như Hoa.

- Cầu Yêu sao?

Diệp Hạo và Hiểu Minh liếc nhau.

- Loại chuyện này giao cho mấy người chúng tôi.

Hồ Nữ hưng phấn nói.

- Hay để tôi đi xem một chút.

Hiểu Minh lắc đầu.

- Nếu Cầu Yêu này không làm chuyện thương thiên hại lý, tôi sẽ thu nó vào cục Linh Dị chúng ta.

- Tôi cũng đi nhìn xem.

Diệp Hạo nghe Hiểu Minh nói, trong lòng khê động.

Trong ký ức Hắc Long có một loại gọi Ngự Thú Án.

Diệp Hạo hoàn toàn có thể thu phục Cầu Yêu này!

Diệp Hạo và Hiểu Minh được một Hồ Nữ dẫn đến đường Như Hoa, cả con đường lớn phồn hoa lúc này đã tạm thời bị cảnh sát phong tỏa.

Sau khi Hiểu Minh lấy giấy chứng nhận ra, cùng Diệp Hạo đi tới chỗ Cầu Yêu biến mất.

- Cấp Cấp Như Luật Lệnh, Mao Sơn Cầu Yêu Lệnh.

Sau đó Hiểu Minh nói lẩm bẩm một lát, thời gian dần trôi qua một Thổ Cầu xấu xí xuất hiện trong tầm mắt bọn họ.

- Đệ tử phái Mao Sơn sao?

- Không sai.

- Ông nội anh, đệ tử phái Mao Sơn cũng không thể tùy tiện giam cầm người khác chứ.

Bỗng nhiên hai chân trước của con Thổ Cầu dính vào nhau, sau đó xé rách Cầu Cẩm Phù rồi té gập.

- Mau đuổi theo.

Thấy Cầu Yêu này chạy trốn, Diệp Hạo và Hiểu Minh vội vàng đuổi theo.

Bọn họ đuổi tới một chùa miếu hoang.

Diệp Hạo đang muốn đi vào đã bị Hiểu Minh giữ tay cản lại.

- Ngôi miếu này có cấm chế dao động, nếu tùy tiện xông vào sẽ xảy ra chuyện.

Về mặt Hiểu Minh nghiêm trọng.

- Cái đó.

Diệp Hạo chỉ lơ chớ Thổ Cầu vừa chui qua.

Hiểu Minh khê gật đầu.

Diệp Hạo không chút do dự chui qua lỗ chó, mà ngay lúc người hắn chui vào một nửa đã thấy Hiểu Minh xuất hiện bên trong đình viện.

- Sao anh làm được?

- Tôi có bùa Xuyên Tường.

Hiểu Minh nói xong dính một lá bùa vàng vào người, sau đó xuyên qua tường dưới con mắt phun lửa của Diệp Hạo.

- Hiểu Minh, đ-t con em gái anh.

Hiểu Minh cười ha ha đuổi theo Thổ Cầu.

Diệp Hạo phúi phúi bùn đất trên người cũng vội vàng đuổi theo.

Không lâu sau hai người thấy Thổ Cầu xấu xí đang co quắp trên mặt đất, không ngừng thở hổn hển.

- Sao cậu không chạy nữa?

Hiểu Minh chậm rãi tới gần Thổ Cầu.

Phải biết rằng người này mới phá vỡ bùa Cầu Yêu của hắn.

- Tôi nói hai vị đại gia đuổi theo tôi làm gì?

Thổ Cầu kia tức giận nhìn hai người.

- Cậu nói xem, một Yêu Quái như cậu lang thang ở đô thị con người có thích hợp không?

Diệp Hạo cười hỏi.

- Tôi lang thang thì lang thang, nhưng người ta không có làm hại ai.
- Cậu không hại người vì sao còn muốn nói chuyện?
- Tôi hỏi đường không được à?
- Cậu không cảm thấy một con Thỏ Cầu biết nói chuyện sẽ hù người ta chết đứng à?
- Anh mới là Thỏ Cầu, cả nhà anh đều là Thỏ Cầu, nhớ kỹ, phải gọi tôi là Cầu gia.

Diệp Hạo nhìn Thỏ Cầu, trong lòng lập tức có xúc động muốn đánh nó một trận.

Quá bí ối!

- Có tin tôi lột da cậu làm lẩu thịt cây không?
- Anh dám à?

Thỏ Cầu kia lập tức đứng thẳng người, nó hung dữ nhìn Diệp Hạo.

- Tôi có gì không dám?

Diệp Hạo mới nói đến đây mới chú ý bốn phía xuất hiện từng đạo Phù Văn, những Phù Văn này nhanh chóng biến thành từng vòng dao động.

- Trận Pháp.

Hiếu Minh đang tới gần Thỏ Cầu giật thót mình.

- Thỏ Cầu này dẫn chúng ta vào Trận Pháp.
- Con mẹ nó, anh mới là Thỏ Cầu á.

Thỏ Cầu kia nói xong, hai mắt híp lại.

- Lát nữa tôi sẽ ném thử nồi lẩu thịt người.
- Tiểu Trận Pháp Ngũ Hành.

Tất nhiên, Diệp Hạo không biết Trận Pháp này, nhưng Hắc Long lại biết.

Khiến Diệp Hạo hiểu kỳ là, trận pháp này chỉ là một Trận Pháp Phòng Thủ.

Thỏ Cầu này dẫn bọn họ vào trong một Trận Pháp Phòng Thủ làm gì?

- Cậu không cảm thấy nồi lẩu thịt người ghê tởm sao?

Diệp Hạo vừa suy nghĩ phá giải Trận Pháp Tiểu Ngũ Hành thế nào vừa hỏi.

- Anh không cảm thấy lẩu thịt cây ghê tởm, vì sao tôi phải cảm thấy nồi lẩu thịt người ghê tởm?

Thỏ Cầu cười mỉa mai đáp lại.

- Tôi khuyên các người đừng lãng phí thời gian nữa, nếu các người không phá giải được Trận Pháp này, hai người đều bị nhốt trong đó.
- Hiếu Minh, anh phá đi.

Diệp Hạo nói với tiểu đạo sĩ.

- Tôi không biết Trận Pháp này.

Về mặt Hiếu Minh như đưa đám lên tiếng.

Hiếu Minh biết rất nhiều Trận Pháp, nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy cái này.

Diệp Hạo có tính toán trong lòng.

Xem ra Tiểu Trận Pháp Ngũ Hành thuộc dạng Trận Pháp Thượng Cổ a.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Long Châu Hộ Thể

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Không thể phủ nhận lịch sử phái Mao Sơn lâu đời, nhưng vẫn kém Long Tộc.

Long Tộc này truyền thừa từ Thượng Cổ đến bây giờ không bị gián đoạn a.

Long Tộc ngoài thích thu thập Kỳ Trân Dịch Bảo, còn có một số truyền thừa cường đại.

Diệp Hạo không biết Tiểu Trận Pháp Ngũ Hành có phải thuộc Trận Pháp Thượng Cổ hay không, nhưng Diệp Hạo hiểu rõ muốn phá giải trận pháp này không dễ dàng.

Diệp Hạo giảm xuống phương vị huyền ảo, không ngừng xuyên qua trong Trận Pháp.

Lúc Diệp Hạo khởi hành, con Thổ Cầu kia bắt đầu nhìn chăm chăm hẳn.

Thời gian dần trôi qua, Tiểu Trận Pháp Ngũ Hành không ngừng vận chuyển biến chậm lại, lúc chậm đến một trình độ Diệp Hạo giơ tay lên vỗ vào không khí.

Cùng lúc đó, Tiểu Trận Pháp Ngũ Hành dừng lại hẳn, sau đó hoàn toàn biến mất trong vẻ khiếp sợ của Hiểu Minh.

- Cậu phá trận rồi?

Hiểu Minh kinh ngạc thốt lên.

Diệp Hạo mở bàn tay ra, trong tay có năm viên Tinh Thạch.

- Đây là cái gì?

- Tinh Thạch Ngũ Hành, nguyên liệu Trận Đạo.

Diệp Hạo nói xong thu năm viên Tinh Thạch vào túi Càn Khôn của mình.

Diệp Hạo cũng đã quyết định khi quay về sẽ bố trí Tiểu Trận Pháp Ngũ Hành trong biệt thự của mình.

Sở dĩ trước đó không bố trí vì hẳn không có nguyên liệu tương ứng.

Lúc hai người nói chuyện phiếm, một cánh cửa xuất hiện trước mặt bọn họ.

Thổ Cầu kia nhìn thấy cánh cửa, trong mắt lộ vẻ hưng phấn:

- Cuối cùng Cầu gia cũng tìm được.

- Cậu dẫn hai chúng ta đến đây để giúp cậu phá trận?

Diệp Hạo hỏi.

- Không sai.

Thổ Cầu khẽ gật đầu.

- Không ngờ cậu cũng có chút năng lực, nể mặt hai người phá giải Trận Pháp giúp tôi, nên ta tha cho hai người rồi đi, nhanh cút!

- Tôi cũng muốn nhìn xem người bảo chúng tôi cút như thế nào?

Hiếu Minh nói đến đây liền xông về phía Thổ Cầu.

- Mao Sơn Trấn Yêu Lệnh.

Lúc Hiếu Minh xông tới trước mặt Thổ Cầu, trong miệng phun ra một Phù Ấn màu vàng, Phù Ấn mới xuất hiện đã bao vây hoàn toàn Thổ Cầu, sau đó trong tay Hiếu Minh xuất hiện một dòng Lôi Điện.

Mao Sơn Thuật, Chương Tâm Lôi.

Nhưng một lát sau trong mắt Hiếu Minh lộ ra khó tin, bởi vì Mao Sơn Trấn Yêu Lệnh hấn đánh ra lại bị Thổ Cầu xé rách, cùng lúc đó đầu lưới Thổ Cầu kia vươn về phía hắn, chất nhầy tanh hôi dính lên người Hiếu Minh.

Diệp Hạo cũng khiếp sợ khi nhìn thấy cảnh này.

- Thiên Lôi Quyết.

Tu vi của Diệp Hạo càng cao, uy lực Thiên Lôi Quyết càng thêm đáng sợ, một dòng điện thô như cánh tay phá vỡ hư không đánh mạnh lên người Thổ Cầu.

Lúc này, lông tơ toàn thân Thổ Cầu dựng đứng lên, nó nhìn chằm chằm Diệp Hạo, trong mắt đầy vẻ lạnh lẽo.

- Cậu muốn tìm chết.

Bùm một tiếng, trên người Thổ Cầu này lóe lên uy thế vô cùng vô tận, uy thế giống như gió lốc tỏa ra bốn phía.

Hiếu Minh giống như con diều đứt dây hôn mê ngã xuống đất.

Diệp Hạo cũng không có chỗ nào tốt? Lúc rơi xuống đất liền ngất đi.

Thổ Cầu thả người nhảy đến trước mặt Diệp Hạo, hai móng vuốt ấn lên bả vai Diệp Hạo, sau đó há miệng lộ ra hai cái răng nanh chuẩn bị cắn xé cổ Diệp Hạo.

Lúc răng nanh của Thổ Cầu vừa chạm vào cổ Diệp Hạo, Diệp Hạo bỗng nhiên mở hai mắt ra.

Khác biệt là, lần này đôi mắt Diệp Hạo đầy vẻ lạnh lùng.

Ánh mắt đáng sợ khiến Thổ Cầu rùng mình một cái.

Thổ Cầu từ bỏ việc cắn xé, ánh mắt nhìn Diệp Hạo một cái, rồi không biết tại sao toàn thân run rẩy.

Diệp Hạo giống như một tôn tại cao cao tại thượng.

Rống!

Một tiếng gầm phát ra từ trong cổ họng hắn.

Một lực đáng sợ vô tình xò xuyên qua thức hải Thổ Cầu, Thổ Cầu kêu thảm một tiếng nặng nề rơi xuống phía sau.

- Ròng ngâm, ròng ngâm, ròng ngâm.

Thổ Cầu nhìn Diệp Hạo chậm rãi đi tới chỗ mình, trong mắt đầy kinh hãi, hấn ý thức được mình đã trêu chọc đến một người không nên trêu chọc.

Vấn đề là trên người Diệp Hạo không có bất kỳ tia Long Uy nào, nếu không cho dù cho hắn có mười lá gan cũng không dám dấn vào.

- Đại nhân, tôi vô ý mạo phạm đại nhân, mong đại nhân đừng trách tội.

Thổ Cầu vội vàng van xin.

Diệp Hạo chậm rãi đi tới trước mặt hắn, khàn khàn nói:

- Thần phục hay là chết?

Trong mắt Thổ Cầu lóe lên vẻ do dự, nhưng rất nhanh chóng đưa ra câu trả lời.

- Tiểu nhân nguyện ý trung thành với đại nhân.

- Buông tinh thần mi ra.

Thỏ Cầu không dám do dự vội vàng buông lỏng tinh thần mặc cho Diệp Hạo hành động.

Sau khi Diệp Hạo hạ Ngự Thú Ẩn bên trong Thức Hải Thỏ Cầu, ánh mắt Thỏ Cầu nhìn Diệp Hạo biến thành cung kính và ngoan ngoãn hơn.

Lúc này lạnh lẽo trong mắt Diệp Hạo chậm rãi mất đi, thay vào đó là trong vắt và mờ mịt.

Lúc ánh mắt Diệp Hạo liếc nhìn Thỏ Cầu đang ngồi xổm trước mặt mình vẫy đuôi, không khỏi giật nảy mình.

- Chủ nhân, anh sao vậy?

Thỏ Cầu lè lưỡi hỏi.

- Chủ nhân?

Diệp Hạo hơi kinh ngạc nhìn Thỏ Cầu.

Đúng lúc này bỗng nhiên Diệp Hạo phát hiện trong Thức Hải của mình có thêm một đạo ấn phù.

Ngự Thú Ẩn!

Lúc Diệp Hạo thúc giục Ngự Thú Ẩn, Thỏ Cầu liền lăn lộn trên đất.

- Chủ nhân, nếu tôi làm sai chỗ nào anh cứ nói, anh ngàn vạn lần đừng thúc giục Ngự Thú Ẩn chứ?

Nghe vậy Diệp Hạo mới ngừng lại.

Hắn xoa xoa huyết Thái Dương, bắt đầu cảm thấy hơi loạn.

- Cậu nói chuyện vừa rồi từ đầu đến cuối cho tôi nghe xem.

Diệp Hạo ra lệnh cho Thỏ Cầu.

Cho dù Thỏ Cầu không biết vì sao Diệp Hạo bảo mình kể lại, nhưng nó vẫn thực sự kể lại một lần.

- Long Châu Hộ Thể.

Cuối cùng Diệp Hạo cũng hiểu chuyện gì xảy ra.

Bởi vì trong truyền thừa của Hắc Long có loại ký ức này.

Nghĩ tới đây, Diệp Hạo không khỏi hoảng sợ, may mà mình ở trong chùa miếu này, nếu bộc phát Long Uy trước mặt đám người, đến lúc đó Tam Tông Lục Môn có thể bỏ sẽ không bỏ qua cho mình.

- Cậu tên gì?

Diệp Hạo trầm ngâm một lát mới hỏi.

- Cầu Nhị Gia.

- Sau này đổi thành Nhị Cầu Tử.

Diệp Hạo không cần suy nghĩ sửa tên cho Thỏ Cầu.

Trên mặt Nhị Cầu Tử lộ vẻ không hài lòng lắm.

- Phía sau cánh cửa có gì thế?

- Bảo tàng.

- Nói thừa.

Diệp Hạo cho nó ăn một cái tát.

Mẹ kiếp!

Nếu không có bảo tàng, mi sẽ thiết kế dẫn chúng tôi tới đây à?

Về mặt Nhị Cầu Từ cầu xin:

- Chủ nhân, bên trong có gì tôi thật sự không biết mà, tôi chỉ vô tình phát hiện ra nơi này có ánh sáng của bảo tàng thôi.

Diệp Hạo nâng cằm suy nghĩ.

- Vào xem một chút.

Đương nhiên, chim đầu đàn là Nhị Cầu Từ hần.

Bây giờ Diệp Hạo cũng biết tu vi của Nhị Cầu Từ, tên này thế mà có tu vi Luyện Huyết tầng ba.

Sau khi Nhị Cầu Từ đi vào một lát quay trở về.

- Chủ nhân, bên trong là một Động Phủ.

- Động Phủ?

Diệp Hạo nghe thấy vậy, trong mắt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: Kiểm Quyết Tinh Thần

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Động Phủ mang ý nghĩ cơ duyên!

Diệp Hạo theo Nhị Cầu Từ vội vàng tiến vào bên trong cánh cửa.

Nhưng hai người dạo qua một vòng kinh ngạc phát hiện trong Động Phủ trống rỗng không có cái gì.

- Ánh sáng đâu?

Diệp Hạo hỏi Nhị Cầu Từ.

Trên mặt nó cũng đầy mờ mịt, nó cũng không biết ánh sáng đi đâu mất rồi?

Làm sao bây giờ?

Tiếp tục tìm!

Diệp Hạo và Nhị Cầu Từ không tin tìm một lần lại một lần.

Lúc đến mười hai giờ, bỗng nhiên có ánh sáng xuất hiện bên trong Động Phủ, mà bên trong ánh sáng này xuất hiện một thiếu niên áo trắng phong thần như ngọc cầm kiếm mà đứng.

Lúc thiếu niên áo trắng vung kiếm, Cửu Thiên Tinh Thần cùng di chuyển, sau đó ánh sáng Cửu Thiên Tinh Thần tràn vào thanh kiếm trong tay anh ta.

Lúc thiếu niên áo trắng chém xuống, một pho tượng Ma Ảnh to lớn hóa thành tro tàn trong chớp mắt.

- Dẫn Tinh Thần Chi Quang, Uẩn Tinh Thần Kiếm Mang, có thể trấn tất cả.

Thiếu niên áo trắng thân nhiên nói.

Giọng nói anh ta vượt qua dòng sông lịch sử cuộn cuộn vang lên trong tai Diệp Hạo, cùng lúc đó thân ảnh thiếu niên áo trắng không ngừng biến ảo trong mắt hắn.

Truyền thừa!

Diệp Hạo hiểu rõ thiếu niên áo trắng đang thông qua phương thức này truyền thừa kiếm pháp cho mình.

Lúc Diệp Hạo hội tụ tinh thần chăm chú quan sát, Nhị Cầu Tử cũng mở to hai mắt nhìn ra mà nhìn.

Thanh niên áo trắng chỉ lộ ra một lần rồi thân nhiên nói:

- Kiếm Quyết Tinh Thần có yêu cầu tư chất cực cao, nếu một lần đều không nắm giữ được, như vậy không cần thiết tiếp tục tu luyện.
- Nếu ai có thể tu luyện thành công Kiếm Quyết Tinh Thần tầng một, có thể lại đến nơi này.

Vừa mới nói xong, bóng dáng thanh niên biến mất.

- Chủ nhân, anh nhớ kỹ không?

- Ừm.

Diệp Hạo khẽ gật đầu.

Lúc này Nhị Cầu Tử mở to hai mắt nói:

- Làm sao có thể?
- Có vấn đề gì sao?
- Tư chất của tôi là Thượng Phẩm, nhưng tôi chỉ nhớ ba phần.
- Loại người trẻ tuổi kém phát triển như cậu có thể so sánh với tôi à?

Diệp Hạo khinh thường nhếch miệng.

Diệp Hạo biết tư chất của mình vượt qua cả Thượng Phẩm.

Nhị Cầu Tử chỉ có cười khổ.

Thượng Phẩm mà còn trẻ kém phát triển à?

- Đi.

Lúc Diệp Hạo và Nhị Cầu Tử ra khỏi cánh cửa, nó liền biến mất không thấy nữa.

- Chủ nhân, lần sau chúng ta vào bằng cách nào đây?

Diệp Hạo suy nghĩ một chút, đi về phía cánh cửa biến mất, lúc hắn cách cánh cửa gần 3 mét, cửa tự động xuất hiện.

- Hóa ra cánh cửa này vẫn luôn ở đó.

Nhị Cầu Tử vừa kinh ngạc vừa vui mừng nói.

Diệp Hạo cũng yên tâm.

Kiếm Quyết Tinh Thần còn kinh khủng hơn Kiếm Quyết Hắc Long gấp mấy lần, bởi vậy bất luận thế nào, Diệp Hạo phải tu luyện nó thành công.

Mà Kiếm Quyết này có thể xem như một đòn sát thủ.

Sau đó Diệp Hạo đi tới bên cạnh Hiểu Minh, anh ta vẫn còn đang hôn mê.

Diệp Hạo lấy một viên Liệu Thương đan cho Hiểu Minh nuốt vào, không lâu sau cậu ta tỉnh lại.

Lúc anh ta nhìn thấy Nhị Cầu Tử ngồi xổm bên người, muốn ra tay với Nhị Cầu Tử theo bản năng.

- Nhị Cầu Tử đã bị tôi thu phục.

Lúc này Diệp Hạo giữ Hiểu Minh lại, nói.

- Cậu thu phục?

Hiểu Minh mở to mắt nhìn.

- Sao cậu có thể thu phục được vậy?

- Tôi có thủ đoạn của mình.

Diệp Hạo cười ha ha nói.

Về mặt Hiểu Minh nhìn Diệp Hạo không khỏi thay đổi, hắn luôn cảm thấy Diệp Hạo rất thần bí.

Bây giờ Diệp Hạo càng cho anh ta cảm giác thần bí.

Đúng lúc này, Hiểu Minh đột nhiên nhớ tới cánh cửa kia, lúc hắn nhìn về phía cánh cửa lại phát hiện nó đã biến mất.

- Cánh cửa kia đâu?

- Tôi dẫn anh đi.

Diệp Hạo đứng dậy nói.

Nhìn cánh cửa xuất hiện một lần nữa, về mặt Hiểu Minh nhìn Diệp Hạo lại khác.

- Anh vừa vào sao?

- Ừm.

- Bên trong có gì?

- Bên trong có một bộ Kiếm Pháp truyền thừa.

- Cái gì?

Hiểu Minh giật mình nói.

- Tôi đoán cần thêm một đoạn thời gian mới mới học được.

Rất nhanh Diệp Hạo nói đơn giản chuyện vừa rồi một lần.

Hiểu Minh nghe Diệp Hạo nói vậy trong lòng càng cảm thấy hứng thú hơn.

- Để tôi ở đây xem sao.

Hiểu Minh đâu nguyên ý rời đi.

- Làm chứng minh thân phận cục Linh Dịch cho Nhị Cầu Tử đi.

Diệp Hạo trầm ngâm một lát rồi đề nghị.

Thế giới này còn có không ít Đạo Sĩ.

Nếu Nhị Cầu Tử bị giết, mình sẽ mất đi một trợ thủ đắc lực.

- Anh đi cục Linh Dịch tìm Niên Niên làm cho.

Hiểu Minh trả lời.

Nghe Hiểu Minh nói vậy, Diệp Hạo mang Nhị Cầu Tử đến cục Linh Dịch, ngoại trừ làm chứng minh thân phận bên ngoài cho Nhị Cầu Tử, hắn còn làm cho Thanh Thanh, Đường Đường, Mặc Mặc, Đường Phiền Phiền, thậm chí còn cả mình.

Dù sao đây là chứng minh bản chính thức thân phận của bọn họ.

Ai cũng không thể cam đoan sau này không cần dùng đến?

- Con chó xấu như vậy!

Lúc Đường Phiên Phiên nhìn thấy Nhị Cầu Tử khễ giặt mình.

- Con mẹ nó, cô mới xấu ấy?

Nhị Cầu Tử vốn buống bình lý lợm, bây giờ Đường Phiên Phiên nói nó xấu trước mặt mọi người, sao nó có thể chịu đựng được?

Thanh Thanh vội vàng đứng phía trước Đường Phiên Phiên.

- Đây là một con Cầu Yêu.

- Đã bị tôi thu phục rồi.

Diệp Hạo cười nói.

- Luyện Huyết tăng ba mà anh vẫn có thể thu phục?

Ánh mắt Thanh Thanh nhìn Diệp Hạo đầy nghi ngờ.

- Có vấn đề gì hả?

- Tôi rất hoài nghi nha.

- Có tin tôi thu phục cô hay không?

- Anh tới đây.

Thanh Thanh vẫy vẫy tay cười híp mắt nói.

- Cô đợi đó.

Diệp Hạo trừng cô nâng một cái.

- Phiên Phiên, chị đưa Nhị Cầu Tử đến chỗ cha mẹ tôi đi.

- Cậu thì sao?

- Tôi sắp đến ranh giới đột phá.

- Ừm, giao cho tôi.

- Tôi đi cùng cô.

Thanh Thanh vẫn không yên lòng về Nhị Cầu Tử.

- Em cũng đi, em cũng đi.

Mặc Mặc 14 ~ 15 tuổi đang trong độ tuổi ham chơi, bởi vậy cô thích đi ra ngoài nhất.

- Đúng rồi, đây là chứng minh thân phận của các cô.

Diệp Hạo phát chứng minh thân phận cho từng người.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Diệp Hạo đột phá thuận lý thành chương.

Lúc Diệp Hạo đặt chân đến cảnh giới Luyện Huyết, hắn cảm nhận được sự cường đại trước đó chưa từng có, loại cường đại này sâu tận bên trong.

Cảnh giới Luyện Huyết vậy mà luyện hóa huyết dịch bản thân, làm nó càng cô động hơn.

Máu tươi là nguồn sức lực lượng. Bởi vậy, huyết dịch càng cô động, thực lực hắn cũng càng mạnh.

Sau khi Diệp Hạo đột phá, cố gắng củng cố cảnh giới của mình vững chắc trong ba ngày, sau đó hắn đi đến Macao.

Diệp Hạo không quên bệnh tình của Lam Thanh Thanh.

Trước đó, hắn không có thời gian, đèn giờ mới được rảnh.

Sòng bạc Gia Hoa!

Lam Thanh Thanh đi cùng thư ký tới gặp Hội Đồng Quản Trị.

Thực ra, trước khi đến đây, cô đã đã có dự cảm không tốt.

Bởi Hội Đồng Quản Trị do 12 cổ đông đề nghị mở ra.

Mà thành viên của Hội Đồng Quản Trị chỉ có mười lăm người.

Nói cách khác, chắc chắn 12 cổ đông kia ngầm tiến hành thỏa thuận gì đó.

Không thể không nói, bọn họ đột nhiên tổ chức hội nghị làm Lam Thanh Thanh không trở tay kịp.

Lúc Lam Thanh Thanh xuất hiện trong ban giám đốc, 17 cổ đông còn lại đã đến.

Ánh mắt bọn họ đều không hện mà cùng nhìn về phía cô nàng.

Trên mặt Lam Thanh Thanh vẫn giữ vẻ tươi cười, khí định thần nhàn.

- Bác Trương, Bác Lưu, chú Lý, không biết mọi người vội vàng tổ chức hội nghị vì chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Bãi bỏ Lam Thanh Thanh

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Ba người này là ba cổ đông xếp gần Lam Thanh Thanh nhất trong hội đồng quản trị, quan trọng là ba người này đều là anh em kết nghĩa của Lam Trung Thiên.

Chỉ không ngờ Lam Trung Thiên mới chết, ba người đã lên lút không ngừng làm chuyện mờ ám.

Dù vẻ mặt Lam Thanh Thanh luôn vui vẻ, nhưng thực tế trong lòng không ngừng nguyên rủa.

Ánh mắt người trung niên tên Bác Trương nhìn Lam Thanh Thanh,

- Lần này mở cuộc họp quản trị chủ yếu vì gần đây việc làm ăn của tập đoàn không ngừng tụt dốc.

Nói đến đây Bác Trương nhìn qua Bác Lưu ngồi bên cạnh.

Bác Lưu lấy một tập văn kiện ra rồi nói:

- Từ khi tổng giám đốc cô tiếp quản sông bạc Gia Hòa, nó đã tụt dốc 12%, cô có gì để nói về chuyện này không?

Hội đồng quản trị trao quyền hành cho tổng giám đốc quản lý công ty, vì vậy tổng giám đốc cần phải chịu trách nhiệm trước thành viên của ban đồng sự.

Nghe Bác Lưu nói đến chuyện này, trong mắt Lam Thanh Thanh hiện lên một tia tức giận.

- Việc làm ăn của sông bạc tụt dốc là do có người móc nối với sông bạc khác, làm ra chuyện ảnh hưởng đến hình tượng của sông bạc.

Lam Thanh Thanh trầm giọng nói.

- Tôi đã tập trung được vào một số đối tượng có thể đang là nội gián.

Lời nói này của Lam Thanh Thanh khiến sắc mặt một số cổ đông không được tự nhiên.

- Có nội gián hay không là chuyện của cô, cổ đông chúng tôi chỉ quan tâm đến thành tích.

Bác Lưu không khách sáo nói.

- Ngoại trừ sông bạc Gia Hoa tụt dốc, khách sạn Gia Hoa cũng tụt 8%.

- Bây giờ không phải mùa du lịch, việc làm ăn của khách sạn giảm sút cũng là chuyện bình thường.

- Nhưng cùng kỳ trước, khách sạn Gia Hoa cũng chỉ tụt 3%, cô có thể giải thích với tôi 5% đó là thế nào không?

- Ba quản lý cấp cao của khách sạn Gia Hoa không biết vì lý do gì mà từ chức, mà khi họ từ chức cũng đã dẫn theo một lượng lớn khách hàng cao cấp.

Lam Thanh Thanh biết rất rõ, việc từ chức của ba quản lý cấp cao đó có sự liên quan mật thiết với ba lão già này.

Nhưng chuyện như vậy đâu thể nói công khai.

- Chuyện thứ ba, công việc của hải vận Gia Hoa cũng giảm 30%.

Bác Lưu nhìn Lam Thanh Thanh trịnh trọng nói.

- Đó là do sự cạnh tranh của hai đối thủ Khang Thịnh, Bắc Đạt.

- Tổng giám đốc như cô không nghĩ ra cách đối phó à?

Lời của Bác Lưu khiến Lam Thanh Thanh không phản bác được.

Mặc dù bao năm nay Lam Thanh Thanh luôn đi theo Lam Trung Thiên làm ăn. Nhưng cô chưa từng quản lý một tập đoàn lớn như vậy, chưa nói đến cấp cao của tập đoàn không ngừng gây phiền phức cho mình.

- Xét qua ba chuyện này, tôi đề nghị bãi bỏ tư cách tổng giám đốc của Lam Thanh Thanh.

Sắc mặt Lam Thanh Thanh thay đổi.

Cuối cùng cô cũng biết được nguyên nhân mở cuộc họp cổ đông này rồi, đám người muốn tước đi quyền quản lý tập đoàn Gia Hoa của mình.

- Theo quy định, mọi người giờ tay phán quyết.

Bác Trương bình tĩnh nói:

- Ai đồng ý bãi bỏ Lam Thanh Thanh xin mời giơ tay.

Soạt!

Soạt!

Soạt!

Mười lăm cổ đông đồng loạt giơ tay lên.

Cuộc họp cổ đông này do mười lăm người này đề nghị mở, bởi vậy chuyện này cũng bình thường.

Còn hai cổ đông nhìn nhau, trong nhất thời cũng không có quyết định.

Nhưng hai người này có bày tỏ thái độ không cũng không ảnh hưởng đến kết quả.

Vì theo quy định chỉ cần hai phần ba cổ đông đồng ý thì quyết định sẽ được thông qua.

- Tôi bây giờ tuyên bố bãi bỏ chức vụ tổng giám đốc của Lam Thanh Thanh.

Bác Trương mới nói đến đây, giọng Lam Thanh Thanh đã vang lên.

- Nghị quyết vô hiệu.

- Hừm?

Thần sắc Bác Trương không vui nhìn cô nàng.

- Thanh Thanh, đây là nghị quyết của ban đồng sự.

- Thực sự là nghị quyết của ban đồng sự?

Lam Thanh Thanh quét mắt nhìn mọi người.

- Nhưng mọi người đã quên ai mới là cổ đông lớn nhất của công ty.

- Tôi chiếm 51% cổ phần, vì vậy tôi tuyên bố nghị quyết của các vị vô hiệu.

Lời nói Lam Thanh Thanh vừa dứt, Chú Lý đã lắc đầu.

- Thanh Thanh, cổ phần của cô chỉ còn 25,5% thôi.

- Cái gì?

Sắc mặt Lam Thanh Thanh thay đổi.

- Thanh Thanh, tôi cũng có quyền kế thừa cổ phần của Trung Thiên.

Vào lúc này, mẹ kế của Thanh Thanh, Bình Mai đẩy cửa bước vào.

- Bà.

Sắc mặt Lam Thanh Thanh bắt đầu trắng bệch.

Bình Mai thật có quyền thừa kế.

Nhưng bà có được phần của mình hay không thì vẫn cần thương thảo lại. Trước đây, Bình Mai cũng không mong đợi lắm.

Dù sao Lam Thanh Thanh làm việc rất thỏa đáng, ngoài việc chia cho bà một số tiền kénh xù, còn cho bà một biệt thự sang trọng.

Có thể nói cả đời Bình Mai đều không phải lo cơm áo.

Nhưng sau khi ba vị đại cổ đông tìm đến Bình Mai, bà đã động lòng, và dưới sự thao túng của Bác Trương, Bình Mai đã thuận lợi có được 25,5% cổ phần.

Đương nhiên số cổ phần này chỉ là tạm thời thuộc về Bình Mai thôi.

Bọn Bác Trương sao lại tốt bụng mà ra mặt cho bà ta.

Theo thỏa thuận của bọn họ, Bình Mai phải chia 18% cổ phần cho ba người họ.

Bình Mai không có lý do từ chối.

Vì nếu không đồng ý, ngay cả 17,5% cổ phần, Bình Mai cũng sẽ không có.

Chuyện như vậy không cần thiết phải nói rõ với Lam Thanh Thanh.

- Chúng ta có thể dựa theo cổ phần của tập đoàn mà biểu quyết lại.

Bác Trương cười nói.

Bác Trương vừa dứt lời, gồm cả Bình Mai, có mười sáu cổ đông lần nữa giơ tay lên.

Bác Trương lờm Lam Thanh Thanh rồi lên tiếng.

- Không cần tôi nói lại kết quả chứ?

Mặt Lam Thanh Thanh hiện lên vẻ lạc lõng.

Cô biết mình đã thua.

Cuối cùng cô cũng không giữ được tổ nghiệp do ba mình để lại.

Nghĩ đến đây, trong lòng cô nàng đầy bi thương, tiếp đó miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Ngay lúc Lam Thanh Thanh sắp gục ngã, một bóng người nhanh như chớp ôm cô vào lòng.

- Diệp Hạo.

Đến khi cô nhìn rõ người đến, không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Diệp Hạo cười cười rồi dịu cô nàng ngồi xuống, sau đó lấy ra một cái bình ngọc, vừa mở nắp ra, hương thơm lập tức đã tỏa ra khắp phòng.

Bọn người Bắc Trương đều cảm thấy tinh thần mình hình như được nâng lên một chút.

Ánh mắt cả đám phát sáng nhìn bình ngọc trong tay Diệp Hạo.

Diệp Hạo đổ một viên đan dược ra.

- Viên đan dược này có thể trị bệnh cho cô.

- Thật không?

- Linh đan của Đạo Gia Tông Môn mà không trị được nữa chắc thế giới này không còn ai làm được.

Diệp Hạo cười nói.

- Đạo Gia Tông Môn.

- Thần dược.

Lời Diệp Hạo khiến đám người trong phòng sợ hãi.

Bọn họ không phải không biết tổ tiên đạo gia mất tích bí ẩn như thế nào, nhiều năm qua họ bỏ ra rất nhiều nhân lực và vật lực nhưng cũng không tìm được Đạo Gia Tông Môn, nhưng người thanh niên trước mắt lại tìm được.

Khi Lam Thanh Thanh nuốt viên thuốc vào bụng, nó lập tức hóa thành một dòng nước nhỏ chảy khắp tứ chi bách hài của cô, dần dần kinh mạch đã tàn lụi của Lam Thanh Thanh từ từ được khôi phục trở về trạng thái bình thường.

Chỉ qua vài phút ngắn ngủi, sắc mặt Lam Thanh Thanh hồng hào trở lại.

Cô lau máu ở khóe miệng, kinh ngạc đứng lên.

- Tôi khỏe rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 137: Ăn gì uống gì, trời định!

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Lam Thanh Thanh không thể tin nổi chuyện này.

Phải biết, mười mấy phút trước, cô còn tưởng rằng mình sẽ chết, nhưng chưa đến 5 phút sau, cô cảm thấy sức khỏe mình đã hoàn toàn hồi phục, thậm chí còn khỏe hơn trước kia nữa.

Lúc này, đầu chỉ riêng Lam Thanh Thanh cảm thấy khó tin, bác Trương và mười tám vị cổ đồng khác trong phòng cũng cảm thấy khó tin!

Bọn họ đều biết rất rõ bệnh tình của Lam Thanh Thanh, cũng biết rằng Lam Thanh Thanh không sống được bao lâu nữa.

Nhưng nhìn Lam Thanh Thanh bây giờ đâu có vẻ giống bị bệnh!

- Ừm, được rồi.

Diệp Hạo nhẹ nhàng gật đầu.

Viên linh đan Diệp Hạo cho Lam Thanh Thanh có thể trị được cho một tu sĩ bị trọng thương, nói chi đến thể xác người phạm như Thanh Thanh.

Lam Thanh Thanh lấy hết dũng khí nhảy cả tung lên phía trước vài cái.

Trước giờ, nếu cô nhảy như thể tim sẽ ngừng đập, nhưng giờ trái tim không còn bất kỳ khó chịu gì cả.

- Tôi đã khỏe rồi, tôi thật sự khỏe rồi, tôi thật sự khỏe rồi.

Lam Thanh Thanh vừa nói, nước mắt vừa chảy thành dòng.

Không ai biết được nỗi khổ cũng như sự mệt mỏi của cô.

Bao nhiêu năm nay, lúc nào cũng quanh quẩn bên ranh giới sinh tử, Lam Thanh Thanh tưởng rằng mình đã xem nhẹ việc sinh tử. Nhưng giờ phút này, cô vẫn vui mừng đến phát khóc.

Diệp Hạo quét mắt nhìn đám cỏ đồng đang há hốc mồm.

- Tin rằng trong số các ông có người biết tôi.

- Không sai, Bạch Như do tôi giết đấy.

Lời Diệp Hạo nói khiến sắc mặt đám Bác Trương trở nên khó coi.

Rõ ràng Diệp Hạo đang tham gia vào công việc của tập đoàn Gia Hoa.

- Bạch Như mạnh như nhưng cũng phải giữ phép tắc.

Bác Trương trầm giọng nói.

- Ai nói cho ông biết Bạch Như mạnh?

Diệp Hạo cười nói:

- Các ông cảm thấy năng khiếu bẩm sinh mình cao không với tới người ta hả, đám Ếch Ngồi Đáy Giếng.

Diệp Hạo nói đến đây, trà trong tách trước mặt mọi người biến thành từng dòng nước chảy vào trung tâm phòng họp, sau đó biến thành một con ác lang dữ tợn trước thần sắc chấn động của bọn họ.

Rống!

Ác lang gào thét, tiếng thét to lớn chấn động vỡ hết kính trong phòng, bọn Bác Trương đau đớn bịt tai lăn lộn trên mặt đất.

Tiếng sóng âm tiêu tán, ánh mắt bọn họ càng kinh hãi khi nhìn lại Diệp Hạo.

Thủ đoạn này, vô cùng thần kỳ!

Thủ đoạn này, chưa từng nhìn thấy.

Dòng nước hóa thành ác lang phiêu phù giữa không trung, mà lúc này chúng đã tách ra quay về các tách trà trước mặt bọn họ, sau đó nhiệt độ trong phòng bắt đầu giảm xuống với tốc độ rất nhanh.

Chỉ vài phút ngắn ngủi, nhiệt độ trong phòng đã giảm xuống dưới âm mười độ.

- Cậu, cậu rốt cuộc muốn làm gì?

Bác Trương run rẩy lên tiếng hỏi.

- Các ông làm theo phép tắc, tôi cũng sẽ làm theo phép tắc.

Diệp Hạo bình tĩnh nói.

- Nhưng nếu các ông không làm theo phép tắc, tất cả sẽ gánh chịu hậu quả mà mình không thể gánh nổi.

Lúc này, Diệp Hạo khoát tay một cái, nhiệt độ trong phòng trở về trạng thái bình thường.

Ngược lại, Lam Thanh Thanh đứng kế bên không cảm thấy có gì khác thường.

Vì tay phải Diệp Hạo đang đặt trên vai cô nàng.

- Chuyện tiếp theo giao cho cô.

Diệp Hạo nói với Lam Thanh Thanh.

- Tôi muốn tất cả cổ phần của bọn họ.

Lam Thanh Thanh trầm mặc một lúc rồi nói.

- Không được!

- Cô thật quá đáng!

- Tuyệt đối không được!

Bọn người Bác Trương nhao nhao bắt đầu lên tiếng.

Không ai ngờ Lam Thanh Thanh lại ác như vậy.

- Ăn gì uống gì, đều do trời định.

Diệp Hạo lạnh nhạt nói.

- Các ông gấp nghe cổ phần trong tay Lam Thanh Thanh, cũng phải chuẩn bị tốt việc bị người gấp nghe cổ phần của mình.

- Các ông có thể từ chối.

- Nhưng phải trả giá bằng... cái chết.

Lời Diệp Hạo vừa dứt, các cổ đông do Bác Trương cầm đầu đều rung mình.

Đối mặt với Diệp Hạo mạnh mẽ, bọn người Bác Trương chỉ có thể bất đắc dĩ trao hết cổ phần cho Thanh Thanh.

Và lúc này, cổ phần trong tay Thanh Thanh đã cao quá 95%.

Thanh Thanh nhìn hai vị cổ đông luôn một mực ủng hộ mình nói.

- Chú Lục, Chú Mã, tôi muốn cải tổ tập đoàn, nên tôi cần cổ phần trong tay các ông.

Nghe vậy, trên mặt hai cổ đông lộ ra nụ cười.

- Phải mà.

- Phải mà.

Đặt mình vào hoàn cảnh của cô, họ cũng sẽ tiến hành cải tổ tập đoàn.

Còn giữ lại hai cái họa ngầm để làm gì?

- Tôi sẽ dùng giá cao hơn thị trường 10% để thu mua cổ phần của các ông.

Lời tiếp theo của Lam Thanh Thanh khiến oán giận trong lòng hai người lập tức biến mất.

Không thể không nói, Lam Thanh Thanh đã tận tình tận nghĩa.

Sau khi Lam Thanh Thanh có được tất cả cổ phần của tập đoàn, cô nhanh chóng mở cuộc họp quản lý cao cấp.

Lam Thanh Thanh cho thôi việc mười mấy người quản lý cao cấp, rồi cho những quản lý trung tầng mà cô đã âm thầm quan sát lên nhậm chức.

Lam Thanh Thanh nhìn Diệp Hạo với vẻ áy náy.

- Để anh chờ lâu rồi rồi!

- Cái này cho cô.

Diệp Hạo đưa Lam Thanh Thanh một mặt dây chuyền.

Lam Thanh Thanh kinh ngạc nhận lấy mặt dây chuyền bằng thủy tinh.

Mặt dây chuyền này không rẻ nha, ít nhất cũng phải hơn trăm triệu á.

- Đeo giùm tôi đi!

Lam Thanh Thanh nhìn một hồi rồi đưa cho Diệp Hạo.

Diệp Hạo cười cười, đi qua phía sau đeo sợi dây chuyền thủy tinh cho cô nàng.

Lam Thanh Thanh soi gương, gương mặt hiện ra nét cười vui vẻ.

- Rất hợp.

- Phải nói cô xinh đẹp, cô có tin dù cho mình đeo dây xích chó, nó cũng sẽ rất hợp không?

Diệp Hạo cười trừ.

- Có ai khen như anh không?

Lam Thanh Thanh liếc xéo Diệp Hạo một cái.

- Sợi dây chuyền thủy tinh này, lúc tắm rửa cũng đừng tháo xuống, nếu như đứt thì hãy đổi một sợi dây bạch kim.

- Còn mặt thủy tinh này...

Lam Thanh Thanh ý thức được gì đó.

- Mặt thủy tinh này là bùa hộ thân.

Diệp Hạo nói khẽ.

- Dù cao thủ thiên bẩm như Bạch Như cũng không thể làm cô bị thương được.

- Lợi hại vậy sao?

Lam Thanh Thanh mở to mắt nói.

Sau khi Diệp Hạo đến luyện huyết cảnh, đã có thể tự mình luyện chế bùa hộ thân.

Nhân lúc Lam Thanh Thanh đang chỉnh lý tập đoàn, hắn đến một trung tâm kim hoàn mua sáu mặt dây chuyền bằng thủy tinh.

Nhưng bùa hộ thân không dễ luyện chế như trong tưởng tượng.

Với tu vi Diệp Hạo bây giờ, phải tiêu tốn hơn nửa ngày mới được một cái.

Mặt dây chuyền thủy tinh được luyện chế thành công, cho dù cao thủ Tiên Thiên tầng ba cũng khó đánh phá được.

Diệp Hạo tặng mặt dây chuyền này cho Lam Thanh Thanh bởi vì hắn không thể lúc nào cũng ở bên cạnh cô nàng được.

- Đương nhiên!

Diệp Hạo gật đầu.

- Anh có thể.

Lam Thanh Thanh đang chần chừ muốn nói anh có thể ở lại bảo vệ tôi không thì điện thoại Diệp Hạo đã vang lên.

- Trương Lan.

Diệp Hạo bắt điện thoại.

- Diệp Hạo, không hay rồi!

Giọng nói Trương Lan có vẻ gấp rút bên đầu kia điện thoại.

- Sao vậy?

Trong lòng Diệp Hạo cảm thấy nặng nề.

- Diễn đàn trường chúng ta xuất hiện mấy tấm ảnh chụp Đường Phiến Phiến đi mướn phòng với một nam sinh.

Diệp Hạo nghe đến đây, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Ra đòn lớn

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Mặc dù Diệp Hạo và Đường Phiến Phiến quen nhau chưa được bao lâu, nhưng Diệp Hạo vẫn hiểu Đường Phiến Phiến là người như thế nào?

Vì vậy, ảnh xuất hiện trên diễn đàn chắc chắn đã qua photoshop.

- Chuyện này ảnh hưởng rất lớn sao?

Diệp Hạo hỏi.

- Bản thân Đường Phiến Phiến đã là nữ thần của Đại học Đông Y chúng ta. Hơn nữa, trước đây lúc có tin cô ấy và anh yêu nhau đã khiến trong lòng am sinh không mấy dễ chịu rồi, tuy rằng không tới mức chửi thẳng vào mặt.

Trương Lan trầm giọng nói:

- Nhưng bây giờ lại truyền ra ảnh Đường Phiến Phiến thuê phòng với mấy nam sinh khác, như vậy hình ảnh của cô ấy trong lòng bọn họ đã hoàn toàn sụp đổ. Vì vậy, hiện giờ có rất nhiều liên tục công kích Đường Phiến Phiến trên diễn đàn, thậm chí có mấy người kích động điên cuồng nữa.

- Chuyện này... tôi biết rồi!

Diệp Hạo nói tới đây thì tắt điện thoại, sau đó hắn bấm gọi một số khác.

- Anh chàng bạn rợn, sao có thời gian gọi cho tôi vậy?

- Có chuyện muốn nhờ cô giúp.

- Nói đi.

Diệp Hạo kể lại chuyện của Đường Phiến Phiến.

- Anh muốn tôi làm gì?

Phía bên kia điện thoại, giọng nói của Ninh Huyền dần trở nên lạnh lẽo.

Đối xử với một cô gái như vậy, thứ bị tổn thương chắc chắn không chỉ danh dự, mà còn rất nhiều mặt khác.

- Tôi biết cô là cố vấn đặc biệt của ngành tình báo quốc gia, vì vậy tôi nghĩ chắc cô có mạng lưới người giám sát chứ, tôi muốn nó.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Cuộc nói chuyện giữa Diệp Hạo và Ninh Huyền vừa kết thúc được mười lăm phút, trên trang đầu diễn đàn trường Đại học Đông Y xuất hiện một bài post mới.

Bài post này do nhân viên quản lý post lên.

Trong bài post là list ảnh chưa qua chỉnh sửa, mà nhìn hết những tấm hình này, tất cả sinh viên nhận ra mình bị lừa.

Bởi vì dưới bài viết có đề nguồn gốc rõ ràng, không tin cũng không được.

Ngoài ra, dưới cuối bài viết còn trình trọng cảnh cáo rằng, Internet không phải nơi tự do tuyệt đối, nếu đăng bài mang ý công kích, nhục mạ, phi báng người khác sẽ phải chịu sự trừng phạt của pháp luật.

Trong lúc những sinh viên này còn không hiểu rõ mọi chuyện thế nào, thông tin này đã truyền ra trên khắp Đại học Trung Y.

Mạng lưới giám sát bắt đầu tiến hành điều tra, phong tỏa những thông tin ác ý, ghi chép chứng cứ. Sau đó, họ sử dụng mạng lưới công nghệ cao phong tỏa người đăng bài luận.

Chung Tử Phương, Mạnh Tinh Ngôn, Hàn Bản, Niệm Phân, Quách Trục, năm sinh viên bị cảnh sát giải đi.

Tin này khiến những sinh viên đang post bài thỏa thích trên diễn đàn sợ chết khiếp, bọn họ cũng từng nghĩ đến post bài chơi trên mạng lại dẫn tới hậu quả như vậy.

- Năm người này có thù với Diệp Hạo.

- Ai mà ngờ post bài cũng có thể bị cảnh sát tới hỏi thăm chứ.

- Mạng xã hội cho con người có cơ hội sống theo một cách khác, nhưng dù vậy, hành vi của người cũng phải có chừng mực, chửi bới, bôi nhọ, chê bai một cô gái như vậy đáng bị trừng phạt.

- Hình như tôi cũng đã chế giễu vài câu, phải xóa bài mới được.

- Nữ thân của tôi mà dám cặn bã kia dám chê sao?

- Tôi nói này, mới này cậu còn chửi bới ầm ĩ lắm mà?

- Con mẹ nó, cậu nói cái gì vậy?

Sau khi diễn đàn liệt kê những người ác ý công kích như Chung Tử Phương thì đột nhiên mọi người nghĩ tới vấn đề quan trọng nhất.

Rốt cuộc là ai đã chỉnh sửa ảnh của Đường Phiên Phiên chứ?

Đó mới là chủ mưu!

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Trương Lan thấy tin tức của Đường Phiên Phiên trên diễn đàn đã lắng xuống, trên gương mặt không kiềm được nở nụ cười.

Không phải Trương Lan không biết quan hệ giữa Diệp Hạo và Đường Phiên Phiên rất gần gũi, nhưng cô không hi vọng Diệp Hạo sẽ phiến não vì những chuyện không đáng thế này.

- Cuối cùng cũng lắng xuống.

Trương Lan thăm thò phào.

- Đúng vậy, lắng xuống rồi!

Bạch Hà nằm trên giường nhìn các bài viết trong diễn đàn nói.

- Bạch Hà, cậu nói xem mấy tấm hình này do ai chỉnh sửa ạ?

Trương Lan tò mò hỏi.

- Theo lời cảnh sát nói, kỹ thuật photoshop của đối phương rất cao, giống như người trong nghề vậy.
- Cái này... mình cũng không biết.

Bạch Hà nói tới đây, điện thoại đã vang lên.

Khi cô nhìn thấy thấy số điện thoại xa lạ trên màn hình điện thoại, gương mặt xuất hiện vẻ lo lắng.

- Bạch Hà, nghe đi.

Trương Lan khó hiểu nhìn Bạch Hà.

Cô nàng hít một hơi thật sâu, rồi nhấn nút trả lời.

- Bạch Hà, tôi đây.
- Diệp Hạo?
- Sao phải chỉnh sửa những tấm ảnh đó vậy?

Bạch Hà vừa nghe Diệp Hạo hỏi, đầu óc cô bắt đầu trống rỗng, cô ta chưa từng nghĩ đến việc cảnh sát có thể tra ra mình.

Vừa nghĩ tới chuyện cảnh sát sẽ tới đây bắt mình, ánh mắt Bạch Hà đỏ lên, cô hơi mất kiểm chế nói lớn.

- Không sai, ảnh của Đường Phiến Phiến là do em chỉnh sửa, vì chỉ có như vậy em mới có được anh.

Diệp Hạo không ngờ kết quả sẽ như thế này.

Bạch Hà thích hẳn?

Diệp Hạo đột nhiên thờ dài.

- Cô có biết việc mình làm sẽ gây ảnh hưởng thế nào đến Phiến Phiến không? Cô có biết cô ấy làm thế nào mới có ngày hôm nay không?
- Em không biết, cũng không muốn biết, em chỉ biết em thích anh.

Bạch Hà gào lên.

- Cô quá ích kỷ.

Diệp Hạo nói xong, cúp máy.

Bạch Hà nghe tiếng tút tút truyền từ điện thoại, hai hàng nước mắt trào ra liên tục.

Lúc này, cô ta mới để ý Trương Lan đang kinh ngạc nhìn mình.

- Cậu...

Trương Lan nhìn Bạch Hà giống như người xa lạ, cô không hiểu bạn mình nữa rồi.

- Minh...

Bạch Hà không biết nên nói cái gì.

- Thích một người không phải như thế, cậu yêu quá cực đoan, quá bá đạo rồi!

Trương Lan bình thản nói.

- Nhưng cậu đừng lo lắng, mình sẽ nói chuyện với Diệp Hạo.

Trương Lan nói xong cũng đi ra ngoài.

Một lúc sau, cô trở lại.

- Diệp Hạo nói chuyện này chấm dứt tại đây, anh ấy không hy vọng sẽ có chuyện như vậy xảy ra nữa.

Nghe những lời Trương Lan nói, tảng đá đang treo trong lòng Bạch Hà cũng nhẹ nhàng hạ xuống.

Sự điên cuồng vừa rồi cũng chỉ là biểu hiện của việc sợ hãi thôi.

Bạch Hà không hy vọng mình sẽ bị bắt đi trước mặt tất cả mọi người. Nếu như vậy, mười mấy năm cố gắng của cô sẽ đổ sông đổ biển, càng không cần nói tới danh tiếng sẽ bị phá hủy.

- Còn nữa, Đường Phiến Phiến sẽ nghỉ học.

Gương mặt Bạch Hà thay đổi.

- Chuyện này ảnh hưởng lớn tới Đường Phiến Phiến như vậy sao?

- Nếu cậu xảy ra chuyện như vậy, cậu cảm thấy cậu còn có thể tiếp tục ở lại Đại học Trung Y không?

Giọng điệu Trương Lan lúc này cũng chẳng thêm khách khí gì nữa.

Bạch Hà há miệng nhưng lại không biết đáp lời như thế nào.

Đồn công an.

Mấy người Chung Tứ Phương, Mạnh Tinh Ngôn cuối cùng cũng gặp thầy trưởng khoa.

- Các em đứng quá hồ đồ rồi!

Thầy trưởng khoa đau lòng nói với đám sinh viên trước mặt mình.

Năm người Chung Tứ Phương cúi đầu, bọn họ chưa từng nghĩ kết quả sẽ thế này.

- Trưởng khoa, bọn em có bị đuổi học không?

Chung Tứ Phương cẩn thận hỏi lại.

- Chỉ cần các em nhận được sự tha thứ của Đường Phiến Phiến, chắc chắn cảnh sát sẽ xử nhẹ cho các em.

Trưởng khoa suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Còn nếu dựa vào kỷ luật của trường, chắc các em sẽ không bị phạt tới mức bị đuổi học đâu.

- Chúng em phải liên lạc với Đường Phiến Phiến thế nào ạ?

Mạnh Vinh Ngôn nghe thế, vội hỏi.

- Không cần.

Đúng lúc này, Diệp Hạo đi tới.

- Diệp Hạo.

Trưởng khoa nhìn thấy Diệp Hạo xuất hiện, có dự cảm xấu.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Lang tộc tấn công

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Diệp Hạo.

Trưởng khoa thấy Diệp Hạo xuất hiện, trong lòng ông có dự cảm xấu.

- Chuyện này do mạng lưới giám sát tự mình điều tra, vì vậy phía trên cũng sẽ yêu cầu xử lý nghiêm.

Gương mặt Diệp Hạo không thay đổi nói tiếp.

- Nói cách khác, các cậu sẽ bị tuyên án ít nhất sáu tháng tù.

Lời Diệp Hạo nói khiến sắc mặt đám người Mạnh Vĩnh Ngôn lập tức thay đổi.

Bọn họ chưa từng nghĩ chuyện này sẽ bị xử nặng như vậy.

- Diệp Hạo, thầy biết vì em nên mạng lưới giám sát mới đột nhiên tham gia vào chuyện điều tra lần này.

Trưởng khoa hơi do dự rồi nói tiếp.

- Bọn họ vẫn chỉ là trẻ con thôi, hãy cho bọn họ cơ hội.

- Trưởng khoa, thầy cảm thấy trẻ con sẽ đi công kích một cô gái tới đường cùng à?

Diệp Hạo nhẹ nhàng lắc đầu.

- Nếu tôi nhớ không nhầm, lần trước bọn họ còn muốn đuổi học tôi đấy.

Trưởng khoa ngẩn người.

Chuyện này từng ầm ĩ một thời gian, sao ông ta có thể không biết?

- Trưởng khoa, thầy có chắc nếu lần này bọn họ không nhận được sự trừng phạt, lần sau sẽ không xuất hiện chuyện bỏ đá xuống giếng tương tự nữa không?

Trưởng khoa im lặng.

- Ngoài ra, em phải nói với thầy một chuyện, vì Đường Phiên Phiên gặp đã kích quá lớn từ chuyện này nên đã nghỉ học rồi.

- Cái gì? Nghỉ học?

Trưởng khoa bật thót đứng lên.

- Em rất muốn hỏi thầy trưởng khoa một câu, một cô gái bị chế giễu, nhục nhã như vậy, sao trường học lại không đứng ra? Còn bây giờ, khi người gây ra mọi chuyện bị bắt, trường học lại muốn giúp đám bọn hấn giảm bớt hình phạt, xin hỏi, đây là đạo lý gì?

- Chuyện này...

- Có thể thấy Đường Phiên Phiên đã chịu tổn thương rất lớn từ chuyện này. Vì vậy, chắc chắn mức án tuyên phạt dành cho các người sẽ càng nghiêm trọng, hơn nữa, các người còn phải gánh cả trách nhiệm dân sự.

Diệp Hạo nhìn gương mặt trắng bệch của đám Mạnh Vĩnh.

- Tôi đã mời luật sư cao cấp trong nước tới, mấy người cứ chờ ngồi tù đi.

Nói xong, hấn xoay người rời đi.

Trưởng khoa thờ dài rồi cũng xoay người rời khỏi.

Diệp Hạo trở lại biệt thự, thấy Mặc Mặc đi qua đi lại trước cửa nhà.

- Phiên Phiên còn chưa đi ra!

Mặc Mặc lo lắng nói.

- Để tôi đi xem sao.

Diệp Hạo nói xong, đẩy cửa đi vào.

Đường Phiên Phiên ngồi thẫn thờ ôm gối ôm giống như một đứa bé.

Diệp Hạo bước tới trước người cô nàng, hần do dự một lúc rồi ôm cô gái nhỏ với dáng vẻ đau đớn kia vào ngực.

Đường Phiên Phiên kinh sợ.

Đến khi cô nhận ra Diệp Hạo đang ôm mình, gương mặt không khỏi lộ ra vẻ ngại ngùng cùng ngọt ngào.

Lần đầu tiên Diệp Hạo chủ động ôm cô.

Diệp Hạo nhìn gương mặt xinh đẹp của Đường Phiên Phiên, hần nhẹ nhàng nói:

- Cô có biết điều quan trọng nhất trong tu đạo là gì không?

- Là gì?

- Là lòng tin.

Diệp Hạo nói tới đây dừng lại một chút.

- Không có một lòng tin kiên định như đá thì rất khó đi được xa, dù tâm linh cô có tốt thế nào đi chăng nữa.

- Gặp chuyện như thế này cũng không đau khổ sao?

- Tôi hiểu.

Diệp Hạo gật đầu.

- Nhưng cũng chỉ đau khổ một lúc thôi, chúng ta vẫn phải tiếp tục sống, cứ sống trong đau khổ cũng không có ý nghĩa.

- Sao em cảm giác tu luyện khiến chúng ta ngày càng không có nhân tính vậy?

- Chúng ta không cần những nhân tính không cần thiết!

- Nhân tính chính là nhân tính, sao lại phân biệt thứ cần, thứ không cần chứ?

- Chúng ta của bây giờ chính là người đã loại bỏ nhân tính không cần thiết.

Diệp Hạo nói đến đây, bế Đường Phiên Phiên lên, sau đó trong tiếng hét của cô nàng, hần bước lên không trung từng bước một.

Đường Phiên Phiên nở nụ cười rạng rỡ, gương mặt đầy vui vẻ và kích động.

Cô ôm chặt cổ Diệp Hạo.

- Có thể đưa em lên hành tinh không?

Sắc mặt Diệp Hạo tối sầm lại.

- Bây giờ anh không làm được điều này.

Thật ra bây giờ, Diệp Hạo cũng không làm được cả việc lơ lửng giữa trời, hần có thể lơ lửng như bây giờ đều do nguyên khí trong cơ thể điều động nhưng chúng đang tiêu hao vô cùng nhanh.

Diệp Hạo ôm Đường Phiên phiên bước lên không trung một lúc rồi nhẹ nhàng đưa cô ấy trở lại trong nhà.

- Lúc nào em mới có thể làm được như thế?

Đường Phiên Phiên ôm cổ Diệp Hạo hỏi.

- Chờ em đạt đến Luyện thể tầng một đi.

- Nhưng chuyện này phải chờ một tháng nữa.

Đường Phiên Phiên nói tới đây, gương mặt nhỏ nhắn lại tỏ vẻ buồn buồn.

- Thế mà còn chưa đủ à.

Diệp Hạo bĩu môi.

- Nếu không có linh thạch và Dưỡng Khí Đan, dù thêm nửa năm hay một năm nữa, em cũng không đạt được đến trình độ đó đâu.

- Người ta muốn nhanh chóng đạt tới thời mà?

- Vậy em phải cố gắng hơn.

- Em mệt rồi.

Đường Phiên Phiên ngáp một cái rồi dựa vào ngực Diệp Hạo ngủ.

Diệp Hạo giật mình, cô nàng này ngủ cũng nhanh quá rồi đấy?

Khỏe môi hần khe cong lên, Diệp Hạo vén chăn đặt Đường Phiên Phiên lên giường rồi cẩn thận đắp nó lên người cô.

Đương nhiên, Đường Phiên Phiên không ngủ nhanh như vậy, cô chỉ muốn Diệp Hạo tiếp tục ôm cô ngủ thôi.

Đúng lúc này, một âm thanh va chạm đáng sợ vang lên từ trên nóc nhà.

Trong mắt Diệp Hạo xuất hiện một tia sáng lạnh.

Đường Phiên Phiên cũng bị âm thanh này đánh thức.

- Chuyện gì vậy?

- Cô đợi ở đây!

Diệp Hạo nói xong tung người nhảy qua cửa sổ xuống nhà.

Diệp Hạo nhìn thấy cửa biệt thự bị đập vỡ, có năm người đang đánh nhau với ba người Thanh Thanh.

Khí tức tản ra trên người năm kẻ này vô cùng mạnh mẽ, trong đó có một người còn mạnh hơn cả Diệp Hạo

- Các người là ai?

Diệp Hạo tiến lên hỏi.

- Thằng nhóc, đừng xen vào chuyện người khác.

Người thanh niên tóc trắng đi đầu lạnh lùng quát tháo.

- Bọn họ là người của Lang tộc.

Về mặt Thanh Thanh âm trầm lạnh giá.

Lang tộc tìm tới đây cũng có nghĩa Hồ Tiên đã bỏ mình.

- Lang tộc thì có thể xông vào nhà của hội viên Cục Linh Dịch sao?

Diệp Hạo lạnh lùng nhìn thanh niên tóc trắng.

- Mà là hội viên của Cục Linh Dịch?

Thanh niên tóc trắng ngẩn ra.

Diệp Hạo lấy giấy chứng nhận ra ném vào người gã:

- Check hàng xem!

Thanh niên tóc trắng mở ra nhìn thử rồi ném trở lại cho Diệp Hạo:

- Nếu cậu là hội viên của Cục Linh Dịch, chắc cũng biết nhân loại các cậu không có quyền xen vào chuyện của yêu tộc chúng tôi chứ!

- Tôi không xen vào chuyện nội bộ của yêu tộc các người, vấn đề là ba cô gái này cũng là người của Cục Linh Dịch.

Diệp Hạo nhìn ba người Thanh Thanh, nói.

Ba người lập tức lấy giấy chứng nhận ra.

Thanh niên tóc trắng bỗng nhũn mảy, chuyện này hơi khó giải quyết.

Hắn nhìn chăm chăm Diệp Hạo một lúc rồi phất tay ra hiệu cho đám người rời khỏi.

Tới khi bóng dáng của bọn họ mất hút, Thanh Thanh lập tức nghiêm túc nói.

- Chúng ta phải rời khỏi đây thôi!

- Bọn họ rất mạnh sao?

- Tôi có lòng tin đánh bại bọn họ, nhưng cái giá phải trả rất đắt.

Thanh Thanh nhìn Diệp Hạo.

- Mà cao thủ trong Lang tộc nhiều như mây, vì vậy chúng tôi phải rời khỏi đây.

- Xin lỗi.

Diệp Hạo khò sở nói.

Cảm giác này thật sự rất khó chịu, nhưng hắn còn cách nào chứ?

- Anh không cần xin lỗi.

Thanh Thanh nhẹ nhàng lắc đầu.

- Hồ tộc chúng tôi và Lang tộc vốn đối đầu nhau từ ngàn năm nay rồi, tôi và Mặc Mặc, Đường Đường sẽ ra, vừa ra ngoài tu luyện vừa săn giết Lang tộc.

- Mọi người có thể tới Mao Sơn.

Diệp Hạo im lặng một lúc đề nghị.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140: Luyện Hồn Cảnh

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Mọi người có thể tới Mao Sơn.

Diệp Hạo im lặng một lát rồi đề nghị.

Diệp Hạo biết rất rõ hành động này của Thanh Thanh rất nguy hiểm. Vì vậy, hắn muốn nói rõ với bọn họ.

- Nếu chúng tôi đã chọn anh, đương nhiên sẽ không tới Mao Sơn.

Thanh Thanh mỉm cười đáp.

- Còn nữa, tôi chờ ngày anh vượt qua tôi, hi vọng ngày đó sẽ không tới quá xa.

Thanh Thanh dắt Đường Đường và Mặc Mặc rời đi.

Diệp Hạo đứng trong sân một lúc lâu không nói gì.

- Thực lực.

Diệp Hạo lẩm bẩm.

Hắn chưa từng hi vọng thực lực mình tăng lên nhanh chóng như bây giờ.

Nếu mình có thực lực như Địa Tiên, cho dù sói tiên hai sói ma cũng có thể làm gì chứ?

Đường Phiên Phiên nhìn thấy mọi chuyện.

- Anh không sao chứ?

Đường Phiên Phiên lo lắng hỏi.

- Không sao.

Diệp Hạo nghiêm túc nói với cô nàng.

- Anh muốn bế quan tu luyện một thời gian, chuyện trong nhà tạm thời giao lại cho em.

- Được.

Đường Phiên Phiên gật đầu.

Sau khi Diệp Hạo trở về phòng, lập tức khơi thông luồng năng lượng thần bí trong cơ thể mình, năng lượng này được tạo nên sau khi quý lực Tô Tiểu Ngư bị luyện hóa, nó rất đặc biệt, Diệp Hạo vẫn luôn không dám dùng.

Nhưng giờ hắn chỉ có thể làm vậy.

Lúc Diệp Hạo khơi thông luồng năng lượng này, hắn nhìn thấy tu vi mình không ngừng tăng lên nhanh chóng.

Chỉ một lúc sau, Diệp Hạo đã thấy tu vi mình đạt đến Luyện Huyết tầng hai đỉnh.

"Đột phá."

Dưới sự dẫn dắt của luồng năng lượng khủng bố mà tinh thuần, Diệp Hạo nhanh chóng tăng lên Luyện Huyết tầng hai mà hoàn toàn không gặp chút khó khăn nào.

Sau khi đột phá tầng hai, tu vi của hắn vẫn không ngừng tăng lên.

Luyện Huyết tầng ba!

Khi Diệp Hạo đạt đến cảnh giới này, hắn mới chú ý luồng năng lượng đã không còn được một phần ba lúc đầu.

"Đột phá tiếp."

Diệp Hạo không do dự hấp thu hết luồng năng lượng đó.

Người tu luyện điên cuồng thăng cấp cho tu vi của mình chắc chắn sẽ để lại di chứng, vì nếu tâm cảnh và cơ thể không đồng nhất với nhau, dễ ảnh hưởng tới sức mạnh sau này.

Nhưng Diệp Hạo lại không giống vậy.

Lúc hắn đột phá lại nhận được cảm ngộ(*) của Luyện Huyết Cảnh do Long Châu truyền lại.

(*) cảm ngộ: tinh thần được khơi thông. (Ở đây, ý chỉ Diệp Hạo đã được khơi thông tâm cảnh nên không để lại di chứng gì khi thăng cấp.)

Có thể nói, nếu có đủ năng lượng, dù Diệp Hạo đặt chân vào cảnh giới cao hơn cũng sẽ không xảy ra bất kỳ tai họa ngầm nào.

Không thể không nói lượng năng lượng cần để đột phá Luyện Hồn Cảnh không phải thứ mà Luyện Huyết Cảnh có thể so sánh.

Diệp Hạo dùng một phần ba năng lượng ít ỏi còn sót lại mới khó khăn lắm đột phá lên Luyện Hồn Cảnh.

Luyện Hồn Cảnh, cảnh giới không chế tinh thần bản thân.

Lúc này, người tu hành có thể dùng suy nghĩ của mình để chống lại kẻ địch.

Người tu luyện tới tầng ba Luyện Hồn Cảnh có thể giết chết một người trong vòng mười dặm nếu dựa vào sức mạnh tâm linh hay sắc mạnh của thần niệm.

Có thể nói, đạt đến Luyện Hồn Cảnh sẽ được tôn xưng làm cao thủ nhất đẳng. Nhưng nếu so với Địa Tiên, Diệp Hạo vẫn còn kém xa, mà chuyện này cũng không còn cách nào khác.

Địa Tiên cũng không phải tu luyện cả nghìn năm có hơn mới được, dù Diệp Hạo có món đồ bá cờ Long Châu cũng không thể nhanh chóng tăng tu vi lên đến cấp độ của này ngay được.

Năm đó, cái tên Hắc Long này cũng không đạt đến cảnh giới Địa Tiên.

- Việc quan trọng nhất bây giờ là củng cố cảnh giới hiện tại.

Diệp Hạo nói xong, lập tức nhắm hai mắt bắt đầu tu luyện Luyện Hồn Cảnh thật tốt.

Diệp Hạo tu luyện suốt bảy ngày bảy đêm, không hề đi ra ngoài.

Mười ngày tiếp theo, Diệp Hạo không làm gì khác ngoài chuyện củng cố cảnh giới mà hắn đang tu luyện - Tinh Thần Kiếm Quyết.

Không thể không nói, Tinh Thần Kiếm Quyết biến ảo khôn lường, dù người có thiên phú như Diệp Hạo tu luyện vẫn rất khó khăn.

Khi Đường Phiến Phiến thấy hắn ra ngoài, vội vàng chạy tới hỏi thăm.

- Anh đói không?

Đường Phiến Phiến biết với tu vi Diệp Hạo hiện giờ, không ăn nửa tháng cũng không sao. Vì vậy, cô hoàn toàn không làm phiền hắn suốt hai tuần qua.

- Có hơi hơi.

Đường Phiến Phiến vội vàng chạy vào bếp làm cơm cho hắn.

Diệp Hạo vừa ăn ngấu nghiến vừa hỏi.

- Thời gian này có xảy ra chuyện gì không?

- Hiểu Minh đưa mấy cô gái thuộc Hồ tộc kia tới phái Mao Sơn rồi.

Thật ra sau khi năm người Lang tộc xuất hiện, Hiểu Minh bị bọn chúng tìm đầu tiên, cậu ta ý thức được chuyện đã trở nên nghiêm trọng hơn nên lập tức đưa bọn họ rời khỏi đây.

- Ừm.

- Không xảy ra chuyện gì nữa.

Diệp Hạo cầm điện thoại Đường Phiến Phiến đưa tới bấm gọi cho Hiểu Minh.

- Hồ tiên tiên bối mất rồi hả?

- Dựa trên thông tin từ Cục trưởng Cục tình báo, tám chín phần ba ấy đã chết. Vì sau khi đám sói tiên trở về, đã lập tức hạ lệnh ra tay với Hồ tộc.

Diệp Hạo cảm thấy trong lòng vô cùng nặng nề.

- Cục Linh Dịch có đối phó được với Lang tộc không?

- Cục Linh Dịch sẽ không ra tay với Lang tộc nếu bọn họ không gây ra chuyện tội ác tày trời. Nhưng chuyện Hồ tộc báo thù, Cục Linh Dịch cũng sẽ không xen vào.

Hiểu Minh nói đến đây, dừng lại một chút.

- Nói thật, Lang tộc là một bộ tộc mạnh trong Yêu tộc, cho dù thực sự gây ra chuyện gì trái quy tắc, có lẽ Cục Linh Dịch cũng chỉ nhắm một mắt, mở một mắt thôi.

- Ý cậu là, không nên gây thù với Lang tộc?

- Lang tộc kiêng kỵ chúng ta cũng giống như chúng ta kiêng kỵ bọn họ. Vì vậy, không nên gây ra mâu thuẫn không cần thiết giữa đôi bên.

Hiểu Minh nghiêm túc dặn dò.

- Tôi hiểu rồi.

- Em dạy anh lái xe đi!

Diệp Hạo vốn định để Đường Phiên Phiên lấy xe đưa hắn tới Đại học Trung Y, nhưng khi nhìn thấy cô nàng khởi động máy, hắn chợt nghĩ đến chuyện này.

Dù sao hắn còn phải sống ở trần gian một thời gian dài, vì vậy việc học lái xe rất cần thiết.

Thiên phú của Diệp Hạo phát huy ở đây, không mất bao nhiêu thời gian, hắn đã hiểu rõ kỹ thuật của việc điều khiển xe bốn bánh.

Diệp Hạo gọi điện cho Trương Thành, muốn nhờ anh ta làm cho mình một cái bằng lái.

Lúc Diệp Hạo lái chiếc MINI của Đường Phiên Phiên tới Đại học Trung Y, quay sang hỏi.

- Kỹ thuật lái xe của anh không tồi chứ?
- Có thể so với dân chuyên nghiệp rồi!
- Không còn cách nào khác, ai bảo anh quá thông minh làm chi.

Diệp Hạo cười cười đi về phía phòng học, khi hắn vừa bước vào cửa phòng đã gây nên một trận xôn xao.

Ai bảo... Cái tên này chưa bước từng đến trường hơn hai tuần nay chứ, mà hắn xin nghỉ dài hơi như vậy cũng không phải lần một lần hai.

- Diệp Hạo, em nói thử xem em được mời lên đây bao nhiêu lần rồi hả?

Vị thầy giáo già với cặp kính trên sống mũi nhìn Diệp Hạo với vẻ mặt khó coi.

- Chuyện này... Thưa thầy... Em có xin nghỉ phép mà.

Diệp Hạo hơi lúng túng trả lời.

- Xin nghỉ dài hạn để trốn học sao?

Thầy giáo già tức giận nói.

Diệp Hạo giật mình.

Sao lão già này vô lý quá vậy!

- Thật ra, nguyên nhân chủ yếu là vì em đã học xong môn học của thầy rồi.

Diệp Hạo thấy tình hình này, chỉ có nước đưa ra đòn sát thủ.

- Cậu học xong rồi?

Thầy giáo nghi ngờ nhìn Diệp Hạo.

- Nếu thầy không tin có thể kiểm tra ạ.

Diệp Hạo quyết định ra chiêu lớn.

Không thể không thừa nhận, thầy giáo này mắng hắn cũng xuất phát từ ý tốt. Nhưng với tình hình hiện tại, Diệp Hạo hoàn toàn không thể lên lớp thường xuyên được.

- Vậy em nói cho thầy biết phương thuốc trị bệnh loét dạ dày đi?

Lão giáo nói xong, đặt sách giáo khoa lên bàn.

- 9 gam Sa Sâm, 9 gam Đường quy, 9 gam Thạch Hộc, 6 gam Màng mề gà, 6 gam Hoàng liên, 6 gam Trần bì.

Sau khi Diệp Hạo nói xong phương thuốc, đôi mắt ông không khỏi sáng ngời.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Bồng Lai Hội Sở

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Lão giáo đưa một loạt các vấn đề, mắt ông nhìn Diệp Hạo ngày càng sáng hơn. Bởi vì, các câu trả lời của hắn không sai một ly.

Trung Dược sở dĩ rất khó phổ cập bởi vì nó yêu cầu người học phải nhớ kỹ tên của rất nhiều đơn thuốc và số lượng của mỗi loại trong đó.

Cái khác không nói, chỉ cần một dược phương (phương thuốc) thôi đã làm khó vô số học sinh rồi.

Mỗi phương thuốc có ít nhất 5 6 loại dược tài*, nhiều thì lên đến hai ba chục loại, hơn nữa, còn phải căn cứ theo tình hình bệnh nhân mà phải tăng giảm trọng lượng của dược tài.

*Dược tài: tài liệu thuốc.

Dù một chút danh y cũng không dám chắc nói mình đã nhớ hết tất cả dược phương, bọn họ chỉ nhớ kỹ dược phương của một vài căn bệnh thường gặp, nhưng cậu sinh viên trước mắt này lại có thể nhớ hết hơn 1000 dược phương trong sách.

Cái này cũng có chút không giống người thường rồi.

- Em nhớ rất kỹ các dược phương.

Lão giáo mỉm cười nhìn Diệp Hạo rồi nói tiếp.

- Bất quá, nhớ dược phương nhưng em có rõ dược lý trong đó?

- Hiểu ạ!

- Cái gì?

Lão giáo chấn kinh.

Diệp ca ta đương nhiên hiểu hết dược lý trong đó, những ngày này, hắn đã xem xong hết chương trình của năm nhất rồi.

Sự thật cũng như thế.

Dù lão giáo đưa ra vấn đề gì, Diệp Hạo đều cho ra rất câu trả lời chính xác ngay lập tức sau đó, sau khi ông hỏi thêm mười vấn đề rồi không hỏi nữa.

Điều này không có ý nghĩa.

Ông khẳng định cậu học trò này của đã học thuộc hết cả quyển sách, nếu không sẽ không thể đối đáp trôi chảy như thế.

- Từ nay về sau, trò không cần đến buổi học của thầy cũng được!

Lão giáo cười nói.

- Em cảm ơn thầy.

Diệp Hạo mỉm cười, đi đến chỗ ngồi của mình.

Nửa tiếng sau, tiếng chuông tan học vang lên.

Trương Lan mỉm cười đi tới trước mặt Diệp Hạo.

- Tôi có chuyện muốn nói với anh!

- Sao thế?

- Đại hội thể dục thể thao mùa thu còn qua ba ngày nữa sẽ bắt đầu.

- Có liên quan gì đến tôi sao?

- Tôi giúp anh đăng ký báo danh thi các hạng mục chạy nước rút 100 mét, 400 mét, chạy cự li dài 1500 mét, 3000 mét.

Trương Lan nói xong câu này, có chút khẩn trương nhìn phản ứng của Diệp Hạo.

Cô không hỏi ý kiến cậu mà dám đăng ký dùm cho hắn, cô lo lắng Diệp Hạo sẽ bắt mất việc mình làm, nhưng ai bảo cô nàng không liên hệ được với hắn chứ.

- Chỉ có những cái này?

Diệp Hạo hỏi.

- Anh thấy chưa đủ à?

Trương Lan khẽ giật mình, hỏi lại.

- Cứ báo danh thêm các môn thể thao khác đi, khoảng cách thời gian không trùng nhau là được.

Diệp Hạo không thêm đề ý mà nói tiếp.

- Dù sao nhân rồi cũng không có chuyện gì làm?

- Do anh nói đó nha!

- Ừm, quân tử nhất ngôn.

Trương Lan quay người trở về chỗ ngồi, nhìn danh sách các hạng mục cần thi đấu trong đại hội thể dục thể thao, sau đó cô nàng liên tục báo danh cho Diệp Hạo 14 hạng mục.

Diệp Hạo cảm thấy điều này không quan trọng, đừng nói 14 hạng, tăng gấp đôi nữa cũng chẳng xi nhê gì!

Qua thêm ba môn, khóa học buổi chiều khóa đã kết thúc, Diệp Hạo theo dòng người đi ra ngoài cửa, lúc này, hắn thấy Hứa Mạnh Mạnh đang đợi ai đó trước cửa phòng học.

- Hứa Mạnh Mạnh, cô đang chờ ai sao?

Diệp Hạo nhẹ giọng hỏi.

- Đúng vậy a, tôi đang chờ người.

Hứa Mạnh Mạnh cười khẽ, thời điểm đó liền lộ ra hai cái lúm đồng tiền đẹp đẽ như hoa.

- Vậy cô đợi tiếp đi!

- Không đợi nữa.

- Sao vậy?

- Bởi vì người đã đứng trước mặt tôi rồi.

Hứa Mạnh Mạnh cười đáp.

- Cô đợi tôi? Có chuyện gì hả?

Diệp Hạo không ngờ Hứa Mạnh Mạnh đang chờ mình.

- Mời anh giúp tôi một việc.

- Chuyện gì ạ?

- Giả mạo bạn trai tôi một lần, có được không?

Thời điểm Hứa Mạnh Mạnh nói ra câu này, lộ vẻ đáng thương.

- Vì sao vậy?

- Cha mẹ tôi đang bức hôn!

- Cô năm nay mới học năm nhất thôi a.

Diệp Hạo cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, mới cái tuổi này đã bị bức hôn sao?

- Nhưng cha mẹ tôi bắt tôi gả cho một công tử nhà giàu!

Hứa Mạnh Mạnh lo lắng nói.

- Cho nên, tôi mới... muốn anh giả mạo bạn trai tôi!

- Cái này ——?

- Anh giúp tôi một chút đi, có được hay không?

Hứa Mạnh Mạnh vừa nói vừa lay cánh tay Diệp Hạo, đôi mắt to của cô nàng nhìn hấn với vẻ cầu xin.

- Được, được, đừng lay nữa, tôi đồng ý là được chứ gì!

Diệp Hạo bất đắc dĩ đáp ứng.

- Vậy chúng ta đi thôi.

Hứa Mạnh Mạnh lúc này nói ra.

- Hiện tại?

- Đúng vậy a.

- Muốn tôi chuẩn bị một chút hay không?

Diệp Hạo hiện tại mặc một bộ đồ có chút tùy ý, hấn nghĩ mình nên chỉnh chu lại một chút.

- Anh muốn chuẩn bị cái gì?

- Thay một bộ đồ!

- Cũng được.

Hứa Mạnh Mạnh nhẹ gật đầu.

Trương Lan nhìn Diệp Hạo và Hứa Mạnh Mạnh sóng vai rời đi, trong lòng không khỏi có chút ghen ghét.

- Cậu vẫn không quên được Diệp Hạo sao?

- Sao có thể nói quên là quên đây?

- Vậy sao cậu không chủ động tấn công?

- Diệp Hạo đã có Đường Phiên Phiên rồi!

- Chỉ cần bọn họ không kết hôn, mọi chuyện đều còn cơ hội.

Bạch Hà trầm giọng nói.

- So với Đường Phiên Phiên, mình vẫn hi vọng cậu chiếm được Diệp Hạo.

- Nói sau đi.

Trương Lan vẫn chưa tha thứ cho Bạch Hà, có chút tịch mịch trở về phòng ngủ.

Bạch Hà nhìn Trương Lan đui hui, đau buồn, trong lòng cũng chút đau nhói.

Lấy tướng mạo của Trương Lan, muốn tìm nam sinh dạng gì mà không có, nhưng cô chỉ yêu thích Diệp Hạo.

Kì thực lại đâu chỉ có Trương Lan, bản thân mình cũng như thế đây này!

Nam sinh trong lớp thích mình không có người tên cũng ít nhất 8 9 tên, mà tính ra toàn trường lại càng đếm không hết, bản thân chả có ấn tượng với ai cả, chỉ mỗi Diệp Hạo khiến mình rung động.

Có lẽ không chiếm được mới là tốt nhất.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Hứa Mạnh Mạnh có chút hiếu kỳ mà đánh giá nhà Diệp Hạo đang ở, rất nhanh nằng đã bên ngoài ban công treo hai cái áo ngực ren, sắc mặt cô không khỏi biến đổi.

Mà khi cô nằng đi đến phòng ngủ chính liền thấy một tấm hình.

Đường Phiên Phiên.

Đường Phiên Phiên dĩ nhiên ở chung với Diệp Hạo?

Cũng may hai người không cùng một phòng a.

Đợi đến khi Diệp Hạo đổi một bộ Tây phục từ phòng ngủ phụ đi ra, Hứa Mạnh Mạnh giả bộ như không biết việc gì mà hỏi.

- Diệp Hạo, Đường Phiên Phiên ở đây à?

- Đúng vậy!

- Sao hai người lại ở cùng một chỗ thế?

- Chuyện này nói ra rất phức tạp.

- Phức tạp?

- Đúng vậy a.

- Phức tạp như thế nào?

- Hiện tại không tiện nói.

Diệp Hạo dòi đề tài.

- Chúng ta đi luôn sao? Giờ này kẹt xe lắm!

- Đi luôn chứ.

Trong lòng Hứa Mạnh Mạnh vẫn muốn biết lý do vì sao Diệp Hạo và Đường Phiên Phiên ở chung? Nhưng thông qua vài câu nói vừa rồi, cô khẳng định một điểm, hai người ở chung chắc không phải vì quan hệ nam nữ, nếu không mà nói, Diệp Hạo không cần phải phủ nhận!

Dù sao, không phải ai cũng có tư cách làm bạn trai Đường Phiên Phiên!

Đương nhiên, còn có một loại khả năng, là Diệp Hạo nói dối, mà anh ta nói dối vì có ý với mình.

Nhưng có khả năng sao?

Thanh niên kiêu ngạo trước mặt này chẳng thấy có hành động gì cả. Bởi vì cho tới bây giờ, anh ta chưa bao giờ chủ động nói chuyện phiếm với mình, cái này cũng là dấu hiệu cho thấy anh ta có ý với mình sao?

Đương nhiên là không.

Hai người ra ngoài gọi một chiếc taxi chạy đến địa điểm đã hẹn trước.

Giao thông Ma Đô cho Diệp Hạo ấn tượng rất không tốt chỉ một chữ thôi “Kẹt”.

Hiện tại hai người đang bị kẹt trên đường chính, đến được nơi cần đến là chuyện của 1 tiếng rưỡi sau.

Diệp Hạo nhìn Hội Sở trước mặt, trong mắt lộ ra thần sắc kinh ngạc...

Bồng Lai Hội Sở.

- Thế nào?

Hứa Mạnh Mạnh tò mò hỏi.

- Làm sao chọn Hội Sở này?

Diệp Hạo không khỏi cười hỏi, hần cười bởi vì Bồng Lai Hội Sở thuộc sản nghiệp của Phương gia nhưng giờ nó đã thuộc về mình.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Đế Nhũn Giả Bạn Trai

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Phương gia Gia Chủ vì bồi thường cho Diệp Hạo, không những đưa Diệp Hạo 10 ức (1 tỷ), còn tặng một nhà hàng năm sao và một cái Hội Sở.

Mà Hội Sở kia chính là Bồng Lai Hội Sở trước mắt.

Sau khi tiếp thu, Diệp Hạo không có thay đổi nhân sự, mà vẫn để bọn họ kinh doanh như thường.

- Thế nào?

Hứa Mạnh Mạnh tò mò hỏi.

- Có tới qua một lần a.

Diệp Hạo cười đáp.

- Không có ngàn vạn trở lên trong tài khoản ngân hàng, sẽ không có tư cách trở thành hội viên của Bồng Lai Hội Sở đâu.

Lời Diệp Hạo vừa dứt, một tiếng nói đầy trào phúng vang lên, tiếp đó, một thanh niên mở cửa chiếc Audi A6 đi ra ngoài.

Thanh niên mang kính mát đen, tóc chải kiểu Thần Bài Châu Nhuận Phát, quần đen, áo đen, áo khoác và giày cũng có màu đen, y như Hắc Công Tử trong truyền thuyết.

Không thể không nói, nhìn qua rất soái a.

- Mạnh Mạnh, em cảm thấy mình mang đến một tên đế nhũn giả làm bạn trai có thể lừa gạt anh sao?

Thanh niên cười nói.

- Mạnh Mạnh, loại chuyện này sao có thể hỏ nháo?

Một phụ nhân trung niên mang dây chuyền trân châu xuống xe, bất mãn liên tiếng.

- Đúng vậy a, Mạnh Mạnh, còn không xin lỗi Lương công tử!

Lúc này, một trung niên đi ra cũng phụ họa theo.

- Cha, mẹ, con không hỏ nháo.

Hứa Mạnh Mạnh trầm giọng nói.

- Con mang Diệp Hạo đến để nói cho hai người biết rằng con đã có bạn trai.

- Hò đồ.

Trung niên tức giận xanh mặt, chuẩn bị tát Hứa Mạnh Mạnh một phát.

Lương Bân nhanh chóng đưa tay ngăn cản, rồi cười nói.

- Hứa thúc, con có thể lý giải trong lòng Mạnh Mạnh có cảm xúc chống đối, nhưng con tin tưởng mình sẽ chậm rãi cảm hóa cô ấy.

Nói xong, Lương Bân hiện ra một mặt ôn nhu nhìn Hứa Mạnh Mạnh.

- Những dịch vụ trong Bồng Lai Hội Sở có thể nói thiên hạ có một không hai, để tôi dẫn mọi người vào kiến thức một chút.

Lương Bân không thèm nhìn đến Diệp Hạo mà dẫn cha mẹ Hứa Mạnh Mạnh tiến vào.

Hứa Mạnh Mạnh cắn cắn bờ môi hỏi.

- Hiện tại làm sao bây giờ?

- Ôm eo tôi, chúng ta đi vào.

Diệp Hạo cười nhạt nói.

Hứa Mạnh Mạnh suy nghĩ một chút rồi ôm ngang eo Diệp Hạo, sau đó hai người đuổi theo ba người đi trước.

Nhưng, khi thân thể Hứa Mạnh Mạnh dán vào người Diệp Hạo đi rõ ràng có chút cứng ngắc.

- Lần đầu tiên được ôm trai à?

Diệp Hạo khẽ cười hỏi.

- Ừm..

Hứa Mạnh Mạnh gật đầu.

- Buông lỏng một chút.

Diệp Hạo nói khẽ.

- Nếu không sẽ bị kẻ khác xem thấu.

- Ok, tôi sẽ cố gắng.

Thời điểm hai người Diệp Hạo vừa mới đến đại sảnh, đã nghe tiếng Lương Bân tranh luận.

- Tôi đã đặt phòng trước đó một ngày rồi, giờ thế nào lại không có?

- Đây là tình huống ngoài ý muốn a.

- Có cái gì ngoài ý muốn, ông nhất định phải cho tôi câu trả lời thỏa đáng.

Lương Bân đặt phòng trước vì muốn tỏ vẻ ta đây trước mặt cha mẹ vợ tương lai, nhưng ai ngờ giờ phòng đặt trước đã bị người đoạt.

- Chuyện này... dựa theo quy định Hội Sở, hội viên Hoàng Kim được hưởng quyền ưu tiên a.

Quản lý phòng khách nói.

- Quyền ưu tiên không phải như thế nha?

Lương Bân cười lạnh nói.

- Nếu chúng ta cùng đặt phòng cùng một lúc, mấy người đưa gian phòng cho hội viên Hoàng Kim không gì đáng trách, nhưng tôi rõ ràng đã đặt phòng trước, giờ lại bị hội viên Hoàng Kim phớt tay trên, cái này không hợp quy củ a.

- Cái này.

Quản lý phòng khách ngẹn lời, chuyện này xác thực không hợp quy củ.

Nhưng vấn đề là, cái vị đoạt phòng có địa vị rất lớn ở Ma Đô a.

Hắn tin, cho dù lão bản phía sau cũng sẽ ngầm đồng ý việc hắn làm.

- Gọi ông chủ các người ra đây!

Lương Bân thấy bộ dáng ấp úng của người quản lý trước mặt, dũng khí tăng lên một chút.

- Cậu cũng có tư cách gặp ông chủ của chúng tôi?

Lúc này, một trung niên mặc trang phục chỉnh tề đi ra, ánh mắt hần nhìn Lương Bân như nhìn một thằng ngố.

- Ông nói cái gì?

Lương Bân nổi giận.

- Nếu cậu còn dám ồn ào, có tin lão tử sai người ném cậu ra sông Hoàng Phố?

Trung niên lườm Lương Bân một cái nói tiếp.

- Trong Bồng Lai Hội Sở chúng ta, hội viên Bạch Ngân 4203 người, hội viên Hoàng Kim 581 người, hội viên Kim Cương 28 người, mà 28 người hội viên Kim Cương kia nếu muốn gặp lão bản chúng ta cũng phải hẹn trước, ta thực sự muốn biết cậu chỉ là một tên hội viên bạch Ngân sao có dũng khí đòi gặp lão bản của chúng ta?

Lương Bân kinh trụ.

Lúc này, hần mới rõ được chỗ kinh khủng cả Hội Sở Bồng Lai.

Hội viên Bạch Ngân mang ý nghĩa, khoản tiền trong ngân hàng của người ít nhất phải ngàn vạn, hội viên Hoàng Kim đạt đến hơn ức, mà hội viên Kim Cương phải đạt đến 10 ức.

10 ức tệ trong tài khoản ngân hàng mang ý nghĩa gì?

Nó có nghĩa, thân gia người đó ít nhất cũng phải có tài sản trên trăm ức a!

Nhưng cái đám cự đầu này muốn gặp ông chủ Bồng Lai Hội Sở còn phải đặt lịch hẹn trước?

Nghĩ đến đây, Lương Bân không khỏi đánh rùng mình một cái, hành vi của bản thân vừa rồi rõ ràng tự tìm đường chết a.

- Tôi mặc kệ cái gì mà Bạch Ngân, Hoàng Kim hay Kim Cương, tóm lại là gian phòng kia chúng tôi đã đặt trước, chúng tôi hiện tại muốn tiến vào đó.

Mẹ Hứa Mạnh Mạnh tựa hồ vẫn chưa rõ ràng tình huống, bà thấy Lương Bân không đáp lại nên tiến lên một bước, rồi thét lên.

Chuyện này kỳ thật không thể chỉ trách mẹ Hứa Mạnh Mạnh, bởi vì thằng Bân quyền Bân này chém gió quá kinh mà thôi, hần làm mẹ Hứa Mạnh Mạnh tạo thành ảo giác, khiến bà cảm thấy con rể tương lai của mình rất trâu bò à, Ma Đô chỗ nào cũng có thể đến.

- Im miệng!

Lương Bân nghe mẹ Hứa Mạnh Mạnh nói vậy, vội vàng quát tháo.

Lần này, đến phiên bà bị choáng váng.

Tình huống thế nào đây? Thằng con rể tương lai lúc trước còn cung kính với mình giờ lại đang quát vào mặt mình?

Lương Bân cũng cảm thấy bản thân có chút thất thố, hần vội vàng kéo hai người qua một bên nhỏ giọng nói ra ý nghĩ của cấp bậc trong Hội Sở.

Mà cha mẹ Hứa Mạnh Mạnh giờ mới minh bạch ông chủ của Bồng Lai Hội Sở là tồn tại bậc nào.

Đừng nói Lương Bân, Hội viên Bạch Ngân cái dạng này, cho dù Kim Cương cũng không chọc nổi a.

- Chúng ta đi nhanh đi.

Mẹ Hứa Mạnh Mạnh ý thức được bản thân đã gây họa, sau đó liền vội vàng nói.

- Được, con mang mọi người đi Tiểu Giang Nam.

Lương Bân được điệp xuống nước, hạ giọng nói.

- Đến cũng đến rồi, đi làm gì?

Diệp ca ta đứng xem náo nhiệt này giờ mới lên tiếng cười nói.

- Tiểu tử cậu đừng tìm đường chết như thế chứ.

Sắc mặt Lương Bàn tức khắc đen lại như đất nồi.

Tiểu tử này không có thấy rõ tình thế sao? Loại trường hợp này mà ngươi cũng dám tham dự?

- Hội Sở chế định quy củ, phải dựa theo quy củ mà làm.

Diệp Hạo nói với trung niên mặc tây trang chỉnh tề.

- Không thể bởi vì đối phương là Hội viên Bạch Ngân mà khinh thị.

- Cậu là ai?

Trung niên khẽ cau mày hỏi.

- Gọi Trương Kinh Tùng tới gặp tôi.

Diệp Hạo thần nhiên nói.

- Trương tổng?

Trung niên chợt biến sắc.

Trương Kinh Tùng, tổng giám đốc Trương, mà hắn bắt quá chỉ là một người phụ trách mà thôi.

Hắn rất rõ ràng, không có nhất định thân phận không thể biết Trương Kinh Tùng ba chữ này.

- Có vấn đề sao?

Diệp Hạo nhìn chằm chằm trung niên, hỏi tiếp.

Trung niên kia đột nhiên có một loại dự cảm không tốt trong lòng, bởi vậy ngữ khí hắn trở nên cung kính hơn hẳn.

- Ngài chờ một lát.

Người nọ nói xong, lấy điện thoại ra gọi cho Trương Kinh Tùng.

Lần này đến Lương Bàn kinh trụ.

Mà một nhà Hứa Mạnh Mạnh cũng sợ ngây người.

Tình huống gì đây?

Diệp Hạo nhận biết người phụ trách của Bồng Lai Hội Sở?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Đáng Giá

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Diệp Hạo không phải chỉ là một kẻ nhũn sao?

Lương Bàn có ý nghĩ thế này cũng không phải không có đạo lý.

Chứ nếu Diệp Hạo có tiền, sao lại đón taxi đến Bồng Lai Hội Sở?

Mà nhìn tình huống trước mắt, đại gia Diệp này chắc thuộc dạng công tử ca không theo quy củ a.

Khoảng 2 phút sau, một trung niên mập mạp trên người toàn hàng hiệu chạy tới bên này, mà sau lưng trung niên sau lưng còn có bốn tên bảo tiêu.

Trương Kinh Tùng có thể không khấn trương à?

Khi người phụ trách nói chuyện Diệp Hạo cho hắn biết, hắn nhanh chóng nhìn qua camera giám sát đã biết được người đến là ai?

Trương Kinh Tùng hắn cũng là một người có chỗ đứng nhưng hơi mềm chỗ đó trong Trương gia, một nhân vật mang tính đại biểu, mà hắn sở dĩ có lực ảnh hưởng lớn như vậy bởi vì hắn là tổng giám đốc của Bồng Lai Hội Sở.

Trong Ma Đô Tam có Đại Hội Sở đỉnh cấp nhất mà Bồng Lai Hội Sở có thể vững vàng đứng đệ nhất rõ ràng do lực ảnh hưởng của Phương gia.

Nhưng ai có thể ngờ rằng, Phương gia cường thế lại giao tặng Bồng Lai Hội Sở cho Diệp Hạo.

Trương Kinh Tùng hiện tại vẫn nhớ kỹ thần sắc của Phương gia gia chủ lúc chuyển nhượng quyền sở hữu của mình cho Diệp Hạo, trong mắt ông ta khi đó rất không cam lòng.

Cái này nói rõ cái gì? Đây không phải quà tặng đơn giản, mà bắt buộc đi bồi thường cho người ta.

Trương Kinh Tùng không biết bối cảnh sau lưng Diệp Hạo, nhưng hắn vẫn nhớ kỹ lời Phương gia chủ nói với mình nói, không thể lá mặt lá trái đối với Diệp Hạo, càng không thể tùy ý mang tài nguyên nhân mạch của Hội Sở rời đi, nếu không, không những Diệp Hạo không bỏ qua hắn, ngay cả Phương gia cũng sẽ không buông tha cho hắn.

Trương Kinh Tùng hiện tại vẫn nhớ như in câu nói này.

Mà điều làm Trương Kinh Tùng hơi hơi buồn lòng chính là, khi Diệp Hạo lấy được quyền sở hữu Hội Sở, không tiến hành bất kỳ sự thay đổi nào.

Nhưng ai có thể ngờ, hôm nay ông chủ chúng ta cải trang vì hành đây.

Trong lúc đi ra đại sảnh, ông cũng đã hỏi qua chi tiết sự việc.

Thời điểm Trương Kinh Tùng tới trước mặt Diệp Hạo, đang muốn gọi một tiếng lão bản, đã thấy Diệp Hạo cho ông một ánh mắt cảnh cáo.

Trương Kinh Tùng nhiều năm qua đều nhìn mặt mà nói chuyện, sao không minh bạch ý tứ của Diệp ca chứ.

- Trương quản lý, ta hi vọng người cho chúng ta câu trả lời thỏa đáng!

Diệp Hạo nhàn nhạt cất lời.

- Tôi cũng đã làm rõ ràng chân tướng mọi việc, chuyện này do Bồng Lai Hội Sở chúng tôi làm không đúng.

Trương Kinh Tùng khiêm tốn nói.

- Để bày tỏ sự áy náy này, tôi hiện tại an bài cho mọi người một gian phòng càng tốt hơn cái các vị đã đặt và tất cả dịch vụ đều miễn phí.

Diệp Hạo hơi gật đầu.

- Tôi đưa các người qua đó.

Trương Kinh Tùng thấy vẻ mặt Diệp Hạo hiện ra vẻ hài lòng liền nói tiếp.

- Ta biết Trương quản lý rất bận, người cứ đi đi, để người khác an bài cũng không sao!

Diệp Hạo thần nhiên nói.

- Tôi vừa vận nhân rồi không chuyện gì làm a.

Trương Kinh Tùng vội nói.

Trong lòng Lương Bản ngập tràn sóng gió a.

Lương Bản hắn đã gặp qua Trương Kinh Tùng này một lần.

Hắn nhớ rất rõ, trung niên trước mắt cho dù gặp được tỷ phú cũng rất xa cách nha.

Nào giống bộ dạng hôm nay, giống như một chú cún hiền ngoan dễ mến?

Cha mẹ Hứa Mạnh Mạnh ngơoi nhìn ta, ta nhìn ngơoi một chút, đều không biết nên nói cái gì.

Bọn họ có gốc đến đâu cũng đã minh bạch bối cảnh Diệp Hạo rất sâu, nếu không, gia hỏa tổng giám đốc này sao khách khí với cậu ta như vậy?

Trương Kinh Tùng dẫn đoàn người Diệp Hạo đến phòng 888.

- Đây là phòng Chí Tôn a!

Lương Bàn hoảng sợ thốt lên.

- Thế nào?

Mẹ Hứa Mạnh Mạnh nghi ngờ hỏi.

- Chí Tôn gian chỉ có Hội Viên Kim Cương mới có tư cách đi vào!

Lương Bàn nói đến đây, thần sắc đầy rung động nhìn qua Diệp Hạo.

- Trương quản lý, hình như ngơoi mang đến sai chỗ rồi?

Diệp Hạo trừng mắt Trương Kinh Tùng một cái.

Lão giờ này nhất thời bị ngớ à! Ông ta muốn bại lộ thân phận mình sao?

Trương Kinh Tùng thấy thần sắc Diệp Hạo mới ý thức được bản thân vô mông ngựa sai chỗ.

Hắn vội vàng đáp lời.

- À à, gian phòng của mọi người ở phía trước!

Nghe được câu nói này, thần sắc Lương Bàn mới thả lỏng đi một chút, gia hỏa Diệp Hạo này sao có thể làm Hội Viên Kim Cương được?

Trương Kinh Tùng dẫn đám người đến một phòng Trung Đảng, sau đó cáo từ rồi đi.

Hắn cũng không dám ở đây lâu mà vội vàng sai người phục vụ căn phòng.

Mà tràng diện trong phòng nhất thời có chút xấu hổ.

Bình thường, Lương Bàn sẽ lên đài, nhưng hắn hiện tại còn có tư cách sao?

Đúng lúc này, một thiếu nữ mặc y phục cổ trang ôm một cây đàn cổ đi đến.

Dáng vẻ thiếu nữ thướt tha mềm mại, tướng mạo thanh tú, chân đạp bước liên tục, chậm chậm đi đến.

Nàng chào mọi người một cái rồi ngồi trên mặt đất.

Theo mười ngón tay của Thiên Thiên dẫn động dây đàn, mọi người có cảm giác trước mặt như xuất hiện dãy núi nguy nga, đồ sộ, mà trên nó, một hồ suối nhỏ nhỏ chảy xuống.

Diệp Hạo cảm thấy bản thân mình như nghe được tiếng gió núi vù vù thổi qua cùng tiếng chảy róc rách của dòng suối nhỏ.

Khi một khúc này kết thúc, Diệp Hạo vẫn có cảm giác chưa thỏa mãn.

- Hay!

Diệp Hạo vỗ tay khen không ngớt miệng.

Thiếu nữ cung trang dịu dàng cười một tiếng, nhẹ bước đi đến gần Diệp Hạo nói.

- Mời Công Tử dùng bữa!

Diệp Hạo thực đơn cho Hứa Mạnh Mạnh.

- Em chọn đi?

Hứa Mạnh Mạnh chần chờ một chút rồi điểm vài món, bởi vì nhìn giá cả trên đó khiến cô nàng run sợ, kinh hãi, không dám chọn nhiều.

Những món khác không nói, chỉ một món canh cá trong đó thôi đã có giá 580 tệ.

Bất quá, sau khi nghe thiếu nữ giới thiệu qua sơ lược, Hứa Mạnh Mạnh mới biết được, cái giá này quả thật không cao lắm.

Mỗi con cá trong canh đều phải được tự nuôi ít nhất 2 năm trở lên, sau đó thông qua 18 đạo trình tự xử lý, tốn thời gian ròng rã ba tháng mới hoàn thành được.

- Mỗi món ăn của chúng ta ở đây đều dựa theo phối phương của cung đình ngày xưa, ngay cả 18 thức nhắm theo kèm cũng như thế.

Thiếu nữ mặc cung trang nhẹ giọng nói ra.

Đám người lúc này mới rõ vì sao giá cả không hợp thói thường như thế?

Mỗi lần chọn một món, thiếu nữ bồi bàn sẽ căn kể giới thiệu quá trình và khẩu vị của món ăn này, bởi vậy, sau khi qua hơn một giờ chọn món, đám người Hứa Mạnh Mạnh có loại cảm giác vẫn chưa thỏa mãn.

- Ta giờ mới hiểu vì sao có nhiều người thích đến những nơi sang trọng rồi!

Cha Hứa Mạnh Mạnh cảm khái thốt lên.

- Nếu có thể thường đến nơi này ăn thì tốt quá!

Lúc mẹ Hứa Mạnh Mạnh nói câu nói, ánh mắt bà rơi vào người Diệp Hạo.

Nhưng Diệp Hạo lại không đáp lại, ngay cả nhìn cũng không liếc nhìn bà một cái.

- Trong thời gian chờ đợi món ăn, mời các vị thưởng thức một chén trước thắm vị!

Khi thiếu nữ phục vụ bắt đầu pha một bình trà thơm hảo hạng, Diệp Hạo đứng lên muốn rời đi.

- Anh đi đâu?

Hứa Mạnh Mạnh hỏi.

- Anh ra ngoài một chút!

Diệp Hạo nói xong liền rời đi, đương nhiên hẳn không phải đi tiểu tiện.

Sau khi ra khỏi phòng, hắn đi thẳng lên lầu chín.

Lúc Diệp Hạo vừa mới ra thang máy đã thấy Trương Kinh Tùng đang đứng đợi.

- Ông chủ!

Trương Kinh Tùng cung kính chào.

- Tôi không hi vọng chuyện hôm nay lại phát sinh nữa.

Diệp Hạo nói tiếp với ông ta.

- Ông cần chú ý nhiều hơn đến tố chất công tác của nhân viên trong Hội Sở.

- Tôi lập tức đuổi việc tiểu tử kia!

- Chuyện này coi như qua đi!

Diệp Hạo lắc lắc đầu.

- Cảnh cáo một chút là được.

- Vâng, ông chủ!

Trương Kinh Tùng nào dám trái ý Diệp Hạo?

- À, ông đi thông tri đám Hội Viên Hoàng Kim và Hội Viên Kim Cương, đêm mai, Hội Sở sẽ đấu giá một vật phẩm thần bí.

- Lão bản, cậu có thể tiết lộ một hai không?

- Hộ Thân Phù.

- Cái gì?

- Hộ Thân Phù.

Diệp Hạo bình tĩnh lặp lại.

- Loại đồ vật này thật sự tồn tại?

Về mặt Trương Kinh Tùng không thể tưởng tượng nổi.

Diệp Hạo cười cười, móc ra một lá Phù từ trong ngực đưa cho Trương Kinh Tùng.

Trương Kinh Tùng đánh giá một chút, khước miệng hơi giật giật.

Đây không phải Quỷ Họa Phù sao?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Kế Hoạch của Diệp Hạo

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Hộ Thân Phù trong miệng Diệp Hạo đây ư?

Không phải gạt người sao?

Trương Kinh Tùng trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài miệng lại không dám nói ra.

- Không tin chứ gì?

- Không có.

Trương Kinh Tùng vội vàng đáp.

- Có súng ngắn không?

Diệp Hạo hỏi.

- Có.

Thân phận Trương Kinh Tùng bậc này, đương nhiên có thể giữ hàng nóng trong người rồi.

Trương Kinh Tùng nói xong, lấy một khẩu súng ngắn bên hông đưa cho Diệp Hạo.

Diệp Hạo mở chốt an toàn, sau đó nhắm ngay ông ta khiến lòng to toàn thân ông dựng đứng hết cả lên.

- Lão bản.

Trương Kinh Tùng hoảng sợ thốt lên.

Bằng một tiếng, Diệp Hạo bóp cò súng.

Gần như đồng thời, Hộ Thân Phù trong tay Trương Kinh Tùng phát ra một đạo ánh sáng bảo vệ ông ta vào trong.

- Cái này?

Trương Kinh Tùng thấy được viên đạn đang xoay tròn trước mặt mình chưa đầy nửa mét, nhưng nó không thể phá nổi vòng phòng hộ ánh sáng đang bao phủ toàn thân mình.

Diệp Hạo tiện tay bắt lại viên đạn, kim sắc quang tráo lúc này mới tiêu tán.

- Hiện tại tin rồi chứ?

- Tin tưởng rồi ạ.

Trương Kinh Tùng nhìn Hộ Thân Phù trong tay, trong mắt đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hẳn cũng chẳng tin chỉ một lá phù nho nhỏ thế nhưng lại có dạng năng lực này.

- Lão bản, Hộ Thân Phù này uy lực ra sao a?

- Cho dù súng ngắm cũng không thể tổn thương được ông.

Diệp Hạo thần nhiên trả lời.

Lực trùng kích của súng ngắm mạnh hơn súng ngắn gấp mấy lần nha.

Nghe được như thế, ánh mắt Trương Kinh Tùng sáng rực nhìn Hộ Thân Phù trong tay.

- Ông chủ, có thể cho tôi lá Hộ Thân Phù này không?

- Hộ Thân Phù chỉ có thể bảo hộ người nắm giữ ba lần, ngày mai ông dùng nó làm thí nghiệm một lần, sau đó sẽ cho ông.

Diệp Hạo nói với ông ta.

- Qua lần thử ngày mai, lá phù này chỉ còn một lần kích hoạt thôi!

Hộ Thân Phù này thuộc bản đơn giản nhất trong tay hẳn.

Mà cái hẳn cho Lam Thanh Thanh mới ghê, cho dù cường giả Tiên Thiên hậu kỳ cũng khó đả thương đến cô nàng.

Cả hai không cùng cấp bậc để so sánh.

Diệp Hạo sờ dĩ đẩy ra ba tấm Hộ Thân Phù để tạo cảm giác thần bí và cường đại cho đám hội viên khi nghĩ về mình, hẳn biết rõ không ít hội viên cao tầng đều đang ngấm quan sát.

Bọn họ muốn biết, lão bản thần bí mới tiếp nhận Hội Sở này có năng lực gì, nếu Diệp Hạo vẫn không bày ra thực lực bản thân, những hội viên này rất có thể sẽ không đến đây ăn chơi nữa.

- Tôi lập tức đi thông báo đây!

Trương Kinh Tùng hưng phấn đảo dạt đi làm nhiệm vụ Diệp Hạo giao cho.

Giờ ông đã biết vì sao Phương gia lại nhúng nhường như thế!

Có thể không sợ sao?

Thanh niên trước mặt này có thể là Đạo Gia cao nhân trong truyền thuyết a.

Đối mặt với tồn tại dạng này, ai dám không sợ?

- À, còn nữa, tôi không hy vọng trong Hội Sở chúng ta có chuyện dơ bẩn hay xấu xa nào, đồng thời, ông cũng đừng để tôi tra được những chuyện phi pháp trong này, nếu không, mặc kệ ông trốn tới đâu, tôi cũng sẽ giết ông!

Diệp Hạo nghiêm túc nói.

- Đương nhiên, nếu có kẻ chủ động gây chuyện cũng đừng sợ, chuyện lớn to bằng trời tôi cũng thay ông chịu trách nhiệm.

- Kinh Tùng không dám.

Trương Kinh Tùng vội vàng đáp lời.

- Mà thân phận của tôi nhớ phải giữ bí mật.

Diệp Hạo cảnh cáo.

- Đã rồi.

Diệp Hạo nhẹ gật đầu quay người rời đi.

Về tới gian phòng, Diệp Hạo thấy mọi người đều đang đứng lên chuẩn bị ra về.

- Đã ăn xong rồi à, vậy chúng ta về thôi.

Diệp Hạo cười nói.

- Cảm ơn cậu hôm nay đã chiêu đãi chúng tôi!

Mẹ Mạnh Mạnh nói khẽ với Diệp Hạo.

- Việc này đâu có quan hệ gì tới tôi chứ!

Diệp Hạo chỉ Lương Bân nói.

- Bà nên tạ ơn vị này nè!

Sắc mặt mẹ Hứa Mạnh Mạnh có chút xấu hổ.

Lương Bân trầm ngâm một chút mới lên tiếng hỏi.

- Diệp Hạo, cậu có quen biết với Trương tổng?

- Không quen.

Lương Bân nào tin lời hắn.

- Nếu có, có thể giới thiệu cho tôi được không?

Lương Bân xoa xoa đôi bàn tay, cười nhỉnh đề nghị.

- Tôi quen anh à?

Diệp Hạo lờm Lương Bân một cái.

Sắc mặt Lương Bân bắt đầu tái đi, nhưng anh ta thật không dám nói gì, bởi vì hai người không cùng cấp độ.

- Trở về thôi.

Cha Hứa Mạnh Mạnh thấy bộ dáng Lương Bân túng quẫn như thế liền giải vây.

Sau khi đoàn người đi ra Hội Sở, Hứa Mạnh Mạnh chủ động lên tiếng.

- Cha mẹ, con theo Diệp Hạo về trường đây!

- Ủm, hai đứa đi đi.

Mẹ Hứa Mạnh Mạnh vội vàng đáp lời.

Nếu như trước đó, bà làm sao cũng phải phải cản con gái lại, nhưng hiện tại, trong giọng nói của bà đầy sự cổ vũ.

Trong mắt Lương Bân lóe lên một tia không vui.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Ngồi lên xe taxi, con người Hứa Mạnh Mạnh chợt lóe nhìn chăm chăm Diệp Hạo.

- Cô có biết, nếu cứ nhìn chăm chăm tôi như thế sẽ khiến trong lòng tôi cảm thấy rất áp lực?

- Áp lực gì chứ?

- Hormone thanh xuân kịch liệt lên cao đó!

- Vậy thì sao? Anh muốn làm gì?

Cô nàng vừa nói vừa xích lại gần Diệp Hạo, không khí hương diễm dần bắt đầu ở băng ghế sau.

Nhưng ngay lúc này, taxi bỗng nhiên thắng gấp.

Hứa Mạnh Mạnh bị mất thăng bằng sắp ngã người về phía trước, nhưng Diệp ca đã rất nhanh đưa tay kéo nàng lại.

Tài xế vẫn con run tay, sợ hãi nhìn thân ảnh đứng trước đầu xe, sau đó mở cửa kính ra mắng.

- Con mẹ nó chứ, cậu muốn đi châu ông bà à!

Khuôn mặt đạo kia thân ảnh không thay đổi nhìn tài xế một cái, chợt mở cửa xe ra, ngồi vào ghế lái phụ, nói.

- Lái xe đi.

- Ai bảo cậu lên xe?

Tài xế vừa nói xong, nhưng sau một khắc, vẻ mặt lại hiện lên ý cười.

- Cậu muốn đi đâu?

Vì đạo kia thân ảnh kia ném cho hắn một xấp tờ 100 tệ a.

Tài xế vừa hỏi vừa một bên đếm tiền, tiền thật 100%.

- Nút giao giữa đường Đông Chi và đường Thiên Hoa.

- Hai vị thế này...

Tài xế chần chờ nhìn một chút rồi nhìn hai người Diệp Hạo phía sau.

- Chúng tôi lên xe trước mà!

Hứa Mạnh Mạnh không vui lên tiếng.

- Chuyện này, vậy mời hai người xuống xe, giá đã thỏa thuận trước đó tôi sẽ không thu, cô cậu thấy được không?

Tài xế suy nghĩ một chút rồi đề nghị.

- Này này, ông hình như không ý thức được điểm đến chỗ giao lộ của hai đường Đông Chi và Thiên nha?

Lúc này, Diệp Hạo mới cười nói.

Nghe xong, ông ta mới suy nghĩ lại rồi sắc mặt khê biến.

Bởi vì nơi đó là —— hỏa táng tràng a.

- Cậu...

Ông ta bị dọa sợ thật rồi.

- Đã lấy tiền rồi, ông phải đưa tôi đến đó!

Về mặt người kia vẫn không đổi nhìn chăm chăm tài xế.

Tài xế lúc này mới để ý về mặt trắng bệch đáng sợ của người ngồi ghế phụ kế bên mình, mà giờ toàn thân hắn đang bốc ra từng đợt lương khí.

- Tôi.

Ông ta sao còn không rõ bản thân mình đang gặp quỷ đây!

- Đi thôi.

Diệp Hạo lúc này lên tiếng tiếp.

- Nếu ông không đi, hấn ta quán lấy ông cả đời đó!

Tài xế lúc này mới nhớ, trên xe còn hai người ngồi ghế sau?

- Tôi...

- Đi thôi, tôi bảo đảm ông không bị sao.

Diệp Hạo lại cười nói.

Lúc này, đầu người kia chợt quay ngoắt sang 180 độ, quay lại nhìn hai người Diệp Hạo.

Hứa Mạnh Mạnh bị dọa, thét lên một tiếng chói tai rồi bất tỉnh.

Sắc mặt Diệp Hạo trầm xuống quát.

- Có tin lão tử diệt người tại đây không?

Lời Diệp Hạo nói ẩn chứa sức mạnh đạo âm, khiến toàn thân người này run lên từng hồi.

Hình như hấn đã bị trọng thương.

- Tha mạng, tha mạng, tha mạng. ...

- Thành thành thật thật ngồi đằng hoàng cho ta.

Diệp Hạo lạnh lùng lườm hấn một cái.

Tên kia vội vàng chuyển đầu lại bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Cường Thế Chém Giết

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team Vạn Yên Chi Sào

Tài xế thấy một màn này cũng bị choáng váng.

Lại lịch thanh niên có dung mạo bình thường sau lưng mình không nhỏ a.

- Khởi động xe đi!

Diệp Hạo thấy tài xế muốn hỏi gì, nên chủ động cắt lời ông ta.

Ông cũng không dám nhiều lời nữa, bắt đầu khởi động xe chạy về hướng hỏa táng tràng.

Khoảng nửa tiếng sau, chiếc xe đã đến nơi cần đến.

- Còn không đi?

Diệp Hạo nhìn chăm chăm Nam Quý.

Nhưng điều khiến hấn ngoài ý muốn xảy ra, Nam Quý nhìn Diệp Hạo với vẻ trào phúng, sau đó hóa thành một đạo huyền ảnh biến mất trong xe.

Cùng lúc đó, bốn phía vang lên từng đạo thanh âm âm trầm.

Mà trong xe, sau khi tài xế thấy tràng cảnh bên ngoài, bị dọa té đái trong quần rồi hôn mê luôn.

Từng đạo quỷ hồn xuất hiện xung quanh chiếc xe.

Ánh mắt đám Quỷ Ảnh đầy dữ tợn và giết chóc nhìn Diệp Hạo.

Diệp Hạo nhìn xuyên qua đám Quỷ Ảnh sida cùi mía này, tập trung trên người một nữ tử mặc áo trắng.

- Không nghĩ tới do cô giờ trở quỷ.

Diệp Hạo nhàn nhạt lên tiếng.

- Hình như ngươi không sợ chút nào nhỉ?

Bạch y nữ tử chính là Oán Nữ Cửu Thế xem bị giết lần trước.

Không thể không nói, tên Hiếu Minh thật quá không đáng tin rồi, anh ta đã suy đoán, Oán Nữ Cửu Thế không có một năm cũng phải nửa năm mới khôi phục lại được.

Nhưng hiện tại mới qua bao lâu, tu vi Oán Nữ Cửu Thế không những phục hồi, mà còn nâng cao thêm một bước.

Hiện tại cho dù Hiếu Minh đạt đến Luyện Huyết Cảnh cũng không phải đối thủ của ả ta.

Bất quá, Diệp Hạo lại không lo lắng gì, bởi vì tu vi hắn hiện giờ là Luyện Hồn Cảnh.

- Sao tôi phải sợ cô?

Diệp Hạo dùng âm tiết kỳ lạ nói ra bảy chữ này.

Trên mặt đám quỷ ảnh đang vờn quanh bốn phía taxi lộ ra vẻ sợ hãi, sau đó bọn chúng dần dần biến mất với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy rõ.

Oán Nữ Cửu Thế bật kín lỗ tai, vội vàng lui lại, mà trong lúc này, oán khí quanh người cũng đang dần tiêu tán, thần sắc cô không thể tin nổi nhìn Diệp Hạo.

- Cô hôm nay chạy trời không khỏi nắng, hừ!

Nói xong, thần niệm Diệp Hạo phá thể ra hóa thành một xúc tu muốn bắt giữ Oán Nữ Cửu Thế.

- Thần Niệm!?

Về kinh hoàng trên mặt Oán Nữ Cửu Thế càng sâu đậm.

- Ngươi đạt đến Luyện Hồn Cảnh?

Nghĩ tới đây, nữ quỷ không chút do dự triệu hồi một đạo Túc Mệnh Chi Thân, Túc Mệnh Chi Thân này vừa xuất hiện đã vọt tới Diệp Hạo.

- Thiên Lôi Quyết.

Theo lời Diệp Hạo vừa dứt, một đạo Thiên Lôi hung hăng chém lên Túc Mệnh Chi Thân kia, nó không chịu nổi một kích mà tan nát.

Thừa dịp này, Oán Nữ Cửu Thế thoát khỏi giam cầm của thần niệm, chạy thực mạng về phía xa.

- Thần Kiếm Quyết.

Diệp Hạo dẫn động Thần Kiếm Quyết.

Thanh Đồng Chủy Thủ chém ra một đạo kiếm quang sáng chói loá mắt, trên kiếm quang tràn ngập Thần uy chí Thần chí Thánh.

Oán Nữ Cửu Thế lúc này cảm thấy nguy cơ tử vong, cô vội vàng triệu hoán hết tất cả Túc Mệnh Chi Thân trong người ra, cả đám tụ lại chống đỡ kiếm quang.

Đáng tiếc, tu vi Diệp Hạo hiện tại quá mạnh, mà uy lực Thần Kiếm Quyết lại quá cường hãn, những đạo Túc Mệnh Chi Thân của nàng trước mặt nó không khác gì những tờ giấy, dễ dàng bị xé rách, hóa thành hư vô.

Tiếp theo là một tiếng kêu thảm, Oán Nữ Cửu Thế chính thức tiêu tan trong thiên địa.

Giết Oán Nữ Cửu Thế nhưng Diệp Hạo chẳng thấy vui về gì, hắn có cảm giác hình như thiên địa quỷ hồn xuất hiện ngày càng nhiều, chuyện này không tốt tý nào a!

Một lát sau, tài xế mới tỉnh lại.

Sắc mặt ông ta vẫn như cũ, trắng bệch không có tý máu.

- Vừa rồi...

- Tình huống có chút đặc thù, những Lệ Quỷ kia muốn trả thù tôi.

Diệp Hạo bình tĩnh nó.

- Quả thực, cuộc sống bây giờ ngày càng không an toàn rồi!

Diệp Hạo nói đến đây, tặng cho tài xế một Hộ Thân Phù.

- Hai ta gặp nhau là duyên, có Hộ Thân Phù này bên người, yêu tà sẽ không dám cận thân.

- Đa tạ Đại Sur!

Bác tài cúi người cảm ơn Diệp Hạo một tiếng.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Thời điểm chiếc taxi gần đến trường, Hứa Mạnh Mạnh mới tỉnh lại.

Khi cô nhìn thấy Diệp Hạo đang ngồi kế bên mỉm cười nhìn mình mới bình tĩnh lại được tâm trạng vừa rồi.

- Hồi nãy...

- Gia hỏa kia đang đóng giả vai một con ma đói.

Diệp Hạo cười nói khê.

- Không nghĩ đến cô lại bị dọa ngất.

- A.

Hứa Mạnh Mạnh vỗ đầu một cái nói.

- Hèn chi, trên đời này có ai có thể xoay ngược đầu mình 180 độ cơ chứ!

Người tài xế đang lái xe cũng không nói gì, ông ta đâu chỉ thấy ma xoay đầu 180 độ, mà còn tận mắt nhìn thấy hơn trăm con Quỷ vây quanh xe mình nữa, nếu nói ra không biết sẽ còn dọa người đến mức nào?

Đến Trung Y Đại Học, tài xế làm sao cũng không chịu lấy tiền, Diệp Hạo thấy ông từ chối hai lần cũng không miễn cưỡng nữa. Dù sao, giá trị của Hộ Thân Phù không phải số tiền này có thể so sánh.

Diệp Hạo đưa Hứa Mạnh Mạnh về ký túc xá, sau đó quay người ra ngoài.

Đi đến nửa đường, hắn gọi nói chuyện Oán Nữ Cửu Thế cho Hiểu Minh một tiếng, dù sao gia hỏa này vẫn còn đang truy tung tìm bắt nhỏ kia!

- Diệp Hạo, hiện tại Ma Đô ngày càng không bình tĩnh rồi.

Hiểu Minh cười khỏ.

- Chuyện linh dị ngày càng nhiều hả?

- Nó đó.

- Có muốn tôi phụ một tay?

- Ban đêm, cậu nếu nhàm chán không có việc gì làm, hãy giúp tôi dò xét xung quanh một phen.

Hiếu Minh nói xong câu này liền kể khổ.

- Cậu có biết không, tôi phải suốt ngày chạy đông chạy tây điều tra nè.

- Phía trên không có điều người sao?

- Người tu đạo vốn không có bao nhiêu, mà Trung Quốc lại lớn và nhiều địa phương như vậy, có nhiều Tu Sĩ nữa cũng không đủ dùng.

Hiếu Minh cười khổ.

- Được rồi, giao tôi mấy bản án mà anh không rảnh xử lý đi!

Diệp Hạo hiện tại nhàn rỗi cũng không có việc gì làm.

- Giờ tôi đang trong quán bar Dục Vọng.

Hiếu Minh nói vị trí bản thân đang ở.

Diệp Hạo gọi một chiếc taxi chạy đến đó.

Vừa mới tiến vào quán, đập vào mắt hắn là những ánh đèn nê ông cùng đám đông nam nữ đang điên cuồng nhảy nhót. Đương nhiên, còn có tiếng nhạc rock đĩnh tai nhức óc.

Diệp Hạo rất nhanh đã tìm được thân ảnh Hiếu Minh.

Nhưng gia hỏa này đang nói chuyện phiếm đây cùng một mỹ nữ dáng người cao gầy, lồi lõm đủ chuẩn.

- Trên mặt cô em có dính gì này?

Hiếu Minh nhìn chằm chằm mỹ nữ, nói.

- Cái gì vậy?

Mỹ nữ kia vội vàng lấy một tấm gương ra xem mặt mình, nhưng nhìn một hồi cũng không thấy bị dính cái gì.

- Không cần tìm, bởi vì nó dính đôi mắt của tôi vào đó mà.

Hiếu Minh xấu hổ nói.

Diệp Hạo nghe thế khóe miệng co quắp.

Con người không thể nhìn tướng mạo mà đoán nhân tâm nha!

Nhìn qua tiểu đạo sĩ như rất ngốc mà, giờ lại như một tên trắng hoa nểm đủ sự đời thế này?

Mỹ nữ không khỏi ha ha nở nụ cười.

- Không mời tôi uống chén rượu sao?

Hiếu Minh rõ, đối tượng sắp mắc câu rồi.

Mà lúc Hiếu Minh lại muốn tiến một bước, Diệp Hạo nhanh chóng an vị bên người cô nàng.

- Tôi mời cô uống một chén, thế nào?

Diệp Hạo cười nói.

- Tùy ý gọi sao?

Trong mắt mỹ nữ lóe ra ý cười yêu kiều.

- Tùy ý!

- Phục vụ, một bình Lafite 82 năm.

Mỹ nữ hô với phục vụ.

Phục vụ rất nhanh bưng ra một bình Lafite.

- Tôi mở đây a.

Mỹ nữ cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Rượu Giả

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Tôi mở đó...

Mỹ nữ môi đỏ cười nói.

- Mở đi.

Diệp Hạo không quan tâm.

Một chai Lafite 82 năm cũng chừng năm vạn, nói thật Diệp Hạo không quan tâm số tiền này.

Thấy Diệp Hạo không quan tâm, mỹ nữ bảo nhân viên phục vụ mở ra, sau đó cô nâng rót hai ly rượu, một ly trong đó đưa cho Diệp Hạo.

Diệp Hạo nhẹ nhàng lắc ly thủy tinh để hương rượu nho lên men.

Hiểu Minh thấy Diệp Hạo như vậy, mặt không khỏi đen lại nói:

- Tôi bảo này Diệp Hạo, đâu có người nào như cậu thế.

- Anh đừng nói với tôi anh tới nơi này tán gái nhé.

- Không phải, do tôi không đợi được mục tiêu xuất hiện.

- Tôi muốn biết nơi này có thể có gì?

- Nơi xa hoa, ngọc trong vàng son rất dễ xảy ra...

Hiểu Minh nói đến đây, không có nói tiếp nữa.

- Xảy ra chuyện gì?

Mỹ nữ nếm một ngụm rượu liền nhú mày, sau đó cô ta gọi nhân viên phục vụ tới:

- Anh chắc chắn anh lấy cho tôi Lafite 82 năm sao?

- Chắc chắn.

Nhân viên phục vụ chắc chắn.

- Đây đúng là Lafite, nhưng không phải 82 năm.

Mỹ nữ kiên định nói.

- Tiểu thư, cơm có thể ăn bậy, nhưng không thể nói lung tung.

Mặt nhân viên phục vụ lạnh xuống.

- Gọi người quản lý của các anh ra đây.

Mỹ nhân giờ không vui rồi.

- Không cần, tôi có thể thay mặt quản lý chúng tôi.

Nhân viên phục vụ kia nói đến đây liền nhỏ giọng nói:

- Cô không nhìn xem đây là nơi nào, quán bar Dục Vọng là nơi cô có thể gây chuyện à?

Lúc này, ánh mắt cô nàng nhìn qua Diệp Hạo.

- Lát nữa đánh nhau, anh có giúp tôi hay không?

- Có tôi ở đây không ai lại gần được người cô.

Diệp Hạo lại cười nói.

- Anh chắc chắn?

Người đẹp kinh ngạc bất định nhìn Diệp Hạo.

- Nếu cô muốn tát thì nhanh tát đi, nói thật, tôi nhìn anh ta cũng không vừa mắt.

Diệp Hạo chỉ nhân viên phục vụ nói.

- Vậy như anh mong muốn.

Mỹ nữ môi đỏ nói xong, cầm một chai rượu chào hỏi đầu tên phục vụ lão toét kia.

Lúc chai rượu hôn vào đầu tên phục vụ, rất nhanh nó đã hiện một lỗ máu to đùng.

- Con đĩ, tao muốn giết mày!

Nhân viên phục vụ gào thét một tiếng, muốn xông về phía cô gái, nhưng cô nhanh tay nắm lấy tóc hắn, sau đó cầm thêm một chai rượu khác chào hỏi đầu hắn ta lần nữa.

Đội đập vỡ liên tục ba chai rượu, cô nàng mới dừng tay.

Cô ta không dừng tay không được.

Bởi vì có hơn 10 vệ sĩ xông tới từ bốn phía quây rượu.

- Tôi đánh anh ta vì người này mang rượu Lafite 82 năm giả ra cho tôi uống.

Cô nàng chỉ chai rượu đỏ trên bàn.

- Có phải ông chủ quán bar Dục Vọng các anh nên cho tôi một lời giải thích hợp lý hay không?

- Cho cô giải thích cũng không phải không thể được, nhưng đầu tiên cô phải cho tôi một câu trả lời thỏa đáng đã.

Một thanh niên mặc âu phục đen trầm giọng nói.

- Câu trả lời gì?

- Cô vô cớ đánh nhân viên phục vụ của chúng tôi, không nên cho một câu trả lời sao?

- Tôi có bằng chứng, có căn cứ như thế nào lại trở thành vô cớ ầu đã?

- Lên.

Người thanh niên này vung tay ra lệnh.

- Cắt một cái chân của cô ta rồi nói sau.

Lúc này, hai thanh niên xông tới chỗ nàng.

Diệp Hạo nhanh chân tiến lên vỗ vào người tới trước, thanh niên này lập tức cảm nhận được một lực lượng rất mạnh, khiến thân thể hắn vô lực lui về phía sau.

Mấy tên vệ sĩ vội vàng đưa tay ra đỡ.

Nhưng cả đám người không thể chịu nổi, bị đụng ngã hơn mười mấy mét mới dựng lại.

Mọi người xôn xao.

Ai cũng không ngờ Diệp Hạo lại có lực lượng kinh khủng như thế.

Thanh niên kia đã biết được Diệp Hạo là một cao thủ.

- Vì sao các hạ muốn tham gia vào chuyện này?

- Chai Lafite 82 năm này do tôi mua tặng cho cô ấy.

Diệp Hạo thản nhiên lên tiếng:

- Các người bán cho tôi rượu giả, chẳng lẽ không cho tôi câu trả lời thích hợp sao?

- Cái gì?

- Rượu giả sao?

- Quán bar Dục Vọng cũng bán rượu giả?

Đám người xung quanh tròn mắt há miệng.

Đúng lúc này, một trung niên đi từ trong quán ra.

- Tôi là ông chủ quán bar Dục Vọng!

Trung niên này giới thiệu mình một chút, sau đó đi tới bên cạnh Diệp Hạo, ông ta bung chai rượu đỏ Diệp Hạo mua lên rồi rót cho mình nửa ly.

Lúc ông ta nhẹ nhàng lắc ly thủy tinh, sắc mặt liền trở nên khó coi.

Lafite 82 năm trong chén cách xa Lafite 82 năm thông thường nhiều lắm!

- Đinh Ngân, mua rượu tiêu thụ đều do cậu phụ trách.

Người trung niên nhìn chằm chằm thanh niên kia, quát.

- Cậu hãy giải thích cho tôi biết chuyện này là như thế nào?

- Ông chủ.

- Cắt hai chân cậu ta ra rồi ném hẳn ra ngoài cho tôi.

Sao người trung niên lại không hiểu, tên Đinh Ngân này treo đầu dê bán thịt chó kiếm lời thêm từ việc này.

Đinh Ngân sợ tới mức quỳ xuống van xin.

- Ông chủ, xin ông cho tôi một cơ hội!

- Cậu có biết mình đã hủy đi danh dự quán bar của tôi hay không, nếu giờ không phải xã hội pháp chế, con mẹ nó chứ, tôi đã làm thịt cậu rồi.

Trung niên tức giận quát lớn.

Đinh Ngân không dám nói gì nữa, hắn ta thấy được sát khí trong mắt ông chủ.

Sau khi Đinh Ngân được mang đi, trung niên mới quay sáng nói với mọi người xung quanh.

- Để bày tỏ lòng áy náy, hôm nay tất cả đều dùng miễn phí.

Người vây xem lập tức hưng phấn hú hét lên.

Được uống rượu miễn phí, ai mà không thích?

- Thành thực xin lỗi hai vị.

Về mặt người trung niên nghiêm túc nhìn hai người Diệp Hạo.

- Hai vị có tiện theo tôi đến văn phòng trao đổi chi tiết bồi thường hay không?

- Không cần.

Diệp Hạo lắc đầu nói:

- Chuyện đến đây thôi!

- Hai vị chơi vui uống ngon.

Trung niên nói xong xoay người rời khỏi nơi này.

Đội ông chủ rời đi, mỹ nữ bên cạnh mới cười khanh khách nói.

- Không ngờ tôi nay còn có thể vui chơi miễn phí.

Lúc này Hiểu Minh đứng dậy đi về phía nhà vệ sinh.

Diệp Hạo hiểu anh ta đã phát hiện ra gì đó.

- Vui chơi thì có thể, nhưng đừng uống quá say.

Diệp Hạo nhắc nhở cô nàng.

- Nếu không, con gái dễ bị người ta chiếm tiện nghi.

- Không phải anh tới nơi này chiếm tiện nghi của con gái sao?

- Lần đầu tiên tôi tới quán bar đó bà chị.

- Anh cảm thấy tôi sẽ tin anh à?

- Tin hay không tùy cô.

Diệp Hạo nhún vai đứng dậy.

- Anh đi đâu thế?

Nói xong, cô nàng cũng đi theo.

- Tôi muốn đi vệ sinh.

- Tôi cũng đi.

- Tôi nghĩ hiện giờ cô nên ở ngoài này đi.

Diệp Hạo ngăn cản cô nàng.

- Sao thế?

- Nếu không, cô sẽ nhìn thấy chuyện cả đời này khó quên.

Nàng cười khanh khách đáp.

- Anh muốn vào nhà vệ sinh làm một phát với tôi sao?

Diệp Hạo giơ tay chạm vào lông mày, sau đó dọc theo lông mày đến khóe mắt nàng.

- Mắt cô còn chưa tháo ra, cần gì phải giả bộ làm người bất lương trước mặt tôi?

Trong mắt cô không khỏi lộ ra vẻ khiếp sợ.

- Chuyện này cũng có thể nhìn ra sao?

- Tôi có thể nhìn ra nhiều thứ.
- Anh có thể nhìn ra cái gì nữa?
- Tôi sợ nói ra sẽ hù dọa cô đứng tim.
- Anh nói đi, tôi không tin còn có chuyện gì có thể dọa tôi?
- Áo ngực cô màu tím.

Thiếu nữ môi đỏ cúi đầu nhìn thoáng qua nói:

- Không phải anh nói linh tinh đấy chứ?

Cô ta mặc hơi lộ, có thể nhìn ra được màu áo ngực mà.

- Phải không?

Diệp Hạo cười một tiếng nói tiếp.

- Vậy nếu tôi nói trên ngực cô có bảy nốt ruồi thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Người Hai Thế Giới

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Sắc mặt mỹ nữ lúc này mới thay đổi.

- Anh - -?

- Đi.

Diệp Hạo không đùa nói đùa với người đẹp nữa, mà nhanh chóng đi về phía nhà vệ sinh.

Mới tới đó, Diệp Hạo đã cảm nhận được Quý Khí nồng đậm, sau đó hắn thấy hai tên quý nam đang run lẩy bẩy, co quắp ngã trên đất.

Mà bên cạnh hai quý nam này còn có hai nữ tử đang hôn mê.

Tướng mạo hai nữ sinh này không tệ, nhưng lúc này vô cùng yếu ớt, bộ dạng nửa sống nửa chết.

- Quý Sắc à?

Diệp Hạo nhìn hai quý nam hỏi.

- Nguyên Âm của hai người này đều đã bị phá, tôi sợ bọn họ mang thai quý.

Hiểu Minh trầm giọng nói.

- Để tôi lột da hai tên này trước.

Diệp Hạo nghe xong lạnh lùng nhìn hai quý nam.

Hai quý nam nghe thấy vậy, quỳ xuống cầu xin.

- Cầu xin đạo trưởng, tha cho tôi một mạng.

- Hai vị đạo trưởng, lần sau chúng tôi không dám nữa.

Đúng lúc này, mỹ nữ vừa nãy ở ngoài chạy tới đây.

Khi cô ta thấy hai người đàn ông có tướng mạo ghê tởm, không khỏi khiếp sợ che kín miệng.

Hai quý nam liếc nhau không hẹn mà cùng hóa thành làn khói xanh xông về phía cô nàng.

- Nghiệt súc!

Hiếu Minh bóp nát Linh Quyết đánh ra một dòng Lôi Điện.

Lôi Điện này đánh một quý nam tan thành mây khói ngay tại chỗ, nhưng vẫn còn một quý nam xông tới trước mặt cô gái.

Mà nạn nhân như cô chưa từng thấy cuộc chiến như vậy bao giờ. Lúc này, cô sợ đến nỗi quên cả kêu la.

- Hồ đồ ngu ngốc!

Lúc quý nam sắp phụ thể cô nàng, tay Diệp Hạo đề cái đầu quý của hắn xuống, sau đó một dòng kinh lôi lóe lên, quý nam này biến thành tro tàn trong chớp mắt.

A!

Lúc này cô nàng mới hết ảm lên.

Diệp Hạo không nhìn cô nữa mà nhìn Hiếu Minh.

- Hai cô gái này làm sao bây giờ?

- Tôi để lại bùa Truy Tung trên người bọn họ, một tháng sau tôi sẽ điều tra xem bọn họ có mang thai quý hay không.

Hiếu Minh nói đến đây lại nói.

- Chúng ta đi thôi!

Hiếu Minh nói đi là đi.

Diệp Hạo nhìn người đẹp vẫn còn đắm chìm trong rung động, nhẹ giọng nói.

- Tôi không lừa cô, đã bảo cô tiến vào sẽ thấy một cảnh cả đời khó quên mà không nghe.

Dứt lời, hắn quay người rời đi.

Hai người mới ra khỏi quán bar không xa, bốn chiếc xe chạy lại vây hai người vào trong, sau đó hơn 10 vệ sĩ áo đen trắng kiện đi ra.

Ánh mắt Diệp Hạo bình tĩnh nhìn trung niên, thản nhiên nói.

- Ông có ý gì?

Người trung niên cười mỉa mai.

- Có ý gì sao? Cậu hủy danh dự của quán bar chúng tôi rồi muốn phủi mông rời khỏi nơi này dễ dàng à?

Người trung niên chính là Thôi Tân Kiến, ông chủ của quán bar Dục Vọng.

- Nói như vậy trước đó ông mời chúng tôi đến văn phòng nói bồi thường cũng là giả.

Diệp Hạo cười nói.

- Nhảy béc.

Thôi Tân Kiến nói xong, vỗ tay một cái, sau đó có hai vệ sĩ kéo một người phụ nữ đi ra, người phụ nữ này chính là mỹ nữ lúc nãy.

Cô ta không ngừng giãy dụa, nhưng không thể tránh thoát được?

- Tôi chẳng cần biết ông là ai, nhưng tôi nói cho ông biết, ông chết chắc rồi.

Cô nàng biết mình không thoát ra được, nên chỉ Thôi Tân Kiến nói.

- Tôi cũng muốn nhìn xem tôi chết chắc như thế nào?

Thôi Tân Kiến giễu cợt.

- Cha tôi tên Long Cửu Tiêu.

Khóe miệng cô gái lúc này lộ nụ cười khẩy.

Sắc mặt Thôi Tân Kiến bỗng dưng thay đổi.

- Cha cô là Long Cửu Tiêu?

Giọng nói Thôi Tân Kiến hơi run run khi hỏi câu này.

Long Cửu Tiêu, một trong những đại lão thế giới ngầm của Ma Đô, sao ông ta có thể không biết?

Lúc Long Cửu Tiêu đã ngang dọc trong Ma Đô, ông ta còn làm lưu manh trên đường nhỏ đó?

- Lúc ông bắt tôi không chỉ có một người nhìn thấy, mà em họ đến với tôi cũng biết, nếu cô ấy không tìm thấy tôi, ông biết hậu quả rồi đó.

Lúc cô nàng nói ra câu này, nhìn lại hai vệ sĩ đang bắt lấy mình.

- Có lẽ các anh không sợ chết, nhưng người nhà các anh thì sao?

Hai vệ sĩ không khỏi rung mình một cái.

Long Cửu Tiêu, một truyền kỳ trong thế giới ngầm ở Ma Đô.

Không phải người mấy tên lưu manh như bọn họ có thể trêu chọc.

- Lão đại, bây giờ làm sao?

Một người đứng đầu đám vệ sĩ hỏi.

Thôi Tân Kiến trầm mặc một chút rồi nói.

- Chuyện đã đến nước này rồi, hoặc không làm, đã làm thì làm cho xong, nếu không chúng ta đều không sống nổi.

Nói đến đây, Thôi Tân Kiến làm động tác chém đầu.

- Cô ngốc ơi, cô đi kích thích bọn họ làm gì?

Lúc này Diệp Hạo bắt đầu dẫm dẫm đầu.

- Hai vị thần thông đại như vậy, sao để họ làm tôi bị thương được?

Cô nàng cười khanh khách nói.

- Chuyện này giao cho cha cô giải quyết đi, tôi hi vọng không liên quan đến quá nhiều người.

Diệp Hạo nói đến đây, tinh thần khẽ động, dòng nước trong cống thoát nước bị rút đi, biến thành dây thừng nước trôi dạt người Thôi Tân Kiến lại.

Trên mặt cả đám kia đều lộ ra vẻ khiếp sợ.

Bọn họ chưa bao giờ thấy cảnh tượng này ngoài đời cả, trong phim còn có một hai a?

Trong mắt mỹ nữ môi đỏ cũng tỏ vẻ sợ hãi thán phục, cũng may cô ta cũng không ngốc đến nỗi quên gọi điện cho cha mình.

Khi cô nói mọi chuyện cho Long Cửu Tiêu, ông ta nhanh chóng mang mấy trăm tiểu đệ chạy đến.

- Bọn họ sẽ không thể động đây trong vòng một canh giờ.

Diệp Hạo nói xong, nhìn Hiểu Minh một cái rồi hai người muốn rời đi.

- Đợi đã.

Long Liệt Diễm ngăn cản đường đi của Diệp Hạo.

- Các anh còn chưa nói cho tôi biết phương thức liên lạc của các anh mà?

- Cho dù tôi cho cô biết phương thức liên lạc của chúng tôi cũng không làm gì, bởi vì sau đó tôi sẽ xóa sạch ký ức của mọi người liên quan đến chúng tôi.

Diệp Hạo nói đến đây, đưa hai tay ra muốn kết ấn.

- Đợi đã.

Long Liệt Diễm vội vàng nói.

- Tôi đảm bảo sẽ không nói chuyện này với ai.

- Nếu phụ nữ có thể giữ được bí mật, thế giới này đã không còn chiến tranh a.

Diệp Hạo nói xong, hai tay kết ấn, ấn kết hình thành tia sáng màu vàng vây quanh đám người bao gồm cả Long Liệt Diễm bên trong.

Đội ánh sáng màu vàng này biến đi, thân thể Long Liệt Diễm lung lay một lát, cô ta ôm đầu mãi mới lấy lại tinh thần.

Sau khi bình tĩnh, cô nghi ngờ nhìn đám người Thôi Tân Kiến nằm trên đất, trong đầu không nhớ nổi đã xảy ra chuyện gì.

Một lát sau, Long Cửu Tiêu dẫn đám tiểu đệ đến nơi này.

Long Liệt Diễm vội vàng nhào tới.

Sau khi Long Cửu Tiêu hỏi qua, ông kinh ngạc phát hiện một chuyện.

Bao gồm cả Long Liệt Diễm, hình như ký ức của bọn họ đều thiếu đi một phần quan trọng nhất.

Long Liệt Diễm không biết người nào ra tay, đám người Thôi Tân Kiến cũng không biết.

Long Cửu Tiêu là cáo giả thành tình đương nhiên biết còn nhiều cách tìm được thông tin mình muốn, ông nhanh chóng xem qua camera theo dõi trong quán bar Dục Vọng, cuối cùng khóa được Diệp Hạo và Hiểu Minh.

Đáng tiếc tướng mạo hai người mơ hồ không rõ, căn bản không tra ra được.

Long Cửu Tiêu tạm thời bỏ chuyện này sang một bên.

Nhưng chuyện lần này cảnh tỉnh Long Cửu Tiêu, bởi vậy ông ta sai hai vệ sĩ mạnh nhất trong đám bảo vệ con gái yêu của mình.

Làm xong những chuyện này đã là tối hôm sau.

- Liệt Diễm, con ở nhà nghỉ ngơi đi, cha đi tham gia hội đấu giá đây.

Long Cửu Tiêu an ủi con gái một chút rồi đứng dậy muốn rời đi.

- Con biết hội sở Bồng Lai không?

- Một trong ba hội sở đứng đầu Ma Đô hà?

- Đêm nay hội sở Bồng Lai sẽ đấu giá một thứ thần bí, dựa theo lời Trương Kinh Tùng nói giá trị thứ này cực lớn.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148: Bùa Hộ Thân

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Đó là thứ gì?

- Trương Kinh Tùng chắc chắn sẽ không nói đùa, nhưng rốt cuộc là thứ gì, cha cũng không biết.

Long Cửu Tiêu cười lắc đầu nói.

- Con cũng muốn đi xem.

Long Liệt Diễm là một người không chịu ngồi yên.

- Vậy đi thôi.

Long Cửu Tiêu cũng muốn con gái được mở rộng tầm mắt một chút.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Lâm Nhu Nhi ngồi trong xe, vẻ mặt thản nhiên nhìn phía trước.

- Tiểu thư, rõ ràng chúng ta không phải hội viên của hội sở Bồng Lai, tại sao Trương Kinh Tùng còn mời chúng ta đến cuộc hẹn?

Tiểu Mai khó hiểu hỏi.

- Có khả năng món đồ Trương Kinh Tùng nói có giá trị cực lớn.

Lâm Nhu Nhi trầm ngâm một lát mới lên tiếng.

- Hơn nữa ông chủ hội sở Bồng Lai muốn nhờ vào đó biểu hiện thực lực của bản thân.

- Tôi thực sự hiếu kỳ, vì sao Phương gia lại chuyển nhượng hội sở Bồng Lai và khách sạn Bồng Lai nhỉ?

- Chỉ sợ không phải chuyển nhượng đơn giản.

- Chẳng lẽ có người có thể ép Phương gia cúi đầu?

- Không nói đến Đế Đô, ngay cả Ma Đô cũng có nhà ngang với Phương gia.

Lâm Nhu Nhi nói khẽ:

- Cô đừng quên hội sở Thanh Long, một trong ba hội sở đứng đầu.

- Đến bây giờ hội sở Thanh Long vẫn vô cùng thần bí.

Tiểu Mai trầm giọng nói.

- Ừm.

Sau khi đoàn xe Lâm Nhu Nhi đến hội sở Bồng Lai, Trương Kinh Tùng tự mình ra đón đến ghế khách quý.

Với tình hình phát triển của Lâm Nhu Nhi sớm muộn gì cũng trở thành người cầm lái Lâm gia.

Bởi vậy Trương Kinh Tùng phải thể hiện đủ tôn trọng với cô nàng.

Lúc này ghế khách quý đã có vài đại lão giới kinh doanh và nhân vật nổi tiếng.

Lâm Nhu Nhi chào hỏi từng đại lão này.

Thời gian dần trôi qua càng nhiều đại lão đi tới vị trí ghế khách quý.

Nhưng thông qua cuộc nói chuyện, bọn họ kinh ngạc phát hiện không ai biết thứ thần bí Trương Kinh Tùng nói là gì?

Lúc Trương Kinh Tùng thấy các đại lão trong danh sách đều đến đủ, liền mỉm cười đi về phía sân khấu.

- Tôi tin chứ vị đều muốn biết đồ thần bí tôi nói là gì?

Trương Kinh Tùng liếc mắt nhìn xung quanh một cái nói:

- Tôi muốn nói cho mọi người biết đồ tôi lấy ra sẽ phá vỡ nhận thức của mọi người.

Trương Kinh Tùng nói đến đây một nhân viên nữ bưng một cái hộp gấm tinh xảo ra đi đến trước mặt ông.

Trương Kinh Tùng mở hộp gấm ra dưới vẻ mặt chờ mong của mọi người, mà trong hộp gấm có một lá bùa màu vàng lẳng lẳng nằm.

Mọi người bàn tán.

Tình huống gì đây?

Trương Kinh Tùng để lá bùa màu vàng trong tay, ông ta vô cùng thành kính nhìn nó.

- Trương tổng, không phải ông lấy chúng tôi ra làm trò đùa đấy chứ?

Chu Bá Đạt nói ra những lời mọi người muốn nói.

Chu Bá Đạt dám hỏi như vậy cũng vì ông ta là người cảm lái Chu gia. Ở Ma Đô, không có mấy người có thể so sánh được với ông ta!

- Chu tổng, chớ nóng vội.

Trương Kinh Tùng nói đến đây nhìn một vệ sĩ ở xa, lúc vệ sĩ đi đến trước mặt Trương Kinh Tùng liền đặt súng ngắn lên khay.

- Chu tổng, tôi biết ông là sĩ quan xuất ngũ, xin ông kiểm tra khẩu súng kia một chút.

Trương Kinh Tùng ra hiệu cho nhân viên nữ bưng khẩu súng cho Chu Bá Đạt xem.

Chu Bá Đạt không biết trong hồ lô Trương Kinh Tùng bán thuốc gì, nhưng Chu Bá Đạt vẫn thuận thực tháo khẩu súng ra, kiểm tra một phen Chu Bá Đạt lại lắp ráp khẩu súng.

- Đây là súng ngắn 69, không có vấn đề gì.

Chu Bá Đạt vẫn có chút nhãn lực ấy.

Sau đó Trương Kinh Tùng lại bảo mấy đại lão kiểm tra một lát.

Mà những đại lão này đều đưa ra kết luận giống Chu Bá Đạt.

- Tất nhiên khẩu súng kia không có vấn đề gì, như vậy bây giờ liền nổ súng về phía tôi đi.

Trương Kinh Tùng đang muốn làm người ta kinh ngạc đến chết mới thôi.

Trong mắt vệ sĩ cầm khẩu súng trong tay xuất hiện do dự.

Cho dù Trương Kinh Tùng sớm đã đảm bảo không có việc gì, nhưng vệ sĩ này vẫn cảm thấy khó mà tin, dù sao chưa từng thấy qua chuyện khó tin này.

Trương Kinh Tùng để lá bùa màu vàng trong tay nhìn vệ sĩ nói:

- Nổ súng.

Vệ sĩ không do dự nữa bắn một phát vào ngực Trương Kinh Tùng.

Khi tiếng súng păng một tiếng vang lên xung quanh truyền đến từng đợt thét chói tai, nhưng nhanh chóng đã có tiếng kêu lên.

- Không có khả năng.

- Chuyện này - - ánh sáng vàng này... xảy ra chuyện gì thế?

- Từ lá bùa màu vàng tỏa ra kia.

- Chẳng lẽ bùa Hộ Thân trong truyền thuyết sao?

- Nhất định là vậy.

- Không ngờ thứ thần bí mà Trương Kinh Tùng nói là bùa Hộ Thân này.

Lúc lực viên đạn bắn vào biến mất, ánh sáng vàng cũng biến mất theo.

Trương Kinh Tùng giờ tay cầm lấy viên đạn hơi nóng, sau đó đặt lên trên cái khay.

- Nếu chư vị không tin có thể kiểm tra đạn một chút.

Trương Kinh Tùng khẽ mỉm cười nói.

Cái này còn cần kiểm tra sao?

Cần bản không cần!

- Bùa Hộ Thân này do ông chủ tôi tự tay luyện chế, mà mỗi lá bùa sẽ có tác dụng ba lần, điều này có nghĩa mọi người sẽ có thêm 3 cái mạng.

Sau đó Trương Kinh Tùng lại nói ra một tin tức bùng nổ.

Lúc này những đại lão đã hiểu rõ vì sao Phương gia chuyển nhượng hội sở Bồng Lai và khách sạn Bồng Lai.

Con người dám chống đối với thần tiên sao?

- Trương tổng, giá bùa Hộ Thân trong tay ông bao nhiêu?

Chu Bá Đạt vội vàng hỏi.

- Tôi không biết chư vị rõ hay không về việc trên đời này thật sự có giới Võ Đạo, mà giới Võ Đạo chia ra cao thủ Hậu Thiên từ Nhất Tinh đến Cửu Tinh, bùa Hộ Thân trong tay tôi ngoại trừ có thể xu cát tịnh hung ra, cho dù cao thủ Cửu Tinh cũng đừng hòng làm bị thương trong thời gian ngắn.

Những đại lão này đều là đám người cấp cao nhất trong Ma Đô, phần lớn bọn họ đều biết rõ giới Võ Đạo.

Nghe lá bùa Hộ Thân này có thể ngăn cản cao thủ Cửu Tinh, trong lòng càng thêm ngửa ngáy.

Nếu lấy được bùa Hộ Thân, chẳng phải nói có thêm một cái mạng sao?

Tiền bọn họ nhiều đến mức xài không hết, nhưng mạng chỉ có một thôi.

Nhưng nếu có lá bùa Hộ Thân này thì lại là chuyện khác.

- Vật đầu giá tôi nay là bùa Hộ Thân này.

Trương Kinh Tùng liếc mắt nhìn xung quanh một cái nói tiếp.

- Nhưng ông chủ chỉ luyện chế ra ba lá, cho nên chư vị phải ra tay kịp thời.

- Giá quy định bao nhiêu?

Trịnh Dục Luận trầm giọng nói.

Trịnh Dục Luận, người cầm lái Trịnh gia, luận thân phận địa vị không kém Chu Bá Đạt.

Lúc này ông ta hỏi giá quy định đã biểu thị thái độ của mình.

Nhất định phải có được.

- Không có giá a.

Trương Kinh Tùng cười đáp.

- Chư vị cảm thấy một mạng của mình giá trị bao nhiêu thì ra giá bấy nhiêu?

- 1 triệu.

Trịnh Dục Luận không hổ nhiều tiền, mở miệng ra đã định giá 1 triệu.

- 2 triệu.

Chu Bá Đạt lạnh nhạt nói.

- 3 triệu.

Lâm Nhu Nhi trầm ngâm một lát cũng bắt đầu cạnh tranh.

Không thể không nói bùa Hộ Thân thật sự hấp dẫn người khác, Lâm Nhu Nhi cũng muốn lấy được nó vào tay.

Nhưng giá của Lâm Nhu Nhi nhanh chóng bị phá vỡ, trong khoảng thời gian ngắn đã nhảy lên 10 triệu.

Bản thân những phú hào này đều trăm triệu trở lên, nhưng lấy ra mười triệu tiền mặt tại chỗ lại không có mấy người.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Vận Khí Của Lâm Nhu Nhi

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Trịnh Dược Luận dùng 10 triệu lấy được lá bùa Hộ Thân đầu tiên, sau đó ánh mắt mọi người lại nhìn lá bùa Hộ Thân thứ hai.

Giá lá bùa Hộ Thân thứ hai cao hơn, bị Chu Bá Đạt lấy được với giá 11 triệu 5 ngàn vạn.

Lâm Nhu Nhi lập tức hiểu rõ mình vô duyên với lá bùa Hộ Thân này.

Bởi vì lá bùa Hộ Thân thứ ba sẽ cao hơn hai lá trước.

Sự thật đúng như vậy.

Lá bùa Hộ Thân thứ ba bị Long Cửu Tiêu lấy với giá 12 triệu 3 ngàn vạn.

Sở dĩ Long Cửu Tiêu không muốn cạnh tranh hai lá trước vì nể mặt Chu gia và Trịnh gia, nhưng Long Cửu Tiêu không cần thiết phải nể mặt Lâm Nhu Nhi, hơn nữa Lâm Nhu Nhi cũng không lấy được nhiều tiền như vậy.

- Còn nữa không?

Gia chủ Vương gia hỏi.

- Cái này phải nhìn tâm tình ông chủ tôi rồi.

Trương Kinh Tùng vừa nói đến đây lỗ tai dựng lên, sau đó Trương Kinh Tùng mỉm cười nhìn mọi người nói:

- Sau đây tôi có hai tin tức tốt muốn nói cho mọi người.

- Tin tốt thứ nhất là ông chủ sẽ tặng một lá bùa Hộ Thân miễn phí cho chư vị.

Trương Kinh Tùng muốn làm người ta kinh ngạc đến chết mà.

- Vì chỉ có một lá, nên sẽ áp dụng phương thức rút thăm.

Trương Kinh Tùng nói đến đây, để mấy nhân viên nữ phát mỗi một tờ giấy cho mọi người.

- Chư vị viết tên mình lên tờ giấy đi.

Đợi mọi người viết xong tên mình lên, ông ta để những tờ giấy này vào trong một cái hòm trong suốt.

Trương Kinh Tùng dùng sức lắc mấy lần.

- Trước khi rút thăm tôi sẽ nói cho chư vị tin tức tốt thứ hai.

Trương Kinh Tùng khẽ mỉm cười nói:

- Một tháng sau, hội sở Bồ Đề Lai sẽ đấu giá một loại Linh Đan, mà Linh Đan này có thể chữa trị bất kỳ bệnh tật gì.

Mọi người bàn tán.

Ai cũng không ngờ tới hội sở Bồ Đề Lai vừa mới ném ra bùa Hộ Thân, sau đó lại ném ra một quả bom nặng ký như vậy.

Linh Đan!

Chuyện này không khác gì chứng minh đứng sau hội sở Bồ Đề Lai là một thế ngoại cao nhân.

- Vì biểu lộ hiệu quả của Linh Đan, chúng tôi sẽ chữa trị miễn phí cho một bệnh nhân.

Trương Kinh Tùng nói đến đây dừng một lát nói:

- Bởi vậy lát nữa người tôi rút trúng, vị kia không những lấy được bùa Hộ Thân, còn có thể lấy được một viên Linh Đan.

Sau khi Trương Kinh Tùng nói ra lời này, ánh mắt bọn họ nhìn Trương Kinh Tùng vô cùng nóng bỏng.

Nếu Trương Kinh Tùng có thể rút trúng mà nói có thể tiết kiệm gần 20 triệu.

Trương Kinh Tùng cho tay vào khuấy mấy cái, một lát sau một tờ giấy hấp thụ vào tay ông ta, cho dù Trương Kinh Tùng ném mấy lần cũng không được.

Trong lòng Trương Kinh Tùng càng kính sợ Diệp Hạo.

Ông ta biết rõ chuyện này do Diệp Hạo âm thầm dùng thủ đoạn.

Trương Kinh Tùng mở tờ giấy ra dưới sự chú ý của mọi người, sau đó ba chữ rõ ràng xuất hiện trên màn hình.

Lâm Nhu Nhi.

Lâm Nhu Nhi kinh ngạc che kín miệng.

Trái tim cô đập thành thịch.

Cô không ngờ mình được rút trúng.

Trương Kinh Tùng nhìn Lâm Nhu Nhi, trong mắt lộ ra chút suy tư.

Chẳng lẽ ông chủ có ý với Lâm Nhu Nhi?

Nếu nói như vậy, có phải Trương gia nên làm thân với Lâm gia hay không?

- Chúc mừng cô, Lâm tiểu thư!

Trương Kinh Tùng tiến lên đưa hộp gắm cho Lâm Nhu Nhi.

Lâm Nhu Nhi mở hộp gắm ra thấy một lá bùa màu vàng bên trong, cô cẩn thận từng li từng tí đặt lá bùa vào trong túi mình.

Đại lão bốn phía nhìn cô nàng, trong mắt đầy vẻ hâm mộ, phải biết rằng loại đồ vật như bùa Hộ Thân chỉ có thể gặp nhưng không thể cầu nha.

Vừa rồi Trương Kinh Tùng nói rất rõ ràng.

Muốn mua bùa Hộ Thân phải nhìn tâm tình của Diệp Hạo.

Nói cách khác, ông có tiền cũng không mua được.

Sau đó Trương Kinh Tùng nói chuyện thân thiết với những đại lão này.

Nếu như trước đây, phía sau Trương Kinh Tùng là Phương gia, chư vị đại lão chỉ cho ông ta ba phần thể diện mà thôi, nhưng bây giờ lúc nói chuyện với Trương Kinh Tùng, ai dám ra vẻ nữa.

Lúc Trương Kinh Tùng phát hiện ra điểm ấy càng cảm kích Diệp Hạo hơn.

Nếu không có Diệp Hạo, sao những đại lão này có thể tính địa vị mình ngang hàng với họ được được?

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Đội những đại lão này rời đi, Trương Kinh Tùng được mấy vệ sĩ bảo vệ đi về phía chỗ mình.

Lúc đoàn xe Trương Kinh Tùng đi qua một đoạn đường, mười mấy chiếc xe chạy ra từ bốn phương tám hướng, sau đó có hơn 50 người đàn ông mặc đồ đen cầm súng ngăn ra khỏi xe.

- Quản lý Trương, mời.

Người đàn ông mặc đồ đen cầm đầu nhìn Trương Kinh Tùng trong xe nói.

Trương Kinh Tùng đẩy cửa xe đi ra ngoài:

- Cậu là ai?

- Bá gia cho mời.

- Tôi tưởng là ai cơ? Hóa ra là Tam Đại Cự Đầu giới Tam Đại Địa Hạ ở Ma Đô.

Trương Kinh Tùng cười mỉa nói:

- Cậu chắc chắn có thể mang tôi đi sao?

- Tôi không chắc chắn có thể mang ông đi hay không, nhưng tôi có thể mang vệ sĩ của ông đi.

Người đàn ông áo đen kia thản nhiên nói.

- Tôi phải nói cho cậu biết hôm nay cậu không mang được tôi đi, tương tự vậy cậu cũng không mang được vệ sĩ của tôi.

Trương Kinh Tùng bình tĩnh nhìn người đàn ông áo đen nói:

- Tôi còn nói cho cậu biết tối nay Bá Nghiệp sẽ bị gạch tên khỏi Ma Đô.

- Lúc Bá gia ngang dọc ở Ma Đô còn chưa có ông đâu?

- Nhưng Bá gia mà cậu nói không nên trời cao đất rộng mà đắc tội người không nên đắc tội.

Trương Kinh Tùng vừa mới dứt lời, từng người người đàn ông áo đen mang đến ngã xuống đất.

Sắc mặt Vinh Lập hoàn toàn thay đổi.

Lúc anh ta chú ý tới tình huống này, nhanh chân xông về phía Trương Kinh Tùng.

Bởi vì bất giác phải bắt vua trước.

Lúc xông về phía trước, hoảng sợ phát hiện mình bị một lực lượng cường đại nắm giữ.

Không thể động đậy.

Lúc này, Vinh Lập cảm thấy cổ họng mình bị một thanh kiếm cắt vào, sau đó máu tươi cuộn cuộn chảy ra làm anh ta cảm thấy vô cùng suy yếu.

- Báo cảnh sát xử lý đi.

Một giọng nói bình thản vang lên trong tai Trương Kinh Tùng.

Người vừa ra tay không phải ai khác, chính là Diệp Hạo.

Diệp Hạo đã sớm tính tới có người ra tay với Trương Kinh Tùng, nhưng hắn không ngờ đối phương ra tay nhanh như vậy?

Những tên này đều là hạng người vô cùng độc ác.

Bây giờ bị giết chắc đám cảnh sát sẽ vô cùng vui vẻ.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Bá gia!

Bất luận lưu manh trên đường hay đại ca bang phái gặp được người này đều phải quy củ gọi một tiếng Bá gia.

Bởi vì ông ta là một trong những người chế tạo thế giới ngầm ở Ma Đô.

Mà lúc này, Bá gia nằm trên ghế salon hưởng thụ hai người phụ nữ xinh đẹp đang xoa bóp khắp người.

Đột nhiên trong tiểu viện vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Trong mắt Bá gia hiện lên tia lạnh lẽo, ông ta ra hiệu cho hai người phụ nữ lùi sang một bên.

Nhưng tiếng kêu thảm thiết vẫn liên tục vang lên.

- Cừ Hồ.

Bá gia trầm giọng nói.

Không có ai trả lời.

Trong lòng Bá gia trầm xuống.

Cửu Long là người giỏi nhất trong chín vệ sĩ của ông ta nhà.

- Tam Long.

Bá gia tiếp tục nói.

Vẫn không có ai trả lời.

Trái tim Bá gia chìm đến đáy cốc theo thời gian.

Tam Long là vệ sĩ đánh nhau giỏi nhất do một tay ông ta bồi dưỡng.

Mà bây giờ Tam Long không cho ông ta một câu trả lời nào.

Chuyện này chỉ có một loại khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Phá Kỷ Lục Thế Giới

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Tam Long Cửu Hồ đều chết hết.

Bá gia lấy súng ngắn trong ngăn kéo ra, ông ta mở chốt khóa an toàn rồi đẩy cửa phòng ra, mùi máu tươi lập tức xông vào mũi ông.

Mà lúc này Bá gia thấy một cảnh vô cùng đẫm máu.

Hơn mười vệ sĩ trong tòa biệt thự bao gồm Tam Long Cửu Hồ đều bị một chiêu giết chết.

- Ai vậy?

Trông mặt Bá gia đỏ tươi nhìn thấy cảnh này, những người này đều là anh em vào sinh ra tử với ông ta.

- Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là ông đáng chết.

Sau khi giọng nói này vang lên, nước trong hồ bơi thành một con Thủy Long quấn quanh Bá gia, sau đó nó biến thành băng lạnh đông ông ta lại bên trong.

Trái tim Bá gia không khỏi căng lên.

Ông ta đã hiểu rõ lý do, mình không nên mơ tưởng đến Linh Đan của hội sở Bồng Lai!

Đây rõ ràng là thủ đoạn của Tiên gia a.

Cho dù mình có thực lực ở thế tục thì thế nào chứ? Người ta có thể đến lấy mạng mình bất cứ lúc nào.

Diệp Hạo rời đi không lâu sau, mấy chục chiếc xe cảnh sát gào thét đi đến, sau đó những cảnh sát này nhìn thấy một cảnh khó mà tin.

Bá gia biến thành một tòa băng điêu khắc sinh động như thật.

Sau đó vụ án này chuyển giao cho cục Võ Đạo.

Đội viên cục Võ Đạo xem xét sau đó chuyển giao cho cục Linh Dịch.

Hiếu Minh coi qua sau đó liên lạc với Diệp Hạo.

Tất nhiên Diệp Hạo thẳng thắn thừa nhận.

Sau khi Hiếu Minh hiểu rõ lý do, ra lệnh cục Võ Đạo tìm hiểu nguồn gốc để nhổ sạch thế lực của Bá gia ở Ma Đô.

Ngày hôm sau, cảnh sát bắt đầu hoạt động trừ gian diệt ác.

Hầu như chỉ bắt người của Bá gia.

Chuyện Bá gia hóa thành băng điêu cũng truyền đến tai một số người, sau đó liên tưởng đến chuyện trước đó tiêu đệ của Bá gia chặn Trương Kinh Tùng, bọn họ dễ dàng suy đoán ra mọi chuyện.

Ông chủ phía sau Trương Kinh Tùng ra tay sao?

Người ta giết chết biết bao người không những không có chuyện, mà phía trên còn phối hợp quét sạch sành sanh thế lực của Bá gia tại Ma Đô.

Chuyện này khiến thân phận Diệp Hạo càng đắp thêm một tầng thần bí.

Mà lúc cấp cao Ma Đô đoán già đoán non, Diệp Hạo chúng ta mặc đồng phục trường đại học Trung Y đi đến thao trường.

Hôm nay là ngày bắt đầu đại hội thể dục thể thao mùa thu của trường Trung Y.

Hiệu trưởng và lãnh đạo lần lượt phát biểu xong, sau đó đại hội bắt đầu khởi tranh.

Từng lớp đều có vị trí của mình.

Lúc này Trương Lan cầm một biển số đi đến cạnh Diệp Hạo nói:

- 8 giờ 40 thi môn ném tạ.

Diệp Hạo nhìn đồng hồ, bây giờ đã 8 giờ 35.

- Ủ.

- Tôi giúp anh dán nó sau lưng.

Trương Lan nói xong dán dây số vào lưng Diệp Hạo.

Diệp Hạo hiểu rõ cuộc thi ném tạ, nhưng cậu không biết kỷ lục cao nhất của trường.

- Trương Lan, cô giúp tôi hỏi xem kỷ lục cao nhất trường chúng ta là bao nhiêu mét?

- Anh muốn phá kỷ lục hửm?

- Ừm

Trương Lan kinh ngạc nhìn Diệp Hạo, sau đó chạy tới giáo viên phụ trách ném tạ hồi kỷ lục cao nhất của môn này.

- 15 mét.

Diệp Hạo nghe được đáp án, âm thầm tính trong lòng.

- Anh có thể ném được bao xa?

Trương Lan hiểu kỳ hỏi.

- Cô muốn tôi ném bao xa?

Diệp Hạo cười hỏi.

- 30 mét.

Trương Lan thuận miệng nói.

- Vậy ném 30 mét đi.

Diệp Hạo khẽ gật đầu.

- 30 mét sao? Sao cô không nói 100 mét ấy?

Lúc này một giọng nói trào phúng vang lên.

Diệp Hạo liếc mắt qua đã nhận ra người này, một trong những bạn tốt của Mạnh Vĩnh Phàm, mà lúc trước được Diệp Hạo thương yêu một trận không bỏ xuống giường được.

- Có vấn đề gì sao?

- Quả tạ nặng 5 kg, kỷ lục cao nhất thế giới là 21 mét, vậy mà cậu nói có thể ném được 30 mét, hừ... nói khoác không biết ngượng!

Ánh mắt Tạ Phàm nhìn Diệp Hạo như kẻ ngốc.

- Muốn đánh cược hay không?

Diệp Hạo cười nói.

- Đánh cược gì?

Tạ Phàm khẽ giật mình nói.

- Đánh cược tôi có thể ném được 30 mét hay không?

- Cược thì cược, nhưng cược gì đây?

Tạ Phàm đương nhiên đồng ý, bởi vì anh ta cảm thấy Diệp Hạo không làm được.

Phải biết rằng, cho dù vận động viên chuyên nghiệp quốc gia cũng không dám to mồm như thế.

- Nếu tôi không làm được, tôi sẽ nói với Tiểu Mỹ “anh yêu em” trước mặt mọi người, nếu tôi làm được anh phải nói với Tiểu Mỹ “anh yêu em” trước mặt mọi người, thế nào??

Diệp Hạo chỉ nữ sinh nặng gần 150 cân cách đó không xa, nói.

Không thể không nói nữ sinh này có thể dùng hai từ “kỳ lạ” để hình dung.

Tạ Phàm nhìn Tiểu Mỹ một cái không khỏi rung mình.

Nhưng cậu ta cảm thấy mình không có khả năng thất bại, thế nên nhẹ nhàng gật đầu đáp ứng.

- Có thể.

- Chư vị, đến đây, xin hãy phiền làm chứng cho chúng tôi!

Diệp Hạo nói xong gọi nam sinh tham gia thi ném tạ tới.

Dưới sự chứng kiến tất cả thí sinh, Diệp Hạo nói lần đặt cược này ra một lần, ai quyết nợ, sẽ làm cho mọi người khinh thường.

- Người anh em, cậu có gan đó.

- Có lẽ hai cậu không biết Tiểu Mỹ muốn đàn ông đến điên rồi, nếu hai người thổ lộ với cô ta, chắc chắn cô ta sẽ quần lấy không rời.

Diệp Hạo khẽ mỉm cười.

- Như vậy mới có tính khiêu chiến, không phải à?

- Diệp Hạo, tôi đợi cậu thổ lộ với Tiểu Mỹ trước mặt mọi người.

Tạ Phàm cười ha ha nói.

- Nói những lời này giờ có phải quá sớm?

Diệp Hạo liếc Tạ Phàm một cái.

- Dù sao cậu cũng không làm được.

Tạ Phàm hừ lạnh nói.

- Nếu tôi không làm được sao tôi còn dám đề ra đặt cược như vậy?

Diệp Hạo nhìn Tạ Phàm đầy thương hại.

- Không thể không nói IQ của anh hơi thấp.

- Cậu chỉ lừa người ta mà thôi, hừ...!

Diệp Hạo cười không nói với hắn nữa.

Mỗi người ném tạ đều có ba cơ hội, trong đó lần tốt nhất sẽ trở thành thành tích cuối cùng.

Sinh viên số 1 ném lần thứ nhất 12.3 mét, lần thứ hai 12.4 mét, lần thứ ba 12.2 mét, bởi vậy thành tích cuối cùng anh ta là 12.4 mét.

Sau đó lần lượt những sinh viên ném tạ bắt đầu lượt thi của mình, cuối cùng đến lượt Diệp Hạo.

Diệp Hạo cầm quả tạ nhìn nơi xa xa nói.

- Thừa thầy, cự ly bãi cát này quá ngắn.

- Em có biết vị trí em đứng cách bên kia bãi cát gần 20 mét hay không.

Giáo viên bất đắc dĩ nói.

Vậy mà ngắn sao?

Ngắn em gái em ấy?

- Em muốn khiêu chiến 30 mét ạ.

Diệp Hạo nói xong lùi thêm khoảng 10 mét nữa mời ngừng lại.

- Vị trí này gần đúng rồi!

Vừa mới nói xong, quả tạ trong tay Diệp Hạo hóa thành một đường vòng cung bay ra ngoài.

Lúc giáo viên giám khảo và sinh viên vây xem thấy vị trí quả tạ rơi xuống, cả đám trợn mắt há miệng.

- Làm sao có thể?

- Cự ly này ít nhất cũng phải 30 mét đó.

- Cậu thanh niên kia vậy mà dễ dàng phá kỷ lục thế giới sao??

Sau khi giáo viên giám khảo kiểm tra qua khiếp sợ không thôi, sau đó gọi hai sinh viên đo khoảng cách Diệp Hạo vừa ném quả tạ.

- 30.8 mét.

Lúc giáo viên giám khảo thấy con số này, trong lòng không khỏi rung động.

Thành tích của Diệp Hạo đã phá sâu kỷ lục thế giới a.

Giáo viên giám khảo tin tưởng, khi báo cáo số liệu này cho Tổng Cục Thể Dục, họ chắc chắn sẽ đến tuyển chọn Diệp Hạo vào đó.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cự Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Ném Đá Vào Rổ Cách 100 Mét

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Diệp Hạo cười tủm tỉm nhìn Tạ Phàm.

- Đi thôi lộ đi chứ, anh bạn.

- Chuyện này...

Trong đầu Tạ Phàm có hàng vạn con ngựa đang chạy qua.

Tên Diệp Hạo này không phải con người a.

- Anh không muốn thôi lộ cũng được, tôi sẽ xé rách quần áo anh ra để anh trần như nhộng trước mặt hàng ngàn người ở đây, anh nên hiểu rõ tôi có thực lực này nha.

Diệp Hạo nhìn chăm chăm Tạ Phàm.

- Có thể đổi làm việc khác không.

Tạ Phàm khổ sở van xin.

- Không được.

Diệp Hạo lắc đầu.

Tạ Phàm chần chờ một lát vẫn đi về phía Tiểu Mỹ dưới cái nhìn chăm chú của mười mấy bạn học.

Tiểu Mỹ luôn là đóa hoa kỳ lạ của học viện Trung Y.

Bởi vậy, đám sinh viên biết việc Tạ Phàm sắp làm nhanh chân chạy theo cậu ta, mà số người tò mò cũng đi theo.

Diệp Hạo và Trương Lan sóng vai đang theo sau anh Tạ kia.

- Tôi bảo này, anh cũng quá xấu rồi.

Trương Lan cười khê nói.

- Đối xử với loại người chuyên gây chuyện phải khiến cậu ta hiểu được việc mình làm phải trả giá đắt như thế nào.

Diệp Hạo cười cười.

- Hơn nữa, Tiểu Mỹ đứng số một số hai trong trường Trung Y chúng ta đó nghe!

- Sao anh biết rõ thế?

- Phiên Phiên nói cho tôi biết.

Tiểu Mỹ và Đường Phiên Phiên là bạn học cùng lớp, thành tích Đường Phiên Phiên đứng đầu, thành tích Tiểu Mỹ đứng thứ hai.

Nụ cười trên mặt Trương Lan không khỏi thu vào.

Mà Diệp Hạo chỉ chú ý tới Tạ Phàm nên không phát hiện ra.

- Tiểu Mỹ.

Lúc Tạ Phàm cách Tiểu Mỹ còn 10 mét, Diệp Hạo kêu lên.

Tiểu Mỹ ngạc nhiên nghi ngờ nhìn về phía hắn.

Cô ấy không biết vì sao Diệp Hạo, một nhân vật phong vân trong trường lại gọi mình?

Bây giờ ai ở trường đại học Trung Y cũng biết Diệp Hạo cả.

- Tạ Phàm muốn thổ lộ với chị đó.

Diệp Hạo chỉ Tạ Phàm đi trước mình nói.

Không thể không nói, Tạ Phàm cao lớn còn hơi đẹp trai, cũng được coi là một hot boy của trường đại học Trung Y.

Cả người Tiểu Mỹ như bị sét đánh.

Cô ấy kinh ngạc nhìn Tạ Phàm đang đi về phía mình, hô hấp trở nên dồn dập hơn.

Tạ Phàm nhìn một đồng thịt mỡ trước mặt, trong lòng khỏi phải nói rất chán ghét rồi, nhưng cho dù anh ta không chịu được cũng phải cố nặn nụ cười:

- Tiểu Mỹ, anh thích em!

Bỗng nhiên trái tim Tiểu Mỹ ngừng đập một lát.

Cái gì?

Tạ Phàm thổ lộ với mình trước mặt mọi người sao?

- Tiểu Mỹ, đồng ý đi.

- Tiểu Mỹ, nhanh đồng ý.

- Tiểu Mỹ, nhào vào lòng anh ta đi, huyết huyết!

Từng tiếng huyết sáo vang lên khắp sân.

Đối mặt với bạn học mê hoặc, Tiểu Mỹ trầm mặc một lát rồi nhẹ nhàng lắc đầu.

- Không, tôi từ chối.

- Vì - - sao?

Tạ Phàm mơ màng.

Vậy mà Tiểu Mỹ từ chối mình?

Dựa vào cái gì?

- Tôi không biết vì sao anh thổ lộ với tôi, nhưng tôi lại không nhìn thấy vẻ yêu thích trong mắt anh.

Tiểu Mỹ hít sâu một hơi mới nói tiếp.

- Cho nên - - tôi từ chối.

- Cô.

Tạ Phàm còn định nói gì đó đã bị Diệp Hạo đẩy sang một bên.

- Tiểu Mỹ, đầu tiên tôi muốn xin lỗi chị chuyện này, thổ lộ với chị là vì tôi và Tạ Phàm đang đánh cược.

Diệp Hạo nghiêm túc nhìn Tiểu Mỹ.

- Nếu giữa trưa chị có thời gian, tôi mời chị ăn một bữa cơm coi như xin lỗi.

- Tôi ăn rất nhiều đó.

Tiểu Mỹ cười mỉm nói.

- Chị cứ việc ăn thoải mái.

Diệp Hạo cười ha ha đáp lời.

- Nhưng trưa cậu nên mang theo Trương Lan, bạn gái của cậu đi cùng, nếu không tôi không dám ăn cùng đâu.

Tiểu Mỹ liếc Trương Lan đứng bên cạnh Diệp Hạo.

Trương Lan há to miệng muốn giải thích gì đó, khi đó Diệp Hạo lại mỉm cười khề gật đầu.

- Trưa gặp tại cửa trường.

- Được.

Tiểu Mỹ đồng ý.

Diệp Hạo không ở đây lâu, nhanh chóng xoay người rời đi.

- Kế tiếp thi gì ạ?

- 9 giờ 10 phút thi điền kinh bộ môn chạy 100 mét.

Trương Lan nhìn lịch trình vội nói.

- Cô đi hỏi huấn luyện viên một chút xem kỷ lục cao nhất là bao nhiêu?

- Anh còn muốn phá vỡ kỷ lục thế giới sao?

- Phá vỡ kỷ lục thế giới không phải vấn đề, tôi chỉ không muốn tạo thành rung động quá mức thôi.

Diệp Hạo nói đến đây, nhặt một viên đá chỉ giỏ bóng rổ cách xa hơn trăm mét trước mặt.

- Cô có tin tôi có thể ném viên đá này vào trong giỏ bóng rổ phía trước hay không?

- Làm sao có thể?

Trương Lan hoảng sợ hỏi lại.

Sao cô nàng có thể tin tưởng được?

Bởi vì Diệp Hạo không thể có khả năng ném viên đá đến khoảng cách trăm mét, lại càng không cần phải nói đến việc ném nó chính xác vào trong rổ.

- Không tin sao?

- Không tin.

Diệp Hạo nhìn thấy biểu hiện của cô, bèn hỏi.

- Bây giờ cô đi đến dưới cái rôt đi.

- Anh làm thật?

Trương Lan hoảng hốt.

- Đương nhiên rồi!

Diệp Hạo mỉm cười đáp lời cô.

Trương Lan hít sâu một hơi, đi đến cột bóng rổ cách đó trăm mét.

Đội Trương Lan đi đến dưới rổ, vẫy tay ra hiệu với Diệp Hạo.

Diệp Hạo cười cười, truyền chút Chân Nguyên vào viên đá, sau đó nó bay theo một đường vòng cung tuyệt hảo rơi vào rổ.

Trương Lan kinh ngạc nhìn viên đá đang rơi từ rổ xuống đất, hoảng sợ không nói nên lời.

- Chuyện này... thật sao?

Trương Lan cảm thấy khó có thể tin được.

Một lát sau, Diệp Hạo đi tới trước mặt Trương Lan.

- Bây giờ tin chưa?

- Sao anh lại làm được?

- Tôi tập võ nhiều năm, nếu chút ấy cũng không làm được, không bằng tìm miếng đậu hủ đập đầu vô mà chết cho rồi!

- Có thể dạy tôi không?

Đôi mắt Trương Lan long lanh, lóng lánh nhìn Diệp Hạo.

- Cô không có thiên phú tập võ.

Diệp Hạo thông qua Hiểu Minh học được Vọng Khí Chi Thuật, bởi vậy hẳn có thể nhìn ra được Trương Lan không có Linh Căn.

- Hừ, anh nói ai không có thiên phú học võ?

Trương Lan nói xong nâng cao chân đá Diệp Hạo một cái.

Diệp Hạo giơ tay nhẹ nhàng vỗ vào chân cô, lúc này thân thể Trương Lan không còn được khổng lồ xoay ba vòng, lúc cô ngã xuống đất mới đầy khiếp sợ nhìn Diệp Hạo.

- Anh - - anh.

- Nha đầu, cho dù cô tu luyện mười năm cũng không phải đối thủ của tôi đâu.

Diệp Hạo cười ha ha.

- Hừ, xem thường ai vậy?

Bỗng nhiên Trương Lan xông về phía Diệp Hạo, sau đó dùng đầu gối tấn công hắn.

Thân thể Diệp Hạo nhẹ như bông liễu, mang theo Trương Lan khẽ bay ra sau.

Đội Diệp Hạo loại bỏ toàn bộ lực lượng của cô, Trương Lan mới khiếp sợ phát hiện bây giờ bọn họ đang đứng ở chỗ cách vị trí trước đó gần 10 mét.

- Kinh công sao?

- Cũng có thể nói như vậy.

Diệp Hạo cười nói.

- Trách không được, ngày đó anh dám thả người nhảy xuống vách núi!

Về mặt Trương Lan nhìn Diệp Hạo càng thêm nóng bỏng, cô không ngừng lắc lắc cánh tay Diệp Hạo.

- Dạy tôi kinh công có được không?

- Chuyện này.

Diệp Hạo suy nghĩ một lát mới nói:

- Buổi tối tôi dẫn cô đi gặp một người, nếu cô thông qua kiểm tra, có lẽ cô có cơ hội học võ.

- Ai thế?

- Đến lúc đó cô sẽ biết.

- Không phải nữ chứ?

Về mặt Trương Lan nghi ngờ hỏi lại.

Diệp Hạo bất đắc dĩ nhìn Trương Lan một cái.

- Trách không được đàn ông rất ghét phụ nữ nghi ngờ, bởi vì phụ nữ đoán con mẹ nó quá chuẩn đi.

- Anh và người phụ nữ kia có quan hệ gì?

Trương Lan không nhịn được hỏi.

- Cấp dưới của người ta a.

Diệp Hạo trả lời.

Trong lòng cô nàng không khỏi dễ chịu hơn chút.

Không phải Trương Lan không biết mình đối mặt với Đường Phiến Phiến không có bao nhiêu ưu thế, nhưng cho đến bây giờ, cô vẫn chưa từ bỏ theo đuổi Diệp Hạo.

Cô không muốn vô duyên vô cớ bỗng nhiên xuất hiện thêm một tình địch.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Xã Hội Nguy Hiểm

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Kỷ lục thế giới chạy 100 mét đang được Bolt tia chớp của Jamaica với 9.58 giây, mà kỷ lục chạy 100 mét của đại học Trung Y là Hùng Lỗi sinh viên năm ba, 11.89 giây.

Diệp Hạo nhận được tin tức này, đã có tính toán trong lòng.

Sau khi 10 sinh viên trong đó có Diệp Hạo vào chỗ, trọng tài thổi còi ra hiệu.

- Chạy.

Vừa mới nói xong, Diệp Hạo và chín sinh viên còn lại đều cố gắng chạy về phía trước.

Sở dĩ nói thi chạy trăm mét là 100 mét nhảy vọt vì không cần duy trì thể lực, phải dùng toàn lực mà chạy vọt về phía trước.

Mà hơn nửa giây trôi qua, chín sinh viên còn lại kinh ngạc thấy một bạn học rất tuyệt vời.

Tốc độ của hắn nhanh nhất.

Lúc bọn họ chạy được nửa, người kia đã chạy qua điểm cuối cùng.

Giáo viên phụ trách ghi chép thành tích khiếp sợ.

Sao lại có chuyện này?

Ông vội vàng nhìn máy tính ghi chép thành tích.

7.88 giây!

Ý niệm đầu tiên của ông là máy tính ghi sai rồi.

Lúc này sinh viên thứ hai chạy tới điểm cuối cùng.

13.62 giây!

Không có sai!

Sau khi ý thức được điểm ấy, trên mặt giáo viên lộ ra vẻ mừng như điên.

Diệp Hạo phá kỷ lục thế giới!

- Em có biết em chạy 7.88 giây hay không?

Giáo viên này nhìn Diệp Hạo nói.

- Dạ.

Về mặt Diệp Hạo bình tĩnh gật đầu.

- Em có biết hay không, nếu báo cáo thành tích của em cho Tổng Cục Thể Dục sẽ tạo ra chấn động bao nhiêu?

- Thầy đừng báo thì hơn.

- Tại sao?

- Em chỉ chạy chơi thôi, không muốn thi đấu.

- Có thể.

- Đến lúc đó nếu lãnh đạo Tổng Cục Thể Dục tới em cũng sẽ không gặp bọn họ đâu.

Diệp Hạo vừa nói đến đây, Trương Lan vội vàng kéo dây số trên lưng hấn xuống, sau đó đeo số mới lên cho Diệp Hạo.

- Còn 1 phút nữa đến chạy đường dài 1000 mét.

Trương Lan nói khẽ.

Diệp Hạo không chần chừ mà theo Trương Lan đi đến thao trường chạy đường dài 1000 mét.

- Cái gì?

Giáo viên phụ trách ghi chép thi chạy 100 mét hoảng sợ không nói nên lời.

Sau khi Diệp Hạo chạy xong 1000 mét, giáo viên phụ trách ghi chép thành tích chạy cự li dài cũng không ngồi yên.

Tên Diệp Hạo này phá kỷ lục thế giới lần nữa.

- Nhanh một chút, bây giờ đang bắt đầu điểm danh nhảy xa rồi đó.

Trương Lan kéo Diệp Hạo chạy đến nơi thi bộ môn nhảy xa.

Trương Lan đăng ký cho Diệp Hạo hơn 20 hạng mục lận.

Buổi sáng tiến hành tám hạng mục đầu loại.

Mà thành tích tám hạng mục đầu loại của Diệp Hạo đều được vào vòng tiếp theo, theo lý thuyết Diệp Hạo sẽ thi tiếp vào vòng kế, nhưng những giáo viên giám khảo trực tiếp xếp hấn vào chung kết.

Thành tích tên này đều phá kỷ lục thế giới, bảo hấn tham gia thi loại tiếp không phải lãng phí thời gian?

- Anh có biết, qua hai ngày nữa, anh sẽ lên đầu đề lần nữa hay không?

- Lên thì lên đi.

Hai người vừa nói chuyện phiếm vừa đi đến cửa trường, Trương Lan lúc này phát hiện một chuyện quan trọng, cô đột nhiên ngưng lại nên Hạo ca cũng

dừng lại theo.

- Sao thế?

Diệp Hạo hiểu kỳ hỏi.

Trương Lan giờ tay sờ trán và mặt hấy, sau đó về cô đầy vẻ khó tin.

- Anh - - anh có phải biến thái hay không?

- Lòi này của cô là sao đây?

Mặt Diệp Hạo không khỏi đen lại.

- Chạy xong 3000 mét cự li dài mà mặt anh không có một chút mồ hôi nào.

Trương Lan thật sự không biết nên nói cái gì cho đúng nữa.

- Lúc này mới nói nhớ chuyện này à?

Diệp Hạo còn tưởng chuyện gì.

- Đừng nói 3000 mét, cho dù 3 vạn mét cũng chỉ như một bữa ăn sáng, không đáng quan tâm.

Lúc hai người đi đến cửa trường đã thấy Tiểu Mỹ đứng đó.

Tiểu Mỹ cố ý thay một bộ quần áo, trên người còn phun nước hoa hương lan.

Có thể nhìn ra cô nàng tốn không ít công phu vì bữa tiệc này của Diệp Hạo.

- Diệp Hạo, cậu muốn mời tôi đi đâu ăn thế?

Tiểu Mỹ hơi xấu hổ hỏi.

- Khách sạn Bồng Lai.

Khách sạn Bồng Lai là sản nghiệp nhà mình, không thể chối từ việc tự kiếm tiền cho mình được.

- Oa.

Hai mắt Tiểu Mỹ lập tức tỏa sáng.

- Khách sạn Bồng Lai, một trong những khách sạn năm sao cao cấp nhất của Ma Đô?

Khách sạn năm sao ở Ma Đô có không ít, nhưng khách sạn năm sao cũng có đẳng cấp.

Khách sạn Bồng Lai thuộc hàng những khách sạn năm sao đứng đầu.

- Chị hiểu rất rõ nhỉ.

Diệp Hạo cười nói.

- Tôi thuộc dạng sành ăn mà.

Tiểu Mỹ cười ha ha nói:

- Tôi luôn muốn đi ăn ở khách sạn Bồng Lai một lần mà không dám đây.

Tiểu Mỹ nói đến đây đột nhiên nghĩ đến gì đó:

- Chuyện này - - Đồ ăn trong khách sạn Bồng Lai rất đắt, hay chúng ta đổi nơi khác đi.

- Tôi mang hai người đi ăn tiệc đứng.

Diệp Hạo nói xong liền vẫy một chiếc taxi:

- Cho nên cô không cần lo lắng giá cả.

- Nếu như tiệc đứng, vậy tôi không khách sáo đâu.

Tiểu Mỹ cảm thấy giá tiệc đứng không đắt lắm nên đồng ý?

Nhưng khi cô biết giá cho mỗi người tham gia tiệc đứng trong khách sạn Bồng Lai là 998 tệ, đã hiểu mình nghĩ sai rồi.

- Chuyện này - - đây cũng quá đắt rồi?

Lúc Tiểu Mỹ nghe người phục vụ nói giá không khỏi thốt thành tiếng.

- Giá cả của khách sạn Bồng Lai chúng tôi đắt một chút nhưng tôi tin, đợi mọi người nhấm nháp đồ ăn xong, chắc chắn mọi người sẽ cảm thấy đáng giá.

Nữ phục vụ cười khẽ nói.

Diệp Hạo ký tên mình lên tờ đơn, sau đó cất thẻ ngân hàng đi.

- Nếu cảm thấy đắt, chút nữa ăn nhiều một chút.

Diệp Hạo cười nói.

- Nhất định phải vậy!

Tiểu Mỹ gật đầu liên tục.

Ba người theo nữ phục vụ đi tới nhà hàng.

Lúc Tiểu Mỹ và Trương Lan nhìn thấy đồ ăn muôn màu muôn vẻ, khuôn mặt hiện lên vẻ khiếp sợ.

- Ông trời của tôi, tôm hùm Châu Úc.

- Bánh mì cua!

- Cá ngừ ca-li!

- Gan ngỗng nước Pháp!

Tiểu Mỹ và Trương Lan nhìn một vòng, hai người tròn trố mắt cả lên.

Bọn họ chưa từng thấy trường hợp như vậy?

Cuối cùng hai người phụ nữ cũng cảm thấy giá 998 tệ tuyệt đối đáng giá.

- Bây giờ cứ ăn ngấu nghiến đi.

Diệp Hạo cười cười.

Tiểu Mỹ bụng đĩa hào hứng đi về phía tôm hùm Châu Úc.

Trương Lan thu hồi ánh mắt khỏi bàn đồ ăn, nhẹ giọng hỏi:

- Anh mời Tiểu Mỹ không đơn thuần chỉ để bồi tội, nhỉ?

- Nếu không thì sao?

Diệp Hạo hỏi ngược lại cô.

- Tôi luôn cảm thấy anh có thâm ý khác.

Trương Lan suy nghĩ một chút rồi nói suy nghĩ trong lòng.

- Không có mà!

Về mặt Diệp Hạo vô tội nói.

Trương Lan nhìn chăm chăm Diệp Hạo một lát, không nghĩ ra được lý do là gì.

Với diện mạo của Tiểu Mỹ, Diệp Hạo không có khả năng thích chị ta được.

Như vậy, Diệp Hạo muốn thứ gì của Tiểu Mỹ?

Không nghĩ ra được, Trương Lan tạm thời ép chuyện này xuống.

Lúc ba người ăn được nửa, đột nhiên có thanh niên kêu lên.

- Đây là gì thế?

Người thanh niên hét lớn lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người đang ăn cơm.

Nhân viên phục vụ đi tới trước tiên.

- Chuyện này.

Nhân viên phục vụ nhìn thấy con gián trong đĩa, sắc mặt hơi thay đổi.

- Xin lỗi, có khả năng do hậu cần chúng tôi sai sót, tiền cơm hôm nay của mọi người miễn phí.

Rất rõ ràng, nhân viên phục vụ được đào tạo rất chuyên nghiệp đủ để bình tĩnh xử lý tất cả các vấn đề, cô ấy nhanh chóng đưa ra phương án giải quyết.

Thực ra người phục vụ này cảm thấy trong đồ ăn không thể có con gián được, chắc có người giở trò, nhưng hầu hết khách sạn gặp chuyện này đều lựa chọn chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ.

Thật sự ảm ỉ mà nói, trừ phi khách sạn lấy được chứng cứ chắc chắn, nếu không sẽ rơi vào thế bị động.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Sa Lưới

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Có phải cô cảm thấy các anh đây thiếu tiền nên đến đây kiểm chuyện??

Người thanh niên kia không chịu bỏ qua quát lớn.

- Nói cho cô biết, nếu hôm nay khách sạn không cho chúng tôi câu trả lời hài lòng, chúng tôi sẽ không rời đi.

Lúc này nhân viên phục vụ đã hiểu, đám người này có ý bói móc, bởi vậy cô ấy nói một câu xin lỗi sau đó xoay người đi tìm quản lý đại sảnh.

Không lâu sau, quản lý đại sảnh mỉm cười đi tới.

- Không biết các vị muốn thế nào?

- Đưa cho chúng tôi 10 vạn tệ tổn thất tinh thần.

Người thanh niên dẫn đầu tham lam ra giá.

- Báo cảnh sát!

Quản lý đại sảnh nói với nhân viên phục vụ bên cạnh.

- Để cảnh sát tới đây điều tra đi.

Sắc mặt thanh niên kia hơi đổi khi nghe quản lý nói thế, anh ta háng giọng quát lớn hơn.

- Làm sao, không dám thừa nhận trong thức ăn các anh có gián à?

- Gián sao?

Những thực khách đang ăn xung quanh lập tức dừng đĩa, ngạc nhiên nghi ngờ nhìn phía bên này.

Người nọ thấy thực khách xung quanh đều bị hấp dẫn, anh ta cầm đĩa kẹp con gián lên ca, rống giọng nói lớn.

- Nhìn xem, con gián trong đĩa thức ăn của tôi đây!

Sau đó, ba thanh niên đi cùng anh ta cũng kêu to lên.

- Mọi người mau đến đây xem.

- Trong thức ăn khách sạn Bồng Lai có gián đó!

- Chuyện rành rành ra đó mà bọn họ còn không thừa nhận nữa.

Không thể không nói lời của bốn thanh niên rất có tính mê hoặc, cả đám thực khách xung quanh tức giận đứng dậy.

- Khách sạn Bồng Lai các cậu phải cho tôi một lời giải thích.

Một ông cụ tóc trắng tức giận quát lớn.

- Tôi tới đây ăn vì bằng hiệu khách sạn các cậu, sao các cậu lại để vấn đề thiếu vệ sinh nghiêm trọng như vậy xảy ra?

- Trả lại tiền đây.

- Lập tức trả lại tiền cho chúng tôi.

- Sau này không đến khách sạn Bồng Lai ăn nữa.

Người thanh niên kia thấy mục đích mình đã đạt được, quay sang nhỏ giọng nói với quản lý.

- Nếu anh thỏa mãn yêu cầu của tôi, tôi sẽ nói tôi nhìn nhầm, rồi chuyện này coi như không.

- Cậu...?

Sao quản lý không biết mình gặp phải kẻ vô lại, bốn thanh niên này tới đây lừa gạt tổng tiền mà thôi!

- Nếu anh không đồng ý, tôi sẽ đưa con gián này cho bọn họ nhìn, đến lúc đó tôi muốn xem các anh sẽ xử lý ra sao để chuyện này buông xuống?

- Mười vạn quá nhiều, tôi đa một vạn thôi.

- Một vạn, anh cho ăn mày à? Tám vạn thiếu một đồng cũng không được.

- Hai vạn là cực hạn tôi có thể đưa ra rồi.

- Tôi lùi một bước sáu vạn, nếu anh lại cò kè mặc cả, đừng trách tôi không cho anh cơ hội.

- Bốn vạn.

- Năm vạn, đây là tối hậu thư rồi.

Lúc quản lý đại sảnh chuẩn bị đồng ý, một giọng nói nhẹ nhàng vang vọng xung quanh.

- Không ngờ tới ăn bữa cơm mà còn gặp kẻ lừa đảo.

Diệp Hạo đứng dậy lớn tiếng nói.

- Cậu nói cái gì?

Ánh mắt thanh niên dẫn đầu nhìn Diệp Hạo đầy lửa giận.

- Anh có thể giải thích cho tôi biết vì sao trong túi anh còn có năm con gián không?

Diệp Hạo nói đến đây, nhìn túi người thanh niên.

Sắc mặt tên kia không khỏi thay đổi, sau đó anh ta vô thức nhìn về túi mình.

Quản lý thấy cảnh này đã hiểu chắc chắn, trong túi thanh niên này còn có gián.

Mà đây là chứng cứ xác thực nhất minh chứng cho việc đám này cố tình đến đây gây sự.

- Báo cảnh sát.

Quản lý đại sảnh không chút do dự ra lệnh.

Trên mặt thanh niên lộ ra bối rối, sau đó anh ta đẩy ghế ra muốn chạy trốn, anh ta biết rõ nếu mình bị bắt, sẽ có hậu quả gì.

Quản lý đại sảnh vừa định ngăn cản đã bị anh ta đẩy ra, sau đó ba thanh niên còn lại cũng không hèn mà cùng chạy trốn.

Đúng lúc này, Diệp Hạo xuất hiện trước mặt bốn người.

- Các anh muốn đi đâu?

Diệp Hạo híp mắt cười hỏi.

- Chơi chết m* nó.

- Thằng này dám làm hỏng chuyện tốt của chúng ta!

- Xin nó tủy huyết đi!

Bốn thanh niên kia vốn đã muốn đánh Diệp Hạo một trận cho cái tội nhiều chuyện rồi, nhưng bọn họ sợ bảo vệ khách sạn chạy đến, nên mới té gáp, ai ngờ tới Diệp Hạo dám đứng ra ngăn cản bọn họ.

Vậy khách sáo làm gì nữa?

Thân hình Diệp Hạo như tia chớp xuyên qua giữa bốn người, một tay đập vào đầu một thanh niên, thanh niên đó kêu rên một tiếng sau đó nằm sấp trên đất, bất tỉnh cmnl, tương tự với 3 người còn lại, cả đám nằm sấp trên đất không chút bất ngờ.

Bốn người muốn đứng dậy nhưng không thể giãy dụa nổi. Mà lúc này, bảo vệ khách sạn xông vào, họ nhanh chóng trói bốn thanh niên lại.

Không lâu sau, cảnh sát ở đồn công an gần đó được gọi đến, sau khi hỏi qua chuyện này một chút, họ tiến hành kiểm soát người bốn thanh niên. Rất nhanh, bọn họ đã tìm được năm con gián trong túi quần một người trong số họ.

Thực khách xung quanh giờ mới biết mình bị lừa, không khỏi chửi bới bốn thanh niên cố ý vu oan.

Nếu họ không yêu cầu 10 vạn sẽ không bị phán nặng lắm đâu, nhưng chuyện bọn họ đề nghị bồi thường 10 vạn làm tính chất câu chuyện thay đổi.

Bởi vậy, nhà giam đang mong mỏi chờ đợi bốn thanh niên này vào.

- Lần này cảm ơn cậu nhiều!

Về mặt quản lý cảm kích nhìn Diệp Hạo.

- Không có gì!

Diệp Hạo cười nói.

- Để tỏ lòng biết ơn, hôm nay bữa ăn của mọi người sẽ được miễn phí.

Quản lý nói xong, đưa cho Diệp Hạo một tấm thẻ hội viên rồi nói.

- Sau này, nếu các cô cậu có đến hội sở Bồng Lai, mọi thứ đều sẽ giảm 20%.

Diệp Hạo cũng không từ chối, cậu nhận lấy thẻ hội viên rồi trở về chỗ ngồi.

- Diệp Hạo, cậu biết vỡ?

Đôi mắt Tiểu Mỹ đầy sao long lánh nhìn Diệp Hạo.

- Ừm, biết một chút.

- Hóa ra truyền thuyết là thật.

- Truyền thuyết về tôi rất nhiều sao?

- Nhiều vô số kể ấy chứ!

Diệp Hạo không khỏi cười nói.

- Cho cô tắm thẻ hội viên này!

- Cậu không cần sao?

- Trên người tôi còn một cái.

- Vậy tôi không từ chối nữa, hihi.

Tiểu Mỹ quyết định, khi cha mẹ mình đến Ma Đô sẽ mang bọn họ đến đây ăn uống một lần.

Trong lòng Trương Lan hơi chua xót u oán nhìn Diệp Hạo.

Cho dù cô cảm thấy Diệp Hạo không có khả năng nhìn trúng Tiểu Mỹ, nhưng bây giờ Diệp Hạo còn thân thiết với Tiểu Mỹ hơn cả mình.

Tôi cũng muốn thẻ hội viên đó?

- Mùi vị đậu hủ này không tệ, Trương Lan lấy ở đâu thế?

Diệp Hạo nói xong, chỉ đậu hủ trong đĩa Trương Lan.

- Bên kia, nhìn là thấy ngay.

- Cô đi lấy với tôi đi.

- Được!

Lúc Trương Lan theo Diệp Hạo tới khu đậu hủ, hẳn đưa một tấm thẻ vàng cho cô nàng.

- Cái gì đây?

Trương Lan sướng rơn trong lòng, nhưng mặt ngoài vẫn giả vờ lạnh lùng.

Diệp Hạo đưa cho cô tấm thẻ này, nhìn chất lượng đã biết tốt hơn tấm thẻ của Tiểu Mỹ nhiều.

- Đây là thẻ vàng.

Diệp Hạo nhỏ giọng nói:

- Chỉ cần cầm tấm thẻ này đến khách sạn Bồng Lai toàn bộ chi phí đều được miễn phí.

- Miễn phí hết hả?

Trương Lan mở to hai mắt hỏi lại.

- Ừm, miễn phí!

Diệp Hạo gật đầu.

- Dù nghỉ ngơi hay ăn uống đều miễn phí hết hả?

Trương Lan lại hỏi.

- Chỉ cần cô lấy tấm thẻ vàng này ra, cô sẽ được hưởng được phục vụ VIP.

Diệp Hạo cười nói.

- Cái này - - cái này quá quý rồi!

Trương Lan muốn trả lại tấm thẻ cho Diệp Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: Dụng Ý Của Diệp Hạo

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Tôi đặc biệt tặng tấm thẻ này cho cô.

Diệp Hạo cười nói.

- Anh - - anh lấy đâu ra vậy?

Trương Lan hiểu rõ giá trị của tấm thẻ vàng này.

- Một cấp cao của khách sạn Bồng Lai cho tôi á.

Khách sạn Bồng Lai chỉ phát ra ba mươi tấm thẻ vàng, mà toàn bộ ba mươi tấm thẻ đều được tặng cho các đại lão trong hai giới chính thương.

Nói cách khác, thẻ vàng này không phải ai cũng có tư cách giữ đâu, mà tư cách này cần phải qua rất nhiều quá trình thẩm tra xử lý nữa.

Diệp Hạo hiện giờ là người sở hữu khách sạn Bồng Lai, muốn có bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu tấm thẻ ấy mà.

Nhưng không phải ai hán cũng cho đâu, ví dụ như Tiểu Mỹ, chẳng phải Diệp Hạo không cho cô ấy sao?

- Được rồi.

Trương Lan chân chửi một chút vẫn bỏ tấm thẻ vào trong ví.

Thực ra, muốn nói tấm thẻ vàng này giá trị cực lớn cũng được, mà nói giá trị của nó không lớn cũng không sai, bởi vì chỉ có thể sử dụng trong khách sạn Bồng Lai mà thôi.

Đương nhiên không dùng được trong các khách sạn khác.

Mà bây giờ, khách sạn Bồng Lai chỉ có một nhà này ở Ma Đô mà thôi.

Trương Lan sớm biết Diệp Hạo thần bí, bởi vậy cô không tiếp tục hỏi nhiều nữa.

Về chỗ ngồi, tâm tình Trương Lan khá hơn rất nhiều.

Bởi vì thông qua chuyện tấm thẻ vàng, Trương Lan biết Tiểu Mỹ không thể so sánh với mình trong lòng Diệp Hạo được.

Một lát sau Trương Lan đi lấy đồ uống.

Diệp Hạo nói với Tiểu Mỹ bên cạnh.

- Tiểu Mỹ, chị biết Đường Phiên Phiên không?

- Biết chứ.

- Phiên Phiên có nói với tôi chuyện của chị, tôi biết chị rất buồn vì chuyện thừa cân của mình, mà giờ trong tay tôi có một loại thuốc, có thể khiến chị khôi phục dáng người hoàn mỹ như ban đầu.

Diệp Hạo nói khẽ.

- Không biết chị có dám thử nghiệm không?

- Cậu chắc chắn có thể giảm béo?

- Chắc chắn.

Diệp Hạo gật đầu.

Tiểu Mỹ mập vì nội tiết mất cân đối, mà việc mất cân đối này cũng thuộc một loại bệnh hiếm gặp trên thế giới.

- Tôi đồng ý thử nghiệm.
- Nhưng chị phải đồng ý với tôi một việc.

Diệp Hạo nói đến đây, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tiểu Mỹ.

- Cậu nói đi.
- Chị không được tiết lộ chuyện tôi cho chị thuốc với bất kỳ kẻ nào.
- Vì sao?
- Đến lúc đó chị sẽ biết.

Diệp Hạo không nói rõ.

- Tôi đồng ý!

Chuyện này không phải chuyện gì khó.

- Sau khi tôi đưa Trương Lan về phòng, sẽ đến phòng của chị.
- OK! Tôi đợi cậu.
- Được.

Lúc này Trương Lan mới đi tới:

- Hai người đang nói chuyện gì thế?
- Nói về cô.

Diệp Hạo dời đề tài trả lời.

- Tôi có gì hay mà nói chứ.

Nói xong câu này, vẻ mặt Trương Lan hơi ngượng ngùng.

- Diệp Hạo nói cô xinh đẹp.

Tiểu Mỹ cười ha ha trả lời.

- Tôi không tin đâu!

Trương Lan liếc Diệp Hạo một cái.

- Chỉ sợ trong mắt anh ấy, chỉ có Đường Phiến Phiến mới xinh đẹp nhất!
- No no...

Diệp Hạo nhẹ nhàng lắc đầu:

- Tôi không biết từ đại mỹ nữ thời cổ đại xinh đẹp cỡ nào, nhưng tôi đã từng gặp một thiếu nữ khuynh quốc khuynh thành a.
- Anh biết tên cô ta không?
- Tô Tiểu Ngư.
- Có ảnh chụp không?

Trương Lan cảm thấy hứng thú.

- Không có.
- Có thể dẫn tôi đi gặp cô ta không?

- Tôi không biết đời này mình còn cơ hội gặp lại cô ấy không nữa?

Diệp Hạo cười lắc đầu.

- Nhìn bộ dạng anh nhớ mãi không quên này.

Trương Lan ăn giấm chua nói.

- Chỉ thưởng thức đơn thuần mà thôi.

Diệp Hạo vừa định nói sang chuyện khác, bỗng nhiên Tiểu Mỹ hỏi:

- Diệp Hạo, cậu có thể nói cho tôi biết sao cậu lại biết rõ trong túi quần người thanh niên kia có giấu năm con gián không?

Trong mắt Trương Lan cũng lộ ra vẻ hứng thú.

Cô cũng muốn biết vấn đề này.

- Bởi vì lục lục đại thuận, số 6 là con số may mắn mà.

Diệp Hạo kiểm soát nói.

- Người kia lén thả một con trong đĩa, theo lý phải còn còn năm con trong túi nữa.

Tiểu Mỹ và Trương Lan liếc nhau, cả hai đều có cảm giác mơ màng.

Như vậy cũng được ha?

- Được rồi, không đùa hai người nữa. Thực ra lúc tôi đi qua bọn họ, nhìn thấy người kia mở một cái bọc giấy ra, mà trong đó có sáu con gián.

- Tôi biết ngay mà.

Trương Lan liếc Diệp Hạo nói.

Đương nhiên Diệp ca không thể nói cho hai người biết vừa rồi hắn đã phát động năng lực Thấu Thị Nhãn.

Sau khi ăn cơm xong, ba người quay về trường học.

Diệp Hạo đưa Trương Lan về phòng, sau đó đi đến phòng của Tiểu Mỹ.

Tiểu Mỹ sớm đã đợi trước cửa.

Diệp Hạo lấy ra một viên Liệu Thương đan, chia viên nó ra làm ba.

- Bây giờ chị nuốt một viên nhỏ này đi.

Tiểu Mỹ kinh ngạc nhìn qua Diệp Hạo.

- Nếu cho chị cả viên thì hơi lãng phí.

Vấn đề của Tiểu Mỹ không nghiêm trọng lắm, hắn đoán một phần ba viên đan dược là đủ.

Dù sao trên người hắn hiện giờ không có bao nhiêu Liệu Thương đan nữa.

Tiểu Mỹ chần chờ một chút vẫn nuốt một phần ba viên đan dược mà Diệp Hạo cho vào bụng.

- Tôi đoán thân thể chị sẽ khôi phục lại bình thường chắc chỉ trong mấy ngày thôi.

Diệp Hạo suy nghĩ một rồi nói tiếp.

- Chị phải chuẩn bị sẵn tâm lý nha.

- Trong mấy ngày thôi sao?

Tiểu Mỹ khó tin khi nghe được câu nói này!

- Ừm.

Diệp Hạo không nhiều lời với cô nàng nữa rồi khỏi nơi này.

Không phải Diệp Hạo không nói rõ, mà hắn cũng không biết nói ra sao cho chị ta hiểu.

Lúc Tiểu Mỹ mới đi tới cầu thang lên phòng, bụng đã kêu lên, cô không dám chậm trễ vội vàng chạy lên lầu rồi vào phòng vệ sinh trong phòng.

Ào ào, tùm tùm. ....

Theo thời gian, vẻ mặt Tiểu Mỹ dần lộ vẻ khiếp sợ.

Bởi vì hình như cô ấy đi nhiều lần.

Ra hết đồng hồ ăn mình ăn mỗi này cũng nên dừng lại rồi mới đứng chứ.

Nhưng phía dưới vẫn chảy ra như cũ.

Thời gian cứ trôi qua từng phút từng giây.

Qua khoảng mười phút đồng hồ, cô nàng mới đi xong.

Lúc Tiểu Mỹ đứng dậy vẫn không có cảm giác trống rỗng gì, cô rời khỏi nhà vệ sinh, mà khi cô rửa tay không khỏi giật mình.

Bởi vì cô rõ ràng cảm nhận được mình gầy đi.

Đúng vậy, gầy hơn.

Gầy hơn rõ ràng lắm!

Rửa tay xong, cô vội vàng chạy ra ngoài kéo cần điện từ dưới giường ra.

Lúc Tiểu Mỹ đứng trên cân, một con số hiện lên rõ ràng.

140!

Trên mặt cô lộ ra vẻ hoảng sợ.

Bởi vì trước đó cân nặng của Tiểu Mỹ là 155 cân.

Nói cách khác, cô đã gầy đi 15 cân trong chớp mắt.

Tiểu Mỹ rơi vào trầm tư.

Bình thường, nếu mình gầy 15 cân trong chớp mắt không hư thoát mới lạ, nhưng trái lại, hiện giờ tinh thần mình rất tốt, còn tốt hơn gấp 100 lần bình thường ấy chứ.

Chuyện này căn bản không phù hợp với lẽ thường!

Bây giờ Tiểu Mỹ mới hiểu vì sao Diệp Hạo dặn mình không được lộ ra chuyện cậu ta cho thuốc.

Chuyện này quá kinh thế hãi tục rồi!

- Đáng tiếc chỉ gầy 15 cân thôi!

Tiểu Mỹ giờ mới lên tiếng cảm thán.

- Tiểu Mỹ, cậu lại lấy cân ra cân sao?

Lúc này, một thiếu nữ âm dương quái khí lên tiếng.

- Cậu đừng mơ mộng hão huyền việc cân nặng mình giảm xuống nữa!

- Đúng vậy, Tiểu Mỹ, tình hình của cậu không phải cậu không biết, cậu có thể duy trì cân nặng đã không tệ rồi, cậu còn muốn giảm béo sao?

- Cậu nên đối mặt với hiện thực đi!

Đối mặt với khiêu khích châm chọc của ba bạn cùng phòng, Tiểu Mỹ rất muốn lớn tiếng nói cho bọn họ biết cô đã giảm được 15 cân.

Nhưng với thân hình của cô nàng hiện giờ, cho dù gầy đi được 15 cân cũng không thấy rõ ràng!

- Đúng rồi, Tiểu Mỹ, hôm nay Diệp Hạo hẹn cậu đi đâu ăn thế?

Lúc Tiểu Mỹ đang định trả lời, một nữ sinh khác nói:

- Tiểu Mỹ, có phải Diệp Hạo có ý với cậu không?

- Cậu đừng đùa thế chứ? Đám nữ sinh trong trường chúng ta theo đuổi Diệp Hạo không có 1000 cũng có 800, sao Diệp Hạo có thể coi trọng người như Tiểu Mỹ được. Tôi đoán Diệp Hạo cảm thấy việc mình đặt cược làm tổn thương Tiểu Mỹ, nên cậu ta mời Tiểu Mỹ ăn một bữa cơm bồi tội thôi!

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 155: Người Của Tổng Cục Thể Dục Tới

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Diệp Hạo là kim chủ của trường chúng ta đó, mới vừa nhận được 500 vạn tiền thưởng cuộc thi thành ngữ nha.

- Đại hội thể dục thể thao buổi sáng, cậu ta cũng đã phá kỷ lục thể giới trong tám hạng mục mình tham gia thi đấu, trường học đã báo thành tích của Diệp Hạo cho tổng cục rồi, mình đoán không lâu nữa, người của tổng cục sẽ tới, đến lúc đó, sợ rằng Diệp Hạo được tuyển vào đội tuyển quốc gia.

- Không biết đến lúc đó Diệp Hạo có thể vô địch thể giới trong từng lĩnh vực đó luôn không?

- Lưu Tường đạt quán quân chạy vượt rào đã có mấy ngàn vạn tài sản, nếu Diệp Hạo cầm quán quân các hạng, tiền triệu cũng không phải mơ nha.

- Gà cho người đàn ông như vậy mới là may mắn một đời đấy a!

- Chúng ta không có cửa đâu, có thể làm người tình của Diệp Hạo cũng không tệ.

- Sao da mặt cậu mà không biết xấu hổ nói như thế ạ?

- Nói y như cậu chưa thêm Q chat Diệp Hạo bao giờ ấy.

Tiểu Mỹ nghe ba nữ sinh cùng phòng nói chuyện, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu.

Vì cô nàng quá mập mà ba cô bạn cùng phòng không những trào phúng mình, mà còn ngăn cách cô đến một thế giới khác.

- Tiểu Mỹ, hôm nay Diệp Hạo mời cậu đi ăn ở đâu thế?

Lúc này, một nữ sinh dửng dưng không trả lời lại câu lúc trước đã hỏi Tiểu Mỹ.

- Khách sạn Bồng Lai.

- Khách sạn Bồng Lai?

Nữ sinh kia thốt lên một tiếng.

- Cũng quá xa xỉ rồi!

- Không có, chỉ ăn tiệc đứng thôi.

Tiểu Mỹ lắc đầu.

- À, hóa ra là tiệc đứng.

Trong lòng nữ sinh kia giờ mới thẳng băng được một chút.

- Tên Diệp Hạo này có tiền như thế mà chỉ mời đi ăn tiệc đứng.

- Tiệc đứng của khách sạn Bồng Lai có giá 998 tệ một người đó!

Tiểu Mỹ trả lời.

Sắc mặt nữ sinh kia cứng lại.

Cô ta nghĩ tiệc đứng ở khách sạn Bồng Lai cũng chỉ 100 ~ 200 là cùng, dù sao các tiệc đứng cô ta tham gia chỉ có 58 tệ một người thôi.

- Tiểu Mỹ, cậu có phương thức liên lạc của Diệp Hạo không?

- Không phải số điện thoại và Q chat của Diệp Hạo sớm được đăng trên diễn đàn sao?

Tiểu Mỹ khẽ giật mình hỏi lại.

- Q chat của Diệp Hạo cấm thêm bạn, số lạ gọi cho cậu ta cũng không được.

- Cậu không biết nữ sinh trường chúng ta có bao nhiêu điên cuồng đâu.

- Đầu chỉ nữ sinh trường chúng ta, cả nước đều có rất nhiều người gọi tới, nếu Diệp Hạo không cài đặt như vậy, điện thoại cậu ta chắc bị nổ vì nhận quá nhiều cuộc gọi cùng một lúc quá.

- Nhìn bộ dạng Diệp Hạo hiện giờ, cậu ta đâu có dự định thâm giao với Tiểu Mỹ đâu, người ta chỉ mời Tiểu Mỹ ăn bữa cơm đã hết tình hết nghĩa.

- Nói khó nghe một chút thì trên người Tiểu Mỹ chả điểm nào đáng giá để Diệp Hạo kết thân cả!

Tiểu Mỹ nghe đoạn đầu cuộc nói chuyện đã hiểu vì sao điện thoại Diệp Hạo lại cài đặt như vậy, nhưng nghe đoạn sau, sắc mặt cô trở nên rất khó coi.

Nói qua nói lại cũng trở về việc vũ nhục mình a.

(Truyện được thực hiện bởi Hám Thiên Tà Thần -)

...

Chạy cự li dài 5000 mét!

Diệp Hạo và Trương Lan cùng đi tới sân thi đấu.

Nhưng cậu ta không ngờ, trong sân hiện giờ xuất hiện hơn mười nhân viên chuyên nghiệp, bọn họ đang đứng tại các khu riêng biệt cầm dụng cụ chuyên dụng tiến hành điều chỉnh.

- Diệp Hạo.

Lúc này, chủ nhiệm phòng giáo vụ trường đại học Trung Y đi cùng một người trung niên tới trước mặt Diệp Hạo:

- Tôi giới thiệu với em một chút, đây là phó chủ nhiệm Liêu của Tổng Cục Thể Dục Trung Quốc.

Liêu Thắng, phó chủ nhiệm Tổng Cục Thể Dục, có thể nói quyền cao chức trọng trong Tổng Cục Thể Dục.

Nhưng Liêu Thắng không thỏa mãn với hiện tại, ông ta luôn mơ tưởng tiến lên thêm một bước, bỏ đi từ phó khó ưa này.

Ông ta có tâm tư này, mà mấy phó chủ nhiệm khác cũng có.

Điểm quan trọng trong chuyện này là tìm cách phá bàn cờ như thế nào.

Khi ông ta nghe thuộc hạ bẩm báo thành tích của Diệp Hạo tại trường đại học Trung Y, ông ta bỏ luôn công việc đang làm mà nhanh chóng đi máy bay riêng đến đại học Trung Y.

Nếu Diệp Hạo thật sự như lời cấp dưới mình nói, ông ta sẽ khai phá ra được ngôi sao mới trong giới thể dục.

Diệp Hạo có thể giúp ông trào lên chức vị kia, thậm chí còn có khả năng tiến thêm một bước.

- Chủ nhiệm Liêu.

Diệp Hạo không kiêu ngạo không siểm nịnh chào Liêu Thắng.

Liêu Thắng mỉm cười nắm tay Diệp Hạo.

- Tôi tới đây muốn quan sát dùng sĩ thể dục của Trung Quốc chúng ta.

Liêu Thắng nói khẽ.

- Vậy chủ nhiệm Liêu cứ chờ mong xem thể nào đi.

Diệp Hạo cười đáp.

- Được.

Trong mắt Liêu Thắng lộ ra chút chờ mong.

Tất nhiên, Diệp Hạo nói vậy nói rõ cậu ta có thực lực này.

Sau khi tiếng súng báo hiệu vang lên, Diệp Hạo như con ngựa xông về phía trước, chín sinh viên còn lại nhìn hắn chạy như điên thì nói thầm trong lòng.

“Ngu ngốc!”

Chạy cự li dài 5000 mét mà mới bắt đầu đã chạy nhanh như vậy, rõ ràng tự tìm đường chết!

Liêu Thắng run lên.

- Có phải Diệp Hạo chưa từng chạy 5000 mét không?

- Chuyện này... buổi sáng lúc chạy 3000 mét cậu ta vẫn luôn duy trì tốc độ này.

Chủ nhiệm phòng giáo vụ cười khỏ trả lời.

Nếu không phải buổi sáng ông ta quan sát thấy Diệp Hạo thi đấu cũng sẽ có ý nghĩ này.

- Chuyện này...

Liêu Thắng hoảng sợ há to miệng.

Nhưng làm Liêu Thắng khiếp sợ còn phía sau cơ.

Bởi vì ông ta thấy mười giây đồng hồ sau, tốc độ của Diệp Hạo vẫn duy trì như lúc chạy 100 mét.

Một vòng qua đi Diệp Hạo vẫn duy trì tốc độ chạy 100 mét.

Hai vòng qua đi Diệp Hạo vẫn duy trì tốc độ chạy 100 mét.

(Truyện được thực hiện bởi Hám Thiên Tà Thần -)

...

Bảy vòng qua đi Diệp Hạo vẫn duy trì tốc độ chạy 100 mét.

Tám vòng qua đi Diệp Hạo vẫn duy trì tốc độ chạy 100 mét.

Lúc này 9 tuyển thủ dự thi muốn xoắn cả dải ra cmnr.

Bởi vì bây giờ Diệp Hạo vẫn duy trì tốc độ kinh khủng như trước, còn càng phát rõ hơn là Diệp Hạo đã vượt qua bọn họ bốn vòng.

Tám vòng vượt hơn bốn vòng!

Một cái tát vào thẳng mặt bọn họ!

Mà trong cuộc thi này, không có 1000 cũng 800 khán giả xung quanh đang xem Diệp Hạo đang chạy như điên phía dưới.

Bọn họ đều biết thành tích Diệp Hạo đã kinh động đến lãnh đạo cấp cao của Tổng Cục Thể Dục.

Nếu như trước đó rất nhiều sinh viên còn cảm thấy nghe ngấm đồn bậy, nhưng khi bọn họ tự mình chứng kiến mới hiểu rõ chuyện này là sự thật.

Diệp Hạo thật sự có năng lực này.

Lúc Diệp Hạo chạy vòng mười, Liêu Thắng chăm chú nhìn đồng hồ đếm số, ông ta thực sự muốn biết thành tích cuối cùng của Diệp Hạo là bao nhiêu.

Lúc Diệp Hạo đến đích, máy tính hiện lên con số chính xác.

7 phút 66 giây.

Khi Liêu Thắng nhìn thấy con số này, khiếp sợ ngây ngẩn cả người.

Bởi vì kỷ lục thế giới hiện giờ chỉ có 12 phút 37 giây.

Thành tích của Diệp Hạo đã hoàn toàn đè bẹp nó.

Liêu Thắng phải cần hơn mười giây mới tiêu hóa được tin sốc này, lúc này Diệp Hạo mặt không đỏ tim không nhanh đi tới.

- Chủ nhiệm Luru...

Liêu Thắng nhìn bộ dạng Diệp Hạo khí định thần nhân, giật mình hỏi lại.

- Cậu không dùng hết lực?

Vận động viên nào chạy dài 5000 mét mà không phải như sắp chết, đâu như Diệp Hạo nhẹ nhàng giống như không có việc gì.

- Tôi cũng không muốn quá mức kinh thể hải tặc.

Diệp Hạo cười nói.

Lúc này, Liêu Thắng mới thật sự không biết nói gì.

Hóa ra cậu thanh niên này đang giữ sức lại.

- Diệp Hạo, tôi chính thức mời cậu vào đội tuyển quốc gia.

Liêu Thắng dùng giọng điệu nghiêm túc đề nghị cậu sinh viên trước mắt.

- Không có hứng thú.

Diệp Hạo không cần nghĩ ngợi từ chối.

- Vì sao?

Liêu Thắng khó hiểu hỏi lại.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Thổ Hào Tùy Hứng

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Bởi vì tôi còn là sinh viên.

Lý do của Diệp Hạo làm Liêu Thắng nhất thời không biết nên nói cái gì.

- Diệp Hạo, với thực lực cậu hiện giờ dễ dàng phá vỡ kỷ lục thế giới đó.

- Tôi không có hứng thú đi phá kỷ lục thế giới.

- Chẳng lẽ cậu không muốn làm vẻ vang cho đất nước?

- Tôi thấy đi làm từ thiện, góp tiền xây chùa còn có giá trị hơn.

- Diệp Hạo, với năng lực của cậu có thể dễ dàng phá kỷ lục nhiều hạng mục trên thế giới, đến lúc đó cậu sẽ nhận được danh lợi khó mà tưởng tượng nổi.
- Chủ nhiệm Liêu, ông không thấy tôi chinh Phụng Văn của Phụng gia của Đế Đô cũng thu hoạch được danh lợi không nhỏ sao?

Diệp Hạo cười tủm tỉm đáp lời.

Sắc mặt Liêu Thắng tối sầm.

Lúc này ông ta mới nhớ tới cậu sinh viên trước mắt không phải đèn cạn dầu.

Nếu mình đề bạt Diệp Hạo vậy quan hệ giữa Phụng gia và mình thì tính sao đây?

Liêu Thắng có thể đi đến địa vị ngày hôm nay, sau lưng ông ta đương nhiên có chút bối cảnh!

- Có đôi khi danh lợi cũng là một loại ô dũ, đến lúc đó, cho dù Phụng gia cũng không dám chạm đến cậu.

Liêu Thắng trầm ngâm một lát, lại nhỏ giọng nói.

- Chủ nhiệm Liêu, ý tốt của ông tôi xin nhận, nhưng bây giờ tôi bận rộn nhiều việc lắm.

Diệp Hạo nói đến đây xoay người chạy đi.

Liêu Thắng cười bất đắc dĩ nhìn bóng lưng Diệp Hạo.

Chuyện Diệp Hạo từ chối phó cục trưởng cục thể dục rất nhanh đã lan truyền khắp đại học Trung Y, mà sau đó có sinh viên đăng video Diệp Hạo chạy 5000 mét lên trên mạng.

Rất nhiều dân mạng bàn tán xôn xao khi nhìn thấy video này.

Bởi vì thành tích của main ta đã vượt xa kỷ lục thế giới.

Sau đó đám sinh viên trong trường cũng đăng video Liêu Thắng tự mình mời Diệp Hạo đến Tổng Cục Thể Dục lộ ra ánh sáng, nhóm dân mạng lại bùng nổ thêm lần nữa.

- Chuyện này vậy mà là thật.
- Diệp Hạo thật sự phá kỷ lục thế giới.
- Tên này đúng là súc vật, không phải con người mà.
- Diệp Hạo sẽ sáng lập một truyền kỳ mới a.

(Truyện được thực hiện bởi Hám Thiên Tà Thần -)

...

Lúc xe Hummer quân dụng dừng trước một quán cà phê, Thiệu Hoa tư thế hiên ngang xuất hiện trước mặt Trương Lan, cô ta nhìn quán cà phê một chút mới lên tiếng.

- Cậu mời tôi uống cà phê?
- Sao thế?
- Cậu thấy bà đây thuộc dạng người thích uống cà phê à?

Thiệu Hoa tức giận quát.

- Đi, tôi mang cậu đi chỗ khác.
- Đợi đã.

Diệp Hạo thấy Thiệu Hoa muốn đi vội vàng nếu kéo.

- Chuyện gì?

Thiệu Hoa không kiên nhẫn hỏi.

- Cô nhìn cô ấy xem có thiên phú tập võ không?

Diệp Hạo chỉ Trương Lan bên cạnh.

Trương Lan vội vàng tiến lên một bước.

Thiều Hoa nhìn chăm chăm Trương Lan, sau đó bàn tay trắng nõn liền đánh về phía cô nàng.

Ngay lúc Thiều Hoa tấn công mình, trong tai Trương Lan vang lên tiếng Diệp Hạo.

- Thiều Hoa đang kiểm tra cô đó, cố gắng thể hiện nha!

Trương Lan không kịp trả lời đã vội vàng lùi lại.

Nhưng lúc Trương Lan vừa lùi, Thiều Hoa vẫn đuổi theo như hình với bóng.

Bàn tay trắng nõn của cô vẫn duy trì tốc độ vốn có đánh về phía Trương Lan.

Trương Lan cảm thấy nguy hiểm trước đó chưa từng có, sau khi lùi lại mấy mét cô quyết định phản kích.

Nắm đấm của Trương Lan đánh vào bàn tay Thiều Hoa, nhưng gương mặt cô nàng lại lộ ra vẻ đau đớn ngay sau đó.

Nắm đấm của cô như đánh vào tấm sắt vậy.

Thiều Hoa thu tay lại đứng lúc, sau đó nói với Diệp Hạo:

- Thiên phú học võ bình thường, vô duyên với cảnh giới Tiên Thiên.

- Nhưng - - giáo viên dạy võ đều nói thiên phú của em rất cao mà.

Trương Lan không nhịn được nói.

- Đồ ngốc, thể tục và Tông Môn không cùng một tiêu chuẩn.

Diệp Hạo nói đến đây lại nói với Thiều Hoa.

- Có hứng thú bồi dưỡng một chút không?

- Học võ rất vất vả nha!

Thiều Hoa chân thành nói với cô gái xinh đẹp trước mắt.

- Em không sợ khổ.

Trương Lan vội vàng nói.

- Ngày mai cô đến cục Võ Đạo đi.

Thiều Hoa thấy Trương Lan đã quyết tâm nên đã có quyết định.

- Tôi sẽ tiến hành huấn luyện đặc biệt cho cô.

- Cảm ơn chị.

Trương Lan rất biết ơn gật đầu liên tục.

- Còn nữa, cậu nợ tôi một nhân tình nha.

Thiều Hoa nói xong, ánh mắt lại nhìn chăm chú Diệp Hạo.

- Nói đi, muốn tôi làm chuyện gì?

Diệp Hạo nhếch miệng hỏi.

- Điều tra ông chủ đứng sau hội sở Bồng Lai.

- Cô chắc chắn phải trêu chọc người này?

- Lâm Nhu Nhi nói cho cậu sao?

Diệp Hạo từ chối cho ý kiến.

- Tôi chỉ muốn biết rốt cuộc người này muốn làm gì thôi.
- Chuyện này tôi mặc kệ.
- Vì sao?

- Cô biết rõ nguyên nhân mà.

Thieu Hoa im lặng một lát mới nói tiếp.

- Được rồi, tôi cũng không quản được chuyện này.

Thieu Hoa có cảm giác ông chủ hội sở Bồng Lai có khả năng là đệ tử của Đạo Gia Tông Môn.

Mà ai dám trêu chọc đệ tử của Đạo Gia Tông Môn chứ?

Cho dù lãnh đạo trực tiếp của Thieu Hoa cũng không dám tùy tiện đắc tội.

Cùng tình huống như vậy, đệ tử Đạo Gia Tông Môn cũng không muốn gây chiến với đệ tử của Võ Đạo Tông Môn.

- Vừa rồi cô muốn đi đâu thế?

- Đông Bắc Lão Địa Oa!

Đông Bắc Lão Địa Oa mà Thieu Hoa nói là vùng ngoại thành ở Ma Đô.

Món gà nòi chỗ này bán rất được, trước cửa hàng luôn có rất nhiều chiếc xe dừng lại.

- Ông chủ, một phần gà nòi, thêm một phần trứng hấp.

Thieu Hoa nói món ăn với nhân viên phục vụ rồi đi về phía ghế lô số 8.

Nhưng khi đến nơi, mấy người nghe thấy tiếng cười hi hi ha ha bên trong.

Sắc mặt Thieu Hoa trầm xuống.

Cô nhìn nói với nhân viên phục vụ đang dẫn mình đi.

- Tôi mua ghế lô số 8 một tháng mà?
- Chuyện này - - chuyện này tôi cũng không rõ, để tôi đi hỏi ông chủ một chút.

Nhân viên phục vụ nói xong, vội vàng rời đi.

Không lâu sau, một trung niên béo mập mỉm cười đi tới.

- Bạn của tôi mới từ Đông Bắc tới, mà họ coi trọng ghế lô số 8 cô đặt trước, tôi nghĩ tối nay cô không đến nên tự chủ trương lấy ghế lô của cô - - bây giờ ghế lô số 7 còn trống, hay cô chuyển sang ...

- Trả lại tiền cho tôi!

Thieu Hoa cắt ngang lời lão béo.

- Trả tiền gì?

Về mặt ông chủ trở nên lạnh lùng, hỏi lại.

- Một ngày ghế lô số 8 chắc kiếm được 800 tệ, trước đó tôi đã đưa cho ông 1 tháng 2400 tệ, bây giờ hơn một tuần, ông trả lại phí 23 ngày cho tôi.

Trương Lan nghe Thieu Hoa nói thế, bắt đầu cảm thấy choáng váng.

Nói cách khác, nếu hôm nay Thieu Hoa không đến ông chủ có quyền trừ 800 tệ.

Đương nhiên chuyện này phải có tiền đề là ông chủ không được tiếp đãi người khác trong ghế lô này.

- Có biên lai không?

Trung niên béo thân nhiên nói, ông ta rõ ràng trở mặt không quen biết.

- Có bản lĩnh ông lặp lại lời vừa rồi lần nữa.

Ánh mắt Thiều Hoa rét lạnh nhìn ông, găng từng chữ.

- Có biên lai không?

Trung niên béo cười nhạo một tiếng hỏi lại.

- Có vấn đề gì sao?

Thiều Hoa cũng cười cười, mở điện thoại gọi cho một số.

Đợi số đó được kết nối, cô nàng lạnh lùng ra lệnh.

- Tôi hạn cho các anh đến đây trong vòng 3 phút.

Thiều Hoa vừa nói xong, toàn bộ thành viên cục Võ Đạo đều khiếp sợ, bọn họ nhanh chóng liên lạc với bộ thông tin trong quân khu, rồi chuẩn bị máy chiếc máy bay trực thăng để đến được nơi bà chị cả trong vòng 3 phút.

- Trong vòng 3 phút sao?

Trung niên béo cười ha ha giễu cợt.

- Cô không tìm hiểu một chút xem trên đoạn đường này ai dám động đến Vương Bàn Từ tôi?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 157: Đập Cho Tôi

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Tôi cam đoan lát nữa ông sẽ khóc không ra nước mắt.

Diệp Hạo cảm thấy tội nghiệp dùm cho Vương Bàn Từ.

- Vương Bàn Từ tôi là nhân vật tai to mặt lớn trong toàn bộ khu Nam Hợp này, ai dám động đến tôi.

Vương Bàn Từ cười mỉa nói tiếp.

- Tôi muốn nhìn xem trong ba phút cô ta có thể gọi nhân vật nào đến đây?

Nếu mập mập đã muốn tìm đường chết, Diệp Hạo cũng không khuyên bảo nữa.

Thời gian cứ trôi qua một giây thêm một giây như vậy.

Lúc đồng hồ trôi qua đến 2 phút 40 giây, một tiếng nổ ầm ầm vang lên phía trên nhà hàng.

- Máy bay trực thăng.

- Con mẹ nó còn là máy bay trực thăng của bộ đội vũ trang nữa.

- Có lầm hay không?

- Diễn tập quân sự sao?

Vương Bàn Tử nghe thấy đám người kêu to, hốt ha hốt hoảng chạy ra ngoài, ông ta liếc mắt đã thấy hơn mười quân nhân mặc quân trang màu đen thả người từ trực thăng xuống.

Mà lúc này, âm thanh lạnh như băng cắt qua bầu trời.

- Đập cái quán này cho tôi, nếu ai dám ngăn cản, đánh gãy chân bọn họ.

Không phải Thiều Hoa thì còn là ai!

Lúc này, hơn mười đội viên cục Võ Đạo xông vào nhà hàng này.

Vương Bàn Tử vừa định ngăn cản đã bị Đan Lôi đá ngã xuống đất, Đan Lôi giẫm mạnh lên đầu gối ông ta.

Vương Bàn Tử lập tức la hét thảm thiết, ông chủ mập mạp của chúng ta vừa rên vừa phát hiện sắc mặt thực khách và nhân viên trong nhà hàng tái nhợt chạy ra ngoài.

- Báo cảnh sát, còn đứng đó làm gì?

Vương Bàn Tử thấy một tiểu đệ của mình đang đứng chết chân ngoài cửa nhìn liên mắng to.

Mười mấy tên này như lang như hổ.

Mập mạp tin dù hán có triệu tập anh em tới chắc cũng không phải đối thủ của người ta.

Hơn nữa, đừng quên đám người này còn đi máy bay trực thăng đến nha.

Vương Bàn Tử cũng không biết quân trang trên người bọn họ, nhưng ông ta biết rõ, đám người này chắc chắn không đơn giản.

Không lâu sau cảnh sát chạy đến đây, nhưng khi bọn họ thấy máy bay quân dụng lại nhanh chân xoay người rời đi.

Đùa tao chắc?

Chuyện liên quan đến phía quân sự, ai dám quản?

Vương Bàn Tử thấy cảnh sát nói đi là đi mới ý thức được điều gì.

Thế nên, ông ta khập khễnh đi tới trước mặt Thiều Hoa, nhẹ giọng van xin.

- Lần này do tôi có mắt không biết Thái Sơn, cô đại nhân không chấp tiểu nhân, bỏ qua cho tôi đi, được không?

Thiều Hoa không thèm nhìn ông ta một cái.

Ông vội qua dờn ánh mắt cầu xin qua nhìn Diệp Hạo.

- Vừa rồi tôi đã khuyên, ai bảo ông không nghe?

Diệp Hạo bất đắc dĩ lên tiếng.

Nghe vậy, vẻ mặt Vương Bàn Tử càng đáng ghét hơn.

Thực ra, loại người như ông không đáng thương chút này.

Nếu Thiều Hoa không gọi đội viên cục Võ Đạo đến, cô ấy đâu thể rời khỏi nơi này dễ dàng!

Vương Bàn Tử không nhục nhã, thậm chí gọi đàn em đến giáo huấn Thiều Hoa mới lạ.

Nửa tiếng sau, hơn mười thành viên cục Võ Đạo đi ra.

- Đội trưởng, thứ có thể đập, chúng tôi đã đập nát rồi.

Đan Lôi trầm giọng báo cáo.

Lúc này Thiều Hoa mới nhìn Vương Bàn Tử.

- Bắt đầu từ hôm nay, ông không được phép mở cửa hàng trong khu Nam Hợp, nếu không, tôi thấy một lần thì đập một lần.

Vương Bàn Tử nghe thế muốn xỉu ngay tại chỗ.

Nhân mạch và tài nguyên của ông ta đều ở khu Nam Hợp, mà bây giờ Thiều Hoa không cho phép ông ta mở ở khu này nữa, chẳng phải muốn cái mạng già của ông ta sao?

- Bà cô của tôi, tôi sai rồi, xin tha cho tôi một lần này đi không được sao?

Vương Bàn Từ sợ thật rồi.

- Nhớ kỹ lời tôi nói!

Mặt Thiều Hoa không chút thay đổi liếc mắt nhìn ông ta.

- Hơn nữa, tôi không có đùa với ông.

Vừa dứt lời, Thiều Hoa xoay người rời đi.

Đám người Đan Lô lên trực thăng rời khỏi nơi này.

- Biết vậy uống cà phê cho rồi!

Thiều Hoa tức giận bất bình.

- Chuyện này không phải do cô sai à.

Diệp Hạo bất đắc dĩ lên tiếng.

- Câm miệng!

Thiều Hoa trừng Diệp Hạo một cái.

Lúc Diệp Hạo đang định nói gì bỗng nhiên di động đột nhiên vang lên.

- Chuyện gì?

- Thanh Thanh đã xảy ra chuyện.

Về mặt Diệp Hạo thay đổi.

- Bây giờ Thanh Thanh ở đâu?

- Tầng cao nhất của cao ốc Ma Luân khu Nam Hợp.

Hiếu Minh nói xong liền tắt điện thoại.

Trong lòng Diệp Hạo trầm xuống.

- Cao ốc Ma Luân ở đâu?

Diệp Hạo hỏi.

- Không phải cái đó sao?

Thiều Hoa chỉ một tòa cao ốc xa xa trước mặt.

Lúc này, Diệp Hạo mở cửa xe ra, người hần như hóa thành tia chớp xông tới cao ốc Ma Luân.

(Truyện được thực hiện bởi Hám Thiên Tà Thần -)

...

- Thanh Thanh, ngoan ngoãn chịu trời đi?

Một người thanh niên vẻ mặt lạnh lùng nhìn bóng dáng phía trước.

Thanh Thanh nhìn Đường Đường và Mặc Mặc bị bắt, trong mắt lộ ra vẻ đáng ghét.

Cô không ngờ ba người đã cẩn thận như thế rồi mà vẫn bị Lang Tộc tìm được tung tích.

Sức chiến đấu của Lang Tộc không kém Hồ Tộc, càng không cần phải nói số lượng đối phương gấp 2 lần các cô, bởi vậy Thanh Thanh bại trận chỉ là vấn đề thời gian.

- Đừng hòng.

Thanh Thanh lạnh lùng quát.

- Thanh Thanh, nếu cô không giờ tay chịu trời, hai chị em của cô chắc chắn không sống được.

Thanh niên Lang Tộc đang giằng co với Thanh Thanh thân nhiên hăm dọa.

Anh ta vừa dứt lời, hai thanh niên Lang Tộc bắt Đường Đường và Mặc Mặc lộ ra răng nanh, đang trong tư thế sẵn sàng cắn đứt cổ hai người Mặc Mặc bất cứ lúc nào.

Thanh Thanh hiểu rõ nếu mình có thỏa hiệp cũng khó thoát cái vận rủi này, nhưng nếu bây giờ mình không thỏa hiệp, hai người kia sẽ phải chết.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Ngay lúc Thanh Thanh vô cùng sốt ruột, hai đạo Thiên Lô quý dị xuất hiện đánh vào người hai thanh niên Lang Tộc đang bắt giữ Mặc Mặc và Đường Đường.

Hai thanh niên Lang Tộc kia không kịp kêu thảm một tiếng đã biến thành tro tàn.

Sau đó, một bóng dang nhanh như tia chớp ra tay kéo Đường Đường và Mặc Mặc vào ngực mình.

- Diệp Hạo.

Thanh Thanh khiếp sợ thốt lên, cô ta biết rõ tu vi của Diệp Hạo, tu vi trước đó của người này chỉ dùng hai từ để hình dung “cận bã”.

Nhưng giờ này đã có thực lực chém giết cảnh giới Luyện Huyết tầng ba rồi!

Chuyện này không phù hợp với lẽ thường a.

- Mày dám giết đệ tử Lang Tộc tao?

Thanh niên giằng co với Thanh Thanh nói với Diệp Hạo.

- Thời gian có hạn, nhanh chóng giải quyết!

Diệp Hạo nói xong, hít sâu một hơi, sau đó miệng truyền ra dao động đáng sợ, dao động này trực tiếp hóa thành sóng âm khủng bố.

Ngoại trừ ba người kia ra, toàn bộ Lang Yêu đều đau đớn lấy tay che đầu.

- Loại cảm giác này - -?

- Đây là âm thanh gì?

- Sao tôi cảm thấy giống như rỗng ngấm vậy nhỉ?

- Sao Diệp Hạo lại biết rỗng ngấm?

- Đây hẳn là sóng âm thần thông!

Lúc toàn bộ Lang Tộc đều bị ảnh hưởng, Diệp Hạo ra tay như tia chớp.

Sau khi hắn đánh chết hai thanh niên Lang Tộc, hai người còn lại có cảnh giới Luyện Hồn tầng hai mới phản ứng kịp.

- Mày đáng chết.

- Bất luận mày chạy trốn tới chân trời góc biển, Lang Tộc chúng tao đều sẽ truy lùng giết mày.

Diệp Hạo nhìn hai thanh niên này, nhanh chóng chọn người bên phải, bởi vì trên người thanh niên này có dao động cường đại hơn người kia.

- Thần Kiếm Quyết!

Diệp Hạo không muốn kéo dài thời gian.

Lúc hắn rút thanh đồng chùy thủ ra chém một đạo Kiếm Mang thần thánh đến cực điểm, trên mặt thanh niên Lang Tộc kia lộ ra vẻ hoảng sợ.

Hắn ta cảm thấy nguy hiểm trí mạng, đang muốn tránh né lại phát hiện, kiếm mang này đã khóa toàn thân hắn ta.

Ngoại trừ trực tiếp ứng phó ra thì không còn biện pháp nào khác.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Phiên Hải Cảnh

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Rống!

Trong lúc nguy hiểm sinh tử này, thanh niên Lang Tộc khôi phục lại bản tôn.

Một con Lang Yêu to lớn có bộ lông màu đen gào thét xông về phía Diệp Hạo đang chém ra Kiếm Mang.

Có thể nhìn thấy lúc đối phương phóng đi, cả người đều tỏa ra ánh sáng âm u.

Yêu Tộc mạnh nhất là xác thịt hay cường độ thân thể, Lang Yêu này đang cố gắng phát huy tu vi thân thể đến cực hạn.

Nhưng trong khoảnh khắc hắn chạm vào Kiếm Mang, trong mắt lộ vẻ khó tin.

Kiếm Mang kia phá vỡ phòng ngự rồi đánh sâu vào thân thể hắn.

Nhưng thanh niên Lang Tộc này cũng thuộc dạng liều mạng, dù bị trọng thương vẫn không lùi lại mà tiếp tục xông về phía Diệp Hạo.

Diệp Hạo vừa mới trăm Kiếm Quyết, Chân Nguyên trong cơ thể đã tiêu hao hơn phân nửa, khi đối mặt với thanh niên Lang Tộc đang điên cuồng xông tới, hắn triệu hoán thêm một đạo Kinh Lôi.

Lúc Kinh Lôi chém xuống người địch nhân, hắn ta lao đảo một bước, sau đó vẫn tiếp tục xông tới trước về mặt khiếp sợ của Diệp Hạo.

- Mẹ nó chứ, dai thế!

Diệp Hạo không ngờ người này giống như Tiểu Cường đánh mãi không chết, nhưng đối mặt với tình huống này Diệp Hạo vẫn không lùi bước.

Lúc thanh niên Lang Tộc xông tới, Diệp ca cũng nhào qua.

Lúc hai móng vuốt sắc bén của thanh niên Lang Tộc sắp bắt được Diệp Hạo, hắn xoay người một cái, vận vẹo thân thể hóa thành một vệt ánh sáng, sau đó ánh sáng này vòng quanh người thanh niên Lang Tộc vài vòng.

- Thanh Long Bàn Tinh.

Diệp Hạo vừa dứt lời, ánh sáng quấn quanh thanh niên Lang Tộc hóa thành từng cái vẩy màu đen.

Lực xoắn rất lớn làm xương cốt toàn thân địch nhân đều nát bét.

Hắn ta ngạc nhiên, nghi ngờ nhìn Diệp Hạo.

- Mày...mày...

Hắn ta không biết vì sao Diệp Hạo không những có rồng ngâm của Long Tộc, mà còn có bản mệnh thần thông của Long Tộc - Thanh Long Bàn Tinh.

Chẳng lẽ là người của Long Tộc?

Nói như vậy, rất có khả năng Lang Tộc đã trêu vào một người không nên trêu chọc sao?!

Nhưng vấn đề này không liên quan đến hắn ta nữa rồi.

Lực lượng Thanh Long Bàn Tinh ngày càng mạnh, thanh niên Lang Tộc này không cam lòng nhắm hai mắt lại.

Sau khi giải quyết tên này, Diệp Hạo để mắt tới thanh niên đang đánh nhau với Thanh Thanh.

Diệp Hạo tập hợp Chân Nguyên không còn nhiều trong cơ thể, vận chuyển Bồ Vũ Quyết, rất nhanh một sợi dây thừng bằng nước quấn lấy người thanh niên kia.

Thanh Thanh thừa dịp người nọ phân tâm chống đỡ Thủy Buộc, một tay cô đánh vào ngực anh ta.

Lúc người thanh niên kia lao đảo lùi lại, có thêm một đạo Kinh Lôi đánh xuống đầu hắn.

- Có người đến.

Diệp Hạo trầm giọng quát.

- Chúng ta đi mau!

Thanh Thanh nói ngay.

- Nơi này để tôi giải quyết hậu quả, các cô đi về biệt thự của tôi đi.

Diệp Hạo nói xong, thu thi thể mấy tên Lang Tộc vào trong túi Càn Khôn, sau đó hần nhanh chân nhanh tay xóa sạch dấu vết chiến đấu trong này.

Diệp Hạo vừa mới rời đi, bóng dáng Thiều Hoa đã xuất hiện.

Nhưng cô không phát hiện được bất cứ chuyện gì.

- Vừa rồi nơi này xảy ra chuyện gì thế?

Thiều Hoa lẩm bẩm.

Vừa rồi, cô rõ ràng cảm nhận được nơi này có dao động chiến đấu đáng sợ, mà loại dao động này vượt xa tu vi của cô.

- Sao thế?

Lúc này Trương Lan thở hổn hển chạy tới.

- Không có gì!

Thiều Hoa nhẹ nhàng lắc đầu.

- Diệp Hạo đâu rồi?

Tâm tư Trương Lan luôn đặt lên người Diệp Hạo nhiều hơn.

- Tôi cũng không biết.

Lúc Trương Lan đang chuẩn bị gọi điện cho Diệp Hạo, di động của cô đã vang lên.

- Tôi có việc đi trước nha!

- Anh không sao chứ?

- Không sao.

Diệp Hạo nói xong, tắt điện thoại.

Trái tim bị kéo lên cao của Trương Lan không khỏi được thả xuống.

Diệp Hạo chần chừ một chút vẫn gọi cho Hiểu Minh.

Khoảng ba giây sau, bên Hiểu Minh nghe máy.

- Sao anh biết Thanh Thanh xảy ra chuyện?

- Quyền hạn cục Linh Dịch trong Ma Đô vượt xa cục Võ Đạo, tôi thông qua Thiên nhãn luôn giám thị Lang Tộc trong bóng tối, không thể không nói, cái đám sói kia rất nhạy bén, bọn họ trốn ở đó cũng bị phát hiện.

Hiếu Minh trả lời.

- Sao vừa rồi đang gọi anh lại tắt máy?
- Một cuộc điện thoại khẩn cấp!

Hiếu Minh nói đến đây, giọng điệu trầm xuống.

- Trong ba ngày, đã có nữ sinh nhảy lầu tự sát trong một trường trung học.
- Anh đi xem một chút đi!

Diệp Hạo vội đề nghị.

Lúc Diệp Hạo quay về biệt thự, ba người kia và Đường Phiên Phiên đang trò chuyện rất vui vẻ.

Thấy Diệp Hạo trở về, đám Thanh Thanh vội vàng đứng dậy chào hân.

Nếu như trước đó bọn họ còn cảm thấy bà ngoại giao họ cho Diệp Hạo là một sai lầm, nhưng hôm nay bọn họ mới cảm thấy người thanh niên trước mặt này ẩn giấu sâu bao nhiêu.

- Không ngờ anh đã đến cảnh giới Luyện Hồn tầng một.

Thanh Thanh nhìn chằm chằm Diệp Hạo thật lâu mới lên tiếng.

- Có vấn đề gì sao?
- Không có mấy người đạt đến tu vi đó ở độ tuổi này đâu!

Lúc đầu Thanh Thanh cảm thấy mình là thiên tài Tu Đạo, nhưng giờ Diệp Hạo còn vượt xa cả mình.

- Lần này chúng ta chém giết không ít hậu duệ của Lang Tộc, đám cấp cao trong Lang Tộc chắc chắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta.

Đường Đường lo lắng lên tiếng.

- Các cô có chỗ đi chưa?

Diệp Hạo hỏi lại.

- Chúng tôi chuẩn bị đến Thần Nông Giá?

Giọng Thanh Thanh lại vang lên trả lời hân.

- Thần Nông Giá?
- Thần Nông Giá có một Động Phủ của bà ngoại để lại, hơn nữa Linh Khí bên trong vô cùng phong phú, nếu tu luyện trong đó, chúng tôi sẽ thu hoạch được không ít.

Thanh Thanh nghiêm mặt nói.

- Lúc nào đi?
- Bây giờ đi luôn.

Thanh Thanh quyết định rất dứt khoát.

- Được rồi.

Diệp Hạo không quên nhắc nhở cô nàng.

- Nếu gặp phải phiền phức gì thì báo cho tôi một tiếng.
- Tôi biết rồi!

Ba người lại nói chuyện một chút, sau đó nhanh chân tiến về Thần Nông Giá.

Đợi ba người rời đi, Đường Phiên Phiên nhìn Diệp Hạo nói khẽ:

- Cậu đột phá đến Luyện Hồn rồi à?
- Luyện Hồn tăng một.
- Tốc độ tu luyện của cậu cũng quá nhanh rồi?
- Nhân phẩm tốt nên thế, hihi.
- Lúc nào tôi mới có thể tiến vào Luyện Thể cảnh đây?
- Dựa vào tình huống trước mắt, không lâu sau chị sẽ đột phá.
- Tôi cũng muốn cười mây đạp gió như cậu cơ.
- Ai bảo với chị tiến lên Luyện Hồn cảnh có thể cười mây đạp gió.
- Nhưng dù sao cũng mạnh hơn Luyện Thể tăng một nhiều?

Đường Phiên Phiên nghĩ một chút mới hỏi.

- Luyện Hồn cảnh tương ứng với cảnh giới nào của Võ Đạo thế?
- Cảnh giới Phiên Hải.
- Tiên Thiên cảnh, Hám Sơn cảnh, Phiên Hải cảnh.

Đường Phiên Phiên lẩm bẩm.

- 3 cảnh 9 tiểu cảnh giới. Đúng rồi, sau cảnh giới Phiên Hải là gì thế?
- Cảnh giới Phiên Hải là điểm cuối cùng của Võ Đạo, nhưng nó không tính là gì đối với Tu Sĩ.

Diệp Hạo cười đáp.

- Như vậy Tu Sĩ chúng ta lên Luyện Hồn rồi sẽ đến cảnh giới gì?
- Cảnh giới Phân Thân.
- Phân Thân sao?

Đường Phiên Phiên giật mình.

- Không phải phân thân người ra đấy chứ?
- Ừm, đến lúc đó có thể chia cắt ra được một phần tinh thần của mình, nên cảnh giới này được gọi là cảnh giới Phân Thân.

Diệp Hạo trả lời hết thắc mắc rồi quay lại hỏi Phiên Phiên.

- Còn gì muốn hỏi gì nữa không?
- Cậu đi tu luyện đi.

Đường Phiên Phiên biết rõ Diệp Hạo đã trải qua một trận đại chiến, lúc này cần phải tiến hành tu luyện, khôi phục chân nguyên, đáng chết, sao vừa rồi mình không nghĩ đến điểm này chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 159: Tu Luyện Thần Thông

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Sau khi Diệp Hạo quay về phòng liền bắt đầu tu luyện.

Đội Diệp Hạo khôi phục lại đỉnh cao lại phát hiện tu vi bản thân tăng lên không ít.

- Xem ra chiến đấu có thể đẩy nhanh tốc độ tăng tu vi.

Trong mắt Diệp Hạo lóe lên ánh sáng, sau đó hắn nhìn về phía xa.

Tu vi của Diệp Hạo tăng trưởng rất nhanh, nhưng so với những chủng tộc cường hãn như Lang Tộc, tu vi của hắn vẫn còn kém rất nhiều.

Đây cũng là lý do vì sao Diệp Hạo đồng ý để ba người Thanh Thanh đến Thần Nông Giá.

Lang Tộc chắc còn cần một khoảng thời gian để truy tìm ba người họ.

Bây giờ, cái Diệp Hạo thiếu nhất là thời gian, chỉ cần cho hắn đủ thời gian, cho dù Địa Tiên cũng có sao chứ?

- Đến lúc tu luyện một chút Thần Thông rồi!

Lúc chiến đấu với thanh niên Lang Tộc, Diệp Hạo phát hiện bản mình thiếu một thứ, tốc độ, một trong những thứ có thể uy hiếp đến hắn, nếu không lúc đối mặt với thanh niên Lang Tộc đang nhào tới, hắn sẽ không chặt vật như vậy.

Hơn nữa, Diệp Hạo còn thiếu một môn độn thuật.

Trong ký ức của Hắc Long bao la vạn tượng.

Liên quan đến tốc độ bản thân, Hắc Long có một loại Thiên Phú Thần Thông - -

Du Long Cửu Biến!

Diệp Hạo có bản lĩnh của Long Tộc vì có Long Châu, bởi vậy không cần bao lâu hắn đã có thể tu luyện thành công.

Nhưng vấn đề lại xảy ra, Diệp Hạo không thể vận dụng bản lĩnh của Long Tộc trước mặt mọi người được.

Người không biết sẽ xem mình là Long Tộc, rồi sẽ ngấp nghé Long Châu của hắn, dù sao Long Châu mang ý nghĩa truyền thừa rất kinh khủng.

Bởi vậy, lúc hắn tu luyện Du Long Cửu Biến cũng đồng thời tu luyện Thiên Tiên Cửu Biến.

Thiên Tiên Cửu Biến, một loại Thân Pháp không tị trong ký ức Hắc Long, nhưng luận về cấp bậc vẫn kém Du Long Cửu Biến rất xa.

Khi Diệp Hạo tu luyện, hắn mới cảm nhận được chỗ tuyệt diệu của Linh Căn bản thân, bởi vì mới đầu khi nhìn qua Thiên Tiên Cửu Biến, hắn chả hiểu mô tê gì cả, cảm thấy rất vô dụng, nhưng trải qua mấy ngày, hắn đã bắt đầu hiểu được sơ bộ.

Sau khi Diệp Hạo nắm giữ sơ bộ Thiên Tiên Cửu Biến, hắn bắt đầu tu luyện Thổ Độn Quyết.

Nghiêm khắc mà nói, Thổ Độn Quyết là một loại Thiên Phú Thần Thông của Long Tộc, nhưng nó và Thiên Lôi Quyết đều không có đặc thù rõ ràng, bởi vậy cho dù Tu Sĩ cấp cao hơn cũng không nhìn ra đây là Thiên Phú Thần Thông của Long Tộc.

Long Tộc dù ít dù nhiều đều có tính khuynh hướng Ngũ Hành.

Ví dụ như Kim Long, Mộc Long, Thủy Long, Hỏa Long, Thổ Long, nhưng tên Hắc Long này lại có đủ 5 loại thuộc tính.

Mà chỉ có Hoàng Kim Long Tộc mới có đặc tính này.

Cuối cùng Diệp Hạo cũng hiểu vì sao Hoàng Kim Long Tộc không chào đón Hắc Long.

Nếu mình là Hoàng Kim Long Tộc cũng không chào đón tên Hắc Long này.

Thiên Phú Thần Thông của Ngũ Hành Hắc Long theo thứ tự là Thiên Binh Quyết, Vạn Thọ Quyết, Bối Vũ Quyết, Liệt Diễm Quyết, Thổ Độn Quyết.

Mà 5 loại Thiên Phú Thần Thông này phân biệt ứng với Ngũ Hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ.

Diệp Hạo không nghĩ tới vì cùng tu luyện 5 loại Thiên Phú Thần Thông này, nhất định phải đặt một dấu chân trước, khi nào luyện chúng đến nơi đến chốn sẽ có thể đứng trên lầu cao vạn tượng.

Từ khi tu luyện cho đến bây giờ, Diệp Hạo không có buông lỏng, còn việc đến trường chỉ là tiêu khiển lúc tu luyện, hơn nữa cảnh giới Diệp Hạo thăng lên quá nhanh, hẳn cần phải lịch luyện trong hồng trần để thể gia tăng tâm cảnh của mình.

Lần này Diệp Hạo tu luyện gần một tháng trời mới xuất quan.

Một tháng này, Đường Phiên Phiên ngoài trừ xử lý việc công ty còn yên lặng tu luyện.

Lúc Diệp Hạo đẩy cửa phòng ra đã thấy Đường Phiên Phiên đang không ngừng nhảy nhót trên ghế mây trong phòng.

- Đột phá, vui không?

Diệp Hạo cười nói với cô nàng.

- Vui chứ!

Đường Phiên Phiên vừa đi đến trước mặt Diệp Hạo vừa cười đáp lời.

- Chuyện công ty xử lý thế nào rồi?

- Có ý gì?

- Tôi muốn truyền cho chị hai môn Thần Thông, mà chuyện này cần chút thời gian.

- Trước mắt, phần mềm triển khai đang trong giai đoạn kiểm tra điều tiết khổng chế, bởi vậy tôi sẽ rảnh trong mười ngày nửa tháng tiếp theo.

Đường Phiên Phiên khẽ nói.

- Vậy đến phòng chị đi.

Diệp Hạo gật đầu đã hiểu.

Phòng Đường Phiên Phiên ngay bên cạnh phòng Diệp Hạo, sau khi hai người vào phòng, Diệp Hạo nghiêm túc giới thiệu:

- Lần này tôi truyền cho chị hai Thần Thông theo thứ tự là Ngọc Nữ Kiếm, Thiên Tiên Cửu Biến.

Một cái là Thân Pháp, một cái là Kiếm Quyết.

Đảm bảo Đường Phiên Phiên tiến có thể công, lui có thể thủ.

- Ừm...

Diệp Hạo nắm giữ toàn bộ ký ức của Hắc Long, bởi vậy hẳn giảng thuật rõ ràng dễ hiểu, hơn nữa Đường Phiên Phiên vốn thông minh, Linh Căn lại Thượng Phẩm, cho nên trong nửa ngày cô đã hiểu hết mọi thứ.

Diệp Hạo lại bố trí Trận Pháp Tiểu Ngũ Hành trong sân.

Hắn còn có chuyện của mình nên không thể tùy thời đều ở nhà, mà Đường Phiên Phiên tu luyện một mình, hẳn tất phải đảm bảo an toàn cho cô.

Tồn nửa ngày Diệp Hạo mới bố trí thành công Trận Pháp Tiểu Ngũ Hành.

Đội trận pháp vận chuyển thuận lợi, hẳn gọi Đường Phiên Phiên đang cảm ngộ Thần Thông xuống để truyền những ấn quyết khổng chế Trận Pháp này cho cô.

- Trận Pháp này luôn duy trì vận chuyển, mà trên người chị có Trận Văn tôi đánh xuống, cho nên khi chị ra vào sẽ không chịu ảnh hưởng.

Diệp Hạo nhắc khẽ:

- Nếu có người đến nhà chúng ta, chị hãy để Trận Pháp tạm thời dừng vận chuyển.

- Ừm

Đội Đường Phiên Phiên nhớ hết mọi thứ đã là tám giờ tối.

- Chị tiếp tục tu luyện, tôi đi ra ngoài một chuyến.

- Cậu muốn đi săn giết Yêu Ma sao?

Hai mắt Đường Phiên Phiên lóe sáng.

- Nói cho chị biết, trừ phi tu vi của chị vượt qua tôi, nếu không không cho phép chị hành động đơn độc.

Diệp Hạo nghiêm mặt nói.

Đường Phiên Phiên nhìn bộ dạng Diệp Hạo nghiêm túc lo lắng cho mình, trong lòng tràn đầy ngọt ngào.

- Cậu nói cái gì thì cái đó mà!

Đường Phiên Phiên nào dám phản đối.

Diệp Hạo bị Đường Phiên Phiên nhìn đến nỗi chịu không nổi, hơi run rẩy.

- Tôi đi đây!

Sau khi ra khỏi biệt thự, Diệp Hạo lấy máy gọi cho Hiểu Minh.

- Sao thế?

- Học Phủ Tài Kinh!

- Sao lại chạy đến đó rồi?

Học Phủ Tài Kinh, một trong Sáu Đại Học Phủ của Trung Quốc, Học Phủ này bồi dưỡng rất nhiều cá sấu lớn trong ngành tài chính.

Có thể nói sinh viên tốt nghiệp Tài Kinh Học Phủ đều không cần lo lắng vấn đề công việc, bởi vì lúc bọn họ chưa tốt nghiệp đã được từng tập đoàn và công ty cướp đoạt không còn ai.

Mà Tài Kinh Học Phủ thuộc Ma Đô.

- Cậu có biết gần một tháng nay đã chết 30 nữ sinh hay không?

Hiểu Minh trầm giọng nói.

- Thế mà đã một tháng đi qua anh vẫn không tra ra được nguyên nhân?

Ánh mắt Diệp Hạo rung động hỏi lại.

- Không có.

- Vậy anh chạy đến Tài Kinh Học Phủ làm gì?

- Bởi Tài Kinh Học Phủ đã chết hai sinh viên, mà các trường khác đều đã chết ba người.

Giọng Hiểu Minh rất nghiêm túc.

- Cho nên tôi sợ ở đó sẽ còn chết một người nữa.

- Con mẹ nó, chuyện này mà còn cần suy đoán sao?

Diệp Hạo quát.

Nhìn qua tình hình cũng đã đoán được, chuyện này gần như chắc chắn rồi!

- Chuyện này...

Hiểu Minh xấu hổ không biết nói sao...

- Bây giờ tôi đến Tài Kinh Học Phủ liền đây.

Diệp Hạo nói xong, dùng Thân Pháp Thiên Tiên Cừu Biến chạy như bay đến Tài Kinh Học Phủ.

Với tu vi Luyện Hồn cảnh hiện giờ của hắn, dù khoảng cách hơn trăm dặm cũng không cần thời gian lâu lắm.

Sau khi đến Tài Kinh Học Phủ gặp Hiểu Minh giải thích, hắn bắt đầu cảm thấy chuyện này vô cùng khó giải quyết.

Với tu vi của Hiểu Minh cũng không tìm ra được dấu vết để lại, cho thấy thủ đoạn của đối phương rất cao siêu.

- Chúng ta chia ra tìm.

Hiếu Minh đề nghị.

Diệp Hạo khẽ gật đầu đi về một phía.

Còn chưa đi được bao xa, hắn nghe thấy tiếng người gọi tên mình.

- Diệp Hạo!

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160: Giải Đố

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Lúc Diệp Hạo quay người nhìn thấy một thiếu nữ giống như trăng sáng giữa bầu trời đứng đó.

Mắt thiếu nữ như ngôi sao, lông mày như lá liễu.

Hai mắt Diệp Hạo không khỏi sáng lên.

- Tôi còn tưởng ai gọi mình? Hóa ra là cô.

Thiếu nữ trước mắt là Băng Nhân - - Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt khẽ mỉm cười lên tiếng.

- Lúc trước thi tài thành ngữ đã muốn trao đổi với anh một chút, nhưng anh rất lạnh lùng làm tôi không có cơ hội này.

- Không biết bây giờ tôi có vinh hạnh này không?

- Nói gì vậy chứ?

Diệp Hạo cười đáp.

- Không phải ai cũng có tư cách nói chuyện với Minh Nguyệt đâu nha!

- Có tiện thêm bạn hay không? Tôi thêm anh nhiều lần rồi mà không được.

Minh Nguyệt nói tới đây về mặt u oán.

- Tôi thêm cô ngay đây!

Diệp Hạo lấy điện thoại ra thêm tài khoản Q chat của Minh Nguyệt vào friend list.

Sau khi Minh Nguyệt đồng ý mới để ý thấy mà hình điện thoại của Diệp Hạo.

- Sao bạn anh lại có mấy người thế?

- Thêm nhiều người như vậy làm gì?

- Nói cũng đúng!

Minh Nguyệt nói xong, chỉ phía trước.

- Anh tới Tài Kinh Học Phủ hẹn con gái nhà ai sao? Nếu có, tôi không dám quấy rầy đâu à.

- Không có, tôi chỉ thuận đường theo bạn tôi đến đây tham quan thôi.

Diệp Hạo lắc đầu.

- Thật sao?

Minh Nguyệt khẽ hỏi.

- Minh Nguyệt (trắng sáng) nhô lên cao, ước hẹn cùng mỹ nhân, dù có chuyện lớn tôi cũng phải đẩy sang một bên.

Diệp Hạo ngửi mùi hương nhạt trên người Minh Nguyệt tỏa ra, cười cười xuất khẩu thành thơ.

- Tôi mang anh đi đến một nơi.

Minh Nguyệt cũng cười duyên một tiếng.

Giọng nói Minh Nguyệt linh hoạt kỳ ảo, nghe cô nói chuyện như một loại hưởng thụ.

Nơi Minh Nguyệt nói là đài phun nước âm nhạc ở Học Phủ Tài Kinh.

Lúc này đang có khúc đàn vi – ô – lông ưu nhã, theo khúc đàn, suối phun động theo tùy ý, nơi này hội tụ rất nhiều đôi tình nhân.

- Có phải chúng ta nhầm nơi rồi, tôi thấy không thích hợp cho lắm a.

Diệp Hạo chú ý sinh viên xung quanh đang chỉ chỉ trò trò, cười khổ.

- Có gì mà hợp với không!

Minh Nguyệt cười đáp.

- Anh nhìn chỗ cao nhất của suối phun đi.

- Sao thế?

Diệp Hạo nhìn thoáng qua nhưng không thấy gì.

- Lát nữa ở vị trí này sẽ xuất hiện một người đồ chữ, nếu ai đoán đúng sẽ nhận được khen thưởng thần bí.

Minh Nguyệt cười giải thích.

- Khen thưởng thần bí?

- Khen thưởng thần bí có thể là tiền mặt cũng có thể là gấu bông, cũng có khả năng là một túi xách hàng hiệu hay các loại đồ trang điểm.

- Ai cho khen thưởng thế?

- Lát nữa anh sẽ biết.

Minh Nguyệt chơi trò bí hiểm.

Mà lúc này hơn mười người hộ tống một ông cụ nhanh nhẹn xuất hiện trước suối phun.

Sau khi ông cụ phát tay, đám người hộ tống ông tách ra, hòa lẫn vào đám sinh viên xung quanh.

Đôi mắt Diệp Hạo nhìn ông cụ kia không khỏi híp lại, hẳn rõ ràng cảm nhận được dao động cường đại khó hiểu phát ra trên người ông.

Diệp Hạo lấy điện thoại ra báo việc này cho Hiểu Minh hay.

Không lâu sau, tiểu đạo sĩ nhắn tin lại nói cho Diệp Hạo ông cụ kia là Tiểu Lạc Nhật, lão gia chủ Tiểu gia của Võ Đạo Thế Gia.

- Vị này chỉ ít phải đạt cảnh giới Phiền Hải trung kỳ thậm chí hậu kỳ.

Diệp Hạo lẩm bẩm trong lòng.

Nói thật Diệp Hạo không e ngại Tiểu Lạc Nhật trước mặt lắm.

Vì với tu vi hiện giờ của hần, cho dù Tiểu Lạc Nhật đạt đến Phiên Hải hậu kỳ cũng không phải đối thủ của hần.

Tu Sĩ có thể hành hạ đến chết Võ Sĩ cùng cấp, huống chi Diệp Hạo gần như vô địch trong giới Tu Sĩ cùng cấp.

Bởi vậy Diệp Hạo hoàn toàn có thể vượt qua hai tiểu cảnh giới này.

- Người này sẽ cho quà thần bí sao?

Diệp Hạo hỏi.

- Đúng vậy, nghe nói Học Phủ Tài Kinh chúng tôi do ông ấy giúp đỡ thành lập.

Minh Nguyệt nói.

Diệp Hạo không cảm thấy bất ngờ gì, Tiêu gia xác thực có năng lực này.

Thực ra, Võ Đạo Thế Gia là những thế lực cường đại chân chính ở Trung Quốc.

Nhưng tồn tại bậc này, cho dù cấp cao của Trung Ương cũng đều phải khách sáo ba phần, bởi vì quốc gia đều cần dùng đến người Thế Gia bọn họ.

Mà lúc này, chỗ cao nhất suối phun đột nhiên xuất hiện một câu đố.

“Nhất câu nhất câu hựu nhất câu, nhất điểm nhất điểm hựu nhất điểm, nhất hoành, tả nhất phiết hữu nhất phiết, nhất phiết nhất phiết hựu nhất phiết.”

Lúc câu đố này xuất hiện, tất cả cặp đôi xung quanh đều rơi vào trầm tư.

- Tham.

Diệp Hạo nói khẽ.

Diệp Hạo vừa mới dứt lời một thanh niên áo đen đứng gần Diệp Hạo vỗ tay một cái, tiếng vỗ tay vang lên, câu đố trên vị trí cao nhất biến mất trong chớp mắt.

Lúc này thanh niên áo đen chủ động nói với Diệp Hạo:

- Mời.

Diệp Hạo không từ chối, theo người thanh niên này tới trước mặt Tiểu Lạc Nhật.

Tiểu Lạc Nhật liếc mắt nhìn Diệp Hạo một cái, nghi hoặc hỏi.

- Cậu nhìn không quen mặt lắm?

- Tôi không phải sinh viên của Tài Kinh Học Phủ.

Diệp Hạo trả lời.

- Khó trách.

Suốt ngày Tiểu Lạc Nhật đều đi dạo trong Tài Kinh Học Phủ, có thể nói ông ta từng gặp 95% sinh viên trở lên.

Nói đến đây, Tiểu Lạc Nhật đưa một hộp gắm cho Diệp Hạo.

- Đây là khen thưởng cậu cho việc đoán đúng câu đố kia.

Diệp Hạo mở hộp gắm ra.

Trong hộp gắm có một tấm thẻ bạc thuần khiết, giá trị tấm thẻ này phải 500 tệ trở lên nha.

- Cảm ơn!

Nói xong, Diệp Hạo xoay người trở về vị trí bên cạnh Minh Nguyệt.

Mà lúc này, trên suối phun lại xuất hiện một câu đố khác.

“Trưởng sai mê, bất yếu thiết thoại, bất yếu tẩu, thả trạm hạ.”

Câu đố mới xuất hiện, trong phút chốc trong mắt Diệp Hạo cũng lộ ra vẻ trầm tư.

- Thô.

Lúc này Minh Nguyệt lên tiếng trả lời.

Sau khi cô vừa dứt lời, câu đố trên vị trí cao nhất suối phun biến mất, sau đó Minh Nguyệt được một thanh niên áo đen dẫn tới trước mặt Tiểu Lạc Nhật.

- Minh Nguyệt.

Tiểu Lạc Nhật mỉm cười nhìn thiếu nữ thanh tú trước mặt.

- Đồng sự Tiểu.

Minh Nguyệt ngọt ngào gọi.

Tiểu Lạc Nhật mỉm cười đưa hộp gấm cho Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt mở hộp gấm ra, cô thấy một cái vòng đeo tay vàng được điêu khắc hoa lệ.

- Cái này có hơi quý quá rồi ạ?

Minh Nguyệt nói khẽ.

- Vòng tay này vẫn có chút tỳ vết, nếu không giá cả sẽ gấp 10 lần bình thường.

Tiểu Lạc Nhật không thèm để ý nói.

Minh Nguyệt không từ chối nữa mà tiếp nhận vòng tay.

Cô biết giá trị chiếc vòng tay này ít nhất cũng 3 vạn.

- Câu đố kể tiếp vẫn như trước đó.

Tiểu Lạc Nhật nhìn Minh Nguyệt nói:

- Minh Nguyệt, em có đoán ra được không?

Minh Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu trả lời.

- Không đoán ra ạ.

Lúc này, vị trí cao nhất suối phun xuất hiện một câu bí ẩn.

“Vô biên lạc mộc tiêu tiêu hạ.”

Lúc Diệp Hạo nhìn thấy thành ngữ này cũng ngẩn ra trong phút chốc.

Liên quan tới thành ngữ này, Diệp Hạo từng thấy chú thích này trong Học Phủ Không Từ.

Hồ Thích Chi tiền sinh gọi nó là một câu đố ngu ngốc nhất, vì câu đố này rất sâu xa, không ai đoán ra hết được rất nhiều phần cong trong đó.

Câu đố làm người ta trước hết nghĩ về thời Nam Bắc Triều Tề và Lương Triều đều họ Tiêu, câu “Tiêu Tiêu Hạ” hay “Tiêu Tiêu” lý giải hai triều đại có họ Tiêu; mà hai chữ Tiêu liền theo nhau gọi nhắc đến Trần Triều họ Trần.

Nghĩ đến chữ “Trần” (陈), sau đó xóa chữ Thiên Bàng đi (无边); xóa chữ “Đông” (东) (繁体) trong chữ “Mộc” (木), còn lại chữ “Nhật” (日) mới là đáp án đúng!

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Xinh Đẹp Là Nguồn Gốc Tai Họa

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Nếu Diệp Hạo không tinh thông đủ mọi loại sách, cũng không có khả năng nhớ kỹ chú thích này.

Nghĩ đến đây, Diệp Hạo đi về phía Tiểu Lạc Nhật.

- Câu đố này là câu đố rất ngu ngốc a.

Diệp Hạo nói với ông ta.

Sắc mặt Tiểu Lạc Nhật trầm xuống.

- Chú ý từ ngữ của cậu!

- Câu đố thiên cổ này đến nay vẫn chưa được ai phá giải cả?

Lúc này Minh Nguyệt nhẹ giọng lên tiếng.

- Cô nói không đúng.

Diệp Hạo nhẹ nhàng lắc đầu.

- Hồ Thích Chi tiên sinh sớm phá giải câu đố này, nhưng chú thích lời giả của ông ấy làm người ta không tài nào hiểu rõ mà thôi.

- Cái gì?

Minh Nguyệt giật mình.

- Đáp án là chữ gì?

- Nhật.

Sau khi Diệp Hạo nói xong, sắc mặt Tiểu Lạc Nhật bỗng dung thay đổi nói.

- Làm sao có thể?

Tiểu Lạc Nhật không ngờ Diệp Hạo thật sự nói ra được đáp án của câu đố thiên cổ này.

- Tôi không hiểu vì sao lại là Nhật?

Minh Nguyệt suy nghĩ một hồi vẫn không hiểu rõ vì sao lại có đáp án này.

Diệp Hạo lại nói lại chú thích của Hồ Thích Chi một lần.

Minh Nguyệt dần dần mới hiểu ra.

- Tôi nghe đồng sự Tiểu từng nói, nếu ai đoán được câu đố này có thể thỏa mãn một nguyện vọng của đối phương.

Bỗng nhiên Minh Nguyệt nghĩ đến điều gì đó.

- Cậu có nguyện vọng gì?

Tiểu Lạc Nhật nhìn Diệp Hạo, trong lòng hơi cảm thấy khó chịu nhưng vẫn cố nhịn xuống hỏi.

Bởi vì câu đố này do tổ tiên ông ta đề ra a, mà vừa rồi Diệp Hạo mới nhục mạ tổ tiên ông ta bảo câu đố này ngu ngốc.

- Tôi muốn thế giới này không còn chiến tranh giết chóc nữa.

Diệp Hạo suy nghĩ một chút rồi nói.

Sắc mặt Tiểu Lạc Nhật lập tức đen lại.

- Cậu đổi nguyện vọng khác đi!

Tên này coi Tiểu gia ta là thần sáng thế à?

- Vậy tôi muốn quốc gia của mình không còn nghèo khó nữa.

Diệp Hạo nói xong câu này làm bộ mặt bi thương.

- Mỗi lần xem tin tức đều thấy đất nước chúng ta còn ba triệu dân đang sống trong cảnh nghèo khó, trong lòng tôi lại cảm thấy không thoải mái.

- Có phải nhóc con cậu muốn trêu đùa tôi?

Tiểu Lạc Nhật thật sự nổi giận.

Cho dù Tiểu gia có tiền cũng không có khả năng cứu vớt hết ba triệu dân nghèo trong miệng Diệp Hạo được, đừng nói Tiểu gia, cho dù cả quốc gia cũng không làm được!

- Đồng sự Tiểu, ông nói gì vậy?

Về mặt Diệp Hạo hiện lên vẻ mờ mịt.

- Không phải ông nói có thể thỏa mãn tôi một nguyện vọng sao?

- Chỉ ít nguyện vọng của cậu cũng phải đáng tin cậy một chút chứ!

Tiểu Lạc Nhật cố gắng nuốt cục tức vào bụng mà trả lời.

- Tôi muốn mình có rất nhiều, rất nhiều tiền.

Tiểu Lạc Nhật lấy một tờ chi phiếu trong ngực ra.

- Cậu có thể viết số cậu muốn lên tám chi phiếu này.

Diệp Hạo nâng bút viết một con số lên tờ chi phiếu.

- Con dấu nữa!

Chi phiếu không có con dấu của ông ta cũng không có hiệu lực.

Lúc Tiểu Lạc Nhật đang định lấy con dấu thì liếc mắt nhìn qua con số trên tờ chi phiếu, đợi ông ta thấy rõ con số, vẻ mặt nhìn Diệp Hạo như nhìn một kẻ ngốc, sau đó ông xé tờ giấy thành từng mảnh nhỏ, ngay lúc Minh Nguyệt đang nghi ngờ lí do, ông lên tiếng.

- Bây giờ nguyện vọng của cậu không còn nữa.

Diệp Hạo cười không quan tâm.

Minh Nguyệt lại thắc mắc hỏi.

- Vì sao ạ?

- Bởi vì do người này ra cả.

Tiểu Lạc Nhật lạnh lùng nói tiếp.

- Bất luận tên nhóc này viết trăm vạn hay một ngàn vạn, thậm chí một triệu ta đều sẽ trả tiền mặt cho cậu ta ngay lập tức. Nhưng cháu biết tên này viết bao nhiêu không? 100 triệu đó!

Không phải Tiểu gia không lấy ra được 100 triệu, nhưng số tiền đó không cần thiết phải đưa cho Diệp Hạo.

Tiền của Tiểu gia không phải của free để người ta tới nạo vét.

- Chúng ta đi thôi!

Diệp Hạo thần nhiên nói.

- Ừm.

Minh Nguyệt gật đầu.

Sau khi hai người rời đi, một trung niên đứng bên cạnh Tiểu Lạc Nhật lên tiếng.

- Lão gia, muốn tôi hay không...

Người nọ nói xong, làm động tác cắt cổ.

- Không được nhiều chuyện...

Tiểu Lạc Nhật trầm giọng nói.

- Bây giờ cục Võ Đạo đang nhìn chăm chăm Thế Gia chúng ta, nếu chúng ta còn làm quá, chỉ sợ phía trên sẽ ra tay.

Sau khi đi được một đoạn, Minh Nguyệt mới mỉm cười hỏi.

- Có phải anh cố ý?

- Đương nhiên.

- Lý do là gì?

- Không thích bộ dạng cao cao tại thượng của Tiểu Lạc Nhật kia thôi!

- Ai bảo người ta là chủ tịch của trường học chứ?

- Nhìn bộ dạng của cô có vẻ cũng không thích ông ta lắm?

- Không phải.

- Ừm.

- Người trên vạn người có mấy ai luôn có điều kiện, duy trì trái tim như lúc ban đầu nữa?

Minh Nguyệt thở thê:

- Anh lúc trước, anh bây giờ, chẳng lẽ không thay đổi thành bộ dạng khác sao?

- Tiểu Lạc Nhật đầu tư quyền tiền xây trường học nhiều năm qua, con số ít nhất cũng lên đến 30 triệu, bởi vậy cho dù người ta kiêu ngạo một chút cũng bình thường.

- Trái lại cô rất thấu đáo a.

Diệp Hạo lại cười hỏi tiếp.

- Cô thì sao, có nghĩ tới làm người trên vạn người không?

- Khó lắm!

Minh Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu, đưa ra ý kiến của mình.

- Đôi khi quá xinh đẹp cũng là nguồn gốc của tai họa.

- Nói như vậy, cô được rất nhiều sinh viên nhà giàu theo đuổi nhỉ?

Hai mắt Diệp Hạo lóe sáng.

- Trước đây tôi cảm thấy thi đậu Học Phủ Tài Kinh có thể trở thành người trên vạn người, nhưng chân chính bước vào đây tôi mới phát hiện mình sai rồi.

Minh Nguyệt thân nhiên cười nói.

- Dù sao thế giới này cũng là thế giới đàn ông, phụ nữ muốn sinh tồn chỉ phải dựa vào đàn ông.

- Thay vì bọn cầm thú ước gì có thể một ngụm cắn nuốt cô vào bụng, không ấy dựa vào tôi đây này.

Diệp Hạo hơi trầm ngâm một chút rồi đề nghị.

- Anh - -?

Minh Nguyệt vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ hỏi lại, cô cũng không biết vì sao mình muốn nói những lời chôn giấu trong đáy lòng bấy lâu nay ra cho Diệp

Hạo biết. Nhưng đợi đến lúc Diệp Hạo nói ra những lời này, cô vẫn cảm thấy khó tin.

Nếu cô nhớ rõ không có sai, Diệp Hạo là sinh viên giống cô mà!

- Sao thế? Không tin à?
- Anh có biết nếu tôi dựa vào anh thì anh phải đối mặt với bao nhiêu sinh viên quyền quý khác không?
- Nói thật, không biết...
- Vậy anh còn nói ra những lời như thế?

Minh Nguyệt nói khẽ:

- Nhưng vẫn cảm ơn anh.

Diệp Hạo từ chối cho ý kiến nói:

- Nếu sau này có chuyện gì thì cứ liên lạc với tôi, nói thật đám sinh viên nhà giàu mà cô nói, không có mấy người làm tôi phải sợ cả.

Minh Nguyệt lại lần nữa ngạc nhiên mà nhìn Diệp Hạo.

Cô không biết vì sao Diệp Hạo dám nói ra những lời này? Nhưng cô vẫn lễ phép nói một tiếng cảm ơn.

- Chuyện trường học các cô có hai nữ sinh chết, cô biết không?
- Biết.
- Biết rõ như vậy mà muộn thế này cô còn đi khắp nơi?
- Hai sinh viên kia đều tự sát mà.
- Ai nói với cô hai sinh viên đó đều tự sát?

Diệp Hạo vừa nói hết câu đã thấy cái một bóng màu đen.

Lúc Minh Nguyệt đang muốn hỏi gì đó, hần nhanh chân tiến lên trước một bước ngăn cản bóng đen kia.

- Dừng lại!

Minh Nguyệt đang định tiến lên, Diệp Hạo đã trầm giọng quát.

- Nhanh chóng rời khỏi nơi đây!
- Cái gì?
- Mau rời khỏi nơi đây!

Minh Nguyệt suy nghĩ một lát quay người rời khỏi nơi này.

Diệp Hạo nhìn bóng dáng màu đen phía trước.

- Ngẩng đầu lên.
- Cậu chắc chắn chứ?

Một giọng nói khàn khàn vang lên.

- Tôi đều từng gặp quỷ rồi, tôi còn sợ người sao?

Diệp Hạo cười mỉa mai lên tiếng.

“Ha ha.”

Bóng dáng kia chậm rãi ngẩng đầu mình lên.

Một gương mặt xấu xí không chịu nổi xuất hiện trước mặt Diệp Hạo, chỉ ít từ đầu truyện đến bây giờ, hần chưa từng thấy gương mặt nào xấu xí như vậy.

- Cậu có biết đã nhiều năm trôi qua, những người từng thấy gương mặt tôi đều đi đâu không?

Người này khàn khàn hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Báo Thù Thay Tôi

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Xin lắng tai nghe.

Diệp Hạo thần nhiên nói.

- Tất cả đều chết hết rồi!

Giọng nói của người này vừa vang lên, Diệp Hạo cảm thấy được một lực lượng trói buộc cường đại đang bao quanh toàn thân mình.

Thần Niệm!

Thần Niệm là một loại lực lượng vô hình.

Mọi người cũng có thể lý giải nó thành Tinh Thần Lực.

Lực lượng năng lượng vật lý này rất khó đối phó, bởi vì nó vô hình.

Trảm như thế nào đây?

Ngay sau đó, bên trong Thức Hải của Diệp Hạo tuôn ra Thần Niệm bá đạo hơn, Thần Niệm này chém giết Thần Niệm đang bao quanh toàn thân hắn, sau đó tấn công ngược lại đối phương.

- Cao thủ Luyện Hồn cảnh.

Trên mặt bà cụ áo đen lộ ra vẻ khiếp sợ, bà ta không ngờ tuổi Diệp Hạo như vậy mà đã có tu vi khủng bố đến thế, nhưng rất nhanh sau đó, trong mắt bà lóe lên tàn nhẫn.

Trong mi tâm bà ta tỏa ra từng đợt Thần Niệm, đối kháng chính diện với Thần Niệm của Diệp Hạo.

Đối kháng Thần Niệm!

Sắc mặt Diệp Hạo thay đổi.

Hắn không ngờ đối phương chơi liều mạng như vậy?

Phải biết rằng, đối kháng Thần Niệm rất hung hiểm, bởi vì một khi đối kháng thất bại, có thể làm Linh Hồn bị thương, rất có khả năng Linh Hồn sẽ bị thương cả đời, không thể chữa trị được.

Trừ phi liên quan đến sống chết, nếu không, không ai chơi ngu như vậy cả.

Nhưng giờ địch nhân đã lựa chọn đối kháng Thần Niệm, cho dù bây giờ Diệp Hạo không muốn ứng chiến cũng không được, đã đâm lao thì phải theo lao.

Hai luồng Thần Niệm trước mặt hai người giao hội trong không gian, dao động cường hãn lúc này kinh động đến Hiểu Minh cách đó không xa.

Hiểu Minh nhanh chân đi đến nơi này.

- Đối kháng Thần Niệm.

Sắc mặt Hiểu Minh cũng trở nên nghiêm trọng.

Lúc này Hiểu Minh mới cảm nhận được tu vi của Diệp Hạo đã đạt đến cảnh giới Luyện Hồn.

Cường giả Luyện Hồn cảnh đối kháng Thần Niệm, hắn không dám tiến vào tham gia.

Mà ngay lúc Hiểu Minh vừa mới chạy đến gần, bà cụ áo đen tách ra một tia Thần Niệm đánh mạnh vào người hắn luôn.

Tiểu đạo sĩ như bị sét đánh, một lát sau ngã xuống đất rầm một tiếng, bất tỉnh nhân sự.

Anh ta há to miệng nhìn Diệp Hạo, mơ hồ có thể nhìn ra bốn chữ - - Báo thù thay tôi!

Diệp Hạo thấy máu tươi không ngừng trào ra từ miệng Hiểu Minh, trông mắt hắn không khỏi đỏ lên điên cuồng, hắn phẫn nộ, tăng thêm một phần Thần Niệm cố gắng áp chế đối phương.

Sắc mặt bà cụ áo đen không khỏi biến đổi.

Thần Niệm của bà ta vốn áp chế được Diệp Hạo một chút, nhưng sau khi Diệp Hạo tăng thêm một phần, ưu thế của bà đã không còn sót lại chút gì, nhưng điều này không khiến bà hoang mang nhiều lắm, bà đã lắng đọng ở cảnh giới này biết bao nhiêu năm, luận về số lượng chắc chắn hơn xa Thần Niệm của cậu thanh niên trước mặt.

Suy đoán của bà cụ áo đen rất chính xác.

Khoảng chừng qua nửa phút, Thúc Hải Diệp Hạo bắt đầu đau nhói từng cơn, hắn hiểu rõ đây là dấu hiệu việc tiêu hao quá nhiều Thần Niệm.

Nhưng vấn đề lại xuất hiện, bây giờ cậu đâu có thể buông lỏng được!

Nếu buông lỏng, đối phương sẽ được nước lấn tới tấn công làm Linh Hồn hắn bị thương.

Nhưng nếu bây giờ hắn lại cố gắng thúc đẩy Thần Niệm sẽ làm Bản Nguyên bị thương.

Bản Nguyên bị thương cũng không dễ khôi phục.

Linh Hồn và Bản Nguyên trước mặt, Diệp Hạo vẫn chọn lựa Linh Hồn.

Bởi vì nếu Linh Hồn bị thương, chuyện này cũng không kết thúc được, sao bà cụ áo đen trước mặt có thể bỏ qua cho mình?

Hắn chỉ đành cắn răng liều mạng kiên trì.

Mà ngay lúc Bản Nguyên Diệp Hạo đến biên giới bị chấn thương, Long Châu trong Đan Điền hắn nhẹ nhàng chấn động một cái, sau đó một dòng lực lượng ôn hòa tràn vào Thúc Hải của Diệp Hạo, mà nhờ đó, Thần Niệm của Diệp Hạo đang thiếu được bổ sung trong chớp mắt.

Trong thời gian ngắn, hắn đã khôi phục được bảy tám phần.

Giờ đến sắc mặt bà cụ áo đen thay đổi.

Bởi vì bà ta thấy rõ cường độ công kích của Thần Niệm Diệp Hạo đột nhiên trở nên mạnh hơn nhiều, cậu thanh niên này căn bản không thèm để ý việc tiêu hao Thần Niệm mà tấn công mình dồn dập.

Một lần!

Hai lần!

Lúc va chạm lần thứ ba, bà cụ áo đen phun ra một ngụm máu tươi, lão đảo lùi lại mấy bước.

Bà ta oán hận nhìn Diệp Hạo một cái, quay người liền biến thành một đạo tàn ảnh biến mất ngay tại chỗ.

Diệp Hạo vừa định đuổi theo, nhưng giờ Thúc Hải lại truyền đến từng đợt thiếu thốn, Thần Niệm bản thân hắn đã đi đến cực hạn.

Diệp Hạo không đuổi theo mà đi đến xem xét tình hình của Hiểu Minh.

- Hiểu Minh...

Diệp Hạo gọi.

Diệp Hạo không có nhiều bạn.

Hắn vẫn luôn coi Hiểu Minh như bạn của mình, nhưng hôm nay người bạn duy nhất này của mình cũng đã chết.

- Ừm.

Khiến Diệp Hạo rùng mình chính là Hiểu Minh ừm một tiếng, sau đó lau sạch máu tươi chỗ khóe miệng rồi ngồi dậy.

Anh ta nhìn thoáng qua xung quanh không thấy ai mới hỏi.

- Bà cụ kia bị cậu đánh chạy rồi à?

- Con mẹ nó...anh không chết sao?

Diệp Hạo nổi giận quát.

- Tôi không chết dễ thế đâu.

Hiểu Minh kinh ngạc nói.

- Vậy sao vừa rồi anh có ý bảo tôi báo thù thay anh?

- Chuyện này có liên quan gì đến việc tôi chết?

Hiểu Minh nghiêm túc hỏi lại.

- Ông nội anh chứ!

Diệp Hạo đá Hiểu Minh một cái muốn rời khỏi nơi này.

Hiểu Minh đau đến nhếch miệng, kêu lên một tiếng.

- Tôi còn đang bị thương đây.

Hiểu Minh ói ra một ngụm nước bọt, cười khổ nói.

Diệp Hạo nhìn thấy Minh Nguyệt mang theo hai bảo vệ đang chạy từ xa tới đây.

Minh Nguyệt thấy Diệp Hạo bình yên vô sự vội vàng hỏi:

- Anh không sao chứ?

Không thể không nói, Minh Nguyệt rất thông minh.

Hành động khác thường của Diệp Hạo làm cô nàng cảm thấy người mặc áo đen là nhân vật nguy hiểm, bởi vậy cô nhanh chân chạy đi tìm bảo vệ trường học trước tiên.

Mà không giống những cô gái khác truy hỏi ngọn nguồn, chỉ cần thấy Diệp Hạo không sao là được rồi.

- Tôi không sao.

Diệp Hạo lắc đầu.

- Tôi có sao đó!

Hiểu Minh tiến lên kể khổ.

- Xây ra chuyện gì thế?

Hai bảo vệ thấy trên người Hiểu Minh đều là máu tươi liền hỏi.

- Tôi ở đây điều tra vụ án.

Hiểu Minh nói xong đưa giấy chứng nhận cảnh sát trong lòng ra.

Hai bảo vệ vội nói:

- Có gì cần chúng tôi phối hợp không?

- Không cần.

Hiếu Minh từ chối, bây giờ cậu ta đã chắc chắn nguyên nhân từ vong của những nữ sinh này.

Bà cụ áo đen kia nhất định là người thuộc Tà Đạo Tông Môn.

Sau đó Diệp Hạo tạm biệt Minh Nguyệt.

Đội quay về cục Linh Dịch Diệp Hạo mới hỏi:

- Tu vi của bà cụ áo đen ít nhất cũng phải đến cảnh giới Luyện Hồn tầng hai thậm chí tầng ba.
- Tôi có thể hỏi cậu một chuyện không?
- Chuyện gì?
- Cậu tiến vào cảnh giới Luyện Hồn lúc nào thế?
- Không lâu lắm.
- Cậu có biết cậu cứ như vậy làm tôi có cảm giác mình như phế vật, không cạnh tranh nổi với cậu hay không?

Diệp Hạo bữu môi khinh thường:

- Anh chắc đơn giản quá à? Không một tiếng động cũng đã đến cảnh giới Luyện Huyết tầng hai.

Diệp Hạo cuối cùng cũng hiểu vì sao phái Mao Sơn để Hiếu Minh đóng quân một mình ở Ma Đô.

Linh Căn của tên này chắc chắn rất cao.

Nếu không, sao có thể thăng cấp nhanh như tên lửa đến loại cấp độ này trong khoảng thời gian ngắn như thế chứ.

Diệp Hạo tin, không lâu sau tên này có thể đặt chân đến Luyện Hồn cảnh.

- Nếu so sánh với tên biến thái cậu, tôi chả là gì cả.

Hiếu Minh cảm thấy tiến độ của mình đã rất nhanh rồi, nhưng so với Diệp Hạo nhưng không đáng là gì.

- Xử lý bà cụ Tà Đạo kia thế nào đây?

Diệp Hạo dòi đề tài hỏi chuyện quan trọng.

- Lúc đầu tôi muốn mời cường giả Tông Môn đến đây giết bà ta, chỉ bây giờ cậu có thể đánh bà cụ trọng thương, như vậy cho thấy cậu có năng lực giết bà ấy.

Hiếu Minh nhìn Diệp Hạo, cười ha ha nói tiếp.

- Tôi đã để bùa Truy Tung trên người đối phương, đợi anh khôi phục một chút chúng ta đi xử lý bà.
- Muốn đi anh đi mà đi, tôi không rảnh đi đâu.

Diệp Hạo đen mặt từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 163: Củ Khoai Lang Phỏng Tay

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Tôi không biết vì sao bà cụ kia lại muốn giết những nữ sinh trẻ tuổi, nhưng chắc chắn bà ta đang tu luyện một môn Tà Công tàn ác nào đó.

Hiếu Minh dùng giọng điệu nghiêm trọng nói:

- Nếu anh mặc kệ, có trời mới biết bà ta sẽ giết bao nhiêu nữ sinh nữa mới đủ.

- Mẹ kiếp, lời anh nói có ý gì hả?

Diệp Hạo quát tháo.

- Đạo Gia Tam Tông Lục Môn của các anh để dành trang trí à?

- Đạo Gia Tam Tông Lục Môn đều có nhiệm vụ của riêng mình rồi.

Hiếu Minh chân thành nói với Diệp Hạo:

- Một khi bà cụ kia tu luyện thành công Tà công, chiến lực của bà chắc sẽ tăng lên một bậc nữa, bởi vậy chúng ta tốt nhất nên giết chết bà ta trước khi bà thành công tiến thêm một bước.

Diệp Hạo trầm mặc một lát rồi lên tiếng:

- Cho tôi thời gian ba ngày.

- Vết thương của cậu cần ba ngày mới khôi phục sao?

- Tôi cần ba ngày để đột phá.

Diệp Hạo lắc đầu nói.

- Ông nội anh chứ!

Mặt Hiếu Minh không khỏi đen lại.

Mình vốn đã kém hơn Diệp Hạo xa lắm rồi, mà thằng ôn này còn đột phá liên tục.

- Tôi về đây!

Diệp Hạo nói xong quay người trở về biệt thự của mình.

Với tu vi hiện giờ của hắn sớm đã vượt qua tốc độ âm thanh, bởi vậy không lâu sau Diệp Hạo đã xuất hiện tại nhà mình.

Về đến biệt thự, Diệp Hạo ngay lập tức khoanh chân ngồi khôi phục Thần Niệm bị tổn thương, đợi lúc khôi phục các thứ trở lại trạng thái đỉnh phong, Diệp Hạo bắt tay vào đột phá cảnh giới Luyện Hồn tầng hai.

Linh Căn của Diệp Hạo đã quyết định sự đột phá sẽ không có bao nhiêu gian nan, cu cậu chỉ tùy tiện trùng kích mấy lần đã phá vỡ bình cảnh của cảnh giới.

Sau khi đột phá, Diệp Hạo không đứng dậy mà yên lặng củng cố tu vi cảnh giới Luyện Hồn tầng hai của mình.

Ba ngày sau, Diệp Hạo nói với Đường Phiên Phiên một tiếng rồi đi tới cục Linh Dịch.

- Đột phá rồi à?

Hai mắt Hiếu Minh sáng lên như đèn pha hỏi.

- Đột phá.

Diệp Hạo khẽ gật đầu.

- Nhưng bây giờ lại có một vấn đề.

Trên mặt Hiếu Minh lộ ra vẻ xấu hổ.

- Vấn đề gì?

- Hôm qua, bùa Truy Tung của tôi mất hiệu lực.
- Anh có thể làm việc đáng tin một chút không?

Sắc mặt Diệp Hạo thay đổi.

Có thể tu vi của lão yêu bà này đang ở cảnh giới Luyện Hồn tầng ba, cho dù tu vi Diệp Hạo đạt đến Luyện Hồn cảnh tầng hai cũng không tuyệt đối nắm chắc giết được đối phương.

Bởi vậy nếu người này trả thù, ai có thể gánh vác được?

- Thuật Truy Tung của phái Mao Sơn các anh rất thấp hả?

Diệp Hạo trầm ngâm một lát mới hỏi.

- Nếu tôi đạt đến cảnh giới Luyện Hồn, lão yêu bà kia có thể chạy được sao, hừ?

Hiếu Minh khò sở kể lể.

Không phải thuật Truy Tung của phái Mao Sơn không được, mà tu vi của Hiếu Minh với bà cụ không được.

Giống như mình cho đứa bé một thanh Thần Kiếm chém sắt như chém bùn, chẳng lẽ đứa bé này có thể so được hơn thua với một người trưởng thành?

- Vậy bây giờ phải làm sao?

Diệp Hạo hỏi lại.

- Bây giờ hệ thống Thiên Võng đang tiến hành tra tìm bà lão 24/24 không gián đoạn.

Diệp Hạo lại nhẹ nhàng lắc đầu.

Hiếu Minh cũng cảm thấy Thiên Võng không khóa chặt được người này.

- Đúng rồi, anh biết mua Linh Kiếm ở đâu không?

Đường Phiên Phiên đang tu luyện Ngọc Nữ Kiếm, không có Linh Kiếm thì không được.

- Không phải cậu có một thanh Linh Kiếm trung phẩm sao?

- Tôi cho Phiên Phiên, rồi lấy gì dùng?

- Tôi sẽ làm một thanh khác giúp cậu.

Hiếu Minh suy nghĩ một chút rồi nói.

- Cảm ơn.

Diệp Hạo hiểu rõ, Linh Bảo loại này cho dù ở Tông Môn cũng không nhiều lắm.

- Giữa tôi và cậu còn cần khách sáo à?

Hiếu Minh không thêm để ý nói:

- Tôi muốn đi tuần tra.
- Tôi nhớ phái Mao Sơn các anh có Quý Đồng mà!

Diệp Hạo nói khẽ:

- Sao anh không tìm mấy Quý Đồng giúp anh một chút?
- Không phải ai cũng có tư cách có Quý Đồng.

Hiếu Minh bắt đầu đi giải thích.

- Thực ra những năm nay tôi luôn âm thầm tìm kiếm.
- Được rồi.

Diệp Hạo lập tức tạm biệt, chuẩn bị đi qua hội sở Bồng Lai.

Đúng lúc đêm nay đã là một tháng sau khi đấu giá Hộ Thân Phù.

Hôm nay, Diệp Hạo sẽ đấu giá Linh Đan.

Lúc Diệp Hạo đi được nửa đường, sau lưng có tiếng còi xe vang lên.

Diệp Hạo quay người thấy Lãnh Tuyết mở cửa xe Volkswagen Beetle ra.

- Mỹ nữ, đi đâu thế?

Lãnh Tuyết trừng mắt với Diệp Hạo một cái nói:

- Ai dạy em đùa giỡn cô giáo như thế?

- Một câu mỹ nữ cũng coi là đùa giỡn sao?

Diệp Hạo cười kéo cửa tay lái phụ ra rồi ngồi vào.

- Em có bận việc gì không?

- Không có việc gì!

- Không có việc thì theo tôi đến hội sở Bồng Lai một chuyến.

- Cô đến hội sở Bồng Lai làm gì?

- Hội sở Bồng Lai có đấu giá Linh Đan đó!

Lãnh Tuyết nói khẽ.

- Linh Đan?

Cho dù Diệp Hạo đã sớm biết rõ chuyện Linh Đan, nhưng hắn vẫn giả bộ kinh ngạc hỏi lại.

- Ông chủ bí ẩn của hội sở Bồng Lai vậy mà là Tu Sĩ?

- Tu Sĩ? Lời nói vô căn cứ.

- Tôi thấy em không nên nói lung tung loại chuyện này.

Lãnh Tuyết dùng giọng điệu nghiêm túc nhắc nhở.

- Lãnh gia chúng tôi cũng mới trở thành hội viên thẻ vàng của hội sở Bồng Lai, sau đó mới biết chuyện này.

- Quan hệ giữa cô và Lãnh gia - -?

- Cô muốn chân chính cắt đứt quan hệ với Lãnh gia, nhưng sao có thể dễ dàng như thế chứ?

Lãnh Tuyết khẽ thở dài.

- Cuối cùng cô cũng không còn ngây thơ nữa nhỉ?

- Em có biết nói chuyện hay không?

Lãnh Tuyết trừng mắt nhìn Diệp Hạo một cái.

- Thực ra nếu cô muốn chân chính nắm giữ vận mệnh của mình, không phải không có khả năng.

Diệp Hạo điều chỉnh ghế ngồi, nửa nằm trên ghế nói khẽ.

- Em có biện pháp sao?

- Em có biện pháp.

- Biện pháp gì?

- Quan hệ ngầm với ông chủ bí ẩn của hội sở Bồng Lai.

Diệp Hạo cười nói:

- Đến lúc đó cô cảm thấy Lãnh gia còn dám ép buộc cô sao?

- Cao nhân Thế Gia có thể để ý đến người mỏng manh như liễu yếu đào tơ như cô sao?

- Thực ra, bộ dạng của cô cũng không tệ lắm đâu.

- Do em cảm thấy thế thôi.

- Em cảm thấy được là đủ rồi.

- Có ý gì?

- Bởi vì em là ông chủ bí ẩn của hội sở Bồng Lai.

Lãnh Tuyết bĩu môi nói:

- Bây giờ em nói thế nào cũng được, nhưng lát nữa không thể nói linh tinh.

Diệp Hạo cười không nói gì, mà quan sát ký ức của Hắc Long trong Thức Hải.

Diệp Hạo cảm thấy mình cần phải học một môn Truy Tung thuật.

Hiểu Minh hiện giờ quá không đáng tin rồi, cho nên Diệp Hạo quyết định tự mình học một môn Truy Tung thuật.

Lúc đến hội sở Bồng Lai, Lãnh Tuyết lay Diệp Hạo tỉnh lại.

- Em ngủ thiếp đi à?

- Dạ.

- Bây giờ em còn ở cục Quốc An (Cục An Ninh Quốc Gia) không?

- Không còn nữa!

- Phương gia tạo áp lực hả?

- Không phải.

- Thực ra cô cảm thấy em có thể tiếp nhận lời mời của Liêu Thắng đến Tổng Cục Thể Dục.

Lãnh Tuyết nói khẽ:

- Một khi em phá vỡ kỷ lục từng lĩnh vực sẽ được cả danh và lợi, đến lúc đó cho dù Phương gia muốn động vào em cũng phải ước lượng ảnh hưởng của em một chút.

- Phương gia không động được em.

Diệp Hạo nhẹ nhàng lắc đầu.

- Em bướng bỉnh vậy!

Lãnh Tuyết thấy Diệp Hạo trả lời như thế, hơi giận quất.

Đúng lúc này, một giọng nói vừa kinh ngạc vừa vui mừng vang lên sau lưng Lãnh Tuyết.

- Hạo đệ đệ.

Lúc Diệp Hạo quay người thấy Lâm Nhu Nhi xinh đẹp da trắng như tuyết, trên mặt hần không khỏi lộ ra nụ cười ấm áp.

- Nhi tỷ.

Lâm Nhu Nhi vừa định tiến lên lại bị một người đàn ông trung niên giữ tay ngăn lại.

- Nhu Nhi, không được thân thiết quá với người này.

Người trung niên này có tướng mạo giống Lâm Nhu Nhi ba bốn phần.

- Đúng vậy, Nhu Nhi, bây giờ Diệp Hạo là củ khoai lang phòng tay đó.

Một người trung niên khác phụ họa nói theo.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Tránh Như Rắn Rết

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Đúng vậy, Nhu Nhi, bây giờ Diệp Hạo là củ khoai lang phòng tay đó.

Một người trung niên khác phụ họa nói theo.

Lâm Nhu Nhi cắn cắn môi nhưng vẫn nói.

- Diệp Hạo có ân với con.

Nói đến đây Lâm Nhu Nhi nhắc chân đi về phía Diệp Hạo.

Nhĩ lực của Diệp Hạo đến mức nào chứ, lời hai người trung niên nói hẳn đều nghe được.

- Nhi tỷ, không ảnh hưởng đến chị chứ?

Diệp Hạo cười nói.

- Nói gì thế?

Lâm Nhu Nhi bắt mắt lên tiếng.

- Em là em trai chị, nói ảnh hưởng cái gì đây?

- Nhu Nhi, chúng ta nên vào thôi.

Người trung niên đầu tiên nhắc nhở Lâm Nhu Nhi đi tới.

- Cha.

Sắc mặt Lâm Nhu Nhi không được tốt lắm.

- Đi thôi.

Lâm Cao Đình nói tiếp.

- Sau khi hội đấu giá kết thúc chị sẽ tới tìm em.

Lâm Nhu Nhi nói xong câu đó đã bị Lâm Cao Đình kéo đi.

Mà cha con Lâm Nhu Nhi vừa mới rời đi, người trung niên thứ hai nhắc nhở Lâm Nhu Nhi đi tới.

- Diệp Hạo, cậu cách xa Nhu Nhi nhà chúng tôi ra một chút.

Diệp Hạo nhìn gương mặt quen thuộc này cười nói:

- Ông không hận Lâm Nhu Nhi thấu xương à?

Người trung niên này chính là bác cả Lâm Cao Phong của Lâm Nhu Nhi.

Lần trước, lúc Lâm Nhu Nhi tổ chức cuộc họp thành viên hội đồng quản trị, Diệp Hạo từng gặp người này.

- Cậu cảm thấy châm ngòi có tác dụng không?

Lâm Cao Phong lạnh lùng nói.

- Tôi chỉ trình bày sự thật thôi.

Diệp Hạo thân nhiên đáp lại.

- Tôi không nhìn thấy tình thương của trường bối với văn bối trong mắt ông, tôi chỉ nhìn thấy vẻ hận khắc cốt ghi tâm mà thôi.

- Cậu.

Lâm Cao Phong tức giận muốn ra tay, nhưng nghĩ tới thân thủ của Diệp Hạo, ông ta đành nuốt cục tức vào trong rồi quay người rời đi.

Lãnh Tuyết nhìn chăm chăm Diệp Hạo nói khẽ:

- Lần này em đều đắc tội Nhị Đại Lâm gia rồi.

- Đắc tội thì sao?

Diệp Hạo lại cười nói.

- Sau khi đắc tội quan hệ của em và Lâm Nhu Nhi rất khó có thể phát triển.

- Cho tới bây giờ em chưa từng nghĩ sẽ có gì với Lâm Nhu Nhi cả.

Diệp Hạo nhìn chăm chăm Lãnh Tuyết.

- Mỹ nữ như Lâm Nhu Nhi mà em không động lòng sao?

Lãnh Tuyết kinh ngạc hỏi lại.

- Sao có thể không động lòng chứ?

Diệp Hạo nhẹ nhàng lắc đầu.

- Nếu có thể cưới được người phụ nữ như Lâm Nhu Nhi, đúng là phúc khí tu luyện ba đời.

- Vậy sao em - -?

Lãnh Tuyết có chút không hiểu nổi.

- Bởi vì em và Lâm Nhu Nhi là người của hai thế giới.

Diệp Hạo thân nhiên nói.

Qua 10 năm, 100 năm thậm chí ngàn năm, Diệp Hạo vẫn có bộ dạng như hiện giờ, nhưng Lâm Nhu Nhi thì sao?

Sau trăm năm đã hóa thành đồng xương khô.

- Đúng vậy, em và Lâm Nhu Nhi đúng là người hai thế giới.

Với tướng mạo và xuất thân của Lâm Nhu Nhi, không có mấy ai ở Ma Đô có thể xứng đôi.

Có thể nói cho dù con cháu ruột Lãnh gia bọn họ cũng không có tư cách có được Lâm Nhu Nhi.

Sao Diệp Hạo có thể ở bên Lâm Nhu Nhi được?

Vị trí hàng thứ hai ghế khách quý Lãnh gia.

Lúc này, Diệp Hạo đi theo cạnh Lãnh Tuyết khiến cấp cao Lãnh gia không thích.

Lãnh Hồng Xương liếc Diệp Hạo một cái nói:

- Lãnh Tuyết, ai đây?

Lúc Lãnh Tuyết đang định nói gì, Lãnh Hồng Xương lại nói tiếp:

- Không phải con mèo con chó nào cũng có tư cách đến hội sở Bồng Lai đâu?

- Sĩ nhục mình như vậy không được tốt lắm đâu!

Diệp Hạo cười nói.

Sắc mặt Lãnh Hồng Xương đen lại:

- Cậu.

- Em đi vệ sinh một lát.

Diệp Hạo không nói với Lãnh Hồng Xương nữa, quay người đi về phía nhà vệ sinh.

- Cha, sao cha có thể đối xử với bạn con như vậy?

Lãnh Tuyết không vui nói.

- Tên nhóc này phá hỏng thông gia với Tổng gia cha đã không nói gì, chẳng lẽ con không biết tên này đưa Phương Văn vào ngục giam sao?

Lãnh Hồng Xương dùng giọng điệu nghiêm trọng nói.

- Sở dĩ Phương gia bây giờ không ra tay không phải bọn họ không dám mà bọn họ lo lắng ảnh hưởng đến danh dự Gia Tộc. Con có tin qua một thời gian nữa chắc chắn Phương gia sẽ ra tay giết chết tên này không?

Lãnh Tuyết im lặng không nói, cô biết cha mình không có nói chuyện giật gân.

- Bởi vậy cha tuyệt đối không cho phép con thân thiết với tên này.

- Con.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Sau khi Diệp Hạo đi ra nhà vệ sinh đã thấy Chu Uyển Thanh đang rửa tay.

Trên người Chu Uyển Thanh có khí chất của tiểu thư khuê các, nhất cử nhất động của cô, mỗi tiếng nói mỗi hành động đều tràn đầy kiêu mầu Quý Tộc.

- Diệp Hạo.

Lúc Chu Uyển Thanh nhìn thấy Diệp Hạo, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười.

- Uyển Thanh, sao thế, cô cũng mắc tè à?

Diệp Hạo kinh ngạc hỏi.

Nụ cười trên mặt Chu Uyển Thanh cứng đờ.

Cô tuyệt đối không ngờ Diệp Hạo sẽ hỏi như vậy.

Phải biết rằng Chu Uyển Thanh gần như 100 % lúc nào cũng đối mặt với đám đệ tử thế gia, ai dám nói những lời không hợp quy củ với cô như thế chứ.

“Ha ha.”

Diệp Hạo thấy bộ dạng Chu Uyển Thanh không khỏi nở nụ cười.

Trên mặt Chu Uyển Thanh cũng lộ ra bất đắc dĩ:

- Diệp công tử, đừng đùa Uyển Thanh thế chứ!

- Tối nay cô tới đầu giả Linh Đan à?

- Ủm, ông nội tôi bị Parkinson. (ai không biết thì google – sama nhé!)

Chu Uyển Thanh nói khẽ.

Diệp Hạo biết rõ loại bệnh Parkinson này cho dù nước Mỹ có nền y học phát triển nhất cũng bất lực.

- Linh Đan chắc chắn có thể chữa trị được.

Diệp Hạo chém đinh chặt sắt nói với Chu Uyển Thanh.

- Nhưng vấn đề là có thể cướp được Linh Đan hay không?

Chu Uyển Thanh lo lắng.

- Nhất định có thể cướp được.

- Sao anh chắc chắn như vậy?

- Bởi vì vận khí của những cô gái thích cười sẽ không quá tệ.

Nụ cười trên mặt Chu Uyển Thanh càng sâu hơn.

- Vậy tôi mượn lời lành của anh rồi.

Lúc Diệp Hạo theo Chu Uyển Thanh tới hội trường, Chu Uyển Thanh chú ý đến vẻ mặt mọi người nhìn Diệp Hạo đều không được tự nhiên.

- Diệp công tử, nếu không ngại, ngồi bên cạnh tôi này.

Chu Uyển Thanh mời.

- Tôi từ chối thì quá bất kính rồi.

Diệp Hạo cũng không từ chối.

Chuyện Diệp Hạo đưa Phương Văn vào tù khiến cậu ta bị gạch đít vào sổ đen trong đám cấp cao ở Ma Đô, rồi bọn họ cảnh cáo thế hệ sau nhà mình không được có bất kỳ tiếp xúc gì với Diệp Hạo.

Bởi vì người này là một củ khoai lang phòng tay.

Chu Uyển Thanh cũng nhận được lời cảnh cáo của Chu Bá Đạt, nhưng cô nàng không để lời cảnh cáo ấy trong lòng.

Chu gia, một trong ba gia tộc lớn đứng đầu Ma Đô, cho dù Phương gia muốn động cũng phải ước lượng một chút. Hơn nữa mình và Diệp Hạo cũng chỉ là bạn bè bình thường.

Nếu Phương gia vì chuyện này mà động vào Chu gia, nói rõ Phương gia đã sớm muốn động vào Chu gia nên tìm cái cớ thôi.

Diệp Hạo nhìn người phụ nữ bên cạnh, trong mắt lóe lên vẻ tán thưởng, không phải ai cũng có dũng khí chủ động mời mình ngồi gần đâu.

Mà trong phòng tối, Trương Kinh Tùng thấy tất cả mọi chuyện, trong mắt tràn về trào phúng.

Những đệ tử Thế Gia này tránh Diệp Hạo như rắn rết, lại không biết người này mới là ông chủ bí ẩn đằng sau hội sở Bồng Lai, thật đáng thương.

Lúc Trương Kinh Tùng đi từ cánh gà ra, ánh mắt mọi người đều chăm chú nhìn về phía ông ta.

Sau khi Trương Kinh Tùng nói dạo đầu xong liền đi thẳng vào vấn đề:

- Lâm Nhu Nhi, Lâm gia các cô muốn chữa trị cho ai đây?

- Ông nội tôi.

Lâm Nhu Nhi vừa nói xong mấy bác sĩ và nhân viên chăm sóc cùng với vệ sĩ đẩy Lâm Viễn Đồ xuất hiện trong hội trường.

Thân thể Lâm Viễn Đồ vốn không tốt, càng không cần phải nói đến bệnh tình của ông hiện giờ.

Khoảng thời gian này ông ta hôn mê liên tục mấy lần, thậm chí có hai lần phải cấp cứu mới có thể làm tim sống lại được.

Bác sĩ phụ trách Lâm Viễn Đồ mờ mịt nói nên chuẩn bị hậu sự cho ông rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Khách Không Mời

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Trương Kinh Tùng lấy ra một bình ngọc tinh xảo dưới sự chú ý của mọi người, sau đó đổ ra một phần ba viên Linh Đan trong bình ngọc.

- Chuyện này - -?

Ai cũng không ngờ lại sẽ có kết quả này.

- Tại sao chỉ có một phần ba?

Lâm Nhu Nhi nghi ngờ hỏi.

- Một viên Linh Đan hoàn chỉnh cho dù cải tử hoàn sinh cũng không quá đáng, bệnh của ông nội cô một phần ba Linh Đan đã quá đủ rồi.

Trương Kinh Tùng lạnh nhạt nói.

Mọi người bàn tán xôn xao.

Chuyện này - - cũng quá không thật rồi?

Lâm Nhu Nhi cầm một phần ba viên Linh Đan cho vào trong miệng Lâm Viễn Đồ, rất nhanh Linh Đan này liền biến thành chút nước nhỏ tràn vào tứ chi bách hải của ông.

Thời gian dần trôi qua, trên mặt hai bác sĩ đi cùng Lâm Viễn Đồ lộ ra vẻ khiếp sợ, bởi vì bọn họ phát hiện các hạng mục sinh mệnh của Lâm Viễn Đồ đang chậm rãi khôi phục giống như người bình thường.

Lúc đầu bọn họ cảm thấy người Lâm gia đang quấy rối.

Trên đời này làm gì có Linh Đan Diệu Dược?

Nhưng lúc này bọn họ không thể không tin được.

Sau khi qua mười mấy lượt hô hấp, Lâm Viễn Đồ mở mắt ra dưới sự kinh ngạc của tất cả mọi người, sau khi ông ta thấy rõ tình huống xung quanh, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc lẫn nghi ngờ.

- Xây ra chuyện gì thế?

- Ông nội, ông vừa dùng Linh Đan tiên trưởng ban cho đó!

Lâm Nhu Nhi kích động lên tiếng.

- Tiên trưởng sao?

Lâm Viễn Đồ giật mình.

Đúng lúc này Lâm Viễn Đồ phát hiện thời gian dần trôi qua trong cơ thể dâng lên từng dòng lực lượng, Lâm Viễn Đồ nắm chặt nắm đấm, ông cảm giác được mình có sức lực, trầm ngâm một chút rồi ông đứng dậy đi xuống giường bệnh.

- Chuyện này.

- Đây là thật sao?

- Trong chớp mắt, Lâm Viễn Đồ đã khôi phục lại rồi.

- Linh Đan của Tiên gia quả nhiên thần kỳ.

Lâm Viễn Đồ đi vài vòng quanh hội trường, cảm thấy lực lượng trên người không dùng hết.

- Chúc mừng Lâm lão, thân thể của ông đã khôi phục rồi.

Trương Kinh Tùng mỉm cười nhìn Lâm Viễn Đồ.

- Cảm ơn!

Lâm Viễn Đồ cảm ơn từ tận đáy lòng.

- Ông muốn cảm ơn thì cảm ơn ông chủ của chúng tôi, tôi chỉ tuân theo ông chủ dặn dò mà làm thôi.

Trương Kinh Tùng khiêm tốn nói.

- Tôi có thể gặp ông chủ của cậu một chút không? Tôi muốn biểu đạt cảm ơn với ông ấy.

Lâm Viễn Đồ trầm ngâm một chút rồi đề nghị.

- Ông chủ của tôi không tiếp khách.

Trương Kinh Tùng hơi lắc đầu từ chối.

Trong mắt Lâm Viễn Đồ lộ ra vẻ tiếc nuối, ông ta hiểu rất rõ giá trị vị trí của Diệp Hạo.

Nếu có thể có quan hệ với ông chủ phía sau hội sở Bồng Lai, ai dám trêu chọc Lâm gia nữa?

Đáng tiếc người này không cho Lâm Viễn Đồ ông cơ hội này.

- Linh Đan còn mấy phần đây?

Lúc này Chu Uyển Thanh nhẹ giọng hỏi.

- Còn hai phần.

Lúc Trương Kinh Tùng trả lời Chu Uyển Thanh, trong giọng nói có vẻ hơi khách sáo.

Ông ta không khách sáo được sao? Diệp Hạo đang ngồi bên cạnh cô ta mà!

- Sao lại còn hai phần?

Lãnh Hồng Xương cau mày nói.

- Làm sao? Có vấn đề à?

Về mặt Trương Kinh Tùng lạnh lùng nói.

Trương Kinh Tùng biết rõ Diệp Hạo không hợp với người này.

Bình thường địa vị của Trương Kinh Tùng còn kém Lãnh Hồng Xương rất xa.

Trương gia và Lãnh gia đều có cùng cấp bậc, nhưng Lãnh Hồng Xương là gia chủ của Lãnh gia, Trương Kinh Tùng chỉ là một nhân vật quan trọng của Trương gia mà thôi.

Nhưng ai bảo Trương Kinh Tùng là quản lý của hội sở Bồng Lai chứ?

- Tôi chỉ cảm thấy quá ít!

Lãnh Hồng Xương không ngờ Trương Kinh Tùng không cho ông mặt mũi mà quát mình như thế.

- Linh Đan của Tiên gia, ông cảm thấy là rau cải trắng sao, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu hả?

Trương Kinh Tùng lạnh lùng liếc Lãnh Hồng Xương một cái.

- Nếu ông không hài lòng, có thể ra ngoài!

Tất vào mặt!

Về mặt Lãnh Hồng Xương lúc xanh lúc trắng.

Ông ta không biết vì sao Trương Kinh Tùng muốn nã pháo vào mình?

Nhưng Lãnh Hồng Xương thật sự không dám khiêu chiến với người quản lý đang đứng trên đài này!

- Lời này của ông là có ý gì?

Lãnh Hồng Xương không dám lên tiếng không có nghĩa Lãnh Tuyết không dám nói chuyện.

Lãnh Hồng Xương hoảng sợ.

- Làm bừa!

- Con.

Lãnh Tuyết đang muốn nói gì đã thấy ý cảnh cáo trong mắt cha mình.

- Đấu giá Linh Đan, ông lằng nhằng kéo dài thời gian làm gì?

Lúc này, trong tai Trương Kinh Tùng vang lên tiếng nói của Diệp Hạo.

Ông nhanh chóng thay đổi sắc mặt, sau đó nghiêm mặt lên tiếng.

- Giá trị của Linh Đan chắc chắn chưa vị đã thấy, có thể nói Linh Đan không gì không trị được.

- Giá cả của Linh Đan vẫn không có giá quy định.

- 3000 vạn.

Vương gia Phu nhân trầm giọng ra giá.

- 5000 vạn.

Trịnh Dược Luận thần nhiên đu theo.

Trịnh Dược Luận đã quyết định bất kể giá nào cũng phải lấy được một viên Linh Đan.

Giá trị của viên Linh Đan này quá lớn.

Nói nó độc nhất ở Trung Quốc cũng không khác mấy.

Viên Linh Đan này Trịnh Dược Luận cũng đã quyết định tặng cho một đại lão phía trên, ông ta tin tưởng có người này sẽ giúp đỡ Trịnh gia lên một tầng cao mới.

Trịnh Dược Luận có thể nghĩ đến tất nhiên kẻ khác cũng có nghĩ đến.

Bởi vậy trong khoảng thời gian ngắn giá trị viên Linh Đan này đã lên đến 10 triệu.

Cuối cùng viên Linh Đan này có giá 12 triệu, bị Trịnh Dược Luận lấy được.

Viên Linh Đan thứ hai Trịnh gia không tiếp tục tranh giành.

Bởi vì mọi thứ đều phải có quy củ.

Sở dĩ Trịnh gia có thể lấy được viên Linh Đan ở vòng thứ nhất không phải Chu gia, Lâm gia không có năng lực cạnh tranh, mà hai nhà này không lựa chọn cùng chết với Trịnh gia mà thôi.

Lúc viên Linh Đan thứ hai bắt đầu đấu giá, Chu gia bày ra tư thái không tiếc đấu một trận, nhưng Lâm Viễn Đồ Lâm gia và Long Cửu Tiêu Long gia cũng bày ra tư thái không tiếc đấu một trận.

Bởi vậy viên Linh Đan thứ hai bị Long Cửu Tiêu Long gia cướp đi.

Long Cửu Tiêu thân là một trong ba người cầm đầu thế giới ngầm của Ma Đô, tài sản ông ta tích lũy không kém Lâm gia một trong ba nhà giàu có nhất, hơn nữa Bá gia còn rơi vào địa bàn của Long Cửu Tiêu, nên bị ông ta đoạt hơn phân nửa, điều này làm thực lực Long Cửu Tiêu tăng lên gần nửa lúc trước.

Nếu không, sao Lăng Cửu Tiêu có thể vững vàng đè ép hai gia tộc lớn kia!

- Bây giờ tiến hành đấu giá viên Linh Đan thứ ba.

Trương Kinh Tùng vừa mới nói xong, cửa lớn hội trường bị đẩy ra, một thanh niên áo trắng đi đến dưới sự chú ý của mọi người:

- Viên Linh Đan thứ ba này, Tiểu gia tôi muốn.

- Tiểu gia?

- Tiểu gia nào?

- Chẳng lẽ gia tộc kia?

Về mặt Trương Kinh Tùng không vui nhìn thanh niên áo trắng nói:

- Cậu là ai?

- Tiểu Quang của Tiểu gia.

Tiểu Quang nói đến xong, giơ tay ra nói với Trương Kinh Tùng:

- Đưa Linh Đan đây.

- Ý mình là người của Võ Đạo Thế Gia mà không biết trời cao đất rộng như vậy?

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên trên không, sau đó một dòng kinh lôi tự nhiên xuất hiện đánh lên người Tiểu Quang.

Tiểu Quang kêu thảm một tiếng ngã trên đất.

- Gọi điện thoại cho Tiểu Lạc Nhật ông nội của cậu, nếu hôm nay ông ta không cho tôi một câu trả lời hài lòng, tôi sẽ làm Tiểu gia các anh xóa tên trên thế giới này.

Sau khi giọng nói này vừa vang lên, nhiệt độ trong hội trường giảm xuống điểm đóng băng trong chớp mắt.

Ánh mắt Tiểu Quang lộ vẻ sợ hãi.

Thực ra lần này anh ta tới vì được Tiểu Lạc Nhật sắp xếp đến mua Linh Đan, nhưng anh ta cảm thấy thân phận cháu ruột Tiểu gia của anh ta rất trâu bò, bởi vậy mới dám nói với Trương Kinh Tùng những lời này.

Sau khi giọng nói hạ thông điệp, anh ta mới cảm thấy mình gây ra họa rồi.

- Tôi...

- Không gọi thì chết...

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166: Võ Đạo Thế Gia

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Tiểu gia rất lợi hại sao?
- Cho dù nguyên thủ quốc gia cũng phải nể mặt Tiểu gia ba phần đấy!
- Trâu bò như vậy?
- Tiểu gia là Võ Đạo Thế Gia lưu truyền trăm ngàn năm rồi đó!
- Võ Đạo Thế Gia?
- Ông biết cao thủ Tiên Thiên không?
- Trong Võ Đạo Thế Gia có rất nhiều cao thủ Tiên Thiên, mà cao hơn Tiên Thiên cũng có không ít Hám Sơn cảnh, thậm chí Phiến Hải cảnh cao hơn Hám Sơn cảnh một cấp cũng có một hai người a.
- Hám Sơn cảnh này mang ý nghĩa có thể rung chuyển núi cao, ông nghĩ xem người đạt đến cảnh giới đó mạnh bao nhiêu?
- Dựa theo lời ông nói chẳng phải cường nhân Phiến Hải cảnh có thể dời sông lấp biển?
- Nếu không, ông nghĩ sao khi cảnh giới kia được xưng Phiến Hải?

Sau khi mấy người đứng đầu nói ra Võ Đạo Thế Gia bí ẩn, mọi người xem xung quanh đều hiểu Tiểu gia thuộc cấp bậc nhân vật như thế nào.

Một đạo lý đơn giản là cả Lâm gia, Chu gia, Trịnh gia ba gia tộc đứng đầu của Ma Đô hiện nay cũng không có năng lực mời được cường giả Tiên Thiên.

Mà cường giả Tiên Thiên cảnh ở Tiểu gia rất nhiều.

Võ Đạo Thế Gia kinh khủng như vậy!

Nhưng càng kinh khủng là ông chủ phía sau hội sở Bồng Lai.

Người này vừa nói muốn tiêu diệt cả Tiểu gia đó!

Thời gian cứ vậy trôi qua một giây lại một giây.

Lúc trôi qua khoảng chừng 5 phút, một giọng nói lạnh lùng vang vọng xung quanh khán phòng.

- Ta cũng muốn xem ai nói khoác không biết ngượng muốn diệt Tiểu gia ta?

Sau khi giọng nói lạnh lùng này vừa vang lên, nóc hội sở Bồng Lai bị vỡ ra, mảnh vụn và bụi rơi xuống dưới đầy trời.

Nhưng mọi người không ngờ những mảnh vụn và bụi kia lại lơ lửng một cách quỷ dị trên đầu bọn họ, giống như có một lực lượng vô hình nâng những thứ này lên.

Lúc mọi người còn đang kinh ngạc, những mảnh vụn này nhanh chóng hóa thành một quả cầu cực lớn, quả cầu sau đó phóng mạnh lên phía trên.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên giữa không trung.

Về mặt Tiểu Lạc Nhật khiếp sợ nhìn cường giả Cung Phụng nhà mình bị vỡ ra thành mảnh nhỏ, trong lúc nhất thời cứng họng không biết nên nói cái gì.

Bởi vì Cung Phụng này cũng đạt cảnh giới Phiến Hải a.

Lúc này, mọi người thấy mấy bóng dáng đang lơ lửng giữa không trung, trên người những người này tràn ngập khí tức kinh khủng, khí tức này khiến hô hấp của mọi người phía dưới trở nên dồn dập.

- Tiểu gia chuẩn bị giết hết tất cả tinh anh trong giới kinh doanh ở Ma Đô sao?

Một giọng nói không nhanh không chậm vang lên trong lòng mọi người.

- Vừa rồi...

Tiểu Lạc Nhật mới nói xong lại bị giọng nói này cắt ngang:

- Vừa rồi nếu tôi không ra tay, ông có tin tinh anh trong giới kinh doanh ở đây chết ít nhất một nửa không?

Sau khi Diệp Hạo vừa nói xong, mọi người phía dưới mới cảm thấy lời nói ấy không sai. Bởi vậy, ánh mắt bọn họ dần trở nên bất thiện nhìn Tiểu Lạc Nhật trên không.

- Võ Đạo Thế Gia tồn tại để hộ quốc an bang, chứ không phải để các ông xem mạng người như cỏ rác.

Diệp Hạo lạnh như băng quát lớn:

- Có lẽ trong mắt các người, những tình anh trong giới kinh doanh ở đây đều là hạng người bẩn thỉu, không việc ác nào không làm trên thương trường, nhưng không thể phủ nhận công hiến của bọn họ cho quốc gia, ông có biết đám người này công hiến chỉ ít một phần ba GDP của Ma Đô hay không?

- Chỉ mới đạt cảnh giới Phiên Hải đã dám không không xem ai ra gì à?

Diệp Hạo vừa mới nói xong, Thần Niệm kinh khủng của hắn hóa cuộn nộ đánh mạnh về phía đám người Tiểu Lạc Nhật.

Thấy thế, Tiểu Lạc Nhật phóng ra thần niệm chống lại, nhưng thần niệm ông vừa tỏa ra đã bị trấn áp ngay lập tức, sau đó thất khiếu ông ta trào ra máu tươi.

Võ Sĩ và Tu Sĩ có sự khác biệt bản chất.

Loại khác biệt này biểu hiện nhiều hơn ở chất lượng.

Phạm vi Thần Niệm của Diệp Hạo không bằng Tiểu Lạc Nhật, nhưng cường độ Thần Niệm của hắn mạnh hơn ông ta, chuyện này khiến thực lực tổng hợp của Diệp Hạo nằm cửa trên Tiểu Lạc Nhật.

- Còn các người nữa, chỉ có cảnh giới Hám Sơn, lại dám điều võ giường oai ở chỗ này của ta?

Lúc ánh mắt Diệp Hạo nhìn mấy người trung niên bên cạnh Tiểu Lạc Nhật, bọn họ cùng nhau kêu thảm một tiếng rồi vô lực rơi xuống dưới.

- Tiền bối, mong người dừng tay.

Tiểu Lạc Nhật ôm đầu hốt hoảng van xin.

Diệp Hạo giờ mới thu hồi Thần Niệm.

Sở dĩ Diệp Hạo trừng phạt Tiểu Lạc Nhật như vậy cũng bởi vì ông ta không để sinh mạng người bình thường trong lòng.

Hơn nữa, nếu không phải Diệp Hạo đã bước vào Luyện Hồn cảnh tầng hai, không biết hôm nay đã phải chết biết bao nhiêu người?

Bởi vì chu vi Thần Niệm của Diệp Hạo tại Luyện Hồn cảnh tầng một chỉ bao phủ được 10 mét!

Tuy Diệp Hạo có thể đánh bại Tiểu Lạc Nhật, nhưng những hội viên bên dưới này sẽ có rất nhiều người chết.

Trong mắt Tiểu Lạc Nhật hiện lên vẻ sợ hãi nhìn phía dưới.

- Tiền bối, chuyện lần này do Tiểu gia tôi tìm đường chết mạo phạm người, xin người đại nhân đại lượng không chấp nhặt với chúng tôi.

- Nếu ông chỉ mạo phạm ta, đương nhiên ta có thể bỏ qua, nhưng Tiểu gia các ông lại mạo phạm hội viên trong Hội Sở của ta, bởi vậy, trừ phi Tiểu gia các ông cho ta một câu trả lời hài lòng, nếu không đừng trách ta đại khai sát giới.

- Tôi ở đây đợi Tiểu gia các ông trả lời.

Tiểu Lạc Nhật hiểu đối phương đang đợi mình ra giá.

Nghĩ đến đây, ông nói một tiếng xin lỗi với Diệp Hạo, rồi vội vàng trở về nhà mình.

Tất cả hội viên đều kinh ngạc lẫn nghi ngờ nhìn bốn phía, bọn họ đều muốn biết người âm thầm ra tay là ai? Nhưng bọn họ có tìm kiếm thế nào cũng không phát hiện được.

- Thực lực của vị tiên trưởng này thật cường đại.

Chu Uyển Thanh tìm một lát nói khẽ với Diệp Hạo bên cạnh.

- Bây giờ người đó vẫn chưa xứng với hai chữ tiên trưởng này đâu!

Diệp Hạo nhẹ nhàng lắc đầu.

Sắc mặt Chu Uyển Thanh không khỏi thay đổi, cuống quýt che miệng Diệp Hạo lại:

- Không thể nói lung tung.

Một màn này khiến Lâm Nhu Nhi đang để ý đến Diệp Hạo cảm thấy không thoải mái.

Phải biết Chu gia và Lâm gia thù địch với nhau a!

Bây giờ Diệp Hạo thân mật với Chu Uyển Thanh, điều này chứng tỏ quan hệ hai người dần bị kéo khoảng cách, nhưng khi cô nàng nghĩ đến việc Diệp Hạo và Chu Uyển Thanh thân thiết như vậy vì Lâm gia mình bên này đẩy đưa, đôi mắt không khỏi ảm đạm xuống.

- Nhu Nhi, Diệp Hạo và Chu Uyển Thanh - -?

Trong khoảng thời gian này Lâm Viễn Đồ đều đang trong hôn mê, bởi vậy ông ta không biết đã xảy ra những chuyện gì.

Lâm Nhu Nhi bắt đầu kể chi tiết những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này cho ông nội nghe.

Dù Lâm Viễn Đồ từng thấy rất nhiều sóng gió nhưng vẫn bất ngờ vì lá gan của tên Diệp Hạo này lại lớn như vậy.

Sao cậu ta dám chống đối với Phuong gia, dồn Phuong Văn vào tù chứ?

- Chúng ta thật sự không thích hợp tiếp xúc với Diệp Hạo nhiều.

Lâm Viễn Đồ trầm mặc một lúc lâu mới chậm rãi nhắm hai mắt lại.

- Ông nội.

Lâm Nhu Nhi quýnh lên.

- Bây giờ Lâm gia chúng ta bị kẻ địch bao vây bốn phía, không thể trêu chọc Phuong gia nữa.

Lâm Viễn Đồ khẽ thở dài.

- Đây là vong ân phụ nghĩa.

Lâm Nhu Nhi không nhịn được lên tiếng phản bác.

- Nói vong ân phụ nghĩa cũng không phải không đúng, nhưng chí ít chúng ta không bỏ đá xuống giếng.

Lâm Viễn Đồ thân nhiên đáp trả cháu gái.

- Nhiều năm như vậy, chuyện bỏ đá xuống giếng cháu gặp còn ít sao?

- Cháu.

Lâm Nhu Nhi không nghĩ ra được lời phản bác.

Bởi vì cô hiểu rất rõ nếu tiếp tục kết bạn với Diệp Hạo, cả nhà mình rất có thể bị chôn vùi.

Đúng lúc này, Tiểu Lạc Nhật và vài đệ tử Tiểu gia cầm ba hộp gấm đi vào hội trường.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 167: Cô Gái Thích Cười

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Trương Kinh Tùng dựa theo Diệp Hạo dẫn dò mời người Tiểu gia vào văn phòng Diệp Hạo.

- Có thể lấy ra rồi.

Lúc này giọng nói Diệp Hạo vang lên trong văn phòng.

Tiểu Lạc Nhật vội vàng cầm hộp gắm thứ nhất ra.

- Tiền bối đây là một gốc sâm già ngàn năm.

Tiểu Lạc Nhật chỉ sâm già dùng dây đỏ buộc lấy trong hộp gắm.

- Ông cảm thấy có thể dùng dây đỏ buộc sâm già ngàn năm lại à?

Diệp Hạo thần nhiên nói.

“A!”

Tiểu Lạc Nhật hoảng sợ.

Ông ta không ngờ mình nhìn sai.

- Đây chỉ là một gốc nhân sâm 400 năm thôi, nếu như nhân sâm ngàn năm đã sớm thành tinh, người thế tục căn bản không thể bắt được nó.

- Xem như tạm được.

Lúc Diệp Hạo nói câu này ra Tiểu Lạc Nhật không khỏi thở dài một hơi.

Diệp Hạo không trách tội đã rất tốt rồi.

Lúc Tiểu Lạc Nhật mở hộp gắm thứ hai ra, hai mắt Diệp Hạo không khỏi sáng lên.

Kiểm Cổ!

Diệp Hạo cảm nhận được Linh Lực nhàn nhạt dao động trên thanh Kiếm Cổ này.

Đây là một thanh Linh Kiếm.

- Thanh Kiếm Cổ này do tổ tiên tôi tìm được, đáng tiếc đến bây giờ chúng tôi đều không thể dùng nó.

Tiểu Lạc Nhật nói đến đây, bắt đầu thổn thức một trận.

Tiểu Lạc Nhật có thể chắc chắn đây là một thanh Thần Binh, nhưng có Thần Binh trong tay thì sao chứ?

- Cái hộp gắm thứ ba thì sao?

Diệp Hạo không tỏ thái độ với thanh Kiếm Cổ này, mà nhìn hộp gắm thứ ba.

Lúc Tiểu Lạc Nhật mở hộp gắm thứ ba ra, trong mắt Diệp Hạo lộ ra vẻ thất vọng.

Nhưng trong mắt Tiểu Lạc Nhật lại tràn đầy đau lòng:

- Trong hộp gắm thứ ba có 50 viên Linh Thạch.

Loại tài nguyên như Linh Thạch cho dù Võ Đạo Thế Gia cũng không có bao nhiêu.

Sở dĩ Tiểu Lạc Nhật mở cái hộp gắm này ra cuối cùng vì cảm thấy vật trong hộp gắm này nặng cân nhất.

Nhưng Tiểu Lạc Nhật không ngờ tới việc trong tay Diệp Hạo có hơn ngàn Linh Thạch a.

Diệp Hạo thật sự không để 50 viên Linh Thạch này trong mắt.

- Có nhiều đây thôi sao?

Diệp Hạo lạnh nhạt hỏi.

Trong lòng Tiểu Lạc Nhật trầm xuống.

Mình đã lấy ra nhiều như vậy, người này còn không thỏa mãn?

Nhưng Diệp Hạo đặt câu hỏi làm Tiểu Lạc Nhật không dám không trả lời.

- Đúng rồi, tổn thất của hội sở Bồng Lai, Tiểu gia tôi sẽ bồi thường 10 triệu.
- Cho số tài khoản của hội sở Bồng Lai đi.
- Dạ.
- Chuyện Tiểu gia các ông tạm thời vậy thôi, bây giờ nói chuyện cháu nội của ông đi.

Giọng nói Diệp Hạo lại vang lên toàn bộ hội trường.

Lời vừa nói ra khiến Tiểu Lạc Nhật biến sắc.

Giọng nói Diệp Hạo vang lên xung quanh, rõ ràng chuẩn bị ra oai.

Đúng lúc này, Tiểu Quang kêu thảm một tiếng, một đoạn cánh tay trực tiếp bị đánh thành mảnh vỡ:

- Đây là cái giá cho việc mạo phạm hội sở Bồng Lai.
- Đa tạ tiên trưởng.

Cho dù Tiểu Lạc Nhật nổi giận trong lòng, nhưng trên mặt vẫn rất cung kính.

- Đi thôi!

Diệp Hạo thân nhiên ra lệnh trực xuất.

Tiểu Lạc Nhật vung tay lên, người Tiểu gia mang Tiểu Quang trọng thương rời đi.

- Tiếp tục công việc thôi!

Trên mặt Trương Kinh Tùng vẫn mang theo nụ cười mỉm đi lên sân khấu nói:

- Vừa rồi xảy ra một chút nhạc đệm, hi vọng không ảnh hưởng đến hào hứng của chư vị.
- Sau đây sẽ tiến hành đấu giá Linh Đan thứ ba.

Lúc này tinh thần mọi người mới quay về viên Linh Đan thứ ba.

- 10 triệu.

Lâm Viễn Đồ đi lên nói giá này.

- 11 triệu.

Chu Uyển Thanh không chút do dự tham gia vào.

Lần này Chu Uyển Thanh đến đây đại biểu cho Chu gia.

- 20 triệu.

Chu Uyển Thanh vừa mới nói xong, một người trung niên có dung mạo không đáng để ý vội vàng đi vào hội trường.

Ánh mắt Diệp Hạo ngạc nhiên, nghi ngờ nhìn người vừa mới đến này.

- Phương Khải Minh.
- Gia chủ đương nhiệm Phương gia.
- Sao người này lại đến đây?

Không thể không nói Phương Khải Minh đến hoàn toàn làm rối loạn cạnh tranh của Lâm gia và Chu gia.

Gia chủ Phương gia tự mình đến đây, nếu bọn họ lại cạnh tranh mà nói, rõ ràng không cho Phương gia mặt mũi.

Diệp Hạo nghe đám người bàn tán đã biết thân phận người này.

Nhưng Diệp Hạo vẫn không thêm đề ý.

Dù gia chủ đương nhiệm của Phuong gia hay tộc trưởng Phuong gia, hẳn đều không để trong lòng.

Lâm gia, Chu gia hai gia tộc lớn đứng đầu không dám cạnh tranh, gia tộc khác càng không dám đấu giá tùy tiện.

- Sau này Phuong gia các ông không được đặt chân vào hội sở Bồng Lai của tôi nữa!

Lúc này giọng nói không vui của Diệp Hạo vang lên trong hội trường.

- Không có tư cách cạnh tranh Linh Đan của tôi.

Phuong Khải Minh hoảng sợ

Ông ta không ngờ hành động của mình đã đắc tội người này.

Bởi vậy Phuong Khải Minh vội vàng giải thích.

- Tiên trưởng, đừng tức giận, tôi bằng lòng thêm 10 triệu mua viên Linh Đan này.

- Không cần, tôi không phải người thiếu tiền.

Diệp Hạo thần nhiên nói:

- Còn nữa, nhớ kỹ lời tôi nói.

- Tiên trưởng, lần này tôi đến thứ nhất để mua Linh Đan, thứ hai cũng muốn nói cho tiên trưởng một chuyện.

- Chuyện gì?

- Nói ở đây không tiện lắm.

- Vậy đến văn phòng tôi đợi một chút!

- Tuân mệnh!

Phuong Khải Minh hiểu rõ Diệp Hạo là nhân vật gì, Phuong gia của ông ta căn bản không trêu chọc nổi.

Thực ra toàn bộ Tam Tông Lục Môn giới Tu Đạo sao để ý những nhân vật quyền thế bọn họ ở Thế Tục được.

Cục Linh Dịch thành lập đến bây giờ cả nước đều không có mấy người biết là một ví dụ.

Hơn nữa, thành viên cục Linh Dịch và chính phủ chỉ có quan hệ hợp tác, hay nói cách khác chính phủ không chỉ huy được cục Linh Dịch.

Sau khi Phuong Khải Minh rời đi, giọng nói của Diệp Hạo vang lên ở hội trường lần nữa.

- Sau đây còn có một hoạt động tặng Linh Đan miễn phí, các vị đừng bỏ lỡ.

Trương Kinh Tùng ra hiệu cho hai nhân viên phát giấy và bút.

Chu Uyển Thanh viết tên mình lên tờ giấy.

- Không biết tôi có được chọn trúng hay không?

- Sẽ.

Diệp Hạo cười nói.

- Có phải cô gái thích cười đều có vận khí không tệ hay không?

- Thông minh.

Sau khi người phục vụ tập hợp danh sách, Trương Kinh Tùng cố ý lắc lắc.

Sau khi Trương Kinh Tùng vươn tay vào trong cái hộp trong suốt, một tờ giấy bám chặt vào tay ông ta.

Lúc Trương Kinh Tùng mở tờ giấy này ra, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Bởi vì tên trên tờ giấy viết tên Diệp Hạo.

Cậu chủ đang chơi trò gì thế?

Trương Kinh Tùng thật không biết, ông chỉ biết phối hợp với Diệp Hạo diễn vở kịch này thôi.

- Diệp Hạo.

Trương Kinh Tùng nói xong lật tờ giấy ra cho mọi người xem.

Lúc mọi người nhìn thấy Trương Kinh Tùng rút trúng tên Diệp Hạo, tất cả đều hiện lên vẻ khiếp sợ.

Ai cũng không ngờ tới người may mắn là Diệp Hạo.

- Diệp Hạo đâu phải hội viên của hội sở Bồng Lai, cậu ta có tư cách gì rút Linh Đan?

Lãnh Hồng Xương trầm giọng thắc mắc.

- Ai bảo với ông Diệp Hạo không phải hội viên của hội sở Bồng Lai chúng tôi?

Trương Kinh Tùng lạnh lùng nhìn Lãnh Hồng Xương, nói tiếp.

- Lãnh Hồng Xương ông đang nghi ngờ tính công bằng của hội sở Bồng Lai hả?

- Không - - không có...

Sắc mặt Lãnh Hồng Xương không khỏi trắng bệch yếu ớt đáp lời.

Ông chủ phía sau hội sở Bồng Lai ở ngay đây đó!

- Không có thì cảm miệng cho tôi.

Trương Kinh Tùng nói đến đây, ra hiệu nhân viên mang viên Linh Đan giao cho Diệp Hạo trong ánh mắt hâm mộ của tất cả mọi người.

Diệp Hạo đưa bình ngọc đựng Linh Đan cho Chu Uyển Thanh.

- Tặng cho cô đó!

- Tặng cho tôi?

Chu Uyển Thanh ngạc nhiên hỏi lại.

- Vừa rồi tôi nói cô gái thích cười có vận khí không tệ, bây giờ cô đã hiểu tôi không lừa cô chứ?

Diệp Hạo mỉm cười nói với Chu Uyển Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 168: Hồi Hận

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team Vạn Yên Chi Sào

- - - - -

- Thứ này - - quá quý quá rồi...

Chu Uyển Thanh vội vàng nói tiếp.

- Tôi thực sự muốn viên Linh Đan này, tôi bằng lòng lấy ra 12 triệu đưa lại cho anh.

Chu Uyển Thanh vừa nói xong đã bị Diệp Hạo cắt ngang.

- Tôi cho cô Linh Đan không phải muốn tiền của cô, mà cảm thấy cô là cô gái không tệ, chỉ vậy mà thôi.

Nói xong câu này Diệp Hạo đứng dậy rời đi.

Mọi người bàn tán xôn xao.

Ai cũng không ngờ Diệp Hạo lại tặng viên Linh Đan giá 12 triệu.

Kẻ phá hoại cũng không phá của như vậy a!

Lãnh Hồng Xương càng hoảng sợ.

Ông ta nhìn thoáng qua Lãnh Tuyết bên cạnh, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Bởi vì nếu ông ta không đuổi Diệp Hạo đi, rất có khả năng Diệp Hạo sẽ tặng viên Linh Đan cho nhà mình.

Đâu chỉ có Lãnh Hồng Xương có loại cảm giác này.

Trong lòng Lâm Viễn Đồ, Lâm Cao Đình, Lâm Cao Phong cũng rất bức tức.

Nếu không phải bọn họ ra mặt, dựa vào quan hệ của Lâm Nhu Nhi và Diệp Hạo, không phải lấy được viên Linh Đan này để như trở bàn tay sao.

Nhưng bây giờ nó lại rơi vào tay của Chu Uyển Thanh.

Chu gia lấy được viên Linh Đan này có lẽ sẽ lấy được ủng hộ của một vị đại lão phía trên, còn có một viên Linh Đan, Trịnh Dục Luận Trịnh gia chiếm được lúc trước, nói cách khác hai đối thủ lớn của Lâm gia đều chiếm được Linh Đan.

Có thể đoán trước sau này Lâm gia càng khó đi hơn.

- Cái tên ăn cháo đá bát kia a.

Lâm Cao Phong nhỏ giọng nói.

- Ăn cháo đá bát là Lâm gia chúng ta mới đúng.

Lâm Nhu Nhi bình tĩnh lên tiếng:

- Cháu xin hỏi bác cả, Lâm gia chúng ta đã cho Diệp Hạo cái gì?

Lâm Cao Phong há to miệng nhưng lại rơi vào im lặng.

Lâm gia quả thật không cho Diệp Hạo cái gì cả, nào có tư cách nói người ta ăn cháo đá bát chứ!

- Diệp Hạo từng cứu ông nội không nói, còn cứu cháu hai lần.

Lâm Nhu Nhi nói đến đây, trong mắt đầy vẻ tổn thương.

- Linh Đan của Diệp Hạo, chẳng lẽ cậu ấy còn không có quyền quyết định?

Lâm Viễn Đồ thở dài một hơi.

- Nhu Nhi nói rất đúng, chúng ta sai rồi!

Vì Lâm Viễn Đồ nắm giữ quyền uy trong cái nhà này.

Vừa rồi ông ta hoàn toàn có cơ hội mời Diệp Hạo đến ngồi bên cạnh bọn họ.

Nhưng ông ta không làm.

Diệp Hạo không để ý việc mọi người nhìn chằm chằm mình mà thản nhiên rời khỏi hội trường.

Thấy Lâm gia xa lánh, sao Diệp Hạo không để trong lòng chứ!

Hắn đưa viên Linh Đan kia cho Chu Uyển Thanh trước mặt mọi người, có ý tức giận với Lâm gia trong đó.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Dù kẻ khác không biết ông chủ phía sau hội sở Bồng Lai là ai, nhưng Phương gia gia chủ lại biết rất rõ a.

Lúc Phương Khải Minh thấy Diệp Hạo, vội vàng đứng dậy cung kính chào.

- Tiên trưởng.

- Thân phận của tôi, Phương gia các ông có mấy người biết?

- Ngoại trừ gia chủ ra chỉ có tôi biết!

Phương Khải Minh vội vàng trả lời.

Diệp Hạo không muốn công khai thân phận bản thân, đương nhiên Phương gia sẽ không ngốc mà công khai thân phận của hắn ra cho bàn dân thiên hạ.

Nếu không đến lúc đó chọc giận Diệp Hạo, có trời mới biết hậu quả sẽ như thế nào?

Diệp Hạo khẽ gật đầu nói:

- Tôi có chuyện gì?

- Phương gia chúng tôi trước đó có mua một cái mỏ khai quật và đào được thứ này?

Phương Khải Minh nói xong đưa hai viên Tinh Thạch cho Diệp Hạo.

Lúc Diệp Hạo thấy rõ hai viên Tinh Thạch, trong mắt lộ ra vẻ khó tin.

- Quảng Linh Thạch?

Phương Khải Minh thấy vẻ mặt Diệp Hạo đã hiểu Diệp Hạo biết thứ này.

- Phương gia các ông muốn gì?

- Phương gia chúng tôi muốn lấy được ủng hộ của tiên trưởng.

Phương Khải Minh dùng giọng điệu nghiêm trọng nói.

- Không hứng thú.

Diệp Hạo từ chối.

- Tiên trưởng, đây là một quảng Linh Thạch đó.

Trên mặt Phương Khải Minh lộ vẻ khó tin.

- Thì tính sao?

Diệp Hạo thần nhiên nói:

- Linh Thạch trên người tôi không thiếu đủ để tôi tu luyện rồi, tôi cần nhiều Linh Thạch như vậy để làm gì?

- Nếu vậy, Phương gia chúng tôi tặng cho tiên trưởng quảng Linh Thạch này đi.

Phương Khải Minh trầm ngâm một lát rồi nói.

Diệp Hạo không khỏi cười ha ha.

- Ván cờ lấy lùi làm tiến của Phương gia các ông hay đó!

Diệp Hạo nói tiếp:

- Nếu Phương gia các ông đã lấy ra thành ý, tôi cũng không thể không bày tỏ gì.

Diệp Hạo nói đến đây, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một hộp gấm.

- Cái này cho ông!

Phuong Khải Minh chân chừ một lát rồi mở hộp gấm ra.

Ôn ta thấy ba viên Linh Đan và ba lá bùa Hộ Thân trong hộp.

- Chỉ cần Phuong gia các ông không làm chuyện thương thiên hại lý, tương lai đại loạn đến, tôi đảm bảo Phuong gia ông một tay.

Diệp Hạo thân nhiên nói với Phuong Khải Minh.

- Đại loạn sao?

Sắc mặt Phuong Khải Minh thay đổi nói:

- Mong tiên trưởng chỉ rõ.

- Quân ma loạn vũ, quỷ mị hoành hành.

Diệp Hạo nói đến đây rồi dòi đề tài.

- Chuyện Linh Thạch nhất định phải giữ bí mật.

- Tôi sẽ tự mình phụ trách chuyện này.

Phuong Khải Minh vội vàng nói.

- Ủm, đi thôi.

Diệp Hạo vẫy vẫy tay ra lệnh trực xuất.

Phuong Khải Minh cung kính lui ra nhưngw trên đường rồi đi, trong lòng trĩu nặng suy nghĩ.

Gần đây chuyện linh dị càng ngày càng nhiều, cho dù Đế Đô cũng không yên bình.

Ông cụ suy đoán đã xảy ra chuyện lớn, mà hôm nay Diệp Hạo đã cho đáp án.

Một khi xuất hiện cục diện này, trật tự vốn có sẽ bị chấn động rất mạnh.

Đến lúc đó, Phuong gia còn có thể tồn tại hay không cũng là một vấn đề, cũng may bây giờ Phuong gia laasy được hứa hẹn của Diệp Hạo.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Trong ký ức của Hắc Long không có nhiều thuật Truy Tung.

Diệp Hạo lựa chọn một môn Thiên Lý Tâm Tung Thuật.

Môn thần thông này được xưng là trong phạm vi ngàn dặm chỉ cần nhớ ký mùi trên người đối phương, có thể truy tung đối phương dù bất cứ đâu.

Lúc Diệp Hạo lắng lặng tu luyện, một bóng dáng phong hoa tuyết nguyệt đột nhiên xuất hiện bên cạnh hắn.

Khi Diệp Hạo mở mắt ra thấy được người này, lòng tơ toàn thân đều dựng đứng.

Nếu đối phương có thể im hơi lặng tiếng tiến đến bên cạnh hắn, đối phương hiển nhiên có thể im hơi lặng tiếng xử lý luôn hắn a.

- Nếu tôi muốn giết cậu đã không cần hiện thân, một Thần Niệm có thể giết chết cậu ngoài ngàn dặm rồi.

Tô Tiểu Ngư nhìn bộ dạng kinh hoàng của Diệp Hạo, cười nhạt nói.

- Không biết tiên bối tìm tôi có chuyện gì?

Về mặt Diệp Hạo nghiêm túc hỏi lại.

- Cậu đi theo tôi đến một nơi.

- Ủm.

Đổi mặt với yêu cầu của Tô Tiểu Ngư, Diệp Hạo sao dám từ chối.

Người này đường đường là Quỷ Tiên đó, có thể bóp chết hần dễ như bóp chết một con kiến!

Diệp Hạo vừa mới nói xong, một lực lượng vô hình bao lấy toàn thân hắn, Tô Tiểu Ngư dẫn Diệp Hạo ngự không nhanh như tia chớp.

Không lâu sau, hai người đến biển rộng mênh mông.

- Tiền bối, cô muốn mang tôi đi đâu đây?

Diệp Hạo khẽ giạt mình hỏi.

- Trên hòn đảo phía trước.

Tô Tiểu Ngư chỉ chỉ hòn đảo trước mặt hai người.

Diệp Hạo đi tới đi lui, mặt mày tái mét, con mẹ nó... sắp đến vị trí trung tâm của Thái Bình Dương cmnr hả?

Thực ra còn một khoảng nữa mới đến.

Lại qua một lúc sau, Tô Tiểu Ngư mang Diệp Hạo đến một hòn đảo nhỏ, chu vi không đến ba dặm.

- Bí mật nằm ở phía dưới.

Tiến vào trong nước biển lạnh lẽo, Diệp Hạo vội vàng vận chuyển Bó Vũ Quyết.

Bó Vũ Quyết là thiên phú Thần Thông hệ thủy của Long Tộc, lúc Diệp Hạo vận chuyển nó liền như cá gặp nước, không ảnh hưởng chút nào của áp suất nước biển.

Diệp Hạo thấy được một Động Phủ ở xa xa.

Nhìn qua Động Phủ này tràn ngập uy nghiêm đáng sợ, chỉ nhìn thấy từ xa mà thần hồn hắn đã không nhịn được mà dao động.

- Tiền bối, mục đích chuyến này của cô đây sao?

Diệp Hạo kinh ngạc hỏi.

Hắn không hiểu vì sao Tô Tiểu Ngư muốn mang mình tới nơi này?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 169: Tiên Huyết

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Vì cửa Động Phủ này có một Cấm Chế, muốn loại trừ Cấm Chế này cần có máu tươi.

Tô Tiểu Ngư nói đến đây, ánh mắt liền nhìn về phía người Diệp Hạo.

- Mà máu phải là máu tươi đẳng cấp cao nó mới chịu.

- Trước đó tiền bối muốn tìm tôi còn có thể, nhưng bây giờ Thần Huyết trong cơ thể tôi đã dung hợp hoàn toàn với tôi rồi.

Diệp Hạo cười khở.

Hắn có thể chắc chắn Thần Huyết trong cơ thể mình đã biến mất hầu như không còn.

- Chẳng lẽ cậu cảm thấy sau khi được cải tạo máu của mình vẫn còn là máu thường sao?

Tô Tiểu Ngư cười ha ha hỏi lại hắn.

Diệp Hạo không khỏi giật mình!

Đúng vậy!

Ai nói máu tươi của mình là máu thường đây a!

- Đi theo tôi.

Tô Tiểu Ngư nói xong, một đạo Thần Niệm bao phủ xung quanh Diệp Hạo, thứ này giúp Diệp Hạo ngăn cản được uy nghiêm tràn ngập trong Động Phủ.

Lối vào Động Phủ có một tấm bia đá cổ xưa.

Tô Tiểu Ngư chỉ chỉ tấm bia đá.

- Nhỏ một giọt máu của cậu lên trên này đi.

Diệp Hạo không chút chần chừ rút thanh đồng chủy thủ ra rạch một đường, một giọt máu tươi nhẹ nhàng rơi xuống tấm bia đá.

Trong phút chốc, tấm bia xảy ra biến đổi, sau đó nhúc nhích một cách quỷ dị.

Lúc này, con mắt Tô Tiểu Ngư cũng hơi híp lại.

- Tiểu cô nương, còn trẻ tuổi đã đặt chân đến Địa Tiên, quả thực vượt qua dự đoán trước đó của tôi.

Tấm bia đá đột nhiên hóa thành một lão nhân.

- Thạch Linh.

Tô Tiểu Ngư trầm giọng nói.

Thạch Linh khẽ gật đầu, sau đó nhìn về phía Diệp Hạo.

- Trôi qua hơn ngàn năm mà giờ tôi còn có thể gặp lại huyết mạch Tiên Nhân sao?

- Huyết mạch Tiên Nhân?

Tô Tiểu Ngư giật mình hỏi lại.

- Sao thế?

Thạch Linh hơi kinh ngạc nhìn Tô Tiểu Ngư.

- Tôi nhớ cậu từng nói thể chất của mình được một giọt máu cải tạo?

Tô Tiểu Ngư dùng giọng điệu nghiêm trọng hỏi.

- Cái gì?

Lần này đến lượt Thạch Linh khiếp sợ.

- Chuyện này - - năm đó tôi gặp được một cường giả, ông ấy ban cho tôi một giọt Thần Huyết.

- Thần Huyết?

Thạch Linh ngạc nhiên nghi ngờ nhìn Diệp Hạo.

- Nếu cậu chỉ là Phàm Thể, một giọt máu mà có thể biến cậu thành Tiên Thể, tôi nghĩ ngoại trừ Thần Huyết ra thì không có khả năng khác.

- Thần thật sự tồn tại sao?

Tô Tiểu Ngư hoảng sợ không nói nên lời.

- Lúc trước vị tiền bối kia nói chắc như đinh đóng cột đó là Thần Huyết nha.

Diệp Hạo nói rất nghiêm túc.

- Tiên Chi Huyết Mạch của cậu cho tôi cảm giác vô cùng cao quý, nói cách khác Tiên Chi Huyết Mạch của cậu cũng thuộc hạng Thượng Đẳng.

Thạch Linh nói với Diệp Hạo.

- Tôi nghĩ bây giờ cậu có thể xưng là Tiên Thể.

- Tiên Thể?

- Tiên Thể tu luyện vô cùng nhanh, hơn nữa cơ duyên càng vượt xa tưởng tượng của người khác.

Thạch Linh vẫn nhìn chăm chăm Diệp Hạo:

- Bởi vì Tiên Thể mang ý nghĩa đại cơ duyên.

Nói đến đây, Thạch Linh dừng một lát nói tiếp.

- Cô có thể siêu thoát hay không tôi không biết, nhưng cậu thanh niên này nhất định có thể siêu thoát.

Về mặt Tô Tiểu Ngư biến thành phức tạp nhìn chăm chú Diệp Hạo.

Cô không ngờ Diệp Hạo nắm giữ cơ duyên nghịch thiên như thế.

- Nhưng cô đừng nhụt chí, một người đắc đạo, gà chó thăng thiên, câu nói này không phải chỉ nói chơi thôi đâu.

Thạch Linh nhìn bộ dạng Tô Tiểu Ngư, cười nói.

Tô Tiểu Ngư lập tức hiểu rõ ý của ông.

- Ý của tiên bối là bảo tôi che chở cậu ta?

Thạch Linh nhẹ nhàng lắc đầu.

Lần này Tô Tiểu Ngư đến bị choáng váng.

- Mong tiên bối nói rõ.

- Đi theo một người Tiên Thể không phải một chuyện bời nhọ thân phận của cô đâu.

Thạch Linh vừa nói xong, sắc mặt Tô Tiểu Ngư chợt thay đổi.

Bất luận như thế nào, cô cũng không nghĩ đến việc Thạch Linh bảo mình đi theo Diệp Hạo.

Hay nói cách khác, để Diệp Hạo làm chủ, cô làm phụ.

Làm sao có thể?

Tô Tiểu Ngư tâm cao khí ngạo cao đầu thể đồng ý chuyện này?

- Không biết tiên bối canh giữ ở đây là có chức trách gì?

Thạch Linh nghe Tô Tiểu Ngư hỏi vậy đã hiểu cô nàng không để lời mình nói trong lòng.

- Trong Động Phủ có thử thách, bây giờ hai vị vào đi.

Thạch Linh bình tĩnh cất giọng.

Tô Tiểu Ngư nhìn qua Diệp Hạo một cái.

- Chúng ta đi thôi.

- Ừm.

Diệp Hạo vừa mới theo Tô Tiểu Ngư tiến vào Động Phủ, kinh ngạc phát hiện mình xuất hiện trong một không gian thần bí nào đó.

Ngay lúc Diệp Hạo dò xét bốn phía, một bóng dáng hư ảo xuất hiện trước mặt hắn.

- Đánh bại tôi, cậu có thể lấy được khen thưởng cửa ải này.
- Khen thưởng cái gì thế?
- Sau khi đánh bại tôi cậu sẽ biết, bây giờ cậu chuẩn bị xong chưa?

Bóng dáng hư ảo nhìn chăm chăm Diệp Hạo.

Diệp Hạo hít sâu một hơi đáp lời:

- Chuẩn bị xong!

Tu vi người trước mặt là Luyện Hồn tầng hai, bởi vậy Diệp Hạo không sợ nhiều lắm.

Bóng dáng kia nghe Diệp Hạo nói vậy liền biến thành một tàn ảnh lao về phía hắn, lúc nguy cấp Diệp Hạo theo bản năng vận chuyển Thiên Tiên Cứu Bộ, lập tức tránh được một chiêu của đối phương.

Thời điểm bóng đen muốn tiến thêm một bước đánh tới Diệp Hạo, một đạo Kinh Lôi cắt qua bầu trời đánh vào người bóng đen khiến hắn bị trọng thương.

Ngay lúc bóng dáng kia lao đảo lui mất sức chiến đấu, Diệp Hạo bắt đầu phản kích, từng dòng nước hóa thành băng bao vây đối phương vào trong, không lâu sau đó, người này đã biến thành một Băng Điều.

Diệp Hạo đi đến trước mặt băng điều, nhẹ nhàng vỗ vỗ vài cái, băng điều vỡ tan, bóng dáng trong đó đồng thời cũng vỡ theo.

Miếu sát!

Ngay lúc này, trong không gian xuất hiện 100 viên Linh Thạch.

Diệp Hạo vung tay lên thu 100 viên Linh Thạch này vào túi Càn Khôn.

Một lát sau, cảnh tượng xung quanh Diệp Hạo lại thay đổi, trước mặt hắn xuất hiện một bóng dáng khác.

- Chúc mừng cậu tiến đến cửa thứ hai.

Bóng người này lại lạnh nhạt lên tiếng.

- Vẫn là Luyện Hồn tầng hai.

Diệp Hạo nghi ngờ nhìn bóng đen mới xuất hiện này.

- Nhưng chiến lực của tôi cao hơn người trước một bậc nha.

Bóng đen nói với Diệp Hạo:

- Đánh bại tôi, cậu có thể lấy được khen thưởng phong phú.
- Cao hơn thì có năng lực tới đâu đây?

Vừa thoải mái đánh chết người kia khiến tự tin Diệp Hạo tăng thêm mấy phần, mạnh hơn nữa cũng trở thành bại tướng dưới tay tôi thôi!

- Khinh thường tôi phải trả giá lớn lắm đó.

Bóng đen nói tới đây khép hai ngón tay lại đánh về phía Diệp Hạo, sau đó một dòng Hỏa Diễm bùng mãnh lao tới rồi nhanh chóng biến thành biển lửa khủng bố.

- Bồ Vũ Quyết.

Hai ngón tay Diệp Hạo khép lại cùng đánh về trước.

Một dòng nước bùng mãnh lao tới rồi biến thành một Thủy Long giương nanh múa vuốt đối chiêu với đối phương.

Bồ Vũ Quyết của Long Tộc thần bí có thể khắc chế được lửa.

Cả hai chiêu thức không ngừng cắn nuốt, sóng chết đánh nhau giữa không trung.

Lúc này đến lúc tiến hành đối kháng căn cơ của nhau.

Nếu ngươi không đủ Chân Nguyên, sẽ không thể kiên trì được bao lâu!

Chân Nguyên của Diệp Hạo không biểu hiện ra ưu thế với năng lượng của bóng đen, nhưng bản chất Chân Nguyên của hắn mạnh hơn đối phương một bậc.

Chuyện này để sự kiên trì của Diệp Hạo sẽ mạnh hơn người này.

Biển lửa bị Thủy Long cắn nuốt, đồng thời bóng đen lao đảo lùi về sau mấy bước.

Trong mắt người này đầy kinh ngạc lẫn nghi ngờ nhìn Diệp Hạo.

Diệp Hạo hiểu rõ đối phương đã bị thương.

Thừa dịp hắn bị thương, phải lấy mạng hắn ta.

Thi triển Thiên Tiên Cửu Bộ, trong chớp mắt, thân hình Diệp Hạo như mơ như ảo xuất hiện khắp xung quanh đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 170: Kiểm Quyết Tinh Thần

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Chắc bóng dáng kia đã từng trải qua trăm cuộc chiến, ngay lúc tay Diệp Hạo sắp đánh vào trái tim mình, hắn ta khó khăn lắm mới tránh đi đồng thời Thần Niệm bá đạo tấn công mạnh vào Thức Hải của Diệp Hạo.

Thức Hải của Diệp Hạo có phản ứng trước tiên, cuộn cuộn dâng trào phản kích đối phương.

Khi Thần Niệm của Diệp Hạo vừa mới đánh nát Thần Niệm của người này, bàn tay của hắn lại hóa thành Thần Binh chém sắt như chém bùn tấn công tiếp.

Diệp ca ta không lùi mà tiến tới đón bàn tay của đối phương.

Thân thể Diệp Hạo vốn đã được cải tạo thành Tiên Thể, càng không cần nói đến việc hắn có nhục thân của Hắc Long nữa, bởi vậy nếu đấu nhục thân đơn thuần, hắn há sợ ai?

Tiếng kim thạch chạm vào nhau vang lên, lúc này bàn tay bóng dáng kia bị đứt từng đoạn, ngay khi địch nhân lùi về sau, Diệp Hạo nhanh chóng tiến quân, một chưởng đánh vào ngực người nọ.

Bịch một tiếng, bóng đen hóa thành tro tàn.

Diệp Hạo thở hổn hển từng ngum từng ngum, trận chiến này vô cùng tiêu hao tinh thần, cho dù hắn thắng nhưng không quá thoải mái.

Đúng lúc này, không gian xuất hiện 100 viên Linh Thạch, khác biệt chính là 100 viên Linh Thạch này ẩn chứa dao động cường hãn hơn.

Linh Thạch trung phẩm!

Trong mắt Diệp Hạo lộ vẻ vui mừng lẫn sợ hãi.

Bây giờ tu vi của Diệp Hạo còn dừng ở cảnh giới Luyện Hồn, nhưng khi hắn tiến vào Phân Thân cảnh, Linh Thạch hạ phẩm đã không có tác dụng quá nhiều nữa.

Có 100 viên Linh Thạch trung phẩm này, Diệp Hạo không cần sầu lo vấn đề tu luyện khi tiến vào Phân Thân cảnh nữa.

Diệp Hạo cầm một viên Linh Thạch trung phẩm trong tay, hắn cảm nhận được từng dòng năng lượng vô cùng tinh thuần, chỉ trong khoảng thời gian ngắn,

Tinh Khí trong cơ thể Diệp Hạo đã đạt đến trạng thái đỉnh phong.

Ngay lúc Diệp Hạo mới khôi phục trạng thái đỉnh phong, trước mặt Diệp Hạo lại xuất hiện một bóng dáng khác.

Điều khác biệt chính là bóng dáng này không còn mơ hồ không rõ như trước, mà là một thiếu niên phong thần tuấn tú như ngọc, môi hồng răng trắng, cử chỉ nhanh nhẹn.

- Nếu cậu có thể kiên trì trong tay tôi một phút, có thể nhận được một phần khen thưởng, nếu thể lực của cậu ngang tôi có thể nhận được hai phần khen thưởng.

Thiếu niên áo trắng cười nhạt lên tiếng.

- Nếu tôi có thể đánh bại anh thì sao?

Diệp Hạo cười cười hỏi lại.

Thiếu niên áo trắng ngẩn ra, sau đó cười ha ha nói.

- Nếu cậu có thể đánh bại tôi, tôi sẽ cho cậu một phần kinh hỉ rất lớn.

- Như vậy, bắt đầu đi...

Ánh mắt Diệp Hạo trở nên sắc bén.

Bóng người của thứ hai cho mình 100 viên Linh Thạch trung phẩm.

Kinh hỉ to lớn anh ta nói tới chắc chắn sẽ vượt qua tưởng tượng của bản thân mình.

Bởi vậy dù bại lộ thân phận Diệp Hạo thấy cũng không sao cả.

Bởi vì thiếu niên áo trắng ở đây chỉ là một Thần Niệm, chỉ sợ Bản Tôn của thiếu niên áo trắng sớm đã phi thăng rồi.

Ngay lúc Diệp Hạo mới nói bắt đầu, thiếu niên áo trắng đã động, với Thần Niệm Diệp Hạo hiện giờ vậy mà không thể bắt được bóng dáng đối phương, gần như có trong khoảnh khắc anh ta đã đứng trước mặt hắn.

Thiên Tiên Cừ Bộ!

Diệp Hạo vận chuyển Thiên Tiên Cừ Bộ cùng thiếu niên áo trắng như hình với bóng, cùng lúc đó, trong tay anh ta xuất hiện đồ án Âm Dương Bát Quái, khi nó xuất hiện, Diệp Hạo rõ ràng cảm nhận được nguy hiểm đáng sợ phát ra từ bên trong.

Thấy Bát Quái này sắp ấn lên ngực mình, bóng dáng Diệp Hạo đột nhiên biến mất ngay tại chỗ.

Tốc độ của Diệp Hạo gần như tăng lên gấp đôi.

Thiếu niên áo trắng thấy Diệp Hạo hóa thành một vòng xoắn ốc biến mất trước mặt mình, kinh ngạc thốt ra lời.

- Du Long Cừ Biển.

Diệp Hạo lơ lửng giữa không trung, hai chân cũng đã biến thành luồng xoáy khí, mơ hồ có thể thấy một cái đuôi.

- Không sai, Du Long Cừ Biển.

Diệp Hạo gật đầu xác nhận.

- Tôi không cảm nhận được hơi thở Long Tộc trên người cậu.

- Vì tôi đã lấy được Long Châu của một con rồng.

- Cơ duyên của cậu cũng không tệ.

Thiếu niên áo trắng cười khê.

- Nhưng lúc tôi còn trẻ cũng đã từng đấu với Hoàng Kim Long Tộc rồi.

Lúc thiếu niên áo trắng nói xong câu này, tốc độ của cậu ta tăng lên một chút, dù Diệp Hạo dùng toàn lực vận chuyển Du Long Cừ Biển nhưng người ta vẫn có thể đuổi theo như trước.

Diệp Hạo đã rõ, đối thủ tu luyện Thân Pháp không thua Du Long Cừ Bộ của mình, bởi vậy tâm niệm hắn khẽ động, triệu hoán thanh đồng chủ thủ

trong túi Càn Khôn ra.

- Thần Kiếm Quyết.

Lúc Diệp Hạo vận chuyển Kiếm Quyết, một dòng lực lượng chí Thần chí Thánh tràn ngập không gian, cùng lúc đó, thanh đồng chủy thủ trong cũng xảy ra thay đổi, nó hóa thành một thanh Thần Kiếm.

Trong mắt thiếu niên áo trắng lộ ra vẻ kinh ngạc, anh ta lơ lửng giữa không trung, hai tay bắt đầu kết ấn, một Âm Dương Ngũ Hành Bát Quái xuất hiện trên đỉnh đầu mình.

Khi Ngũ Hành Bát Quái vận chuyển, Diệp Hạo cảm thấy Kiếm Quyết của mình chịu ảnh hưởng.

- Trảm cho ta!

Sau khi Diệp Hạo ra lệnh, một Kiếm mang đáng sợ chém xuống Bát Quái.

Va chạm kinh thiên động địa xảy ra, Diệp Hạo lao đảo lui lại sau mấy bước, tảng phủ chấn động khiến miệng hắn tuôn ra từng tia máu tanh.

Nhưng làm Diệp Hạo không ngờ chính là Âm Dương Ngũ Hành Bát Quái trên đỉnh đầu thiếu niên áo trắng không những không bị phá mà ngày càng lớn hơn.

- Kiếm Quyết của cậu không tệ, nhưng còn kém một chút.

Thiếu niên áo trắng mỉm cười nhìn Diệp Hạo.

- Vậy anh thử Kiếm Quyết Tinh Thần của tôi xem.

Diệp Hạo nói xong, thanh đồng chủy thủ rời khỏi tay hắn tự động trôi nổi trên đỉnh đầu, Diệp Hạo đang thôi động Kiếm Quyết Tinh Thần, từng dòng Tinh Thần Chi Lực được hấp thu mà đến, cùng lúc đó, một dòng lực lượng kinh khủng bao trùm trên thanh chủy thủ dần dần tỏa ra khắp không gian.

Sắc mặt thiếu niên áo trắng trở nên nghiêm trọng hơn hẳn.

- Kiếm Quyết này...

Sức mạnh Kiếm Quyết này quá kinh khủng, đã vượt qua dự đoán trước của anh ta, thiếu niên áo trắng không dám có bất kỳ sự nương tay nào, anh ta xuất động Chân Nguyên không ngừng, làm Ngũ Hành Bát Quái ngày càng to lớn hơn.

Lúc thanh đồng chủy thủ hấp thu đầy đủ Tinh Thần Chi Lực, bắt đầu chém về phía thiếu niên áo trắng.

Dư ba của chiêu này cực kỳ khủng bố, loáng thoáng có thể nhìn thấy rõ thiên địa chi lý ở trong đó.

Va chạm lần này dữ dội hơn lần trước gấp mười lần.

Ngũ quan lục thức của Diệp Hạo đều bị mất cảm giác.

Đợi đến lúc hắn khôi phục một chút cảm quan, hắn nghe thấy một tiếng răng rắc, sau đó hắn thấy Ngũ Hành Bát Quái trên đỉnh đầu thiếu niên áo trắng vỡ nát.

Tóc thiếu niên áo trắng bù xù, khóe miệng chảy ra dòng máu tươi.

- Tiền bối?

Thiếu niên áo trắng mỉm cười nhìn Diệp Hạo.

- Không ngờ cậu còn nắm giữ Kiếm Quyết đáng sợ cỡ này, tôi thua rồi!

- Không, tôi thua mới đúng.

Diệp Hạo lắc đầu cự tuyệt.

- Tiền bối còn sức đánh một trận nhưng cơ thể tôi giờ trống rỗng rồi.

- Đây là vì cậu nắm giữ Kiếm Quyết chưa đủ thành thục.

Nhân lực thiếu niên áo trắng cỡ nào, liếc mắt một cái đã hiểu rõ bản chất.

Anh ta cười cười rồi nói tiếp.

- Dựa theo quy định cậu có thể nhận được hai phần khen thưởng.
- Phần khen thưởng thứ nhất, 1000 viên Linh Thạch trung phẩm.

Sau khi thiếu niên nói xong, giữa không trung bỗng xuất hiện 1000 viên Linh Thạch trung phẩm.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Đậu Phộng Đường

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Diệp Hạo mừng rỡ.

100 viên Linh Thạch trung phẩm có thể giúp Diệp Hạo tu luyện cảnh giới Phân Thân, nhưng không thể đủ cho cảnh giới sau đó nữa, mà hắn còn phải cung cấp tài nguyên cho Đường Phiến Phiến và đám Thanh Thanh.

Bọn họ tu luyện cũng cần rất nhiều linh thạch.

- Phần khen thưởng thứ hai là gì?
- Phần khen thưởng thứ hai là một Linh Bảo.

Thiếu niên áo trắng nói xong vùng tay lên, trước mặt hắn xuất hiện 9 Linh Bảo trôi nổi giữa không trung.

Toàn bộ 9 món Linh Bảo này khiến Diệp Hạo cảm giác được hơi thở vô cùng cường hãn.

- Tất cả chúng đều là Linh Bảo thượng phẩm?

Diệp Hạo kinh ngạc thốt lên.

- Không sai, toàn bộ những Linh Bảo này đều là Linh Bảo thượng phẩm.

Thiếu niên áo trắng cười nói tiếp.

- Tôi đề nghị cậu nên chọn một thanh Linh Kiếm, thanh chùy thủ kia không thể phát huy ra hết được uy lực Kiếm Quyết của cậu.

Diệp Hạo khẽ gật đầu.

Ánh mắt hắn cẩn thận nhìn qua nhìn lại ba thanh Linh Kiếm nhưng không biết mình nên chọn món nào.

- Tiên bối giúp tôi lựa một thanh được không?
- Cậu chiếm được Long Châu, không bằng chọn thanh Kinh Long Kiếm này đi!

Thiếu niên áo trắng nói xong đưa một thanh Linh Kiếm cho Diệp Hạo.

Diệp Hạo vừa mới cầm lấy Kinh Long Kiếm trong tay đã nghe thấy tiếng rỗng ngậm, sau đó Diệp Hạo cảm thấy Long Châu trong cơ thể mình nhẹ nhàng chấn động một cái.

- Thanh Kinh Long Kiếm này từng được tắm qua Long Huyết, nếu không sẽ không tấn cấp trở thành Linh Kiếm thượng phẩm.

Thiếu niên áo trắng vỗ thanh Linh Kiếm một cái.

- Tôi đã giúp cậu phong ấn dao động và uy năng của thanh Linh Long Kiếm này, khi tu vi cậu tăng lên phong ấn sẽ chậm rãi giải trừ, nếu không chỉ cần cậu mang ra ngoài chắc sẽ bị người ta giết chết để đoạt bảo quá.

- Cảm ơn tiền bối!

Diệp Hạo vội vàng cảm ơn.

Dù trong Tam Tông Lục Môn, Linh Bảo thượng phẩm cũng không có mấy cái đâu!

Nếu mình dám lấy Linh Kiếm thượng phẩm ra sử dụng, chắc chắn sẽ bị đám kia truy sát đến chết mất!

Nói đến đây, Diệp Hạo xoa xoa đôi bàn tay.

- Không biết kinh hi to lớn mà tiền bối nói là gì?

Thanh niên áo trắng không khỏi nở nụ cười.

Ngay sau đó trong tay anh ta xuất hiện một Kiếm Phù.

- Cái gì thế?

- Chỉ cần cậu đưa Chân Nguyên vào trong, Kiếm Phù này có thể kích phát ra năng lượng trong đó.

Thiếu niên áo trắng từ từ giải thích.

- Cho dù Lục Địa Thần Tiên cũng không ngăn cản được một kích này.

- Cái gì?

Diệp Hạo mở to hai mắt kinh ngạc há mồm.

- Khủng bố như vậy?

- Nhưng chỉ dùng được một lần.

Thiếu niên áo trắng lại cười nói.

- Kinh hi như vậy thôi sao?

Diệp Hạo không xấu hổ đòi thêm.

Kiếm Phù lại không thể tùy tiện dùng được.

Hơn nữa dùng một lần xong rồi, có trời mới biết có hậu quả gì!

- Cậu vẫn thấy chưa đủ hả?

- Cái này chỉ coi như một kinh hi nhỏ thôi.

- Cậu quá tham lam rồi đó.

Thiếu niên áo trắng nói xong, ném cho Diệp Hạo một cái túi Càn Khôn.

Thanh niên của Diệp Hạo khẽ quan sát, thấy được đủ loại tài liệu trong đó.

- Tài liệu Trần Đạo?

- Không sai, tôi là một Trần Đạo Sư.

Thiếu niên áo trắng khẽ gật đầu xác thực.

- Trong túi Càn Khôn có đủ loại sách Trần Đạo và chú thích của tôi.

Đây chính là truyền thừa của cường giả nhà!

Diệp Hạo vội vàng cảm ơn.

- Cảm ơn sư phụ!

- Sư phụ?

Thiếu niên áo trắng cười ha ha.

- Tên nhóc cậu quả biết trào cao nha nhưng nhóc con cậu có dính đến Thần Linh trong truyền thuyết, tôi tuyệt không dám thu nhận người đệ tử như cậu đâu.

- Được rồi, cậu tôi hết duyên ở đây thôi!

Thiếu niên áo trắng nói xong vung tay lên, Diệp Hạo phát hiện không gian xung quanh đã thay đổi, sau đó hắn lại xuất hiện trên biển rộng mênh mông.

- Tình huống gì đây?

Diệp Hạo nhìn xung quanh.

Không thấy tung tích tiểu đảo kia đâu nữa.

- Tô Tiểu Ngư.

Diệp Hạo gọi mấy tiếng nhưng không có tiếng đáp lại.

Chuyện này cũng hồ cha quá rồi!

Bởi vì hắn không biết đường về a!

Diệp Hạo cứ lơ lửng giữa không trung như vậy đến khi Chân Nguyên sắp hết mới rơi xuống, mà main nhà ta lại không biết Tô Tiểu Ngư đã đi đâu, mà cu cậu không thể đợi mãi ở đây được!

Diệp Hạo lấy một cái đệm hơi trong túi Càn Khôn ra, sau đó ngồi khoanh chân trên đệm hơi yên lặng khôi phục Chân Nguyên.

Từ khi Diệp Hạo chiếm được túi Càn Khôn, hắn đã mua các nhóm vật tư bỏ vào đó phòng trừ những trường hợp bất ngờ không kịp phản ứng.

Đệm hơi cũng mua vào lúc đó, nhưng không ngờ bây giờ thật sự phát huy tác dụng.

Chuyện này khiến Diệp Hạo cảm thấy mình quả thực anh minh thần võ, biết dự phòng những chuyện ngoài ý muốn.

Nghĩ tới đây, Diệp Hạo nhớ tới túi Càn Khôn thiếu niên áo trắng cho mình, không biết không gian trong đó rộng bao nhiêu.

Không thể không nói người kia thật hào phóng, bởi vì không gian túi Càn Khôn của y hơn ngàn mét vuông.

Tài liệu Trần Đạo chỉ chiếm trăm mét vuông thôi, nói cách khác, Diệp Hạo còn 900 mét vuông để dùng.

Rất nhanh, hắn cũng lấy ra túi Càn Khôn Hồ Tiên cho mình.

Diệp Hạo chưa mở túi Càn Khôn này ra từ khi được nhận bao giờ.

Không gian túi Càn Khôn Hồ Tiên đưa không rộng lắm, giống hệt túi Càn Khôn Tô Tiểu Ngư cho hắn, chỉ khoảng 27 mét vuông mà thôi.

Bên trong túi Càn Khôn có 1000 Linh Thạch hạ phẩm và 100 Linh Thạch trung phẩm, ngoại trừ những Linh Thạch này ra còn có một bình Liệu Thương đan và Dưỡng Khí đan.

Vì trên người Diệp Hạo giờ đã trở thành đại gia có 1100 Linh Thạch trung phẩm, bởi vậy hắn không cảm thấy Hồ Tiên cho mình bao nhiêu cả.

Diệp Hạo nghĩ một chút, quyết định đưa túi Càn Khôn này cho Đường Phiên Phiên.

Dù sao trên người Đường Phiên Phiên chưa có một cái túi Càn Khôn nào!

Đợi Diệp Hạo khôi phục không khác trước lắm, hắn quyết định bay thẳng về phía Đông.

Ba ngày sau, Diệp Hạo vẫn không đến gần được bờ, hắn cảm thấy mình lạc đường rồi.

Bởi vì, lấy tốc độ Diệp Hạo hiện tại, nếu đi đúng hướng sớm đã thấy đại lục rồi.

Chuyện này cho thấy, rất có thể hắn đang đi vòng quanh!

Nghĩ đến đây, Diệp Hạo bay thẳng lên hơn một ngàn mét, sau đó quan sát nhìn bốn phương tám hướng phía xa.

Không có một chiếc thuyền a.

Diệp Hạo vẫn duy trì tốc độ như vậy đi về phía trước, hần tin đứng thật cao sẽ nhìn thấy thật xa.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Minh Nguyệt mặc váy cổ điển đứng cạnh mép thuyền nhìn phương xa.

Trong đôi mắt màu hổ phách của cô hiện lên vẻ đau buồn.

Gió biển lạnh thấu xương thổi loạn mái tóc dài nhưng cô vẫn không hay biết.

Cách đó không xa, mấy con hải âu đang đùa giỡn trên không trung, Minh Nguyệt nhìn chúng mà trong lòng tràn đầy hâm mộ.

Bọn chúng có thể lựa chọn cuộc sống của mình, tự do tự tại bay lượn, mà đôi cánh của cô sớm đã bị bẻ gãy.

Nghĩ đến đây, Minh Nguyệt giẫm lên mép thuyền cạnh ca – nô, hai tay cô mở ra giống như muốn ôm cuộc sống mới, lúc người cô áp ngã về phía biển, một cánh tay có lực ôm lấy eo của cô lại.

- Nhanh như vậy mà cô đã chán ghét thanh xuân tốt đẹp của mình rồi à?

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt khiếp sợ.

Đợi cô thấy rõ người ôm eo mình là Diệp Hạo, trong mắt đầy vẻ khó tin.

- Anh - - sao anh lại ở đây?

- Tôi lạc đường trong biển rộng.

Diệp Hạo bắt đầu dĩ nhiên vai nói, hần lừa chi mấy chuyện này, cứ nói thật ai không tin thì thôi!

Vừa rồi hần thấy được du thuyền này từ xa, nếu không không biết bao lâu nữa mới tìm được đường về nhà.

- Có ý gì?

Minh Nguyệt khẽ giật mình hỏi lại.

- Cô còn chưa trả lời vấn đề của tôi đấy?

Diệp Hạo cười nhanh chóng dời đề tài.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Thân Bất Do Kỳ

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Thân bất do kỳ, không bằng rời đi.

Minh Nguyệt chỉ biển rộng mênh mông nói:

- Vui thân trong biển rộng, không phải một lựa chọn rất tốt à?

- Xem ra cô quên mất những lời tôi từng nói với cô rồi.

Diệp Hạo cười nói:

- Tôi từng nói với cô nếu có khó khăn thì có thể tìm tôi.
- Không phải anh muốn biết vì sao tôi muốn nhảy xuống biển sao?

Minh Nguyệt quay người nhìn Diệp Hạo nói.

- Vương Nghiễm Nhiều cháu ruột Vương gia coi trọng tôi, mà Vương gia là một trong những gia tộc đứng đầu Ma Đô, anh xem một người phụ nữ yếu đuối như tôi phản kháng thế nào đây?
- Trong mắt cô thấy thế mà thôi.

Diệp Hạo khẽ mỉm cười an ủi nàng.

- Tôi không cảm thấy Vương gia mạnh bao nhiêu cả.

Diệp Hạo nói xong, vừa ôm Minh Nguyệt vừa nhẹ nhàng thả người nhảy lên, trong tiếng kinh hô của cô nàng, hai người nhảy xuống mạn thuyền sáu bảy mét.

- Người phụ nữ như cô nên sống cuộc sống thật xinh đẹp và đặc sắc.

Diệp Hạo nói xong, buông tay thả Minh Nguyệt ra, khi hai người vừa tiếp đất, phía xa truyền đến tiếng gọi ầm ĩ, sau đó một thanh niên được mấy vệ sĩ bảo vệ đi tới.

Một thanh niên tướng mạo anh tuấn, nhưng sắc mặt anh ta hơi trắng bệch, vừa nhìn đã biết bị rượu và gái vết sạch thân thể.

- Anh là ai?

Vương Nghiễm Nhiều thấy Diệp Hạo đứng bên cạnh Minh Nguyệt, trong mắt hiện lên vẻ cảnh giác.

Diệp Hạo cười đáp:

- Bạn Minh Nguyệt.
- Minh Nguyệt không cần bạn khác phái.

Lúc này Vương Nghiễm Nhiều nghiêm mặt lại cảnh cáo.

Từ câu này có thể nhìn ra tính cách của Vương Nghiễm Nhiều.

Bá đạo!

Anh ta coi Minh Nguyệt là tài sản riêng của bản thân mình.

- Nhưng tôi còn là ông chủ của Minh Nguyệt.

Diệp Hạo cười tủm tỉm đáp lời.

- Ông chủ của Minh Nguyệt?

Vương Nghiễm Nhiều ngạc nhiên nghi ngờ nhìn lại Minh Nguyệt.

Trong lòng Minh Nguyệt cũng chấn động.

Cô không biết Diệp Hạo trở thành ông chủ của mình từ lúc nào, nhưng về mặt cô không có chút thay đổi coi như ngầm đồng ý.

- Có vấn đề gì sao?
- Nếu em là vợ của anh, nên thay anh quản lý chuyện buôn bán.

Vương Nghiễm Nhiều lạnh lùng nói.

- Chuyện của hai người đã thành đầu?

Diệp Hạo cười mỉa mai nói.

- Mà ai nói với anh - - Minh Nguyệt muốn gả cho anh à?
- Có lẽ anh còn chưa biết hôm nay chúng tôi đính hôn trên du thuyền này.
- Như vậy bây giờ tôi tuyên bố lễ đính hôn của hai người bị hủy bỏ.
- Ha ha, anh cho rằng anh là ai?
- Tôi là Diệp Hạo.
- Diệp Hạo?

Vương Nghiễm Nhiều cảm thấy cái tên này rất quen, sau khi vệ sĩ ghé vào tai anh ta nói một lát, Vương Nghiễm Nhiều mới chỉ Diệp Hạo rồi cười ha ha nói.

- Có lẽ anh còn chưa biết anh đã bị Phương gia cho vào sổ đen, chỉ cần Phương gia ra tay, họ chắc chắn sẽ chém anh thành muôn mảnh.
- Nhưng bây giờ tôi còn sống rất tốt a.

Diệp Hạo không thèm để ý nói tiếp.

- Trái lại bây giờ anh còn chưa biết mình sống hay chết đâu?

Vương Nghiễm Nhiều ngẩn người.

Ngay sau đó cậu ta bị nhấc lên rồi hóa thành một đường vòng cung tuyệt đẹp rơi vào trong biển.

Đám vệ sĩ đi cùng Vương Nghiễm Nhiều cảm thấy choáng váng.

Dù thế nào bọn họ cũng không ngờ Diệp Hạo sẽ ném Vương Nghiễm Nhiều vào trong biển rộng dưới mí mắt của mình.

- Cậu...

Một vệ sĩ tức giận định đánh vào mặt Diệp Hạo.

Diệp Hạo nghiêng người tránh né, sẵn thế cho ngực đối phương ăn một cú đấm, tên vệ sĩ lao đao lui nhanh về phía sau, lúc hấn lui được vài bước, Diệp Hạo nhanh chân bước lên trước, tay phải nắm lấy cổ hấn rồi xoay tròn một cái, ném vệ sĩ này vào xuống biển.

Diệp Hạo nhìn hai vệ sĩ còn lại đang rục rịch nhưng có chút sợ hãi quắt.

- Hai người mặc kệ sống chết của chủ tử mình à?

Hai vệ sĩ liếc nhau một cái không hèn mà cùng nhau nhảy xuống biển.

Diệp Hạo nhìn Minh Nguyệt đang lo lắng bên cạnh.

- Không cần phải lo lắng.
- Nhưng mà.
- Không có nhưng nhị gì hết.

Diệp Hạo ngắt lời Minh Nguyệt:

- Bây giờ đi theo tôi đi.

Minh Nguyệt chần chừ một lát rồi vẫn đuổi theo Diệp Hạo.

Diệp Hạo cho cô nâng một loại cảm giác cường đại mà thần bí, cô không biết vì sao Diệp Hạo lại tự tin như vậy? Nhưng cô tin Diệp Hạo sẽ không lấy tính mạng mình ra đùa.

Phải biết rằng không ai dám ném cháu ruột Vương gia vào biển thế đâu.

Cho dù Trịnh Vô Uyên, đích tôn của Trịnh gia cũng không dám làm vậy.

Nhưng Diệp Hạo lại dám làm.

Với tu vi hiện giờ của Diệp Hạo có thể bao phủ phạm vi 100 mét xung quanh mình, bởi vậy hấn dễ dàng tìm được hội trường tổ chức lễ đính hôn.

Diệp Hạo đi vào hội trường, sau đó tự mình đi lên đài điều khiển nghi thức chương trình.

Diệp Hạo vỗ microphone một cái, lúc này mới làm mọi người chú ý.

- Tôi tin trong số chư vị ở đây có vài người biết tôi!

Diệp Hạo liếc mắt nhìn xung quanh một cái.

Nơi này còn có không ít người quen a, những người này gần như đều là hội viên của hội sở Bồng Lai!

- Hôm nay tôi đến đây để mang Minh Nguyệt đi.

Diệp Hạo lời ít mà ý nhiều khiến mọi người bên dưới bàn tán xôn xao.

Ai cũng không ngờ Diệp Hạo cả gan làm loạn như vậy! Cậu thanh niên trẻ trâu này đang tát thẳng tay vào mặt Vương gia a.

Phải biết, hôm nay đích tôn Vương gia và Minh Nguyệt tổ chức lễ đính hôn ở đây nha.

Minh Nguyệt càng hoảng sợ không nói nên lời, cô không ngờ Diệp Hạo lại dùng loại phương thức đơn giản thô bạo như thế.

- Làm bừa!

Vương gia gia chủ tức giận quát.

- Tên nhóc từ đâu ra vậy, ném hấn vào biển cho cá ăn cho tôi.

Với thân phận gia chủ Vương gia, trung niên này không đến mức nói ra những lời thất thố như vậy, nhưng ông ta vẫn quát lớn cho mọi người cùng nghe, có thể nhìn ra hiện giờ ông ta đang phẫn nộ đến mức nào.

Khi mệnh lệnh vừa ra, một giọng nói bất đắc dĩ vang lên trong hội trường.

- Chú Vương, đợi đã...

Chu Uyển Thanh đứng dậy.

- Có lẽ chuyện này có hiểu lầm gì đó!

- Uyển Thanh, chú biết cháu và tên này có giao tình, nhưng tên này phá hỏng lễ đính hôn của con chú, hấn muốn làm kẻ thù sống chết với Vương gia chú a.

Vương gia gia chủ gặng từng câu từng chữ.

- Cho nên, mong Uyển Thanh cháu đừng tham gia vào chuyện này.

Đây cũng là thông điệp ông ấy muốn gửi đến những người quen biết Diệp Hạo, thực ra, nếu không phải Chu Uyển Thanh lên tiếng, ông ta đã sớm cho người đó ăn một cái tát rồi.

Chu Uyển Thanh thở dài một hơi.

- Diệp Hạo có ân với cháu.

Chu Uyển Thanh tiến lên một bước nói.

- Mong chú Vương niệm tình giao hữu giữa hai nhà chúng ta mà tạm tha thứ cho Diệp Hạo lần này được không?

Vương gia chủ khẽ ngậy người.

Ông ta không ngờ Chu Uyển Thanh cố gắng bảo vệ Diệp Hạo như thế, thậm chí còn lấy lý do giao tình giữa hai nhà ra.

- Bây giờ cắt cho tôi, cắt xa chút.

Gia chủ Vương gia trầm ngâm một chút, phẫn nộ quát.

Diệp Hạo không khỏi nở nụ cười.

- Ông chắc chắn bảo tôi cắt?

Lời Diệp Hạo khiến mọi người xung quanh đều ngỡ ngàng.

Cậu ta có ý gì đây?

Nhưng rất nhanh bọn họ đã hiểu câu này của Diệp Hạo có dụng ý gì.

Vương Nghiễm Nhiêu được hai tên vệ sĩ diu đỡ, toàn thân ướt nhẹp đi vào hội trường.

- Nghiễm Nhiêu, xảy ra chuyện gì thế?

Vương gia chủ thấy cảnh này, trầm giọng hỏi.

Vương Nghiễm Nhiêu liếc mắt nhìn thấy Diệp Hạo đang đứng trên đài điều khiển chương trình:

- Tao muốn giết mày.

Hai vệ sĩ vội vàng ngăn cản Vương Nghiễm Nhiêu lại.

- Công tử, người này không đơn giản.

- Chúng ta không phải đối thủ của anh ta.

Hai vệ sĩ nói vậy làm Vương Nghiễm Nhiêu tỉnh táo lại.

- Nghiễm Nhiêu.

Lúc này Vương gia chủ hỏi lần nữa.

- Cha, hần ta ném con vào biển đó!

Lời Vương Nghiễm Nhiêu nói khiến tất cả mọi người có mặt trong hội trường đột nhiên cứng đờ.

Tên nhóc này cũng trâu bò quá rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Cao Thủ Tiên Thiên

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Mọi người bàn tán xôn xao.

Ai cũng không ngờ Diệp Hạo trâu bò đến thế.

Phải biết rằng Vương Nghiễm Nhiêu thuộc dòng đích tôn Vương gia đó!

Sao cậu ta lại dám làm như vậy?

Vương gia chủ nhìn chằm chằm Diệp Hạo, trong mắt lộ ra sát khí:

- Cậu đáng chết.

- Ông không có tư cách quyết định sống chết của tôi đâu.

Diệp Hạo nói xong nhấc chân đi đến chỗ Vương gia chủ.

Xoạt!

Vệ sĩ bên cạnh Vương gia chủ, Vương Văn Lệ đứng dậy, vẻ mặt ông ta lạnh lùng nhìn Diệp Hạo nói:

- Dừng lại!

- Cút.

Sau khi Diệp Hạo nói một chữ, đối phương như bị sét đánh, miệng phun ra máu tươi ngã ra sau.

- Chuyện này... tình huống gì thế này?

Vương gia chủ mở to hai mắt hết hoảng lên tiếng, ông ta biết rõ Vương Văn Lệ là cao thủ cấp Bát Tinh, một tồn tại có thể cùng lúc địch cả ngàn người.

Nhưng Diệp Hạo chỉ thốt lên một chữ, người mạnh nhất bên mình đã phun máu tươi?

Tuy không hiểu, nhưng trên mặt Vương Văn Lệ hiện lên vẻ bất an.

- Nhân viên bảo vệ du thuyền đâu rồi?

Vương Phu nhân thấy cảnh này khàn giọng kêu lên.

Xoạt!

Xoạt!

Xoạt!

Mười nhân viên bảo vệ xông tới định bắt Diệp Hạo.

- Người nào tới trước - - giết không tha.

Hơn mười bảo vệ chỉ cảm thấy như có cái chùy thật nặng gõ vào trái tim bọn họ, cả đám kêu lên một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, vô lực tê liệt ngã xuống đất.

Mọi người nhìn thấy cảnh này không khỏi tán ra bốn phía.

Lúc này Diệp Hạo mới đi tới trước mặt Vương Văn Lệ.

- Tuy ông không thể quyết định sống chết của tôi, nhưng tôi có thể đó.

Rõ ràng trên người Diệp Hạo không tỏa ra bất kỳ uy thế cường hãn gì, nhưng toàn thân Vương Văn Lệ thậm chí Linh Hồn ông ta đều đang run rẩy, giống như trước mắt mình là một ngọn núi, cao cao tại thượng, không thể nào chống đối.

- Gia chủ, người này là cường giả Tiên Thiên a.

Lúc Vương Văn Lệ không biết nên nói gì, vệ sĩ bên cạnh ông ta vội vàng lên tiếng.

Cái gì?

Cao thủ Tiên Thiên!

Trên mặt Vương Văn Lệ trở nên tím tái.

Cao thủ Tiên Thiên, đừng nói Vương gia ông ta, cho dù Lâm gia, Chu Gia, Trịnh gia, các gia tộc đứng đầu ở đây cộng lại cũng chưa hẳn có tư cách mời được.

- Dựa theo quy củ, tôi có thể tùy ý giết người khiêu khích tôi đây!

Về mặt Diệp Hạo giễu cợt nhìn Vương Văn Lệ.

Vương Văn Lệ nói theo bản năng thốt lên.

- Không có khả năng!

- Trên đời này không có gì không có khả năng cả.

Diệp Hạo cười ha ha nói tiếp.

- Ông biết vì sao Phương gia không động đến tôi không? Ông thật sự cho rằng Phương gia thu tay lại à?

Trong lòng Vương Văn Lệ chấn động.

Đúng vậy!

Phương gia, một quái vật khổng lồ như vậy, sao có thể bỏ qua cho Diệp Hạo được?

Nhưng Phương gia lại bỏ qua cho hắn.

Diệp Hạo nói xong, giơ bàn tay lên cao.

- Đợi đã!

Vương Nghiễm Nhiều run rẩy thốt lên.

- Chuyện gì?

Diệp Hạo dù rất bận vẫn ung dung nhìn Vương Nghiễm Nhiều.

- Tôi...sau này tôi đảm bảo Vương gia sẽ không dây dưa với Minh Nguyệt nữa.

Vương Nghiễm Nhiều hiểu rõ mục đích lần này của Diệp Hạo.

Diệp Hạo cười như không cười nhìn ông ta một chút rồi lên tiếng.

- Tôi hi vọng Vương gia các ông nói được làm được, nếu dám can đảm làm trái lời nói hôm nay, tôi không ngại xóa Vương gia các ông ra khỏi Ma Đô đầu.

Không thể không nói, lời này của Diệp Hạo rất phách lối a, nhưng trong đám người không có ai dám phản bác cả.

- Minh Nguyệt, đi thôi!

Diệp Hạo nhìn Minh Nguyệt còn đang khiếp sợ kể bên, cười nói.

Minh Nguyệt a một tiếng rồi vội vàng chạy theo Diệp Hạo.

Cha mẹ Minh Nguyệt liếc nhau một cái rồi cũng vội vàng đi theo hai người.

- Phòng cô đâu?

- Phía trước rẽ trái, đi khoảng 20 mét rồi quẹo phải phòng thứ ba.

Minh Nguyệt vội vàng trả lời.

Diệp Hạo khẽ gật đầu.

Sau khi đến phòng Minh Nguyệt, Diệp Hạo thấy cha mẹ Minh Nguyệt hơi mất tự nhiên và bất an nên lên tiếng trấn an.

- Cô chú, quên giới thiệu với hai người, cháu tên Diệp Hạo, là bạn của Minh Nguyệt.

Cha mẹ Minh Nguyệt chỉ thuộc giai cấp công nhân bình thường trong xã hội. Lúc đầu, Vương Nghiễm Nhiều bắt ép hai người nhưng cả hai đều từ chối, nhưng sau đó hai người lần lượt mất công việc, bọn họ hiểu do Vương gia âm thầm ra tay.

Sau đó Vương Nghiễm Nhiều tiến một bước uy hiếp, cha mẹ Minh Nguyệt vẫn không thỏa hiệp, nhưng cô nàng lại thỏa hiệp, cô không thể lấy an toàn của cha mẹ ra đùa.

Bởi vậy, trong lễ đính hôn sắc mặt cha mẹ Minh Nguyệt đều không được tốt lắm, nhưng bọn họ không ngờ, nửa đường có Diệp Hạo nhảy ra.

Hai vị thấy Diệp Hạo dễ nói chuyện như vậy, nên khản trương trong lòng dần mất đi.

- Diệp Hạo, cảnh giới Tiên Thiên có ý gì thể?

- Trên thế giới này sở dĩ đại lão của tập đoàn tài chính ít bị ám sát là vì bên cạnh họ có vệ sĩ cường hãn bảo vệ.

Diệp Hạo cười nói:

- Mà những vệ sĩ này không phải vệ sĩ trong Thế Tục, sức chiến đấu của bọn họ vượt xa tưởng tượng của cô.
- Vệ sĩ bên cạnh gia chủ Vương gia, cho dù dùng súng bắn cũng không gây tổn thương được hấn một chút nào đâu.
- Cường hấn như vậy à?

Minh Nguyệt bật thốt.

Nhưng rất nhanh cô nghĩ đến Diệp Hạo còn lợi hại hơn thế.

- Dựa theo cấp bậc Võ Sĩ chia làm nhất phẩm đến cửu phẩm, mà qua cửu phẩm là Tiên Thiên.

Diệp Hạo giải thích với cô nàng.

- Tiên Thiên thông với Thiên Địa Nhị Kiêu, có thể bổ sung năng lượng không ngừng.
- Cao thủ Tiên Thiên không chịu ràng buộc của pháp luật Thế Tục, muốn truy nã cao thủ Tiên Thiên chỉ có cục Võ Đạo.
- Cục Võ Đạo?
- Cục Võ Đạo chính là một tổ chức của những cao thủ tu luyện Võ đạo được quốc gia quản lý, dùng để xử lý những chuyện tôi đã nói ở trên.
- Hôm nay anh làm vậy, cục Võ Đạo có thể tìm anh hay không?
- Sẽ không!
- Vì sao?
- Bởi vì tôi là nhân viên cấp cao trong cục Võ Đạo.

Diệp Hạo khẽ mỉm cười nói.

“A.”

Minh Nguyệt không ngờ Diệp Hạo còn có thân phận kinh người như vậy.

- Bây giờ có thể nói chuyện giữa chúng ta không?

Diệp Hạo dời đề tài hỏi lại.

- Chuyện giữa chúng ta?

Trong lòng Minh Nguyệt trầm xuống.

Chẳng lẽ Diệp Hạo - -?

- Tôi chuẩn bị thành lập một viện điều dưỡng ở Ma Đô.

Diệp Hạo nghiêm túc nhìn Minh Nguyệt.

- Mà cô sẽ trở thành người phụ trách viện điều dưỡng này.
- Viện điều dưỡng gì?
- Ở viện điều dưỡng của tôi, ngoại trừ có thể tăng cường sức khỏe thân thể ra, còn có thể gia tăng tuổi thọ.
- Cái gì?

Minh Nguyệt hoảng sợ thốt lên lần nữa.

- Cô cũng hiểu điều này đại biểu cho cái gì chứ?
- Nếu thật sự như lời anh nói, viện điều dưỡng này chắc chắn sẽ bùng nổ.

Minh Nguyệt trầm giọng nói:

- Chỉ là - -?

- Chỉ là cái gì - -?

- Nhưng ở nơi tắc đất tắc vàng như Ma Đô này, muốn xây một viện điều dưỡng sẽ rất khó và rất tốn kém.

- Đưa số tài khoản ngân hàng của cô cho tôi.

Minh Nguyệt lấy ví ra đưa thẻ ngân hàng cho hắn.

Diệp Hạo nhìn lướt qua một chút rồi lấy di động ra, bấm bấm ấn ấn gì đó.

Một lát sau, Minh Nguyệt nhận được tin nhắn thông báo của ngân hàng.

- 10 - - 10 - - triệu.

Minh Nguyệt thấy con số, hoảng sợ không nói nên lời.

- Đây chỉ là tiền dùng cho giai đoạn mở đầu, sau đó tôi sẽ tiếp tục đầu tư cho cô.

Diệp Hạo thần nhiên nói.

- Anh tin tưởng tôi như vậy?

Minh Nguyệt ngẩng đầu lên hỏi Diệp Hạo.

- Chẳng lẽ cô không đáng tin?

Diệp Hạo cười hỏi ngược lại.

- Tôi tuyệt đối sẽ không làm anh thất vọng.

Giọng nói của Minh Nguyệt kiên định hứa hẹn.

Diệp Hạo cười, lấy một hộp gấm trong túi ra đưa cho cô.

- Cái này tặng cho cô.

Sau khi Minh Nguyệt mở ra, cô thấy một sợi dây chuyền thủy tinh rất tinh xảo.

Khuôn mặt cô không khỏi đỏ lên.

Trong lúc nhất thời cô không biết nên nhận hay từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 174: Chấp Pháp Đường

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Diệp Hạo thấy bộ dạng Minh Nguyệt do dự đã cô nàng hiểu lầm ý mình rồi.

- Tôi đưa cô dây chuyền này chỉ vì đảm bảo an toàn của cô thôi.

“A.”

- Cô cầm dây chuyền trong tay đi.

Minh Nguyệt không hiểu ý của Diệp Hạo, nhưng cô vẫn làm theo lời Diệp Hạo nói.

Diệp Hạo cầm gạt tàn trên mặt bàn lên đập lên đầu Minh Nguyệt.

Cả Minh Nguyệt và cha mẹ cô đều kêu ra tiếng, ai cũng không ngờ Diệp Hạo đột nhiên lại có hành động này?

Nhưng cảnh sau đó làm ba người khiếp sợ. Bởi vì ngay lúc gạt tàn sắp chạm vào đầu Minh Nguyệt, dây chuyền tỏa ra ánh sáng nhu hòa sau đó bao vây cô ấy vào trong, còn gạt tàn bị ngăn bên ngoài vòng sáng.

Diệp Hạo đặt gạt tàn xuống.

- Bây giờ cô hiểu rõ giá trị của sợi dây chuyền rồi chứ?

- Cái này - - cái này cũng quá thần kỳ đi?

- Cô còn chưa thấy chuyện thần kỳ hơn thế này đâu.

Diệp Hạo cười cười.

- Cô phải luôn mang dây chuyền bên người, biết chưa?

- Ừm.

- Còn nữa, sở dĩ tôi giúp cô không phải vì thích cô, tôi cảm thấy cô là người phụ nữ có trí tuệ hơn người, nếu mất đi thì cuộc đời này sẽ tổn thất vô cùng to lớn.

Diệp Hạo nghiêm túc nói với Minh Nguyệt, mà ai tin nổi cái lý do nhằm nhì này của Diệp Hạo chứ.

Nhưng Minh Nguyệt lại tin lời hắn.

- Còn nữa, không được tiết lộ chuyện hôm nay ra ngoài.

Diệp Hạo trầm giọng dặn dò.

- Sẽ không!

- Diệp Hạo, cha mẹ tôi đều không có công việc, tôi có thể để bọn họ - -

- Chỉ cần không ảnh hưởng đến lợi ích công ty, cô xem rồi xử lý là được.

Diệp Hạo nói đến đây đưa cho Minh Nguyệt một tấm danh thiếp.

- Chắc chắn trong quá trình cô thao tác sẽ gặp không ít phiền phức, nếu thấy phiền thì tìm người này, với năng lực của ông ấy, rất ít người ở Ma Đô làm khó được ông.

Trương Kinh Tùng!

Minh Nguyệt nhìn tấm danh thiếp rồi nghiêm túc gật đầu.

- Mọi người nói chuyện đi, tôi nghỉ ngơi một chút.

Diệp Hạo nói xong đi tới gian phòng bên cạnh nghỉ ngơi.

Cha mẹ Minh Nguyệt có vẻ hơi kích động. Bọn họ không ngờ Minh Nguyệt sẽ gặp được quý nhân như Diệp ca ta.

- Minh Nguyệt, con thấy lời cậu ta có tin được không?

Mẹ Minh Nguyệt hỏi.

- Có thể tin.

Cha Minh Nguyệt đáp lời bà.

- Vì sao?

Trên khuôn mặt mẹ Minh Nguyệt cũng kinh ngạc hỏi lại.

- Vì Minh Nguyệt và cậu ta là người hai của thế giới.

Cha Minh Nguyệt nhẹ giọng nói tiếp:

- Bà không chú ý tới lúc cậu ta chuyển cho Minh Nguyệt 10 triệu mà đầu lông mày cũng không nhướng lên chút nào sao? Tôi tin cho dù phú ông siêu cấp cũng tuyệt đối không coi 10 triệu ra gì đâu, nhưng hết lần này đến lần khác Diệp Hạo lại như vậy.
- Hơn nữa, lúc Minh Nguyệt nói câu tôi sẽ không làm anh thất vọng, Diệp Hạo chỉ cười, bà biết rõ đây là ý gì không?
- Diệp Hạo không quan tâm Minh Nguyệt có kiếm tiền hay không, thậm chí con bé làm lỗ hết cũng không sao cả.
- Con không hiểu ý cha?

Minh Nguyệt chần chừ một chút vẫn hỏi lại.

- Tất cả chuyện trong Thế Tục cậu ta không thêm đề ý, tiền chỉ là một con số đối với cậu ta mà thôi.

Cha Minh Nguyệt khẽ thở dài.

- Cậu ta giúp con chỉ vì cảm thấy con thuận mắt, chỉ vậy mà thôi!

“A.”

Minh Nguyệt giật mình. Trước đó cô còn cảm thấy Diệp Hạo có hảo cảm với mình.

Mà Minh Nguyệt có ý nghĩ này cũng hợp tình hợp lý, dù sao Minh Nguyệt là hoa hậu giảng đường của Tài Kinh Học Phủ, số người ngấp nghé cô đứng xếp hàng điểm ba ngày cũng không hết!

Lễ đính hôn của Vương Nghiễm Nhiêu bị hủy bỏ, du thuyền quay về trước thời gian. Một ngày sau, du thuyền quay về bến.

Diệp Hạo vừa theo đoàn người ra bến, đã bị hơn mười thành viên cục Võ Đạo mặc quân phục màu đen bao vây.

- Cậu là Diệp Hạo à?

Một người trung niên cầm đầu trầm giọng hỏi.

- Không sai!

Diệp Hạo gật đầu.

- Mời theo chúng tôi một chuyến.

Ánh mắt người trung niên kia lóe lên tia khác thường.

- Ông là ai?

Diệp Hạo lạnh nhạt hỏi lại.

Người trung niên lấy giấy chứng nhận trong ngực ra.

- Tôi là trưởng lão Chấp Pháp Đường trong cục Võ Đạo.

Diệp Hạo liếc qua giẻ giấy, quả nhiên chứng nhận của cục Võ Đạo.

Nhưng Diệp Hạo không định giơ tay chịu tội.

- Trưởng lão Chấp Pháp Đường cũng không có tư cách bắt tôi?

Diệp Hạo nói với người trung niên.

- Muốn động vào tôi bảo đường chủ Chấp Pháp Đường đến.

- Làm bừa!

Lúc tay trung niên sắp động vào Diệp Hạo, một bóng dáng trong chớp mắt xuất hiện, sau đó người này ngăn cản cánh tay của trung niên lại.

Bịch một tiếng, trung niên lùi ra sau liên tục mấy bước mới ngừng.

Ông ta ngạc nhiên nhìn bóng dáng vừa đến.

- Thiều Hoa, cô muốn ngăn cản tôi?

- Diệp Hạo là người của tôi, ai bảo các ông động vào cậu ấy?

Ánh mắt Thiều Hoa lóe lên vẻ sắc bén hỏi.

- Diệp Hạo ngang nhiên uy hiếp đệ tử Thế Gia, đã tạo thành ảnh hưởng tồi tệ, lần này tôi phụng mệnh đường chủ đến bắt Diệp Hạo về quy án.

Người trung niên kia nhìn chăm chăm Thiều Hoa nói.

- Vậy bảo Âu Dương Hoa tự mình đến đây

Thiều Hoa thần nhiên nói.

- Cô?

Trung niên chấp pháp kia không ngờ Thiều Hoa mềm không được mà cứng không xong.

- Nếu không phục thì chiến một trận.

Thiều Hoa tiến lên một bước, bá đạo nói.

Trung niên kia trầm ngâm một chút rồi quyết định rời đi.

Nếu lúc trước, ông ta có thể bắt Thiều Hoa, nhưng tu vi của Thiều Hoa đã đến Luyện Huyết tầng ba, ông ta giờ đã không nắm chắc khống chế được cô nữa.

Hơn nữa, đang trước mắt rất nhiều người nên không thích hợp ra tay.

- Thiều Hoa, cô đội Đường Chủ chất vấn đi!

Trung niên hăm dọa một tiếng rồi xoay người rời đi.

Diệp Hạo nhìn cha con Vương gia đang chú ý quan sát chuyện bên này.

- Vương gia các ông muốn tự tìm đường chết!

Sắc mặt hai người lập tức trắng bệch, bọn họ không ngờ nửa đường nhảy ra Trình Giáo Kim.

Thiều Hoa lại ngăn cản trưởng lão Chấp Pháp Đường của cục Võ Đạo.

- Cậu đúng là chuyên gây phiền phức!

Thiều Hoa trừng Diệp Hạo một cái, tức giận nói.

- Bây giờ đi theo tôi đến cục Võ Đạo.

Diệp Hạo nói với Minh Nguyệt bên cạnh.

- Bây giờ cô đi tìm người trên danh thiếp tôi đưa cô đi.

- Ừm.

Về mặt Minh Nguyệt lo lắng hỏi:

- Anh có sao hay không?

- Sẽ không, có người này ở đây, không ai có thể làm gì tôi đâu!

Diệp Hạo cười, đi vào trong xe Thiều Hoa.

Nói thật, Diệp Hạo cũng không lo lắng cho lắm, bởi vì không chắc chắn Diệp Hạo có chuyện, cha con Vương gia sẽ không dám động vào Minh Nguyệt đâu!

Diệp Hạo vừa theo Thiều Hoa tới cửa cục Võ Đạo, nhưng thấy sắc mặt đội viên cục Võ Đạo hơi khác thường.

- Đội trưởng, đường chủ Âu Dương đang trong văn phòng cô đó!

Đan Lôi nhỏ giọng nói.

Thiều Hoa nghe vậy muốn mang Diệp Hạo rời khỏi nơi này.

Bên ngoài Thiều Hoa nói một cách thoải mái, nhưng thực tế cô không sợ Âu Dương Hoa sao được!

Người này là một trong những người cấp cao nhất trong cục Võ Đạo.

Một trong những cao thủ đứng đầu, cao thủ Phiến Hải cảnh đó!

Ngay lúc Thiều Hoa vừa định quay người rời đi, một lực lượng cường hãn bắt giữ cô lại, sau đó một giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên trong đại sảnh.

- Diệp Hạo, chúng ta nói chuyện đi!

Diệp Hạo mỉm cười, thả người nhảy lên vào văn phòng Thiều Hoa.

Diệp Hạo liếc mắt một cái đã thấy một ông cụ tóc trắng bạc phơ, đôi mắt có thần đang ngồi nhìn mình.

Sau khi Diệp Hạo đi vào phòng liền đóng cửa lại.

- Chuyện gì?

- Nói chuyện cậu uy hiếp muốn xóa Vương gia trên du thuyền chứ chuyện gì!

Bạn đang đọc truyện *Chung Cục Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 175: Thái Thượng Trưởng Lão

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Có vấn đề gì sao?

Diệp Hạo thần nhiên đáp lời nhìn lão già.

- Dựa theo quy củ nếu ai uy hiếp cậu, cậu có thể giết người đó trong cuộc chiến, nhưng không có tư cách liên lụy người khác.

Âu Dương Hoa vừa nói vừa nhìn chăm chăm Diệp Hạo.

- Một câu nói đùa ông cũng tin sao?

- Cậu không biết một câu nói đùa của mình tạo ra ảnh hưởng tới tề thế nào đâu!

- Sau đó thì sao?

- Chúng tôi quyết định tước đoạt thân phận thành viên cục Võ Đạo của cậu.

- Chỉ vậy thôi hả?

- Cậu cảm thấy thế còn chưa đủ à?

Âu Dương Hoa khẽ giật mình hỏi lại.

Cậu thanh niên trước mặt này có ý gì? Chẳng lẽ cậu ta cảm thấy trừng phạt thế này còn chưa đủ?

- Thực ra tôi sớm không muốn ở cục Võ Đạo rồi.

Diệp Hạo nói xong, lấy giấy chứng nhận thân phận của mình để trên bàn.

Âu Dương Hoa nhìn Diệp Hạo nói:

- Hình như cậu không cảm nhận được tình thế trước mắt.
- Tình thế gì?
- Nếu cậu mất đi thân phận cục Võ Đạo, cậu biết sẽ có bao nhiêu người nhắm vào cậu hay không?

Diệp Hạo nghe thấy vậy không khỏi cười ha ha.

- Sao cậu lại cười?

Sắc mặt Âu Dương Hoa trầm xuống.

- Ông cảm thấy, tôi vẫn an toàn cho tới bây giờ bởi vì thân phận trong cục Võ Đạo của mình sao?

Diệp Hạo nói xong, ánh mắt nhìn cái chén trước mặt Âu Dương Hoa, khi ông đang định nói gì đó lại kinh ngạc phát hiện nước trà trong chén đang dần hóa thành Băng Tinh với tốc độ mắt thường có thể thấy được, sau đó cảm giác lạnh buốt đáng sợ chạy dọc theo cánh tay rồi tràn về tứ chi bách hải ông, ông ta bị đông thành người băng trong thời gian chưa đến 5 giây.

Lúc này, Âu Dương Hoa miệng không thể nói, thân không thể động.

Nhưng về mặt ông ta nhìn Diệp Hạo lại đầy vẻ hoảng sợ.

Âu Dương Hoa không nhìn thấu tu vi Diệp Hạo nhưng Diệp Hạo lại có thể nhìn thấu tu vi ông ta.

Âu Dương Hoa là cao thủ Phiên Hải cảnh trung kỳ, Diệp Hạo có cảnh giới Luyện Hồn tầng hai.

Cảnh giới của hai người ngang nhau.

Nhưng Tu Sĩ bình thường có năng lực chiến vượt cấp, càng không cần phải nói Diệp Hạo thuộc dạng tồn tại đặc biệt trong đám Tu Sĩ nữa.

Diệp Hạo búng tay một cái, hàn băng trên người Âu Dương Hoa ngay lập tức được rút đi, lần nữa hóa thành nước trà trong chén.

Một lát sau Âu Dương Hoa mới khôi phục năng lực hành động.

- Thần Thông đây ư? Cậu là Tu Sĩ?

Cuối cùng Âu Dương Hoa cũng hiểu ý của Diệp Hạo, đường đường là Tu Sĩ, sao lại cần mượn thân phận cục Võ Đạo?

- Nhân lực không tệ!

Diệp Hạo lạnh nhạt đáp lời.

Âu Dương Hoa cố gắng trấn an sợ hãi trong lòng nói tiếp.

- Cậu đã là Tu Sĩ, sao lại gia nhập cục Võ Đạo?
- Nhân rồi sinh nhằm chán nên thế!

Lời Diệp Hạo nói làm Âu Dương Hoa cạn lời không biết nói gì hơn.

- Được rồi, tôi phải đi đây!

Diệp Hạo nói xong quay người muốn rời đi.

- Đợi đã!

Âu Dương Hoa vội vàng ngăn cản.

- Chuyện gì?
- Cậu có hứng thú làm Thái Thượng Trưởng Lão cục Võ Đạo chúng tôi hay không?

Âu Dương Hoa trầm ngâm một chút rồi đề nghị.

- Thái Thượng Trưởng Lão sao? Không có hứng thú!

Diệp Hạo từ chối.

- Chuyện cục Linh Dịch chính phủ sẽ phối hợp toàn lực, nhưng chuyện này không mang ý nghĩa cục Linh Dịch có nhiều quyền lợi.

Âu Dương Hoa dùng giọng điệu nghiêm túc nói với Diệp Hạo:

- Nhưng nếu cậu làm Thái Thượng Trưởng Lão cục Võ Đạo, như vậy đãi ngộ của cậu có thể so với Đại Quan Nhất Phẩm.

Toàn bộ Hoa Hạ chỉ có 9 Đại Quan Nhất Phẩm.

- Chuyện này!

Diệp Hạo vuốt cằm suy nghĩ một chút mới lên tiếng.

- Tôi sẽ suy nghĩ lại!

- Trừ chuyện đó ra còn có rất nhiều phúc lợi và đãi ngộ khác nữa.

Âu Dương Hoa nói mãi không ngừng.

- Cục Võ Đạo các ông có mấy Thái Thượng Trưởng Lão?

Diệp Hạo ngắt lời Âu Dương Hoa.

- Ba người.

- Tu vi bọn họ thế nào?

- Ba người này ngoại trừ một người là tồn tại thần bí ra, hai người còn lại một người cảnh giới Luyện Hồn tầng ba, một người cảnh giới Phân Thân tầng một.

Diệp Hạo gật đầu.

Nếu vậy mình thật sự có tư cách làm Thái Thượng Trưởng Lão của cục Võ Đạo.

- Cậu bằng lòng làm Thái Thượng Trưởng Lão của cục Võ Đạo tôi sao?

Âu Dương Hoa vội vàng rèn sắt khi còn nóng.

- Nhưng thân phận của tôi phải giữ bí mật mới được!

- Chuyện này đương nhiên.

- Cái này tặng cho ông!

Diệp Hạo nói xong đưa cho Âu Dương Hoa một cái hộp gỗ, ông ta nghi ngờ mở hộp gỗ ra.

Một lát sau, trong mắt ông ta đầy vẻ khó tin.

- Cái này - - Linh Thạch trung phẩm trong truyền thuyết đây sao?

Âu Dương Hoa bắt đầu nói năng lộn xộn.

Linh Thạch trong cục Võ Đạo chỉ là phế liệu, đám Tam Tông Lục Môn không thèm nhìn đến, bởi vì phần lớn chúng là Linh Thạch hạ phẩm có độ tinh khiết không cao. Nhưng ông ta chưa từng thấy qua loại Linh Thạch trung phẩm.

Nhưng từ Linh Lực dao động ẩn chứa trong đó, ông ta dễ dàng đoán ra đây là Linh Thạch trung phẩm.

- Tôi nghĩ 10 viên Linh Thạch trung phẩm đủ để ông tăng lên Phiên Hải hậu kỳ.

Diệp Hạo lạnh nhạt nói tiếp, hẳn không dám chắc sau này mình không vướng phải những chuyện không đáng trong cục Võ Đạo nữa, cho nên bồi dưỡng cho Âu Dương lên cấp cao cao một chút cũng tốt.

- Đủ rồi, đủ rồi, đủ rồi...

Âu Dương Hoa mừng rỡ như điên cất 10 viên Linh Thạch trung phẩm đi, mà lúc này ông ta càng nhìn Diệp Hạo càng thấy thuận mắt hơn trước.

- Tu vi của cục trưởng cục Võ Đạo là gì?

- Cục trưởng đã phá vỡ cực hạn của Võ Đạo.

- Tương lai ông cũng có khả năng này.

Diệp Hạo cười nói với Âu Dương Hoa.

Trong lòng Âu Dương Hoa chấn động, ông ta hiểu rất rõ ý tứ của Diệp Hạo, chỉ cần ông làm việc cho Diệp Hạo, hẳn sẽ giúp ông ta tăng lên.

- Chỉ cần làm chuyện không vi phạm nguyên tắc, tôi có thể ủng hộ cậu vô điều kiện.

Âu Dương Hoa kiên định hứa hẹn.

Diệp Hạo cười cười, xoay người rời đi.

Đội Diệp Hạo đến dưới lầu đã thấy Thiệu Hoa lo lắng chạy tới hỏi.

- Cậu không sao chứ?

- Tôi có thể có chuyện gì đây?

Diệp Hạo cười cười đáp.

- Thật sự không sao?

Thiệu Hoa không tin hỏi lại lần nữa.

- Lừa cô làm gì?

Diệp Hạo ngáp một cái.

- Tôi muốn về nhà nghỉ ngơi!

Thiệu Hoa quay người chạy vào văn phòng mình, nhưng đợi cô vào đó lại phát hiện Âu Dương Hoa đã biến mất.

- Sức mạnh của cường giả Phiên Hải cảnh đây sao?

Trong mắt Thiệu Hoa lộ ra vẻ chờ mong mãnh liệt.

Nhưng muốn đột phá đến Phiên Hải cảnh, nói dễ hơn làm a!

Dù Thiệu Hoa có tự tin với tư chất của mình, nhưng không đủ 8 đến 10 năm nữa cũng không có khả năng đột phá.

Sau khi Diệp Hạo rời khỏi cục Võ Đạo liền gọi điện thoại cho Minh Nguyệt, lúc biết một nhà Minh Nguyệt đang được Trương Kinh Tùng chiều đãi, hẳn không hỏi tiếp nữa.

Hắn tin Trương Kinh Tùng sẽ xử lý ổn thỏa mọi chuyện.

Diệp Hạo đi thẳng về nhà.

Lúc đi nửa đường Diệp Hạo nhận được điện thoại của Hiểu Minh.

- Diệp Hạo, mau đến cục Linh Di!

- Sao thế?

- Giúp tôi một chút.

Diệp Hạo nghe giọng điệu vội vã của Hiểu Minh nên vội vàng chạy đến cục Linh Di.

Từ xa, Diệp Hạo đã cảm nhận được từng đợt Quý Khí đen như mực bốc lên từ đó.

Diệp Hạo hừ lạnh một tiếng, một đạo Kinh Lôi khủng bố cắt qua bầu trời.

- Đừng, anh trai của tôi ơi!

Hiếu Minh giật nảy mình:

- Tôi vừa mới tìm được một Quỷ Đồng, anh đừng đánh chết nó luôn chứ!

Mắt Diệp Hạo lóe lên mấy cái đi vào trong cục Linh Di.

Hắn liếc mắt nhìn qua thấy một bóng dáng nhỏ xíu nhưng có khuôn mặt rất đáng ghét đang gào thét không ngừng, hắn thấy tiểu tử này e ngại cái gì đó nên không dám tiến lên.

- Được 12 tuổi chưa?

Diệp Hạo kinh ngạc hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cự Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Quỷ Đồng

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Quỷ Đồng tên như ý nghĩa, một đứa trẻ đã chết, mà thẳng nhóc trước mặt này nhìn thế nào cũng không giống a.

- Muốn trở thành Quỷ Đồng, ngoại trừ ba đời đều là người có số đại thiện, mà còn cần trong ba đời, trong lúc 3 tuổi, 6 tuổi, 9 tuổi những năm âm này mà đột tử mới thành.

Hiếu Minh nói đến đây, chỉ thẳng nhóc kể bên.

- Thằng cu này lúc 9 tuổi bị một chiếc xe nghiền nát, 3 năm nay đều phiêu đảng trên trần thế.

- Nhưng nhìn qua chỉ sợ cu cậu đã tạo nghiệt không nhỏ a!

Diệp Hạo thấy Quỷ sát chi khí khủng bố bao quanh người cậu nhóc nói.

- Chắc cũng là số kiếp của những người bị nó hại!

Hiếu Minh không quan tâm đưa ra ý kiến của mình.

- Anh gạt con nít ba tuổi à?

Diệp Hạo lườm Hiếu Minh một cái nói tiếp.

- Anh có tin, tôi hiện tại giúp thẳng nhóc siêu thoát luôn không?

- Ca, tôi gọi cậu là ca ca còn không được sao!

Hiếu Minh vội vàng van xin.

- Tôi cảm thấy tiểu tử sẽ là kẻ gây họa.

Diệp Hạo nghiêm túc nói.

- Tôi sẽ dùng Mao Sơn Đạo Pháp tẩy lễ Quỷ Đồng, qua bước này nó sẽ được Phong Chính, đến lúc đó, oán khí trên người nó sẽ từ từ tiêu tán hết thôi!

Hiếu Minh cười nói.

- Cho nên cậu không cần lo lắng vấn đề này.

- Nhưng oán khí trong cơ thể Quý Đồng này quá thịnh, cậu giúp tôi một tay trấn áp Quý Đồng này dùm.

Nghe Hiểu Minh nói thế, Diệp Hạo nhanh chóng phóng xuất Thần Niệm trấn áp Quý Đồng đến giữa sân.

Quý Đồng thấy thế, trong mắt nó nhìn Diệp Hạo toát ra ra vẻ kinh khủng, nó hiểu rất rõ lực lượng thần niệm là như thế nào.

- Thượng Thanh, Phong Chính.

Hiểu Minh thấy một màn trước mặt, lấy một lá phù màu vàng ra rồi kích hoạt nó, lá phù bắt đầu cháy rừng rực, sau đó hóa thành một đạo kim quang chói Thần chí Thánh.

Sau khi Quý Đồng bị kim quang bao phủ, lập tức hét thảm lên. Cùng lúc đó, oán khí trên người nó nhanh chóng tiêu tán.

Ước chừng đi qua 2 phút, oán khí trên người Quý Đồng đã tiêu tán hầu như không còn, mà lúc này, trên người nó ngược lại xuất hiện từng đạo từng đạo quang mang Thần Thánh.

Theo một đạo Kim Quang cuối cùng tiêu tán, trên mi tâm Quý Đồng xuất hiện một đạo phù ấn kim sắc.

- Tiểu Lôi bá kiến tiên trưởng!

Quý Đồng quỳ trên mặt đất, vái Hiểu Minh một cái rồi cung kính nói.

Hiểu Minh khẽ mỉm cười.

- Đây là linh bài ta làm nơi cư trú cho ngươi.

Tiểu Lôi nhìn thấy linh bài trong tay Hiểu Minh liền hóa thành một đạo tàn ảnh tiến nhập vào trong đó.

- An Hồn Mộc.

Diệp Hạo cười nói.

- Anh cũng chịu chi quá thế!

- Tiểu Lôi là mấu chốt quan hệ đến tương lai sau này tôi có thể trùng kích lên cao vị hay không, bởi vậy tôi làm phú ông chịu chi một lần này.

- Xin lắng tai nghe.

- Tốc độ tăng cấp tu vi của Quý Đồng rất nhanh, mà nó có thể xúc tiến tu vi của tôi!

Hiểu Minh nghiêm túc nói ra.

- Có thể nói, có Tiểu Lôi, tốc độ tu luyện của tôi có thể tăng lên gấp đôi.

- Tốc độ tu luyện tăng lên gấp đôi?

Mắt Diệp Hạo không khỏi sáng lên!

Hiểu Minh nhìn thấy bộ dáng của hắn vội nói.

- Cậu không phải đệ tử Mao Sơn Phái ta, có Quý Đồng cũng không thể dùng được a.

- Tôi chỉ đang nghĩ đến việc nếu anh gia tăng được tốc độ tu luyện, không biết có đuổi kịp tôi hay không thôi?

- Đương nhiên sẽ đuổi kịp, tôi bảo đảm!

- Có đúng không?

Diệp Hạo cười như không cười nhìn Hiểu Minh.

- Chả lẽ tên tiểu tử cậu lại chiếm được kỳ ngộ nào đó nữa à?

- Không có nha!

- Nhìn vẻ mặt cậu thế kia, ai mà tin chứ!!

- Tin hay không tùy anh!

Diệp Hạo nói xong phát tay.

- Tôi nên về nhà rồi!

- Hiện tại, yêu ma quỷ quái ở Ma Đô ngày càng nhiều, tôi một người không thể kiểm soát hết được.

Hiếu Minh nhìn Diệp Hạo nói.

- Cậu ban đêm nhàn rồi không có việc gì, không thể làm vài việc thiện cho xã hội sao?

- Tôi cảm thấy việc cấp bách hiện giờ là đột phá đến Phân Thân Cảnh cơ.

- Luyện Hồn Cảnh và Phân Thân Cảnh có không ít chênh lệch nha, muốn đột phá trong thời gian ngắn không có như vậy đơn giản đâu.

- Là anh mới không được thôi!

Diệp Hạo nói xong câu này, xoay người chẳng không trở về biệt thự của mình.

Khi hắn vừa mới đi đến đình viện, đã thấy một đạo thân ảnh đi tới đi lui dò xét trong nhà mình.

- Làm gì vậy?

Diệp Hạo đột ngột xuất hiện sau lưng thân ảnh đó, hỏi.

Trái tim người kia bỗng dưng co rút lại, khi xoay người thấy rõ Diệp Hạo đang đứng sau lưng, trong mắt hắn lộ ra vẻ khiếp sợ lẫn khủng hoảng.

- Không có việc gì, không có việc gì, không có việc gì a...

Thanh niên nói xong, té gập chạy ra ngoài.

Diệp Hạo cười cười mặc cho đối phương rồi đi.

Thanh niên kia chạy được một đoạn rất xa, rồi lấy điện thoại ra gọi cho một số nào đó.

- Ông chủ, tôi vừa mới thấy Diệp Hạo trở về nhà.

- Cái gì?

Âm thanh đầu dây bên kia đầy vẻ khó tin và không thể tưởng tượng nổi.

Thời điểm thanh niên bên này muốn nói điều gì đó, một cái tay đột nhiên cướp lấy điện thoại trong tay hắn, thanh niên phản ứng một tung một trở theo bản năng nhưng một cánh tay của Diệp Hạo nhẹ nhàng mà đè trên bả vai hắn ta.

Sắc mặt thanh niên hoàn toàn trở nên trắng bệch, giờ khắc này, khí lực toàn thân hắn đều bị khóa lại.

Thủ đoạn gì đây?

Diệp Hạo đặt điện thoại trong tai đã nghe ra đối phương là người nào.

Vương Văn Lệ!

- Vương Gia Chủ, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ a?

Diệp Hạo nhàn nhạt hỏi.

Đầu dây bên kia trầm mặc một chút, sau đó vang lên tiếng Vương Văn Lệ.

- Cậu muốn cái gì?

- Tôi đâu muốn gì đâu mà

Diệp Hạo cười đáp.

- Tôi chỉ muốn chào hỏi ông một tiếng thôi!

Nói xong câu này, Diệp Hạo đưa điện thoại lại cho thanh niên đang bị mình chế trụ.

- Hai người nói chuyện phiếm tiếp đi!

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Diệp Hạo quay người đi từ từ về phía biệt thự của mình.

Đi không được bao xa, Diệp Hạo nghe được âm thanh thút thít của một thiếu nữ.

Diệp Hạo liếc mắt nhìn qua thấy một bóng dáng thiếu nữ nhu mì xinh đẹp đang ngồi xõm trên mặt đất, mà trước mặt nàng còn bày ra bảy tám lon bia, nàng vừa uống vừa khóc.

Nhìn qua đã biết cô nàng đã bị tổn thương chuyện gì đó nên mới buồn như thế.

Ngay thời điểm Diệp Hạo nhắc chân chuẩn bị rời đi, hần thấy cách đó không xa có hai cái thanh niên hai mắt sáng như đèn pha nhìn chằm chằm thiếu nữ.

Hơi chút trầm ngâm, sau đó Diệp Hạo vẫn đi đến trước mặt thiếu nữ.

- Nhà cô ở đâu? Tôi đưa cô về nhà.

Thiếu nữ hai mắt đầm lệ mông lung nhìn Diệp Hạo một cái rồi nói.

- Đưa tôi về nhà? Tôi thấy anh chỉ muốn dè tôi ra chịch thôi!

Diệp Hạo không khỏi nhú mày.

- Ta không có chút hứng thú nào với cô đâu!

- Dục cảm cố túng sao?

Thiếu nữ cười ha ha, cô vừa cười mà nước mắt vừa chảy ra liên tục, cô loạng chà loạng choạng đứng lên chỉ Diệp Hạo, quát.

- Đàn ông các anh đều là thứ đạo đức giả!

- Cô say rồi!

Diệp Hạo nói khẽ.

- Tôi không có say.

Thiếu nữ vừa nói xong, tu thêm một ngụm bia vào bụng.

Đợi đến khi cô tu một hơi hết nửa chai bia xong lại bắt đầu lung lung lay lay sắp ngã như cảnh liễu đung đưa trong gió, đợi cô nàng ý thức được bia bên trong chai đã không còn, lập tức ném nó đi không thương tiếc.

Cô nhanh chóng ngồi xõm trên mặt đất cầm lên một chai bia khác, nhưng rất nhanh nàng phát hiện, tất cả bia đều đã bị uống sạch.

- Anh —— nếu anh mời tôi uống rượu, tôi sẽ bồi anh —— bồi anh đêm nay.

Thiếu nữ ợ một cái, rồi quay đầu nói với Diệp Hạo.

Diệp Hạo nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

- Cô say rồi.

Nghe nói thế, cô nàng khinh bỉ liếc Diệp Hạo một cái, nói.

- Chưa thấy qua người nào keo kiệt như anh vậy! Chỉ mời nhân gia một châu nhậu mà cũng không dám, hừ hừ?

- Được, nếu cô thích uống như thế, tôi sẽ dẫn cô đi uống cho đã.

Diệp Hạo xong, định tiến lên đỡ cô nàng.

- Tôi vẫn còn tỉnh lắm, không cần đỡ tôi!

Thiếu nữ phui tay, loạng chà loạng choạng bước đi.

Chương 177: Lang Tâm Cầu Phế

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Turu lượng Bạch Tổ Tổ rất tốt.

Cô nàng chỉ cảm thấy hơi đau đầu một chút, nhưng ý thức nàng vẫn rất thanh tỉnh.

Diệp Hạo chủ động tới gần, nàng như thế nào không rõ tâm tư của hắn đây?

Loại này nam nhân này rất đơn giản, chúng chỉ coi trọng thân thể của cô thôi! Nhưng muốn đè lão nương đầu có dễ dàng như thế?

- Ông chủ, cho tôi xin cái menu a.

Sau khi tiếp nhận menu, Bạch Tổ Tổ chỉ một loại rượu nho của Pháp

- Chai này đi, lấy tôi hai chai!

Turu bảo thuần thực lấy và mở nắp hai chai rượu nho ra, tiếp đó rót cho Diệp Hạo và Bạch Tổ Tổ mỗi người một chén.

Diệp Hạo nhẹ nhàng mà lắc ly rượu đến khi rượu trong ly bắt đầu lên men, rồi mới nếm một chút, nhưng vừa nuốt vào miệng, hắn liền lắc đầu.

Vị đạo không ra thể thống gì cả!

Bạch Tổ Tổ lại tràn đầy phấn khởi mà một chén tiếp lấy một chén.

Không lâu lắm, cô nàng đã chén sạch hai chai rượu.

- Thế này không sai biệt lắm rồi nhỉ?

Diệp Hạo hỏi.

- Cậu cấp bách muốn đâm tôi như vậy sao?

Bạch Tổ Tổ vút cho Diệp Hạo một cái mị nhãn.

- Tôi còn chưa uống đã đây!

- Được rồi, cô tiếp tục uống đi.

- Tôi có thể tùy ý gọi không?

Bạch Tổ Tổ si ngốc hỏi.

- Có thể.

- Turu bảo, cho tôi một bình Romanée nho.

Nghe Bạch Tổ Tổ gọi khiến sắc mặt Turu bảo hơi thay đổi.

Một bình Romanée có giá đến 4000 đôla nha! Nói cách khác, một bình này giá 24000 tệ.

- Cô xác định?

Tửu bảo dò xét hỏi lại một câu.

- Đàn ông con trai gì mà lè mề? Kêu anh lấy thì anh cứ lấy đi, hỏi nhiều làm gì?

Bạch Tổ Tổ bắt mắt lên tiếng.

Diệp Hạo một bên mỉm cười tiếp lời.

- Chơi tới đi!

- Huynh đệ có gan đó!

Tửu bảo dựng một ngón tay cái lên cho Diệp Hạo, sau đó nhanh chân chạy vào quầy lấy một bình Romanée ra.

Tửu bảo đang nghĩ Diệp Hạo vì được ăn Bạch Tổ Tổ mà không tiếc ra tiền a!

- Không thể không nói mùi vị Romanée này không tệ.

Sau khi Bạch Tổ Tổ nuốt hết một bình Romanée, mặt nhăn như tơ cười hỏi tiếp.

- Ta gọi thêm một bình nữa có được không?

- Tùy tiện đi!

- Vậy lại thêm một bình nữa!

Bạch Tổ Tổ nói với tửu bảo.

Tửu bảo nhanh chân đưa tới thêm một bình Romanée nữa.

Nói thật, tửu bảo cảm thấy Bạch Tổ Tổ có chút quá phận, giá một bình Romanée này có thể tìm được mười em nhan sắc còn đẹp hơn Bạch Tổ Tổ nữa ấy chứ, cô nàng không biết đủ mà còn mặt dày gọi thêm một bình.

Bạch Tổ Tổ một chén tiếp lấy một chén, không cần bao lâu đã diệt sạch bình mới được mang ra này.

- Đi thôi.

Bạch Tổ Tổ lung lay sắp ngã đứng lên nói.

- Cậu muốn dẫn tôi đi đâu?

- Khách sạn Bồng Lai.

Diệp Hạo gọi một chiếc xe taxi để đưa hai người đến Hội sở Bồng Lai.

Người lái xe nhìn thấy cảnh này, cười nói với Diệp Hạo một tiếng.

- Cô em này không tệ nha!

- Mở cửa xe dùm tôi cái nào!

Diệp Hạo vừa nhìn đã biết suy nghĩ trong lòng bác tài rồi! (tao cũng muốn thế lắm, cmn main nó ăn chay, gần tới chương 200 rồi mà nắm tay một cái cũng éo thấy miêu tả, đkm tác nha, ức chế vl ^^!)

Đến Hội sở Bồng Lai, Diệp Hạo thuê cho Bạch Tổ Tổ một căn phòng.

Sau khi đỡ cô nàng nằm lên giường, Diệp Hạo quay người đi ra phòng ngủ, tiếp đó rất nhanh, hắn mang theo hai bình nước khoáng đặt trên tủ đầu giường.

- Ban đêm nếu cảm thấy khó chịu, có nước trên tủ nha!

Bạch Tổ Tổ bây giờ đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, nhưng khi cô nghe vậy không khỏi khẽ giật mình hỏi lại.

- Cậu muốn đi đâu?

- Về nhà chứ đâu!

- Về nhà?

Bạch Tố Tố nghe thế cảm thấy choáng váng hơn.

Vị này bỏ ra nhiều tiền như vậy mà không lấy lại bất cứ thứ gì từ người mình hay sao?

Diệp Hạo không muốn dây dưa với cô nàng nữa mà xoay người rời đi.

Bạch Tố Tố kinh ngạc nhìn nhìn bóng lưng Diệp Hạo muốn nói gì đó, nhưng rất nhanh, trong đại não cô truyền đến một trận mê muội.

Đợi đến khi Bạch Tố Tố tỉnh lại đã đến giữa trưa ngày thứ hai.

Nàng vuốt vuốt cái đầu còn hơi nhức của mình, giờ cô nàng cảm giác khát khô hết cả cổ, khi cô nhìn xung quanh phòng, rất nhanh đã thấy trên tủ đầu giường có nước lọc, cô nhanh chóng mở ra một chai mà tu liên tục đến gần hết mới dừng lại.

Khi bản thân thanh tỉnh một chút, Bạch Tố Tố mới bắt đầu hồi tưởng chuyện tối hôm qua.

Cô nhớ kỹ, người bạn trai quen 5 năm qua đã phản bội cô, quá thương tâm và tuyệt vọng, cô chạy đến quầy rượu tìm say cho quên hết sự đời.

Nhưng vì trên người cô không có bao nhiêu tiền, chỉ mua được vài chai bia rồi ra khỏi quán rượu, vừa đi vừa uống.

Sau đó một nam sinh đi tới trước mặt mình.

Bạch Tố Tố vội vàng mở chăn mền ra.

Nàng thấy quần áo mình mặc vẫn y như tối qua mà không khỏi giật mình.

- Tiểu tử kia vậy mà không thừa cơ đè mình ra ư?

Bạch Tố Tố uống để quên đi sự đời, nhưng càng uống càng thương tâm, bởi vậy có suy nghĩ cam chịu.

Cho nên nàng vẫn để Diệp Hạo mướn phòng, muốn đưa thân thể mình giao cho Diệp Hạo, mà ai có thể nghĩ ngờ, thằng nhóc này nó ăn chay a.

Bạch Tố Tố nghĩ đi nghĩ lại, bụng đột nhiên kêu lên.

Nay lúc này, cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa.

Bạch Tố Tố nghi ngờ đi ra xem ai đến giờ này!

Một nhân viên giao thức ăn khẽ cười nói.

- Xin chào tiểu thư, đây là ngói cơm trưa của cô!

- Tôi đâu có đặt cơm trưa.

- Việc này do Diệp tiên sinh tối hôm qua đã đặt trước thay cô.

Nhân viên giao thức ăn giải thích.

- Diệp tiên sinh?

- Diệp tiên sinh là người thuê gian phòng này cho cô á!

Nhân viên giao thức ăn nói xong, đi vào phòng rồi bày ra các món ăn tinh mỹ lên mặt bàn.

Trong mắt Bạch Tố Tố lộ ra vẻ hiểu rõ.

- Diệp tiên sinh trong miệng cô thanh toán tiền thuê phòng cho tôi mấy ngày thế?

Bạch Tố Tố đột nhiên nghĩ đến một việc.

Phải biết những năm gần đây, tiền tiết kiệm trên người cô đều dồn vào việc duy trì sự nghiệp của bạn trai a.

- Diệp tiên sinh đã giao phó, cô muốn ở trong này bao lâu cũng được, tất cả chi tiêu đều tính cho hần.

Nhân viên giao thức ăn nhìn qua Bạch Tố Tố một cái rồi nói tiếp.

- Cái này còn bao gồm mọi tiêu phí của cô ở Khách Sạn Bồng Lai, bất kể yêu cầu gì.

Bạch Tố Tố không khỏi mở to hai mắt.

- Diệp tiên sinh rốt cuộc là người nào?

- Tiểu thư hẳn phải hiểu rõ anh ấy hơn tôi chứ!

Nhân viên giao thức ăn nói xong dừng một chút rồi giới thiệu các món mình đưa đến.

- Bốn món ăn, một món canh đều là những món đặc sắc nhất trong Khách Sạn Bồng Lai chúng tôi, hi vọng tiểu thư cô ăn ngon miệng.

Nhân viên giao thức ăn nói xong liền rời đi.

Bạch Tố Tố điên cuồng vơ vét đồng đồ ăn vừa suy nghĩ thân phận của Diệp Hạo.

- Tối hôm qua uống nhiều quá a.

Bạch Tố Tố hiện tại nhớ không nổi bộ dáng của Diệp Hạo ra sao.

Sau khi ăn xong, cô ra ngoài gọi một chiếc xe taxi trở lại chỗ mình ở.

Nhưng cô không ngờ, chìa khóa phòng đã bị đổi.

- Lý Đăng

Bạch Tố Tố phản nộ quát lớn.

Cô không ngờ Lý Đăng phát rồ đi đổi ổ khóa cửa.

Ầm! Ầm

Bạch Tố Tố không ngừng gõ cửa, không qua bao lâu, một thanh niên có thần sắc không kiên nhẫn mở cửa ra.

- Bạch Tố Tố, cô đang làm cái gì thế?

- Tôi đến đây lấy đồ của mình!

Bạch Tố Tố trầm giọng trả lời.

- Trong phòng hiện giờ không còn món đồ nào dính đến cô đâu!

Thanh niên đi ra là Lý Đăng, hắn nhìn chăm chăm Bạch Tố Tố mở miệng nói.

- Làm sao có thể?

- Quần áo và đồ trang điểm của cô, Tiểu Mễ đã vứt chúng đi hết rồi!

Thanh niên nói xong, nhanh chóng ầm một cái đóng cửa lại.

Bạch Tố Tố ngây ngẩn cả người.

Tên Lý Đăng này cũng quá tuyệt tình rồi, 5 năm quen nhau bao nhiêu kỉ niệm mà hắn nỡ làm thế, hắn biết mình không còn nhà để về nữa mà!

Vay tiền?

Về nhà?

Cân nhắc thật lâu, Bạch Tố Tố vẫn quyết định tiếp tục ngây ngốc ở Ma Đô này.

Bất quá, bây giờ xuất hiện hai vấn đề mà cô cần phải giải quyết.

Ăn và ngủ!

Giờ trong ví tiền cô còn chỉ 80 tệ, con số chẳng thấm vào đâu a.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178: Cảm Giác Này Thật Tốt

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Bạch Tổ Tổ tuyệt vọng, nàng giống như một đứa bé tội nghiệp không có nhà để về, co rúc dưới cửa ra vào cư xá, nước mắt giống những hạt châu bị đứt dây mà rơi xuống từng đợt.

Bạch Tổ Tổ giữ tư thế này từ giữa trưa đến tối muộn, thẳng đến một trận mưa rào tầm tã chợt xuất hiện, làm toàn thân cô ướt nhẹp.

Mà ngay lúc này một chiếc xe taxi dừng lại ven đường, sau đó một đạo thân ảnh xuất hiện trước mặt Bạch Tổ Tổ.

- Làm sao ở chỗ này rồi?

Bạch Tổ Tổ ngẩng đầu lên, lấy tay vuốt mặt nhìn thanh niên đứng trước mặt.

- Tôi không có nhà để về nữa!

- Tôi an bài cho cô một chỗ thật tốt!

Mà lúc này, một thanh niên cầm dù đi tới.

- Diệp Hạo, vị này là...?

- Một người bạn.

Diệp Hạo cười đáp.

- Vậy nhanh lên một chút, vào taxi ngồi đi a, trời mưa rất to đó!

Chu Soái vội vàng nói, cu cậu cũng rất biết điều mà mở cửa lái phụ rồi ngồi vào!

- Diệp Hạo, đi đâu đây?

- Đến trường của mày trước đi!

- Nếu không tao đón chiếc xe khác vậy?

- Lúc này giờ nào rồi để đón xe lắm à?

- Cũng được.

Dù taxi đã khởi động chế độ sưởi ấm, nhưng Bạch Tổ Tổ vẫn cảm thấy rất lạnh, cô không ngừng run lên cầm cập.

Diệp Hạo chần chờ một chút, vẫn quyết định cầm cổ tay Bạch Tổ Tổ lên, người cô nàng cứng lại một cái, chưa kịp suy nghĩ nhiều, trong mắt cô chợt hiện lên vẻ không thể tưởng tượng được!

Bởi vì tay Diệp Hạo rất ấm áp, chỉ cần ngửi vài giây đồng hồ, bản thân cô đã không còn cảm giác lạnh như băng nữa.

- Diệp Hạo, cuối tuần này mày rảnh không?

Chu Soái cười hỏi.

Hôm nay, lúc Diệp Hạo đang trong biệt thự nhận được lời mời của Chu Soái, hắn nghĩ đến việc bản thân mình đã cho thằng bạn hơi thân hỏi cấp ba leo cây nhiều nên cũng thấy có lỗi, vì thế mà hai thằng đi làm một chiều giờ mới về.

Mà trên đường đưa Chu Soái trở về lại gặp được Bạch Tổ Tổ đang co ro trong mưa.

- Sao thế?

- Đi họp lớp không?
- Bạn năm mười một?
- Ừm.
- Người nào khởi xướng chuyện này?
- Chu Hiền.
- Thôi, không đi đâu.

Diệp Hạo đó giờ không họp với Chu Hiền.

- Lam Tiểu Diệp cũng tham gia đó.
- Lam Tiểu Diệp?

Nghe được Chu Soái nhắc đến cái tên này, trong mắt Diệp Hạo không khỏi hiện lên thân ảnh Lam Tiểu Diệp.

Thời điểm học cấp ba, Lam Tiểu Diệp là Nữ Thần của Nhị Trung, Diệp Hạo cũng đã từng vô số lần mộng tưởng vì thấy cô nàng, khờ khờ.

Nhưng sau khi hắn nhận được Thần Huyết, cảm giác này dần phai nhạt theo thời gian.

- Tao biết mà, tiểu tử mày không có quên Lam Tiểu Diệp.

Chu Soái nhìn thấy bộ dáng Diệp Hạo hiện tại, cười ha ha trên.

- Lam Tiểu Diệp là một hồi ức đẹp của nam sinh lớp mười một như chúng ta.

Diệp Hạo không cảm thấy chuyện này có gì mất mặt cả.

- Đúng vậy a.

Chu Soái cũng cảm khái.

- Thời điểm tao còn viết hai ba lá thư tình cho cô nàng đây, nhưng chưa bao giờ nhận được hồi âm cả, kaka.

Nói đến đây, Chu Soái tiếp tục hỏi.

- Mà rốt cuộc mày có đi hay không?
- Nói sau đi.
- Thôi, để tối thứ sáu tao đến trường mày!
- Mày đến đó không tìm được tao đâu!
- Vậy tao chạy qua nhà mày!
- Ok, tùy mày thôi!

Bạch Tố Tố nghe hai người trò chuyện không khỏi tò mò hỏi.

- Cậu là sinh viên à?
- Bộ trông tôi không giống một sinh viên hả?
- Cậu học trường nào?
- Đại Học Trung Y.

Trong mắt Bạch Tố Tố không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc. Bởi vì Đại Học Trung Y rất gần với Sáu Đại Học Phụ trọng điểm nha, thi tốt nghiệp không đạt 690 điểm trở lên không có tư cách nhập học đâu.

Sau khi đưa Chu Soái đến Đại Học Tài Kinh ở Ma Đô, Diệp Hạo nói với tài xế.

- Bác tài, đi Khách sạn Bồng Lai đi.

- Phí ăn ở một ngày ở Khách Sạn Bồng Lai lên đến 888 tệ lận!

Bạch Tố Tố vội lên tiếng.

- Có quá mắc hay không?

- Cô sai rồi.

Diệp Hạo lắc lắc đầu.

- Tôi sai?

Bạch Tố Tố khẽ giật mình.

- Phòng cô ở có phí 1688 tệ.

Diệp Hạo hé miệng cười nói.

Bạch Tố Tố không khỏi tròng lớn hai mắt.

- Cái này cũng quá xa xỉ rồi!

- Tôi ở khách sạn đó lại không tốn tiền.

- Vì cái gì?

- Bởi vì tôi biết cao tầng trong đó.

- Dù vậy nhưng tôi vẫn thấy không tiện a.

- Có cái gì mà không tiện chứ.

Diệp Hạo lắc lắc đầu.

- Về sau cô an tâm thoải mái sống ở đó, chờ tâm tình cô tốt chút, tôi giới thiệu công việc cho cô.

- Tôi chỉ có bằng trung cấp thôi!

Bạch Tố Tố thú thật.

Ở cái thời mà Cử nhân nhiều như chó, bằng Cao đẳng, Đại học khắp nơi, mà cái bằng của cô hiện giờ thật sự rất thấp.

- Không sao!

Diệp Hạo nói xong, thả tay ra khỏi bàn tay Bạch Tố Tố.

Diệp Hạo đột nhiên buông tay ra khiến Bạch Tố Tố đột nhiên cảm thấy vắng vẻ.

Theo xe taxi chạy vào Khách Sạn Bồng Lai, bảo vệ cửa nhanh chân mở cửa ra chạy xuống mở cửa xe.

Diệp Hạo bồi tiếp Bạch Tố Tố đi đến gian phòng hôm trước, rồi nói.

- Cô nghỉ ngơi đi, tôi về đây!

- Cậu... có thể lưu lại!

Bạch Tố Tố khẽ cắn bờ môi, nói như muỗi kêu.

- Không cần đâu.

Diệp Hạo cự tuyệt.

Mà thời điểm hần quay người định rời đi đột nhiên nghĩ đến cái gì rồi quay lại.

- Cô có quần áo để thay không?

- Không —— không có, cái gì cũng không có.

Vừa nhắc đến điều này, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô liền xụ xuống.

- Cô chờ một chút.

Diệp Hạo ấn nút thông báo trong phòng.

Rất nhanh, một phục vụ viên đến gõ cửa phòng.

- Cô nói size đồ mình mặc cho phục vụ đi, nội y luôn nhé!

- Cái này... cái này... không được đâu?

- Trừ phi cô còn muốn mặc bộ ướt hiện giờ.

- Được rồi.

Sau khi phục vụ ghi lại các số đo, Diệp Hạo ra lệnh.

- Dựa theo số đo, cô mua cho tôi ba bộ quần áo, hóa đơn đưa cho tôi thanh toán.

- Dạ, tôi hiểu rồi.

Phục vụ viên nghe thế rồi đi, Diệp Hạo lấy một chồng chi phiếu từ trong ngực ra kéo xuống một tờ.

- Tôi không biết cô còn cần cái gì, nhưng tôi nghĩ số tiền này chắc đủ cho cô dùng rồi!

Diệp Hạo ghi một con số trên tờ chi phiếu rồi đưa cho Bạch Tố Tố.

Bạch Tố Tố nhìn con số trên đó mà không khỏi há hốc mồm.

10 vạn!

Diệp Hạo tiện tay đã cho bản thân 10 vạn!

- Phí bao nuôi của mình đây sao?

Bạch Tố Tố lẩm bẩm.

Cô thủy chung cho rằng Diệp Hạo có ý với mình, nếu không thì không có ai sẽ đối tốt với một người xa lạ chỉ mới gặp nhau được 1 2 lần thế này cả.

Mà khiến Bạch Tố Tố kinh ngạc chính là, trong lòng mình lại không có bất kỳ tâm lý chống đối nào cả, bao nuôi thì bao nuôi, có gì mà không thể tiếp nhận đây.

Bạch Tố Tố cất kỹ tờ chi phiếu, nghiêm túc nói.

- Cảm ơn cậu.

Diệp Hạo từ chối cho ý kiến.

- Nghi ngại cho tốt đi, nếu có sự tình gì có thể gọi cho tôi!

Diệp Hạo nói xong, tiện tay ghi lại số điện thoại mới của mình xuống bàn. Bởi vì số cũ của hắn rất nhiều người biết, nên hắn đã sắm thêm một cái điện thoại nữa.

- Tùy thời đều có thể gọi hả?

- Ừm, lúc nào gọi cũng được!

- Sẽ không ảnh hưởng đến cậu chứ?

- Nếu tôi không bắt máy thì lúc đó tôi đang bận!

- Ừm, tôi hiểu rồi.

Diệp Hạo lúc này mới rời đi.

Bạch Tố Tố cởi quần áo, tắm rửa một phen rồi nằm trên giường lớn mềm mại, cô lo đăng xung quanh căn phòng từ trần nhà đến chiếc tivi LCD 100 in đôi điện, giờ Bạch Tố Tố mới hiểu vì sao có nhiều cô gái cam tâm tình nguyện được bao dưỡng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 179: Phân Thân

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Loại này cảm giác thật tốt.

Đi tới Ma Đô 5 năm trời, Bạch Tố Tố cảm thấy rất kiềm chế bởi vì sinh hoạt quá gian khổ.

Vì sự nghiệp của người yêu, nghề gì cô cũng từng làm qua, khổ qua, mệt mỏi qua.

Nhưng đến cuối cùng, cái gì cũng không đạt được.

Nếu không phải Diệp Hạo vươn tay viện trợ, cô thật không biết bản thân mình bây giờ nên làm gì?

Khi ánh mắt cô rơi vào tờ chi phiếu 10 vạn trên tủ đầu giường không khỏi lộ vẻ mê ly, cô chưa từng gặp cảm được số tiền nào nhiều như thế này suốt bao nhiêu năm nay.

- Nếu cậu ta làm bạn trai mình thì tốt bao?

Trong mắt Bạch Tố Tố lộ một tia ước mơ, cô tự nhận tướng mạo bản thân không tồi, Diệp Hạo hơn phân nửa không sẽ lấy một người mà muốn bằng cấp không bằng cấp, muốn tu dưỡng không tu dưỡng làm lão bà đâu.

- Kỳ thật, nếu có thể làm bà ba, bà tư của cậu ấy cũng không tệ.

Bạch Tố Tố chìm trong suy nghĩ miên man rồi ngủ mất, thẳng đến khi chuông cửa vang lên.

Hai phục vụ viên mang theo bao lớn bao nhỏ quần áo đứng trước cửa ra vào.

Đợi sau khi hai người họ rời đi, Bạch Tố Tố lúc này mới chú ý vào những bộ quần áo đặt trước cửa.

Sau khi xem qua, cô không khỏi kinh ngạc, bởi vì đồ trong túi toàn là hàng hiệu, sau khi cộng lại số tiền của ba bộ đồ, cô không khỏi ngẩn người, 2,5 vạn tệ.

- Cái này.

Bạch Tố Tố đã bao giờ mặc những thứ đồ xa xỉ như thế này.

Chờ đến lúc cô mặc xong rồi soi người trước gương, cô cảm giác được khí chất đã phát sinh biến hóa.

Nữ Thần giáng phàm a!

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Sau khi Diệp Hạo rời khỏi Khách Sạn Bồng Lai, tìm một địa phương không có người rồi bay lên bầu trời.

Theo tốc độ Diệp Hạo không ngừng mà tăng cao, cự ly giữa thân thể hắn và Lôi Điện ngày càng gần.

Khi hắn lên cao khoảng 1000 mét mới dừng lại rồi khoanh chân ngồi xuống.

Bởi vì thời điểm này, trong không khí tràn ngập lôi điện và thủy vụ, lúc này mà tu luyện Thiên Lôi Quyết và Bối Vũ Quyết sẽ làm ít công to.

Ngay thời điểm Diệp Hạo tu luyện, một đạo thân ảnh lặng yên không một tiếng động xuất hiện bên cạnh hắn.

Thân ảnh này như được tạo thành từ một đoàn khói đen, tướng mạo khó phân biệt, loáng thoáng chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt đỏ tươi.

Khi thân ảnh cách Diệp Hạo 100 mét, Diệp Hạo đột nhiên mở mắt ra, thần niệm Diệp Hạo nhanh chóng đánh tới thân ảnh mờ ảo kia.

Bịch một tiếng, Diệp Hạo lao đảo lui mấy bước mới ngừng lại được.

Hắn kinh nghi bất định, ngưng trọng nhìn đoàn khói đen hỏi.

- Ngươi là ai?

- Ta là ai không quan trọng.

Đoàn khói đen cười lạnh lên tiếng.

- Quan trọng là người sẽ trở thành thức ăn của ta huyết thực.

- Hừ, mạnh miệng quá đó, giờ nói những lời này có phải quá sớm?

Sau khi giao đấu Thần Niệm, Diệp Hạo ý thức được tu vi vị trước mắt ít nhất cũng là Luyện Hồn Cảnh tầng ba.

- Tu vi chỉ là Luyện Hồn tầng hai mà dám mạnh mẽ, xem ngươi có thoát khỏi lòng bàn tay của ta hay không?

Thân ảnh nói xong, thân hình nhào tới Diệp Hạo với tốc độ khủng khiếp.

Dù lấy Diệp Hạo dùng Thần Niệm khóa hắn lại nhưng vẫn không định được vị trí của hắn, Diệp Hạo ý thức được loại tình huống không ổn, nhanh chóng thi triển Thiên Tiên Cứu Biến.

Ngay thời điểm Diệp Hạo vừa mới thi triển Thiên Tiên Cứu Biến, móng vuốt của thân ảnh kia đã vồ xuống bả vai hắn.

Diệp Hạo chỉ cảm thấy xương bả vai bản thân lúc này đã nát bấy.

Du Long Cứu Biến!

Diệp Hạo ý thức được, tu vi người này chỉ ít cũng phải là Phân Thân Cảnh.

Nếu hắn con che giấu thực lực, chắc chắn sẽ chết trong tay đối phương.

Diệp Hạo thi triển Du Long Cứu Biến thành công kéo dẫn cự ly với đối phương, sau đó hắn không chút do dự lấy ra Thượng Phẩm Linh Kiếm mà thiếu niên áo trắng đã cho mình trong động phủ dưới đáy biển.

- Tinh Thần Kiếm Quyết.

Thực lực địch nhân quá kinh khủng, hắn quyết định đánh ra công kích mạnh nhất của bản thân.

Đạo kia thân ảnh kinh nghi bất định nhìn Diệp Hạo rồi nói.

- Ngươi là —— Long Tộc?

Bởi vì khi Diệp Hạo thi triển Du Long Cứu Biến, trên người hắn xuất hiện khí tức của rồng.

Nhưng thân ảnh không còn thời gian chú ý đến vấn đề này nữa.

Theo Diệp Hạo thi triển Tinh Thần Kiếm Quyết, Tinh Thần Chi Quang từ bốn phương tám hướng tụ tập vào Linh kiếm trong tay hắn, cùng lúc đó là một cỗ lực lượng đáng sợ cường ép giam cầm không gian.

- Trảm.

Diệp Hạo hét to một tiếng, kiếm ý ngập trời chém xuống đạo thân ảnh hư ảo.

Dừng mảnh tạo Thiên uy.

Hai tay đạo thân ảnh kia nhanh chóng đan xen chém ra một đạo Kiếm Quang về phía Diệp Hạo, Kiếm Quang màu máu đối nghịch với ánh sáng thần thánh của Diệp Hạo xuất ra.

Diệp Hạo nhìn qua đã biết đối phương là một tu sĩ Tà Đạo, đề tu thành Kiếm Quyết này đã không biết chém giết bao nhiêu sinh linh rồi.

Ầm

Va chạm kinh thiên động địa vang lên giữa không trung, sóng xung kích kinh khủng cán quét qua chu vi mấy ngàn mét xung quanh.

- A!

Đạo thân ảnh hư ảo kêu thảm một tiếng, rồi rơi xuống hạ không.

Diệp Hạo cường ép dao động mãnh liệt trong cơ thể, tiếp đó thi triển Du Long Cửu Biến đánh tới đối phương.

- Thanh Long Bãi Vĩ.

Hai chân Diệp Hạo hóa thành Long Vĩ (đuôi rồng) nhảy mất hóa khổng lồ, tiếp đó mang theo lực lượng hủy thiên diệt địa đập xuống đối phương.

Đạo thân ảnh kia vội vàng triệu hoán ra một Hộ Thuần, nhưng Hộ Thuần này cảm cự chưa được thời gian một cái hô hấp đã nát bét, tiếp đó Long Vĩ bá đạo đập lên người đối phương.

Đạo kia thân ảnh lúc này hóa bốn năm phần rồi tan vỡ.

Diệp Hạo nhìn chăm chăm thân ảnh, trong lòng tràn đầy bất an.

Bởi vì đối phương không có Nhục Thân, hay nói cách khác, người đến này giờ chỉ là một phân thân.

- Một năm nữa, Bản Tôn sẽ xuất quan, đến lúc đó hấn sẽ chém nguoi thành muôn mảnh.

Sau khi phát ra một tiếng gầm phẫn nộ, đạo thân ảnh kia chợt tiêu tán trong thiên địa.

- 1 năm nữa?

Diệp Hạo sờ cằm lẩm bẩm.

Sức chiến đấu của phân thân ít nhất nằm ở Phân Thân cảnh Tầng 1.

Nếu so ra, Bản Tôn có sức mạnh gấp 10 lần phân thân, nói cách khác, cảnh giới của đối phương cũng phải Ích Cốc Cảnh.

Ích Cốc Cảnh a!

Nghĩ đến đây, trong lòng Diệp Hạo có cảm giác cấp bách không nhỏ, nhưng hấn vẫn không e ngại cho lắm.

Bởi vì một năm sau, hấn nhất định có thể gia tăng cảnh giới đến Phân Thân Cảnh, đến lúc đó, cho dù vẫn không đánh lại người ta nhưng cũng không đến mức mặc người chém giết. Hơn nữa, nếu đối phương dám ép mình quá, cho hấn ăn Kiếm Phù được cao nhân trong động phù tặng tiền hấn về trời cũng được.

Diệp Hạo nhanh chóng trở về biệt thự. Sau khi vào phòng mình, oaa một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, hấn trước đó cường ép thương thể bản thân xuống nhưng giờ không cần nữa.

Diệp Hạo phục dụng một khóa Liệu Thương Đan rồi yên lặng khôi phục.

Một ngày!

Hai ngày!

Ba ngày!

Diệp Hạo dùng ba ngày thời gian mới phục hồi hoàn toàn thương thể, mà lúc này tu vi của hấn mơ hồ gia tăng được một chút.

Đang lúc Diệp Hạo chuẩn bị tiếp tục tu luyện thêm, lại nhận được cuộc gọi của Minh Nguyệt.

- Minh Nguyệt, thế nào?

- Cha mẹ tôi bị bắt cóc rồi!

Bên kia truyền đến âm thanh sót ruột của Minh Nguyệt.

- Cô đang ở đâu?

Diệp Hạo trầm giọng hỏi.

- Tôi đang ở Bồng Lai Hội Sở đây.

- Người chờ tôi một chút!

Diệp Hạo tắt máy, nhanh chân chạy tới Bồng Lai Hội Sở.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180: Cứu Mạng

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Bồng Lai Hội Sở...

Trương Kinh Tùng nhìn về mặt sốt ruột Minh Nguyệt khẽ an ủi.

- Tôi đã vận dụng tất cả quan hệ, cảnh sát hiện tại đang toàn lực tìm kiếm.

Trương Kinh Tùng lần đầu tiên nhìn thấy cô gái này cũng bị kinh diễm trước sắc đẹp của cô, ông ta vô ý thức xem Minh Nguyệt như bà chủ mà dùng lễ đối đãi.

Một lát sau, Diệp Hạo mở cửa đi vào

- Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt thấy Diệp Hạo đến, vội vàng chạy ra nghênh đón.

- Diệp Hạo.

- Cha mẹ cô mất tích ở đâu?

Diệp Hạo vội vàng hỏi.

- Trước siêu thị Quang Thái.

Minh Nguyệt vội trả lời.

- Chúng ta đi nhanh đến đó nào!

Diệp Hạo trầm giọng nói.

- Ừm.

Minh Nguyệt gật đầu.

Trong lòng Minh Nguyệt hiện giờ đang rối bời mà không chú ý đến việc Trương Kinh Tùng đang này dĩ nhiên tự thân lái xe chở bọn họ đi.

Đến trước cửa siêu thị Quang Thái, Diệp Hạo lặng yên phát động Thiên lý truy tung chi thuật.

Chốc lát sau đó, trong mắt hần loáng thoáng thấy được một tung tích vô hình.

- Đèn xanh đèn đỏ phía trước quẹo trái.

Diệp Hạo ra lệnh.

Trong mắt Trương Kinh Tùng lộ ra tia dị sắc, ông ta đã sớm biết rõ Diệp Hạo thần thông quảng đại.

Minh Nguyệt lại kinh ngạc hỏi.

- Cậu...?

- Tôi từng học qua thuật Truy Tung.

Diệp Hạo thuận miệng trả lời.

Truy Tung Thuật làm sao có thể có khủng bố như vậy, nhưng ai bảo Minh Nguyệt không hiểu làm chỉ?

- Giao lộ phía trước rẽ phải.

- Chạy lên cầu!

- Hơn hai trăm mét phía trước.

Thiên Lý Truy Tung Thuật mang ý nghĩa, chỉ cần trong phạm vi ngàn dặm, Diệp Hạo đều có thể truy tung ra được.

- Chỗ này sao?

Trương Kinh Tùng chỉ một nhà dân phía trước.

- Hai người ở đây chờ tôi!

Diệp Hạo nói xong liền nhảy xuống.

Minh Nguyệt vội mở cửa ra nhìn nhưng lại kinh ngạc phát hiện Diệp Hạo đã biến mất không thấy.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

- Thiếu gia, chúng ta làm vậy có mạo hiểm quá không?

Ánh mắt Vương Nghiễm Nhiều lạnh như băng quất.

- Diệp Hạo đã không còn là thành viên của Võ Đạo Cục nữa, mất đi chỗ dựa này, hấn của là cái thá gì cả?

- Nhưng hấn là cao thủ Tiên Thiên đó a.

- Thì tính sao?

Vệ sĩ của Vương Nghiễm Nhiều kinh sợ.

Hấn thực sự muốn biết vì sao Vương Nghiễm Nhiều dám nói ra lời như vậy?

Vương Nghiễm Nhiều nhìn bộ dáng không tin của vệ sĩ mình, hấn hơi chút trầm ngâm rồi nói tiếp

- Nghiễm Đức Đại Sư hiện tại đang ở Vương gia chúng ta.

- Nghiễm Đức Đại Sư?

- Nghiễm Đức Đại Sư là Tiên Thiên Cao Thủ trong Võ Đạo Tông Môn, tuy ông ấy không có khả năng thay Vương gia xuất thủ, nhưng chỉ cần chúng ta dụ Diệp Hạo đánh tới cửa, đến lúc đó, mày thấy ông còn đứng im nữa không?

- Nhưng coi như có xuất thủ Nghiễm Đức Đại Sư cũng không chắc sẽ giết được Diệp Hạo a.

- Chỉ cần đánh trọng thương hấn là đủ rồi, chúng ta đã dùng một cái giá rất lớn Hoàng Tuyền đó.

- Tổ chức sát thủ đứng thứ hai trên Thế Giới?

- Nó đó.

- Có sát thủ của Hoàng Tuyền, tao chắc chắn Diệp Hạo đến lúc đó có chấp cánh cũng khó mà bay.

- Tao không tin thì làm sao bây giờ?

Lúc này, một đạo âm thanh nhẹ nhàng vang lên trong phòng.

Hai người Vương Nghiễm Nhiêu tự dưng cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Diệp Hạo tiếp lấy đang ở hai người khiếp sợ thần sắc dưới đây ra đại môn.

- Mà biết bắt cóc ngồi tù bao lâu không?

Diệp Hạo nhìn tên vệ sĩ hỏi.

- Tôi...

- Không biết cũng không sao, để tao tiễn mày một đoạn.

Theo lời Diệp Hạo vừa dứt, tên vệ sĩ đứng gần Vương Nghiễm Nhiêu cùng đám vệ sĩ trong các phòng khác lập tức biến thành tro tàn.

Đúng tất cả biến thành tro tàn.

Đây là sự đáng sợ của thần niệm.

Thần niệm khẽ động, dây trời cha mẹ của Minh Nguyệt đều đứt gãy, hai người nhanh chóng chạy lại gần Diệp Hạo.

- Để cô chú phải sợ hãi rồi.

Diệp Hạo nói khẽ.

- Minh Nguyệt đang dưới lầu chờ hai người, sau khi mọi người gặp nhau không cần chờ con, con muốn mang hắn theo vào Vương gia.

Cha mẹ Minh Nguyệt Phụ Mẫu không cần chờ liền rời đi.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Toàn bộ Vương gia đều đang giăng đèn kết hoa.

Nghiễm Đức Đại Sur không những nổi danh hiển hách trong giới Võ Đạo, dù tại thế tục giới cũng là một vị cao tăng đạo đức.

Vương gia vận dụng không ít nhân lực vật lực mới tranh thủ được cơ hội lần này.

Kỳ thật, nguyên nhân chủ yếu là bởi vì Chu gia, Lâm gia, Trịnh gia ba gia tộc Đỉnh Cấp nhất không có cạnh tranh với Vương gia thôi.

Nghiễm Đức Đại Sur lòng dạ từ bi, không bao giờ tùy tiện xuất thủ.

- Đại Sur, người nhìn xem, còn muốn mua thêm gì không?

Vương Văn Lệ cười nói với một trung niên đầu bóng loáng kẻ bên.

- Thí chủ khách khí rồi!

Nghiễm Đức Đại Sur chấp hai tay tay trước ngực, nói khẽ.

- Vậy ta không quấy rầy Đại Sur nghỉ ngơi nữa!

Vương Văn Lệ nói xong câu này muốn rời đi, nhưng lúc này, có một vật hình người từ giữa không trung rơi xuống.

Bịch một tiếng, bụi bặm văng lên tung tóe.

Vương Văn Lệ chấn.

Tình huống thế nào đây?

Nghiễm Đức Đại Sur thấy cảnh này khẽ thở dài.

- Thí chủ, tại sao không cho cậu ta một đầu sinh lộ chứ?

- Ông biết tên này trước đó đã làm cái gì hay không?

Tiếng nói vừa dứt, thân ảnh Diệp Hạo xuất hiện bên trong đình viện.

- Hắn vì trả thù tôi dĩ nhiên bắt cóc một đôi đôi vợ chồng trung niên, nếu không phải tôi kịp thời chạy tới, khuê nữ hai người cất công nuôi dưỡng 18 năm đã bị tên cầm thú này chà đạp.

- Nhưng cậu cũng không nên lấy mạng hắn?

- Vậy ông thấy tôi nên làm thế nào?

- Báo cảnh sát.

- Lấy tiếng tăm Vương gia ở Ma Đô, người có tin không đến 30 phút hắn sẽ được thả ra, sau đó tiếp tục ức hiếp những người lương thiện sao?

- Vị thí chủ này, cậu quá cực đoan rồi!

- Có một chuyện tôi đến giờ vẫn không hiểu, xin đại sư chỉ rõ!

- Cậu cứ hỏi.

- Tại sao Đường Tăng tốt như thế mà còn cần trải qua chín chín tám mươi mốt nạn mới có thể thành Phật, nhưng đám người xấu không chuyện ác nào không làm chỉ cần bỏ xuống đồ đao đã có thể lập địa thành Phật?

- Đây chính là nhân quả đời trước.

- Vậy, tất cả mọi chuyện đã được chú định, vậy vì sao ngày còn tu tâm thiền định quyết ngày thành Phật?

Diệp Hạo nhìn chằm chằm Nghiễm Đức đại sư, âm thanh lạnh lùng hỏi.

- Thí chủ, theo lý luận này của cậu, tôi không còn lời nào để nói!

Thần sắc Nghiễm Đức nhìn Diệp Hạo dần trở nên lạnh lùng.

- Cậu nên biết rõ ta Phật Gia cũng có Phật Nộ Kim Cương.

- Tôi mặc kệ Phật Nộ hay không, tôi chỉ biết chuyện này ông không có tư cách nhúng tay vào!

Diệp Hạo không nhìn Nghiễm Đức đại sư nữa, con mắt chuyển qua người bên cạnh ông.

- Vương Văn Lệ, chúng ta hiện tại nên hảo hảo nói chuyện, nhỉ?

Wang Văn Lệ thấy Diệp Hạo đang từng bước đến gần mình, trong mắt đầy vẻ kinh hoàng.

- Đại Sư.

- Nghiễm Đức Đại Sư.

- Cứu mạng cứu mạng a.

Wang Văn Lệ không ngừng cầu cứu, nhưng Nghiễm Đức Đại Sư không có đáp lại.

- Chuyện này... cái này.

- Ông không cần gọi nữa.

Diệp Hạo thản nhiên lên tiếng.

- Ông ấy đã tôi giam cầm rồi!

- Tại sao Vương gia các ông cứ động vào tôi hết lần này tới lần khác thế?

- Diệp Hạo, cậu cũng đã không còn thân phận trong Võ Đạo Cục, nếu cậu dám động đến tôi, Võ Đạo Cục khẳng định sẽ bắt không tha cho cậu.

Wang Văn Lệ cuống quýt nói ra.

- Ai nói ông biết tôi không còn là người của Võ Đạo Cục nữa?

- Vương gia chúng ta dễ dàng biết được những tin tức dạng này đây?

- Có đúng không?

Diệp Hạo cười như không cười nhìn Vương Văn Lệ.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 181: Hai Trường Giao Lưu

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Trong lòng Vương Văn Lệ trầm xuống.

- Ông không ngại nhìn xem cái này!

Diệp Hạo nói xong đưa cho Vương Văn Lệ một tờ giấy chứng nhận.

Lúc Vương Văn Lệ mở giấy chứng nhận ra, thấy trên đó ghi rõ ràng bốn chữ lớn Đại Quan Nhất Phẩm, sắc mặt hoàn toàn thay đổi.

Phải biết cho dù Thủ Tướng cũng chỉ có cấp bậc như thế mà thôi.

- Cậu.

Wương Văn Lệ trợn trừng hai mắt, không dám tin tưởng.

- Ông giờ còn cảm thấy tôi sẽ có chuyện gì khi giết ông không?

Diệp Hạo thản nhiên nhìn Vương Văn Lệ nói.

- Sao cậu có胆子 cấp bậc này được?

- Bộ ông thấy tôi làm giả giấy chứng nhận này à?

Không có người nào dám làm giả mấy thứ này đâu! Có thể liên lụy cả nhà già trẻ lớn bé đó, đây là một trong số ít tội có liên lụy đến người nhà trong luật pháp Trung Hoa hiện giờ.

- Xin cho Vương gia tôi một con đường sống.

Wương Văn Lệ cầu khẩn van xin Diệp Hạo.

- Nếu tôi vào thế yếu cầu ông tha thứ, ông sẽ bỏ qua chứ?

Diệp Hạo vừa dứt lời, đầu ngón tay xuất hiện một sợi hỏa diễm, hỏa diễm rất nhanh sau bao phủ và thiêu Vương Văn Lệ thành tro tàn.

Mà lúc này Diệp Hạo mới thu hồi Thần Niệm để Nghiễm Đức Đại Sư khôi phục tự do.

Khi ông thấy một bãi tro tàn trên mặt đất, chỉ đành thở dài một hơi.

- A Di Đà Phật.

- Quần áo bên ngoài nhưng vẫn không thể che giấu được nội tâm đen tối của ông.

Diệp Hạo nhìn thoáng qua Nghiễm Đức nói.

- Cậu có ý gì?

Nghiêm Đức nổi giận quát.

- Ta kính nể các khổ hạnh tăng chân chính chứ không phải người mua danh chuộc tiếng như ông.

Diệp Hạo cười lạnh quát.

- Còn dám đứng trước mặt tôi làm trò lão soi vẩy đuôi, có tin tôi lột sạch đồ của ông rồi ném ông ra Quảng Trường Thiên Nam Môn không?

- Cậu...

Nghiêm Đức chung quy vẫn không dám hó hé.

- Hừ.

Diệp Hạo hừ lạnh một tiếng, chẳng không phiêu nhiên mà đi.

Nghiêm Đức nhìn thấy Diệp Hạo có thể ngự không mà đi, trong mắt không khỏi lộ vẻ hoảng sợ.

- Cái này... tu vi của người này sợ rằng đã đến Hám Sơn Cảnh.

Nghiêm Đức thấy được cảnh này, đập tắt ngay tâm tư trả thù trong bụng a.

Sư huynh của ông cũng là cường giả Hám Sơn Cảnh, nhưng không có cảm giác áp bách bá đạo như Diệp Hạo. Còn nữa, Diệp Hạo còn trẻ như vậy đã đạt đến tu vi thể này, chỗ dựa sau lưng hẳn chắc chắn sẽ rất khủng bố.

Sau khi Diệp Hạo trở về nhà, bắt đầu gọi cho Minh Nguyệt.

- Cha con Vương gia đã đến tội.

Minh Nguyệt nghe được câu nói này, trái tim không khỏi buông xuống.

- Cảm ơn anh!

- Khách khí rồi!

Không muốn nói nhiều, Diệp Hạo nhanh chóng tắt điện thoại.

Minh Nguyệt kinh ngạc nghe tiếng tút tút báo hiệu tắt máy bên đầu dây đối diện.

- Người ta còn muốn nói chuyện mà!

(Truyện được thực hiện bởi Hám Thiên Tà Thần -)

...

Diệp Hạo tự mình phát hiện tần suất mình đến trường ngày càng ít đi.

- Tôi nói ca ca nè, cậu muốn nghịch thiên sao?

Viên Cao Tinh vỗ vỗ bả vai Diệp Hạo nói.

- Thế nào?

- Cậu đã một tháng tròn chưa đến trường chứ sao nữa!

- Một tháng sao?

Viên Cao Tinh không khỏi tròn trắng mắt.

Mà ngay lúc này, Trương Lan đi đến bên người Viên Cao Tinh.

- Nhường đường một chút được không?

- Mỹ nữ, cô cứ tự nhiên.

Viên Cao Tinh nói liền vội vàng nhường vị trí cho Trương Lan.

Trương Lan ngồi bên cạnh Diệp Hạo im lặng một chút rồi lên tiếng nói.

- Ba ngày sau đoàn đại biểu của Đại Học Sankt-Peterburg sẽ viếng thăm Đại Học Trung Y chúng ta.

Diệp Hạo không đáp lại vẫn lẳng lặng nghe Trương Lan nói hết.

- Lần viếng thăm này có hai mục đích, một là tiến hành giao lưu học thuật, một là giao lưu tính toán.

- Chuyện này có quan hệ gì với tôi à?

- Lần này song phương đều phái ra sinh viên năm nhất, trường chúng ta phái ra ba người làm đại biểu.

- Đừng bảo có tôi trong ba người đó nha?

- Đắt rai! (That's right!)

- Ai rành báo danh cho tôi ạ?

- Cô Lãnh nhà chúng ta chứ ai!

- Được rồi.

Đối với bà cô này, Diệp Hạo cũng không biết nói gì, dù sao người ta cũng là giáo viên chủ nhiệm lớp!

- Muốn tôi làm cái gì?

- Anh và sẽ thi đấu tính nhẩm.

- Tính nhẩm? Tôi không am hiểu lắm đâu.

- Tính nhẩm phải có công thức đó!

Trương Lan nói xong, đưa bí kíp tính nhẩm cho hắn.

Diệp Hạo tùy tiện lật vài trang rồi gật gật đầu.

- Cũng không khó lắm!

- Trừ cái đó ra, anh còn phải tổ hợp với Hứa Mạnh Mạnh giao lưu học thuật với đoàn của Sankt-Peterburg?

- Học thuật giao lưu?

- Nói đúng hơn là cạnh tranh giữa Trung Y và Tây Y.

- Giao lưu này chỉ là ngụy trang bề ngoài thôi, kì thực hai trường đang thăm dò hư thực lẫn nhau a.

- Cũng có thể lý giải như thế.

- Máy khâu này có cần tôi chỉ anh cách tính nhẩm không?

- Không cần đâu, tôi thấy cũng không khó.

Diệp Hạo vừa nói vừa mở sách ra xem.

- Vậy tôi đi đây!

Sắc mặt Trương Lan âm ỉ rồi đi.

Đợi đến Trương Lan rời đi, Viên Cao Tinh dùng khuỷu tay đụng đụng Diệp Hạo mấy cái.

Diệp Hạo nghi ngờ nhìn qua thằng bạn.

Viên Cao Tinh thấp giọng nói.

- Mẹ nó chứ, cậu thuộc dạng bò ăn chay à, người ta tỏ rõ ý thế mà còn gì, thằng ngốc?

- Cậu ngốc hay tôi ngốc?

Diệp Hạo khẽ thờ dài.

Viên Cao Tinh khẽ giật mình.

- Nguyên lai cái gì tiểu tử cậu cũng biết rõ.
- Khó khăn nhất vẫn là chịu ân người đẹp a.

Diệp Hạo nói xong nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy một thiếu nữ mắt ngọc mày ngài đang vẫy vẫy tay với mình.

Hứa Mạnh Mạnh.

Diệp Hạo đành phải đứng dậy đi ra phòng học.

- Trương Lan đã nói với anh chuyện giao lưu giữa hai trường rồi sao?
- Ừm, nói rồi!
- Vậy khi nào anh rảnh? Tôi giới thiệu lại cho anh các hạng mục cần giao lưu.
- Hiện tại thì có thời gian.
- Nhưng giờ người ta phải lên lớp mà!

Trên mặt Hứa Mạnh Mạnh lộ vẻ khó xử, nhưng chợt nở nụ cười/

- Anh có nghe qua một câu nói?
- Câu gì?
- Chưa từng trốn học đại học, cuộc sống đại học sẽ không mỹ mãn.
- Tôi khó khăn lắm mới đến trường một lần mà giờ rù tôi đi trốn?

Diệp Hạo đỡ khóc đỡ cười nói.

- Vậy khi nào anh mới rảnh đây?
- Giữa trưa đi a.
- Vậy cũng được, trưa nay tôi mời anh ăn cơm.
- Đến lúc đó nói.

Diệp Hạo nói xong quay người vào lớp.

Thời điểm Lãnh Tuyết thấy Diệp Hạo trong lớp hơi ngẩn người.

Cô không nghĩ đến hôm nay ông thần này đến lớp!

Sau khi xong tiết một, Lãnh Tuyết đánh mắt ra hiệu Diệp Hạo ra ngoài cùng với mình.

- Cô chủ nhiệm thân mến, lâu ngày không gặp càng đẹp ra nha!

Diệp Hạo cười nói.

- Vương gia phụ tử có phải chết trong tay cậu?
- Cô cảm thấy khả năng sao?
- Cô cũng thấy không có khả năng lắm!

Lãnh Tuyết trầm giọng nói.

- Nhưng rất nhiều người đều nói chuyện này do em làm.
- Đây là bịa đặt.

Diệp Hạo mặt không đỏ tím không đập nhanh đáp lời.

- Đúng vậy rồi, tất cả chỉ là bịa đặt, đừng nói việc cậu đã không còn là thành viên của Cục Võ Đạo, mà dù giờ cậu vẫn còn phụ thuộc Cục Võ Đạo cũng không có khả năng giết hai người họ.

Lãnh Tuyết lo lắng nói tiếp.

- Cô cảm thấy họ bịa ra những chuyện này để ép cục Võ Đạo giao em ra.

- Sẽ không đâu!

Diệp Hạo cười đáp.

- Em giờ vẫn còn cười được.

Lãnh Tuyết tức giận.

- Chẳng lẽ em nên khóc?

Diệp Hạo nói tiếp.

- Cô thân cận với em như vậy không sợ ảnh hưởng đến Lãnh gia à?

- Em thấy cô là hạng người như thế sao?

- Thế nhưng hiện thực cuối cùng sẽ khiến cô trở thành một người khác cho dù cô có muốn hay không!

Bạn đang đọc truyện *Chung Cục Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 182: Liên đới

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Lãnh Tuyết trầm mặc.

Cô hiện tại còn là cô trước kia sao?

Lãnh Tuyết không biết.

Dù cô đã cố gắng thoát khỏi đó một lần, nhưng cuối vẫn phải trở về Lãnh gia.

Vận mệnh giống như một thanh gông xiềng, giam cầm cô trong một địa phương nhỏ nhỏ nào đó trên thế giới này. Đi không ra, chỉ có lay hoay trong đó.

Khi 4 tiết buổi sáng kết thúc, thời điểm Diệp Hạo vừa mới đứng dậy, Trương Lan thanh tú động lòng người đi đến trước mặt hắn.

- Hiện giờ trong người tôi không có một đồng, có thể mời tôi ăn một bữa không?

Trương Lan đáng thương lên tiếng nhờ vả.

Mà điều này có thể xảy ra sao? Đương nhiên là không rồi!

Cái này bắt quá chỉ là một loại thủ đoạn tiếp cận của ẻm thôi.

Diệp Hạo nhìn ánh mắt chờ mong của người đẹp trước mặt, chần chờ một chút nhưng vẫn cười nói.

- Đi thôi, tôi dẫn cô đi ăn.

- Tôi muốn ăn một bữa tiệc lớn cơ.
- Ăn no bụng được rồi còn đèo bông!
- Quán cơm ăn không ngon tý nào.
- Thức ăn được tự chọn mà, thiếu gì món chứ!
- Nhưng tôi không thích thế!
- Vậy ăn cơm Tây đi!
- Người ta không thích cơm Tây.
- Vậy cô muốn ăn cái gì?
- Tôi muốn ăn một bữa tiệc thật lớn.

Trương Lan cười híp mắt nói.

- Vậy đi theo tôi!
- OK nà!
- Cô không sợ tôi bán cô cho người ta à?
- Tôi tin tưởng anh.

Trương Lan nghiêm túc lên tiếng đáp.

Diệp Hạo không dám nhìn mắt cô nàng nữa.

Tiết tấu tán công của cô quá dồn dập, càng lúc càng nhanh, cho dù Diệp Hạo cũng có cảm giác không chống đỡ nổi a.

Sau khi hai người vừa ra khỏi phòng đã thấy Hứa Mạnh Mạnh sớm đứng đợi ngoài cửa.

- Trưa này tôi mời khách, Mạnh Mạnh đi cùng luôn đi a.
- Tốt lắm!

Hứa Mạnh Mạnh cười nói.

Nhưng trong lòng Lan ta chả vui tẹo nào, cái này đúng kịch bản phải là chỉ có cô và Diệp Hạo ở cùng một chỗ thôi! Nhưng vì phép lịch sự, cô lại không thể nói gì.

Kỳ thật, dù Hứa Mạnh Mạnh hay Trương Lan đều biết rõ tồn tại của đối phương, nhưng chỉ ngầm hiểu và thừa nhận lẫn nhau thôi!

Diệp Hạo mang hai người đi vào một quán bún thập cẩm cay trước cửa trường.

- Bữa tiệc lớn mà anh nghĩ là đây à?

Trương Lan kinh ngạc lên tiếng.

- Nghe nói quán này rất ngon, nhưng tôi chưa bao giờ nếm thử cả!

Diệp Hạo cười cười nói.

- Hôm nay có hai vị đại mỹ nữ bồi tiếp, nên phải ăn thử một hai xem thế nào!
- Vậy tôi cần phải ăn nhiều một chút mới được!

Hứa Mạnh Mạnh vừa cười vừa nói, cô nàng thật sự không để ý việc ăn cái gì đâu, chỉ cần có thể cùng Diệp Hạo cùng một chỗ, cho dù ngồi mút ngón tay cũng cảm thấy ngon a.

Nhưng khi cả ba ngồi chưa được nóng đít, một tiếng trào phúng vang lên.

- Hứa Mạnh Mạnh cô cự tuyệt tôi chỉ vì cùng hai người bạn cùng này ngồi đây ăn bún thập cẩm cay?

Hứa Mạnh Mạnh ngẩng đầu nhìn thanh niên nói chuyện một cái đáp.

- Tôi làm gì kệ tôi, đâu có liên quan gì đến anh!

Sắc mặt Hứa Mạnh Mạnh không vui đáp.

- Sao lại không liên quan chứ?

Thanh niên lạnh lùng nhìn Diệp Hạo kể bên quất.

- Tiểu tử, cách nữ nhân của tao ra xa một chút.

- Đừng quấy rầy tao ăn cơm.

Sắc mặt Diệp Hạo không vui nói, hắn chỉ muốn tận hưởng không khí yên bình thôi mà cũng không yên nữa.

- Tiểu tử, mày rất ngông cuồng đó.

Lúc thanh niên tiến lên một bước đang muốn chop bả vai Diệp Hạo, Trương Lan như thiểm điện đứng lên, tung một cước vào mắt cá chân của hắn, sau đó thuận thế dẫn đầu hắn đập vào bàn một cái.

Bịch một tiếng, thanh niên cảm giác đầu óc mình trở nên hỗn loạn.

- Lăn.

Trương Lan quát lớn, rồi tiện tay ném hắn ra ngoài cửa quán, làm hắn nặng nề té cái đui trên mặt đất.

Một hồi lâu sau hắn mới từ từ ngồi dậy nổi.

Hắn đầy oán hận nhìn Trương Lan một cái.

- Tui mày cứ chờ đó!

Trong mắt Diệp Hạo lóe lên hàn quang.

Thanh niên nếu quay trở lại trả thù, chắc phải cho hắn một bài học nhớ cả đời quá, ca muốn ở hiền mà không được a.

- Trương Lan, cô biết công phu?

Hứa Mạnh Mạnh kinh ngạc hỏi Trương Lan.

- Biết một chút thôi.

Trương Lan nói khẽ.

- Nhị Tinh.

Diệp Hạo trầm nghĩ trong lòng.

Chỉ ngần ngừ trong vòng một tháng, tu vi Trương Lan đã có thể gia tăng đến cấp độ này không thoát khỏi quan hệ với Thiệu Hoa.

Tuyệt đối không nên xem thường cao thủ Nhị Tinh.

Lên đến Nhị Tinh, dù mười tám hai mươi thanh niên vạm vỡ cũng không thể lại gần được.

Diệp Hạo âm thầm suy nghĩ có nên báo một chút cho Thiệu Hoa không.

Khoảng mười lăm phút sau, thanh niên bị đánh vừa nãy mang hơn mười đồng bọn khác, khí thế hùng hãn chạy vào quán.

Hứa Mạnh Mạnh thấy cảnh này, sắc mặt đại biến.

- Thái Tín, anh muốn làm gì?

- Cô hỏi tôi muốn làm gì hả?

Thái Tín chỉ Trương Lan quát.

- Chúng tôi muốn chơi chết cô ta!

- Tụi mày tự tìm tai họa!

Diệp Hạo nổi giận.

Diệp Hạo giận vì biết loại người như Thái Tín nói ra lời này sẽ làm mọi thứ để đạt được chuyện này.

Nói cách khác, nếu không phải bản thân mình có thực lực, đổi lại một người bình thường khác, Trương Lan có thể đã xảy ra chuyện thật.

Phải biết, mười tháng đến đây đều mang trên tay ống thép, mà tẩu hết a.

Trương Lan nếu đạt đến Tứ Tinh có lẽ sẽ không e ngại đám gia hỏa cầm vũ khí này, nhưng hiện tại, cô nàng chỉ vừa lên Nhị Tinh thôi, vô ý một chút có thể bị đám này làm thịt.

Trái tim Thái Tín không khỏi run lên.

- Tao mặc kệ tụi mày có bối cảnh gì, tao có thể khẳng định cho chúng mày biết, toàn bộ tụi mày đều xong đời rồi.

Diệp Hạo nói xong, đi tới Thái Tín.

Thanh niên đứng kế bên cầm ống thép trong tay đập tới đầu Diệp Hạo.

Diệp Hạo nhanh chân tránh thoát, trong khoảnh khắc đó không quên cầm nhẹ cổ tay đối phương, âm thanh đứt gãy vang lên, cổ tay thanh niên kia trực tiếp bóp nát, tiếp đó, Diệp còn khuyến mãi thêm một cước vào đầu gối hắn, khiến cả xương bánh chè của thanh niên vỡ nát.

Thanh niên trong tay Diệp Hạo yếu ớt như một tượng đất, không có sức chống đỡ, hấn đau đón gào rú thét lên.

- ĐKMN, chơi chết m* nó cho tao! Aaaa...

- Chơi nó...

- Dám động đến anh em của tao.

Cả đám lúc này đều điên cuồng nhào tới Diệp Hạo.

Bất quá, Diệp Hạo còn ra tay nhanh hơn bọn chúng!

Diệp Hạo lần này ra tay rất nặng.

Cổ tay và mắt cá chân của cả đám đều bị Diệp Hạo bóp nát hoặc đập gãy hết, không một ai ngoại lệ.

Rất nhanh, giữa sân chỉ còn lại Thái Tín đứng đó.

- Mày... Mày biết tao là ai không?

- Là ai?

- Cha tao là Phó Cục Trưởng cục Công Thương.

- Vừa hay điều tra thêm cha mày đã ăn hối lộ bao nhiêu rồi?

- Mày...

- Mày yên tâm, tao sẽ để nhà mày thanh toại danh liệt.

Diệp Hạo tới gần Thái Tín, thấp giọng nói.

Thái Tín mới vừa muốn nói gì đó, nhưng Diệp Hạo đã xuất một cước đạp gãy đầu gối hắn.

Làm xong những chuyện này, Diệp Hạo bấm số gọi cho Trương Thành.

Không qua bao lâu, Trương Thành tự mình dẫn đội đến bắt hết mười mấy thanh niên này.

- Chuyện này ghép vào tội cố ý mang hung khí đánh vào sự kiện bạo lực có ác tính cho tôi!

Diệp Hạo trầm giọng nói.

- Chuyện này rõ ràng như ban ngày rồi a.

Trương Thành đáp lời.

Đội sau khi mười mấy thiếu niên lần lượt bị mang đi, trong lòng Diệp Hạo vẫn không có chút thổ thẹn nào cả.

Hắn rõ ràng, hơn mười tên này đều sẽ bị xử nặng, thậm chí có khả năng cả đời này đều phải ngồi trong tù.

Nhưng đây là quả do chính họ gây ra.

Giảng nghĩa khí không phải không thể, nhưng người cần phải phân rõ thị phi, trái phải trắng đen.

Mười mấy thanh niên trai tráng mang theo ông tiếp, mãi tẩu ban ngày ban mặt dám ra tay đánh người mang ý nghĩa, bọn chúng vô pháp vô thiên và đã làm rất nhiều chuyện ác.

Như vậy, Diệp Hạo đâu cần khách khí với bọn hắn?

- Còn nữa, điều tra gia đình bọn chúng, mặc dù xã hội văn minh không tra cứu liên đới, nhưng người ta thường nói, con hư do cha mẹ.

Diệp Hạo nói tiếp.

- Con cái là dạng du côn, giang hồ thế này, cha mẹ chúng cũng không khá hơn tí nào đâu!

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Mối Thù Đoạt Vạ

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- - - - -

- Hồng nhan họa thủy a.

Diệp Hạo bắt đầu đi thờ dài nhìn 2 người đẹp.

Giờ làm gì còn tâm trạng ăn uống nữa.

Diệp Hạo lấy ra 300 tệ từ trong ví ra trả cho chủ tiệm bún.

- Thành thật xin lỗi, tôi sẽ thanh toán luôn phần của những người đã bỏ chạy!

Diệp Hạo nói khẽ.

Trước đó, Thái Tín mang đám côn đồ hùng hổ xông tới, dọa hết đám người đang ăn trong tiệm, mà thấy cảnh này ai nấy đều chạy lấy thân, rảnh đâu để ý đến việc trả tiền chứ.

- Nhiều đây đủ.... đủ lắm rồi, còn hơi nhiều đó a!

Bà chủ quán vội vàng cười nói.

- Nhiều nhiều để đền bù tổn thất tinh thần cho cô!

Diệp Hạo lại cười đáp.

- Mà mùi vị món bún thập cẩm cay của cô rất ngon đó!

- Hiện tại đi đâu đây?

Hứa Mạnh Mạnh hỏi.

- Đi uống trà đi.

Diệp Hạo suy nghĩ một chút rồi đề nghị.

Ba người tìm một nhà quán trà gọi một bình Long Tỉnh rồi nhắc đến các hạng mục cần chú ý trong khi diễn ra giao lưu giữa hai trường.

Từng cái từng cái đều được Diệp Hạo ghi vào trong lòng.

Mà ngay lúc này, một nam sinh cao lớn đi đến trước mặt Trương Lan.

- Tôi có thể ôm cô một chút không?

Trên mặt nam sinh lộ ra nụ cười ôn hòa, nhưng lại tràn đầy tự tin.

- Lăn dùm.

Trương Lan không khách khí từ chối.

Mà nam sinh cũng không ngờ Trương Lan không cho mặt mũi như thế.

Sắc mặt hần trầm xuống, chợt cười giải thích.

- Máy người chúng tôi đang chơi trò lòi thật lòng mạo hiểm, vận khí tôi không tốt rút được thăm đại mạo hiểm, cho nên, mỹ nữ, cô có thể giúp tôi một chút được không?

- Lấy cái cờ rút thăm mạo hiểm rồi yên tâm giờ trò lưu manh sao?

Diệp Hạo gõ bàn một cái lên tiếng.

- Cậu hiểu cái gì chứ?

Nam sinh kia không vui nói.

- Trò chơi này đang nổi bão khắp thế giới đó!

- Bộ thế giới đang nổi thì mấy người cũng hòa theo à?

- Cậu...

Nam sinh tức giận chỉ Diệp Hạo.

- Bỏ ngón tay của anh xuống, sau đó rút xa xa cho tôi!

Không thể không nói, tính cách gia hỏa Diệp Hạo này rất dễ đắc tội người.

Nhưng nam sinh này cũng thuộc dạng nhất gan.

Hắn không dám trả treo cùng Diệp Hạo nữa mà quay người rời đi.

- Hiện tại, đa số sinh viên đều rất sinh ngoại.

Sau khi nam sinh rời đi, Hứa Mạnh Mạnh khẽ thờ dài.

- Lúc đầu, tất cả sinh viên đều rất yêu nước, nhưng hiện giờ đỡ nhiều rồi a!

Trương Lan khẽ nói theo.

- Trường khác không nói, chỉ tính trường chúng ta thôi, rất nhiều sinh viên đều nghĩ đến việc xuất ngoại.

- Thôi bớt lo nghĩ đến mấy vấn đề tào lao này đi, cho đầu óc thanh thản.

Diệp Hạo không muốn bàn luận về đề tài này nên hỏi lại chuyện chính.

- Chúng ta này nói đến đâu rồi?

Bọn họ trao đổi hần say đến năm giờ rưỡi chiều, lúc này điện thoại Diệp Hạo khẽ rung.

- Diệp Hạo, mày đang ở đâu?
- Đang ở gần trường!
- Tao đang đứng trước cửa trường mày nè!
- Hợp lớp hả?
- Ừm, nó đó!
- Đợi tao tý.

Diệp Hạo nói xong liền cúp điện thoại.

- Anh đi hợp lớp?

Trương Lan tò mò hỏi.

- Hợp mặt mấy đứa hồi cấp ba!
- Vậy anh nhanh một chút đi đi.
- Hai người các cô sao đây?
- Hai chúng tôi đang tính chút nữa đi dạo phố.

Trương Lan trả lời.

Nữ nhân rất dễ làm bạn a, đặc biệt là mỹ nữ với mỹ nữ, nói mấy câu đã kết thân được với nhau rồi!

Nhưng muốn thân thiết đến nỗi thổ lộ tâm tình lại không đơn giản như vậy.

Diệp Hạo ra khỏi quán trà, đón một chiếc xe taxi, sau khi lên xe nói địa điểm mình cần tới.

- Đại Học Trung Y.
- Cậu thanh niên à, cách có hai trăm mét thôi!

Tài xế kinh ngạc nói với Diệp Hạo.

- Tôi còn đón người bạn đi địa phương rất xa nữa.
- Tôi cứ nghĩ chỉ đến đó thôi chứ!

Không thể không nói, tài xế này rất phúc hậu.

Nếu gặp dân không ra gì, quảng nguoi đi 10 mét hay 100 mét, chỉ cần lên xe là mọi giá cả đều do ta định đoạt.

Đón Chu Soái xong, Diệp Hạo liền hỏi.

- Hợp lớp ở đâu ạ?
- Nhà hàng Từ Vân.
- Ừ. . . ai chọn mà xa xỉ vậy?

Diệp Hạo khẽ giật mình.

Nhà hàng Từ Vân, một trong những nhà hàng năm sao ở Ma Đô.

Luận cấp bậc, gần như gần bằng Bồng Lai của hắn.

- Chu Hiền tổ chức, tao cũng không rõ ràng.

Chu Soái lắc đầu.

- Được rồi.

Khi hai người Diệp Hạo vừa đến đã thấy mười mấy thanh niên nam nữ đang vừa nói vừa cười.

Mà mười mấy người này lấy hai người một nam một nữ cầm đầu.

Nam đẹp trai phong độ, nói chuyện có duyên khiến đám người cười ha ha, nữ da trắng như tuyết, thân hình cân xứng, khuôn mặt xinh đẹp thì lại đang nhàn nhạt đứng một bên.

Khi Diệp Hạo cùng Chu Soái sóng vai đi đến, người nam kia liền chỉ Diệp Hạo nói.

- Mọi người xem, ai tới này!
- Trạng Nguyên a.
- Diệp Hạo.
- Mới có nửa năm không thấy, sao mình cảm thấy Diệp Hạo soái hơn không ít a.
- Mình cũng thấy như thế.

Người nam này không phải kẻ khác, chính là lớp trưởng Chu Hiến Ban 2.

Hắn mỉm cười, nhiệt tình đến trước mặt hai người Diệp Hạo chào hỏi.

- Đã lâu không gặp!
- Đã lâu không gặp!

Diệp Hạo cười nhạt đáp lời.

- Hai người các cậu đến trễ nhất, chút nữa phải tự phạt một chén a.
- Một chén sao được, chỉ ít phải ba chén chứ.

Chu Soái ha ha cười nói.

- Cái này do cậu nói nha, đợi chút nữa đừng quyệt nợ đó!

Chu Hiến vội vàng kêu mọi người xung quanh làm chứng.

Không thể không nói, thời gian thực sẽ cải biến một người.

Khi còn học ở Nhị trung, Chu Hiến cao ngạo bức nào! Hắn ngoại trừ giao lưu vài người có danh tiếng, tất cả những người khác đều khinh thường chú ý đến.

Nhưng hiện tại, Chu Hiến lại tinh thông lời đời, biết làm trò, hòa hợp với các bạn học thành một đoàn.

Diệp Hạo hiểu rõ, Chu Hiến đang cố ý chế tạo sự liên kết giữa mọi người với nhau.

Một người độc thân sống tại một thành phố lạ lẫm, rất cần tạo thành đoàn thể để mọi người có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Mà hợp lớp làm chất môi giới rất tốt.

Hơn phân nửa mọi người đến đây cũng ôm lấy mục đích giống nhau.

- Chúng ta đến phòng thôi!

Chu Hiến chỉ phòng số 18 nói.

Số ghế cũng không phải tùy tiện mà ngồi được.

Cái này có thể dựa theo tuổi tác, cũng có thể dựa theo tư lịch.

Mà Chu Hiến nhanh chóng ngồi ở chủ vị.

Cái này không có gì đáng trách, bởi vì buổi họp lớp này do hắn cố ý tổ chức.

Lam Tiểu Diệp giả bộ như lơ đãng ngồi gần Diệp Hạo.

- Tiểu Diệp, vị trí của cô đây nè!

Chu Hiền chỉ một vị trí gần mình nói.

- Ta liền ngồi ở đây cũng được.

Lam Tiểu Diệp cười nhẹ từ chối.

Trong mắt Chu Hiền tức khắc lộ ra vẻ không vui.

Bởi vì ai cũng biết Chu Hiền hẳn một mực theo đuổi Lam Tiểu Diệp, nhưng cô nàng vẫn một mực cự tuyệt.

Hiện tại, Lam Tiểu Diệp trước mặt mọi người ngồi bên cạnh Diệp Hạo, khiến Chu Hiền có cảm giác đội nón xanh a.

Trên đời này, có hai loại cừu hận không cách nào hóa giải.

Một loại là thù giết cha mẹ, một là thù đoạt vợ.

Bởi vậy, Chu Hiền giờ nhìn Diệp Hạo không vừa mắt nữa.

Nếu theo dự tính trước đó, Chu Hiền mời Diệp Hạo vì nghĩ đến Diệp Hạo sau này nhất định sẽ trở thành một thầy thuốc giỏi, một khi trong nhà có người nào bệnh nặng hay sự cố nào đó cũng có người quen mà nhờ vả.

Nhưng bây giờ đã khác rồi, Chu Hiền điên tiết, nào còn chú ý đến dự tính ban đầu của bản thân.

Qua ba lần rượu, Chu Hiền rủ hai nam sinh khác đi vệ sinh.

Vừa mới ra ngoài, Chu Hiền thấp giọng nói.

- Ca ca bị vũ nhục, các cậu có giúp hay không?

- Nói cái gì đây?

- Đương nhiên là giúp rồi!

Hai nam sinh nhanh chóng trả lời.

- Đợi chút nữa các cậu. ....

Một lát sau Chu Hiền và hai cái nam sinh giống như không có việc gì trở vào phòng.

Hàn huyền một hồi, một cái nam sinh trong đột nhiên hỏi.

- Diệp Hạo, cậu tham gia cuộc thi Thành Ngữ cả nước được 500 vạn tiền thưởng đúng không?

- Đúng vậy a!

Diệp Hạo nhẹ gật đầu.

Chuyện này được công chiếu trên khắp cả nước, không cần phải giấu diếm.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cự Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 184: Mời rượu

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Vậy cậu hôm nay có thể mời khách a.

Nam sinh kia chợt nói.

- Đúng vậy, đúng vậy nha.

Một nam sinh khác phụ họa theo.

- Khó được có cơ hội gặp được thô hào như cậu hôm nay mà.

- Đã nói hôm nay tôi mời mà.

Lúc này, Chu Hiền vội chen lời.

- Lớp trưởng, hôm nay cậu chịu thiệt chút đi nhé, để Diệp Hạo có cơ hội biểu hiện đi mà, được không?

Nam sinh cười hắc hắc nói.

- Ai nói không được chứ?

Một nam sinh khác nhẹ gật đầu.

- Lớp trưởng về sau còn nhiều cơ hội mà!

Chu Hiền lộ ra vẻ khó xử nhìn Diệp Hạo.

- Diệp Hạo, cậu xem...

Diệp Hạo cười cười đáp.

- Chỉ cần mọi người chơi vui vẻ, tốn bao nhiêu tiền cũng không sao!

- Tôi thích người thoải mái như thế a.

Nam sinh lúc này đề nghị hưởng ứng nhiệt liệt nói.

- Đổi rượu thôi, phải uống Ngũ Lương Dịch mới xứng với thân phận Diệp Hạo được?

- Còn nữ sinh thì uống chút rượu đỏ đi.

Chu Soái thấy hai tên này gọi một phát cả thùng Ngũ Lương Dịch và hai bình rượu đỏ, trên mặt lộ ra vẻ không vui.

- Sứ Bác, Niên Thụy, các cậu xuống xe thịt Diệp Hạo à?

Đâu chỉ Chu Soái nhìn ra, đám bạn còn lại cũng nhìn ra, nhưng không có người nào đứng ra can ngăn, nói ra sẽ đắc đắc tội người.

- Nữ hài uống nước trái cây, bỏ rượu đỏ đi!

Lam Tiểu Diệp lúc này nhẹ giọng đề nghị.

Hai bình rượu đỏ có giá đến 6000 tệ.

Tương đương với một thùng Ngũ Lương Dịch.

- Chu Soái, cậu nói lời này làm mất hứng quá!

Sứ Bác giả bộ không vui nói.

- Lần này Diệp Hạo làm thô hào mời khách ăn cơm một bữa, nếu chúng ta làm không được long trọng, Diệp Hạo sẽ không hài lòng đâu, mọi người nói đúng không?

- Khó khăn lắm mọi người mới tụ họp được một lần, đừng để ý những chi tiết này.

Niên Thụy đành giảng hòa.

- Nữ sinh uống chút rượu đỏ rất tốt!

Chu Hiền cũng đứng lên phụ họa.

- Uống nước trái cây làm gì có không khí chứ!

- Đến, rót đầy nào.

Lam Tiểu Diệp nhìn thấy một màn này đã rõ bản thân khuyên nữa sẽ làm mất mặt Diệp Hạo.

Còn sắc mặt Chu Soái giờ tái nhợt, cu cậu còn muốn nói gì đó đã bị Diệp Hạo đè xuống.

- Diệp Hạo, trong lớp chúng ta, thành tích cậu tốt nhất, thi đậu vào Đại Học Trung Y đỉnh tiêm, về sau anh em có chuyện tìm cậu, cậu cũng không thể từ chối nha.

Niên Thụy bung một chén rượu cười nói với Diệp Hạo.

- Dễ nói.

- Tình cảm sâu, một ngụm tan buồn phiền.

Niên Thụy cộng ly với Diệp Hạo rồi uống một hơi cạn sạch ly rượu.

Diệp Hạo cười cười cũng uống một hơi cạn sạch.

- Tục ngữ đều nói song song hoàn thành, cho nên, hai chúng ta cũng phải uống hai lượt mới đúng.

Niên Thụy vừa nói vừa cầm một chai Ngũ Lương Dịch rót cho Diệp Hạo và mình thêm một ly.

- Tôi uống xong rồi, cậu cứ tùy ý.

Niên Thụy nói xong một ngụm nuốt sạch ly rượu.

Cầm ly rượu trên tay, mọi lời nói đều khách khí, nhưng người đã một hơi cạn hết ly rượu rồi bảo người ta tùy ý như thế nào đây!

Diệp Hạo ngược lại không quan tâm lắm, một ngụm uống cạn sạch.

Dù giờ Diệp Hạo không sử dụng tu vi, chỉ cần so tổ chất cơ thể thôi, uống 108 cân cũng không có khả năng say nói chỉ một hai ly tầm thường này.

Ngay lúc hần đang định gấp một miếng đồ nhắm, Sứ Bác đã tiến đến mời.

- Tôi nghe nói sinh viên tốt nghiệp Trung Y Đại Học lương một tháng không dưới 20 vạn, về sau Diệp Hạo cậu trở thành triệu phú cũng đừng quên đám bạn quen chúng tôi nhé!

Sứ Bác vừa cộng ly vừa nói với Diệp Hạo.

Đám bạn học còn lại đều lộ vẻ hâm mộ. Sinh ra đi ra từ Đại Học Trung Y đều ngưu bức như thế.

Những sinh viên tốt nghiệp các trường phổ thông chỉ có lương từ 2000 ~ 3000 tệ, nhưng chỉ cần người đi ra từ Đại Học Trung Y, nhận lương ít nhất 20 vạn, mà mỗi 2 3 năm, các bệnh viện hoặc nhà thuốc nổi tiếng đều sẽ xem xét tăng lương một lần nữa.

Trên mặt Diệp Hạo vẫn mang nụ cười nhẹ nhàng, miệng nói vài lời khách khí.

Diệp Hạo còn nhớ rất rõ, lúc thành tích bản thân không tốt, gia hỏa Sứ Bác này không ít lần trào phúng hần. Hiện tại ngược lại rất tốt a, kè vai bá cổ xưng bạn gọi bè.

Những người còn lại cũng ý thức được giá trị của Diệp Hạo.

Dù sao ai cũng không thể cam đoan bản thân hoặc người nhà cả đời không bị bệnh, mà những người xuất thân từ Đại Học Trung Y có nhân mạch rất nhiều trong nghề bác sĩ, bởi vậy hiện giờ phải nên tạo mối quan hệ tốt với Diệp Hạo mới được.

Điều này dẫn đến việc, cả đám nhao nhao đứng lên mời rượu Diệp Hạo.

Rõ ràng hai thằng cầm đầu Sứ Bác, Niên Thụy đang gài hàng hần mà.

Chu Soái nhìn không ra, nhưng Diệp Hạo tinh tường cỡ nào.

Diệp Hạo có thể ngàn chén không say, ai đến cũng không cự tuyệt, vẫn một hơi cạn sạch ly.

Chu Hiền thấy Diệp Hạo uống hết hai bình Ngũ Lương Dịch mà mặt không đỏ tim không nhanh, ngay cả ngôn ngữ nói chuyện vẫn rất bình thường đã ý thức được, tư lượng tình địch của mình rất cao, dù có uống thêm hai ba bình nữa cũng chẳng xi nhể gì.

Đến lúc đó còn bị những người khác dễ dàng nhìn ra việc bản thân mình cố ý chèn ép Diệp Hạo.

Nghĩ đến đây, Chu Hiền đề nghị đổi chỗ chơi.

- Ta mọi người uống cũng không sai biệt lắm rồi, không bằng chúng ta đi KTV đi.

KTV: Karaoke.

- Chủ ý rất hay đó!

- Sau khi uống rượu phải vui chơi một trận mới được.

- Đi thôi.

Mọi người đã có tý men trong người, nguyên một đám hưng phấn đồng ý lời đề nghị của Chu Hiền, thích thì cứ chơi thôi!

Bên cạnh nhà hàng Tử Vân có một quán KTV, cũng là KTV lớn nhất Ma Đô.

KTV Kim Cương.

- Xin hỏi tiên sinh, các người muốn phòng đại, trung hay tiểu ạ?

Phục vụ viên nhẹ giọng hỏi.

- Đại bao chứ sao nữa!

Sử Bác không chút do dự trả lời.

Chu Soái lại tiến lên một bước hỏi.

- Đại, trung tiểu, không biết phân biệt như thế nào?

- Phòng đại 12000 tệ, trung 6000 tệ, tiểu 3000 tệ.

- Đắt như vậy?

Chu Soái cau mày nói.

- Trang bị trong mỗi phòng của chúng ta đều thuộc loại hiện đại và cao cấp nhất ạ!

- Vậy chọn phòng trung đi.

Chu Soái suy nghĩ một chút rồi đề nghị.

- Tôi nói Chu Soái cậu này, đừng làm mất hứng thế chứ?

Sử Bác đang cao hứng lúc này nghiêm mặt nói.

- Cậu trả tiền sao?

- Tôi...tôi...

- Cậu không được trả tiền mà còn dám ở đây làm lão sói vẫy đuôi?

Âm thanh Chu Soái lạnh lùng.

- Làm sao, tất cả đều thấy Diệp Hạo coi tiền như rác nên muốn xê thịt nó hả?

- Chu Soái, mọi người đang cao hứng, đừng nói chuyện mất hứng này.

Niên Thụy trầm giọng đáp lời.

- Vậy được, phí KTV này hai người các người chi trả đi, thế nào?

Chu Soái nhìn chằm chằm Niên Thụy.

Niên Thụy khẽ giật mình.

Trả con vợ cậu ấy.

Trên người hắn chắc được 2000 tệ là cùng.

Mướm phòng nhỏ nhất vẫn còn chưa đủ đây!

Còn nữa, không phải tính tiền phòng không thôi đâu, còn phải tính tiền đồ ăn thức uống nữa.

Trời mới biết đám bạn này của hắn ăn uống bao nhiêu a.

Không thể không nói, lời Chu Soái nói ra làm đám bạn xung quanh đều cảm thấy xấu hổ.

Bất quá ai cũng không dám đứng ra trả tiền.

Cái này cũng không phải 100 200 tệ, cũng không phải 1000 tệ, mà hơn mấy vạn a.

Chu Hiền thấy tình thế trước mặt ngẫm hiểu mình phải đứng ra giải vây.

- Đều là bạn học với nhau, đừng làm rộn không vui như thế chứ.

Chu Hiền hoà giải nói.

- Tiêu phí lần KTV này để tôi tính đi.

Chu Hiền không nghĩ mình đứng ra, hắn đang một mực chờ đợi Diệp Hạo ra mặt. Nhưng gia hỏa này dĩ nhiên không thèm quan tâm, lúc nhìn đông nhìn, lúc ngó tây a.

Hắn nếu không đứng, lần họp lớp này sẽ kết thúc không vui.

- Lớp trưởng đã thoải mái như vậy, tôi còn nói cái gì nữa?

Về mặt Chu Soái hiện ra nụ cười mỉm nói tiếp.

- Ok, Lớp trưởng phải thế chứ, chúng tôi chọn phòng đại, lên thôi nào!

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Cực phẩm Lam Tiểu Diệp

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Khóe miệng Chu Hiền không khỏi méo xẹo.

Nhưng lúc này cu cậu còn có thể nói cái gì?

Mà vào phòng rồi không chỉ ngồi hát không! Nhưng đợi đến khi Chu Hiền xem xét giả cả các loại đồ ăn thức uống, hắn có cảm giác muốn xoay người rồi đi a.

Con số khủng bố.

Một bình rượu đỏ rẻ nhất cũng có giá 3000 tệ.

Ăn cướp hả?

Tiền mặt trên người hắn hiện giờ chỉ có 5000, bên trong thẻ ngân hàng cũng chỉ 1 vạn 8. Nhưng nhìn tình huống trước mắt, tựa hồ không đủ trả.

- Lafite.

Thời điểm Chu Soái nhìn thấy Lafite, con mắt bắt đầu sáng lên.

- Trước kia đều nghe kể Lafite rất ngon, hôm nay nhất định phải nếm thử mới được.

- Một bình Lafite 5000 tệ đó.

Sử Bác vội nói.

- Vừa mới làm hai bình rượu đỏ 3000 tệ một bình mà?

Chu Soái nghiêm mặt nói.

- Làm sao, cảm thấy tui mình không có tư cách uống à?

- Không, không...

Sử Bác lắp liếm.

- Hai bình Lafite.

Chu Soái nói xong khiến sắc mặt Chu Hiền đen lại.

Hai bình Lafite đã vượt khỏi số tiền trên người hắn hiện có.

Chu Soái lại điểm thêm vài món ăn vặt.

Chu Hiền trong lòng yên lặng tính toán một phen.

2 vạn 5 a!

Diệp Hạo lẳng lặng nhìn một màn này mà không nói gì.

Trước đó, Chu Hiền cùng hai người Sử Bác ra ngoài bàn việc hồ hắc, hắc nghe rất rõ ràng.

Bởi vậy, hiện giờ hắn rất vui khi nhìn thấy Chu Soái hốt lại Chu Hiền.

Lam Tiểu Diệp bưng một chén đồ uống đưa cho Diệp Hạo rồi ngồi kế bên đó luôn.

- Sao không chọn hát một bài đi?

Lam Tiểu Diệp nhẹ giọng hỏi.

- Không biết hát a.

Diệp Hạo nhận lấy đồ uống, cười đáp.

- Tôi, khi học mười một, cậu rất hoạt bát nhưng hiện giờ tính cách lại thay đổi 180 độ vậy!

- Kinh lịch nhiều nên thế.

Đôi mắt đẹp của Lam Tiểu Diệp nhìn Diệp Hạo một chút rồi nói tiếp.

- Kể cho tôi nghe một vài việc được không?

- Nói ra cô cũng không tin đâu.

- Cậu không nói làm sao biết tôi sẽ không tin đây?

- Trực giác.

- Hai cái Trực Giác này phải để nữ nhân nói mới đúng nha.

Diệp Hạo đang định nói thêm gì đó, lại thấy âm thanh Chu Hiền vang lên.

- Mọi người, xin dừng một chút!

Chu Hiền thấy mọi người đang chú ý đến mình, ánh mắt cậu sáng quắt nhìn qua Lam Tiểu Diệp.

- Tin tưởng tất cả mọi người đều rõ, từ cấp ba tôi đã luôn theo đuổi Tiểu Diệp.

Nói xong câu này, Chu Hiền đi đến gần Lam Tiểu Diệp.

Trên mặt cô nàng lộ vẻ kinh ngạc.

- Hôm nay, nhờ mọi người làm chứng, tôi xin làm bạn trai của em, Lam Tiểu Diệp!

Khi chữ cuối cùng vừa dứt, Chu Hiền cũng đã đi đến trước mặt Lam Tiểu Diệp, kết tiếp, cậu quỳ một gối xuống hai tay dâng lên một chiếc nhẫn.

- Nhẫn kim cương a.

- Nhẫn kim cương kia.

- Thật lãng mạn a.

- Tiểu Diệp, đáp ứng đi.

- Tiểu Diệp, nhanh đáp ứng a.

Đám người Sử Bác và Niên Thụy vội vàng gào lên.

Lam Tiểu Diệp trầm ngâm một chút rồi nhẹ nhàng lắc đầu.

- Xin lỗi, tôi không thể đáp ứng.

- Vì cái gì?

Chu Hiền biến sắc hỏi lại.

- Bởi vì tôi vẫn luôn xem cậu là bạn, giữa chúng ta không thể có khả năng.

Lam Tiểu Diệp chém đinh chặt sắt nói.

- Cặp đôi không không phát triển từ tình bạn chứ?

Lam Tiểu Diệp chỉ nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

- Cô thích Diệp Hạo?

Chu Hiền đứng lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn Diệp Hạo nói.

Diệp Hạo nghe thế suýt bị sắc nước.

Bản thân đang yên đang lành sao bị dính vào chuyện này rồi?

- Đúng thế!

Nhưng ngoài ý muốn của tất cả mọi người, Lam Tiểu Diệp thản nhiên thừa nhận.

- Diệp Hạo chỉ học giỏi hơn một chút thôi, trừ cái đó ra, cậu ta có điểm nào so với tôi chứ?

Chu Hiền tức giận nhìn Lam Tiểu Diệp hỏi.

- Cậu sai rồi.

- Tôi sai chỗ nào?

- Nữ hài không nhất định sẽ lựa chọn người học giỏi hay thành tích tốt, mà chỉ chọn người mình thích.

- Vậy cô thích hạng người gì?

- Tôi thích người có thành tích tốt a.

"..."

Chu Hiền cảm thấy trái tim mình rất đau, như bị thọc mấy dao vào ngực.

Diệp Hạo nghe được như thế lại có xúc động muốn bỏ của chạy lấy người.

Đang yên đang lành làm lại dính tới mình vậy ta?

- Tôi đi vệ sinh một chút.

Diệp Hạo kiểm soát chuẩn khỏi đây!

Diệp Hạo mới vừa đứng lên, Lam Tiểu Diệp đã ngăn cản đường đi của hắn, chợt Lam Tiểu Diệp tiện tay đoạt lấy chiếc nhẫn trong tay Chu Hiền, cô nàng quay sang nhìn Diệp Hạo chân thành nói.

- Cậu có thể làm bạn trai tôi không?

Toàn trường xôn xao.

Ai cũng không ngờ Lam Tiểu Diệp buu hân đến cấp độ này?

Chu Hiền càng cảm thấy bị thọc thêm mấy dao.

- Không được.

- Vì cái gì?

- Tôi không thích cô.

- Diệp Hạo, tôi cho cậu biết, qua đêm nay thôi...

Lam Tiểu Diệp nhìn Diệp Hạo trầm giọng nói.

Trong lòng Diệp Hạo buông lỏng.

Lời này không thể tốt hơn rồi.

Lam Tiểu Diệp dừng một chút rồi cười một tiếng nói tiếp.

- Tôi vẫn chờ cậu!

Diệp Hạo đột nhiên cảm thấy ngực có chút đau nhức.

Chu Soái càng phun một ngụm rượu ra ngoài.

Ai cũng không ngờ cô nàng Lam Tiểu Diệp luôn lạnh lùng lại cực phẩm như thế!

- Ta đi vệ sinh một chút đã.

Diệp Hạo nói xong câu nói này, nhanh chóng té ra khỏi phòng.

Sau khi từ nhà vệ sinh ra, hắn đi một mạch thẳng đến cửa ra vào KTV.

Đi chưa được bao xa, Diệp Hạo nhìn thấy một người bạn đẹp —— Chu Uyển Thanh.

- Uyển Thanh.

Khi Chu Uyển Thanh theo tiếng gọi quay người thấy Diệp Hạo, mỉm cười chào hắn.

- Sao anh đến đây?

- Họp lớp cấp ba, còn cô?

- Mấy tỷ muội trong nhà chúng tôi rảnh rồi sinh nông nổi nên muốn hát hò một phen!

- Cô cũng biết hát?

- Không những biết hát, tôi còn biết khiêu vũ đó?

Chu Uyển Thanh liếc mắt Diệp Hạo một cái.

- Xem thường ai vậy.

- Không biết tôi có cơ hội được mở mang tầm mắt không?

- Chuyện này phải để tôi hỏi một chút xem mấy chị em trong kia có đáp ứng không?

Chu Uyển Thanh cười đáp.

- Tưởng đâu chuyện gì, chuyện này đơn giản ý mà.

Diệp Hạo tự tin cười nói.

- Mấy chị em của tôi không đơn giản như anh nghĩ đâu!

Chu Uyển Thanh nói xong, mở cửa phòng KTV của mình ra.

Đập vào mắt Diệp Hạo là hình ảnh mấy thiếu nữ thanh xuân xinh đẹp đang hò hát trong phòng, nhìn qua rất vui mắt đã tại a.

Ánh mắt Diệp Hạo rất nhanh khóa lên người một thiếu nữ.

Một nữ tử tóc ngắn, tư thế hiên ngang, toàn thân tỏa ra khí chất của một người lãnh đạo.

- Ninh Huyền.

Ninh Huyền kinh ngạc nhìn Diệp Hạo.

- Uyển Thanh, cậu biết Diệp Hạo?

- Hai người biết nhau?

Chu Uyển Thanh kinh ngạc hỏi lại.

- Tôi giờ đã tin câu nói kia của cô rồi.

Diệp Hạo mỉm cười nói.

- Câu nào?

Một thiếu nữ có búi tóc to tò mò hỏi.

- Uyển Thanh nói với tôi rằng các chị em trong phòng đều không đơn giản.

Diệp Hạo trả lời cô nàng vừa hỏi.

- Tỉ như tôi đang thấy sát khí đang tỏa ra từ trên người cô vậy?

Thiếu nữ búi tóc cao không khỏi híп mắt.

- Uyển Thanh, anh bạn này của cậu không đơn giản a.

- Quắc Quắc, cậu cũng không nên thăm dò hần.

Chu Uyển Thanh rất rõ ràng, cô bạn này của mình là hạng người gì.

- Hần rất lợi hại?

Quắc Quắc quan sát Diệp Hạo vài lần rồi nói.

- Tiên Thiên Cao Thủ.

Chu Uyển Thanh chậm rãi nói trả lời.

Khuôn mặt Quắc Quắc không khỏi lộ ra vẻ chấn kinh.

- Làm sao có thể, cao thủ Tiên Thiên trẻ tuổi như thế?

- Nếu tôi nói cho cô biết, tôi đã từng gặp qua cao thủ Hám Sơn Cảnh hậu kỳ đấy!

Diệp Hạo cười nói.

- Không có khả năng.

Ánh mắt Diệp Hạo lại rơi vào một thiếu nữ mặc áo trắng, cô chỉ yên lặng ngồi đó đã hút hết cảnh quan xung quanh, thiếu nữ rất điềm đạm nho nhã giống như một đóa bạch sắc thanh liên.

- Vị này là ——?

- Làm sao, đừng nói với tôi anh muốn đánh chủ ý lên Khinh Y muội muội của tôi nhé?

Chu Uyển Thanh cười khanh khách trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 186: Danh thủ quốc gia

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Khuôn mặt xinh đẹp của Khinh Y trên lộ vẻ bất đắc dĩ.

- Uyển Thanh, cậu cũng không cần trêu ghẹo mình vậy chứ.

- Diệp Hạo, cậu thật không biết Khinh Y?

Chu Uyển Thanh cười tủm tỉm nhìn Diệp Hạo hỏi.

- Không biết thật!

Diệp Hạo mờ mịt đáp lời.

Sao thế? Khinh Y rất nổi tiếng hả?

- Khinh Y là danh thủ cờ vây quốc gia nha.

- Danh thủ quốc gia?

Diệp Hạo nghe thế, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Phải biết không phải ai cũng có tư cách được trở thành danh thủ quốc gia đâu.

Muốn nhận được danh xưng đáng tự hào này, cần đồng thời đánh bại bốn cao thủ cấp chín trong cùng bộ môn.

- Nếu được, cho tại hạ giao lưu vài ván a.

Diệp Hạo trầm mặc một chút rồi nói với Khinh Y.

- Không biết cậu có cầm cự được 20 nước không, hìhì?

Chu Uyển Thanh cười ha ha.

- Một khi nói đến chuyện môn, cô bé không biết nhường tay đâu nha!

- Cô tin tôi có thể ngược Khinh Y không?

Diệp Hạo nhìn chằm chằm Chu Uyển Thanh nói.

- Không tin.

Chu Uyển Thanh sao tin được chuyện hoang đường này chứ

Toàn bộ cao thủ cờ vây trong Trung Quốc, số người có thể đánh đồng với Khinh Y chắc chỉ đếm trên lòng bàn tay.

- Nếu tôi ngược được cô ấy, cô nhảy một bài cho tôi xem, được không?

- Chỉ cần cậu có thể thắng, nhảy một bài thì có là gì.

Chu Uyển Thanh không thèm để ý đồng ý.

Bởi vì cô nàng cảm thấy Diệp Hạo không thể chiến thắng a.

- Không biết người đẹp có hứng thú cho tôi đại khai nhãn giới hay không, đánh cờ mồm nhé?

Diệp Hạo nhìn qua nói với Khinh Y.

Thoại âm Diệp Hạo vừa rơi xuống, đám người Chu Uyển Thanh nhìn hẩn như quái vật, tên này dám chơi thật.

Cờ vây rất dễ chơi, nhưng muốn tinh thông rất khó nha, mà còn chơi đánh cờ qua miệng nói thôi nữa.

Có hơn 324 nước đi trên bàn cờ vây nha.

- Tôi ra Hắc Tử a.

Khinh Y nhìn Diệp Hạo nói khế.

- Ừm, tôi đi Thiên Nguyên.

Diệp Hạo cười nói.

Khinh Y không khỏi giật mình, thế cờ gì đây không biết?

Bên trong bàn cờ vây, trước chiếm thành, sau chiếm một bên cờ, vì cạnh góc bàn là nơi hiểm yếu, không đến mức hai mặt thụ địch, nếu đi Thiên Nguyên trước, căn cơ bất ổn, không thể thành đại khí.

Mà bước đầu tiên của Diệp Hạo lại ra Thiên Nguyên.

- Diệp Hạo, cậu biết chơi cờ vây chứ?

Ninh Huyền chân chờ một chút vẫn hỏi lại, cô nàng cũng biết một hai về nó nha.

Nàng cũng thuộc dạng cao thủ trong việc đánh cờ mồm đó.

- Mời.

Diệp Hạo trả lời mà nhìn Khinh Y nói.

Khinh Y kinh nghi bất định nhìn Diệp Hạo một cái rồi chiếm một điểm cạnh góc.

Theo nước cờ hai bên không ngừng đặt xuống, Ninh Huyền hơi lắc lắc bàn tay mình.

Đại Long bên Diệp Hạo đã bị Khinh Y dồn đến trong góc tường, cô chỉ cần xuống một nước nữa sẽ trăm được Đại Long của hẩn.

Thắng bại đã phân.

Khinh Y đặt một điểm xuống Nhất Tử sau đó mỉm cười nhìn Diệp Hạo.

Diệp Hạo cũng khế mỉm cười nói.

- Kết thúc.

- Kết thúc.

Khinh Y nhẹ gật đầu.

- Uyển Thanh, đến lượt cô ra nhảy rồi.

Diệp Hạo nhìn qua Chu Uyển Thanh nói.

Lời Diệp Hạo vừa dứt, khuôn mặt Chu Uyển Thanh lộ vẻ kinh ngạc.

- Khinh Y, cậu thua?

- Không có mà.

Khinh Y mở to hai mắt đáp.

- Diệp Hạo, Khinh Y đặt Nhất Tử xuống, Đại Long bên cậu đã bị chém rồi.

Ninh Huyền không nhịn được nói.

- Điều kiện tiên quyết là Khinh Y có cơ hội đó mới được.

Diệp Hạo lắc lắc đầu.

- Thượng Tứ Bình Ngũ.

- Thượng Tứ Bình Ngũ.

Khinh Y đang chờ thời cơ hạ cờ, về ắt sẽ bỗng nhiên hiện lên và không thể tưởng tượng nổi, bởi vì Diệp Hạo điểm xuống một quân, chúng nháy mắt nổi thành một mảnh nuốt hết quân cờ của nàng.

Thua!

Khinh Y minh bạch bản thân đã thua, thua một cách không minh bạch.

Ninh Huyền cũng đang tính toán các thế trên bàn cờ, thời gian dần qua, về mặt cô nàng hiện ra thần sắc chần động.

- Diệp Hạo, cậu bày ra bố cục này khi nào?

- Bí mật không thể bật mí!

Diệp Hạo cười tủm tỉm từ chối trả lời.

Diệp Hạo tự nhiên không biết chơi cờ vậy, nhưng mà Long ca đã mất biết a.

Vị này trong thời gian bị nhốt mấy trăm năm, nhàn rồi buồn chán không biết làm gì nên nghiên cứu mọi thứ trên đời.

Cờ vậy là một trong số đó.

Chu Uyển Thanh giờ mới ý thức được Khinh Y đã thua Diệp Hạo, cô nhìn Diệp Hạo như nhìn quái vật.

- Cậu nói cho tôi biết còn có thứ gì cậu không biết không?

- Cô nói tôi mới nhớ, tôi thật có một việc còn không biết!

- Chuyện gì?

- Sinh con đó, haha!

Chu Uyển Thanh không khỏi đỏ mặt

- Hạ lưu.

- Tôi chỉ ăn ngay nói thật thôi mà!

Diệp Hạo cười nói.

- Diệp Hạo, làm thêm một ván, được không?

Khinh Y nghiêm túc đề nghị.

- Nói thật cô đừng buồn nhà, kỳ nghệ giữa hai chúng ta chênh lệch rất xa.

Diệp Hạo suy nghĩ một chút rồi nói.

- Cho nên có đánh nữa cũng không có ý tứ gì!

- Khinh Y là danh thủ quốc gia đó nha.

Em gái đầu búi tóc cắn giận bất bình bên cạnh.

Diệp Hạo mỉm cười không nói.

- Mời Diệp tiên sinh chỉ giáo.

Khinh Y nói khẽ.

Diệp Hạo thấy thần sắc của cô nàng, đã biết bản thân không nên cự tuyệt nữa.

- Cũng được, tôi để cô Tam Tử nhé.

Khinh Y không khỏi biến sắc.

Khi thi đấu cờ vây, cần phải so đấu quân cờ nhiều ít, nếu không có thực lực nghiền ép tính đối thủ, không ai dám nhường số quân cờ cho đối thủ cả?

Mà Diệp Hạo bây giờ lại nói nhường Khinh Y Tam Tử.

Dù Khinh Y tính tình đạm nhiên nhưng giờ trong mắt cũng toát ra vẻ phẫn nộ.

Khinh Y biết kỳ nghệ Diệp Hạo cao siêu, nhưng cô không cảm thấy Diệp Hạo cao hơn mình bao nhiêu cả.

Nàng sợ dĩ muốn đánh tiếp cũng bởi vì muốn dò xét Diệp Hạo đến cuối cùng.

Nhưng không ngờ, Diệp Hạo lại xem thường bản thân mình như vậy.

- Nếu cô thấy Tam Tử không đủ, có thể cho cô Ngũ Tử?

Diệp Hạo thăm dò mà nói.

- Cậu... cậu.

Khinh Y chỉ Diệp Hạo nhưng không biết nên nói cái gì.

- Uyển Thanh, cô còn đứng đó làm gì, nhảy một bài nào!

Diệp Hạo nói với Chu Uyển Thanh.

- Diệp Hạo, cậu muốn chọc Khinh Y tức chết mới chịu sao?

Chu Uyển Thanh trừng Diệp Hạo một cái.

- Không có mà, tôi chỉ trình bày sự thật.

Diệp Hạo nhún vai vô tội.

- Khinh Y, cậu cứ để hấn nhường Tam Tử, sau đó hảo hảo mà ngược hấn.

Chu Uyển Thanh đến gần Khinh Y khẽ giọng nói.

Khinh Y cố gắng đè nén tâm tư nói.

- Bắt đầu đi.

- Để cô Tam Tử?

- Ừm.

Trong lòng Khinh Y đã chuẩn bị làm một ván phần kích thật đẹp.

Sau khi nước cờ đầu tiên được bắt đầu, trong mỗi bước đi cô đều suy nghĩ rất kỹ càng mới quyết định, đồng thời cô cũng đang nghiên cứu dụng ý của mỗi nước đi của Diệp Hạo.

Khi Khinh Y đặt con cờ thứ 28 xuống, Diệp Hạo liền cười híp mà nhìn cô, lòng cô lại trầm xuống.

- Tà Thất Bình Bát.

Trong đầu Khinh Y nhanh chóng xem xét bảy quân cờ Diệp Hạo đã đặt ở các góc, lúc này cô mới ngạc nhiên phát hiện Đại Long bên Diệp Hạo dĩ nhiên sống lại.

Đại Long chia quân cờ bên cô ra, tiếp đó làm một màn nuốt chửng.

Thắng bại đã phân!

- Sao cậu làm được?

Khinh Y tròn mắt há hốc mồm hỏi.

- Muốn làm thì làm thôi.

Diệp Hạo nhún vai nói, tiếp đó hất quay qua nhìn Chu Uyển Thanh.

- Tôi nói này Uyển Thanh, cô muốn chơi xấu à?

- Cái này...

Chu Uyển Thanh hơi khó xử.

Hình tượng cô đang xây dựng cho mọi người thấy là một tiểu thư khuê các.

Nhưng hiện tại, giờ lại khiêu vũ cùng một nam nhân, dù thế nào cô cũng cảm thấy không được tự nhiên a.

Bất quá ai bảo bản thân cô trước đó đã dám mạnh miệng đánh cược chứ!

Mà ngay khi Chu Uyển Thanh chuẩn bị đáp ứng, Diệp Hạo lại bước nhanh ra ngoài phòng.

Sáu tên vệ sĩ áo đen đang bao vây đám người Chu Hiểu, trong đó có một thanh niên đang phì phì khói thuốc lấy Chu Hiểu.

- Dám động vào ông mày đây, mày có biết ông mày là ai không?

- Các người nếu dám động thủ, chúng tôi sẽ báo cảnh sát a.

Lam Tiểu Diệp trầm giọng đe dọa.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 187: Chu gia Đại Tiểu Thư

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Báo cảnh sát?

Thanh niên ngậm điều thuốc cười lạnh nói.

- Có bản lĩnh cô gọi đi.

Lam Tiểu Diệp chần chờ một chút rồi móc điện thoại ra.

Nhưng đúng lúc này, thanh niên kia nhanh chân bước đến bắt lấy cánh tay cô.

- Cho cưng chút thẻ điện mà cưng không cần!

Hắn nhìn Tiểu Diệp nói.

Lam Tiểu Diệp hoảng sợ.

Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng người nhanh chóng vọt tới chặn lấy cánh tay của hắn.

- Màu muốn làm gì?

Diệp Hạo lạnh lùng nhìn thanh niên.

- Tụi bây còn đứng đó làm gì?

Thanh niên kia chỉ vào Diệp Hạo quát.

- Làm thịt thằng này cho tao!

Cánh tay của hắn bị Diệp Hạo nắm không động đậy được.

- Dừng tay.

Chu Uyển Thanh quát lớn.

Thanh niên thấy Chu Uyển Thanh đang đi tới, mắt không khỏi sáng lên.

- Không ngờ ở đây còn có thể đụng phải cực phẩm mỹ nhân như thế a.

Hắn vui vẻ nói.

Chu Uyển Thanh vô luận tướng mạo hay khí chất đều muốn hơn Lam Tiểu Diệp vài phần.

Diệp Hạo nhìn thấy Chu Uyển Thanh tiến đến cũng thuận thế buông thanh niên kia ra.

Lúc này, Chu Uyển Thanh đến trước mặt thanh niên kia hỏi.

- Đã có chuyện gì xảy ra?

- Nếu cô bồi tôi uống một chén, tôi sẽ nói cho cô biết.

Vừa nói cánh tay hắn cũng chuẩn bị sờ soạng khuôn mặt Chu Uyển Thanh.

Cô không hề động đậy mà chỉ lẳng lặng đứng nhìn, nhưng Quắc Quắc bên cạnh lại dùng bàn tay nhỏ của mình nắm lấy năm ngón tay của thanh niên, sau đó hơi dùng sức một chút.

Răng rắc!

Năm ngón tay của hắn đều bị bẻ gãy, sáu tên bảo tiêu xung quanh đều ngơ ngác.

Không ai nghĩ đến một thiếu nữ vô hại lại bá đạo như thế, nhưng lúc này bọn họ nhất định phải đánh trả.

Một đòn đập tới, Quắc Quắc dữ tợn cười một tiếng, cô như thiểm điện tung ra một cước.

Phát sau mà đến trước!

Một cước này chuẩn xác đập vào người một bảo tiêu.

Khuôn mặt người nọ cứng lại, hắn như một con điều lao đảo lui về phía sau.

Năm tên bảo tiêu còn lại ngừng bước chân sau khi nhìn thấy đồng bọn mình bị đá ra xa hơn mười mét.

- Tình huống gì đây? Cô gái này là Võ lâm Cao thủ à?

- Đến đây!

Quắc Quắc ngoắc ngoắc ngón tay mời năm tên bảo tiêu còn lại.

- Cô có biết vị này là ai không?

Một Bảo Tiêu chỉ vào người thanh niên nói.

- Chẳng cần biết hắn là ai, Chu Uyển Thanh tôi đều chấp hết!

Chu Uyển Thanh lạnh lùng nhìn thanh niên kia một cái nói tiếp.

- Cậu hiện tại có thể gọi thêm người tới.

- Cô chờ đó.

Thanh niên tức tối nhìn Chu Uyển Thanh một cái rồi móc điện thoại trong túi ra.

- Lão Đại, em bị người ta đánh a!

Thanh niên rất nhanh bấm gọi một dãy số.

- Đưa nào ăn tim gấu dám đánh chú?

- Một cô gái tên Chu Uyển Thanh.

- Chu...chú nói người nào?

- Chu Uyển Thanh ạ.

- Nhị Cầu, về sau chú đừng nói tôi là Lão Đại của chú nữa.

- Tại sao?

- Chú có biết Chu Uyển Thanh là ai không? Đại tiểu thư Chu Thị Ngân Hàng.

Bên kia gào thét mắng to.

- Một trong ba nhà mạnh nhất Ma đô này, chú dĩ nhiên muốn tìm đường chết nên mới trêu chọc vị đại tỷ này.

Nhị Cầu choáng váng, hắn không ngờ Chu Uyển Thanh lại có địa vị lớn như vậy.

- Em... Lão Đại...Em bây giờ nên làm gì?

- Còn có thể làm gì?

Bên kia phần nộ quát.

- Mặc kệ chú dùng biện pháp gì, tóm lại phải khiến Chu Uyển Thanh nguôi giận.

Nhị Cầu nhìn Chu Uyển Thanh ung dung cao quý, khuôn mặt bắt đầu thay đổi.

- Chu đại tiểu thư, đại nhân không chấp tiểu nhân, tạm tha tôi lần này được không?

Chu Uyển Thanh liếc Nhị Cầu một cái rồi quay sang nói với Lam Tiểu Diệp.

- Đã có chuyện gì xảy ra?

- Lúc tôi đang đi dạo thì hắn lôi kéo cưỡng ép muốn tôi theo hắn vào phòng.

Lam Tiểu Diệp chân thật kể sự tình lại một lượt.

Lam Tiểu Diệp cũng ý thức được Chu Uyển Thanh trước mắt không phải người đơn giản.

Đi dạo cùng Lam Tiểu Diệp còn có một nữ sinh, lúc Nhị Cầu nỗ lực kéo Lam Tiểu Diệp đi, nữ sinh này vội vàng đi mời cứu binh.

Lúc đó Chu Hiểu mới lao đến.

Chu Hiểu đi lên cho Nhị Cầu một bạt tai, nhưng sau đó sáu tên bảo tiêu xuất hiện, đám học sinh này chưa bao giờ gặp qua tình huống nào như thế nên tất cả đều không giám xuất thủ.

Đó cũng là lí do vì sao Diệp Hạo đẩy cửa phòng ra nhìn thấy Nhị Cầu đang quán lấy Chu Hiểu.

- Tự vả miệng một trăm cái.

Ánh mắt Chu Uyển Thanh rơi lại lên người Nhị Cầu

- Nếu dám làm qua loa thì...

Chu Uyển Thanh không nói tiếp nhưng Nhị Cầu đã hiểu hàm ý trong đó.

Ba!

Hắn không nghĩ ngợi, giáng một bạt tai xuống mặt mình.

Ba!

Nhị Cầu dùng sức.

Bạt tai thứ hai xé rách khóe miệng.

- Đánh xong một trăm cái, sau đó chuyện này dừng ở đây!

Chu Uyển Thanh thản nhiên nói.

- Nếu có ý định trả thù, thì đừng trách tôi vô tình.

- Không dám, không dám, không dám.

Nhị Cầu lăm bấp đáp lời.

Chu Uyển Thanh lấy một tấm danh thiếp ra đưa cho Lam Tiểu Diệp.

- Đây là danh thiếp của tôi, sau này có việc gì thì hãy gọi số này.

Chu Uyển Thanh nói khẽ.

Lam Tiểu Diệp dùng hai tay tiếp nhận danh thiếp, trong mắt đầy kính sợ.

Bởi vì tấm danh thiếp của Chu Uyển Thanh được chế tạo bằng vàng 24K thuần nha.

- Chu Uyển Thanh, tiểu thư Chu Thị ngân hàng và Chu Thị châu báu.

Diệp Hạo cười nói.

- Tiểu Diệp sau này tốt nghiệp có thể đi tìm Uyển Thanh.

Chu Thị ngân hàng Ma Đô không ai không biết, Chu Thị Châu Báu càng quen thuộc hơn với người Ma Đô bởi vì chất lượng ở đây đều đạt tiêu chuẩn Châu Âu.

Lam Tiểu Diệp giật nảy mình. Bây giờ cô mới ý thức được danh thiếp trong tay có ý nghĩa gì.

Có tấm danh thiếp này, bản thân có quan hệ với Đại tiểu thư Chu gia, dù cô tùy tiện an bài cho mình một chức vị cũng đủ cho bản thân phần đầu cả một đời.

Trên mặt Chu Soái lộ ra vẻ hâm mộ.

- Đa tạ!

Lam Tiểu Diệp nói khẽ.

Chu Uyển Thanh cười cười.

- Cái này để mở rộng quan hệ xã hội a!

Diệp Hạo cảm khái.

- Lời này có ý gì?

Chu Uyển Thanh cười hỏi.

- Cô thấy hai ta quen nhau cũng được một đoạn thời gian rồi mà tới cả số điện thoại của cô tôi cũng không biết a.

- Cậu không hỏi mà.

- Tôi không hỏi là không cho tôi biết à?

- Được rồi, cho cậu!

Chu Uyển Thanh nói xong muốn lấy một tấm danh thiếp ra, Diệp Hạo lại lắc đầu cười,

- Tôi cũng không định đi theo cô, cô đưa danh thiếp làm cái gì?

- Diệp Hạo!

Đôi mi thanh tú của Chu Uyển Thanh nhăn lại.

Đám người Chu Hiểu nhìn Diệp Hạo nói chuyện thân mật với Chu Uyển Thanh đều hoảng sợ không nói nên lời.

- Diệp Hạo lại quen biết Đại tiểu thư Chu Gia a?

- Khinh Y, Khinh Y, cô là danh thủ quốc gia – Khinh Y

Sau khi Chu Soái nhìn đám oanh oanh yến yến xung quanh Uyển Thanh chợt kích động hô to.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188: Giáo Chủ

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Sự nhắc nhở của Chu Soái mới làm các học sinh còn lại chú ý, lúc này họ mới nhìn thấy sự hiện diện của Khinh Y

- Có cảm giác như Khinh Y không có mặt ở đây vậy!

Ninh Huyền cười duyên lên tiếng trêu chọc.

- Khinh Y có thể ký tên cho tôi được không?

Chu Soái vội vàng nói.

- Mà biết chơi cờ vậy?

Diệp Hạo hoài nghi hỏi.

- Tao có đến Cờ Vây Xã làm việc đó cu?

Chu Soái nhìn Diệp Hạo một cái rồi nói tiếp.

- Nhìn qua đã biết mà đót đặc hậu môn về môn này rồi!

Khỏe miệng Khinh Y khẽ nhếch.

Diệp Hạo mà không biết chơi cờ vậy? Đùa gì vậy không biết

Diệp Hạo nhìn qua Khinh Y mỉm cười rồi rời đi.

Lam Tiểu Diệp lên tiếng hỏi.

- Diệp Hạo đây là?

- Rời đi thôi!

Chu Uyển Thanh nhẹ giọng nói, Lam Tiểu Diệp cũng đoán trước được.

- Ủm?

- Có đôi lời tôi không biết có nên nói hay không?

- Chu tiểu thư cứ nói.

- Diệp Hạo và cô không cùng một thế giới.

- Ý cô là?

- Nhớ kỹ lời tôi nói hôm nay

Nói xong, Chu Uyển Thanh xoay người rời đi.

Diệp Hạo rời KTV mờ mịt không biết đi đâu nên tàn tàn đi trong mục đích.

Yêu Ma Quỷ Quái ngày càng lộng hành, Diệp Hạo đi tới trước một con hẻm rồi dừng lại, hần cảm thấy Yêu Khí đang tỏa ra từ bên trong.

Thân ảnh Diệp Hạo lóe lên vài cái rồi tiến vào trong đó, hần liếc mắt thấy được một đôi nam nữ đang hôn nhau say đắm, tên nam tử không hề phát giác ra thọ nguyên của mình đang bị hút đi.

Qua vài lần hô hấp, Diệp Hạo mới nhận nhận cất tiếng.

- Người muốn hút hết thọ nguyên của hần sao?

Nữ tử kia nghe thế nhất thời dứt khỏi người thanh niên, con người cô co rụt lại kinh ngạc nhìn Diệp Hạo:

- Người là ai?.

- Tên kia nhìn qua đã biết không phải thứ tốt gì, nếu người chỉ hút một chút thọ nguyên của hần, ta cũng không quan tâm, nhưng với cái đà này, ta không thể không đứng ra.

Diệp Hạo thần nhiên đáp.

- Xen vào việc người khác sẽ khiến người trả giá rất đắt đấy.

Thanh âm nữ tử vừa vang lên, sau lưng cô xuất hiện một ít lông trắng, cùng lúc đó hai cái răng nanh lộ ra, lóe lên từng đạo hàn quang.

- Người trong thiên hạ quản chuyện thiên hạ.

Thần niệm Diệp Hạo khẽ động nhanh chóng giam cầm nữ tử tại chỗ, tiếp đó, một đạo kinh lôi bổ lên người cô nàng.

Nữ tử kêu thảm một tiếng rồi co rụt dưới mặt đất, sau đó biến thành một con chồn lớn.

- Cái này..... này...

Thanh niên kể bên nhìn thấy cảnh này, bị dọa muốn tè ra quần, sau đó lăn ra bất tỉnh.

Thần niệm khẽ động, Diệp Hạo thu con chồn vào túi Càn Khôn.

Con chồn to đùng thế này không thích hợp xuất hiện ở đây.

Giải quyết xong, Diệp Hạo tiếp tục đi tuần tra.

Hắn giờ như một sứ giả của chính đạo, đi dạo xung quanh các nơi tiện tay chém giết một vài tà ma ngoại đạo muốn làm hại mọi người.

Thời điểm giải quyết được tên thứ chín, Diệp Hạo mới quay trở về biệt thự, cùng lúc đó, hắn phát hiện một thân ảnh đang truy đuổi theo một người.

- Thiều Hoa...

Diệp Hạo khẽ giật mình.

Hắn không ngờ việc gặp Thiều Hoa ở đây.

Thân ảnh Diệp Hạo dần biến mất, tiềm hành theo sau cô nàng.

- Quang Minh Thánh Đường chúng ta đến Ma Đô không ảnh hưởng đến trật tự của các người, điều này ta đã nói rồi mà.

Một trung niên bị Thiều Hoa truy đuổi gấp gáp lên tiếng.

- Trung Quốc là cấm địa, các người phải hiểu rõ chứ.

Thiều Hoa lạnh lùng quát.

- Nhưng Võ Sĩ các cô lại có thể đến Tây Âu bọn ta.

- Đó là vinh hạnh của các ông.

- Cô...

Trung niên vừa nói đến đây, nghe thấy một âm thanh phá không đang lao đến, tiếp đó trong tay hắn liền xuất hiện một bạch sắc quang tráo, bao phủ thân thể hắn vào trong.

Thiều Hoa cầm một thanh chủy thủ trong tay, đánh ra vào đạo tấn công nhưng không thể phá được lớp phòng ngự kia.

- Chịu chết đi!

Không thể nói, Thiều Hoa sát tính rất nặng.

Bởi vì các chiêu thức của cô đều nhắm vào các bộ vị yếu hại của đối phương.

Song phương người tới ta lui, giao thủ gần trăm chiêu, ngón tay Thiều Hoa hóa thành kiếm chỉ đâm xuyên qua ngực của trung niên Tây Âu.

Trung niên kia tay bưng ngực mình, nhìn chăm chăm Thiều Hoa nói.

- Ít ngày tới Thánh Đường Giáo Chủ sẽ tự mình đến đây!

Giáo Chủ?

Vài tia sát cơ lóe lên trong mắt Thiều Hoa.

- Ông cảm thấy tôi sẽ sợ à?

- Giáo Chủ đại nhân sẽ báo thù cho tôi.

Trung niên nói xong, phun ra một búng máu.

- Điều kiện tiên quyết là hắn phải có bản sự đó đã.

Thiều Hoa rút ngón tay ra, lạnh lùng nói.

Ánh mắt trung niên nhân từ từ âm đạm rồi ngã xuống đường.

Thiều Hoa nhanh chóng rắc một chút bột phấn lên người hắn, không ngờ xác đối phương đang tan biến bằng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

Hóa Thi Phán!.

- Theo ta biết, tu vi Giáo Chủ Quang Minh Thánh Đường là Phiên Hải Cảnh a?

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên từ bốn phía.

Lúc Thiều Hoa nghe được âm thanh này liền lộ ra vẻ vui mừng lẫn sợ hãi.

- Tiền bối.

- Ủ...

- Tiền bối nói không sai, tu vi Giáo Chủ Quang Minh Thánh Đường đang ở Phiên Hải Cảnh.

- Người có năng lực ứng phó?

- Không có.!

Thiều Hoa sợ hãi không sợ vì trong Cục Võ Đạo vẫn còn cao thủ.

- Cái này cho người...

Diệp Hạo vừa dứt lời, ném một hộp gắm cho Thiều Hoa.

Vừa mở nó ra, Thiều Hoa cảm thấy Linh Lực cực kỳ tinh thuần bên trong.

- Cái này ....này...?

Thiều Hoa hoảng sợ không nói lên lời.

- Đây là Trung Phẩm Linh Thạch.

Diệp Hạo nhẹ giọng nói.

- Nhớ lấy không được tiết lộ ra ngoài, nếu không, có thể dẫn họa sát thân.

Nghe vậy Thiều Hoa ngay lập tức khép hộp gắm lại.

- Ở đây có 10 khóa Trung Phẩm Linh Thạch ta nghĩ có thể nhanh chóng đưa tu vi cô lên Phiên Hải Cảnh trung kỳ.

- Còn có lần sau gặp thế lực cấp bậc ngang nhau nên gọi người tới giúp.

Diệp Hạo thầm nhắc nhở Thiều Hoa.

- Đa tạ tiền bối quan tâm!

Không có âm thanh đáp lại.

- Tiền bối.

Thiều Hoa kêu lên mấy tiếng dò xét nhưng không có hồi đáp, nàng nhìn bạch Diệp Hạo đã rời đi.

- Không biết vị tiền bối kia trong như thế nào?

Thiều Hoa có cảm giác tuổi của Diệp Hạo không lớn.

Diệp Hạo về thẳng đến biệt thự.

Ngay khi vừa về nhà, hắn lập tức kiểm tra việc tu luyện của Đường Phiên Phiên, không thể không nói tốc độ tu luyện của Thượng Phẩm Linh Căn rất nhanh. Vừa không được bao lâu, Đường Phiên Phiên cơ hồ đều nắm giữ mọi thứ.

Sau đó Diệp Hạo truyền cho cô Thiên Lô Quyết cùng Bồ Vũ Quyết.

Ba ngày trôi qua...

Ba ngày này, Diệp Hạo cảm thấy khoảng cách đến Luyện Hồn Cảnh Tầng ba ngày càng gần.

Hiện tại, Diệp Hạo đã không còn cần Hạ Phẩm Linh Thạch để tu luyện.

Cái này không phải do hắn xa xỉ, mà do hắn có quá nhiều Trung Phẩm Linh Thạch, nên không lý do gì dùng Hạ Phẩm Linh Thạch nữa cả.

Tiếng chuông điện thoại vang lên làm Diệp Hạo phải tạm ngừng quá trình tu luyện.

Ấn nút trả lời, bên kia vang lên âm thanh của Lãnh Tuyết

- Diệp Hạo, em có rảnh không?
- Có chuyện gì thế cô?
- Hôm nay Đại học Sankt- Peterburg có chuyến viếng thăm đến trường chúng ta.
- Điều này hình như không liên quan đến em nha.
- Cậu là đại biểu của trường đấy.
- Lành Tuyết à, cô đừng đùa có được không?
- Ai rảnh đùa với em làm gì!
- Chuyện làm đại biểu này em không có hứng thú.

Diệp Hạo cự tuyệt.

- Khi nào đến thời điểm giao lưu học thuật thì hãy liên lạc với em.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189: Được hoan nghênh

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- -----

- Em...

Lành Tuyết còn muốn nói gì đó nhưng Diệp Hạo bên này đã tắt máy.

Sau khi cúp điện thoại, hắn đứng dậy đi tới phòng bếp.

Hiện tại mới chỉ mười giờ rưỡi trưa.

Còn chưa đến giờ ăn cơm, Đường Phiên Phiên vẫn đang trong phòng tu luyện thần thông.

Diệp Hạo mở tủ lạnh, lấy không ít nguyên liệu rồi dựa theo phương pháp trong ký ức hắc Long bắt đầu nấu ăn.

Nửa giờ sau, Đường Phiên Phiên ra khỏi phòng mình.

Khi cô nhìn thấy đồ ăn được đặt sẵn trên bàn, không khỏi kinh ngạc.

- Cậu biết nấu cơm
- Có vấn đề gì sao?
- Thật không nhìn ra.

Đường Phiên Phiên nói xong dùng tay bốc lấy một miếng thịt xào ném thử, hai con ngươi của cô lộ vẻ chấn động.

- Vào miệng tan ngay, béo mà không ngán, sao cậu làm được?

Đường Phiên Phiên thật không thể tưởng tượng nổi.

- Không thể nói a.

- Hừ, không nói, tôi không biết tự mình nhìn xem sao.

Đường Phiên Phiên nói xong đi vào nhà bếp.

Qua một lúc lâu, sắc mặt cô nàng lộ vẻ ngưng trọng, bởi vì cô thấy trình độ khống chế lửa của Diệp Hạo rất cao, ít ra cô hiện tại còn xa xa không đạt đến trình độ này.

Đồng thời, cô còn chú ý thấy Diệp Hạo dùng rất nhiều vật liệu để điều chế một thứ gì đó.

Thứ đó không thể diễn tả bằng lời, nhưng rất dễ ngửi.

- Diệp Hạo, đây là cái gì vậy?

Đường Phiên Phiên tò mò hỏi.

- Được vật do tôi điều chế.

- Có thể dạy tôi không?

- Đợi chút nữa tôi viết lại phương pháp điều chế cho chị.

Nếu đối với kẻ khác, Diệp Hạo có lẽ sẽ cân nhắc một hai, nhưng mà Đường Phiên Phiên lại khác, hẳn sẽ không giấu diếm thứ gì.

Ngay cả việc Tu Đạo bí mật như vậy còn nói cho cô biết nữa là, còn chuyện gì quan trọng hơn việc Tu Đạo không?

Khóe miệng Đường Phiên Phiên cong lên lộ ra nụ cười mỉm đáng yêu.

Đường Phiên Phiên ưu thế hơn những cô gái khác rất nhiều vì chiếm được ưu thế sân nhà, mà ưu thế này không thể nói dối là dối được.

- Phiên Phiên, buổi chiều tôi đến trường một chút.

- Lên lớp làm cái gì?

- Đoàn đại biểu Đại Học Sankt-Peterburg đến trường chúng ta giao lưu.

- Giao lưu chỉ là ngụy trang, độ sức mới là thật.

Đường Phiên Phiên nói khẽ

- Nhưng thực lực đám sinh viên Đại Học Sankt-Peterburg quả thật rất mạnh.

- Năm đó, có phải cô cũng làm đại biểu phải không?

- Đúng vậy, tôi làm đại biểu khi giao lưu học thuật.

- Vậy chắc chị hạ đo ván đối thủ hả.

- Hoàn toàn ngược lại.

Đường Phiên Phiên lắc đầu đáp.

- Tôi thua.

- Bại?

Diệp Hạo khẽ giật mình lập lại.

- Thời điểm đó, tôi phải chữa cho một bệnh nhân bệnh tim đang nguy hiểm đến tính mạng nhưng tôi thất bại.

Đường Phiên Phiên nhìn Diệp Hạo nói.

- Mà lúc ấy, tôi tự đại cho rằng không ai có thể cứu được bệnh nhân này, một nam sinh bên Đại Học Sankt-Peterburg đã cứu tỉnh người bệnh chỉ sau một phút.

- Chuyện này kích động rất lớn với tôi, mà tôi sợ dĩ rồi khỏi Đại Học Trung Y, hoặc nhiều hoặc ít cũng vì nguyên nhân này.

- Tôi giúp chị báo thù.

- Ừm...

Đường Phiên Phiên biết rõ thực lực của Diệp Hạo, năng tin tưởng hẳn sẽ dễ dàng đánh cho bọn người kia tan tác.

Ước chừng gần hai giờ chiều, Diệp Hạo nhận được điện thoại của Trương Lan.

- Diệp Hạo, hai giờ rưỡi tại lễ đường của trường sẽ tiến hành tranh tài tính nhảm.

Trương Lan nói khẽ.

- Tôi sẽ đến đúng giờ.

Diệp Hạo vẫn có quan niệm thời gian.

Chờ đến hai giờ, Diệp Hạo đứng dậy chạy tới trường.

Còn chưa đến lễ đường, Diệp Hạo đã thấy các bạn học của mình tốp năm tốp ba đi vào trong đó.

Lúc Trương Lan nhìn thấy Diệp Hạo, hai mắt lập tức sáng lên.

- Tôi còn đang nghĩ anh không đến chứ?

- Nếu đã đồng ý, tôi nhất định sẽ đến.

Diệp Hạo cười nói.

- Cô chuẩn bị thể nào rồi?

- Người ta bắt đầu từ tuần trước rồi, đến giờ cũng tạm ổn.

Trương Lan nhìn ánh mắt Diệp Hạo nói.

- Còn anh?

- Thần căng giết Thần, Phật căng giết Phật.

Diệp Hạo bình tĩnh nói ra câu này.

Ánh mắt Trương Lan tỏa sáng.

- Tôi rất thích bộ dáng bá đạo này của anh a.

Câu nói này ai hiểu sao thì hiểu, có thể nghĩ là tỏ lộ, đương nhiên cũng có thể nghĩ thành thương thức.

Mà Diệp Hạo lựa chọn về sau.

Sau khi dạo diện hai trường lần lượt đọc lời chào mừng, Phó Hiệu Trường Đại Học Trung Y tuyên bố bắt đầu cuộc tranh tài.

Diệp Hạo và Trương Lan cùng nhau xuất hiện đưa tới tiếng kinh hô từ khán giả xung quanh.

- Học bá hiện thân rồi!

- Có học bá như Diệp Hạo ở đây, có thể ngược chết bọn họ.

- Có phải quên mỹ nhân kế bên không? Trương Lan hiện tại là Phó Hội Trường của hội Tinh Nhảm đó.

- Hai người liên thủ khẳng định sẽ ngược bọn họ than trời oán đất.

Hai người Diệp Hạo ngồi xuống, sau đó ánh sáng đèn chiếu lên hai thanh niên Tây Âu.

Hai thanh niên này góc cạnh rõ ràng, dáng vẻ thẳng thắn, cao hơn mét tám càng khiến bọn họ anh tuấn bất phàm.

- Monty.

Một trong hai thanh niên đang định nói chú ý đến nam sinh đi theo cùng Trương Lan.

- Monty.

Thanh niên này gọi một lần nữa.

Cậu đừng thế chứ, đường đường là một đại nam nhân lại đi nhìn chăm chăm một nữ sinh, hơi bất lịch sự quá rồi đó.

- Garen, tôi nghĩ mình yêu emr!

Thanh niên tên Monty nói khẽ.

- Đừng bảo với tôi cậu thích cô gái này nhé!

Garen chỉ Trương Lan.

- Đúng vậy!

- Người ta còn chưa đáp ứng cậu đâu.

- Tin tưởng tôi, cô nàng sẽ đáp ứng.

Monty nói xong, đi lên đài hội nghị ngắt một đóa hoa hồng, sau đó đi đến trước mặt Trương Lan dưới ánh mắt nghi hoặc của toàn trường.

- Từ trước đến giờ, tôi vẫn không tin vào tình yêu sét đánh, nhưng bắt đầu từ thời khắc tôi nhìn thấy em, tôi đã tin.

Monty nhìn Trương Lan nói khẽ.

- Làm bạn gái tôi được không?

Monty công khai tỏ tình khiến toàn hội trường đều giật mình.

Cho dù cao tăng Đại Học Trung Y cũng không ngờ sẽ phát sinh chuyện này.

Trương Lan nhìn Monty đang quỳ một chân trên mặt đất, tâm trạng rất nhanh khôi phục lại bình thường đáp.

- Tôi có người mình yêu rồi!

- Thì tính sao?

- Tôi sẽ không yêu người khác.

- Cảm giác ấy chỉ là thoáng qua mà thôi!

Monty nghiêm túc nhìn Trương Lan nói tiếp.

- Em có biết, trên Trái Đất có hơn 7 tỷ người, em và tôi có thể trong biển người này gặp nhau rất không dễ dàng.

- Chúng ta không nên cự tuyệt an bài của Thượng Đế, được không?

Trương Lan chần chờ một chút đưa rồi tay nhận lấy hoa hồng trong tay Monty, khiến cậu không khỏi nở nụ cười.

Nhưng nụ cười này rất nhanh ngừng lại.

Bởi vì Trương Lan cảm cảnh hoa hồng đi lên sân khấu, sau đó đặt gốc hoa hồng trở về vị trí ban đầu của nó.

- Anh cảm thấy làm như vậy sẽ làm loạn tâm cảnh của tôi?

Trương Lan trầm giọng nói.

- Còn nữa, tôi không thích kiểu khoa trương lờ lợt tỏ tình như thế này!

- Tôi không hiểu em đang nói cái gì?

Monty lắc đầu.

- Hiểu hay không không quan trọng, việc hiện tại anh cần làm là trở về chỗ của mình đi.

Trương Lan chỉ vào vị trí cách đó không xa, nói.

- Vị tiểu thư mỹ lệ này, không bằng tôi và em đánh cược, thế nào?

Monty chần chờ một lát rồi đề nghị.

- Không hứng thú.

Ngoài dự đoán của hắn, Trương Lan từ chối rất trực tiếp.

- Monty, trở về tranh tài nhanh.

Garen nhìn thấy Monty đang xấu hổ ở xa đành hô to.

Monty nhìn Trương Lan thật sâu một cái rồi quay người trở lại vị trí ngồi của mình.

- Cô rất được hoan nghênh nha!

Diệp Hạo cười cười nói với Trương Lan.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 190: Đặt cược

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Không ngờ cô lại được hoan nghênh như thế.

Diệp Hạo tới gần Trương Lan.

- Anh còn nói nữa.

Đôi mắt đẹp của Trương Lan liếc Diệp Hạo một cái, ha ha cười nói.

- Cô khẳng định có không ít phiền não à?

- Tại sao nói như vậy?

Chung Cực Toàn Năng Học Sinh Traile

- Trường học chúng ta thích cô không có 1000 cũng có 800 à?

- Thật ra cũng không có mấy người.

- Lừa đảo.

- ...

Monty nhìn Trương Lan và Diệp Hạo thân thiết nói chuyện cũng hiểu ra cái gì đó.

- Tôi nghĩ cậu là nam sinh mà vị tiểu thư xinh đẹp này thích.

Monty nhìn chăm chăm Diệp Hạo, cất cao giọng nói.

- Tiếng Trung.

Diệp Hạo nhàn nhạt nói.

- Cậu không biết tiếng Anh hả?

Monty khẽ giật mình.

- Nơi này là Trung Quốc vì sao phải nói tiếng Anh.

Diệp Hạo hỏi lại Monty.

- Tôi quen dùng tiếng Anh rồi.

Monty nghe Diệp Hạo nói vậy đã biết rõ đối phương không phải không biết tiếng Anh mà cố ý như thế.

Thực tế cũng không thể nào không biết tiếng Anh được.

Đại học Trung Y rất gần với Sáu Đại Học Phủ nha.

Có thể đậu vào trường này, lấy đâu ra mấy người tiếng Anh không tốt.

Diệp Hạo ha ha cười ra tiếng.

- Anh có ý gì?

Diệp Hạo liếc nhìn Monty.

- Cậu...

Monty hung hăng thở một hơi.

- Tôi có thể biết tên cậu được không?

Lúc này, Monty nói tiếng Trung.

Ngôn ngữ thông dụng trên thế giới hiện nay ngoại trừ tiếng Anh còn có tiếng Trung.

Monty nói tiếng Trung cũng rất tốt.

- Đi thẳng vào vấn đề đi.

- Được, tôi rất thích những người trực tiếp như cậu.

Monty nhìn chăm vào Diệp Hạo nói.

- Tôi muốn quyết đấu với cậu.

Khóe môi Diệp Hạo không khỏi lộ ra vẻ trào phúng.

Monty giật mình.

Bởi vì hắn có thể cảm giác được toàn trường hiện giờ cũng đều đang chế giễu hắn.

Chế giễu bản thân không biết tự lượng sức mình.

Tình huống sao đây?

Monty đương nhiên không biết video Diệp Hạo cho đám hơn mười sinh viên Mạnh Vĩ Ngôn ăn hành rồi.

Tất cả bọn họ hiển nhiên không cho rằng Monty có thể làm đối thủ của Diệp Hạo.

- Quyết đấu?

- Tôi cùng cậu so tính nhảm.

- Tiếp tục.

Vô luận so cái gì, Diệp Hạo đều tự tin mình có thể thắng được đối phương.

- Người nào thắng, tiểu thư xinh đẹp này sẽ thuộc về người đấy.

Monty chỉ vào Trương Lan nói.

- Đầu anh có vấn đề hả?

Diệp Hạo đánh gãy lời Monty.

Nói câu này, Diệp Hạo nhìn qua hiệu trưởng đại học Sankt-Peterburg hỏi lại.

- Đây thực sự là học sinh ưu tú của đại học Sankt-Peterburg các người à?

Sắc mặt Hiệu Trưởng bên Đại Học Sankt-Peterburg thật không tốt lắm.

Ông ta sao không nghe ra giọng nói trào phúng của Diệp Hạo chứ.

- Monty, trở lại vị trí của mình đi.

Monty nhìn thoáng qua hiệu trưởng rồi nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt cậu ta vẫn rơi trên người Diệp Hạo.

- Tôi không phải không dám đánh cược, mà tôi sẽ không lấy bạn của mình ra cược.

Diệp Hạo gằng tưng chữ với Monty.

- Không dám là không dám, kiếm có làm cái gì?

- Chúng ta đổi loại cược khác đi.

- Cược gì?

- Ai thua thì quỳ xuống nói tôi phục rồi trước toàn trường này.

Lời Diệp Hạo nói khiến tất cả học sinh cười ha hả.

- Đúng, quỳ xuống nói tôi phục rồi!

Ánh mắt Monty không khỏi sáng lên.

Hắn tin tưởng, nếu Diệp Hạo quỳ xuống chịu phục, sau này cậu ta không thể tiếp tục trong đại học Trung Y nữa, đến lúc đó Trương Lan chắc chắn sẽ bỏ hắn.

- Có vấn đề gì không?

- Không vấn đề!

Monty hưng phấn trả lời.

Cho tới bây giờ, Monty cũng không nghĩ qua bản thân mình sẽ thất bại.

Diệp Hạo mỉm cười, nhìn học sinh ở khán đài lớn tiếng nói:

- Tôi sợ, chút nữa tôi thắng đối phương lại giờ trò bảo đây chỉ là câu nói đùa, vì tính công bằng, máy đưa hãy cầm điện thoại lên mà thỏa thích quay chụp đi.

- Mọi người phát lên weibo hay diễn đàn nào đó, quay làm sao để người khác nhớ rõ khuôn mặt đẹp trai của tôi nha!.

Lời Diệp Hạo nói khiến toàn trường đều cười rộ lên.

- Diệp Hạo, quá thú vị!

- Tôi còn tưởng cậu ta là người kiếm lời ít nói đấy chứ.

- Diệp Hạo, tôi yêu cậu!

- Diệp Hạo, em muốn sinh con cho anh a.

Sau khi thanh âm hạ xuống, Hoa Tư cười công bố.

- Tranh tài tính nhằm chia làm hai phần, thi đấu đoàn đội và thi đấu cá nhân. Trận đầu tiên là phần thi đấu đoàn đội.

Hoa Tư chỉ màn hình to lớn phía sau nói tiếp.

- Trước mắt mọi người sẽ xuất hiện một trăm đề toán, trong vòng 3 phút bên nào đạt được điểm cao nhất sẽ chiến thắng.

- Bây giờ bắt đầu!

Hoa Tư vừa nói xong, trên màn hình xuất hiện một trăm đề toán.

Màn hình lớn được chia làm bốn phần chiếu tình hình làm bài trực tiếp của nhóm Diệp Hạo và Monty.

Diệp Hạo và Trương Lan đã thương lượng từ trước.

Trương Lan làm 50 bài trước, Diệp Hạo làm 50 bài sau.

- $3469 + 6577624 + 98765 + 54542 + 2323452345 + 43545 = ?$

Một nữ sinh nhìn đề thi thứ nhất liền hoảng sợ bưng kín miệng không dám ho he thành tiếng.

Cô vừa mới tính được con số thứ ba thì Monty đã viết xuống đáp án.

- Cái này cũng quá nhanh đi.

- Thi tính nhẩm mà, không nhanh chắc ăn cảm hết à!

- Mình chỉ không ngờ tính nhẩm lại khủng bố như vậy thôi.

- Mọi người nhìn Diệp ca của chúng ta kìa.

- Tốc độ gì đây?

Học sinh toàn trường khiếp sợ vô cùng khi nhìn thấy Diệp Hạo liên tục viết đáp lên trên bảng.

- Tính nhẩm chia làm 9 đẳng cấp, mà 9 đẳng cấp này lại có ba chức danh, tính nhẩm sư, tính nhẩm đại sư và tính nhẩm tông sư.

Một học sinh thuộc Hiệp hội tính nhẩm trầm giọng lên tiếng giải thích.

- Trương Lan mới nhận giấy chứng nhận Tính nhẩm sư cấp hai, mà vị Monty rất có thể đạt đến Tính Nhẩm Sư cấp ba, nhưng Diệp Hạo ... với tốc độ giải đề của cậu ấy, khẳng định đã đạt đến Tính Nhẩm Đại Sư, có khả năng rất lớn là Cấp 2 thậm chí Cấp 3 Tính Nhẩm Đại Sư.

- Bình thường, hai học sinh dù hợp tác tốt đến đâu cũng không thể giải hết 100 đề toán trong vòng 3 phút đâu, nếu không hiệu trưởng Hoa Tư cũng sẽ không lấy điểm đoàn thể đạt được để tính toán thắng thua, bởi vì trên lý thuyết, bọn họ không thể tính toán ra sai kết quả.

- Trời ơi, Diệp Hạo đã làm đến câu thứ ba mươi rồi, nhưng mới qua 30 giây thôi.

- Diệp Hạo muốn sáng tạo ra thêm một kỳ tích à?

- Thiên tài đúng là thiên tài a.

Diệp Hạo viết lên đáp án câu thứ 50, sau đó dừng lại.

Hắn thấy Trương Lan mới chỉ làm tới câu 16, hắn chần chờ một chút rồi tiếp tục làm các câu phía trên.

Trong mắt Trương Lan chỉ chuyên tâm tới những con số, khi nàng chuẩn bị viết câu thứ 22 mới giật mình nhận ra câu đó đã có đáp án.

Ánh mắt Trương Lan quét qua toàn bộ đề thi mới phát hiện tất cả đề đã làm xong.

- Anh...

Ánh mắt Trương Lan đầy vẻ khiếp sợ.

Diệp Hạo cười cười.

- Đã qua 2 phút.

- Toàn ngược Đại Học Sankt-Peterburg.

- Tôi đang chờ thời điểm Monty quỳ xuống nói tôi phục rồi đây!

- Tôi còn nhớ được năm đó, đại học Sankt-Peterburg điên cuồng không có giới hạn, lần này tôi phải nhìn xem kết cục của của bọn họ như thế nào a?

Đám sinh viên đều nhỏ giọng nói chuyện với nhau, vì nếu bàn lớn tiếng quá sẽ ảnh hưởng đến sự tập trung của hai đội đang tranh tài trên kia.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 191: Gian lận

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Sau 3 phút trên màn hình xuất hiện thông báo điểm bài thi.

Monty cùng Garen liếc mắt nhìn nhau, phát hiện trong mắt đối phương có một tia kinh hi.

Bởi vì lần này họ đã phát huy được hết khả năng của mình.

Chợt hai người nhìn vào thành tích của Diệp Hạo và Trương Lan trên màn hình.

Trên khuôn mặt cả hai đều hiện lên vẻ không thể tin được, vì kết quả hai người này là 100.

- Vô lý

Garen trầm giọng nói.

- Các người đã gian lận!

Monty nhìn chăm chăm vào Diệp Hạo và nói với vẻ chắc chắn.

Toàn trường xôn xao cả lên.

Mọi người đều không ngờ tên Monty này sẽ nói ra một câu vô trách nhiệm đến như vậy.

- Cậu học sinh kia, cậu không được ăn nói lung tung!

Hoa Tư nhắc nhở.

- Tất cả 100 câu trong đề đều được lấy ra từ trong kho ra đó.

- Ai dám chắc chắn tất cả chúng đều được giữ bí mật trước khi tranh tài chứ.

Monty lạnh lùng đáp lại.

- Monty, em im ngay cho tôi.

Hiệu trưởng Sankt – Peterbrg quát lên/

- Hiệu trưởng Hoa Tư đã nói như vậy, chúng ta cứ biết như vậy là được.

Giải thích kiểu gì kì vậy?

Sắc mặt Hoa Tư âm trầm liếc nhìn Hiệu trưởng Sankt – Peterburg.

Lúc này Diệp Hạo cười nói:

- Bây giờ mọi người đã biết vì sao tôi lại bảo quay lại video chưa? Bởi vì khi thắng họ lúc nào cũng cho đó là điều hiển nhiên, mà khi thua lại nói chúng ta gian lận.

- Và thật ra, tôi không thấy bất cứ cảm giác ưu việt nào đến từ các người cả.
- Thêm mày nữa, không thể che giấu được tâm tư của mình.

Monty cười lạnh đáp.

- Mày không phải nói tao không có cảm giác ưu việt nào hả? Mở to cặp mắt chó lên mà nhìn đây, bởi vì cách đây ba ngày, tao đã đạt đến trình độ Tính Nhảm Đại Sư cấp một.

- Tính Nhảm Đại Sư?

- Trẻ như vậy?

- Tên này đã phá mọi tiền lệ từ trước tới nay rồi hả?

Nói rồi, Monty liền lấy giấy chứng nhận trong ngực ra.

- Nếu không tin, có thể lên Official Website kiểm tra.

Liếc nhìn vẻ ngạo mạn của Monty, Diệp Hạo nhàn nhạt đáp lời.

- Tao không quan tâm Tính Nhảm Đại Sư hay tông sư, tao cũng chưa bao giờ làm bất kỳ chứng nhận gì, nhưng tao tin lời mày.

Trong khi Monty đang chuẩn bị nói, Diệp Hạo qua qua nói với Hoa Tư.

- Hiệu trưởng, em đề nghị nên bắt đầu thi đấu trận tiếp theo.

- Còn 2 người thì sao?

Hoa Tư nhìn Trương Lan cùng Garen.

- Em không tham gia

Trương Lan nhú mày nói.

Cô hiểu rõ năng lực cá nhân của mình không bằng Diệp Hạo, nên quả quyết rút ra khỏi cuộc thi.

- Em cũng vậy.

Garen lên tiếng.

- Nếu đã như vậy, thầy xin tuyên bố thi đấu chính thức bắt đầu.

Hoa Tư hô to.

- Từ từ đã!

Monty bỗng dưng chen ngang.

- Chuyện gì?

Hoa Tư nhú mày, sắc mặt không vui hỏi lại.

- Em thấy ngài Hiệu Trưởng đây nên tự mình vào kho lấy đề ra thì hơn.

Lời Monty vừa dứt, vang lên một lần sóng phần nộ từ đám đông sinh viên Đại Học Trung Y.

Hiệu trưởng Sankt – Peterburg cũng bất đắc dĩ lên tiếng.

- Hiệu Trưởng Hoa Tư. anh xem?

Sắc mặt Hoa Tư càng trở nên âm trầm

Bọn người này hoàn toàn không tin mình.

- Chậm đã.

Diệp Hạo cắt ngang

- Gì nữa đây?

Monty cười ha hả nói.

- Không dám hả? Tôi biết ngay các người thông đồng gian lận với nhau mà.

- Bớt sửa cho bố!

Diệp Hạo lờm Monty một cái mới nói tiếp.

- Mà vừa nói cái gì?

- Thế này đi, quý ngài Hiệu Trưởng Sankt – Peterburg có thể cảm phiền lấy đề thi từ trong kho trường mình ra không? Nhưng lỡ như tôi thắng, không biết tiểu tử này có nói hai chúng ta thông đồng với nhau không?

Diệp Hạo vừa dứt lời, toàn trường cười ầm lên

Khóe miệng Hiệu Trưởng Đại Học Sankt – Peterburg cũng khẽ nhếch.

Hoa Tư đẩy vè cảm kích nhìn qua Diệp Hạo.

Chỉ vài câu, cậu học trò cứng đã xóa bỏ trang diện xấu hổ vừa rồi của mình.

- Mà mà dám vũ nhục tao!

Monty tức giận quát lớn.

- Vũ nhục? Xin lỗi, tao không có hứng thú chơi gay.

Diệp Hạo mặt đầy chán ghét.

- Vị hiệu trưởng này, chơi gay đang là một trong trường các người ak?

- Mà mà...

Monty tức muốn nổ phổi.

Tên khốn Diệp Hạo đang xuyên tạc lời hấn

- Mời Ngài.

Hoa Tư đưa tay làm động tác mời Hiệu Trưởng Sankt – Peterburg.

Hiệu Trưởng Sankt – Peterburg hơi trầm ngâm một chút rồi kết nối mạng với hệ thống Đại Học Sankt – Peterburg, tùy tiện lấy ra một bộ đề từ trong kho dữ liệu.

Hiệu Trưởng Sankt – Peterburg nhìn đề thi rồi nói.

- Đề thi lần này có ba vòng.

- Vòng thứ nhất là kế toán, trong vòng 1 phút, hai người các em làm được bao nhiêu câu thì tính bấy nhiêu, lấy tổng số câu làm được mà tính, hai em có thắc mắc gì nữa không?

Câu này Hiệu Trưởng Sankt – Peterburg chủ yếu hỏi Diệp Hạo.

- Em muốn biết đề có bao nhiêu câu.

- 100 câu.

- Trong 1 phút mà phải trả lời 100 câu thì có hơi bất khả thi, nhỉ?

- Dù có là Tính Nhẩm Đạo Sư cấp hai cũng khó nuốt nữa nói chi...

- Điều này đơn giản thôi!

Diệp Hạo thần nhiên nói

- Nhưng để cho công bình, ngài nên gia tăng gấp đôi lượng câu hỏi trong đề lên đi

- Cậu...

Hiệu Trưởng Sankt – Peterburg dờ khóc dờ cười.

- Cứ chiều theo lời hấn, thưa Hiệu Trưởng

Monty cười lạnh nói.

- Em muốn xem hấn đang giờ trò gì?

Hiệu Trưởng Sankt – Peterburg đành lấy thêm hai bộ đề từ trong kho thêm vào bộ đề thứ nhất.

- Mọi yêu cầu đã được chấp nhận, em còn vấn đề gì không?

- Không ah.

- Như vậy, tôi xin tuyên bố cuộc thi bắt đầu...

Hiệu Trưởng Sankt – Peterburg vừa dứt tiếng hô, trước mặt Diệp Hạo và Monty lập tức xuất hiện ba trăm câu hỏi.

- Lần này còn khó hơn trước a.

- Cấp độ không chỉ cao hơn một cấp đâu.

- Mọi người nhìn Diệp Hạo kìa.

Toàn trường rất nhanh nhìn qua phía Diệp Hạo.

Tay Diệp Hạo đang không ngừng viết liền mạch một đồng đáp án.

Tốc độ trả lời bậc này khiến bọn họ liều cả lưỡi.

- Chuyện quái gì vậy?

- Diệp Hạo không phải đang chém gió trong đó đấy chứ?

- Chắc không đâu!

- Nhưng mà tốc độ này cũng quá nhanh đi, cho dù làm nhanh cũng cần phải có thời gian chứ.

- Tôi điên mất thôi.

Các địa biểu Đại Học Sankt – Peterburg nhìn tốc độ điên cuồng của Diệp Hạo cũng bị kinh sợ.

Trong lòng Hiệu Trưởng Sankt – Peterburg có một dự cảm không tốt.

Năng lực tính nhẩm của em sinh viên này kinh khủng đến như vậy sao.

1 phút!

2 phút!

2 phút 30 giây đi qua!

Monty vừa làm xong câu thứ 50, màn hình liền xuất hiện thông báo hết giờ.

Tình hình không biết như thế nào?

Monty trầm nghĩ.

Chợt ánh mắt hấn rơi vào màn hình to lớn trước mặt.

Ánh mắt hấn lộ rõ vẻ kinh hãi khi thấy Diệp Hạo đã làm xong 300 câu.

Bất khả thi.

Làm sao có thể như vậy?

Cho dù Tỉnh Nhảm Đại Sư cấp cũng không thể làm xong 300 câu trong thời gian ngắn như vậy được.

Chỉ có một khả năng.... Hắn đang chém gió....

Ha ha ha

Nghĩ đến đó, Monty không khỏi phá lên cười to.

Diệp Hạo nhìn đôi phương, trong mắt lóe lên thần sắc nghi hoặc.

What the Hell?

Thằng này không phải chịu kích thích quá nên phát điên đó chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 192: Tát vào mặt

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Monty cười một hồi rồi cười không nổi nữa.

Vì hắn phát hiện Diệp Hạo đang nhìn hắn như nhìn một thằng ngáo.

- Ánh mắt của mày có ý gì?

Monty hỏi.

- Sao thế?

Diệp Hạo hỏi lại.

- Tao cảm thấy mày đang khinh bỉ tao.

Monty nói lời trong lòng ra.

- Ồ, thế cho tao xin lỗi mày nhé.

Diệp Hạo cười cười đáp.

- Xin lỗi cái gì?

Monty không giấu được sự ngạo mạn hỏi, thằng này thừa nhận trình không bằng mình rồi.

- Vì trước đó tao cảm thấy mày xác thực như một thằng ngu thích thể thiện, nhưng hiện tại tao thấy mình sai rồi, bởi vì mày cũng tự hiểu mày là người như thế nào.

- Mày...bố tát chết mày.

Monty phần nộ quát lớn lên, cảm phần nhìn Diệp Hạo.

Hiện tại, giờ mà hắn còn không hiểu ý Diệp Hạo nữa thì đập đầu vô miếng đậu hủ chết đi cho rồi, thằng mất dạy này đang đùa giỡn hắn.

Nhưng rồi sự phần nộ trong lòng Monty nhanh chóng tiêu tan.

Không cần đòi co với kẻ thất bại

- Mà còn nhớ rõ lời mày đã nói?

- Nói gì cơ?

Diệp Hạo vờ vịt hỏi lại.

- Mọi hành động trong cuộc thi đều được quay video lại, tất cả học sinh Đại Học Trung Y đều đang theo dõi, các đại biểu bên Sankt – Peterburg cũng trong tự như vậy, nên việc người gian lận là hoàn toàn bất khả thi.

Monty ngao ngễ nói, thắng lợi nắm chắc trong tay hắn.

- Và...mày không phải giả ngu nữa đâu

Monty vừa định nói gì tiếp, Garen đứng bên cạnh kéo tay áo hắn một cái.

- Tôi hiểu ý của cậu Garen à!

Monty nhìn Garen rồi cười nói.

- Cậu muốn tôi cho thằng này một chút mặt mũi phải không? Nhưng bạn của tôi ơi, cậu nghĩ thằng này xứng sao?

- Hắn sẽ bị đào thải ra khỏi cuộc thi, tinh thần của hắn sẽ bị hủy hoại a.

Garen cười khở lắc đầu, mình đâu muốn nói đến chuyện này đâu

Vừa rồi Garen đã xem qua bài thi của Diệp Hạo, 50 đáp án đầu tiên giống như đúc với Monty, sau đó Garen còn tính toán một chút đáp án trên đề, và tất cả chúng đều hoàn toàn trùng khớp với bài thi Diệp Hạo Viết ra.

Một câu

Rồi mười câu

Nói cách khác thằng này không phải đang chém gió, hắn đã giải toàn bộ 300 đề.

Tốc độ quái quỉ gì không biết nữa.

Trình độ Tinh Nhảm Đại Sư cấp ba cũng không đến mức đó.

Chẳng lẽ...?

Nghĩ đến đây, Garen hoảng sợ nhìn Diệp Hạo.

Tinh Nhảm Tông Sư!

Nếu nói Monty còn trẻ mà đạt đến cảnh giới Tinh Nhảm Đại Sư đã hiếm có rồi, nhưng tên Diệp hạo này nhìn qua tuổi không bao nhiêu lại đạt đến trình Tinh Nhảm Tông Sư, thiên tài cỡ nào mới làm được chứ.

Monty không đủ tuổi so với Diệp Hạo.

Garen rất rõ, Monty lấy được giấy chứng nhận cũng nhờ vào một chút quan hệ trong đó.

Nếu không phải có sự nâng đỡ của thầy giáo, còn lâu Monty mới được cầm cái giấy chứng nhận kia.

- Ngài Hiệu Trưởng này, trong Sankt – Peterburg của các người đều có loại mặt hàng ngáo ngo thể này à?

Diệp Hạo tò mò hỏi Hiệu Trưởng Đại Học Sankt – Peterburg một câu.

- Cậu có ý gì?

Sắc mặt Hiệu Trưởng Đại Học Sankt – Peterburg trầm xuống hỏi lại.

- Thằng này cứ lảm bảm em bị đào thải khỏi cuộc thi từ nãy tới giờ.

- Ngài giải thích giúp em được không?

- Vì dù Tính Nhảm Đại Sư cấp ba cũng không thể giải đáp hết 300 trong thời gian ngắn như thế đâu.

Zeen như đinh đóng cột đáp.

- Không có ngoại lệ à?

Diệp Hạo cười tủm tỉm hỏi lại.

- Vẫn có ngoại lệ.

- Đó là... phải đạt đến cảnh giới Tính Nhảm Tông Sư mới có khả năng này.

- Em còn không biết mình đã đạt đến cảnh giới Tông Sư rồi cơ đấy.

Diệp Hạo cười cười đáp.

- Cậu đang nói gì thế?

Zeen giật mình ngơ ngác.

- Ngài và tên học sinh thân yêu của mình cứ lo trào phúng em, sao không nhìn đáp án của em một chút mà xem.

Diệp Hạo bất đắc dĩ nói.

Zeen nghi ngờ nhìn thoáng qua màn hình bên cạnh, sau đó bấm vào mục kiểm tra kết quả.

Sau một hồi kết quả hiện ra, đáp án 300 câu của Diệp Hạo đều hoàn toàn chính xác.

300 câu không sai một ly.

Nhìn vào kết quả này, hai tròng mắt của Zeen tròn tròn muốn rớt xuống đất.

- Điều này... không có khả năng!

Hoàn toàn không có khả năng.

Chưa bao giờ có một Tính Nhảm Tông Sư trẻ tuổi như vậy.

Trước đây và sau này cũng vậy, một Tính Nhảm Tông Sư chưa đến 20 tuyệt đối không có khả năng

- Ha ha

Diệp Hạo không khỏi cười phá lên

- Ngài có cảm thấy em đang ăn gian nữa không?

Monty và mọi người như từ trong mộng bước ra.

Zeen im lặng một chút mới từ từ tiêu hóa thông tin này.

Hắn bây giờ mới hiểu tại sao Diệp Hạo lại tự tin tới bậc này.

Đối với thiên tài, không gì không thể.

- Monty.

Monty búng tỉnh đáp.

- Hiệu Trưởng...

- Còn muốn tiếp tục thi đấu nữa không?

Mặc dù Zeen cảm thấy việc thi đấu đã không cần thiết nữa.

- Đấu chứ, tại sao lại không?

Monty nhìn chằm chằm Diệp Hạo.

- Em không tin hấn ta yêu nghiệt như vậy!

- Vòng hai, trên màn hình xuất hiện 100 tấm ảnh chụp mỗi người khác nhau, mỗi tấm ảnh đều có tên, các cậu có thời gian 1 phút để ghi nhớ tên và thứ tự của chúng, 1 phút tiếp theo hệ thống sẽ tự động xáo trộn các tấm ảnh với nhau, nhiệm vụ của các cậu là tìm đúng tên của mỗi tấm ảnh, điểm số được tính dựa trên số lượng ảnh tìm đúng tên.

- Các cậu có vấn đề gì không?

Không thể không nói độ khó lần này còn cao hơn một bậc so với đề trước.

- Em có!

Zeen nhìn Diệp Hạo không vừa mắt một chút nào, nhưng hấn buộc phải nhẫn nại nghe ý kiến của Diệp Hạo.

- Chuyện gì?

- 100 tấm ít quá, ít nhất cũng 300 tấm đi!

Diệp Hạo không nói thì thôi, mà nói ra sẽ khiến người ta kinh ngạc đến chết.

- Cậu cậu chắc chứ?

Zeen không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

- Em chắc chắn!

Diệp Hạo bình tĩnh đáp.

- Monty, cậu có ý kiến gì không?

Zeen nhìn qua hỏi Monty.

- Cứ theo ý hấn đi ạ.

Hấn không tìm được bất kì lí do thoái thác nào trong hoàn cảnh này.

Sự tình đã đến nước này, hấn không thể lùi bước được nữa.

Hiện tại đối thủ đã chủ động xin tăng độ khó, hấn ngoại trừ tiếp nhận cũng không có lựa chọn thứ hai.

- Em còn một vấn đề nữa.

Zeen đang chuẩn bị tuyên bố bắt đầu lại bị Diệp Hạo cắt ngang.

- Chuyện gì?

- 300 tấm ảnh này chỉ cần xuất hiện trong vòng 1 phút là được rồi.

- Nà nỉ?

Zeen há hốc mồm hô lên.

Dựa vào quy định, thời gian chuẩn bị là 3 phút.

- Em tin cậu ta sẽ đáp ứng.

Sự tình đến nước này, Zeen còn phát biểu được gì nữa.

Lúc này trên màn hình liền xuất hiện 100 tấm ảnh chụp.

Thật ra đây là một khảo nghiệm bất lợi với Diệp Hạo. Bởi vì nếu ảnh Trung Quốc, hấn có thể phân biệt rất dễ nhưng đây đều là ảnh của Tây Âu.

Sự khác biệt về dân tộc.

Rất nhiều người cũng ý thức được điều này.

- Tôi có cảm giác người ngoại quốc ai nấy đều tương tự nhau.

- Diệp Hạo gặp bất lợi rồi.
- Bài kiểm tra này thật bất công
- Cậu ta có một nửa dòng máu Châu Âu mà.
- Ai bảo đây là đề được lấy từ kho dữ liệu của Đại Học Sankt – Peterburg chi.

Các học sinh Đại Học Trung Y biết bất công nhưng cũng không dám lớn tiếng thảo luận, vì họ sợ sẽ gây ảnh hưởng đến Diệp Hạo.

Phải biết rằng Diệp Hạo đang đại biểu cho toàn bộ trường Đại Học Trung Y chúng ta đó.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 193: Mà xứng sao?

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Sau hai mươi giây đồng hồ, màn hình lớn hiển thị một trăm ảnh chụp khác nhau.

Gương mặt Monty biến sắc.

Trong vòng một phút, hắn chỉ có thể nhớ kỹ được bốn mươi người, bây giờ hắn lại bị Diệp Hạo đã kích một lần nữa, tiếp tục tăng thêm hai mươi giây, hắn hiện tại cũng chỉ có thể nhớ kỹ được mười một người.

Đáng chết!

Monty đã rõ bản thân mình sẽ bại.

Nhưng không một ai nguyện ý bại một cách triệt để cả!

Lúc này, trong lòng Monty chỉ còn lại một tia may mắn.

Một phần vận khả năng, Diệp Hạo trong phần thi này không bằng mình.

Dù sao nó cực kỳ bất lợi cho Diệp Hạo.

Ký ức con người sẽ yếu dần đi theo thời gian, khi con người sử dụng công năng ký ức sẽ tiêu hao rất nhiều tâm thần, hai mươi giây lần này Monty chỉ còn nhớ kỹ được mười người.

Lúc này, Monty đã không còn kịp suy nghĩ nhiều, vì nhóm ảnh chụp cuối cùng đã xuất hiện.

Đợi đến khi kết thúc, Monty ngay lập tức quay đầu nhìn qua Diệp Hạo.

Nhưng ngoài dự đoán của Monty, Diệp Hạo không ngờ đang nhắm mắt.

Monty không biết lúc Diệp Hạo nhắm mắt, thức hải hắn đang cùng lúc xuất hiện hình ảnh của ba trăm người vừa mới phát trên màn hình, cùng với những bức ảnh đó còn xuất hiện tên gọi tương ứng.

Những tên này đều từ bên trong ký ức Diệp Hạo lấy ra.

- Trang bức.

Monty trầm nghĩ trong lòng.

Trước kia, trang bức là độc quyền của Monty hắn.

- Tiếp theo, ba trăm người này sẽ thay đổi thứ tự và xuất hiện lại trên màn hình.

Zeen trầm giọng nói

- Các cậu sẽ có sáu phút để viết ra tên gọi của bọn họ.

- Hiện tại bắt đầu...

Ngay khi âm thanh Zeen vừa nói xong, Diệp Hạo bắt đầu viết xuống liên tục.

Còn Monty thì nhìn nhìn ba trăm bức ảnh, cố gắng tìm kiếm những bức ảnh nào mình nhớ được. Qua khoảng hai giây, hắn mới viết được một cái tên lên bảng.

Mà lúc này, Diệp Hạo cũng đã viết được ba tên.

- Trời ơi.

- Diệp Hạo đang viết đúng theo thứ tự các bức ảnh hiện ra trên màn hình kia!

- Đã thay đổi trình tự nhưng vẫn có thể viết ra tên của ba trăm bức ảnh này.

- Tính nhẩm có thể đạt đến loại trình độ khủng bố như thế này sao?

- Trình độ tính nhẩm của Diệp Hạo đủ để sáng lập tông phái rồi!

- Ý cậu là gì?

- Nếu Diệp Hạo tham gia khảo hạch, nhất định sẽ đạt được danh phận Tính Nhảm Tông Sư, hơn nữa cấp độ Tông Sư của cậu ta chắc chắn không thấp, các cậu phải biết, trên thế giới được công nhận Tính Nhảm Tông Sư chỉ có ba người thôi.

- Chuyện này... Diệp Hạo... tôi thật sự không biết nên nói cậu ta như thế nào nữa đây!

- Khi Diệp Hạo được chứng nhận Tính Nhảm Tông Sư, nhất định sẽ gây chấn động toàn thế giới.

- Nếu Diệp Hạo không từ chối lời mời của Cục Trưởng Tổng Cục Thể Dục, nói không chừng đã sớm gây nên chấn động toàn thế giới rồi.

- Còn có, tôi còn nghe nói lúc Diệp Hạo nhảy xuống vách núi chỉ dựa vào một cái chùy thủ thô đó.

- Siêu Cấp Toàn Năng Học Sinh a.

Ba phút sau, Monty ngừng lại.

Ngừng lại như vậy không phải vì Monty đã viết xong mà vì hắn không nhớ nữa.

Hắn đưa mắt nhìn sang phía Diệp Hạo, thấy Diệp Hạo vẫn đang viết liên tục trên bảng.

Lần này, Monty không còn vẻ mặt khinh thường như trước nữa, mà nghiêm túc nhìn những tên mà Diệp Hạo viết được. Khi hắn nhìn thấy sáu mươi tên mà mình viết được giống như đúc với của Diệp Hạo nhưng bên này sắp xếp theo đúng thứ tự, trong lòng tràn đầy đáng chất.

Bởi vì bản thân không phải dựa theo trình tự viết, mà căn cứ theo cách khác nhau để phân chia phân loại.

Người này chỉ sợ thật đã đạt đến tiêu chuẩn Tính Nhảm Tông Sư.

Khoảng hơn một phút sau, Diệp Hạo mới dừng lại.

- Tốt.

Zeen nhẹ gật đầu, sau đó nhấm xuống phím hiện kết quả.

Từ đầu đến cuối chỉ một màu!

Ba trăm điểm!

Học sinh toàn trường đều như bạo phát, hò hét vang khắp khán đài.

Bởi vì vinh dự này không đơn thuần chỉ là Diệp Hạo, mà còn vinh dự cho toàn bộ Đại Học Trung Y.

Sắc mặt đám đại biểu Đại Học Sankt-Peterburg đều không tốt, mà khuôn mặt Monty càng đỏ hơn.

- Vẫn còn có ai thứ ba.

Monty hướng về phía Diệp Hạo quát.

Diệp Hạo lắc đầu.

- Trung Quốc tao có câu ngạn ngữ, hãy tự biết thân biết phận.

- Tao muốn hỏi mày, hiện tại mày còn có tư cách gì để so sánh với tao?

- Mày xứng sao?

Ngông cuồng!

Bá đạo!

Tùy ý!

Diệp Hạo lúc này chỉ có thể dùng những từ đó để hình dung.

Monty há to miệng nhưng không thể phản bác lại.

Bởi vì hắn đã bại.

- Trước giờ, tôi đều nghe nói người Trung Quốc nói chuyện rất lễ độ, nhưng học sinh này lại khác xa quá vậy?

Giọng nói của Zeen không lớn nhưng vang dội toàn trường, hắn nhìn qua Hoa Tư hỏi.

- Thân là một học sinh nếu không có tinh thần phấn chấn của tuổi trẻ, Quốc Gia sao còn có hy vọng?

Hoa Tư cười đáp.

Sắc mặt Zeen đen lại.

- Mày không quên đánh cược lúc trước đó chứ?

Diệp Hạo mỉm cười hỏi Monty.

- Hiện tại quỳ xuống, nói một câu tôi phục nghe xem nào.

Monty như bị sét đánh, lao đảo lui lại mấy bước, hắn rất rõ ràng, nếu bây giờ bản thân quỳ xuống nói mình phục, cuộc sống sau này của hắn coi như xong.

Bản thân không những sẽ trở thành sự sỉ nhục của Đại Học Sankt-Peterburg, mà quốc gia hắn cũng không thể ngóc đầu lên được.

- Mày nói hay không nói?

Ánh mắt Diệp Hạo lạnh băng quát.

- Không được... không được... không được.

Monty thất kinh lắp bắp.

Monty thất hứa làm toàn bộ học sinh Đại Học Trung Y xúc động.

- Hèn hạ...

- Diệp Hạo nói đúng quá mà, sớm đã biết bọn họ sẽ thất hứa.

- Học sinh Đại Học Sankt-Peterburg đều là người như thế này sao?

- Monty, mày có phải đàn ông hay không?

- Biến về nước đi.

Trên mặt Monty không còn chút máu.

Zeen nhìn học sinh của mình hơi hơi lắc đầu thất vọng, sau đó nhìn qua Hoa Tư trách móc.

- Hoa Hiệu Trường, cách đãi khách quý trường đây sao?

Hoa Tư đang định phản bác, Diệp Hạo đã cất cao giọng nói trước.

- Vị Hiệu Trường này, em có thể xin hỏi người vài câu được không?

Zeen đã sớm rõ tên Diệp Hạo này ăn nói rất tốt, nhưng trong tình huống này, ông không thể không trả lời.

- Cậu muốn hỏi cái gì?

- Em và cùng hân đặt cược có phải đã được toàn trường công nhận?

- Phải, nhưng...

- Cá cược do em chủ động đưa ra hả?

Diệp Hạo không khách khí cắt đứt lời Zeen.

- Không phải...

- Có phải học sinh của thầy vừa vào sân đã hùng hổ dọa người?

- ....

Zeen yên lặng.

- Học sinh của thầy sáng khoái đáp ứng điều kiện đặt cược của em có phải vì hân đã nắm chắc thắng lợi trong tay?

- ...

- Nếu như trận này em thua có phải em cũng phải quỳ xuống nói một câu tôi phục không? Lấy tính cách của học sinh này của thầy, thầy thấy hân có bỏ qua chuyện này không?

- ...

- Nhưng mà em sẽ...

Không ai ngờ Diệp Hạo sẽ nói ra câu này.

Diệp Hạo liên tục đặt câu hỏi làm Hiệu Trường Đại Học Sankt-Peterburg ngậm miệng không phản bác được gì.

Mà ngay lúc toàn trường nghĩ rằng Diệp Hạo sẽ tiến thêm bước nữa ép đối phương phải quỳ xuống, cậu ta lại nói ra câu như vậy.

- Cậu... Cậu nói cái gì?

Zeen giật mình hỏi lại.

- Em nói em sẽ bỏ qua chuyện này, không đề cập tới nữa.

Diệp Hạo bình tĩnh như thường nói tiếp.

- Mà em sợ dĩ bỏ qua chuyện này không đề cập tới vì tình cảm mười năm hữu nghị giữa hai trường ta, ngoài ra, em bỏ qua không đề cập đến bởi vì lễ nghi của Trung Quốc chúng em.

- Diệp Hạo, cậu đã cho học sinh Đại Học Sankt-Peterburg chúng tôi một bài học đắt giá a.

Zeen khẽ thở dài cảm thán.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cự Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Lật lọng

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Em còn chưa nói xong mà.

Diệp Hạo mỉm cười.

- Cái gì?

Zeen giật mình.

- Hắn ta nhất định phải xin lỗi em và Đại Học Trung Y, bởi vì lời nói trước đó của hắn đã tổn thương mọi người.

Diệp Hạo nghiêm mặt nói.

- Vốn nên như thế.

Zeen gật đầu nhẹ.ng Cục Toàn Năng Học Sinh Trailer

Việc này vẫn đỡ hơn chuyện quỳ xuống nói tôi phục rồi!

Trong mắt Monty đầy nhục nhã nhìn Diệp Hạo.

Xin lỗi? Nói xin lỗi thì hắn còn mặt mũi nào nữa?

Monty nắm chặt tay không nói một lời.

- Monty, Xin lỗi vì sự phách lối làm cản của em đi.

Zeen không khỏi nhún mày nhắc nhở.

Hiện tại, Zeen rất không vừa mắt Monty, nếu hắn không phải học sinh Đại Học Sankt-Peterburg thì cũng thôi, nhưng hắn cũng thuộc thành phần đó a.

Monty vẫn không đáp lại.

- Còn tranh tài y học đấy, cơ hội lộn cái bàn của cậu vẫn còn.

Lúc này Garen thấp giọng nói.

Ánh mắt Monty không khỏi sáng lên.

Đúng vậy, tranh tài Y học!

Nếu bản thân thắng Diệp Hạo tại tranh tài y học, chẳng phải sẽ vinh quang gỡ gạc lại mặt mũi?

- Diệp Hạo, mày có dám so tài với tao một trận nữa không?

Toàn trường bắt đầu âm ỉ xôn xao hẳn lên.

Không ai ngờ Monty vừa bị Diệp Hạo ngược thành bộ dáng này lại còn dám tiếp tục khiêu chiến?

Không biết yêu thương bản thân mình chút nào à? Sao lại hành hạ nó như vậy chứ?

Monty thấy ánh mắt mỉa mai của Diệp Hạo nhìn mình, hắn liền tức giận quát.

- Tranh tài y học.

- Ô, trình y này rất cao à??

- Mày có dám hay không?

Monty vẫn hỏi câu đó.

- Tao thật không dám

Diệp Hạo nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

- Ha ha, cũng có việc mà không dám à.

Monty chỉ Diệp Hạo cười ha ha nói.

- Đúng vậy, tao không dám, tao không dám so tài với một tên hèn nhát không biết giữ lời hứa.

Diệp Hạo thân nhiên nói tiếp.

- Bởi vì nếu tao thắng thêm lần nữa, chắc chắn cái tên hèn nhát kia sẽ đưa ra một yêu cầu so tài khác, tóm lại hấn không nghĩ đến việc thực hiện hứa hẹn bản thân trước đó.

- Mà nói ai hèn nhát?

Monty gầm lên với Diệp Hạo.

- Đoán xem, nếu ai đó không phải kẻ hèn nhát, vậy hiện tại có lẽ hấn đã phải quỳ xuống công nhận một câu tôi phục rồi.

Diệp Hạo cười ha ha nói

- Mà... không phải mà nói bỏ qua không truy cứu nữa sao?

Tiếng Monty không khỏi nhỏ xuống.

- Không truy cứu là chuyện của tao, nhưng thực hiện đồ ước là chuyện của mà.

Diệp Hạo mỉa mai cất lời.

Lời Diệp Hạo lại lần nữa dồn Monty đến góc tường.

Khuôn mặt hấn đỏ bừng nói.

- Có bản lĩnh thì mà thắng tiếp trong cuộc tranh tài y học đi.

- Sợ quá cơ...

Diệp Hạo nói đến đây rồi nhìn về phía Hoa Tư nói:

- Mời Hiệu Trưởng tuyên bố kết quả thi đấu lần này.

Thời điểm Hoa Tư đang định lên tiếng, Monty lại xen vào nói.

- Ai sợ ai chứ?

Diệp Hạo cười ha ha nói.

- Chư vị đồng học hiện đang ở đây, mà có thể công bố video hôm nay lên các diễn đàn rồi góp ý bỏ phiếu xem, coi mà sợ tao hay tao sợ này, à còn nữa, đừng quên đăng cái video này lên diễn đàn Đại Học Sankt-Peterburg nha.

Sắc mặt Monty đại biến, nếu như vậy thanh danh mặt mũi hấn để đâu nữa!

- Mà... ..

Diệp Hạo cũng không thèm nhìn tên này nữa.

- Tao xin lỗi, thành tâm xin lỗi đến mọi người trong trường Đại Học Trung Y.

- Không đủ.

- Tại sao?

- Bởi vì tao đã suy nghĩ kỹ lại, mà nên quỳ xuống mà tuyên bố mình phục mới đáng.

- Mày... Sao mày lật mặt nhanh vậy?

Diệp Hạo khẽ mỉm cười.

- Không phải chỉ có mày mới biết lật lọng đâu.

Monty còn muốn nói gì đó, hiệu trưởng Zeen đã trầm giọng quát.

- Monty, mắt mày chưa đủ sao?

Monty há to miệng nhưng cũng không nói gì.

Tranh tài Tinh Nhảm được hai trường lấy loại phương thức qua loa này mà kết thúc.

Cùng một thời gian, học sinh Đại Học Trung Y đăng video tranh tài lần này đến bộ truyền thông Hoa Hạ.

Trong lúc nhất thời, dư luận dậy sóng.

Bởi vì Diệp Hạo xuất hiện đã phá vỡ kỷ lục cục diện Tinh Nhảm Tông Sư chưa từng có từ trước đến nay của Trung Quốc

Truyền thông vạch trần ra sự lợi hại của Tinh Nhảm Tông Sư. Lúc này, mọi người mới ý thức được Tinh Nhảm Tông Sư hiếm có bậc nào?

Bất quá mọi người vẫn quan tâm video này hơn.

Bọn họ thấy được Monty phách lối, coi trời bằng vung, bọn họ đồng dạng cũng được chứng kiến việc Diệp Hạo khống chế cục diện.

Trước mặt Diệp Hạo, Monty như một thằng hề, ba ba ba... bị Diệp Hạo thần nhiên tát vào mặt!

Xem hết video này trong lòng mọi người đều có một cái cảm giác.

Hả giận!

Đúng, thật hả giận!

Cho tới nay, rất nhiều người Trung Quốc không ngất đầu lên được trước mặt người nước ngoài, mặc dù hiện tại khoa học kỹ thuật Trung Quốc cũng không kém gì bọn họ, nhưng rất nhiều người vẫn cảm thấy không bằng.

Nhưng video này rõ ràng làm mọi người có cái nhìn khác về bản thân cũng như mọi người xung quanh.

Không thể không nói, video này lần nữa trở thành chủ đề bàn tán xung quanh của cư dân mạng.

Rất nhiều truyền thông nổi tiếng nói rằng chỉ cần những chuyện liên quan đến Diệp Hạo, khẳng định sẽ rất hot, dẫn dắt sự chú ý của nhiều người.

Bọn họ không thể không thừa nhận những tin tức liên quan đến Diệp Hạo cực kỳ rung động khiến người ta phải kinh ngạc.

Trước tiên, các lộ phóng viên đều chạy tới Đại Học Trung Y, nhưng Đại Học Trung Y chỉ cho phép mấy nhà truyền thông phỏng vấn, Diệp Hạo một mực cự tuyệt chuyện mặt nào nấy.

Trên thực tế, Diệp Hạo chỉ nhận phỏng vấn của Giang Nam Nhật Báo. Còn những truyền thông bên ngoài khác đều một mực từ chối.

Những truyền thông này dù chỉ muốn lấy một chút tin tức cũng không có khả năng.

Mà sau đó, Đại Học Trung Y tung ra một tin giật gân hơn.

Diệp Hạo vẫn sẽ tham gia vào phần Tranh tài y học nữa.

- Diệp Hạo định trở ra toàn bộ tài năng à?

- Chẳng lẽ trên phương diện y học, Diệp Hạo cũng đạt đến trình độ sâu không thể dò?

- Toàn bộ thiên tài trong đám học sinh mới Đại Học Trung Y chọn ra hai người, có thể được tuyển chọn, chắc chắn Diệp Hạo có chỗ hơn người a.

- Không biết Diệp Hạo còn tạo ra bất ngờ nào nữa không?

- Thật khiến người ta chờ mong a.

(Truyện được thực hiện bởi HámThiênTàThần -)

...

Gần đây, Bạch Tố Tố thường ăn uống ngủ nghỉ ở Quán Rượu Bồng Lai.

Mà đoạn thời gian này là khoảng khắc vui vẻ và hài lòng nhất trong đời cô.

Nhằm chán thì đi suối nước nóng tắm rửa, mệt mỏi đi SPA mát-xa, mà tiền của mấy thứ này đều do Diệp Hạo trả.

Trong thời gian này, Bạch Tố Tố không có liên lạc với hân, dù sao cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng hiến thân cho Diệp Hạo.

Đồng dạng, Diệp Hạo cho đến bây giờ cũng không có liên lạc với cô, cái này khiến Bạch Tố Tố thở dài một hơi đồng thời cũng sinh ra một chút cảm giác bất an.

- Không phải Diệp Hạo không còn để ý đến mình rồi chứ?

Hôm nay Bạch Tố Tố nằm trên giường xem tin tức, thời điểm cô nhìn thấy một thân ảnh vội vàng ngồi bật thẳng dậy.

Hai mắt dễ thương tràn đầy vẻ kinh ngạc, đôi môi anh đào không khỏi hiện lên ý cười.

Hân giống như một tia nắng ấm áp sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, thời điểm nhìn thấy hân, tâm tình cô tốt lên một cách khó hiểu.

- Diệp Hạo, cậu ta tên Diệp Hạo, đệ nhất tân sinh của Đại Học Trung Y

Bạch Tố Tố lẩm bẩm

Lúc Bạch Tố Tố thấy ánh mắt Trương Lan nhìn Diệp Hạo, trong lòng cô có chút không thoải mái.

Cô rất rõ ràng loại ánh mắt này, ánh mắt “thế giới này ngoài cậu ra, tôi không còn thấy gì khác”.

Cùng một cô gái xinh đẹp tràn đầy sức sống so sánh, bản thân mình có ưu điểm gì đáng nói không đây?

Sau đó xem tới lúc giới thiệu, Diệp Hạo xưng hô bạn bè với Trương Lan, mà không phải bạn gái.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 195: Khiêu chiến

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Cô gái xinh đẹp như vậy cũng không thể lọt vào tầm mắt của hân sao?

Tại sao Diệp Hạo tuổi còn trẻ mà lại có thể trở thành Tính nhảm Tông sư?

Điều này thật vô lý.

Hội trưởng Hiệp hội Quốc gia tính nhảm phải mở cuộc họp báo đối mặt với những chấp vấn từ truyền thông.

Cảnh Tính công bố bản thân đã liên lạc với đại học Trung Y cùng đại học Sankt-Peterburg, cuối cùng nhận định video được quay trực tiếp 100 phần trăm, hơn nữa đề thi hoàn toàn do Zeen lấy ngẫu nhiên trong kho đề thi bên trường ông ta ra.

Cảnh Tính kết hợp với nhiều luận chứng khẳng định Diệp Hạo đã đạt đến trình độ Tính nhảm Tông sư.

Nhưng Tính nhảm Tông sư, Mitsuno của J quốc tuyên bố Diệp Hạo không được các Tính nhảm Tông sư tán thành nên không được như Tính nhảm Tông sư được.

Đối mặt với tình cảnh gay hấn này, Cảnh Tinh cường thế phản kích công bố Mitsuno nói không thuyết phục.

Không thể không nói J Quốc là một tiểu quốc cứng đầu, bởi thế Mitsuno suốt ngày tổ chức họp báo đòi Cảnh Tinh xin lỗi, đồng thời công bố ngày thứ hai sẽ đến đại học Trung Y hạ màn vở kịch về Diệp Hạo có năng lực của Tinh nhằm Tông sư.

Ai cũng không ngờ một sự kiện giao lưu giữa hai trường có thể nháo đến cấp độ này.

Sâu bên trong đó là ân oán từ 50 năm trước của hai nước.

Vì vậy một khi xuất hiện mâu thuẫn, không ai nhượng bộ ai.

Mitsuno gây hấn cũng ảnh hưởng đến phương diện ngoại giao.

Cảnh Tinh bày mưu tính kế đi suốt đêm đến đại học Trung Y.

Điều đó khiến Hoa Tư kinh ngạc.

Cảnh Tinh nhìn thấy Hoa Tư đi thẳng vào vấn đề hỏi:

- Việc của Diệp Hạo có phải đóng kịch?

- Không có.

- Xác định?

- Xác định.

- Chuyện Mitsuno, ông biết chứ?

- Biết.

- Diệp Hạo có thể thắng Mitsuno không?

- Chuyện này tôi đã hỏi Diệp Hạo.

- Cậu ta trả lời thế nào?

- Cậu ấy nói tùy ý.

- Diệp Hạo đâu?

- Về nhà rồi!

- Tại sao ông lại cho cậu ta về nhà?

- Ông thấy Diệp Hạo là học sinh bình thường à?

Hoa Tư thân nhiên nhắc nhở.

- Liều Chủ nhiệm của Tổng cục Thể dục nhiều lần muốn gặp Diệp Hạo mà còn không được đó.

- Cái gì?

Cảnh Tinh kinh ngạc.

- Liều chủ nhiệm của Tổng cục Thể dục vì sao muốn gặp cậu ta?

- Bởi vì khi trường chúng ta tổ chức đại hội thể dục thể thao mùa thu, Diệp Hạo đã phá vỡ nhiều kỉ lục thể giới, thắng thắn mà nói Diệp Hạo dễ dàng có thể có cả danh và lợi.

Hoa Tư lờm Cảnh Tinh một cái.

Thật ra Hoa Tư đang cảnh cáo hấn đứng trước mặt Diệp Hạo bày ra khuôn mặt cấp trên.

- Thật sao?

Cảnh Tinh trợn mắt há hốc mồm nói.

- Ông lên Baidu có thể dễ dàng tìm thấy các video lúc Diệp Hạo tranh tài.

Hoa Tư nhìn Cảnh Tinh nói.

- Tại sao Diệp Hạo lại cự tuyệt?

- Bởi vì cậu ta không muốn.

Vô dục tác cương.

Lúc này Cảnh Tinh nghĩ tới câu nói đó.

Một thời gian dài làm lãnh đạo đã khiến Cảnh Tinh quen với việc ra lệnh cho người khác, mà hiện tại sau khi được Hoa Tư nhắc nhở, ông hiểu không thể ra lệnh trước mặt Diệp Hạo được.

Nói về cấp bậc, Chủ nhiệm Liêu của Tổng cục Thể dục còn cao hơn bản thân.

Dù vậy thì sao?

Diệp Hạo cũng không hề để ý ấy chứ.

Mình có thể làm gì?

- Ngày mai tôi có thể gặp Diệp Hạo một chút được không?

Cảnh Tinh nhanh chóng thay đổi thái độ.

- Ngày mai Diệp Hạo sẽ tranh tài cùng đại học Sankt-Peterburg.

Hoa Tư nói khẽ.

- Trước lúc đó tôi sẽ giúp anh và Diệp Hạo gặp mặt một lần.

- Làm phiền rồi.

- Không có gì!

(Truyện được thực hiện bởi Hám Thiên Tà Thần -)

...

Cả một ngày nay, Bạch Tổ Tổ đều chú ý đến tin tức của Diệp Hạo.

Mà tin tức liên quan đến Diệp Hạo ngày càng lan rộng trên internet.

Thời gian trôi qua, càng xem cô càng không thể tưởng tượng nổi.

Đa tài...

Còn cái gì mà cậu ta không biết không?

Trầm ngâm thật lâu Bạch Tổ Tổ bấm số điện thoại của Diệp Hạo.

- Tâm tình khá hơn chút nào không?

- Tốt hơn nhiều rồi.

- Ừm.

- Tôi muốn đi làm...

- Tôi cho cô một số điện thoại, sau đó cô liên hệ họ, công tác sẽ được an bài.

- Cảm ơn.

- Không cần khách sáo.

Diệp Hạo hỏi thêm hai câu rồi cúp điện thoại, sau đó hắn gọi điện cho Minh Nguyệt.

Diệp Hạo hỏi sơ về tình hình của Minh Nguyệt hiện nay rồi vô thẳng vào vấn đề.

Hắn kể tình huống Bạch Tố Tố lại một lượt cho Minh Nguyệt nghe.

- Cô có thể an bài cho cô ấy một công việc, nếu cô ấy có tài thì thăng chức, nếu không thì đặt ở cơ sở đi.
- Ừm, tôi biết rồi.
- Cô không cần bởi vì tôi mà cố ý trọng dụng cô ấy, tôi chỉ tình cờ giúp mà thôi.
- Tôi hiểu.

Minh Nguyệt nhẹ gật đầu.

Cô rất rõ ràng biết Diệp Hạo cũng vì nguyên nhân này mà giúp mình.

Nhưng trong lòng Minh Nguyệt có hơi chút không thoải mái.

- Chẳng lẽ mình ngày càng để ý Diệp Hạo hả?

Minh Nguyệt nhìn khuôn mặt như vẽ của bản thân trong gương, ung dung mà nói.

(Truyện được thực hiện bởi Hám Thiên Tà Thần -)

...

Ngày thứ hai, Diệp Hạo dậy sớm chạy đến phụ cận mua hai phần bữa sáng.

Đường Phiên Phiên ngáp một cái rồi đi xuống lầu.

- Những việc này nên để cho tôi làm a.

Đường Phiên Phiên thấy Diệp Hạo đang bận rộn nói.

- Nói gì đấy.

Diệp Hạo bất mãn đáp lời:

- Chị khổ cực như vậy, tôi đâu nhẫn tâm để chị dậy sớm đi mua bữa sáng nữa.
- Tôi là tu sĩ mà.
- Tu sĩ cũng phải chú ý đến kết hợp giữa khổ và nhàn chứ.

Diệp Hạo trừng mắt nhìn Đường Phiên Phiên một cái.

- Đi tắm nhanh một chút, nghe nói bánh bao ở quán này vị rất ngon, hôm qua tôi nghe đám bạn ở kí túc xá nói nên mới đi mua.
- Vậy tôi phải ăn thêm mấy cái mới được.

Đường Phiên Phiên dịu dàng nói.

Cô có thể cảm nhận được sự quan tâm của Diệp Hạo.

Bánh bao quán này thật sự rất ngon.

Đường Phiên Phiên ăn năm cái mới ngừng lại.

- Mập rồi.

Đường Phiên Phiên vuốt vuốt cái bụng tròn vo của mình nói.

- Béo chút mới đẹp.

Diệp Hạo cười cười

- Chị như vậy hơi gầy.

- Thật?
- Tôi thấy dinh dưỡng của chị không được đầy đủ a.
- Chỗ nào?
- Tôi như đang gắp một cô gái gãy tro xương.
- Tôi đâu có gãy như vậy.
- Chị hôm nay bận việc gì sao?
- Buổi sáng cùng bộ phận quảng cáo Tencent nói về việc mở rộng phần mềm.
- Tiền bấy giờ đủ không?
- Tiền thì đủ, trọng tâm dùng tiền để mở rộng người sử dụng, thời điểm ấy đoán chừng cần 30 triệu thậm chí nhiều hơn.
- Nhiều như vậy à?

Diệp Hạo giật mình.

Dù Diệp Hạo có chút vốn liếng cũng bị Đường Phiên Phiên hù dọa.

- Hiện tại vé vào mạng internet ngay càng đắt, không có 10 triệu trở lên cũng không thể làm gì được.

Đường Phiên Phiên nói tới đây dừng một lát.

- Có chuyện này tôi cũng muốn cùng cậu thương lượng.
- Nói đi.
- Hiện nay, trong nước có vài nhà mạng hàng đầu đang ngó ý đầu tư bỏ vốn, trong đó Ali định đầu tư 10 triệu đô la.
- Ali muốn bao nhiêu cổ phần?
- 60%.
- Nhiều thế.
- Giá trị công ti chúng ta tầm 20 triệu, bởi vậy Ali yêu cầu cũng không quá đáng.

Diệp Hạo nghe vậy không khỏi thôn thức.

Đường Phiên Phiên thật sự có thiên phú thương trường.

Phải biết Diệp Hạo đầu tư gần 2 triệu, nhưng Đường Phiên Phiên chỉ cần nửa năm đã tăng chúng lên gấp mười lần.

- Chuyện về tiền nong cứ giao cho tôi đi.

Diệp Hạo trầm ngâm một chút rồi nói.

- Công ty không cần cân nhắc việc đầu tư bỏ vốn.
- Cái này...
- Thế nào?
- Thật ra, ban đầu tôi muốn đầu tư bỏ vốn bởi vì chúng ta có thể mượn tài nguyên của các tập đoàn internet để nhanh chóng phát triển.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Demy thổ lộ

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Tôi hiểu rồi.

Diệp Hạo khẽ nói.

- Các công ty dạng này chúng ta không thể kiểm soát được nó hết đâu.
- Nếu chúng ta muốn mở rộng phần mềm để mọi người cùng đầu nhập tài chính vào sợ phải cần đến trăm triệu trở lên.
- Cần nhiều tiền vậy ư?
- Nhưng lợi nhuận thu lại rất lớn.
- Tôi sẽ chuyển cho chị 10 ức, còn lại cứ để tôi lo.

Diệp Hạo nhìn Đường Phiên Phiên nói.

- Bao nhiêu tiền cũng được, nhất định phải kiểm soát công ty trong tay.
- Ừ. Tôi biết rồi!

Đầu tư bỏ vốn sẽ thu được rất nhiều lợi ích, đạo lý này Đường Phiên Phiên hiểu rõ, nhưng vốn đầu tư càng nhiều, nguy cơ tiềm ẩn cũng tỉ lệ thuận với nó.

Cô cân nhắc đến việc đầu tư bỏ vốn cũng bởi vì trăm triệu tài chính nghe qua quá dọa người.

Diệp Hạo sau khi đi ngoài liền gọi điện cho Trương Kinh Tùng và Lục Hành Vân.

Trương Kinh Tùng, người phụ trách tại Hội Sở Bồng Lai, còn Lục Hành Vân phụ trách tại Tử Điểm Bồng Lai.

Nghe Diệp Hạo cần tiền cả hai vị phụ trách ngay lập tức chuyển tiền vào tài khoản hắn.

10 triệu!

Hai tập đoàn này là con gà đẻ trứng vàng.

Nhưng mà để xuất ra được trăm triệu, sẽ làm một vài người khó chịu.

Sau đó Diệp Hạo chuyển 10 ức vào tài khoản Đường Phiên Phiên.

Thật ra tiền trong tay Diệp Hạo vẫn còn 30 – 40 triệu, bất quá đây là tiền vốn mà Diệp Hạo chuẩn bị đầu tư cho Minh Nguyệt an dưỡng.

- Bây giờ kiếm tiền như thế nào đây?

Diệp Hạo vuốt cằm tự hỏi.

Với thân phận của hắn bây giờ chỉ cần hô một cái sẽ có vô số phú hào đứng ra xin cấp tiền cho.

Nhưng với điều kiện, hắn phải lấy thân phận lão bản Hội Sở Bồng Lai đứng ra.

Mà Diệp Hạo lại không muốn thiếu nhân tình những người này.

Thời điểm Diệp Hạo đang suy nghĩ, tiếng chuông di động vang lên.

- Nói thật, tôi không muốn nghe giọng anh chút nào.
- Sao thế?
- Mỗi khi anh tìm đến tôi, chả bao giờ có mục đích tốt đẹp gì cả.

- Hắc hắc, theo tôi đến Miến Điện
- Đến nơi khi họ còn gây đó làm gì?
- Tà Đạo Lão Âu xuất hiện.
- Anh làm sao tra ra được?
- Một Sư Đệ ở Miến Điện trong lúc tuần tra đã phát hiện ra hành tung của ả, đáng tiếc tu vi của sư đệ không cao bị ả dọa chạy mất.
- Khi nào khởi hành.
- Ngay bây giờ.
- Tôi vẫn còn một trận tranh tài, anh đợi tôi thêm mấy giờ nữa đã.
- Cũng được.

Diệp Hạo thật muốn chém chết cái tên tiểu đạo sĩ này a, mỗi lần hắn ta gọi là không có chuyện gì tốt cả.

Tiếp xúc nhiều để hắn ta tra rõ thân phận của hắn, có trời mới biết chuyện gì sẽ phát sinh.

Chôn trước khi nó đẻ trứng, đạo lý này hắn vẫn rất hiểu.

Khi vừa tới trường Diệp Hạo được Hoa Tư mời vào văn phòng Hiệu Trưởng.

- Diệp Hạo, thầy giới thiệu với em một chút, vị này là Hội Trưởng Hiệp Hội Tinh Nhảm, Cảnh Tinh Cảnh hội trưởng.

Cảnh Tinh nào dám làm dáng trước mặt Diệp Hạo.

- Không ngờ Tinh Nhảm Tông Sư tuổi lại trẻ như vậy.

Diệp Hạo bắt tay Cảnh Tinh rồi đáp

- Em chỉ là một học sinh bình thường, Cảnh Hội Trưởng quá lời rồi.
- Nhưng bây giờ cậu không còn là một học sinh nữa rồi.
- Hừm?
- Hiệp Hội Tinh Nhảm J Quốc suất lĩnh Mitsuno đến đây, tên đó đang hướng đầu mâu về phía cậu.
- Thời điểm?
- Đang được an bài.

- Sau cuộc tranh tài, em phải lập tức đến Miến Điện
- Cậu đến đó để làm gì.

Cảnh Tinh khẽ giật mình hỏi lại.

- Một chút việc cá nhân.
- Có thể trì hoãn hay không?

Diệp Hạo lắc đầu.

- Nếu như vậy chúng ta bên này sẽ cố gắng kéo một chút thời gian.

Các quan viên Trung Quốc vô cùng am hiểu việc câu giờ này a.

- Vâng
- Đã chuẩn bị đầy đủ?

Hoa Tư hỏi.

- Cái này cũng cần phải chuẩn bị à?

Diệp Hạo cười nói.

Hoa Tư lập tức im lặng.

Đại Học Sankt – Peterburg cử ra ra hai học sinh tham gia tranh tài y học, Monty và Demy.

Demy là một nữ tử tiêu chuẩn kiểu Tây Âu, con người xanh biếc như hổ phách quyến rũ mê người, bờ môi gợi cảm, đặc biệt là hai trái dứa trước ngực, vũ khí sát thương cực lớn với vô số nam nhân a.

Một cô gái rất xinh đẹp, còn là một tài nữ.

Cô vừa xuất hiện, vô số nam sinh Đại Học Trung Y la hét ầm ĩ.

Demy nhìn bốn phía xung quanh, trên mặt lộ ra nụ cười mê người.

Mà sắc mặt Monty không tốt chút nào, hẳn cảm thấy Demy không giữ ý tứ gì cả.

Mà ngay lúc này, một chùm ánh đèn chiếu lên một nam một nữ.

- Diệp Hạo.

- Diệp Hạo.

- Diệp Hạo.

Toàn trường điên cuồng hô to cái tên này, hoa khôi Hứa Mạnh Mạnh đứng bên cạnh còn không được chú ý đến nữa.

Hứa Mạnh Mạnh mỉm cười nhìn vạn chúng chú mục vào thân ảnh đứng bên cạnh.

Nam nhân thế này mới đúng là nam nhân.

Có thể cầm tay cậu ấy đi hết cuộc đời này sẽ hạnh phúc tới cỡ nào a.

Diệp Hạo và Hứa Mạnh Mạnh vừa mới đến, toàn trường liền bỏ bên Demy mà đi qua phía hắn.

- Rất hạnh phúc được làm quen với cậu, tôi tên Demy.

Demy nhìn chăm chăm Diệp Hạo, trong mắt hiện lên dự vọng muốn chinh phục mãnh liệt.

- Diệp Hạo.

Diệp Hạo vừa nói đưa tay lên bắt tay Demy một cái.

- Ở Tây Âu, không cần phải bắt tay khi gặp mặt đâu.

Demy hiếp mắt cười nói.

- A!

Diệp Hạo muốn rút tay lại nhưng bị Demy nắm rất chặt.

- Chẳng lẽ cậu không biết ở Tây Âu có lẽ ôm khi gặp nhau sao?

Demy nói xong, đặt tay phải lên vai Diệp Hạo, tay trái lên eo hắn, sau đó đưa cả bộ ngực khủng của mình lên người Diệp Hạo một cái mới nghiêng qua bên trái rồi ôm hắn vào người, cô ghé bờ môi đến bên tai Diệp Hạo, hơi thở như lan nói.

- Đã học xong chưa?

- Vẫn chưa...

Diệp Hạo mỉm cười đáp lời.

- Không việc gì, tôi sẽ dạy lại cậu một lần nữa.

Demy cười ha hả đáp.

Ôm lễ cần phải tả hữu ôm vào nhau.

Đám nam sinh phía dưới đầy vẻ hâm mộ nhìn một màn trên này.

- Tôi muốn thử một cái a.

- Cô có thể dạy cho tôi được không?

- Kích thích quá đi à, nhìn cặp vếu ẻm kia.

Gương mặt Demy dán ở trên gương mặt của Diệp Hạo cùng thời điểm đó một ngón tay nàng nhẹ nhàng lấy chiếc nhẫn tên tay xuống rồi hướng về phía lưng của Diệp Hạo nhấn một cái.

Diệp Hạo cảm thấy xong lưng khẽ đau nhói một cái.

Lúc này Demy thổi tai Diệp Hạo một cái.

- Hiện tại đã học xong chưa?

- Vẫn chưa.

- Nếu cậu thích, tôi có thể dạy cậu mỗi ngày.

Demy mỉa mai như to đánh mắt cho Diệp Hạo một cái

Nhưng vấn đề là anh phải thuộc về em.

Toàn trường xôn xao.

Má ơi, nhỏ này bạo thế, trực tiếp gạ Diệp Hạo kìa.

Nữ nhân Tây Âu quả rất mạnh bạo như truyền thuyết.

Hứa Mạnh Mạnh nhìn Demy với ánh mắt bất thiện.

Trong ánh mắt mong chờ của Demy, Diệp Hạo cười ha ha lên tiếng.

- Thôi hết giờ chơi rồi.

- Sao thế?

Diệp Hạo chỉ cặp hung khí trên người của Demy.

- Thứ này của cô không đồng nhất!

- Ý anh là sao?

Demy ngờ vực hỏi lại.

- Đến khi tranh tài kết thúc, cô sẽ hiểu.

- Bây giờ tiết lộ một chút không được à?

- Đến lúc đó tôi sẽ cho cô một phần lễ vật.

Diệp Hạo trừng mắt với Demy.

- Thật?

Demy kinh hi.

- Thật chứ!

- Tôi rất mong chờ.

- Tôi cũng mong chờ.

Chương 197: Ngân Châm Điểm Huyết

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

- Cô ấy nói cho cẩn thận, đừng bôi đen danh dự của trường.

Monty ánh mắt bất thiện liếc nhìn Demy.

- Thứ cậu đánh mất, tôi sẽ giành lại nó

Demy khẽ nói.

- Tôi không cần cô nhúng tay vào, chính tôi sẽ đả bại Diệp Hạo

Monty lắc lắc đầu.

- Thật ra, có một việc tôi muốn nói với cậu.

- Gì?

- Em yêu anh.

Monty khóe miệng không khỏi nhếch lên một cái.

- Cút dùm tôi cái.

Monty không thể không giận, vừa rồi cô ta còn vừa tình chàng ý thiếp với Diệp Hạo, đùa với tôi chắc.

Ánh mắt Demy không khỏi ảm đạm.

Bất quá lần này Demy không phản bác gì cả.

- Trung Y và Tây Y có hình thức trị bệnh khác nhau, lần giao lưu này của hai trường để cho mọi người thấy được mọi tinh túy trong hai trường phái này.

Ánh mắt Hoa Tư quét qua toàn trường một cái rồi tuyên bố.

- Lần tranh tài này là sử dụng phương pháp chữa bệnh, chúng ta sẽ lựa chọn ra hai bệnh nhân có cùng một căn bệnh, người nào có phương pháp trị liệu tốt nhất, người đó sẽ thắng cuộc thi lần này.

- Để có tính công bằng, tất cả bệnh nhân lần này đều là người Tây Âu.

- Hiện tại xin đẩy hai bệnh nhân đi lên.

Lời Hoa Tư vừa dứt, có hai nhân viên chăm sóc đẩy hai ông lão đang nằm trên giường bệnh đi vào.

- Các cô cậu kiểm tra tổng quát cho bệnh nhân mình đi.

Hoa Tư nhẹ giọng bảo.

Monty, Demy khởi động các thiết bị đo lường để tiến hành kiểm tra vô cùng thành thạo.

Diệp Hạo và Hứa Mạnh Mạnh lại sóng vai nhau đi đến lão bệnh nhân bên cạnh.

- Tôi sẽ kiểm tra chân bà.

Hứa Mạnh Mạnh nói khẽ.

Diệp Hạo khẽ găt đầu.

Diệp Hạo bảo lão bệnh nhân đưa tay trái mình ra, hai ngón tay của hắn liền đặt trên đấy.

Xem mạch!

Thông qua mạch tượng, Diệp Hạo có thể kiểm tra được tình trạng sức khỏe của lão bệnh nhân.

- Bà ấy bị chứng phong thấp, triệu chứng vô cùng nghiêm trọng.

Đây là nguyên nhân dẫn đến bà không thể di chuyển được.

- Bà ấy còn bị chứng viêm động mạch vành và bệnh viêm dạ dày nhưng triệu chứng nhẹ hơn chút.

Diệp Hạo nhíu mày nói khẽ.

- Cậu còn muốn kiểm tra nữa không.

- Chỉ cần như vậy thôi.

- Uhm, vậy tôi viết báo cáo nhé.

- Ừ.

Hứa Mạnh Mạnh nhẹ găt đầu rồi ghi ba chứng bệnh vào báo cáo.

Viết xong, cô gợn tay lên nói

- Bọn em đã chẩn đoán cho bệnh nhân xong.

Điều này làm các đại biểu Đại Học Sankt – Peterburg vô cùng kinh ngạc.

Quá trình chuẩn đoán bệnh cần phải kiểm tra lặp đi lặp lại rất nhiều lần để có được độ chính xác cao nhất.

Nhưng lần này họ không nghi ngờ Đại Học Trung Y gian lận, vì hai bệnh nhân đều do bên Đại Học Sankt – Peterburg lựa chọn, bên Đại Học Trung Y toàn bộ quá trình chỉ đi theo.

Việc chuẩn đoán bên Đại Học Trung Y đã tiến hành xong mang lại áp lực không hề nhỏ cho Monty và Demy, bên này bọn họ còn chưa tiến hành, bên đó đã xong rồi.

- Bình tĩnh đi

Demy trầm giọng nói

- Không cần cô phải dạy tôi!

Monty hừ lạnh nói.

Hít sâu một hơi, Monty khởi động các loại thiết bị tiến hành kiểm tra.

Bất quá lần kiểm tra này họ không hề hỏi thăm bệnh nhân, chỉ tiến hành kiểm tra vô cùng cẩn thận.

Ước chừng sau nửa giờ, hai người mới viết kết quả kiểm tra vào báo cáo chẩn đoán.

Tiếp đó có hai học sinh mang kết quả của hai đội đi, trên màn hình lớn xuất hiện hai tờ kết quả chẩn đoán.

Đại Học Trung Y chẩn đoán ba loại bệnh sau: phong thấp, viêm động mạch vành, viêm dạ dày.

Đại học Sankt – Peterburg chẩn đoán hai loại: phong thấp, viêm động mạch vành

- Bây giờ là kết quả chuẩn đoán từ phía bệnh viện.

Hoa Tư cười nhàn nhạt nói.

Sau đó trên màn hình liền xuất hiện ba hàng chữ lớn.

Kết quả: Phong Thấp, Viêm Động Mạch Vành, Viêm Dạ Dày.

Về kinh ngạc hiện ra trên khuôn mặt của Monty và Denny.

- Không thể nào.

Monty trầm giọng quát.

- Bà ấy không có khả năng bị viêm dạ dày.

Nếu viêm dạ dày, sao hần lại không kiểm trắc ra được.

- Thật ra bà ấy chỉ viêm dạ dày nhẹ.

Diệp Hạo thần nhiên lên tiếng.

- Mà không thấy bà ấy tinh thần không tốt, hữu khí vô lực à? Đây là một chút dấu hiệu của triệu chứng viêm dạ dày, mấy năm nay mày chuyển ngành qua nghiên cứu thú y hả?

- Mày...

Mắt Monty hiện lên vài tia máu.

Diệp Hạo đang trên ngời đối thủ, vũ nhục sự cố gắng của hần.

- Lần kiểm tra này, Đại Học Trung Y thắng.

Hoa Tư lớn tiếng tuyên bố.

- Tiếp đó là kiểm tra về phương pháp trị liệu phong thấp, các cậu có ba mươi phút để chuẩn bị dụng cụ.

- Một bộ ngân châm.

Diệp Hạo biết mình nên cần cái gì.

- Anh cần thứ đó làm gì??

Hứa Mạnh Mạnh khẽ nói

- Tôi nghĩ chúng ta nên dùng liệu pháp xông hơi mới có hiệu quả.

- Bệnh phong thấp của bà ấy đã đến giai đoạn cuối, xông hơi chỉ có thể làm dịu cơn đau nhưng muốn trị dứt điểm thì không thể.

- Dứt điểm??

Hứa Mạnh Mạnh mở to hai mắt kinh ngạc hỏi

- Anh muốn trị dứt điểm bệnh của bà??

- Ừ.

- Điều này không có khả năng.

- Kiến thức trung y bác đại tinh thâm, điều mà cô học được chỉ là một phần nhỏ trong đó thôi.

Diệp Hạo nói với Hứa Mạnh Mạnh

- Cô biết tại sao Hiệu Trưởng lại có danh xưng Y Học Thánh Thủ không?

- Không biết.

- Vì ông biết lấy khí vận châm.

- Khí công hả?

- Đúng như vậy!

- Anh cũng biết hả?

- Uhm...

Hứa Mạnh Mạnh lộ ra thần sắc không thể tin tưởng nổi.

- Còn cái gì trên đời này mà anh không biết không??

- Tôi có một bộ châm pháp gọi Thái Ất Châm Thuật.

Diệp Hạo khẽ nói.

- Học được nó, cô cũng có thể siêu việt như Hiệu Trường.

- Anh muốn dạy tôi??

- Đúng thế!

- Nhưng nó quá trân quý, tôi không thể nhận được.

- Tôi không rảnh để tạo phúc cho y học thế giới, vinh dự này giao cho cô đi.

Diệp Hạo vỗ vai Hứa Mạnh Mạnh.

- Tôi... có thể học được sao?

Hướng Mạnh Mạnh kích động hỏi lại.

- Cô rất thông minh, sao không học được chứ!

Diệp Hạo cười đáp.

Trên thực tế, bộ châm pháp này của Diệp Hạo được nghiên cứu từ một học đồ Đan Đạo, nó có thể trị được toàn bộ các loại bệnh phổ thông từ nặng tới nhẹ trong dân gian, đây là điều Diệp Hạo xem được trong ký ức của Hắc Long khổng lồ.

- Tôi nào có thông minh như anh nói.

Hứa Mạnh Mạnh đáp.

Thời điểm Diệp Hạo và Hứa Mạnh Mạnh đang nói chuyện phiếm, phía bên kia cách họ không xa, ánh mắt Demy thỉnh thoảng vẫn liếc qua phía Diệp Hạo.

Ba mươi phút sau dụng cụ thiết bị y tế mà Monty và Demy cần đã được mang đến.

Trường học còn bố trí cho họ một gian phòng kháng khuẩn bằng thủy tinh trong suốt.

Mà Diệp Hạo chuẩn bị đơn giản hơn rất nhiều.

Cu cậu chỉ cần một bộ ngân châm.

Theo lời tuyên bố bắt đầu của Hoa Tư, Diệp Hạo ra lệnh cho Hứa Mạnh Mạnh kéo ống quần của lão bệnh nhân lên.

- Mạnh Mạnh nhìn cho kỹ vào.

Diệp Hạo vừa nói vừa rút một cây ngân châm đâm vào Huyệt Nhiễm Khâu người người bà.

- Kích thích Huyệt Nhiễm Khâu sẽ khai thông các sụn bị thoái hóa, bởi vì triệu chứng đã đến giai đoạn cuối nên phải dùng Nội Lực để chấn vỡ lớp sụn kia đi.

Diệp Hạo khẽ lay ngân châm rồi tiếp tục nói.

Lời Diệp Hạo được loa phóng thanh truyền khắp toàn trường.

- Nội Lực.

- Ngân châm điểm huyệt.

- Cảnh giới tối cao của Thuật Châm Cứu a...

- Diệp Hạo học từ ai vậy?
- Không lẽ Diệp Hạo là đệ tử của thầy Hiệu Trường?
- Ngân Châm Điểm Huyệt phải mất từ 8 đến 10 năm mới đủ hỏa hầu, mà Diệp Hạo vào Đại Học Trung Y chưa đến nửa năm mà.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198: Từ chối chữa bệnh

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Hoa Tư cũng đoán được một chút thân phận của Diệp Hạo.

Ánh mắt ông nóng bỏng nhìn kỹ từng động tác của cậu học trò cung.

Zeen lờm Hoa Tư một cái, tò mò hỏi:

- Hoa Hiệu Trường, châm cứu điểm huyệt thật sự thần kỳ như trong truyền thuyết sao?

Đại Học Sankt-Peterburg có nghiên cứu môn này của Trung Y, nên ông cũng biết một chút về châm cứu điểm huyệt.

- Châm cứu điểm huyệt còn thần kỳ hơn trong tưởng tượng của ông nhiều.

Hoa Tư ngưng trọng nói tiếp.

- Tôi nghiên cứu rất nhiều năm qua nhưng mới chỉ vừa nhập môn thôi.

- Cái gì?

Zeen giật mình thốt lên, ông không phải không biết Hoa Tư được xưng làm Thánh Thủ của Y Học Trung Quốc.

Nhưng bây giờ, ông lại bảo bản thân mình mới vừa nhập môn.

- Xem đi, tiếp theo ông sẽ thấy một màn cực kỳ đặc sắc.

Hoa Tư nói đầy ảm ý.

- Dùng ngân châm giải phóng huyết Tam Âm giúp các đường kinh mạch đã khô héo sống lại một lần nữa.

Diệp Hạo vừa nói vừa nhanh chóng lấy ra ba cây ngân châm. Cùng lúc đó, hắn dùng hai đầu ngón tay cầm nhẹ ngân châm, truyền từng tia nội lực vào trong đó để dẫn vào cơ thể người bệnh.

Bà lão kinh ngạc nhìn Diệp Hạo.

- Hình như đau đớn đã giảm đi rất nhiều rồi.
- Đợi một chút, bà sẽ không còn thấy đau đớn nữa.

Diệp Hạo mỉm cười.

- Thật sao?

- Thật!

- Cảm ơn Thượng Đế.

- Cụ à, người không cần phải cảm ơn Thượng Đế, bà phải cảm ơn con mới đúng.

Diệp Hạo nói xong lấy tay chỉ một huyết vị.

- Đây là huyết Khí Huyết, thông qua huyết vị này có thể làm khí huyết giầu trong cơ thể bà lưu thông đều lại, điều này giúp máu bà chảy khắp kinh mạch toàn thân.

Máu chảy trong các mạch máu đã khô cạn làm bà cảm thấy đau đớn dần giảm bớt. Hơn nữa, bà lão còn cảm giác hai chân đã lâu không đi được của mình bắt đầu xuất hiện cảm giác.

- Bây giờ bà không nên cử động.

Diệp Hạo cười nhắc.

- Đợi một lát nữa mới có thể.

- Sao ta cảm thấy mình có thể đứng lên được nhỉ?

Bà lão kích động hỏi.

- Đây không phải ảo giác đâu ạ.

Diệp Hạo đâm một ngón châm lên đùi, sau đó lại lấy thêm một châm nữa đâm vào huyết Phi Dương của bà.

- Kích thích huyết Phi Dương trợ giúp máu tuần hoàn trong cơ thể nhanh hơn, làm sức sống bộc phát mãnh liệt trong một khoảng thời gian ngắn.

Diệp Hạo nhẫn nại giải thích cho Hứa Mạnh Mạnh.

- Diệp Hạo đang truyền thụ thuật Ngân Châm Điểm Huyết cho Hứa Mạnh Mạnh sao?

- Trời ạ, tôi cũng muốn học.

- Nếu có thể học được Thuật Châm Cứu cổ xưa này, tương lai nhất định có thể nổi tiếng khắp cả nước a.

Khoảng năm phút sau, Diệp Hạo vung tay lên thu lại mười ngón châm.

- Được rồi, bây giờ cụ có thể đứng lên thử xem.

Lời nói của Diệp Hạo làm mọi người xôn xao.

Mọi người ở đây ai cũng biết bà cụ bị bệnh phong thấp nghiêm trọng.

Lúc này, khi Diệp Hạo đang chữa bệnh cho bà, trên màn hình đã chiếu cận kề từng triệu chứng của bà lên cho tất cả xem.

Có thể nói, cho dù phương pháp chữa bệnh cao cấp nhất cũng không thể trị khỏi trong thời gian ngắn vậy đâu.

Nhưng bây giờ, Diệp Hạo lại nói bà lão có thể đứng lên.

- Làm sao có thể?

Bà lão chần chờ một chút, rồi trước ánh mắt tròn tròn của tất cả mọi người, lão chậm rãi đứng lên.

Lúc bà đứng vững vàng, khuôn mặt hiện lên vẻ khó tin.

Bà cảm giác được đùi mình đã có lại sức lực, bà tiếp tục bước thử một bước.

Vững như Thái Sơn.

Bà lão lại tiếp tục bước thêm một bước nữa, lão vui mừng chạy qua chạy lại giữa hội trường.

Chạy một vòng, sau đó chạy lại ôm chầm Diệp Hạo.

- Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn. ...

- Con còn tưởng cụ sẽ cảm ơn Thượng Đế nữa chứ?

- Ha ha, lão muốn cảm ơn con.

Bà lão nghiêm túc nói:

- Lúc đầu ta nghĩ cả đời này mình sẽ không bao giờ đứng lên được nữa, nhưng không ngờ gặp được người thần kỳ như con.

Đến bây giờ, tất cả mọi người ai cũng biết phần thắng thuộc về ai rồi.

Đại Học Trung Y một lần nữa miếu sát Đại Học Sankt-Peterburg.

Chợt mọi người nhìn sang hai người Monty.

Monty và Demy còn đang chờ đợi bởi vì họ chỉ mới tiến hành gây mê nửa người.

Lúc này, bà lão đã bị gây mê nửa người nhìn thấy người bạn cũng bị bệnh giống mình trong nháy mắt nhảy nhót tung búng, vội vàng nói:

- Ta không muốn các người chữa nữa, ta muốn để chàng trai trẻ kia chữa bệnh cho mình.

Monty và Demy đen mặt lại.

- Nhìn bác ấy tốt như vậy nhưng có thể chỉ là vẻ bề ngoài thôi.

Demy nhẹ giọng khuyên nhủ.

- Lừa gạt ai đấy? Bệnh viện đã nói với ta từ sớm rằng cho dù phẫu thuật thành công cũng sẽ không khôi phục bình thường được. Nói cách khác, ta sẽ thành người què.

Bà lão trừng Demy nói tiếp.

- Hai đứa còn dám làm phẫu thuật cho ta, có tin ta sẽ kiện hai đứa hay không?

Bà lão không chịu phối hợp làm cho Monty và Demy không biết nói gì.

- Ông nhìn đi.

Hoa Tư nói với Zeen.

Zeen suy nghĩ một chút rồi lên tiếng.

- Chị gái này, thuốc tê trên người chị phải qua bốn giờ nữa mới hết tác dụng, cho dù bây giờ ta an bài người học sinh đó chăm cứu cho chị cũng không được.

- Vậy thì tôi sẽ chờ thêm bốn giờ.

Bà lão kiên định nói.

Bình thường không ai muốn phẫu thuật cả, phẫu thuật cũng không phải hoàn toàn không để lại di chứng.

- Không cần đến bốn giờ đâu ạ.

Lúc này, Diệp Hạo cười nói.

- Nếu bà tin tưởng con, con có thể chăm cứu giúp bà ngay bây giờ.

- Tin tưởng, tin tưởng, tin tưởng.

Bà lão vội vàng nói:

- Nhanh lên, hai người nhanh đẩy ta qua kia.

Monty hừ lạnh một tiếng quay đầu bỏ đi.

Demy chần chờ một chút rồi đẩy bà lão qua chỗ Diệp Hạo.

- Đổi một bộ ngân châm khác.

Diệp Hạo trầm giọng nói.

Rất nhanh đã có một nhân viên chăm sóc cầm ra một bộ ngân châm đã khử trùng.

- Diệp Hạo, trong cơ thể bà ta có một lượng lớn thuốc mê, bây giờ trò châm cứu có thể bị ảnh hưởng gì hay không?

Hoa Tư nhẹ giọng hỏi.

- Vậy thì ép hết thuốc mê trong người của bà ấy ra thôi.

Diệp Hạo khẽ mỉm cười đáp.

- Thuốc mê cũng có thể ép ra ngoài?

Hoa Tư khẽ giật mình.

- Chuyện mà Tây Y không làm được, Trung Y có thể làm được.

Diệp Hạo nói xong rút một cây ngân châm đâm vào huyết Khí Huyết của lão, hần nhẹ nhàng lay động ngân châm, lúc rút cây ngân châm ra, một dòng chất lỏng bắn ra ngoài.

- Cái này.

- Thuốc mê đây à?

- Chuyện này cũng quá thần kỳ đi?

- Nếu không phải tận mắt nhìn thấy tôi cũng không tin đâu.

- Tôi còn muốn biết có thứ gì Trung Y không làm được không?

Diệp Hạo làm như không nghe thấy toàn trường cùng các đại biểu đang thảo luận mà tủm tủm cười nhìn qua bà lão, hỏi.

- Cụ ơi, hiện tại người cảm thấy thế nào?

- Dưới chân rất đau.

- Đau nhức là tốt rồi.

Không có thuốc mê, chân không đau mới lạ.

- Đợi lát nữa có phải ta cũng có thể đứng lên đi được?

Bà lão chờ mong hỏi.

- Không ạ.

Diệp Hạo lắc đầu.

- A!!!

Trên mặt bà hiện ra vẻ thất vọng.

- Đợi chút nữa bà cũng sẽ giống như cụ ấy, tùy ý chạy nhảy.

Diệp Hạo cười ha ha đáp.

- Nếu chỉ có thể đứng lên đi được, bà cứ đánh mặt con.

Bà lão giờ mới hiểu Diệp Hạo đang đùa với mình.

- Tên nhóc cậu có biết vừa rồi sắp hù chết lão hay không?

- Tinh thần vui vẻ sẽ mang lại nhiều lợi ích cho việc chữa bệnh hơn.

Diệp Hạo nói xong, đưa tay lấy một cây ngân châm đâm vào huyết Nhiễm Khâu của bà.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 199: Thiên Nhiên Đại Trộn

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Diệp Hạo dựa theo trình tự trước đó làm lại một lần cho Hứa Mạnh Mạnh xem.

- Xem hiểu không?

- Trình tự tôi đều nhớ hết rồi, nhưng lấy khi điều khiển châm còn không hiểu lắm.cSinh Trai

- Vừa nãy tôi để cô nhìn tần suất và cường độ điều khiển châm, về phần nội lực còn cần phải truyền thụ chuyên môn riêng.

Diệp Hạo giải thích.

- Tôi sẽ nghiêm túc học tập.

Hứa Mạnh Mạnh gật đầu.

Sau đó, Diệp Hạo rút mười mấy cây ngân châm ra.

- Xong rồi.

Diệp Hạo mỉm cười nhìn bà lão trên giường bệnh.

Bà hơi bất ngờ một chút rồi thử cử động đôi chân, cảm giác rất thoải mái, bà ngạc nhiên không thể tưởng tượng được, bà đặt chân xuống đất đi thử, lâu lắm rồi hai chân bà mới có lực để đứng như thế này, bà hưng phấn không lời nào tả xiết, bắt đầu chạy xung quanh như một đứa bé mới tập đi a.

Không biết ai vỗ tay đầu tiên, sau đó toàn trường đều điên cuồng vỗ tay.

- Diệp Hạo, Diệp Hạo, Diệp Hạo.

Toàn trường reo hò cái tên này.

Tin tức tranh tài giữa đại học Trung Y à đại học Sankt-Peterburg được chiếu trực tiếp trên trang web trường, nên mấy vạn cư dân mạng cả nước đều có thể thưởng thức cuộc đấu đối kháng có một không hai này.

- Trung Y thật thần kỳ.

- Nếu ai lại nói Trung Y phản khoa học, tôi đánh chết hắn.

- Chuyện này nên giải thích như thế nào đây?

Trong sự reo hò bùng nổ của mọi người, đột nhiên xuất hiện mấy vị mặc cảnh phục xông vào hội trường.

Tình huống gì đây?

Nnoi đây đang quay trực tiếp mà.

Tại sao cảnh sát lại xuất hiện?

Đám cảnh sát đi tới trước mặt Demy

- Mời cô đi theo chúng tôi một chuyến.

Demy trầm giọng hỏi.

- Vì sao?

Zeen đi xuống khán đài thối mả.

- Có chuyện gì vậy?

- Để cho tôi nói đi.

Diệp Hạo lúc này cười tủm tỉm đi tới.

- Tôi báo cảnh sát đó, về phần lý do tại sao, Demy cô thật sự không biết nguyên nhân à?

Tay phải Demy bí mật hạ xuống.

Diệp Hạo lên một bước bắt được Demy tay cô, nói.

Tiểu thư Demy, cô có thể giúp tôi giải thích về chuyện chiếc nhẫn này được không?

- Anh... sao anh biết rõ như thế?

Demy ngạc nhiên hỏi lại.

Diệp Hạo tháo chiếc nhẫn xuống đưa cho một vị cảnh sát nói.

- Kiểm tra cái này đi.

Người cảnh sát kiểm tra một phen rồi lên tiếng.

- Chiếc nhẫn này có khắc một trang bị bắn tia, hơn nữa trong đó còn có hai cây châm nhỏ.

Cảnh sát vừa nói vừa mở chiếc nhẫn ra, rất nhanh hai cây châm nhỏ đã xuất hiện trên màn hình to lớn phía trên, chúng nó còn lấp lánh ánh sáng màu xanh.

- Châm độc.

Toàn trường hít vào một ngụm khí lạnh.

Sắc mặt Demy thảm bại vô cùng, cô run rẩy chỉ Diệp Hạo, hỏi.

- Anh... châm độc rõ ràng đã đâm rách da thịt anh, sao đến bây giờ anh vẫn chưa có chuyện gì xảy ra?

Diệp Hạo mỉm cười, đầu ngón tay xuất hiện một cây châm độc bé xíu.

- Cô nói cái này sao?

- Làm sao có thể?

Demy lùi lại mấy bước, khuôn mặt đầy ngạc nhiên nói.

Học sinh toàn trường bây giờ mới hiểu tại sao Diệp Hạo lại gọi cảnh sát.

Hóa ra Demy âm thầm đánh lén cậu ta.

- Hèn hạ.

- Nếu không phải do Diệp Hạo sớm cảnh giác, chẳng phải đã bị hại rồi hay sao.

- Học sinh đại học Sankt-Peterburg cũng quá vô si rồi.

- Cút khỏi Trung Quốc đi.

Học sinh toàn trường tức tối hết to.

Zeen không hề nghĩ đến kết quả lại như thế này.

Hắn lo lắng hỏi lại Demy.

- Demy, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

- Em..

Sự thật đã bày ra trước mắt, Demy dù muốn phủ nhận cũng không thể, cô cố gắng bình tĩnh một chút rồi lên tiếng.

- Ba cây châm độc này chỉ có một loại độc tố nhẹ ảnh hưởng đến hệ thần kinh, sau khi trúng phải, thần trí mê man, tiếp đến người trúng sẽ tự động cởi quần áo, tôi không nghĩ sẽ hại anh, tôi chỉ muốn thông qua phương thức này làm nhục anh thôi.

- Cô cảm thấy đây chưa phải hại tôi à?

Diệp Hạo thần nhiên hỏi ngược lại.

- Tôi trần trần trường chạy khắp trường, chưa nói chuyện đang diễn ra ở đây còn trực tiếp trên khắp các diễn đàn cũng như chương trình truyền hình nữa, về sau còn làm người như thế nào?

- Tôi..

- Demy, sao cô lại có thể làm điều đó?

Monty cảm thấy rất mất mặt, bởi vậy cu cậu tức giận quát lớn.

- Ai cũng có tư cách trách Demy, duy chỉ có mày không có tư cách đó.

Diệp Hạo lờm Monty một cái rồi thần nhiên nói.

- Ý mày là...?

- Mày cảm thấy Demy ra tay với tao bởi vì tao làm nhục đại Học Sankt-Peterburg sao? Demy làm vậy chỉ bởi vì tao đã làm nhục mày hôm trước thôi.

Diệp Hạo nói đến đây nhẹ nhàng mà thờ dài.

- Hiện tại mày vẫn chưa nhận ra ánh mắt đầy tình ý của cô ấy?

Demy trầm mặc.

Monty khẽ giật mình.

Giờ cậu mới nhớ đến đoạn đối thoại trước đó với Demy.

Nhưng Monty vẫn nhìn Demy với hung dữ rồi quát lớn.

- Tôi muốn thắng hẳn, sẽ đường đường chính chính đánh bại hẳn, tôi không cần thông qua phương thức hèn hạ nào cả.

- Demy, cô là sĩ nhục của đại học Sankt-Peterburg chúng tôi.

Monty nói xong câu này, phất ống tay áo xoay người rời đi.

Demy ngây ngẩn cả người, không lâu sau hai hàng nước mắt bắt đầu lăn xuống má.

Diệp Hạo nhìn bộ dáng Demy khe khẽ thờ dài.

Thật ra hẳn đã sớm biết kết quả này, nhưng biết thế hẳn vẫn không muốn bỏ qua chuyện này.

Demy quá cực đoan.

Lần này nếu đổi thành người khác có lẽ cả người đều sẽ bị hủy hết.

Sau khi kết thúc tranh tài, Diệp Hạo vội vã chạy tới phi trường quân sự.

Hiếu Minh đã chờ ở đó từ trước.

- Cậu không nên dính líu quá nhiều với thế giới này.

Hiếu Minh thấy Diệp Hạo đến, buông điện thoại xuống.

- Cũng nên để lại nơi đây một chút kỉ niệm chứ.

Diệp Hạo xem thường đáp lời.

- Đến lúc đó sợ cậu không thể rũ bỏ được.

- Sẽ không có chuyện đó đâu.

- Được rồi.

Diệp Hạo đã nói như vậy, Hiểu Minh hẳn cũng không thể nói lại cái gì.

Tốc độ máy bay quân đội rất nhanh, không mất nhiều thời gian, Hiểu Minh và Diệp Hạo đã đến vị trí được định trước.

Hai người không cần mặc đồ bảo hộ nhảy dù mà trực tiếp nhảy từ giữa không trung xuống.

- Là nơi này sao?

Diệp Hạo nhìn Thanh Thiên đại thụ bốn phía xung quanh, hỏi.

- Ở gần đây.

Hiểu Minh nói đến đây, trong tay liền xuất hiện một lá phù, lá phù tự động bốc cháy rồi chọt biến thành một tia sáng phóng tới phía trước.

- Đi theo chỉ dẫn.

Không cần Hiểu Minh nói Diệp Hạo đã nhanh chân theo tia sáng.

Hai người cùng đi theo chỉ dẫn.

Ước chừng sau nửa giờ, hai người nhìn thấy một sơn cốc đầy khí độc.

- Tà Đạo Lão Âu đang lẫn trốn trong đây, sau khi đi vào nhớ chú ý đến khí độc trong này.

Hiểu Minh trầm giọng nói.

- Tôi có thể nhận thấy được sự bá đạo của khí độc nơi đây.

Diệp Hạo trầm mặc nhẹ gật đầu.

- Tốc chiến tốc thắng.

Hiểu Minh nói xong liền cùng Diệp Hạo vọt vào sơn cốc nhanh như hai mũi tên.

Hai người chạy được khoảng mấy chục mét, sắc mặt không hên mà cùng thay đổi.

- Nồng độ khí độc ngày một gia tăng.

Hiểu Minh biến sắc lên tiếng.

- Chúng ta gặp một Thiên Nhiên Đại Trận rồi!

- Mau quay lại!

Hiểu Minh quyết định thật nhanh nói.

Ngay lúc hai người quay người định té, khí độc từ bốn phía mãnh liệt tràn đến, trong nháy mắt đã bao phủ hai người vào trong khiến Hiểu Minh phải lùi lại vài bước.

- Không tốt, chúng ta bị bao vây rồi.

Hiểu Minh sợ hãi bật thốt.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 200: Linh Tuyền

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Biên: Hám Thiên Tà Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Chưởng khí dù không hít thở vẫn có thể xâm nhập vào cơ thể.

Nhưng nếu sử dụng chân nguyên che kín lỗ chân lông toàn thân lại tiêu hao quá lớn.

- Theo tôi đi!

Diệp Hạo nắm tay Hiểu Minh thi triển Thuật Độn Thổ.

Đây là Thần Thông Thiên Phú Của Long Tộc

Lúc Diệp Hạo thi triển Thuật Độn Thổ, mặt đất dưới chân nháy mắt trở nên xấp dẽo sau đó biến thành một đường hầm sạch sẽ, hấn dẫn theo Hiểu Minh đi một đường thẳng vào trong lòng đất, rất nhanh hai người đã thoát khỏi Thiên Nhiên Đại Trận, đi vào trong sơn cốc.

Sau khi hai người xuất hiện trong sơn cốc, Hiểu Minh nhìn Diệp Hạo bằng ánh mắt như nhìn quái vật.

- Thuật Độn Thổ?

- Thế nào?

- Thuật này đã sớm thất truyền rồi đó, anh hai?

- Ai nào nói anh biết nó thất truyền?

- Thôi được rồi.

Hiểu Minh đã thấy Diệp Hạo làm ra những chuyện không thể tưởng tượng quá nhiều lần nên nghĩ đến việc hấn biết thêm Thuật Độn Thổ cũng không quá khó tiếp nhận.

- Linh khí nơi đây...?

Hiểu Minh đột nhiên phát hiện, Linh khí xung quanh đây dày đặc hơn gấp mười lần Động Thiên Phúc Địa của Mao Sơn.

Diệp Hạo nhìn quanh bốn phía, lên tiếng:

- Nơi này bởi vì không có người đặt chân đến nên Linh Lực ngưng tụ quá nhiều, nếu chúng ta tu luyện trong này nhất định sẽ nhanh hơn bên ngoài gấp mấy lần.

Hai người đang đi bộ dạo xung quanh động phủ bỗng gặp được Tà Đạo Lão Âu.

Tà Đạo Lão Âu cũng giật mình khi nhìn thấy hai người Diệp Hạo.

- Hai tên tiểu súc sinh các ngươi còn dám đuổi theo ta đến đây??

Tà Đạo Lão Âu nói xong, xuất ra Thần niệm hóa thành một thanh lợi kiếm chém về phía hai người.

Thần niệm Diệp Hạo cũng biến thành một thanh lợi kiếm đánh tới Thần niệm của đối phương.

Tu vi Diệp Hạo xưa đâu bằng nay, chỉ còn cách Luyện Hồn Hậu Kỳ một khoảng cách ngắn.

Lúc trước hấn còn không e ngại lão ta, còn bây giờ càng không ngại gì vết bấn?

Khi Thần niệm hai người chạm nhau, sắc mặt Tà Đạo Lão Âu khó coi, bởi vì Lão phát hiện chênh lệch giữa mình và đối phương quá lớn.

Diệp Hạo xuất thủ như mưa, không thèm quan tâm đến việc tiêu hao Thần Niệm.

- Có muốn tôi qua hỗ trợ không?

- Anh đứng đấy xem được rồi.

Diệp Hạo vừa nói vừa xuất thủ.

Thần Niệm va chạm ngày càng ác liệt.

Thần niệm Tà Đạo Lão Âu vẫn kém một chút so với Diệp Hạo, mà hẳn lại có Long Châu thỉnh thoảng bổ sung, điều này đã quyết định việc Tà Đạo Lão Âu thất bại.

Thần Niệm Diệp Hạo đánh vào Thức Hải bà ta.

Lão Âu quay ra ngã xuống đất, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

- Chạm đã...

Tà Đạo Lão Âu thấy Diệp Hạo muốn xuất thủ vội vàng ngăn cản, quát lớn.

- Chuyện gì?

- Tôi biết một bí mật lớn ở chỗ này.

- Bí mật gì?

- Nếu cậu không giết tôi, tôi sẽ nói cho cậu biết.

Diệp Hạo hừ một tiếng, Thần niệm đánh tới lão Âu, lão ôm đầu toàn thân run rẩy kêu thảm thiết.

Cứ như vậy khoảng mười cái hô hấp, hơi thở bà ta ngày càng yếu dần.

- Bà không có tư cách cò kè mặc cả cùng ta.

Diệp Hạo nhìn chăm chăm lão, lạnh lùng nói.

- Ngươi...

- Cho bà một cơ hội cuối cùng, nói hoặc chết.

Bị Diệp Hạo nhìn chăm chăm vào, lão rung mình một cái, sau đó đánh lên tiếng nói.

- Phía trước ba trăm mét có một dòng Linh Tuyền.

- Linh Tuyền.

Diệp Hạo và Hiểu Minh liếc nhau, trong mắt lộ ra vẻ mừng như điên.

Linh Tuyền còn tinh khiết hơn Linh Thạch rất nhiều.

Nếu có Linh Tuyền, tu vi của bọn họ sẽ tăng nhanh trong thời gian ngắn.

Diệp Hạo dùng tay bày ra cấm chế lên người Lão Âu.

- Cậu vừa làm gì với ta thế?

Lão phải hiện mình không thể điều động được chân nguyên cùng thần niệm, hoảng sợ thốt lên.

- Bà thành thật ở lại đây đợi tôi quay lại, có lẽ sau đó tôi sẽ bỏ qua cho bà, nhưng nếu có ý định muốn bỏ trốn hay hãm hại bọn tôi, đừng trách tôi lòng dạ độc ác.

Diệp Hạo đánh giọng đe dọa.

Hiểu Minh lấy một lá phù ra từ trong ngực.

Sau khi đốt là phù này, nó hóa thành bốn tên Kim Giáp Thần Binh, chúng chia ra bốn hướng bao vây Lão Âu bên trong.

- Nếu như bà ta muốn bỏ chạy thì giết ngay.

Hiểu Minh hạ lệnh cho bốn Kim Giáp Thần Binh.

- Pháp thuật của cậu lại tăng lên.

- Nếu mà đứng yên không tiến thì khi nào mới có thể đuổi kịp cậu?

- Đòi này của nh sợ rằng đuổi theo không kịp.

- Tôi mỗi mắt mong chờ.

Làm xong, hai người nhanh chân đi về hướng bà lão chỉ.

Đi được khoảng ba trăm mét, trước mắt hai người xuất hiện một sơn động.

Khi vừa bước vào, cả hai không hẹn mà cùng nhìn về một chỗ bốc lên khí trắng trên Linh Tuyền.

Hai người chạy nhanh đến.

- Đáng tiếc không có nhiều a.

Diệp Hạo khẽ thở dài.

- Phân chia như thế nào?

Hiếu Minh hỏi.

- Anh cảm thấy thế nào?

Diệp Hạo hỏi lại.

- Cậu và tôi cùng vào Linh Tuyền hấp thu, người nào thủ đoạn cao thì hấp thu nhiều hơn.

Hiếu Minh suy nghĩ một lát rồi đưa ra cách giải quyết.

Diệp Hạo tủm tỉm cười nhìn Hiếu Minh.

- Anh rất tự tin với Bản Nguyên Công Pháp của mình nha.

- Đương nhiên...

- Vậy như anh mong muốn.

Diệp Hạo nói xong nhảy vào trong linh tuyền.

Hiếu Minh cũng vội nhảy vào.

Diệp Hạo trước tiên vận chuyển Tổ Long Quyết.

Ngay khi hắn vận chuyển, linh lực ẩn chứa trong linh tuyền điên cuồng chảy vào trong cơ thể hắn, mà lúc hắn đang hấp thu lại phát hiện tốc độ hấp thu của Hiếu Minh cũng không chậm.

Dựa vào Ký Ưc Hắc Long, Diệp Hạo biết được Tam Tông Lục Môn tu luyện Bản Nguyên Công Pháp kém xa Tổ Long Quyết. Nhưng Bản Nguyên Công Pháp được Hiếu Minh tu luyện lại có thể có tư cách khiêu chiến với Tổ Long Quyết.

Thân phận của anh ta thật không đơn giản.

So với Diệp Hạo, Hiếu Minh càng thêm kinh ngạc.

Bởi vì anh ta đã toàn lực vận chuyển Bản Nguyên Công Pháp, nhưng tốc độ hấp thu linh tuyền vẫn không bằng Diệp Hạo.

Diệp Hạo hoàn toàn áp chế Hiếu Minh.

- Bản Nguyên Công Pháp của cậu ta rốt cuộc là gì?

Hiếu Minh trầm nghĩ trong lòng, Linh Căn Diệp Hạo quá cao.

Điều này giúp cho hắn không tồn tại bình cảnh.

Trong Linh Tuyền tu luyện chỉ một ngày, Diệp Hạo đã thuận lợi đột phá đến Luyện Hồn Tầng Ba.

Bên kia, Hiếu Minh cũng đồng thời xung kích Luyện Huyết Tầng Một.

- Anh ta không lo lắng cảnh giới bất ổn sao?

Diệp Hạo khẽ giật mình làm bầm.

Hiển nhiên, Hiểu Minh sẽ không làm những việc không chắc chắn.

Vậy chỉ còn có một khả năng.

Tâm cảnh của Hiểu Minh chỉ sợ đã đạt đến một cấp độ cực cao.

Chỉ cần có đủ năng lượng, anh ta có thể đột phá liên tục.

Trên người Hiểu Minh cũng có không ít bí mật.

Nghĩ đến đây, Diệp Hạo nhắm mắt lại, cố gắng trùng kích Phân Thân Cảnh.

Lúc Diệp Hạo đang xung kích Phân Thân Cảnh, những cảm ngộ trong Long Châu liên quan đến Phân Thân Võ Đạo nườm nượp kéo đến.

Diệp Hạo lĩnh ngộ những cảm ngộ này, tu vi đồng thời cũng tăng lên như điều gặp gió, mây trôi nước chảy.

Khoảng cách giữa Luyện Hồn Cảnh và Phân Thân Cảnh lớn hơn rất nhiều giữa Luyện Huyết Cảnh và Luyện Hồn Cảnh.

Bởi vì lúc Hiểu Minh đột phá đến Luyện Hồn Cảnh, Diệp Hạo vẫn còn chưa thể đột phá đến Phân Thân Cảnh.

Mặc dù tốc độ hấp thu linh lực của Diệp Hạo nhanh hơn Hiểu Minh rất nhiều.

- Cuối cùng cũng đến Luyện Hồn Cảnh.

Hiểu Minh nhìn thức hải của mình đang sinh sôi thần niệm, hưng phấn nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Toàn Năng Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.